Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUNCH 1882

C. SIMONSENS STENTR: KIØBENHAVN.

KOMMUNEBIBLIOTEKER + FREDERIKSBERG
05.6
Pu 53
Magasin
35 3736
L

INDHOLD

Vers og Prosa.

Aalborg-Valget .... 218.
Abonnent-Statistik........... 55.
Adelsvaaben, danske....... 382, 418.
Aften hos Kläks. .... 22.
Alberti..................... 182.
Alderdomsforsørgelse.......... 50.
Ambrosia!.................. 263.
Ambrosiansk (Finans-)Lovsang... 114.
Andersenske Eventyr 26, 66, 290, 386.
A Porta 215, 247, 287, 323, 395, 351.
Arktiske Forhold .... 26.

Bajer.............. 186, 207, 330.
Ballade .... 107.
Bang, Herman........ 167, 275, 347.
Berg 38, 74, 82, 86, 90, 210, 234, 258, 262, 270, 374.
Berlin .... 55.
Beskyttelse .... 39.
Billetsjover-Kritik............ 182.
Bismarck .... 310.
Bjørnstjerne-Bjørnson ...... 227, 403.
Blæsenborger-Dyd............. 71.
Brandes, G........... 226, 250, 343.
Brandvæsen............ 34, 302. 303.
Brevkasse, fra vor............ 83.
Brevvexling, offenlig........... 51.
Brugte Bøger .... 102.
Brændevinsbetænkning.......... 142.
Busk, Jens .... 135.
Bülowiana .... 131.
Byraadsmøder............. 42, 222.

Charivari................ 295, 346.
Crocket-Vise .... 187.
Crone....................... 111.

Dania junior .... 14.
Dass.......... 126, 127, 131, 142.
Der burde have været Kæmper... 214.
Dilemma .... 331.
Dimmelim .... 326.
Diverse .... 223.

Ehlers........ 266, 271, 319, 407.
Endelig! .... 154.
Erslev...... 139, 147, 151, 155, 159.

Fastelavns-Løjer .... 62.
Fenger.............. 283, 386, 394.
Finansloven.................. 146.
Flittige Børns Juleglæde........ 406.
Flyttedags-Betragtninger........ 119.
Folkepolitik.................. 66.
Folketribuner, to.............. 47.
Foraarsbebudere .... 67.
Foraarsgrønt...... 62, 186, 274, 406.
Foraarsvise .... 99.
•Forliget• .... 194.
Forretningsgang, ren........... 7.
Forsvarssagen .... 42, 410, 411.
Frigængerens Anskuelser 331, 335, 363. 379, 395.
Fuglevise.................... 238.
•Fædrelandet• .... 102.

Gambetta.................... 34.
Gassen .... 31, 418.
Geografisk Foredrag........... 114.
Gjellerup .... 35.
Gjengangere .... 10.
Gravøl .... 103.
Guder, gamle og nye .... 2, 379.
Guldfluen................... 387.

Haabløse Toner............... 79.
Handlinger, store og gode..... 3, 43.
Hellebæk.................. 267, 290.
Heymann .... 227, 230, 262.
Himmelbreve 59, 118, 198, 254, 303, 398.
Holbech..................... 307.
Holstein..................... 122.
Hovedstrømninger .... 286.
Hvad der duer i Norden........ 274.
Hvad der laa om Smørret 74, 150, 306.
Hvad det gjælder om........... 174.
Hviid.................... 315, 419.
Hvor man kjeder sig........... 75.
Hørup.................... 70, 278.

Ibsen .... 402.
Industriforevisning............ 151.
Intermezzo .... 138.
Intolerance .... 214.

Juli-Roser .... 241-44.

Kaffepassiar 14, 38, 58, 82, 90, 126, 174, 178, 194, 218, 251, 294, 310, 330, 362, 378, 402.
Kauffmann................... 374.
Kjøbenhavns Erobring.......... 302.
Kommunalia .... 30.
Konkurrencen leve!........... 299.
Kristineberg .... 239.
Krönicke omm Bundekriegen 46, 86, 130, 154, 322, 342, 394.
Kunstudstillingen ..... 138, 146, 158.
Kvaksalverlovgivning .... 27.
Kvinden og Kommunen......... 219.
Kvægpolitikken............... 343.

Landbrugstidende............. 206.
Landmandsbankens Boxer....... 179.
Landstingsvalg ....294, 318.
Leth .... 275.
Lund, Jens .... 15.
Lige fedt —!................ 346.
Lærer og Lovgiver............. 11.
Lönholt..................... 211.

Madvig..................... 254.
Markedsglæder .... 81.
Markedsminder................ 87.
Meteorologisk Kongres .... 255.
Modeberetning .... 338.
Monrad 98, 143, 162, 166, 366, 375.
Morgengnavet .... 115, 171.
Mortens Aften .... 370.
Mosaik 30, 91, 231, 259, 279, 299, 339, 370, 403.

Nervøse Folk................ 359.
Nordpols-Expeditionen .... 147.
Nyeste Nyt.................. 327.

Obstruktionen .... 18.
Offentlig Musik .... 278.
•Omtrent•................... 162.
Opholdsvejr.................. 130.
Oplysning og Dannelse......... 279.
Overlampepudserens Dagbog 7, 15, 23, 47, 71, 78, 87, 111, 134, 166, 183, 291, 315.

Pipperup synger............... 183.
Politivedtægt................. 110.
Popper, Fru Menter............ 23.
Præmieæksning .... 150.
Prøvevalg .... 315.
Punch drømmer 54, 98, 122. 334, 366.
— giver Juleferie .... 414.
Punkter, de tre .... 106.

Rabalder .... 142.
Redaktionsmøder........... 10, 238.
Renovationskompagniet .... 371.
Republikken leve! .... 362.
Rêveries phantastiques .... 118.
Rideforestilling, privat.......... 2.
Rigsdagen træder sammen ...... 322.
Rigsdags-Vaabenhvile...... 334, 390.
Rimbreve 6, 46, 78, 94, 134, 158, 206, 235, 282, 311, 338, 378.
Rum, det tomme .... 150.

Sanne....................... 139.
Schandorph............... 219, 410.
Selskab .... 126.
Simonsen, Niels Juel........... 159.
Skjære, skjære Hakkelse .... 195.
Skolastiske Studier............ 399.
Skolen, den lærde .... 35.
Skærsommerfuglene 178
Sommerstemning .... 199.
Spanien .... 363.
Sport.................... 266, 314.
Spøgeriet i Alsted .... 367.
Studentersamfundet .... 291.

Tauber .... 95, 222.
Tekniske Skoleopgaver......... 271.
Tietgen............... 123, 350, 354.
Tivoli.................. 70, 71, 155.
Torvmyr.................... 298.
Tvungen borgerlig Vielse .... 22.

Valgklage .... 326.
Valglov-Trækkeri.............. 26.
Vandvæsenet...... 34, 191, 199, 306.
Varelexikon, politisk........... 94.
Venstres Planteskole .... 58.
Verdens Gang 246, 287, 318, 358, 390.
Vexlende Variationer....... 106, 190.
Vivisektionen .... 79.

Wederkinck-Madsen....... 190, 298.
Wegleiter für Reisende 202, 210, 230, 234, 250, 258, 270, 282.
Weis's Ballet................. 14.

Xenier .... 91, 347.
X og •L•.................... 54.

Ægypten .... 198.

Billeder i Farvetryk.

Afmønstrede*) .... 168.
Afskrækkende .... 13.
Alvorlig Forskrækkelse .... 225.
Anbefalet .... 17.
Ansvarsfuldt.............. 61.
Apporterhesten*) .... 16.
Argumentum ad hominem...... 217.
Aristokratisk.............. 161.

Bare forsigtig!.............. 408.
Bare ikke forknyt.............. 373.
Barnlig Gisning.............. 228.
Barnlig Parlamentarisme........ 129.
Bedre er bedre.............. 317.
Belevenhed .... 108.
Beroligende.............. 384.
Beskeden Stolthed.............. 381.
Betryggende .... 245.
Betænksom .... 360-61.
Bydreng, den nye*).............. 380.

Chresten Berg vender hjem*)... 160.

Da Herkules paa Vejen stod... 344.
De Danskes Værn og Virke*)... 420.
»De er sure!« *).............. 308.
Deltagende.............. 12. 205.
»Den døde Haand«*).............. 396.
Den vilde Jagt.............. 337.
Der har vi det!.............. 328.
Det kommer igjen.............. 405.
Det, som din Læbe stammer svagt 345.
Det trækker op!*).............. 216.
Det var en anden Sag!........ 288.
»Dianas Jagt« .... 177.
Diplomat, lille .... 113.

Efter Taxten.............. 273.
»En kold En«.............. 140.

Farimagsgadens Omnibus*).... 292.
Faust*).............. 348.
Fejl Gisning.............. 45.
Festmarch*).............. 356.
Fiskepartiet*).............. 324.
Fordringsfuld.............. 124.
Forhindring?.............. 221.
Formildende Omstændighed.. 69. 201.
Forsigtighed.............. 153.
Forsinkelse.............. 68.
Fostbrødrelag*).............. 181.
Fredspiben*).............. 144.
Fuglefangst*).............. 61.
Fremsynet.............. 173.
Fysiognomiske Studier.......... 333.

Giftetanker.............. 149.
Gigantomachien*).............. 80.
Gisning.............. 165.
Gjengangere*).............. 8.
Gjenganger-Politik*).............. 32.
Gjennemgaaende Trafik.......... 185.
Gjennem Klapbroen*).............. 40.
Glad Gut*).............. 260.
God Morgen!.............. 28. 256.
Gryder, de smaa.............. 73.
»Guds Ord« fra Landet.......... 301.
Guldfluen*).............. 388.

Haabefuld Søn.............. 336.
Haabløst.............. 277.
Hellebæk, fra Mecklenburg-*).... 284.
Hip som Hap.............. 89.
Hundegalskab*).............. 412.
Hundehold.............. 397.
Hvem er han?*).............. 200.
Høg over Høg.............. 280.

I Blommetiden.............. 297.
I Taaget.............. 272.
I Kjøge Bugt.............. 85.
Ikke skyldig?.............. 304.
Ikke til at tage fejl af.......... 117.
Ikke usandsynligt.............. 101.
I Ledebaand*).............. 112.
Imødekommende.............. 320.
Indiceret Hastighed.............. 84.
Indbringende Tanke-Experiment.. 417.
Indigneret.............. 164.
I Regntiden.............. 253.
I Valby.............. 29.
Jeanne de France.............. 261.
Jo, lur ham!.............. 368.
Jonas og Ninivitterne*).......... 120.
*J'y suis et j'y reste!**).............. 276.
Jævndøgns-Sport.............. 92.

Kapitolium frelst*).............. 300.
Klubbal.............. 369.
Kokette, den gamle*).............. 48.
Kommunal.............. 264.
Kompensation*).............. 24.
Konrolleret Markfrø.............. 285.
Kræfter, de skjønne spildte!.... 20.

Ledig Tjenerplads.............. 189.
Lidt, men godt.............. 125.
Lige indkommen fra Landet..... 33.
Lille Herkules, stor Hydra*).... 128.
Logerende, den nye.............. 77.
Lovlig undskyldt.............. 233.
Lykke paa Rejsen!*).............. 232.
Lysthavende indbydes*).......... 56.

Mellem Slagene*).............. 192.
Mindre graverende.............. 97.
Misforstaaet.............. 57.
Mistydeligt.............. 53.
Modet oppe.............. 25.

Naar Nøden er størst.............. 196.
National.............. 265.
Ny Valse i Lirekassen*).......... 252.
Ny Bydreng.............. 329.

Offervillighed.............. 116. 349.
Om Forladelse!.............. 193.
Om igjen!*).............. 316.
Omsorg.............. 36.
Ordvexling.............. 212.
Overgang*).............. 72.
Overlæsselse.............. 65.
Overvældet.............. 188.

Paa Bagbenene*).............. 208.
Paa den dertil inrettede Estrade. 312.
Paa Falderebet*).............. 404.
Paa Limpinden.............. 105.
Paalæg?.............. 148.
Paa Sessionen.............. 313.
Paa Taget-paataget?.............. 229.
Pareret.............. 145. 289. 357.
Passiv.............. 197.
Personalia.............. 41.
»Postelins. Jens« itu*).............. 136.
Probat.............. 248.
Problematisk.............. 236.
Provste-Visitats.............. 180.
Præmieløb*).............. 268.
Præskriberet?.............. 281.
Præventivt.............. 4. 237. 269.
Prøven værdt.............. 60.

Qvod *erat demonstrandum*..... 257.

Reelle Hensigter.............. 49.
Retorsion.............. 157.
Rimeligt nok.............. 141. 296.

Saa er man fri for det........ 389.
Salig ved sin Tro.............. 5.
Sandsynligt nok.............. 101.
Selvfølgelig.............. 325.
Ser Jer i Spejl.............. 1.
Skeptiker, en lille.............. 9.
Skibbrud, det lykkelige*)..... 132-33.
Skorstensfejeren kommer i Morgen!*) 88.
Sluppet op.............. 204.
Smaa Krukker.............. 341.
Sommerforestilling*).............. 224.
Sommerlæsning i Vebæk.......... 309.
Spansk Vind*).............. 364.
Sporskifte*).............. 340.
Sprogets vilde Skud.............. 413.
Stakket Dans*).............. 104.
Stormagtspolitik.............. 44.
Sulten.............. 76.
Symbolsk.............. 169.
Sæsonen er ude*).............. 184.

Tietgen Farao*).............. 352-53.
Tiltrækkende.............. 385.
*Treuga dei**).............. 332.
Truende.............. 321.
Trumf-Bonde.............. 220.
Trøstelig.............. 37.
Trøsterig Tanke.............. 156.
Tvivl, stærk.............. 109.
Tydeligt.............. 52.

Udspekuleret.............. 249.
Udvej.............. 21. 305.
Ufatteligt.............. 293.
Ufortrøden*).............. 152.
Undervægtigt Gods*).............. 96.
Uomtvistelig.............. 93. 400.
Uskyldig mistænkt.............. 409.
Utrøstelig.............. 401.

Vaad Hund.............. 416.
Vejledning.............. 121.
Velkomsten*).............. 240.
Venligt Ønske.............. 213.
Venus-Passagen.............. 392-93.
Vildfarende.............. 172.
Visnende*).............. 372.
Vox populi.............. 81.

Zoologisk Misforstaaelse....... 137.

Økonomi.............. 209.
Ømhed*).............. 176.
Øxeskaft.............. 376.

*) Kommunale, literære og politiske Emner.

1882. Torsdagen den 5. Jannar. Nr. 1.

PUNCH.

Ser Jer i Spejl.

— Nu er jeg Faer, og Du er uartig, og saa kommer jeg og slaar Dig!
— Nej, det er forkert: Faer **siger** bare, at han vil slaa, men han gjør det aldrig.

Gamle Guder og nye.

Synge jeg vil, saa godt jeg formaar,
Om hvordan en gammel, skimlet
Overtro faaet har sit Banesaar:
De gamle Guder er nu himlet.
BJØRNSON og GJELLERUP og SVEND TRØST
Slog dem for Panden, saa det var en Lyst,
Saa de paa Halen
Ned fra Piedestalen
For de nyes Fødder trimled'.

BJØRNSTJERNE først mod Helvede fo'r;
Kors! hvor han saa vred og gram ud!
Der smed han Fanden og hans «Oldermor»,
Kort sagt, det hele Kram ud.
Det var han ikke længe om, thi han
Er, som bekjendt, selv Fandens Overmand,
Og det er Tingen,
At der er ingen
Djævel, som kan holde ham ud.

Saa fandt GJELLERUP paa en olympisk Leg
Og opbygged' lidt før Julen
Et Slags Babels-Taarn af Ler og Jødebeg
For at storme Himmelkuglen.
Dernæst kom SVEND TRØST i egen Person,
Han var, trods sin Trefoldighedskanon
Ikke besværet
Af at gaa i Vejret:
Og saa ryddede de Bulen.

Nu har de Zevs og hele hans Hof
Og hver sølle Gud begravet;
Heldigvis er de selv af «det Stof,
Hvoraf Guder bliver lavet.»
«Over Skyerne, hvor Himlen er blaa,»
Sidder den nye Gud og ta'er en Skraa,
Men som en Svend Trøster
Til vore Kyster
«Kommer han til os fra Havet».

Blot nu denne Gud, som Fiskerkonen, om
Maa i Grøften ikke falde!
— Men i ethvert Fald vil hans Helligdom
Man Svend Trøstens Bolig kalde.
Han i «Morgengnavet» vil sig aabenbare
For de sorte smaas Martyr- og Helgenskare,
Hvor han er holdt i
Ære og trefoldig-
hedskanonisert af alle.

Privat Rideforestilling.

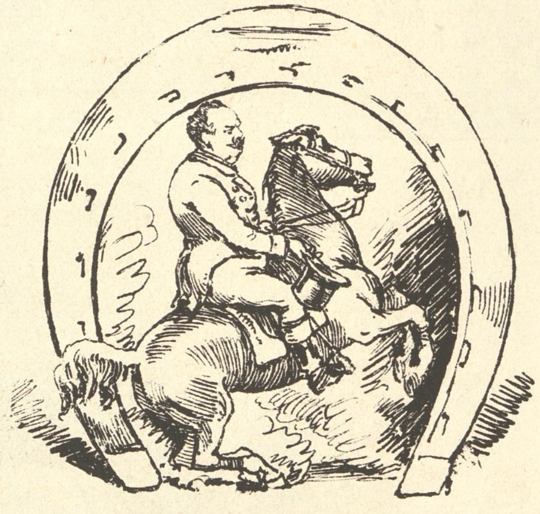

Vi meddele omstaaende Programmet til en privat Rideforestilling i Panoramacirkus, som *Punch* agter at arrangere til Fordel for Hesten paa Kongens Nytorv. Det smukke Øjemed i Forbindelse med det Panoramaskrig, som der er gaaet af de tidligere lignende, velgjørende Forestillinger, giver os Haab om at faa Huset fuldt, ligesom det kjære Brandvæsen, Hr. *Schönheyder*, allernaadigst har lovet sin allerhøjeste Tilladelse og givet sin fuldeste Brandforsikring for, at nu kunde Bygningen godt bestaa sin Ildprøve.

Selskabet, der tæller cirka 30 Personer, bestaar kun af de fortrinligste af Kjøbenhavns Græsryttere, og Damerne, som alle ere vante til at fare af Sted i Galop, selv paa de glatteste Steder, have her utvivlsomt fundet deres rette Karriere paa Livets Ridebane. Vi ville selvfølgelig ikke være saa indiskrete at angive hver Enkelts Navn paa Programmet, thi man maa huske, det er en privat Forestilling, der ikke er bestemt til at omtales i Bladene; men vi haabe dog, at Angivelsen af, hvem der udfører hvert enkelt Kunststykke, er tilstrækkelig til, at Enhver kan sige sig selv, hvem den Paagjældende er.

Til Slutning minde vi Publikum om, at Forestillingen begynder præcis Klokken syv, og at Dørene lukkes, saa snart Forestillingen skal begynde.

PROGRAM.

1. **Ildhingsten Schönheyder**, dresseret i Frihed med Forhindringer, fremføres af en kongelig Kammersanger fra *La Scala Teatret*. Direktøren for Teatret har bestemt et Beløb af 100 Kroner for Enhver, der gjør Kammersangeren dette Kunststykke efter.
2. **Ørkenens Sprøjteslange**, Bravournummer, udføres af en ved Kjøbenhavns Brandvæsen meget højtstillet Inspektør.
3. **Snorrebrospringet**, udføres af Borgerrepræsentanternes forsamlede Herrepersonale.
4. **Globusdans og** *The dansant*, udføres af en kongelig »Professor« ordin., berømt fra sin Optræden i Venedig og Triflis. Til dette Nummer er anskaffet nye Dekorationer.
5. **Produktioner paa Telegraflinie** af en stor nordisk Etatsraad, der vil holde Balancen, belastet med 300,000 Pund.
6. **Tolv smaa sorte Raceheste fra Stutteriet ved Trinitatis**, dresserede i Frihed uden Forhindringer, fremføres af Redaktøren af en herværende Dassavis.

Ti Minutters Pavse.

7. **Kæmpeluftspringet gjennem 100 Balloner** udføres af en af Landets ældste Svovlsyredirektører.
8. ***Entrée comique* med Doktorhatte**, udføres af en af Landets nyeste Folkerepræsentanter fra Lolland.
9. **Grotheskrytteren paa sin Kjæphest**, rides i den tøjlesløse Morgenbladsgangart af en af vore yngre Landskabsmalere. Dette Nummer udførtes første Gang ved Udstillingen i Paris 1878, hvor det dog ingen Lykke gjorde.
10. **Den musikalske Clown** med sine Variationer over: »Heil Dir im Siegeskranz«, tidligere udført paa Tivoli, udføres af en af Danmarks wildeste Kommandører.
11. **Optræden af Hurtigmaleren Oleschandorph**, som med saftig Pensel tegner Karikaturer af nulevende Privatpersoner og derefter overgiver dem til Publikum.
12. **Ridt paa flere vælige Gjen-Gangere**, stort Extranummer af en af Norges største Digtere. Dette er ikke tidligere set her paa Pladsen.

NB. Dette Nummer gives ikke ved Børneforestillingerne.

Til Slutning:

***Jeu de cocarde* eller Sløjfelegen,**

stort Ensemblenummer, udføres af samtlige kjøbenhavnske Søndagsryttere med deres Damer under Anførsel af Hr. Inspektør Schønheyder. Ved dette Nummer kommer det an paa at sløjfe saa meget som muligt af Forestillingen, helst den hele.

NB. **NB. Publikum gjøres opmærksom paa, at det efter de nye Brandforordninger er forbudt at skraa eller snuse i Theatret eller tilstødende Lokaler.**

Store og gode Handlinger
af
Radikale, Moderate og Udtraadte.

II. Tapperhed.

Lidt Vest for Kattegat, hvor Bjørnbaks Sønners Fader
Som ædel Riddersmand i kunstig drevne Plader
I sin Tid traadte frem og gjorde store Tegn
Som folkelig Profet, skjønt kun en sølle Degn,
Hvor, da han heden foer, ej Folket lod sig trøste,
Før det sin Helgen fik ophøjet til en „Bøste“,
Der leved' Sønner to af samme brave Mand,
Som imod Højres Vold og List holdt trolig Stand.
De vare tapre Mænd og uforsagte begge,
Og intet deres Mod og Kamplyst kunde knække.
Viggo var mest berømt for sine Vikingtog,
Hvor han kun sjeldent ind paa Retiraden slog;
Man kunde ikkun slig Tilbagegang ham volde,
Naar han for haardt blev trængt og kunde ej sig holde
Mod Overmagten mer; thi aldrig man ham saae
At lade sig paa Flugt af ikkun En at slaa.
— Dog Alfred djærvest var af disse ædle Riddere.
Til Trods for Hundepisk og Træhest og saa videre
Han stod i Aarhus frem mod Ingerslev til Dyst
Og rakked' hannem til, saa det var ret en Lyst.
Dog maatte han, som Kjær, paa Valgtribunen lære,
At det er ikke rart at falde, selv med Ære.
Thi Højres Valgtryk grumt ham voldede Forlis,
Som læses kan paa Prent i „Aarhus Amtsavis“
Og ydermere fik han mellem andre Dragter
I Kampen en Dragt Prygl paa Gaden af én Slagter;
Han maatte drage hjem til Viby samme Dag
Med dobbelt Hæder, men med dobbelt Nederlag.
Sligt kan en tapper Mand nu en Gang ej fordøje;
Og en Revanche-Plan han stadig holdt for Øje.
Omsider kom den Dag, da Hævnens Stund oprandt,
Og han paa Valen sig som Sejerherre fandt.
Det var paa hans Kontor, at han fik transporteret
Det Bankekjød, ham var af Slagteren leveret,
Med Haandkraft over paa et Postbud, han fik fat,
Og som, lig Urias, af sin Postmester sat
Var paa en farlig Post. Han Ørene ham vasked',
Saa med en Jobspost hjem han til sit Posthus trasked';
Men Alfred høsted' Roes og Venstres Lov og Pris,
Som læses kan paa Prent i „Aarhus Amtsavis“.

Præventivt.

— Hør Faer! Hvor kan det være, Du altid syer Lommerne i Præstens Buxer saa store?
— Jo, min Dreng, fordi han ikke gjerne vil have dem overfyldte.

Salig ved sin Tro.

— Hør Mikkel, Mikkel! Kan han nu dog for Exempel ikke lade være med den forskrækkelige Banden og Sværgen?

— A trouæ Hr. Pastor, te nærensti uo Hæer haar skavt æ I'eder, saa æ et ual ossæ faa de te vi ska brug dem!

Rimbreve
til Fætter Christian i Nykjøbing.
XXXI.

Glædeligt Nytaar og Tak for det gamle!
Tak, at det gamle er endt!
Intet det mægted', kun søge og famle,
Splitte og skille, ej ene og samle,
Slukked' ej Ilden, det selv havde tændt;
Nu er — som Fønix — det brændt.
En Askekop blev dets Rede;
Og i Asken paa Bunden der nede,
Endnu i Ægget omtrent,
Endnu med gispende Lunge
I den glødende Askehobs Hede,
Ligger Fønix den unge,
Det Nytaar, som hundred Poeter,
Og Skillingsprofeter,
Med rimende Tunge
Besjunge
I Haab om en lille Douceur;
Rigsdagsmanden har Haab om Diæter,
Herredsfogder og Kateketer,
Rector scholæ paa sit Katheder
Haaber paa Dyrtidstillæg som før,
Vognmanden haaber, at ingen Sne der
Falder i Aar for hans Dør,
Landmanden haaber paa sunde Kør,
Prokuratoren lun og tør
Haaber paa Andres Beter;
Christian! Hvad skal vi haabe paa?
Sidste Gang var vi af Haab saa fulde,
Og af Punch, at vi begge syntes, vi skulde,
Alle Ønsker opfyldte faa:
Lutter Varme og ingen Kulde,
Penge, der grode som Græs af Mulde,
Tikroner saa
Vi for os i tusindvis rulle;
Fremtiden laa,
Badet i Solstraaleglans for vort Blik,
Og vi fik,
Ja, hvad fik vi?
Aaret gik,
Og i Møllen gik vi,
Trælled' og sled, som man træller og slider,
Fik Regn og Uvejr, og somme Tider
Fik vi ogsaa paa Solen Kig;
Men det andet slog mestendels Klik.
Ej Illusionernes Trylledrik vi
Dennesinde vil tømme.
Lad andre drømme!
Vi vil kun se paa vort eget Tarv
Og bedømme,
Hvad det gamle Aar, som gik heden
Forleden,
Gav os i Arv.

Her ligger det gamle Rigsdagsben,
Uden Saft og Marv,
Uden Sul for oven og neden;
Lad Andre pille den Knokkel ren.
Her ligger den kommunale Gren,
Hvis Blomster just ikke ligne en Lilje;
Der er Bytelegrafkiosken den billige,
Og Økonomiforvalteren den dyre,
Og Bethelskibet, som Forsynets Vilje
Til en løjerlig Ankerplads lod styre;
Der er mange Skavanker, gamle og nyere,
Der er Ehlers, Fenger og Fengers Familie;
Og endda har vi hverken Tid eller Plads
Til at synge ved Harpe og slaa paa Lyre
Om Hansens Grave og Howitz's Gas;
Gaa vi paa Aarets „Nyheds"-Ager,
Synes den lovlig tom og mager,
Her er ikke meget, vi kan binde Neg a',
Selv om vi Rivningen med os tager.
I Forfjor vrinsked om Kap hver Pegasus, da Nordenskjøld kom med Vega,
Ifjor vi fik kun Bodega.
Men saa har vi, kjære
Fætter, jo alt det Literære,
Sikken en Bunke! Det meste er Ros,
Men der er dog ogsaa Noget for os,
Der er Molbechs „Opad", som maa besejre
I begge Lejre
Hver Tvivl om Nytten af Skorstensfejere,
Der er Thomas Friis med de mange Bajere,
Der er Skram, som løfter Smaagrisene op,
Der er Nissen i Radikalismens Top:
Karl Gjellerup;
Til Slut Holger Drachmann, hvis Fiskerskuder
Ej længer vi finder,
Hvor Bølgen skummer og Stormen tuder,
Krydsende om fra Kyst til Kyst:
„Vandenes Datter" sit Tryllenet tvinder,
Holgers Realisme forsvinder;
Blev han træt af at brydes i Vest og i Øst?
Hylder paa Romantikens Puder
Han atter de gamle Guder,
Og synger af fulde Bryst,
Fra Morgen til Aftengry,
Sin Sang om de skjønne Kvinder,
Hans „gamle og nye Gudinder"?
Da springer Svend Trøst
I Skranken med „Gamle Guder og nye",
Fra Schubothes Lade. — O Hegel! din Høst,
I Aar var vist af de vaade:
Du høsted, som Drachmann saade,
Men til Trøst Du følte ej Lyst.
Svend Trøst blev Løsnet for hele vor By,
Ja Hillemænd!
Hvor studsed' man over slig en Gaade!
Ak Gaaden løstes, da Svenden saa fage
Fik Mester Eriks Krabask at smage,
Da monne han sig saa gudsjammerlig klage,
Da sprutted i „Morgengnavet" hans Pen,
Og Alle kjendte „vor fælles Ven":
Der var ikke Tvivl tilbage.
Svend Trøst! Kast trøstig Masken igjen,
Hvorfor mon Du bære den gider?
Trøst Dig! Du har fortjent Dine Skjænd:
Erik er Mester, Du kun Svend,
Og selv om Du sparker og bider,
Bli'er Du slagen — men ikke til Ridder.

Overlampepudserens Dagbog.

Lørdag, 31te December 1881. Ingenting. Undtagen Æbleskiver og Punch; Paa Bordet hjemme; Som Madam Petersen lavede, fordi Petersen holder paa det gamle og fejrer Fædrenes Skikke med Andægtighed. Og da Klokken var tolv; blev Madam Petersen uhyggelig og sagde, at vi nu kunde vente Gjengangere; Som plejede at komme ved det Lav, men jeg der er Yngre og fremskreden; i Anskuelser sagde; At Erikbøgh skulde nok passe paa ved Indgangen for dem udefra og Ferslev var i privat Kreds saa han kom heller ikke, og Malle Knallerup sad alligevel og rystede; For Gjengangere; Nemlig at alle hendes gamle Forloveder kunde vise sig for hende paa en Gang; I elektrisk Belysning; Som hører til; Hvor paa Petersen tog Glasset i Haand; Og bemærkede som følger. »Ser Du Severine va de Gengangervæsen angaar sku Do ikke være saa kaalhøgen værendes dog tænkeli, a din gamle Far sali Andresen ku vise sig for dig i et Drømmesyn med Hændernes Vridning over Dagbogens Forsømmelighed, va der har Hensyn tel dit Mankemang a datterlie Plegters Opfyllelse Retning a denne Aargangs siste Kapitel, vori Do bore ha nedlagt dine Erfaringers Rekoladetrisum fra det hengangne Aar havende undladt samme i din Oskyldiheds Letsind. Va jæ vel korregere liggendes den siste Haan paa Virket. Nemli. Do ka enne me a sie, a Sjæfen tel Aarets siste Da har vist sig som en stolt Komandant aa ha inte villet tillade Manskavet a træde a unner Øvelserne i uvedkommende Hensigter uden Afstraffelse. Desformedelst. Saasom Simonsen, menende Sangeren aa ikke den Simonsen som laver Punch ve Gammelstrand aa er a mine prevate Venner skønt han begik den Julebok a han ikke ku skjelne Stilladsraaden fra Tømmermester Bok forleden; ka være meiet behaveli i en Aabera aa osse Sjentlemang aa Spaartsmand udvændi Gubevares, som han har Løst tel, men maa ikke mengelere de ene me det Annet værende den ene Aftning Hamlæt hos os aa den annnen Aftning blæsendes Klaphorn me Elegangsje aa Baldovins Akaampanjemang aa ridende Vaalte i Panumramaet sæl om osse i vældædit Øjemed aa got Sælskab. Va Sjæfen ka ikke se me stor Kongtangtemang, formedelst ves Olaf velle køre Ponnyer for Angtree paa Ridebanen eller Fru Lytken gaa tilværs i en Loftballong sammesteds fra eller Ferslev præke tel Aftensang i et annet Sogn aa osse vælgørendes, saa ku vi jo ikke saamejet som gi Farrenellig paa rød Plakat, va der dog er det Minste vi formaar. Vorfor je løfter mit Glas paa Diseplinens aa Sjæfens Vælgaaende, aa a den Siste fremdeles maa verke tel den Føstes Opretholdelse gænnem Multers ubønhørlie Idømmelse ønskendes samtidi vor onge Ægsellense, a han maa ha Blekket aabent for de samme, værendes skønt osse Gosejer Sjentlemang aa Spaartsmand liesom Simonsen, dog allieveller Konstens høje Beskøtter aa baade din aa min aa Malle Knallerops høje strænge men ikke desmindre immervæk retfærdie Faaresatte. Vorpaa jæ tømmer mit Beger.» Som han gjorde. Og Malle Knallerup tilføjede at Simonsen havde maaske sunget Schumann, og vilde nu ogsaa ride Schumann; Som skulde være vittigt.

Ren Forretningsgang.

Der var i den **private Bank**
Blandt dem, der assistere,
En Mand, som havde en Skavank,
Kanske endogsaa flere:
Retfærdighedens Kløer og Næb
Han ænsed' ingenlunde,
Thi under Slid og Underslæb
Han »redded'«, hvad han kunde.

Derved han trængte mer og mer
Selv til et Redningsvæsen;
Og blandt det Folk, paa hvem man ser,
At det har Ben i Næsen,
Han Bistand fandt, som altid, naar
Man véd, at den sig lønner;
Det var »Gebrüder« Melchior,
»Vorherres« egne Sønner!

De tog sig af den stakkels Mand
Og hjalp ham tidt paa Fode;
De sa'e som Ravn, at »Sedler kan
S'gu ogsaa være gode.«
Til deres Bistand tyede han'
Naar Sedler han behøved'.
Og de var glade alle Mand,
Men Banken blev »bedrøvet«.

Men alt kun til en Tid kan gaa
Selv i den bedste Gænge.
Snart kneb det for ham og de smaa
Vorherres egne Drenge.

At man en Slags Samvittighed
Dog har, dem faldt i Tanken;
Og derfor skyndte de sig ned
Og meldte ham i Banken.

Og da nu Direktionen saa,
At en af deres egne
Betjente ikke til de smaa
Gavtyve lod sig regne,
Humant, som det sig bør, den sa'e
Til ham: »Husk, hvad det gjælder!
Det er vist bedst, du stikker a',
Og det jo før, jo heller!«

Nu er han væk, men de, der staar
Som Hjælperne i Nøden,
Vil neppe mer af Mælk i Aar
Paa den Vis skumme Fløden;
Kun Sympathi fra ét Sted faar
De under hele Krisen:
Naar man blandt en Flok Jøder slaar,
Saa piber *Dass-Avisen*.

Gjengangere.

ØHLENSCHLÆGER: Den Aand, som gaar igjen i dit Gjengangerdigt,
Vil næppe din Storhed forøge:
Aldrig har jeg været Alvorsmand paa sligt —
HOLBERG: Og saa grovt har jeg aldrig kunnet spøge.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 12. Januar. Nr. 2.

PUNCH.

En lille Skeptiker!

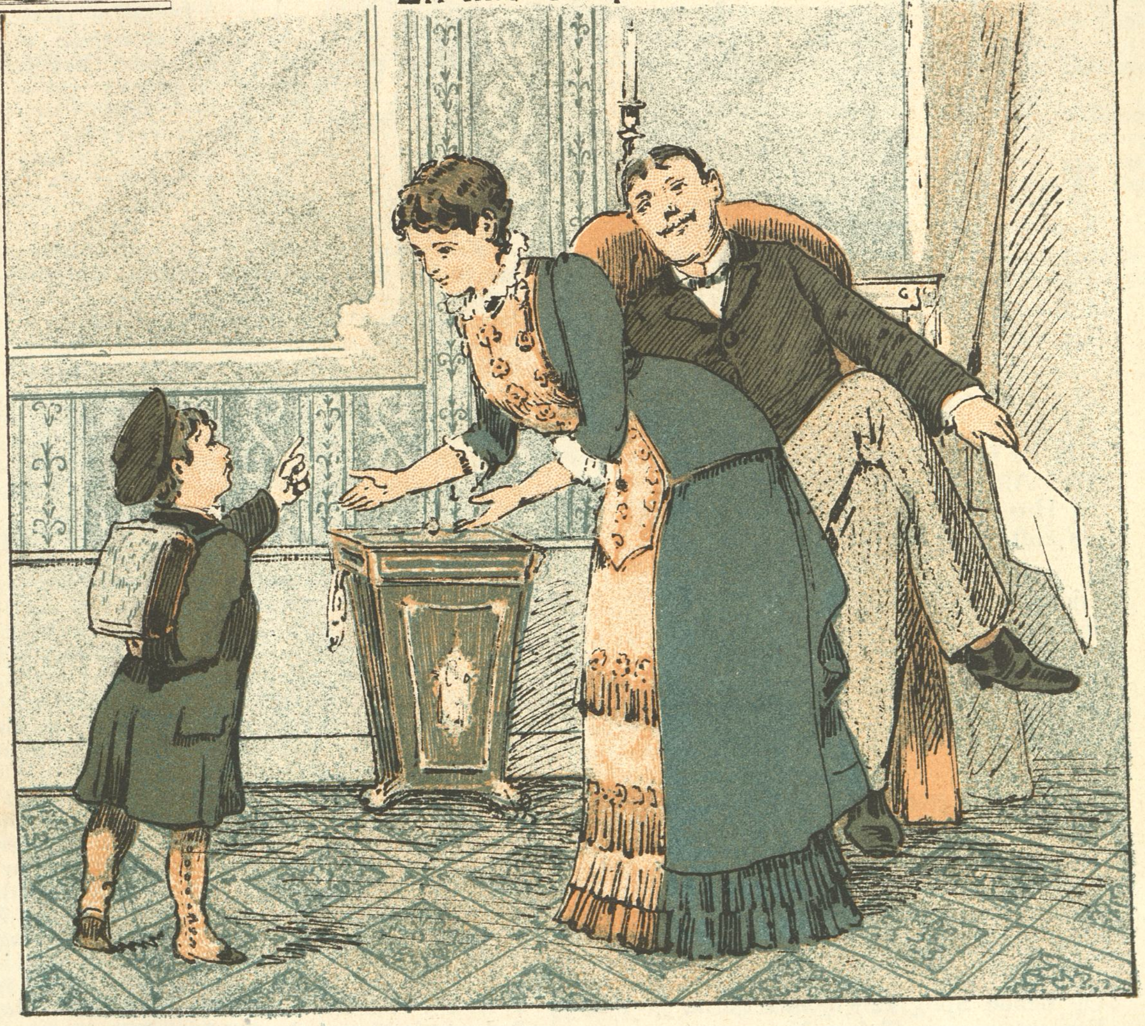

— Hvad er her paa Færde i Dag?
— Mens Du har været i Skole, Thomas, har Storken bragt Moder en lille Søster til Dig
— Storken! Tør Du sige ve' Gud paa det, Tante?

Gjengangere.

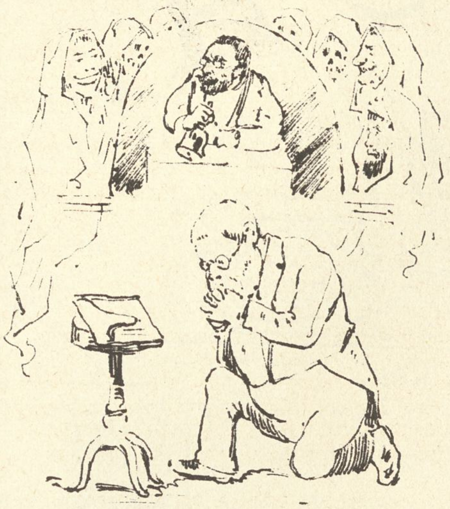

Trods radikal Intelligens, der
Kan spores under KRABBES Tag,
Sig samler dog en Flok Gespenster
Ved Formands-Klokkens hule Slag;
I Fjor og nu i Aar igjen
De kommer og de gaar igjen.

Det nytter neppe at forsøge
At mane disse Skygger ned;
Thi de bli'er stadig ved at spøge
Med Alt, endogsaa med en Eed:
Et Hus-Kors, sendt fra Kjøge, fuldt
Af Gift, er ogsaa spøgefuldt.

Gjenganger-Livets mange Kvaler
Forøget ofte bli'er med den,
At disse Gjenfærds lange Taler
Er slemme til at gaa igjen:
Man deres Visdom faar for tidt,
Saa Spøgeriet gaar for vidt.

Naar BERG endnu sig gi'er adskillige
Attester som den sande Tolk
For denne suveræne Villie
Hos sammes suveræne Folk,
Er det hos ham en aarlig Spøg,
Men derfor dog en daarlig Spøg.

Og denne Spøg kan ej han fjerne
Fra sine mange Talers Net;
Thi det, som spøger i hans Hjerne,
Er Haabet om en Taburet:
Hans Drøm om slig Ophøjelse
Er Tingets værste Spøgelse.

Thi det er det, som bragt af Lave
Hver Samlings Resultater faar;
Imellem døde Forslags Grave
Igjen det som en Helhest gaar
Og søger kun at spænde Ben
For Alt med sine trende Ben.

Ja, disse slemme Spøgefugle
En Pæl i Livet har fortjent,
Skjønt det sig ikke lader skjule,
At skal et saadant Instrument
De Herrer Gjenfærd fælde, bli'er
For somme det en Schelde-Svir.

Redaktionsmøde.

Dirigenten aabnede Mødet med at beklage, at det ikke var faldet Medlemmerne af Redaktionen ind at benytte deres Juleferie til at lave en »Oversigt over Aaret 1881«. Han vilde have sat megen Pris paa, om de i saa Henseende havde efterlignet Medlemmerne ved *Ferslews* Aviser, *Dagbladet* og gamle *Berlingske*. Han gav en kort Oversigt over de fremkomne Oversigter. Der var Oversigt over 1881 i al Almindelighed, Oversigt over Indlandet, over Udlandet, over Døde i Norge og Afsjælede i Sverige, over de økonomiske Forhold i Indland og Udland samt over »Frankrig i 1881«. Man kunde maaske endnu vente særlige Oversigter over Rusland, Tyskland, Østerrig, England, Irland, Portugal, Spanien, Marokko, Monaco, Italien, Tunis, Tripolis, Montenegro, Grækenland, Peru, Chile, Patagonien samt »de vestindiske Besiddelser« (i *Dagbladet*). Det var næsten flovt, at vi ikke havde havt noget »Tilbageblik over *Punch* i 1881«.

Det idiotiske Medlem trode ikke, der var Nogen, der læste Oversigter.

Dirigenten vilde bede sig forskaanet for den Slags Trivialiteter. Han vidste meget godt, at der ikke var Nogen, der læste dem; men et Organ skyldte ikke alene sine Abonnenter Noget, det skyldte sig selv endnu Mere, og heriblandt var en »Oversigt« eller et »Tilbageblik«. Et Blad uden »Oversigt« var som en Kop uden Hank: det manglede et Holdepunkt. Ulykken var jo imidlertid sket, eller rettere sagt ikke sket, og han vilde nu sætte Regeringens nye Skatteforslag under Debat.

Det økonomiske Medlem vilde som Sagkyndig udtale sin Tvivl. Tolden paa Kul faldt bort. Dette vilde forrykke adskillige Forhold. Saaledes maatte den Sum, for hvilken den unge Digter Campbell i »Opad« gaar nedad Trapperne for at kjøbe Kul, ved fremtidige Opførelser reduceres med en Kvotadel af det til den tidligere Kultold svarende Beløb, hvilket vilde være uhensigtsmæssigt paa Grund af den derved fremkommende store Brøk. Hvorledes skulde selv en rutineret Skuespiller løse det Problem at fortælle Publikum, at han havde f. Ex. 24,987 Øre i sin Portemonaie til at kjøbe Kul for. Men gjorde han det ikke, gik Realismen op i Røg. Det gjorde ham ogsaa ondt for dem, der handlede med Kokes. Disse vilde upaatvivlelig lide Tab og komme til at beflitte sig paa en tarveligere Levimaade. Naa den Enes Død, den Andens Levibrød! Det glædede ham at se, at Tolden paa Papir var

nedsat lidt. Papir havde man altid Brug for. Til daglig havde man det jo i Reglen ved Haanden, men naar man var paa Fodtur eller i Skoven, mærkede man dog ofte Savnet. Han havde i Anledning af Ostetoldens Bibeholdelse konfereret med Ludvig Aagaard, og de var begge af den Mening, at Ostene burde gaa frit. Ostetolden kunde desuden ikke gjennemføres; han havde saaledes en Mistanke om, at megen Gammel-Ost i mørke Nætter sneg sig til Fods ind over Grænsen. Spørgsmaalet, om Knapost var Ost, var ladet aabent. Dette var et Knaphul i Forslaget. Ølskatten havde hans Billigelse. Der burde dog ogsaa lægges høj Told paa udenlandsk, især tysk Øl. Han saa, at mange Kafeer anbefalede sig med den Slags Varer forbavsende billig. Der var. f. Ex. Berliner-Weissbier og norsk Bok-Øl.

Idioten vilde gjøre opmærksom paa, at baade Weiss og Bock var Indfødte, og at der var en Alliance imellem dem.

Økonomen kjendte ikke Bock ..

Idioten. Bock gav Tømmermænd . .

Dirigenten vilde bede begge Medlemmerne holde inde med den Slags forblommede Hentydninger. Han gav Ordet til det literære Medlem.

Det literære Medlem vilde protestere mod Øl- og Brændevinsskatten. Det vilde mulig have sørgelige Følger i Retning af Drikfældighedens Ophør, men herved vilde en stor Del af hele den nyere Romanliteratur umuliggjøres. De rigtig ægte Hesteprangere, Slagtere og Røgtere med samt deres Spidsbajere. Dragontoddyer, Kaffepunser, »smaa Sorte«, »Bær« og »Knuder« vilde helt falde bort. Tror man, at Schandorph vilde skrive Romaner med Lammedrivere, der drak Tevand, eller at Drachmanns Digterskude kunde sejle i det bare Sodavand?

Idioten foreslog at forhøje deres Digtergager.

Det literære Medlem takkede Idioten, fordi han altid saa velvillig støttede den Gren af Literaturen, han repræsenterede. Skulde det ikke lykkes paa anden Maade at faa Erstatning til D'Hrr. Forfattere, skulde han ikke have Noget imod Forslaget.

Det folkelige Medlem holdt ikke af Brændevinsskatten, da han frygtede for, at der ikke vilde blive saa meget »Liv« som før ved Folkemøderne. Det var snildt udregnet af Højre, men han haabede, Schelde vilde stille en Engterpællasjon i den Anledning.

Det dramaturgiske Medlem vilde i Anledning af det foreliggende Forslag tillade sig at omtale Teatrets to Katte. Der var *Amor* og der var *Psyche.* De var naturligvis *Ægtefolk.* Amor boede i Olympen, det vil sige Galleriet, og Psyche opholdt sig i Underverdenen, Kjælderen. Han kunde ikke finde sig i, at Pressen gjorde Kispuds med Teaterkattene. Hvad vedkom Amors Genistreger Offenligheden? Hvad angik Honorarerne . . .

Dirigenten fandt ikke, at dette vedkom Skattereformen.

Det dramaturgiske Medlem var bange for, at en Skattereform kunde medføre en Kattereform, og da Amor og Psyche henhørte under hans Ressort, vilde han som dramaturgisk Medlem i Forvejen protestere herimod. Han havde desuden en Kammersanger . .

Dirigenten fratog ham Ordet.

Det idiotiske Medlem vilde tale om Tolden og begynde med en Udsigt over det nationaløkonomiske Spørgsmaal: Vintold i Forhold til Proppepenge....

Dirigenten hævede Mødet.

En Lærer og Lovgiver.

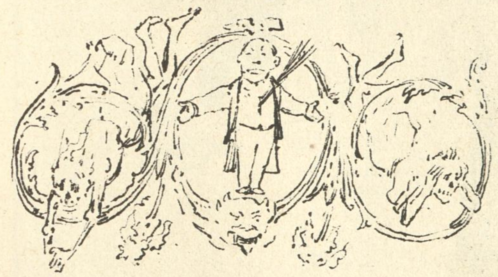

Forleden en Folketingsmand hel stolt
Og Skolelærer *beineben,*
Som hedder Fogtmann, et Møde holdt —
Der var et lystigt Leben!
Og »*Holbæks Avis*« Adskilligt beretter
Om denne mærkværdige Børneopdrætter.

Se, Fritænkeriet han frejdig lod
Dem høre, saa Mange de sade,
Det havde han ikke det mindste imod:
Det gjorde saa vist ingen Skade.
Han mente blot, det bevirke kunde,
»At enkelte Sjæle gik til Grunde!«

En Vogter af Skolens Tro og Moral,
Hvem slige Ytringer slipper,
Maa være en Allerhelvedeska'l,
Naar han hylder slige Principper:
»At ænse bør man nu ingenlunde,
Om enkelte Sjæle gaar til Grunde!«

Nej, han er virkelig lidt for fæl,
Den gode »Ludimagister«.
Gud naade Hr. Fogtmanns syndige Sjæl,
Hvis vi var Kultusminister!
At Lærer han ikke være kunde,
Derfor har han givet gyldige Grunde.

Det var en mærkelig Aftensang;
Den vidned' om et Princip, der
Vil gaa over Lande med underlig Klang
Som et af »*Fogtmanns Reskripter*«.
Thi Tanken er for vist af de onde:
»*N'importe!* om en Sjæl maaske gaar til Grunde!«

Hvad er da Maalet for Menneskets Liv?
Svar os paa det, Hr. Lærer!
Er Madstræv hele vort Tidsfordriv?
Kun did Deres Tanke bærer!
Da siger Borger saa vel som Bonde:
»I saa Fald maa vi jo gaa til Grunde!«

Thi vel bør Tanken her være fri —
Det er der slet intet galt ved! —
Men dette Hr. Fogtmanns Fritænkeri
Er der noget vel Radikalt ved!
Dog! hvor hans Tanker i Grunden bunde,
Derpaa vil vi ikke længere grunde!

Moral.

Se, slige Talsmænd for Tankens Ret
Med Ord, der er saa forfløjne,
Kan gjøre den bedste Sag helt slet
Og Sandheder selv til Løgne.
For saadan en Sjæl er det en af Grundene
Til, at sent eller tidlig den gaar i Hundene!

Deltagende.

— Mej Faalov, Hr. Betjent! Hvem æ de', der æ død?
— Det er saamænd gamle Madam Nikolajsen henne fra Løngangsstræde.
— Herregu'! — Lever hun endnu?

Afskrækkende.

— Indianerinnen optreter Klogge sechs ock half neun!
— Hal' nøjen! Næj Faa'r, ded æ itte noued for Dej!

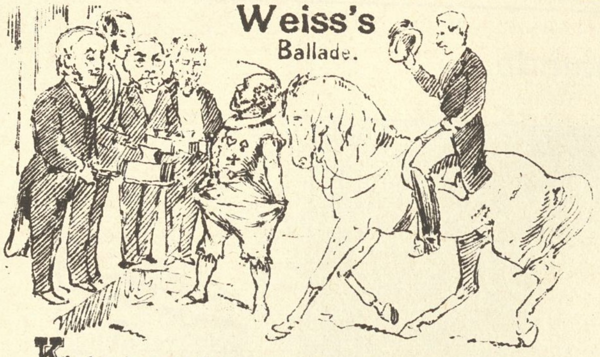

Kjøbenhavns Borgermestere, de høje,
De har Ret og Retfærdighed kjær,
De har Borgernes sande Vel for Øje
Og »de Fattiges Kasse« især.
Vil Beridere, som ikke er »private«
Og Kammersangere samt Riddere med mere,
Gjøre Kunster, saa staar de strax parate
Til Fattigbøssen dem at præsentere.

Nylig over Hr. Schumanns Hestedrama
Og hans skammelige Snedighed og Svig
I det dejlige nye Panorama
Lofted' højt de et Panoramaskrig:
»Han Kasino og Watt vil ødelægge
Og i Skygge sætte Kammersang'rens Volter,
Alle vore Penge ud af Landet trække;
For Folk de render der, skjønt der saa koldt er.

»Derfor skal han til Fattigkassen bløde
Li'esaa meget som gamle Hr. Renz.
Ej til *„Graavejr“* vil Publikummet møde,
Siger Fallesen. Hvordan skal det end's!
Det er umoralsk at løbe som Gale
For at se disse Folk af Hesten dratte,
Og det Umoralske skal de s'gu betale
Med en Afgift til os, som kan batte.»

Men saa sa'e Lieutenant Weiss da hin brave:
— Dyrenes Beskytter er han som bekjendt —
»I skal Pokker ingen dobbelt Afgift have,
Men skal nøjes med en lille Procent.
Jeg er Indfødt, og jeg staar for det Hele,
Mig belægger ej med slig en *Tabu* man;
Ej jeg agter Fortjenesten at dele,
For under Weiss er nu bestandig Schumann!»

Borgermesteren blev gal i Kalotten,
Thi Lejemaalet gjælder helt ind i Marts,
Og at narre de Fattige saadan
Syntes han, var at gjøre Weiss til Schwartz.
Dette Kunstridt slet ikke ham behager,
Og Hr. Weiss falder vistnok af i Gruset.
Kun den dejlige Bygning vi beklager,
For nu faar den da Navn af — Weissenhuset.

Fru Sørensen: Ja, søde Fru Schrøder, jeg kan kun opholde mig et Øjeblik, for jeg skal ud i Butikker nemlig paa Grund af, at Sørensen har læst i Ferslews Aviser, at der er Folk, der vil traktere det literære Venstre med Dolkestød i Ryggen, og Sørensen hører jo rigtig nok ikke til det literære Venstre og har aldrig skrevet Romaner, men kun Regninger, men han er bange for, at de kunde tage fejl, fordi fra Ryggen af kan han jo nok se ud, som om han skrev i Dass-Avisen, og nu skal jeg hen og kjøbe ham en Panserskjorte, som garanterer Vedkommendes Liv og Lemmer i al Evighed, og jeg vilde nødig have Sørensens Ryg spoleret af Dolkestik, saa kunde de lige saa godt stikke mig en Dolk i Hjertet med det Samme, og derfor vil jeg gjøre Alt for at frelse ham og lade ham sætte i Galehuset om fornødent, saadan som hun Andrea gjør paa Folketeatret, og jeg er rigtig nok bange Crone ikke vilde være slet saa kongplæsangt som Wulff i det Tilfælde, hvad jeg dog nok syntes han havde Ret i, for hvis Sørensen vilde probere at kjøbe en Balletspringerindes Strømper, til at bære i Knaphullet, ved Avktion for fire Tusinde Kroner, og oven i Kjøbet en umage, som ikke var til at bruge til Noget, saa véd jeg rigtig nok ikke hvilket Sted han hellere maatte hensættes paa, og det er rigtig nok en dejlig Forfatter den Sardu, saadan han kan gjøre Nar ad Folk, som for Exempel af Avisreferenterne, hvad der saamæn slet ikke er overdrevent, naar man læser om, hvordan de fra Dass-Avisen har taget imod Fru Poppermenter og slæbt paa hendes Kat ude fra Banegaarden, bare for at faa Noget at putte i Avisen, og jeg syntes rigtignok meget bedre om »Andrea« end om »Nattens Dronninger« af ham Ildebrand fra Wien, der nok er Molbæks gode Ven, men rigtig nok kunde lære en hel Del af ham alligevel, og det var en tarvelig Suppe,

men Gaasen, som fulgte oven paa, var jo rigtig nok vidunderlig, for nu har jeg været Husmoder i sex og tyve et halvt Aar, men aldrig i mine livfødte Dage har jeg set saadan en Gaas, og De kan tænke Dem, at Indmaden var ikke Æbler eg Svedsker, men rigtige smaa levende Tyrkebørn, og saa er den desuden forsynet med Musik af Mozart og Vers af Hunderup, og det er jeg nu ikke musikalsk nok til at forstaa, men Petrine glædede sig over Musiken og Sørensen over det elektriske Lys og Frits Grønbæk over Frøken Ludvigsen og jeg over Gaasen og Frøken Holther, saa det var skam en god Aften ailigevel, og Gud, det er sandt, søde Fru Schrøder, jeg har glemt at ønske Dem glædelig Nytaar og Tak i lige Maade for det gamle, og Nytaarsaften var vi nu samlede hos Petersen og Juliane, for lille Ambrosius skulde jo have den Svir at slaa en Potte i Stykker paa Barnekammerdøren, som han ogsaa gjorde Klokken tolv, det søde Barn, og spolerede Malingen paa Døren, saa Værten sagde dem op næste Dag i den Anledning, og nu Farvel, søde Fru Schrøder, og gid De maa skjænke lige saa mange Kopper Kaffe til mig i det ny Aar, som i det gamle. Farvel!

Overlampepudserens Dagbog,

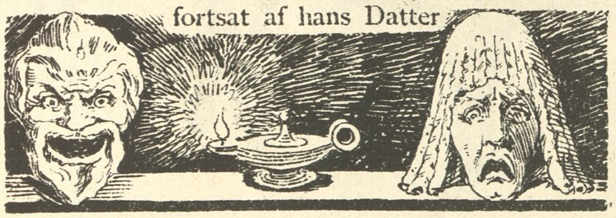

Den Fremmede af *Dyma-Fi.* Naar man bliver saa gammel som Petersen; maa man have oplevet mange Livets og Kunstens Omskiftelser hvad jeg; Der er ung; Allerede har. Som med Sjæfen, da han for fem—sex Aar siden spillede den forvandlede Konge og fik Attest af Eedevard Brandes for Udulighed og Tilbud om raadne Æg og Abildsiner paa Scenen; Og nu da Tiden og Forholdene; Som er de bedste Lægemidler har bevirket, at Georg Brandes har udnævnt vor Sjæf til »en dygtig og intelligent» Kommandant; Der tør vove sig paa gyngende Grund; Med Dyma-Fi; Og slippe over med Grasje: Saa man skulde tro han selv havde været ved Balletten. Petersen er gaaet og rystet paa Hovedet som en Porcellænskineser desangaaende; Men tør ikke sige Noget; for at det ikke skal gaa ham som Portneren, da han gik i Inspekterens Vaskebalier, for »hvis De siger et Muk, har De jo Deres Afsked straks!» Og hvad kan det nytte at lade Watt og Andersen beholde Dyma-Fi og Sardu; Naar vi kan spille dem bedre; Som vi kan; Nemlig Fru Ekkart som Halvmulat med sort Haar og Øjenbryn og dæmonisk Dejlighed og O. Dapetersen med engleagtig Blondhed og store blaa Øjne smægtende: men alligevel med Fut; paa de rigtige Steder; Og dejlige Kostymer begge to. Og Olaf, som aldrig er forknyt for Noget, udstrøende med ædle Haandbevægelser, hvad Petersen kalder æspri, over det Hele og Price gaaende ind i Pærnobel-Faget og trippende om paa Hælene; Desformedelst. Saa hvis Hr. Foss bare havde faaet Lov at synge sit Parti, saa man havde kunnet høre det, og hvis Greverne og Baronerne havde været lidt elegantere og mere kom il faa; Havde Publikum ikke haft Noget at grine af; Som de gjorde. Men det gjorde mig ondt for Emil, at han skulde være saa ækel; Og for Madsen at han skal være højsindet Civilingeniør; Alle sine Dage; Som maa være kjedeligt.

Stor Fortjeneste.

Naar i tykt og tyndt man traver
Uforsagt i Venstres Spor,
Ikke man sit Pund begraver
I en utaknemlig Jord;
Naar, skjønt »opvakt«, Ben man gnaver
Med en Venstre-Evropæer,
Folkegunst og Folkegaver
Voxer da paa Hjærte-Træer.

EEDVARD kunde aldrig glemme,
At det var en heldig Stund,
Da han fik en vægtig Stemme
Til sin Bistand fra JENS LUND.
Vel er nævnte Mand her hjemme
Ikke just den eneste,
Der af Folke-Sagens Fremme
Har en stor Fortjeneste.

Men det vilde være Skade,
Om den Mand, som her man saa,
Skjønt han var af de g-lade,
Virke for de Sorte smaa,
Skulde for det Vrøvl, han ha'de,
Ingen anden Løn vel faa
End en billig Assens-Plade,
Der er altid nem at slaa.

Slig en Utak aldrig set er
Mellem gode Venstremænd,
Og de sorte smaa Profeter
Lod ej denne Gjæld staa hen;

Thi da CHRESTENS Kronometer
Sa'e, hvad Klokken slaaet var,
Rykked' ud de' med Moneterne og til JENS LUND dem bar.

Og i folkelige Toner
Gjordes vidt og bredt bekjendt,
At af Venstres Legioner
Har JENS LUND sig gjort fortjent.
Sagsens han sig let forsoner
Med, naar han beser sin Skat: —
Hele tvende tusind' Kroner! —
At dens Møntfod er lidt plat.

Her kan Højre næppe slaa BERG
Eller distancere ham.
Det til Hjærtet vilde gaa BERG,
Dersom saadant han fornam.
— Det er sandt! fornylig saa BERG,
At i Jylland yderst fræk
Man »begaved'« Højres AABERG —
— Aah BERG, sikk'et slavisk Træk!

Apporterhesten.

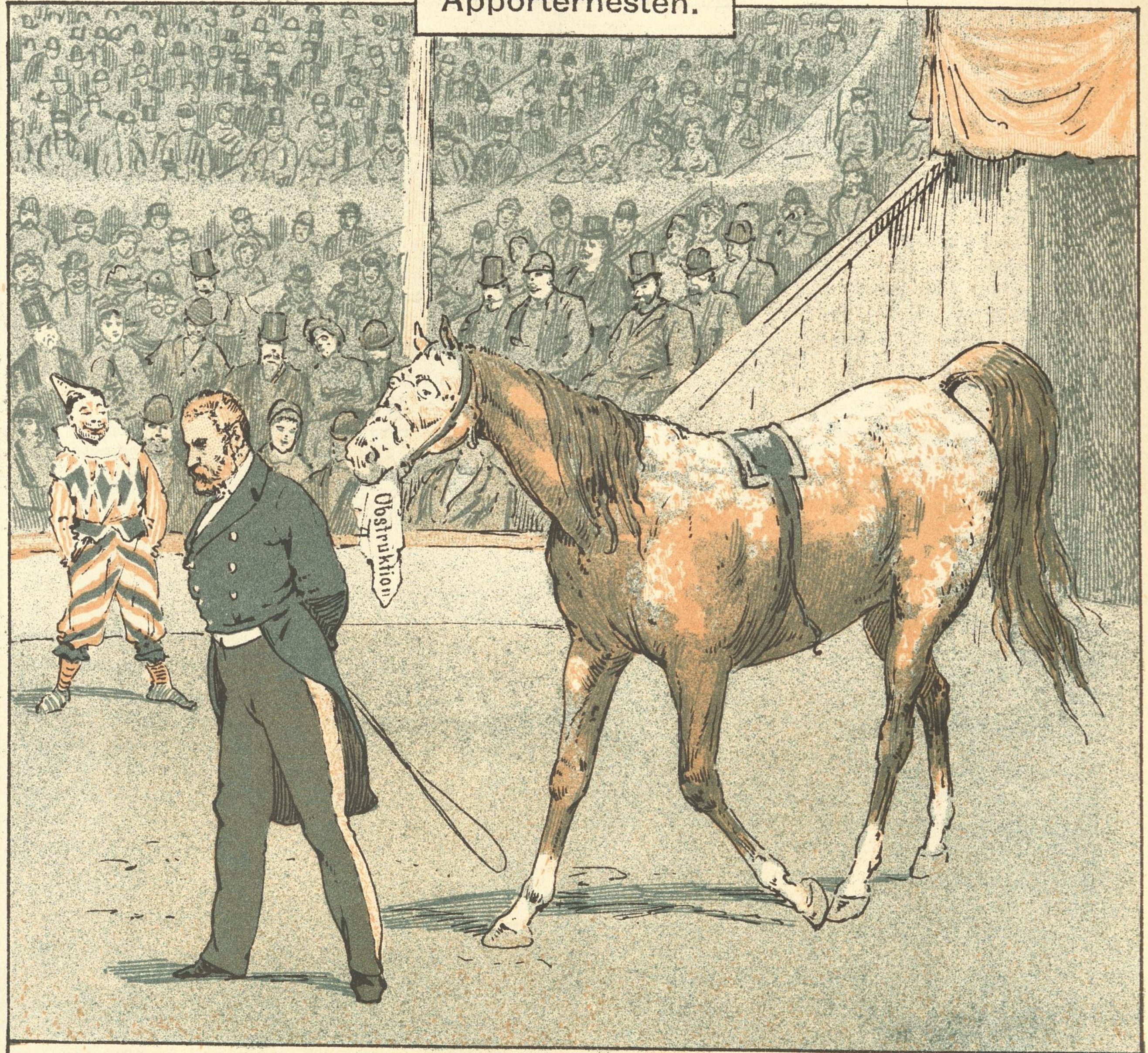

Den er dresseret i Frihed og gjør Dressøren Ære,
Thi han kan la'e den opsnuse og løbe med, hvad det skal være.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder. samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 19. Januar. Nr. 3.

PUNCH.

Vel anbefalet.

— Gud søde Fru Ludvigsen, hvor jeg blev glad, da jeg hørte, Deres Datter var bleven forlovet med den unge Jensen; men *har* han ikke været forlovet før?

— Jo, men han er ved Gud saadan et honnet Menneske alligevel. Jeg spurgte mig jo for paa det forrige Sted, og de roste ham i *alle* Maader.

Obstruktionen.

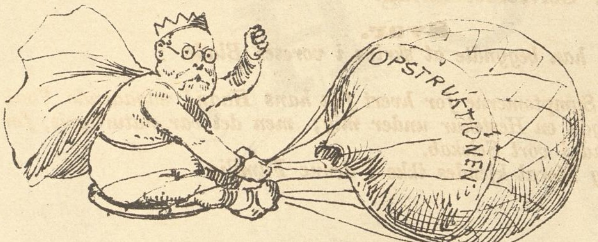

Kong CHRESTEN BERG, af Vælgerfolkets Naade,
De Bondevenders og de Goters Drot,
Har længe søgt, skjønt kun til liden Baade,
At sprænge Højres snedige Komplot.
Nu vil han prøve paa en anden Maade,
Om det endnu en Gang kan blive godt,
Og ligesom GAMBETTA i Ballonen
Gaar nu i Vejret han med Obstruktionen.

Dog er hans Planer ikke nær saa slemme
Som de, der næres paa »den grønne Ø«,
Hvor ren Halm ej i Støvlerne har hjemme,
Men hvor man finder Dynamit i Hø.
Lidt kan af denne Aand man vel fornemme,
Hvor »Folket« byder Kaptain POULSEN »Kløe«;
Men ingen Ligas Bloddom exekveres: —
Det er kun Lovforslag, som stranguleres.

Paa irsk Maner hans Venner sig forlyste
Med ESTRUPS Lovforslag ihjel at slaa;
Forgjæves han i Tinget la'er dem saa,
Et Resultat han ej faar Lov at høste.
Det kan dog altid Vælgerfolket trøste,
At alt i ESTRUPS Hænder visne maa,
Og at de folkekaarne Majestæter
Blot har den Syssel her at ta'e Diæter.

Des værre i den bedste Sjælesvir
Er tidt en bitter Draabe Malurt blandet:
De andre demokratiske Partier
Vil ikke hver Dag gaa med BERG i Vandet.
Det nytter ikke han Parolen gi'er:
HIN LEDRE kommer straks med noget andet,
Saa BERG maa miste sin Ministergage,
Fordi de gjør sig mod ham obstruknasige.

De vil saa gjerne bygge gyldne Broer
Imellem sig og Vælgerfolkets Gavn,
Som NYHOLM over Fladstrands nye Havn
Og CLAUSEN over Lollands Sukkerroer.
Thi naar »de Mænd af Virum« dem betroer
At lindre »de lokale Forholds« Savn,
Kan Ingen finde en uskyldig Spas i
At gjøre sig i det Punkt obstruknasig.

Kort sagt, man maa ej heri se et Glimt
Af Retsinds Lys, hvori de to sig vugger,
Og tro, at Obstruktionens Væsen lukker
Sig op for dem som sørgeligt og grimt.
Nej, ved Roesukkersagen dybt man sukker:
„Man merkt die Absicht, und man wird verstimmt!“
Blev hver en Lollik sur ej som en Asie,
Var CLAUSEN sikkert blandt de obstruknasige.

Kommunesløseri. Efter Forlydende skal der i Overpræsidentens Pult være funden Afskedsansøgninger fra to af Byens Borgmestre, hvilke Ansøgninger rimeligvis maa have henligget i længere Tid. *Nationaltidende* har endnu ikke faaet udregnet, hvor stort Tab denne Forglemmelse har foraarsaget Kommunen.

Dania junior.

At Højrepartiet, skjønt saa svagt og usselt det er, endnu kan hæve sit Hoved til ubodelig Skade for den danske Menigmand, skylder det som bekjendt ene og alene sin mønsterværdige Organisation og sit burreagtige Sammenhold. I denne ene Henseende overgaar det langt Venstre, hvis Medlemmer ere altfor selvstændige til at underkaste sig enkelte Førere og stemme i Blinde for eller imod de Sager eller Personer, Førerne ønske. Dette er en Fejl i Partiet, som bør rettes, og man haaber ved Udsendelsen af denne Indbydelse for en Del at raade Bod herpaa.

Et af de Midler, som Højrekoteriet nemlig med Held har benyttet sig af, er de gjensidige Forsikringer; de forsikre indbyrdes hinandens Huse, Skibe, Møbler og Effekter, kort sagt Alt ligetil deres Vindues- og Snapseglas, og ligeledes have de de saakaldte Livsforsikringer og indbyrdes Kreaturforsikringer. Disse sidste have ganske naturlig ledet Tanken hos en Del af det literære Venstres Koryfæer hen paa det Faktum, at medens Højres Kritikere stedse kun rose de Skribenter, som de synes om, fordi de høre til samme politiske Parti, kjende Venstres Recensenter og Forfattere ikke det mindste til en saadan Ring, men komme tvertimod ofte uforsætlig til at anbefale Værker af Folk, som ere deres politiske Modstandere.

Dette bør ikke kunne ske for Fremtiden, og derfor har en Kreds — ingen Ring — af Medarbejdere ved *„Morgenbladet“*, *„Ude og Hjemme“* og *„Dassavisen“* sluttet sig sammen for under Navnet **Dania junior** (*Det unge Danmark*) at oprette et paa Gjensidighed begrundet Selvrosforsikringsselskab.

Der indbydes herved til at træde ind i dette Selskab. Rosens Kvantitet og Kvalitet retter sig naturligvis efter den indsatte aandelige Kapital, og da Selskabet mest er baseret paa Smaafolk, kan Ros faas i tre forskjellige Størrelser, eftersom den ønskes anbragt i et, to eller alle tre af de ovennævnte Blade. Den Forsikringssøgende kan enten lade sig undersøge af Selskabets faste Kritiker, Magister Rosiflengius, eller maa medbringe Attest fra en af det literære Venstres avtoriserede Recensenter.

For at præcisere, hvilke Egenskaber der fordres for at blive optaget i *Dania junior*, findes nedenfor en Gjengivelse af de af Selskabet fordrede Attester, der saa nøje som muligt holder sig til Livsforsikringsselskabet *„Hafnia“*s Bestemmelser; for Tydeligheds Skyld ere disse Attester udfyldte med en tænkt Besvarelse af Spørgsmaalene.

Dania junior,
gjensidigt, literært Selvrosforsikringsselskab i Kjøbenhavn.

Aandshelbredsattest for Selvrosforsikring.

Spørgsmaal.	Svar.
1) Hvor længe har De kjendt den Forsikringssøgende?	1) *Fra den Tid, han begyndte at skrive i vorses Blade.*
2) Har De haft ham under Behandling for noget betydeligere Værk?	2) *Allerede ved Symptomerne for hvert fra hans Haand udgaaende Værk maatte han gjennemgaa en Hestekur under mig; men det var naturligvis, før han agtede at gaa ind i vort Selskab.*
3) Har der i hans Familie været Tilfælde af Højre-Vanvid? Kan dette befrygtes at være arveligt? Lider Familien af moralske Nykker?	3) *Arvelighed og Moral kjendes ikke i denne Familie.*
4) I hvilken Alder tror De, Paagjældende er?	4) *I Lømmelalderen.*
5) Hvorledes er hans Udseende og hele Legemsbygning?	5) *Karakteristiske Tegn: sort, krøllet Haar, meget stor, stærkt kroget Næse, platfodet.*
6) Hvad har De ved Undersøgelsen fundet at bemærke ved: a) Hjertet.	6) a) *Lider ikke af nogen Svaghed i den Henseende.*
b) Maven.	b) *Fandtes at indeholde en Del ufordøjet, udenlandsk Realismus og Socialismus.*
c) Galden.	c) *Meget rigelig Udsondring.*
d) Hovedet.	d) *Lidt skjørt endnu paa Grund af tidligere Forældelser; lider af Hovedstrømninger.*
7) Har De mere, De skal have sagt?	7) *Nej!*

Ovenstaaende Spørgsmaal forsikrer jeg at have besvaret saa godt, jeg formaaede, og jeg forsikrer, der Intet er i Vejen for Forsikringen.

(Kritikerens Underskrift.)

Bilag til Aandshelbredsattest.

Nedenstaaende Spørgsmaal maa nøjagtig besvares af den Selvrosforsikringsøgende. Dersom Vedkommende har udgivet eller udgiver et Værk under et Psevdonym, og Bogen ønskes rost, er det hans (hendes) Pligt samtidig at vedlægge en forseglet Billet, hvori Navn og fornødne Oplysninger (som f. Ex. om de Steder, der ønskes fremhævede) anføres.

Spørgsmaal. — **Svar.**

1) Forældre og Sødskende

Fader.	Moder.	Søstre.	Brødre.
Thomas Friis.	*En født Vandenes Datter.*	1) *Marie Grubbe.* 2) *Gertrude Colbjørnsen.*	1) *Niels Lyhne.* 2) *Lars Kruse.* 3) *Peter Tordenskjold.* 4) *Svend Trøst.*

Spørgsmaal.	Svar.
2) Hvad kan De oplyse om Deres Forældre? (Tæring, Højhedsvanvid, Skrivekrampe, haabløse Slægter, ungt Blod, Gjengangere osv.) Angaaende de Døde maa Aarsagen til Døden nøjagtig opgives.	2) *Baade Fader og Moder led af Tæring, men deres korte Liv udslukkedes dog nærmest paa Grund af Lemlæstelse af Højre Side. Min Søster, Gertrude Colbjørnsen, omkom under Badning sammen med nogle Artillerister. Min Broder, Peder Tordenskjold, var dødfødt.*
3) Har De gaaet i den sorte Skole?	3) *Nej, paa Aandløse Højskole.*
4) Hører De til noget bestaaende Trossamfund?	4) *Nej, Fanden gale mig, gjør jeg ikke Nej! Jeg kjender og anerkjender kun gamle Guder og nye.*
5) Er der nogen Theolog eller Præst i Deres Familie eller nærmeste Omgangskreds.	5) *Nej Gud ske Lov! Men jeg kjender Karl Gjellerup.*
6) Hvem er Deres Livlæge?	6) *Efter Anbefaling af Fru Nora Helmer: Dr. Ranch.*
7) Hvilke Lægemidler har De nydt?	7) *Kun Dr. Eed. Brandes's, men flere Gange.*
8) Har De været plaget af Rosen og da i hvilke Organer?	8) *Har hidtil kun havt svage Anfald deraf i „Ude og Hjemme“, „Morgenbladet“, „Dassavisen“ og tildels „Nutiden“, men de have aldrig været meget trykkende.*
9) I hvilke kritiske Tilstande har De ellers befundet Dem?	9) *Jeg er en Gang bleven kritiseret med Velvillie af Hr. Erik Bøgh, men slap dog helskindet, om end dygtig medtaget derfra.*
10) Har De Hang til spirituøse Drikke?	10) *Jeg roser mig af efter min Fader, Thomas Friis, at have arvet Kraft nok til at stikke dygtig under Kavajen.*
11) Er De gift? Har De Børn? Hvor mange?	11) *Er ikke gift! De andre Spørgsmaal besvares i den medfølgende forseglede Billet.*
12) Fører De et bevæget Liv?	12) *Efterat „Lysets Kjælder“ skal lukkes Kl. 12 — Nej!*

Undertegnede sværger herved højtidelig ved Logos, at jeg har besvaret alle ovenstaaende Spørgsmaal overensstemmende med Sandheden.

(Den Selvrosforsikringsøgendes Underskrift.)

Ha, de skjønne, spildte Kræfter.

— Men er det dog ikke mærkeligt? Jeg har nu for min Sundheds Skyld i en Maaneds Tid hver evige Morgen skaaret Brænde, og jeg har sgu beholdt min Obstruktion alligevel!
— Det er dog ikke saa underligt endda, for at være Savskjærer er sgu et haardt Liv

Altid en Udvej.

— Uh, sikke Du ser uj i Klæjerne!
— Je vil osse her ner i Landmandsbanken aa leje maj et Par «Boxer»!

Tvungen borgerlig Vielses-Kantate.

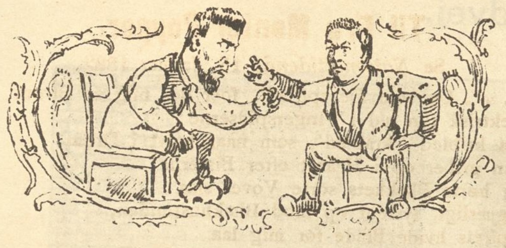

I.

Mel.: At Slyngler hæves.

•Det er saa yndigt at følges ad
For to, som gjerne vil sammen være!•
Saadan en Gang Biskop Grundtvig kvad
Til Ægtevielsens Pris og Ære;
Men vel at mærke
Hans Psalmer stærke
For dem kun blev sunget, som Præst og Kirke
Tog med paa Raad.

Nu gaar hans g-lade i Dannevang
Ad andre Veje med Kjærligheden:
De vil la'e sig ægtevie med Tvang
Af Sognefogeden eller Smeden.
Jo, det er Gammen
At svejses sammen,
Naar Bælgetræderen skal sige Amen
Til Parrets Ja.

II.

De parlamentariske Sorger
Man nylig foreget fik
I Tinget ved tvungen borger-
lig Ægteskabs-Politik.

Man trode, Familiestriden
I Venstre var helt forbi,
Og at dets Grupper for Tiden
Har dannet et godt Parti.

Dog Baandet, som dem forener,
Har ingen Velsignelse bragt;
For mange huslige Scener
Forstyrrer den nye Pagt.

Man skjælder hinanden Huden
Fuld i Tale og Skrift
Og giver hinanden paa Tuden,
Som om man var rigtig gift.

Claus Berntsen slets inte sværmer
For Busk, den Makker, han fandt,
Der taler i Skjorteærmer
Som født Gardinprædikant.

Mon Aarsagen til Klammeriet
I Venstre man deri ej har,
At det kun er borgerlig viet
Og tvunget dertil saagar?

Men hvorfor de Frihedens Venner
Den frie Kjærlighed
Ej mellem hinanden erkjender,
Se, det er der ingen, som véd.

III.

Det er saa endigt at skilles ad
For dem, som inte vil sammen være!
Kan to ej søbe af samme Fad,
Bør hver for sig helst sit Fo'er fortære.
Jo, det er Gammen,
Naar alle sammen
I venstre Fløj kun har •Nej• og •Ja men•
Til Hjærte-Sprog.

En Aften hos Kläks.

af

Armand de Bangenét de Xavier de Kérouët.

Publikums Kulde var forbi.

Thermometret havde naaet 80°/o Reaumur. Man havde jublet, klappet, hylet, skraalet, applauderet og transpireret. Man havde ladet sine Nerver gjennemdirre snart af Bassens Dommedagstoner snart af Diskantens kvidrende Lærkesjov. Man havde svømmet i et Fossefald af skummende, sprudlende, kogende, brusende, larmende Akkorder. Man havde traadt Vande i Mol og taget Styrtebad i Dur.

Sex Damer vare baarne besvimede bort. Ude i Pergolaen havde en ældre Herre ondt op ad en af Pillerne.

Og nu — nu skulde hun spille Tarantella.

Kunstnerinden sidder ved Klaveret, naar hun spiller. Hun lukker ikke Øjnene, men det er, som om hun spillede med lukkede Øjne alligevel. Armene tumle sig som boltrende Delfiner over Tangenternes hoppende Bølger.

Og alt imens gydes hendes Toner som flammende Rom over vort Hjærtes smeltende Sukkertop.

En Tonebrulean, der hidser og beruser Sanserne, omtaager Forstanden, lægger os vanvittige Hyperboler paa Læben, forvandler vort Blæk til Rosenolie og vort Penneskaft til en Heroldstav, hvormed vi gjøre Plads blandt Hoben, for Musikens sejrende Gudinde.

Men Stormen lægger sig. Det bliver Aften. Vi sidde ved Amagers flade Strand, hvor Kallebodernes glidende Vande blidelig bære Kaalstokke, Propper og døde Kattekillinger i sine vuggende Arme som en Amme i Kongens Have bærer et Svøbelsebarn. Trankogeriet sender sin milde Duft op under den stille stjernetindrende Nattehimmels Fløjelsbaldakin. Det er som Kvindekys paa Pagepander, blødt, varmt, næsten lydløst. Saa spredte Bifaldets Tordenvejr Salens tunge Luft . . . . . .

Det var et lille, men udsøgt Selskab, som samledes hos Kunstnerinden. De talte ikke meget. De vilde Alle sige noget aandrigt. Derfor fik de ikke meget sagt.

Hun kommer. Hun er nervøs. Alle Genier ere

nu til Dags nervøse. Jeg er selv meget nervøs. Men Nervøsitet har sin Grund.

Hun er sulten.

Naar Gjæsterne ere placerede, bringer Sekretæren et stort tildækket Fad og sætter det midt paa Bordet. Han tager Laaget af.

Det er hendes Kat. Det er Kläks.

Hun stryger den ned ad Ryggen, saa den gnistrer, og de elektriske Funker flyve fra dens Haar over i hendes Fingerspidser. Skulde det være Katten, der meddeler hende hendes musikalske Trolddomskraft? Lad os spørge Sekretæren!

Han tror ikke selv derpaa, men han har nok hørt Andre, der trode det. Det er et mærkværdigt Dyr. Dens Fader og Moder vare Tvillinger som Killinger. Den holder ualmindelig meget af sød Mælk og spiser Fisk med Begjærlighed. Naar man trækker den i Halen, kradser den. Han viser os en stor Rift paa sin Haand.

Kunstnerinden har imidlertid spist fjorten Dusin Østers og drukket et Par Snese halve Bayere. Man vil have hende til at drikke en Flaske Champagner. Hun holder mere af Øllet. Men hendes Bordkavaller fylder en Suppeterrin halvt med Øl, halvt med Champagner.

Hun tør ikke drikke det. Men hun skal dog smage. Som et forkjælet Barn, der slikker paa en Chokoladestang, nipper hun til det og — tømmer Terrinen.

Jeg har smagt det før, siger hun og kaster Terrinen i Hovedet paa Sekretæren.

Sekretæren fortæller lidt om hendes daglige Liv. Disse Østers er det eneste, hun har spist i fem Maaneder. Hun staar op Klokken tolv om Formiddagen. Saa spiller hun i treogtyve Timer og leger med sin Kat i fyrretyve Minuter. Derefter gaar hun i Seng. Men hun sover ikke . . . .

Vi bade hende spille, men hun var for træt.

Derimod tilbød hun at lade sin Kat fantasere.

Set nærved er Kläks meget lidende. Navnlig Trækkene omkring Knurhaarene ere meget indfaldne. Den er hæs, naar den mjaver.

Overanstrengelse! siger Sekretæren.

Den sætter sig paa Klaveret. Poten glider fløjelsblødt hen over Tangenterne. Som blide Klager, som en sukkende Katzenjammer!

Saa spiller den Ouverturen til »Mestersangerne«.

Det er i Kisdur.

Som et Stormvejr hugger den med de krummede Kløer i Tangenterne. Øjnene sprude Ild. Halen bliver tyk. Som om de skulle sprænges, larme Pianoets Strænge. Det er den strængeste Kattemusik, jeg endnu har hørt.

Ingen af Gjæsterne ønskede at blive længere. Saa skiltes man hurtig.

Men ingen vil formaa at glemme denne lykkelige Aften, tilbragt med Fru Menter og Kläks, Kattenes Neupert.

Til Fru Menter-Popper.

Se *Nationaltidende* 15. Januar 1882.

. . . Og som De spilled', foer der mig en Strøm
Elektrisk lige ud i Fingerspidserne;
Det kribled', krabled', som naar halvt i Drøm
Man griber op i Haaret efter Bisserne:
Jeg hørte Blækkets sorte Vover slaa
Begjærligt, lystent op mod Blækhusranden,
Papirets hvide Blade for mig laa
Og hvisked' til mig: Skriv et Digt for Fanden!
Vi her i Norden, vi er vant til Bjørne,
Til Neupertsk Trommeslag med Haandens Hammer,
Og over alt, i Jylland og paa Øerne —
Klaveret vaander sig i navnløs Jammer;
Men hverken i Kasinos lille Sal
Og endnu meget mindre i den store
Har jeg mig følt saa ellevild og gal,
Som, da jeg hørte Deres Spil, jeg gjorde.
Mer end Rubinstein! Perle! Diamant!
Har Dit Chopin-Spil vist os klart til sidst,
At selv om Lisft som Mand vi større fandt,
Dog Intet overgaar en saadan Kvinde-Lisft.
O, var jeg — var jeg Kläks, din store Kat,
Som paa dit Flygel sidder Dag og Nat!
Var jeg den mindste blot af Kattens Lopper!
— En Skaal! Et Leve for Fru Menter-Popper!

Holger Brakvand.

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Torsdag den 12. Januar. *Qvod felix!* Som man nok maa sige; Fordi saa spæde Børn skal have Held med sig, naar de skal komme ud over det. Og den Lille er af et skrøbeligt Helbred; i Forveien og vistnok for god for denne Verden. Jeg tror nu den er af Malle Knallerup, formedelst der er saadan en Tilbøielighed hos begge Heltinderne til at blive forlovede; saa man nok maa sige: *Qvod felix!*; Naar det lykkes. Og saa er der det, som Fru Gjørling siger, at alle unge Piger gaar og haaber paa at blive gifte; Hellere end Petersens Jomfruklostor; Hvilken Bemærkning nok kunde ligne Malle Knallerup; Ogsaa. Men hun skulde have betroet sig til mig, fordi saa havde vi kunnet lave et Drama ud af det ligesom Falkman gjorde i Nationaltidende, men jeg vilde lade gaa femogtyve Aar mellem første og andet Agt og saa skulde i Mellemtiden Niels; og Anna have faaet en Søn og Propertæren og Elisabeth en Datter; Som skulde elske hinanden; Men Familieforholdene træde hindrende i Vejen. Nemlig begrundet paa, at Heltinden vilde blive Heltens Grandtante og Stifsøster til sin Svigerfader og Heltens Bedstemoder vilde være hans Moster og hans Moder vilde være hans Tante og hans Onkel vilde blive hans Bedstefader og hans Bedstemoder være hans Svigermoder; saa han blev sin egen Onkel, saa det maatte ende tragisk; Og kaldes Slægtskab, Svogerskab og Djævelskab; Saa det er ingen Under, Fru Gjørling havde Betænkeligheder; Desangaaende. Men Malle Knallerup siger det er ligegyldigt; For man kan altid slaa op igjen; Men Petersen syntes godt om Stykket fordi Fru Gjørling; Som han elsker fra gamle Dage; Havde faaet en Rolle igjen hvortil alle Kunstens sande Venner og Veninder maa udbryde; Qvod felix!

Kompensation.

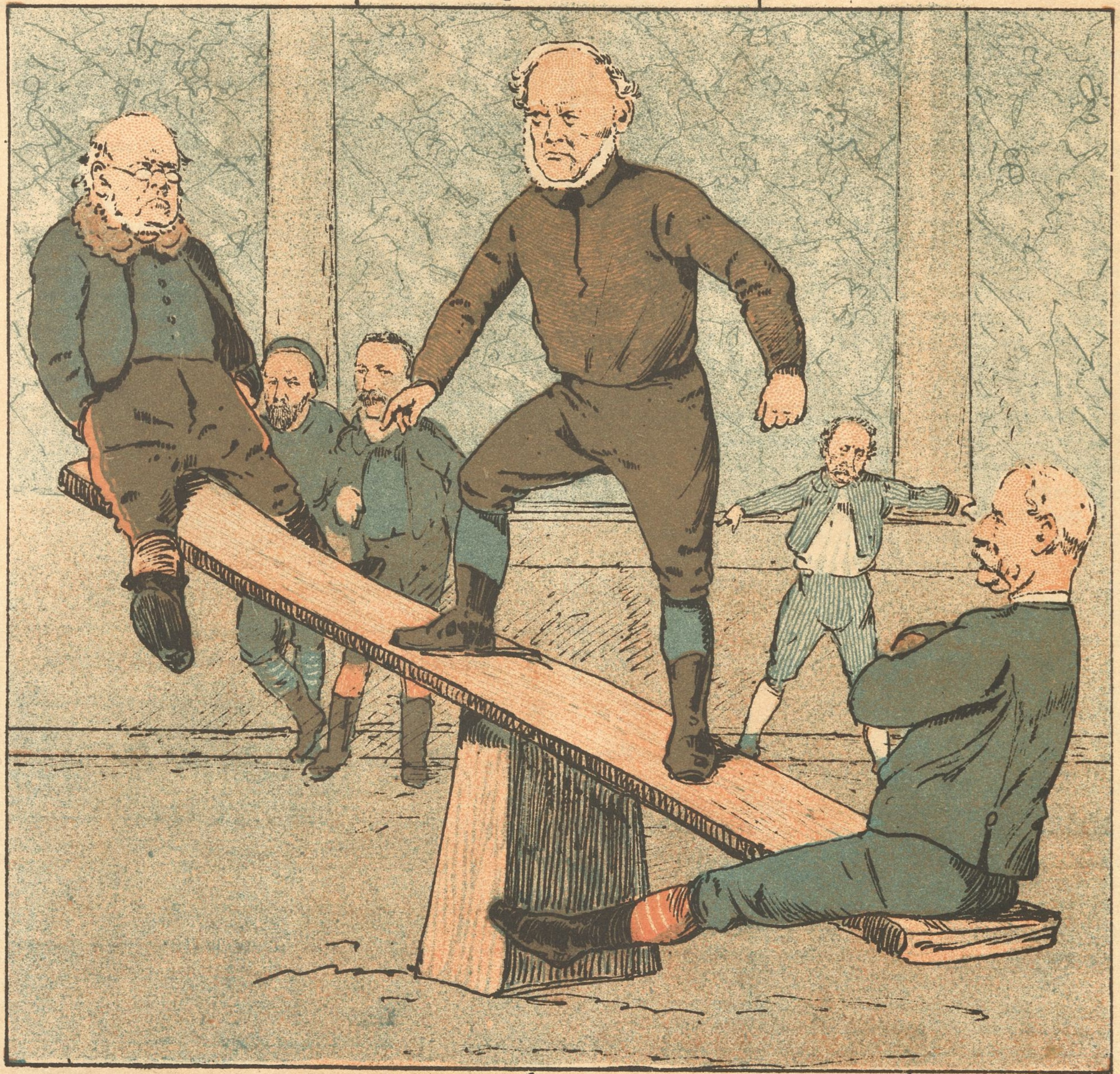

C. Slang. Minister Estrup

Hr. Krieger var i Krigshumør og slog for Landets Ret
Til Skattelettelse og Toldnedsættelse;
Men saa blev selv han lettet paa Debattens Vippebrædt,
Og det var dog i alt Fald nogen Lettelse.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 26. Januar. Nr. 4.

PUNCH.

Modet oppe.

— Hvad gaar I her og spankulerer frem og tilbage for?
— Aa, det er kun Alma Mejer der ovre; hun har hele Klassen til Fødselsdag saa nær som os to, og nu vil vi bare vise hende, at det bryder vi os rigtig nok ikke en Døjt om. Vi er tværtimod saa glade!

Valglovtrækkeri.

Man maa dog tilstaa, det er lovlig frækt,
At Højre følge tør sit eget Ho'ede
Og ej tillægger allermindste Vægt,
At Venstres Ret til Flertal er i Mode!
Af den Grund maatte salig BJØRNBAKS Pode,
Der med sin Fader ogsaa er i Slægt,
Hvad angaar Sanddruhed, i Aarhus segne.
— Det gaar tilbage for de sølle Degne! —

Men det er heldig dog, at Folkets Ret
— At sige Venstrefolkets — aldrig fattes
Udkaarne Talsmænd, som ej nok kan skattes,
Naar ved et Valg det gik for Venstre slet.
Lovkyndige som LARSEN og som LETH
Vil fordre flux, at Tabet bør erstattes;
For Folkets Ret paa Folketingets Tillie
Fremtræde de som Vidner saare villige.

Thi den Gang BJØRNBAK med en Klage kom
Og fordred' Valgets grundige Forkastelse
Til Straf for slig aarhusiansk Formastelse
Imod den ægte Venstre-Folkedom,
Blev lige strax et Udvalg nedsat, som
Just ikke kan beskyldes for Forhastelse;
Men dette kan ej til Forklaring trænge,
Thi LARSEN plejer jo at «sidde» længe.

Omsider fandt bemeldte Udvalgs Lemmer,
At mellem Valgets Mangler aabenbart
Var størst den Mangel af en halv Snes Stemmer,
Der klæbede ved ALFRED BJØRNBAKS Part;
Det Faktum gjorde Sagens Udfald klart,
Thi man maa ikke tro, at Venstre glemmer
At respektere Overvægt ved Tallene,
Undtagen det var selv iblandt de Faldende.

Des Aarsag tog de Blodhævn over Brøden
Og traadte Valg og Valglov under Fod.
Sig LARSEN tede som en rigtig Rod
Af Lovens Træ, mens HØRUP ufortrøden
Tog fat om Kap med LETH, der altid stod
For Smaafolk som en «billig» Ven i Nøden.
Bag efter fulgte støt i disses Hale
Et Slæng af mere eller mindre gale.

Ja, nu kan Aarhus have det saa godt;
Thi kommer Staden atter i et Fald, hvor
Hr. BJØRNBAK mangler en Snes Stemmer blot
I at faa Adgang til Hr. KRABBES Slot,
Ta'er Venstre atter Sagen fat med Alvor
Og lader Kredsen vente nok et Halvaar;
Saa kommer nok et Omvalg og saa videre.
— Paa den Vis Venstremænd sig slaa til Riddere.

Arktiske Forhold.

Skonnerten „*Fædrelandet*“, der af sin nuværende Fører, den berømte Antonius Leigh-Smith, var omdannet fra Toldkrydser til Jobbefangst og Frihandel,

Skyggen.

Frit efter H. C. Andersen.

Oppe i Folketinget kan Luften rigtig nok være lummer. Folk, der sidde til Venstre, blive ganske røde, nogle blive brandgule og Avisreferenterne, der sidde, hvor der er aller varmest, blive til Negere. Men saa sort var den unge *Chresten Povelsen* ikke endnu. Han var lige kommen ind fra Bogø og trode jo strax, han kunde regere hele Landet ligesom Skolen derhjemme; jo, det blev han snart vænnet af med. Han maatte slide i det først. Tykke Bind af Rigsdagstidenden og uhyre Bunker af Udvalgsbetænkninger maatte han plöje igjennem. Og *Chresten* var ingen Ploug.

Saa sad han en Aften og læste. Bag ved ham brændte Lyset, og saa var det jo ganske naturligt, at Skyggen af ham gik over paa Gjenboens Væg. Hvem bode der ovre? Der var dem, der sagde, at der var en Skole, andre kaldte det en Udrugningsanstalt, og en Nat havde *Chresten Berg* selv set en slank kjoleklædt Skikkelse, böjelig som en Fleuret, med stærblanke Haar og et Ansigt, hvis Fibre syntes at være vævede af stærk og smidig Silke paa Orientens Væverstol, staa der ovre. Af og til hörte man dæmpede Melodier derovrefra, men af og til löd det ogsaa som vrede Grynt og Hyl af Grise, der trækkes i Halen. Men den Aften var det ganske stille.

»Jeg tror, min Skygge er det eneste levende, man ser derovre,« sagde *Chresten*. »Se, hvor net han sidder, som en Gjenganger i Rödtjörnens knudrede Grene. Dören staar halvt paa Klem, nu skulde *Hørup* være saa snild at gaa indenfor, se sig om og saa komme og fortælle mig, hvad han har set! Ja, Du skulde gjöre Gavn, ikke altid snakke bagefter og være enig!« sagde han i Spög. »Vær saa god at træde indenfor! naa! gaar Du?« og saa nikkede han til Skyggen og Skyggen nikkede igjen. »Ja saa gaa, men bliv ikke borte!« og *Chresten* rejste sig, og hans Skygge ovre paa Doktor *Brandes*'s Altan rejste sig ogsaa, og *Chresten* drejede sig og *Hørup* drejede sig ogsaa; ja dersom Nogen ordenlig vilde have lagt Mærke dertil, da vilde de tydelig have kunnet se, at Skyggen gik ind ad Altandören hos *Brandes*, lige i det *Chresten Berg* gik ind i sin Stue og lod en af *Bojesens* lange Taler falde ned efter sig som et Gardin.

Næste Morgen gik *Chresten* ud for at holde Vælgermöde og »værge sit Land«. »Hvad er det?« sagde han, da han steg af Vognen i Snoldelöv, »jeg har jo ikke Hørup med. Saa er han virkelig gaaet i Aftes. Det er nok det, Latinerne kalde Emansipasjon.«

Og det ærgrede ham, ikke saa meget fordi han savnede *Hørup*, men fordi det ikke passede sig for en stor Mand som han ikke at have nogen Skygge.

Om Aftenen, da han igjen lod sit Lys skinne hjemme i Byen, haabede han, Skyggen vilde komme igjen, men der kom ingen. Ikke Skygge af *Hørup*. Han gjorde sig lille, han gjorde sig stor, men der var ingen Skygge. Han proberede at sige: »Ærede Vælgere!« »Dannevirke i Brystet!« og de andre Formularer; men det hjalp ikke.

Ærgerligt var det, men ovre i

maa vistnok antages at være kommen i Besæt. Formodenlig har den paa Grund af den stærke Adresse-Strømsætning aabne Passage bag Børsen lokket ham til at vove et dristigt Forsøg paa at efterligne Nordenskiöld. Vi ville ikke haabe, at Antonius er bukket under for Fristelsen. Saa meget er vist, at man ikke har hørt direkte fra ham siden sidste Efteraar, men da det maa antages, at han er forsynet for et Aar og har en særdeles prøvet og med maritime Kundskaber tilstrækkelig udrustet Besætning og en gammel erfaren Lods om Bord, haabe vi dog, at den unge forhenværende Tolderist, nuværende Frihandelsmand, uden at gribe til altfor radikale Midler maa kunne komme ud af sin truede Stilling og naa lykkelig og vel hjem til sin Station ved Gammelstrand. Det rige Udbytte, han i saa Fald vistnok vil medbringe, vil da kunne tjene Konsortiet, der har udrustet Expeditionen til Kompensation for den Ængstelse og Bekymring, det har maattet udstaa for hans Skyld. Lad os derfor, i Haab om, at vi snart maa erfare Noget om hans Afgang for Hjemgaaende, tilraabe den dristige Jobbefanger et opmuntrende: »Frisk Mod Antonius, Du haver endnu ingen Ting bedrevet!»

Kvaksalverlovgivning.

Og dersom du føler dig daa'lig
I Hoved, Ben eller Krop,
Saa slaa du dig bare til Taal i
Din Nød; den vil nok holde op!

Og lad dit lyse Humør da
Af den Grund ei blive for graat!
Husk, at det fra Onsdag til Lørdag
Kan endnu en Gang blive godt.

Thi nu har Venstrepartiet
For Alvor begyndt, som man ser,
At hjælpe paa Kvaksalveriet;
„Mein Liebchen, wass willst du noch mehr?“

Paa Sagens Fremme vi nok tror,
Uagtet vi inte kan li'e,
At man ved dens Udvalg gik »Doktor»
Wederkinch Madsen forbi.

Han, som for sin Lærdom er bleven
Doktor i et eget Fag,
Var her vist ligesaa dreven
Som i enhver anden Sag.

Dog udelod ogsaa man Brandes;
Thi Doktorhat bær' han som hin.
Hans »Lægemidler» befandtes
At lugte af Medicin.

Paa denne Vragen kan spores,
Hvor Udvalget stiler hen:
Det har ikke Rum for *Doctores*,
Men bare for »kloge Mænd».

Den Tanke let os forsoner
Med alskens Sygdom og Nød;
Thi nu skal de »kloge Koner»
Forsynes med Levebrød.

Saa vil det ej vare længe
For, hvad kun i Smug er hændt,
At Folk for en billig Penge
Kan faa deres Mellemgulv vendt.

Ja, den Slags Kurmagerier
Vil blomstre til Samfundets Held,
Og hvis de fra Ondt jer ej frier,
Saa kan de kun slaa jer ihjel.

Venstre, der voxer nu al Ting ligesom Paddehatte. Det kommer af Gröden i Folkebunden. Efter otte Dages Forlöb havde *Chresten* den Fornöjelse at se en lille Skygge voxe ud fra hans Ben, naar han kom i Solskin. Noget af den gamle Rod maatte være bleven siddende. Rigtig til Noget vilde den nye Skygge ikke blive, det var en af de smaa Sortes Art. Men Noget er jo bedre end ingen Ting, og da han tog den med sig over paa Langeland, voxede den mer og mer, saa den til sidst var saa stor, at det halve var nok.

Saa drog *Chresten* op paa Rigsdagen og holdt Taler baade om det Ene og om det Andet, og der gik Dage og der gik Aar.

Da sidder han en Aften inde i sin Stue, og saa banker det ganske sagte paa Dören.

»Kom ind!» sagde han, men der kom Ingen; saa lukker han op, og der stod for ham en overordenlig röd Radikal, saa röd, at han blev ganske underlig. For Resten var den Röde meget velhavende paaklædt, man saa strax, han ikke kunde være Embedsmand.

»Hvem har jeg den Ære at tale med?» spurgte *Chresten.*

»Ja, det tænkte jeg nok, at De ikke kjendte mig; jeg har ordenlig faaet Legeme og egen Folketingskreds. De har nok aldrig tænkt at se mig i saadan en Velmagt. Kjender De ikke Deres gamle Skygge?»

»Nej, jeg kan ikke komme til mig selv,» sagde *Chresten,* »hvad er dog alt det!

»Ja, noget Almindeligt er jeg ikke,» sagde *Hørup,* »men De selv hörer jo heller ikke til det Almindelige, og jeg, det véd De nok, har fra Barnsben traadt i Deres Fodspor. Men Et maa De love mig. De maa aldrig sige til Nogen, at jeg har været Deres Skygge: Jeg har i Sinde at blive Minister. Nu er jeg i Stand til at overtage mer end én Portefeuille.»

»Ja, det lover jeg,» sagde *Chresten,* »Men sig mig saa, hvem der bode i Gjenboens Hus?

»Det var det Dejligste af Alt,» sagde *Herup,* »det var »det evropæiske Fremskridt». Jeg var der i tre Uger og det er ligesaa virkende, som om man levede i tre tusinde Aar og læste alle Rigsdagstidenderne baade Landstingets og Folketingets og Alt, hvad der ellers er skrevet og vrövlet, for det siger jeg og det er rigtigt. Jeg har set Alt og jeg véd Alt. For jeg er Evropæer.»

»Det evropæiske Fremskridt!» udbrød *Chresten* — »ja — lad mig se, der staar Noget om det i Rigsdagstidenden for 1857 Side 1795 överst paa Siden. Jeg har læst Noget om det. Men fortæl, fortæl! Du var paa Altanen, Du gik ind ad Dören og saa — —?»

»Saa var jeg paa Dassavisens Kontor. Det er Forgemakket. Der var slet ingen Lys, det var et Slags Tusmörke, hvor de smaa sorte Negere stod og ventede paa Parolen. Men indenfor var der en lang Række Stuer og Sale, og der var oplyst, for der gik alle Lystænderne inde og havde Blus paa Lampen. Det skinnede endnu meget voldsommere end ude hos Gasmester *Dahl.* Jeg var bleven tummelumsk af Lys, var jeg kommen helt ind til *Georg Brandes,* men jeg var besindig, jeg gav mig Tid og det skal man gjöre.»

(Forts. Pag 30.)

God Morgen!

LÆREREN: Nu forstaar I jo nok Skriftstedet: «Vaager og beder!» og husker, at det altsaa ikke er vor gode Nattesøvn, vi skal undvære, vel?
KOR: N-æ-h!
LÆREREN: Lille Karen, kan Du saa sige mig, hvad det er for en Søvn, vi skal vogte os for?
KAREN: Middavssøvnen!

I Valby.

— Men, hvad Pokker mon egenlig den Fyr vil sige, som staar der oppe paa Hjørnetaarnet af det nye Bryggeri?
— «Gud forbarme sig, hvor det Øl dog er tyndt!»

Kommunalsmøleri.

Har I hørt, hvad Ferslevs nationale Tidende
»*Mit Umständen*« fortælle os kan:
At i Stranden uden Magistratens Vidende
Er løbet skattefrit saa meget Vand,
At man deri sig af Harme næsten droner
Ved at tænke paa de hundredtusind Kroner,
Som ved dette Vandspild er til Spilde gaaet.
— Sikken Bidstrups-Middag man ku'e derfor faaet!

Men skjønt det var »fra paalidelig Kilde«,
At Historien sit Udspring regne kan,
Gik Effekten li'esom Vandet dog til Spilde,
For det hele var nok barestens en »And«.
Som en Vandgang dette Vandspild man erkjender,
Der var stor nok til, at alle Bladets Ænder
Kunde svømme om deri som i en Andepark;
— Jo, der er Vand endnu i gamle Dannemark.

Men, naturligvis, naar ikke der er Ild i'en,
Saa gaar der aldrig Røg af nogen Brand;
Og indrømme skal vi derfor meget villigen,
At der er Fejl ved Skatterne paa Vand:
Thi et Etablissment, som til Problem har
At destillere »vexlende Themaer«,
Er uden Tvivl for lavt paa Listen ansat
Og burde sgu gi'e meget mer i Vandskat.

Mosaik.

Ved Hans Excellence Udenrigsministerens første Middag for de herværende Diplomater opdagedes det, medens man vare i Færd med at dække Bord, at den ene af de til Bordet hørende Bukke var knækket i Ryggen. Det maa betragtes som et stort Held, at man blev opmærksom paa denne Buk, før man gik til Bords, og ikke paa et senere Stadium af Gildet, da flere af de tilstedeværende Gjæster saa sikkert vilde være gaaede under Bordet. Der blev strax sendt Bud efter nogle Tømmermænd, men før de kom til Stede, var det allerede opdaget, at det Hele beroede paa en Fejltagelse, idet det viste sig ikke at være en af de til Bordet hørende Træbukke, men derimod en Raabuk, som skulde paa Bordet og som Kokken udtrykkelig havde givet Ordre til at knække i Ryggen for at lette Forskjæringen.

* * *

— Fru Popper-Menter, som for Tiden gjør stormende Furore i Stokholm, havde nær maattet aflyse sin sidste Koncert der i Byen, da hun slet ikke havde kunnet øve sig Koncertdagen, fordi hendes store Yndlingskat »Kläks« var løben bort, og Fru Popper-Menter spiller som bekjendt ikke, naar Katten er ude.

* * *

— Det vil utvivlsomt interessere vore Læsere stærkt allerede nu at blive bekjendt med nogle af Dragterne til det paa *Punch's* Morskabsteater under Indstudering værende Spektakkelstykke »Valdemar Meier«. Tegningerne ere leverede af den bekjendte Kostumier, Hr. Ole Bernhardt, og der er anvendt et her til Lands aldeles nyt Princip, nemlig at lade Dragterne fuldstændig passe til den Tid, Stykket spiller paa. Saaledes ere i første Akt, som spilles i en tidlig Morgenstund, alle Hovedpersonerne iførte Morgendragter, medens i sidste Akt, der foregaar ved Nattetid, hele Koret optræder i Natdragter, hvilke ville være af ikke ringe Virkning mod den mørke Baggrund. Saa vidt det har været muligt hermed at forene Hensynet til Situationerne, er dette Hensyn ogsaa taget,

Skyggen.

Frit efter H. C. Andersen.

(Forts. fra Pag. 27.)

»Men, hvordan ser »det evropæiske Fremskridt« ud? Er det som Dannevang med Vælgere i Vaaben og Gammensord og Hjærtelav?«

»Alting var der!« sagde *Hørup*. »Jeg gik jo ikke ganske helt ind; jeg blev i det forreste Værelse i Tusmörket, men der stod jeg særdeles godt, jeg saa Alting og jeg véd Alting. Jeg har været ved Fremskridtets Hof i Forgemakket, i Dassavisen.«

»Men hvad saa Du? Saa Du Georg Brandes paa Kathederet! Saa Du Sophus Schandorph ride Volte paa Svinestiens gryntende Gyldenbörste? Saa Du Peter Skram og Erik — nej jeg mener Erik Skram og Peter Tordenskjold? Legede Gjellerup Top med Theologien? Saa Du Holger Drachmann og lille Eeduard spille Svend Tröst og sorte Wolle? Saa Du?«

»Jeg siger Dem, jeg var der, og De begriber, jeg saa al Ting, hvad der var at se! Var De kommen derover, var De ikke bleven Evropæer, men det blev jeg, og tillige lærte jeg at kjende min inderste Natur, mit Medfödte, det Familieskab, jeg har baade med Drachmann og »det evropæiske Fremskridt« i det Hele taget. Den Gang, jeg forlod Dem, tog jeg Vejen, ja jeg siger det til Dem, De forraader mig jo ikke, jeg tog Vejen til Larsens »Morgengnav«, der skjulte jeg mig. Larsen vidste slet ikke, hvor meget han skjulte, hver Morgen var jeg ude, jeg löb op og ned i Spalterne, kiggede ind ad de höjeste Ruder lige ind i Statsraadssalen. Jeg kiggede, hvor Ingen kunde kigge; jeg saa, hvad slet Ingen Andre kunde se. Jeg saa,« sagde *Hørup*, »hvad ingen Mennesker maatte vide, men hvad de Alle sammen saa gjerne vilde vide — Ondt hos Naboen — og saa skrev jeg det i Avisen, og saa blev jeg den Mand, jeg nu er. Men hvorledes gaar det Dem?«

»Daarlig,« sukkede *Chresten*, »jeg snakker og snakker om »Parlamentarismen« og om »Provisoriet«, men Ingen bryder sig mere om at höre sligt, jeg er ganske fortvivlet, for jeg tager mig det saa nær.«

»Men det gjör jeg ikke,« sagde *Hørup*, »jeg bliver vittig, og det er det, man skal se at blive! Ja De forstaar Dem nu ikke paa Vittighed. De kommer daarlig fra det. Men vil De være med i »Morgengnavet«? Vil De med? *Eeduard* og jeg vil nok have en Tredjemand i Spillet. De kan være blind Makker. Vil De være med som min Skygge?«

»Det gaar vel vidt!« sagde *Chresten*.

»Det er ligesom man tager det,« sagde *Hørup*.

Og saa overtog de »Morgengnavet«. *Hørup* var Herre og *Chresten* var Skygge. Han havde taget sit Parti, og det var radikalt. *Hørup* forstod altid at holde sig paa Herrepladsen, og det tænkte *Chresten Berg* nu ikke saaden over; han var et meget godt Hjærte og rigtig rar og gemytlig, og saa holdt han det ud.

Saa kom der en Ministerkrise og den skjönne *Taburettes* Haand var igjen fri.

Hun syntes strax godt om *Hørup*, fordi der var Noget aparte ved ham. Saa opdagede hun, hvad det Aparte var.

saa at der f. Ex. i Begyndelsen af sextende Akt ved Festen i Landsbyen anvendes en Blanding af Fest- og Landsbydragter, og i det store Slag, som ender tredivte Akt, har de to Partier hver sin Dragt, en Art Tvedragt, og herfra bliver kun Prinsen kjendelig, som her faar sig en ordenlig Dragt. For øvrigt spilier Elskeren hele Stykket igjennem i en Trøje af ugarvet Skind, hvorimod Skurken faar sit Skind garvet.

* * *

— Efter hvad vi have bragt i Erfaring vil Rækken af Beneficerne paa samme Teater tage sin Begyndelse i næste Maaned, og efter Forlydende vil den blive aabnet med *„Lad os skilles ad“*, som opføres til Benefice for det forenede Venstre; Hovedrollerne i det interessante Skuespil ville blive udførte af Holstein og Høgsbro, som spille Mand og Kone, medens den ulykkelige Elskers Rolle er tildelt Hr. Berg og Overkellnerens Parti er overtaget af Hr. Klein. Derefter følger omtrent i følgende Orden: Hr. Scavenius' Benefice, bestaaende af *„Moderne Kristendom“* og *„Livet i A-Skoven“*, Hr. Har. Holms Benefice, hvor der opføres *„Ægteskabspolitik“* og *„Et Giftermaal ved Trommen“*, samt Hr. Scheldes Benefice med *„Et Glas Vand“* (for første Gang). Efter Forlydende vil i Aar ogsaa Hr. Schönheyder faa en Benefice, ved hvilken paatænkes givet *„Embedsiver“* og *„Den danske Komedies Ligbegængelse“*. Til Indtægt for Hr. Howitz var der oprindelig paatænkt at optage *„Gnisten“*, men ved den anstillede Lysprøve viste det sig, at dette ikke kunde lade sig opføre, hvorfor der i Stedet vil blive givet *„Nattens Dronninger“*.

* * *

— Efter hvad der er meddelt os, vil der til Fordel for Privatbanken blive givet en privat Forestilling af det fra tidligere Tid bekjendte, saakaldte Borupske Selskab, der tæller et Par kjøbenhavnske Vexellerere i sin Midte. Programmet lyder paa: *„Plader“* og *„Halvdelen Hver“*, og Billetter til denne Forestilling faas paa »Dassavisens« Kontor.

Der har vi dem igjen
Hr. HOWITZ' Lygterade!
Kom EHLERS, hom herhen,
Dit Øje ta'er ej Skade;
Det er Skam ej af Jalousi
Vi hænger i
Med Gassen; thi
Det er vort eget Kompagni,
Vort Brænderi,
Gasfitteri, —
Hr. HOWITZ' Kompagni,
Ja, Hr. HOWITZ' Kompagni!

Kan Du forstaa, hvad det betyder,
For mig det bli'er saa sort som Kul,
Hver Gang de dunkle Ord de lyder,
At Gassens Styrke nu er Tretten Komma Nul?
Kan Du forstaa, mit «Hoved» banker,
At op for mig der ingensinde gaar en Praas,
Kan Du forstaa, at mine Tanker
Og Drømme alle drejer sig om dette Vaas:
|: Spermacet! :| Spermacet, cet, cet, cet, cet!

Der har vi dem igjen, o. s. v.

Kan Du forstaa, for jeg kan inte,
Det Gasværk helt er mit Idol,
Jeg sværmer for dets Duft af Brinte,
Og selve Gassen er min Flamme, er min Sol.
Ja, skjøn er HOWITZ, naar han blusser,
Koksknusende hans klare Øjekast strax bli'er,
Saasnart man bare Lygten pudser,
I mig saa strax et henrykt Spermasæt det gi'er!
|: Spermacet! :| Spermacet, cet, cet, cet, cet!

Ja, sig kun, hvad Du tror,
Kom bare med en go' Vits,
Jeg hører ej et Ord,
Jeg holder mig til HOWITZ.
Du med din dumme Elektricitet kan tie stille; thi
Det med vort eget Kompagni,
Gasfitteri,
Er ej forbi.
Hr. HOWITZ' Kompagni,
Ja, Hr. HOWITZ' Kompagni.

Han var den alleryderligste Radikale, saa yderlig, at der Ingen af de Andre kunde följe med. Han var altfor skarp, altfor spids, altfor fin til at have Skygge. Det fortalte hun *Hørup*.

»Jeg har netop en ganske ualmindelig Skygge; ser De ikke den Mand med de store Briller, den sorte Kjole og det hvide Halsbind, som altid fölger mig. Det er min Skygge. Jeg har ladet ham pudse op som Skolelærer, ja De ser, jeg har endogsaa givet ham *Jens Busk* til Skygge. Det er meget kostbart, men jeg holder af at have Noget for mig selv.«

Oppe i Tinget koketterede *Taburette* med *Hørup*. Hun sagde ham, hvilket Ministerium, hun hörte til, og han kjendte Ministeriet, han havde været der, kigget ind ad Vinduerne i den röde Bygning og set baade det Ene og det Andet, for han havde jo været Revisor, og han kunde gjöre baade Antydninger og Antegninger, saa hun blev ganske forbavset. »En viis Mand er han,« sagde hun til sig selv, »det er godt, og dejlig snakker han; mon han har grundige Kundskaber, det er lige saa vigtigt, han maa examineres.« Og saa begyndte hun at spörge ham om Noget af det Allervanskeligste, for det var Noget, *J. A. Hansen* havde sagt om de kongevalgte Medlemmer i Landstinget, hun kunde ikke selv have svaret paa det, og *Hørup* gjorde et ganske underligt Ansigt.

»Det hörer til min Börnelærdom,« sagde *Hørup*, »jeg tror endog, min Skygge kan svare derpaa.«

Og saa gik *Taburette* hen til *Chresten Berg* og talte med ham om Kommunalvalgloven og Skoleloven og Forsvarsloven, og han vidste Besked om det Alt sammen.

»Hvad det maa være for en Mand, der har saa viis en Skygge!« sagde hun, »det vilde være en ren Velsignelse at tage ham til Minister — jeg gjör det!«

»Hör nu Chresten!« sagde *Hørup*. »Nu vil jeg gjöre Noget for Dig. Naar jeg bliver Konseilspræsident, skal Du blive Minister uden Portefeuille, men med trekantet Hat og Striber paa Buxerne; men Du maa ikke sige noget Menneske, at Du har været Fører og jeg din Skygge; og naar jeg læser Tronetalen op, skal Du staa bagved og raabe »Hör!« For nu faar jeg Taburette — i Aften kommer det i Berlingske.«

»Nej, det er for galt!« sagde *Chresten*, »det vil jeg ikke, det gjör jeg ikke, det er at bedrage baade Taburette og hele Landet!«

»Saa sætter jeg Dig i Arrest paa Bundtmagerloftet,« sagde *Hørup* — og i Arrest kom han, for Bönderne lystrede ham, de vidste, *Taburette* vilde have.

»Du ryster!« sagde *Taburette* til *Hørup*, da han kom ind til hende. »Er der sket Noget?«

»Jeg har oplevet det Gruligste, der kan opleves,« sagde han, »ja saadan en stakkels Seminaristhjærne kan ikke holde meget ud. Tænk Dig, min Skygge er bleven gal; han tror, han er Förer og jeg kun hans Skygge.«

Om Aftenen kom det nye Ministerium i *Berlingske*. Sikken et Gilde der var i Onsdagsforeningen! *Schelde* illuminerede og *Dassavisens* Personale rendte rundt og slog Potter i Stykker paa Dörene.

Chresten Berg hörte ikke Noget til Alt det, for ham havde de taget Livet af.

Gjenganger-Politik.

N:1.
Lars Bjørnback.
N:2.
Chresten Berg.
N:3.
Greve Holstein
Ledreborg.

Kasseret Valget blev foruden Overbærelse,
Men Bjørnbaks Skygge saas af Venstres første Mænd,
Saa disse, drevne af den gamle Aands Nærværelse,
Strax tænkte: Det er bedst, vi ogsaa gaar igjen!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder. samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 2 Februar. Nr. 5.

PUNCH.

Lige indkommen fra Landet.

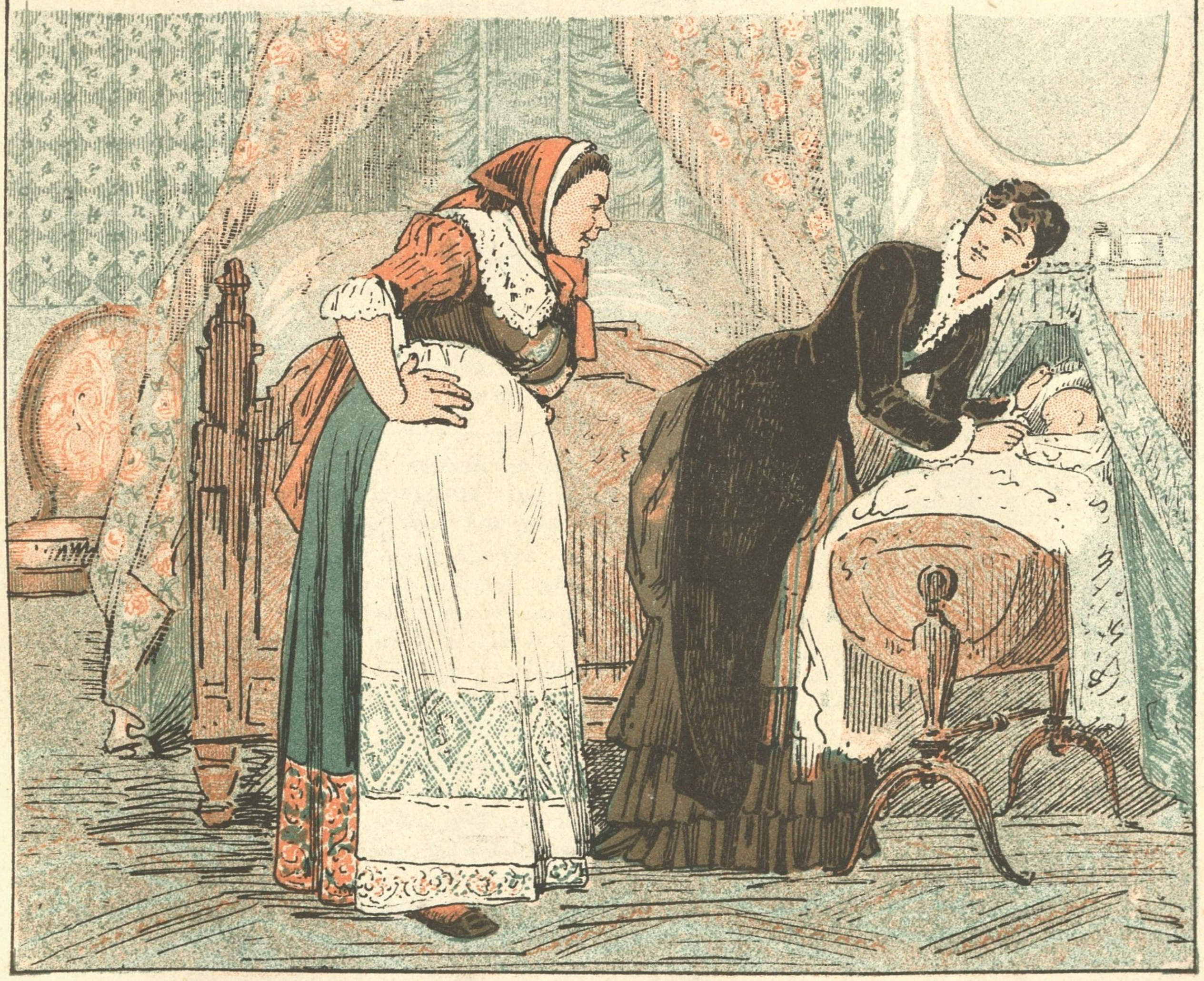

Moderen: Synes De ikke, det er et yndigt Barn?
Ammen: Ja, hvær So synnes no bædst om sinne Grisse!

Kort Glæde.

Fra Seinen har vi faaet
En Nyhed, der var slem,
Og som for Ventresjæle særlig trist er:
Der er GAMBETTA gaaet
Nys neden om og hjem,
Ret som en anden «folkedømt» Minister.

Af Harm sig sammenknuger
Et Folkehjærte, naar
Man mindes, hans Ministerfigurering
Kun var saa mange Uger,
Som BERG har været Aar
Om ikke at faa dannet sin Regering.

Fordi han ikke vidste,
At Hæren falder fra,
Naar Førerne er naaet til Magtens Tinde,
Han maatte med sin Liste-
Afstemning liste a'. —
Den Flertalsmagt er troløs som en Kvinde!

Vort Venstre ingenlunde
Er glad ved Sagens Gang;
GAMBETTAS Fald med Skræk maa gjennembore
Thi hans Regering kunde dem;
Sig melde dog som «grand»,
Mens CHRESTEN BERGS til Dato kun er «store slem».

Og Venstre her bør spejle
Sig i GAMBETTAS Fald,
Naar BERG en Gang skal op med Luftballonen.
Naar han i den skal sejle,
Men Vinden saa bli'er skral,
Saa sad han bedre dog paa Bogø-Tronen.

Thi én Gang vel Du lander
I den Ministerrang,
For hvilken Du saa længe har holdt Stand, BERG!
Det Kabinet, Du danner,
Bli'er om just ej «*le grand*»
Saa uden Tvivl et Kabinet «*le Gran-Berg!*»

Brand- og Vandvæsen.

Højstærede Hr. Redaktør!

I denne hersens Tid, hvor saa mange Folk gjør et farligt Brand- og Vandvæsen snart i det ene Blad og snart i det andet, vilde De gjøre mig en stor Tjeneste, ifald De vilde optage disse Linier i en god Mening i Deres ærbødigste Blad.

Jeg er kun en tarvelig Mand og kan naturligvis ikke brygge saadan en Artikel sammen som Kaptejn Jacobsen eller skrive i saadan en dannet og beleven Tone som Inspektør Schönheyder, for jeg vil ligeud tilstaa, at jeg bliver sprøjtende gal i Hovedet, naar jeg ser paa, hvordan det kjære Brandvæsen bliver behandlet nu, og tænker paa, hvor rart og gemytligt vi i gamle Dage havde det under Stilladsraaden, rigtig som Blommen i et Æg.

Først vil jeg saa spørge om, hvad det skal blive til, naar Brandinspektøren siger, der ingen Vand er, og Vandinspektøren siger, der ingen Brand er? Det bliver min Sæl det bare Vand paa den Manér. Begribeligvis, det ligger jo ligefrem i Meningen af Ordene, at Brandvæsenet skal sørge for Branden og Vandvæsenet for Vandet, derfor har man jo ogsaa baade Brandhaner og Vandhaner, og derfor brandskatter Magistraten jo Borgerne, ligesaavel som de maa svare Vandskat, naar de ikke er saa heldige at slippe derfor, saadan som „Nationaltidende"; men saa forstaar jeg ikke, hvad Vandvæsenet skal holde Fyraften for, da det jo slets inte har Noget at gjøre med at fyre.

Saa gad jeg ogsaa nok vide, hvad det skal nytte til, at Vandinspektøren siger til Kaptejn Jacobsen, at der altid er Vand nok i Søndermarken. Det kan jo være meget behageligt, naar det er paa Carlsberg, at der er Ild, for det er jo lige i Nærheden, men hvordan skal de faa Vandet fra Søndermarken og f. Ex. ud til Østerbro. Det maa Hr. Vandinspektøren undskylde mig, er for lang en Vej at løbe for en Mand, selv om han har aldrig saa gevaldigt et Par Brandspande.

Derimod kan jeg godt lide, at der bliver hængt rigtig mange af de nye Brandkasser op paa Folks Huse, naar

de blot ikke vil gjøre for megen Allarm, blind mener jeg, forstaar sig, fordi de falder Drengene i Øjnene. Heller ikke skal jeg have Noget imod, naar det kan hjælpe, at Brandinspektøren faar sit eget Brandsted, saa han kan sidde lunt inden sine Brandmure, og ogsaa, om det behøves, sin egen Hest og Brandvogn, saa han ikke behøver at komme for sent i en Droske, naar der ingen er at faa fat i. Jeg er ogsaa glad over, at S c h ö n h e y d e r *sørger for det Materielle ved at fore Slangerne og se til Hanerne; men saa skulde han ogsaa huske paa, at Brandmændene ogsaa er Brandfolk, og ikke glæde sig over, at der i Aar er kommet 1 Sprøjtefører og 3 Mand paa Ladegaarden.*

Derfor beder jeg den ærede Redaktion optage ovenstaaende, hvis den har det samme Brandsyn paa Sagen som jeg, nemlig, at der er mange Brandhager ved vort Brandvæsen og mange Vandmangler ved vort Vandvæsen.

Ærbødigst
H i l d e b r a n d ,
forhen af de gamle Sorte.

Den lærde Skole.

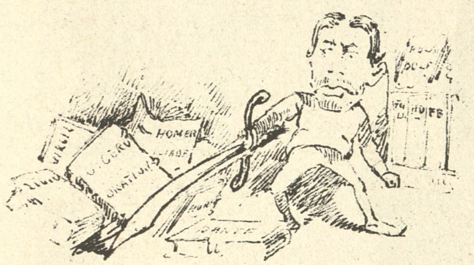

De brave Venstremænd, der stadig gaa
I Lag med Sager, der er nok saa svære,
Fordi af deres Vælgere de faa
En ubegrænset Fuldmagt at forstaa
Sig paa, hvad Pokker det endog skal være,
Har nu sig givet af med at belære
Vort Publikum i Kofte som i Kjole
Om, hvordan ordnes bør den lærde Skole!

Først J ø r g e n s e n oplod sit Kundskabsskrin;
Han havde hørt en Gang paa Livets Scene,
At der var noget til, som hed Latin,
Og det var noget af det mest gemene;
Han vilde ej den yngre Slægt forlene
Med en Kultur, der gjorde dem til Svin.
Kun glemte han, den kan man ogsaa hole
Hos R e a l i s t e r af vor egen Skole.

Saa tog til Orde Venstres glade J u e l,
Som vilde Gammelnordisk ha'e af Vejen:
Han paa den Mening ikke lagde Skjul,
At det gik li'esaa meget over Stregen
Og, som Latinen, slibrig var og hul.
— Han talte heller ikke om vor egen
Moderne Slibrighed, der ses at sole
Sig i »det unge Danmarks« Digterskole.

Derpaa kom lille E e d v a r d, hvem man saa
Sin Blodtørst paa Latinen ret at læske.
Desuden gav et Hib han til det Græske,
Der var Hebraisk for de stakkels smaa,
Og som de aldrig lærte at forstaa:
Homer før dem var en hermetisk Æske.
Nej Fransk med sin Zola og Rokambole,
Se, det var noget for den lærde Skole.

Men saa lød der en Røst fra L a r s e n s Plads,
Der slog en Pæl igjennem alt det Franske;
Saa alle døde Sprog og udenlandske
Har efterhaanden faaet Rejsepas.
— Thi blev før over disse Ting at granske
Et Udvalg nedsat. — »*Ja, dass kommt von dass!*«
Og bli'er det enigt, tør vi derpaa stole,
Vi faar et Mønster paa en højlærd Skole.

Plads søges. En ikke længer ganske ung, ferm Politiker, med gode juridiske Kundskaber og en blid og føjelig Karakter, søger snarest mulig en Plads som Minister, sammen med Hvemsomhelst. Den Søgende, der tidligere har beklædt en saadan Stilling, er i Besiddelse af gode Anbefalinger, baade som fast Bestyrer af den juridiske Branche og som Rejsende paa Island. Billet med Opgivelse af den parlamentariske Doktrin, der ønskes fulgt og med Paaskrift „*Barkis is willing!*“ bedes indlagt enten i Rigsdagens Bureau eller paa dette Blads Kontor.

NB. Der ses mindre paa god Omgang end paa en proper Finanslovsbehandling.

Hovedrengjøring.

(Af en om kort Tid udkommende Digtsamling »BUKKETORN«.)

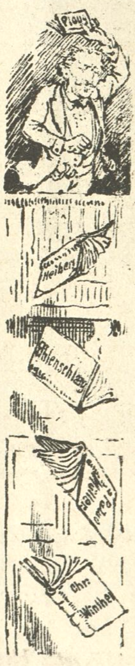

Se nu vil jeg sgu være Realist,
Nu vil jeg kun ha' Øje for det dyriske
I Menneskenaturen — det er vist —
Fanden i Vold med det kadaverlyriske!
Nu skal der luftes ud i hver en Krog,
Vinduet op! Heraus med hele Grejen!
Se, der er han, det gamle sølle Skrog —
Hr. Digterkonge — De staar lidt i Vejen.
Gjengangerne i Bogreolen — væk!
Væk med det hele Slæng! — I gamle Fjanter
Kan faa et godt Logis hos mine Tanter,
Blot ved at se Jer, faar jeg Mor'enbræk —
Hej — hvem vil kjøbe? Jeg har Alt paa Lager!
Romaner kan I faa i alenvis,
Lutter gediegne, anerkjendte Sager,
Jeg sælger hver en Stump til nedsat Pris;
Et Lispund Vers — en Bøttefuld Lyrik —
En Restbeholdning gamle Idealer —
(De koster Fanden ta' mig kun en Daler)
Hammeren falder om et Øjeblik! —
Føj — hvor det stinker, dette døde Skidt!
Jeg fejer hele Herligheden sammen —
(Tillad, I Godtfolk, at jeg spytter lidt)
Sætter et Kors derpaa og siger »Amen«!

Omsorg.

— Men nu bliver Kisten da færdig i rette Tid?
— Ja! Den mangler kun Aadring og Lakering!
— Gud bevares, Menneske! De vil da ikke have, at min stakkels brystsvage Søster skal ligge i den Maleros?

Trøstelig.

— Go Daw, Poul Wollesen! Æ Do aa Di Kuen løwend enno?

— Ja wal æ vi de!

— No! Aa hudden løwer I da?

— Ih wall som jen kan, nær jen æ gammel aa skrøvle.

— Wed Do hwa? Nær jen a Jer en Gaang dør, ka Do la'e mæ 'et wid', saa skal A dow følle Jer te Juers.

— Tak ska' Do ha'e for de, Per Nielsen.

— Sjel Tak. Faar wall!

— Faar wall!

Kongelige Lidelser.

I vort Aarhundred', da Folkets Ret
Bli'er dyrket paa alle Facon'er,
Er Tiden unægtelig grumme slet
For »dem, der kalder sig Konger«.
De store bli'er myrede, men de smaa
Dem la'er man alligevel ikke gaa.

Derom har fornylig selv Bogøs Drot
En sørgelig Vished faaet:
Hans Pavillon-Sag fra Hillerød Slot
Bedrøvelig for ham er gaaet.
Saa hensynsløst man ham behandlet har,
Som han kunde været en russisk Czar.

En Dag, som Musiken just spilled' saa smukt:
»I alle de Riger og Lande«,
Da kom han. Hans Portemenix var lukt;
Til Gjengjæld var aaben hans Pande.
Ved Løftelsen spared' han ej sine Ben,
Men skred over Snoren og spared' Entréen.

Det var for hans Fjender et kjærkomment Stof
Til strax udi Luren at støde,
Og derfor Kong Chresten med hele sit Hof
Var stævnet for Retten at møde.
Hin Stævning Tal-Majestæten lød
Og mødte, i Kammen fast hillerød.

Men Dommeren tog noget glubsk paa Vej;
Han var grum og haard som en Klippe,
Han »siddende blev«, og dog lod han ej
Med »en Advarsel« Konningen slippe.
Nej, Berg maatte her sig bedrøvet se
For Sagens Omkostninger + Entré.

Ak! »det gaar tilbage!« sa'e alt Hakon Jarl,
— Men Berg er dog sluppet *„viel besser“*
End sextende Ludvig og stakkels Kong Karl
Den første fra deres Processer.
Thi Domstole heldigvis Ho'det ej ta'er
Fra Konger, saafremt de slet intet har.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, De skulde jo høre en lille Smule om Waldemar Sejr, men jeg maa først bede Dem om en lille Taar Kaffe, jeg sagde jo nok Nej før, men jeg trode De vilde have nødet mig — Tak! og De kan nok tænke Dem, at jeg interesserer mig for det Stykke, fordi det er jo en af mine allerbedste Venner, der har skrevet det, men det bliver jo holdt hemmeligt, saa jeg tør ved Gud ikke sige Dem mere, end at hans Fornavn er Richard og hans Efternavn begynder med K og ender med den samme Stavelse som Drakmands, og jeg gjorde hans Bekjendtskab, da jeg var i Paris og det er paa Vers, der ikke er nær saa kantede som dem i Amfibion, men løber meget flydende ligesom den Slags man finder paa Kotiliongsdeviser og i Kransekager som er Overflødighedshorn, De véd, og Stykket begynder med, at Abrahams forkynder Publikum, at han elsker den skjønne Berengaria i en Monolog, hvorpaa vi hensættes i Ribe Domkirke og Abbeden Arnfred viser sig som en Tartyffe og kravler ind i en Pille, der, som Frits Grønbæk bemærkede, viser sig at være nix Pille, men et Sufflørhul, som er meget snildt fundet paa, fordi det letter de Andre, der skal af med saa mange Vers at have ham i Ryggen, skjønt Frits paastod det var galt fordi Pillen var i Rundbuestil og Munken i Spidsbubestil, saa de kunde ikke passe ind i hinanden, hvad jeg ikke forstaar Meningen af, men saa kom Kongen igjen og erklærede, at han vedblivende elskede den skjønne Berengaria, og Karlafrise kommer ind og erklærer, at han elsker den skjønne Frøken Lund, hvorpaa de gaar og Munken kommer ud af Pillen og vil til at pille af, men saa kommer Fru Møller, der har været den skjønne Helene og som Kongen ogsaa har elsket, men før Berengaria og endda været gift i Mellemtiden, saa der er jo ikke meget tilbage af Skjønheden og hun staar i den gothiske Kirke som en Ruin fra Renaissancen, sagde Frits, hvorfor hendes Deklamation var i Barokstilen, og Dragterne var det eneste, som var i den store Stil, som er den korrekte. Hvorpaa hun fortæller, at hun vedblivende elsker Kongen og hader Berengaria, og derpaa kommer vi til Gent. Først er man saa paa en Kro, hvor Folkene fra Gent just ikke gebærdede sig som Gentelmænd, og derefter i Maaneskin, hvor den skjønne Berengaria kommer frem paa Balkongen og erklærer sin Kjærlighed til Kongen og at hun hører til den indre Mission, hvorpaa hun gaar ind igjen og Knoblauch kommer ind som Hertug af Nordahl-Bing som jeg ikke véd hvad er, men det lød endnu længere end Nordahl-Brun, som var paa Kasino i Fjor, og Karlafrise kommer ind og frier hos ham til Frøken Lund, men Knoblauch svarer med Højhed: »Spar dine Bønner Karl!« akkurat som om han var bleven inviteret til Kaffe, hvorpaa Neumann søger at gjøre det lidt livligt og de kommer bærende ind med ham i et Lagen, ligesom om han var en Gjenganger. Og Kongen kommer ind og fortæller baade Berengaria og især Publikum, at han stadig elsker hende og hun faar Ansættelse som Dronning. Derefter kommer vi til Karisegaard, som var det smukkeste i hele Stykket og en Idyl med Hyrdeliv der er lige ved at ende som Tragedie fordi Nordahl-Bing vil gjøre Kaal paa Karlafrise og er lige ved det, hvis det ikke vilde

komme i Strid med den nye Helligdagsanordning som Dronningen, der hører til den indre Mission, har faaet sat igjennem. I næste Akt er vi i Sankt Cæcilieforeningen, hvor Frøken Lærke fører an og Frøken Lund synger en lille pæn Solo, og de lægger sig til at sove og Publikum ogsaa, men vækkes med Rædsel af Fru Møller, der giver et langt Nummer og fortæller at hvis hun var kommet til det kongelige, som hun havde Expetance paa men blev forhindret af Molbæk, der ingen Helene vilde finde sig i, var hun bleven en Engel i Stedet for som nu, en Djævel og vil slaa Fru Krum ihjel men vakler mellem en Kniv og Gift, saa man skulde tro hun var en Giftekniv, hvad hun ikke er men det modsatte og vælger Giften, og da den ikke gaar, falder hun af paa Kniven, men Fru Krum siger det gjør ikke Noget, for der er arrangeret et Tordenvejr for det sammes Skyld, og saa kommer der et Skrald og Lynet slaar ned og det brænder og Publikum klapper. Hvorefter vi er paa Lindesnæs for at omvende Hedninger, som nødig vil til det men hellere slaas og Waldemar siger han holder nok af at slaas men endnu mere af Dronning Berengaria og Munken kommer og fortæller at hun er expederet, hvorover han henfalder i Tungsind, og det begynder at gaa galt, og jeg har glemt at fortælle at Helsengren er Greve af Lynenborg og hører til de g-lade Kristne som man baade kan se af hans Dragt og høre paa de Kæmpeviser han synger og han er vred paa Berengarias indre Mission og Pio er Narren og hedder Klavs Klumpe og overordenlig grinagtig, og saa ender det jo med, at der kommer Slag i, for Venderne kommer ind, og det ser ud, som det skulde blive et Vendestykke, men saa fortæller Karlafrise, at nu er Dannebrog falden ned mellem anden og tredie Kulisse, og Berengaria er kommen til Veje og Venderne vender Ryggen og omvender sig og Karlafrise faar Frøken Lund af Nordahl Bing og Helene er bleven til en Engel alligevel og Munken slaaet ihjel og det Hele ender i Fryd og Gammen og Fremkaldelse, og Gud jeg maa hjem for at se til Huset, for Sørensen er henne i sin Box i Landmandsbanken og har ikke Penge derhenne, men staar bare og klipper Billeder ud til lille Ambrosius, men det giver jo Kredit, og De kan tro, han var i en Boxefeber inden han fik den, og hans Hjerte var i Boxerne Dag og Nat og Frits drillede ham med, at da Boxerne laa nede i Kjælderen, var det egenlig kun Underboxer, men saa sagde Sørensen bare, at det var for at der ikke skulde komme nogen Boxetrold og hekse Pengene ud af Skabene og nu har baade han og hans Fætter Thomsen og Lysestøberen hver sin Box og Gud give jeg egenlig kunde faa at vide hvad de gjør i Boxerne og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Beskyttelse!

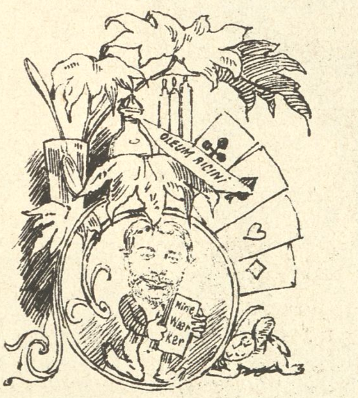

Haandværket og Industrien
Er lynende knusende vred:
Man har pillet ved Garantien
For Beskyttelsens Varighed.

Den Skomager truer med Sylen,
Den Skrædder med Sax og med Naal,
Papirfabrikanternes Hylen
Sig blander med Snedkernes Skraal.

Thi Alle forlanger at nyde
Af Staten sær Protektion,
Og hver har sin lille Gryde
At passe for sin Person.

Blot Alfred Benzon den brave,
Ej tænker paa egen Profit,
Kun til zoologisk Have,
Vil han indføre Skildpadder frit!

Begrundet er vist hans Tanke
Og ikke blot Vaas og Vind.
For har blot Dyret en »Tanke«,
Bør det altid gaa toldfrit ind.

Men Livet er fuldt op af Torne,
Jeg tror ej paa Benzons Projekt:
Hans Skildpadder er vist forlorne,
Naar de komme paa Estrups Vægt.

Ej Holmblads Lys la'er sig støbe
Saa billig som udenlands,
For dyrt vi Lysene kjøbe,
Saa Lyseprofitten bli'er hans.

Han siger, at nu maa han lukke
Og er stødt paa sin Lysemanchet,
Skjønt hans Lys de brænder saa smukke
Som 0,2 Spermacet.

Men hvis ej af Lys nu en Skygge
Han mere kan sælge — oh Tort! —
Kort bliver da Holmblads Lykke,
Hans Livslys og Glæde bli'er Kort.

Og for Apothekernes Varer,
Man ogsaa en Nedgang spaar,
Tænk, hvad de paa Jernpiller sparer,
Naar Jernet toldfrit de faar.

Men Sindet det vilde berolige
Og gjøre en vis *éclat*,
Blev Tolden sat ned blot paa Olie
Især fra Amerika.

Ak, derimod rent bag af Dansen,
Ifald vi Frihandel fik,
Gik stakkels Oktavius Hansen
Og Dalum Papirfabrik.

Dog kom han nok paa det Tørre,
Hvis det med Olien blot gik,
Papir-Forbruget blev større,
Og »Kompensation« han da fik.

Til Bøger Beskyttelses-Kuren
— *Vide* Brandes! — udstrækkes maa,
Hvis ikke, Literaturen
Gi'er daarlig Procent for de Smaa.

Og de Smaa skal i Solskin ved Væggen
Og skærmes med Drivhus-Kultur, —
— Sikken en Text til en Præken
For en protektionistisk Avgur!

Glem ikke Dampskibet!

Efter sikkert Forlydende har Indenrigsministeriet, der i lang Tid har følt Misfornøjelse med Det f. Dampskibsselskabs Besørgelse af Postfarten paa Bornholm, indledet Forhandlinger med Kjøbenhavns Magistrat om Erhvervelsen af *Bethelskibet*, der, efter at være forsynet med Dampkraft, antages at kunne afgive et ret bekvemt Postskib. Man vil imidlertid vide, at Magistraten af Skjønhedshensyn er uvillig til at give Slip paa Bethelskibet, og at Mudderprammen Nr. 6, beliggende ved Kikkurven, skal være udset til at træde i Stedet. At Indenrigsminister Skeel ifølge *Nationaltidendes* »Mosaik« skal være set paa Langebro mellem 12 og 2 i Fredags, synes at tale for Rygtets Paalidelighed.

Gjennem den parlamentariske Klapbro.

Her gjælder det, man Styrmandskløgt udfolder;
Frem skal den, selv om Pladsen er lidt knap,
Og trods det Bryderi, som Strømmen volder;
Thi, hvis den tørner blot imod en Klap,
Er det slet ikke sikkert, Broen holder.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 9. Februar. Nr. 6.

PUNCH.

Personalia.

— Har De været ude at se «VALDEMAR SEJR»?
— Nei, jeg har saamænd ikke.
— Aa, De kan ikke tro, hvad det er for dejlige Dragter, BERNHARD OLSEN har tegnet, navnlig den til ham RIISE, det er den bedste af dem alle.
— Ja, det er da ikke andet end rimeligt, OLSEN kjender jo RIISE ude fra Tivoli; jeg vidste for Resten ikke noget af, at RIISE nu ogsaa var kommen til Kasino.

Danske Forsvarsbrødre.

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

Og det var i Aaret attenhundred to og firs,
Da KLEIN og KRIEGER vare lidt i Vinden
Og pønsed' paa ved vore demokratiske Partiers
Velvillie at faa ESTRUP af Pinden,
Da blev i Landstingssalen et Forslag bragt frem
For Landet at befæste og værne det med Klem;
Men Planen, syntes USSING, var dog en Del for slem,
For man skal ikke irritere Fjenden.

Naar Fjendehæren udenfor Fæstningen stod,
Og Landsoldaten Pladsen holdt forinden,
Saa vilde det kanske koste Fjenden meget Blod,
Før Dannebrog han strøget fik fra Tinden;
Saa vilde han ej lægge paa sin Vrede noget Baand,
Og derfor mente USSING: med mere varsom Haand
Vi burde handle i vor nationale Bankeaand,
For man skal ikke irritere Fjenden.

Saa mente KLAVS JOHANSEN, at med Befæstning drev
Vi kun vort Land til en total Forsvinden;
Men derimod Oplysning og Dannelse den blev
For os, hvad for en Fisk er Halefinnen;
Og for et dannet Menneske har Fjenden svær Respekt,
Ham gi'er han i det højeste den samme Konfekt,
Som NIELS KORPORAL gav RASMUS BERG, den dovne Knægt,
— Nej, man skal ikke irritere Fjenden.

Men under Kronborg sidder endnu HOLGER DANSKE tavs
Og drømmer der med Haanden under Kinden;
Men drømmer vist næppe om slig Ussingsk og Klavs Johansensk ubegribelig Forblinden,
Og om, at Mænd, der ellers saa langtfra er i Pagt
Med den «opvakte Folkeaand» og «den bevidste Magt»,
Om Landets Værn og Værge skal andet ej ha'e sagt
End: Man skal ikke irritere Fjenden!

Fra Byraadsmødet

i X—borg. XXIII.

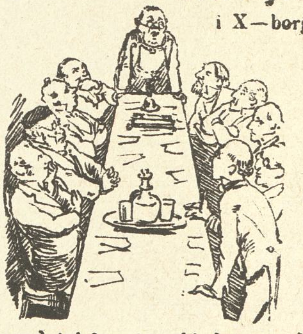

Byraadet afholdt igaar sit förste konstituerende Möde efter de nye Valg.

Borgemesteren havde nu tjent Kongen i 24 Aar, men han erindrede ikke i hele sin Embedstid at have oplevet saa livlige Byraadsvalg som de, hvis Resultater nu forelaa. Hvor vidt man heri skulde se et Tegn af g-lædelig Art, det turde vel være noget mere end tvivlsomt; thi det var dog evident for enhver objektiv Betragter, at en Agitation som den, dér denne Gang havde fundet Sted, var af en saadan, om han saa maatte sige, Beskaffenhed, at alle gode Borgere maatte se paa den med mistænkelige Blikke (Hör!). At, reverenter talt, om han saa maatte sige, Politiken nu om Stunder opslugte enhver anden Interesse, det vidste vi jo alle; den lagde sin klamme Taage over alle andre Forhold saa de bedste Venner löb paa hinanden, den gjorde Öjnene farveblinde, ophidsede Gemytterne og gjorde Tankerne rent ud sagt uklare. Dog dette fik endda være. Men at Politiken var trængt ind paa disse Omraader, usurperende sig den förste Plads i kommunale Sager og kastende sin Mislyd dér, hvor för Fred og Harmoni var dominerende, det var, om han saa maatte sige, værre. (Bravo!) Ja, nu havde den altsaa ogsaa fundet Vej til dette stille, fredelige Byraad, hvis Medlemmer havde siddet som Nornerne, rolig afvejende Kommunens Skæbner, grublende paa Stadens Bedste; (Bifald) ja, i dette Raad, som man skulde synes hævet over de menneskelige Lidenskaber, her, hvor man kun forhandlede Ting, der skulde bidrage til at virke calmerende paa Stadens Forhold, hvor man saa at sige pillede Charpi til Kommunens Saar, her skulde nu Politiken udsaa sine Bakterier, her, hvor Samdrægtighedens klare Røst havde lydt til Glæde for Staden, til Held for Kommunen og til Ære for Byraadets Medlemmer, her skulde d e n nu hæve sin hæse Røst! (Bevægelse). Hvad havde Politiken at gjøre med nye Vandledninger og gamle Brandhaner, med Oprettelsen af Sprøjtehuse og Nedlæggelsen af Kloaker? Eller kunde Politiken ordne Forholdene paa Fattiggaarden, egnede den sig til at overholde Gadeordenen, kunde den anlægge Sporveje og nedlægge Drænrør? Nej! Hertil udfordredes en mere kompakt Ro, en bedre koncentreret Arbejdskraft, mere decideret Klarsynethed, höjere energisk Sammenhold og en fastere organiseret Ledelse, end Politiken andet Steds havde kunnet bringe. Det Skete stod nu dog ikke til at ændre. Vel var alle de gamle Medlemmer gjenvalgte paa ét nær, hvis Bortgang vel ikke var nopet positivt Tab for Kommunen, da den afgangne var saa passiv, at han ikke i Mandsminde erindredes at have taget Ordet for eller imod Noget, men kun givet sit «Ja» eller «Nej», naar dette afkrævedes ham. Og vel havde man i Grunden först mærket hans Existens, da han gik ud af Byraadet; mén i hans Sted var der valgt en Mand, der efter alle Solemærker at dömme var en afgjort Venstremand. (Stærk Bevægelse.) Denne Mand, vidste Alle, at Venstre havde agiteret for paa den hensynslöseste Maade, idet trykte Sedler med hans Navn paa Valgdagen vare omdelte til Vælgerne og udströede i og udenfor Valglokalet. Idet Taleren böd ham velkommen, önskede han, at Hr. Klodsman vilde tage det samme Hensyn *til* Forsamlingen, som Forsamlingen vistnok vilde tage til ham (Hør! Hør). Og idet han udtalte de mest intensive Ønsker for godt Samarbejde, kunde han ikke undlade at slutte med en kraftig Misbilligelse af og et stærkt Dadelsvotum til dem, der havde forvandlet dette Fredens Arnested til en Valplads for kæmpende Partier og partikulære Interesser. (Forsamlingen sluttede sig, paa Hr. Klodsman nær, til disse Udtalelser ved at rejse sig).

Materialist *Svedskelsen* kunde godt forstaa, hvad Borge-

mesteren havde sagt, for det var der dog Mening i. (Latter.) Ja, det var der jo i Virkeligheden, for det var for saa vidt uheldigt, at der var bleven valgt en Venstremand etc. m. m. For hvis der nu i Byraadet skulde stemmes om Noget, som var til Gavn for Höjre og ikke til Skade for Venstre, saa vilde han vel stemme imod det, og skulde der stemmes om Noget, som var til Gavn for Venstre og ikke til Skade for Höjre, saa vilde han vel stemme for det; og derfor var det i Virkeligheden uheldigt, at Hr. Klodsman var Venstremand, for hvis Hr. Venstremand var Klodsman, nej, han mente, hvis Hr. Venstreklods ikke var Höjre — nej, hvis Hr. Höjremand ikke var Klodsman — nej, han mente: hvis Hr. Klodsman havde været Höjremand, saa var han jo i Virkeligheden for saa vidt ikke Venstremand etc. m. m. (Hyssen).

Glarmester *Svendsen* holdt paa, at man maatte omgaas ligesaa forsigtig med Politik som med Glas, for ellers fik man sig let en Flænge, og man maatte derfor passe paa, at man var forsigtig med Hr. Klodsman, og det maatte Hr. Klodsman ogsaa.

Kjöbmand *Sørensen* var irriteret, meget irriteret! Han var ikke Venstremand, det vidste Enhver, som havde set den Loyalitet, hvormed han havde fejret Grundlovsdagen og deltaget i andre kommunale Festmaaltider. Men han maatte ved denne Lejlighed give Venstrepartiet Medhold i et aldeles bestemt Punkt. Da der var en saa almindelig Bevægelse, at man kunde forudse, at der vilde möde mange Vælgere, hvad havde da været naturligere, end at Valgbestyrelsen havde aabnet alle Lokaler paa Raadhuset og dér anbragt Borde med Skrivetöj; men nej! Man havde lukket nogle Lokaler til og borttaget Skrivetöj, Borde og Stole fra andre Lokaler med Undtagelse af Salen, der i det Höjeste rummer 100 Mennesker. Hvad lignede dette? (Röre.) Nej, enhver Plet paa Raadhuset burde have været besat med Blækhuse og Penneskafter, saa havde man undgaaet, at Venstre ved Brugen af private Lommeblækhuse fik deres Kandidat puffet frem, og saa var Hr. Klodsmann aldrig bleven valgt. (Stærkt Röre.)

Vinhandler *Lung* var i Grunden lige saa lidt Höjre- som Venstremand. Han gav sig ikke af med Politik, men passede Geschäften; at kalde ham Politiker vilde være lige saa ilde anbragt som en Rödvinsetikette paa en Flaske Sauterne, og hvad hans egne Interesser angik, kunde det være ham det Samme, om Hr. Klodsman var Venstre- eller Höjremand. Han solgte ikke mer eller mindre Vin, hvad enten Hr. Klodsman var det Ene eller det Andet. Og i én Retning lignede Höjre og Venstre dog alligevel hinanden: det var i deres Festmaaltider, hvortil der dog altid gik en Del Vin. Maaske spiste man bedre til Höjre og maaske drak Venstre ogsaa daarligere Vin; men den skulde man jo dog ogsaa af med. Noget helt Andet var Byens Interesser; men om dem skulde han ikke tale her.

Skomager *Kruse* syede mange Stövler baade til Höjre og Venstre; og navnlig solgte han mange Transtövler til Venstre, det vil sige baade til höjre og venstre Fod, for de skulde naturligvis passe, men især til Venstre, det de kalder for Partiet; men det kom nu ikke Sagen ved. Men hvad han ikke kunde undlade, det var, at der sidste Nytaarsaften havde været et svært Mudder paa Gaderne; Drenge, og fyrige Svende da for den Sags Skyld ogsaa, löb gjennem Gaderne og tændte »Soie« og afbrændte »Skruptudser«, der fyrede 12 Skud af paa hinanden, Skilte flyttedes, Potter sloges paa Dörene, og Pistol- og Geværskud hörtes ligesom i det Fjerne. Se det skulde Byraadet skride ind imod til Fastelavn. Og han vilde da haabe, at Hr. Klodsman ikke vilde forsvare den Slags Ting; for det var dog for galt. Og hans Pige, der var ude at kjöbe Petrolium havde faaet saadan en »Skruptudse« mellem Födderne, at hun kunde have tabt Petroliummen, der godt kunde have eksploderet, saa hun var nær ikke sluppen derfra med Livsfare. Men det kom nu ikke Sagen ved.

Snedkermester *Klodsman* vilde kun underrette de Herrer om, at han inte var mere Venstremand end som saa og som de; han havde maaske været et Værktöj i Venstres Hænder; (stærkt Röre) men Venstre havde igjen været hanses Stemmejern, for man maatte jo hjælpe sig, som man kunde, naar man selv skulde plöje sig frem. Og nu var han her, og bröd sig slets inte om Venstre; og han var kun bleven siddende för, fordi han dog ikke godt kunde være andet bekjendt for dem, der havde valgt ham. Han bröd sig inte om det Hele; men ham skadede det jo aldrig, at han var kommen ind, for det gav dog Anseelse at være Medlem af saadan et Byraad, og han vilde natyrligvis gjerne tage sin Del af Kommunens Arbejde. (Bifald og Hyssen.)

Prokurator *Justesen* saa med Fornöjelse det nye Kabinet fortsætte det gamles Traditioner, og særlig lovede han sig ligesaa meget af Hr. Svedskelsens Snakketöj som af Hr. Sörensens Skrivetöj, af Hr. Kruses Fodtöj som af Hr. Klodsmans Værktöj. Han önskede kort sagt Forsamlingen til Lykke med det nye Medlem, i hvilket Byraadet forhaabenlig vilde finde et villigt Redskab for ikke at sige Værktöj. — Mödet hævet Kl. 9.

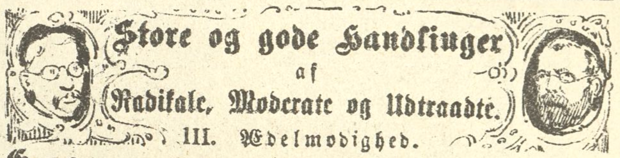

Store og gode Handlinger af Radikale, Moderate og Udtraadte.

III. Ædelmodighed.

En fast utrolig Daad, som Venstres brave Sjæle
Vil skaffe uden Tvivl et varigt Eftermæle,
Besynge her jeg vil, for at enhver kan se,
At den „bevidste Magt" højmodig kan sig te;
At den ej blot forstaar sin Harme at udøse,
Men være kan human imod den værgeløse.
Saa hører nu, hvordan den for en Gang faldt paa
For den moralske Ret at lade Naade gaa:
Ved sidste Valg i Aars blev Højres Underfundighed
Af Bjørnbak trukken frem med sandhedskjærlig Grundighed.
Man saae, at Højre der saa vidt sin Frækhed drev,
At det gav Bjørnbak Fur og valgte Ingerslev!
At sligt gik Venstre nær, enhver kan sagtens gjætte,
Da Flertal over alt tilkommer det med Rette.
Det derfor rusted' sig, da Valget var forbi,
At give Vanefaar sligt Højresnyderi;
Og da man færdig var, et Angreb man formered',
Saa Højre slagen blev, og Valaet blev kasseret.
Saa stort et Mandsmod var i Venstre denne Gang,
At det til Førere ej følte nogen Trang;
De holdt sig borte rent fra Slagets vilde Scene,
Og Sejren vunden blev af blot og bar gemene.
Men Ingerslev, til Tort og Spe for Højres Mænd,
Til Aarhus maatte hjem og vælges om igjen.
Men Højre trodsig er, hvad til Bevis ej trænger,
Og Bjørnbaks Næse blev en halv Snes Tommer længer.
Skjønt Hørup selv i Aars en Rolle gav som Gjæst,
Blev Ingerslev dog sendt tilbage med Protest.
— Nu skulde man jo tro, at Venstre var forpligtet
Til strax at hævne sligt et Slag udi Gesichtet
Med den moralske Ret Talmajestæten har,
Og opløst Ingerslev for anden Gang som Svar,
Men tvert imod! De slig en billig Hævn forsmaaede
Af overvættes, sær, tal majestætisk Naade.
Godtjendt blev Valget strax, og Larsen ej en Gang
Til noget Ridderslag fik udtalt mindste Trang;
Men sligt et uhørt Skridt er et af de Mysterier,
Som ikke glæde vil Partiets Bjørnbakterier.

Stormagtspolitik.

— Hold Mund!
— Jeg siger jo ikke noget!
— Jamen jeg kan se Du vil.

Fejl Gisning.

— Ja, han æ da natyrlig osse Wenstermand, kan a trow?
— Ser je saa dum ud? Je har, splitte mej, dog endnu inte vendt Vrangen ud!

Rimbreve
til Fætter Christian i Nykjøbing.
XXXI.

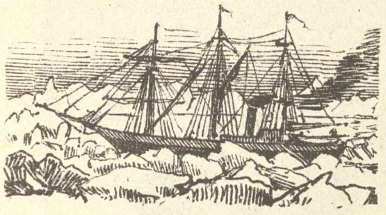

Der er Uro i Dit Sind!
Kjære Fætter, jeg forstaar Dig,
Og jeg véd, hvordan det gaar Dig:
Du vé'd ikke ud og ind,
For Din Pande tidt Du slaar Dig,
Ta'er saa ofte i Dit Haar Dig,
At i Haaret der gaar Svind.
Spar Dig alt Dit Hjernespind!
Spørg ej om, hvorhen vi glide?
Du maa vide,
Vil man under Fanen stride,
Skal man spørge ej: Hvorhen?
Og hvorfor til denne Side?
Paa sin Fører skal man lide;
Men, —
Derom spørger jeg igjen,
Synes Du, vi glide? — Nej!
Ej et Skridt vi gled, min Sandten;
Midt i Isen, langt fra Kanten,
Sidde vi, og den er sejg;
Aldrig fandt en
Værre Is vi paa vor Vej;
Dorskheds Grødis, tung som Dejg,
Hovmods Pakis, tykke Flager
Rundt om Skibet taarned' sig;
Fast den holder. Skjønt den knager,
Skruer, knuser, buldrer, brager,
Komme vi af Stedet ej.
Det er en af Skæbnens Plager;
Men, naar man med Ro den tager,
Kan man ha'e det ganske rart.
Standset helt er Skibets Fart;
Men i Slæde rask vi ager,
Venstres Bjørne kjækt vi jager,
Ej paa Krudtet bli'er der spart:
Kresten, som en Kaskelot
Sprøjter, naar Harpunens Hager
Trænger gjennem Spækket blot;
Hørup som Polarrævisor
Har det heller ikke godt;
Skjønt hans Snildhed højt man priser,
Har han tidt og ofte faaet
Sig et dygtig Skud paa Pelsen;
Den er tyk, og det blev Frelsen,
Saa han slap med Liv og Helsen
Ud af alle den Slags Kriser.
Tauber med sin Ulvehunger
Hyler ækelt. Han er fæl!
Fælere dog Bjørnbaks Unger,
Li'esaa fæle som han selv.
Men det rører ej vor Sjæl,
Det kun ryster vore Lunger.
Kløen selv, som »de smaa Sorte«
Foraarsager,
Hver Gang klædt i ulden Skjorte
Og i Skind paa Jagt vi drager,
Giver Stof os knap til Klager;
Et, kun Et os ikke smager:
Naar i Taagen Folk bli'er borte!
Sligt kan ske,
Sligt er hændt med To og Tre,
Som vi aldrig vist opdager;
Husk, vi Solen ej kan se,
Nordlysglimt paa Vintersne
Sparsomt Lys i Mørket giver;
Men vi véd, at Vaar det bliver
Efter al vor bitre Ve;
Om hint Øjeblik vi drømme,
Da de varme, blanke Strømme
Hul i Isens Dække river
Saa i Flager bort den driver,
Der for Bølger Pladsen rømme;
Spot og Spe
Over hver, som klynker, hiver,
Hver som fryser,
Og som gyser,
Hver, som Venstreskraalet kyser!
Skjørbug har de, Ondt i Maven,
Ondt i Maven det gjør gnaven;
Svagt kun Haabet for dem lyser,
Blot de hoster eller nyser,
Tror de strax, de gaar i Graven;
Mellem dem er Klein som Paven
Stor og hellig — ufejlbarlig,
Gaadefuld og uforklarlig,
Netop derfor mere farlig.
Christian, faa ej Skjørbug med,
Bliv ej svimmel og kvalmagtig!
Jeg har sagt Dig,
At vi glider ej af Sted,
Ej et Fjed
Har af Kursen end vi bragt Dig,
Skuden er ej læk, men hel,
Skjøre er ej Sejl og Vanter,
Stærke Skibets Egespanter,
Frem at naa, det har vi svoret,
Pynten klare vi: — Ved Roret
Staar som Nordenskiöld-Palander
Ministeriet Estrup-Skeel.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken omm Bundekriegen.

Nv bliffuer att berette omm / huilcken hinter listich och vdspeckeleret Kriigs-mode bynderne gaffue sich aff meth / ther the soe / att thet thennem ey gaffnede att striede vdi open marck meth gozeyerne / och finge the daa ann theris affkomm och lenders frucht vdi the smoe geheime kammere poe Christiansborre att ommbringe och thennem vdi hemmeliche Krinchelkroege och Oobliet ter att nedsticke / huilcket kaltis att laede samme goe vdi Vdual. Och uore the uærste bødeler och Mestermænd hand Konning Kresten Povelsøn / gemeenligen kallit Berre och hand then røede Biæffehvnd Høropp / huilcke vore vdi the geheime kammere soe mechtiche / att the borde billigen haffue uoren till uirckelige Geheime-kammeroeder opphøyede. Men uar Høropp then mechtichste. Och soe stoer uar sammes Kaalhøgenheed / att hand offuergick hannem Uolle Christensen haffuende kvns the Unter-Officiers incommoderet / menn Høropp dristede sich till att insvltere bode alle Obrister / Capitainer och Fendricher ty somm hand uel uiste / att hand ey behøffuede att goe vd meth thennem for Fvgle-Stangen och fichte meth kaarde eller pistol menn alleeniste meth Pen / blæck och Asens Rijæfft / uar hand ey bannge att trecke fra Mvn-Læret menn hvgg drabeligen ind poe samme beneffnendes thennem Lire-Cassa-Mænd / siigendes thermeth att the uore ey bædere enn armme Engualiider aff then positiue Schoele somm aff then a la modige negatiue vdi suore kleyn Æstiime holles. Menn hand then onge Magister Jacob Scavenius loed sich aff soedant Intet forsckrecke menn foresloege bynderne then suorte Schoele att reformere / och bleffue the uankvndiche Hijon somm rasendes / ther the hørte taele omm Latin / ty the uiste ey bædere enn att thet uar thet sproeg huorvdi souell hoploese slechter somm Gijengangere och andre forargeliche krønicker sammenskreffvne uare / och hand Eeduard Brandes holdt een tale emot Cicero / och uarr thet uel een stoer Lycke for

samme Eeduvard / att Cicero ey uar leuendis och kvnde suare hannem igien stigendes: Qvousque tandem Eeduarde abutere patientia nostra et cætera / somm skreffuet staaer. Menn end bynderne uare ey Uenner aff then soerte schoele / uare the kloege Koner meeget angenegne / ty thet er kvn kloege Mænd ther ey laede sich aff kloege Koner besnære / och soedanne Mænd ere rare blandt bynderne.

enn vdi then goede stad Aarhvs leffuede fordvm hand then gammele Bijørnbach somm / forvden att hand uar fader till flere dvndrendes Løgne / uar och fader till tvende Sønner: Uiggo och Alfred. Och samme Uiggo hafde sich altt i en ong Alder stoer berømmelse indlagt hafuendes uoren meth siin fader poe een Reyse till Reyserens Hoff vdi Wien / och hafde hand sich poe samme Reyse soedanne Meriter indlaegt / att hand for samme got kvnde uære bleffuen Houedredaktør aff Dasauisen / huis samme Postille poe then Tiid haffde uoren till / menn hand Broderen Alfred uar aff then samme Svrdeijg och uar och uante till vdi Trøcken alstions bundepræk att befodre. Menn hand Uiggo haffde fleere gannge meth then onge gotzeyer Ingersleff torneret / och somm hand uar uante sich poe retirade att begiffue menn ey poe tinge att komme i hvs / uar hand huer ganng bleffuen slaegen och bynderne bleffue hervdoffuer soe malkontente och Kratzbyrstiche / att the neckede Uiggo opp aff the døede / att hand nock eenganng kvnde forsoege siin lycke. Menn hand Ingersleff uar ey ræd for Gijengangere / och hand Uiggo motte atter poe retirade / huilcket uar ett hardt liff / ty the Obstructionister haffde hopet / att thet thenne Ganng kvns uar bleffuen till idel Ual-tryck och Uind / menn ey uidere. Och Intet meere er nv att berrette / vden att hand Kleyn atter fick kvndgjiort / att hand immer vore uillig somm tillforen.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Søndag den 5te Februar. Lidenkirsten og Selfiden. Begrundet i a Severine, formedelst Overanstrængelse slomrer ennu i Maarføvs Arme, skriver jeg i Dagbogen for a skilre mine Engtrøk som var behavelie. Nemlig a Lidenkirsten. der alti har vaaren aa tel uminnelige Tider vel veblie a være voreses nasjonale Aaberas stolteste Maanement; Va man ku se paa Sværkarl ve Engtrædelsen, nemli, a han to saj ud; Som Fræderik den syvende nedstegen a Hæsten paa Slosplassen aa kommendes tilfos eng paa Manesjen, velket ga, som je bemærkede tel tygge Svenssen, noet kongelit aa nasjonalt over de Hele.

Aa Sølfiden hører tel Severines ælskede gamle Mester Bornongvildes brilleangteste aa i Rætning a de klassiske mest sypærbe Værker, vori den naturlie Skønhed adjongerer sai me de Overnaturlies Traalderi gænnem Maskinvæsenet, som gig me Anstand, ontagen a Sølfiden var noet langsomt op aa nedasvævendes for Forsegtihedens Skyld, værende en Soladanserinde aa uerstatteli vorimod Balletongerne hensvævede me større Flothed; Formedelst dem har vi nog a. Aa sku je antyde en kritisk Bemærgning, va der gør got aa viser Engtællegens, ville je bemærge, a de va loierlit de smaa Sølfider hade Paafulefjer paa Røggen som inte er engrettet tel a svæve me aa som brenger En tel a tænge paa Holberg, naar han siger: Liesom Paafulen naar den ser paa sine Fjer fryder sai, men naar den ser paa sine Ben skjæmmèr sai osv. som nog ku la sai anvenne paa engelte a Sølfiderne men ikke paa Severine værendes i saa Henseende velbegavet; A Naturen.

To Folketribuner

Om to brave Statsmænd, Hørup og Bajer,
Vil jeg synge, om I laaner mig Gehør,
Da de begge to af samme Bolledejg er,
Skjønt de er af forskjellig Kulør;
Thi som gamle Alberti kunde skjønne,
Hører Hørup til dem, der er for grønne,
Medens Bajer laaner paa sin tornestrøede
Vej et Skær af Republikens Morgenrøde.

Dog endnu er det vel langt fra klart for alle,
Om den Grønhed, hvori Hørup er saa glad,
Har sit Udspring fra Spanskgrønt eller Galde,
Eller og fra *Morgengnavets* Andemad,
Men i alt Fald er Kuløren hos ham ægte,
Det vil flere end Alberti ej benægte,
Og hver Tale fra hans Læber er forsoren, frisk
Og stikkende og grøn som Ben i Hornfisk.

Det er nemlig ikke blot paa Papiret,
At han Løjer og grør Langkaal kan os gi'e;
Nys som Liremand i Aarhus han aflired'
Sin velbekjendte Venstremelodi
Om Officererne, der rejser rundt om
Og agiterer, hvilket falder stundom
For Brystet tungt paa Hørup og hans Venner,
Der ikke selv til Agitering kjender!

Mens nu Hørup paa sin Rejse med en Mine,
Der minded' om en salig Farisæer,
Sa'e: »Nej Gud ske Lov, at vi er ej som hine!«
Saa blev Bajer ganske rolig hjemme her
For i Rømersgade maatte han en Gjæste-
Rolle gi'e for Republiken at befæste,
Hvor til dennes Ros man hørte ham at sige:
Republikerne de fører ikke Krige!

Men da Romer-Republikens Saga drejer
Sig om Krige til dens allersidste Dag,
Blev den ikke omtalt, saa man ser, en Bajer
I en Romer finder ikke altid Smag.
Nej, fra slig en klassisk Højde er han dalet:
Nu i Sveits han finder Samfundsidealet,
Hvad kun en Signalforandring for saa vidt er,
Som man nu til Bajer faar en Sveitserbitter.

Den gamle Kokette.

Vel ikke altid billig,
Men stadig ganske villig.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 16. Februar. Nr. 7,

PUNCH.

Reele Hensigter.

— Nej! Mathilde, skal Du alligevel paa Karneval?
— Ja, hvad siger Du! Men jeg hørte ogsaa selv forleden Tante hviskede til Onkel, at der er dog ingen Steder, hvor man snarere bliver forlovet, end der.

Still-Leben.

Imens man muntrer sig, og trindt omkring
Paa Maskeballer alle er saa glade,
Kan endnu ses paa samme gnavne Stade
Vort altfor velbekjendte Folketing;
Thi det er vist, at Venstres Maske-Rade
Gjør ikke, hvad man kalder, altfor høje Spring
Men taget har sin Plads i denne Stilstand,
Som blev hos os en regelmæssig Tilstand.

Finansudvalget sidder end og sunder sig
Paa ESTRUPS midlertidig slemme Streg,
Men diverterer næppe nu om Stunder sig
Med Trusler om at ville gaa sin Vej
Og hævnet vorde af det Ting, «som ej
Har nogen over sig, men alle under sig».
Kun som det sidste Middel det nok griber
Til sit forslidte gamle Kneb: — det kniber!

Jo, der skal rigtig knibes paa Muskaten?
Paa Kneb jo Venstre altid sig beflitter.
Der knibes skal paa Krudt til Landsoldaten,
Om ej paa Ukrudt til de jydske Klitter,
Paa Sølv til Embedsmænd, som tjener Staten,
Men ikke paa Stipendier til Semitter,
Paa Mønt til Fladstrands nye Havnemole
Saa vel som til den gamle sorte Skole.

— Dog holdt! Vi bør ej glemme rent, hvordan
De samme knebne Fyre flot vil mage
Det saadant, at det hele Danmarks Land
Forsørget bli'er paa sine gamle Dage.
(Hvis der da noget er deraf tilbage.)
-- De en Forsørgelse vil faa i Stand,
Hvor man i unge Dage giver lidt til,
Og Staten i de gamle spæder sit til.

Skjønt TAUBER, JUEL og THOMAS NIELSEN stred
Med Løvemod for deres Forslags Fremme,
Saa kunde de des værre godt fornemme,
At rigtig nemt igjennem ej det gled.
Et Udvalg blev for Sagen vel sat ned,
Men JUEL blev vraget, hvad ham dog maa græmme;
Thi Utak er nu den Slags Gracchers Skæbne,
Mod hvilken de sig aldrig kan bevæbne.

For Resten kan man vente lidt med Klagen,
Hvis dette Udvalg ikke naar sit Maal,
Til Landets Rigsdag paa Befæstningssagen
Har paa behørig Vis gjort grundig Kaal,
Og Fjenden ved den Ret, som boer i Stagen,
Har kjøbt vort Guld og Gods for Bly og Staal.
Saa bli'er paa den Vis Landet jo forstørret
Og ser sin Alderdom honnet forsørget!

Modeberetning.

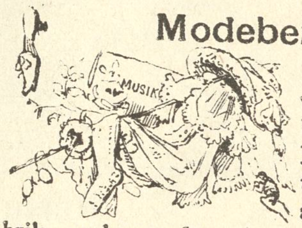

Efterat de fleste af vore større Dagblade havde bragt Modeberetninger i Mode, besluttede Redaktionen af «*Punch*» ogsaa at anskaffe sig en saadan Rubrik og henvendte sig i denne Anledning til Forf. af denne Bladets første Modeartikel. Bladet vil herefter vistnok til sine Læserinders store Glæde bringe lignende Artikler, saa snart der synes at være Stof nok, skjønt det jo som almindelig bekjendt i Modesager ikke saa meget er Stoffet, det kommer an paa, som Stoffets Behandling. Det er ikke første Gang, at Forf. vover sig frem paa den journalistiske Arena, idet han til forskjellige Tider og i forskjellige Blade har leveret ikke saa faa Smaaartikler, som maaske ville være i de gunstige Læserinders Erindring, naar det bemærkes, at de i Reglen fremkom under saadanne Overskrifter som f. Ex.: «Se her mine Herrer og Damer!» «Glem ikke Dampskibet!» «Til allerhøjeste Pris», osv.

Vi ville for i Dag indskrænke os til at omtale Damernes daglige Dragter, og om vi end ikke se os i Stand til at give en saa farverig Fremstilling deraf som Modejournalerne, haabe vi dog, at vi skulle klare Pynten, og at Læserinderne ville være vel til Mode ved denne Modeberetning. - De misfornøjede behøve bare at melde sig, saa skal vi nok senere tage Maal af dem til en ordenlig Dragt. Som almindelig Bemærkning ville vi da indlede Artiklen med, at Digterens klassiske Ord endnu i Aar gjælde:

«Livet er kort, men Kjolen lang,»

og gaa derpaa over til en kort Fremstilling af Hverdagsklæderne og gjemme Kisteklæderne til en anden Gang.

Om Morgenen bør en Dame bære en simpel, hvid Trøje (saakaldet *jaquette de nuit*) af et let Stof og til at binde om Livet. Dertil bæres en kort Klokke helst af en lidt livlig Farve (f. Ex. højrød, den gule Farve anses for gammeldags og passer kun for ældre Damer). Paa Fødderne bæres Strømper, helst saa hvide som muligt, og disse maa være omhyggelig stoppede ned i Ankelskoene; paa ukonfirmerede Pigeborn ses dog endnu af og til de uklædelige Aal. I Stedet for Ankelsko bære ældre Damer, som have traadt deres

Børnesko, de mageligere, saakaldte Slæber. Gifte Koner anbefales en fin, lille Tøffel.

Til denne Dragt bæres Haaret uredt *en papillote*, da man i Reglen ikke er opsat paa at sætte det op saa tidlig paa Dagen og derfor opsætter det til senere. Til Papilloter kan bruges hvilken Art Papir, man maatte have ved Haanden, saavel Skrive- som Trykpapir; Trækpapir er derimod ikke at anbefale, da det ofte trækker saa stærkt, at det forvolder Gigt i Hovedet; ligeledes fraraades Brugen af «*Dassavisen*»s Papir, da de smaa Sorte genere paa dette Sted, og der desuden ofte er Splinter i Avisen.

Saa snart Morgendragten aflægges, maa man være paa Støvlerne, og til dette Brug foretrække endnu de fleste at anvende højhælede, skjønt de ofte gjør Gangen vaklende.

Med Hensyn til den daglige Dragt gjælder det for de unge Piger især at gjøre saa god en Figur, de kunne, ved saa faa Midler som muligt. Forklæder bruges ikke meget. Med Forkjolen gaar det i det Hele glat nok, men vil man tage sig ud til sin Fordel, maa Bagklædningen være solid og rigelig; den store Masse Tøj, her skal anbringes, maa til denne Ende hæftes stærkt op, men gjør i øvrigt stadig Damerne mange Knuder, som det ikke er let at sætte sig ud over. Med Hensyn til Dragtens Façon gjælder det naturligvis for hver Enkelt at passe sit Snit og se at faa fat i en mønsterværdig Model.

Al overflødig Luxus i de daglige Dragter bør saa vidt muligt undgaas, og navnlig bør unge, gifte Koner passe nøje herpaa, da en tarvelig Paaklædning altid tiltaler Ægtemændene mest.

Hvad Promenadedragterne angaar, da gjælder det som Regel, at de nu brugelige, omfangsrige Filthatte, skjønt de jo have deres store Skyggesider, dog maa foretrækkes for de smaa, hvor der ikke er Spor af Skygge, og dette er jo dog Hovedsagen ved Hattene.

De i tidligere Aar moderne, saakaldte Musikmapper, som anbragtes foran paa Kaaben eller Overstykket, begynde at gaa af Mode.

Paa Grund af den milde Vinter er der i Aar ingen Slag i Vinterkaaberne.

Vendekaaber gjøre Figuren klein og kunne derfor ikke anbefales højre Damer.

Til Slutning kun et Par Ord om Selskabs- og Baltoiletterne. Hvad Livet angaar, kunne vi fatte os i største Korthed, da dette i Modsætning til Nederdelen, hvorpaa der i denne Sæson ikke bruges mange Sløjfer, næsten er fuldstændig sløjfet, saa at der sandelig, hvis disse korte Liv blive af lang Varighed, er Grund til med nedringet Mine at spørge med Forf.: «Hvor glide de hen?»

MÆRK! Frankerede Billetter med Angivelse om gamle og nye Klæder af alle Arter kunne nedlægges i enhver Postkasse.

Offenlig Brevvexling.

Kere Puns!

Begruni po a je forlejen Da leste Puns ja je leser den nu immer for je holler majet a Puns aa det gø min Kone osse aa Frejerikke mæ. Men saa leste vi a en regdi gamel Bransven va bleen arri i Hojet des formedels aa faade a Sjønhejder inte va regdi mæ paa nojerne aa a de va gald mæ Branvæsened aa Vanvæsened aa saaden noed men der æ slæsinte noed aa resekere mer — Voreses Kroman ha nu længe spelled Komejie mæ en døv Kone fra Talie aa saa noen Skomersvenne fra Køvenhaun aa noen aange Pier fra Torregaje aa en der drag todier aa 1 der bannije Gustraffemaj te vær Or men saa ble boje Kromannen aa den døve Madamme Talia bange da Ringteatrej brænde desformejels a di haje Peteroljum som æ branfarli aa ingen Ollelamber i Reserve aa kon 1 Engang aa ingen Ujgang saa sae Braninsbetøren a di sgu hau San faar naa Peteroljummen reuneje, aa saa to han et Skommevbor a sin Svirsøn som æ Skommersven mæ en stor Skoffe i aa kom San i men Kromannen som holler majet a sit Teater desformedels a han sæller saa majet Øl aa da han inte æ mør i Peren men ha en goi Forstand naa han brueren har nu køft 1 heel ½ Tønde Spejesil mæ store Hojer som han ve belyse Teatrej mæ boje paa Kolisjerne aa Sjofelitterne aa hele Maasikken ska ha Sillehojer aa saa te Somer naar han holler Sangtehansesfest ska hele Hauen imelumeres mæ Sangtehansesorme aa te Fyrværgeri ve han brue Sillehojer som lys i Mørge aa saa ska der obbe paa Okestertavet staa Enheldeldrenge aa strye none Katte henaryggen saa gnisterne flyer a dem aa den belysnin aa de fyrværgeri ka da værgen den 1ne eller 2den sæl ikke Sjønhejder ha noed imod men de æ en Obfinnelse som æ vær a komme i betragtning især for Tiveli som nu ska betatale saa mejen Laje te komunen

ærbøjigst **Jan Krillesen**

Sundbyøsterpaaamaer

Edderskrift: Gui ve om inte Ehlers kunne brue denne sillehojeopfinnelse te aa belyse Køvenhauns Gajer je troer maveli de ku være lisegot som Gasen aa maje billiere.

Formentlig falskt Mundstykke. Som et Sidestykke til det af «*Nat.-Tid.*» omtalte formodede falske Møntstykke, som ikke var falskt, meddele vi, at forleden trode en Trompeter i Ronneby, da han vilde blæse et Stykke, at opdage, at Mundstykket i hans nye Trompet var falskt. Han formodede, der forelaa et Falskneri fra Instrumentmagerens Side, og sendte derfor Bud efter Politiet. Dette bad Trompeteren blæse sig et Stykke, og det viste sig da, at Stykket ikke var falskt, men de tidligere falske Toner hidrørte i Følge B. A. fra, at der var kommet Noget i Trompeten.

Tydeligt.

Den Mand, der mangler bag ved Dem, ham kalder man en blind Rode!

Mistydeligt.

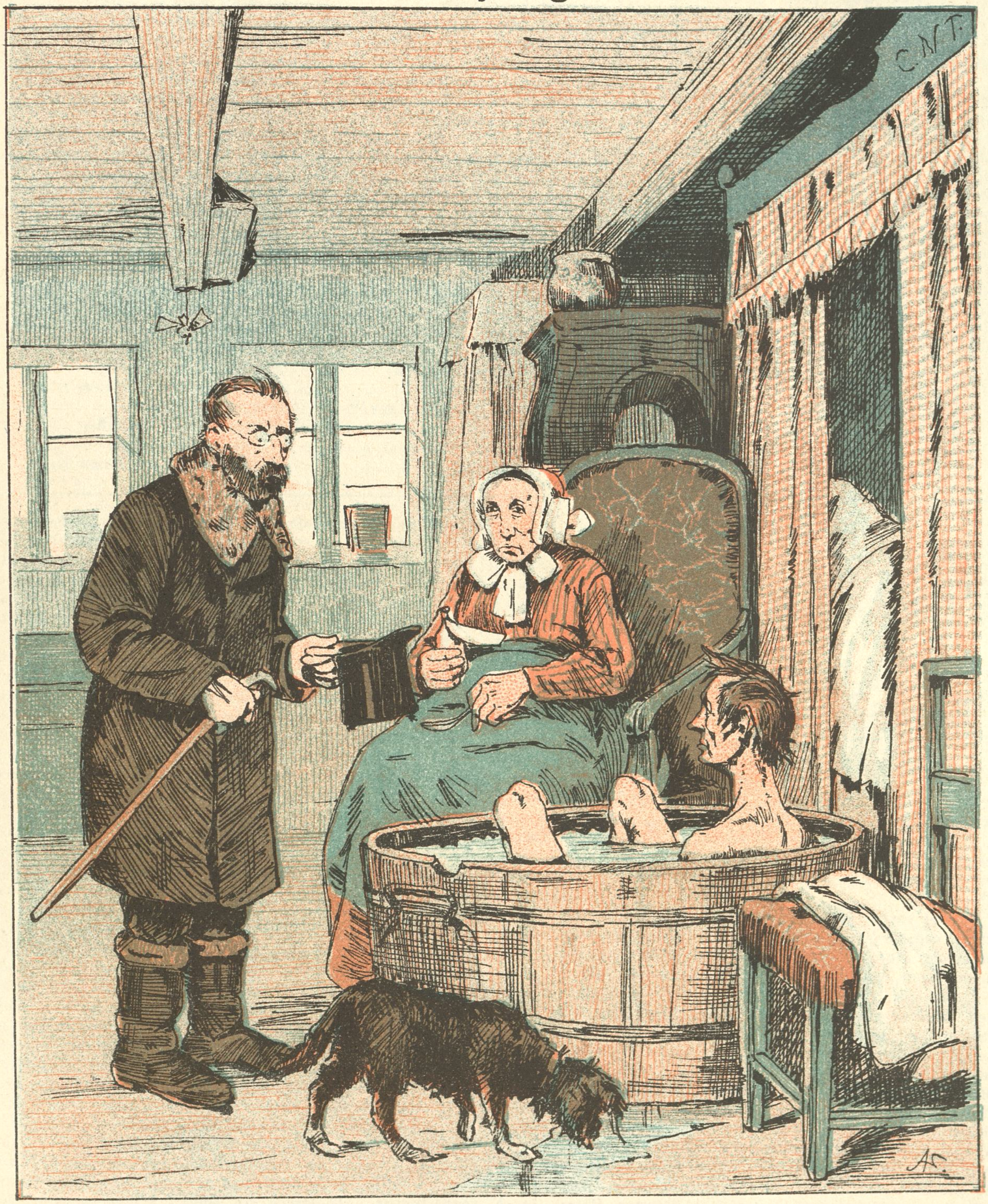

— Men hvad Pokker gjør I dog ved Manden, Moer?
— No sku' han lig' ha' di Drower, æ Douter skrøw op.
— Men for Himlens Skyld, hvad skal han da i Ballen der?
— Ih, æ Douter saaid' jo sjæl, te A 'sku gi'e ham'em i Wand!

X. og „L“.

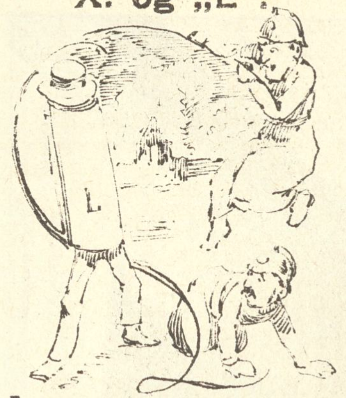

I de bolde Jyders Land,
Mellem Kolding-Vejle
Gjør hver Nat man Ildebrand,
Ingen kan ham negle.
Det er klart som Kildevand,
Tiden bør ej spilde man,
Skurken sku' man binde,
Ku' man blot ham finde.

Det er rigtig nok fatalt,
At sig sligt kan hænde,
At det gaar saa sprøjtegalt
For Justitsens Svende;
Neppe Ryggen vender den,
Bagved Tampen brænder, men,
Skjønt med Blus paa Lampen
Ej man finder Tampen.

Ej af Slynglen Spor og Tegn
Fandtes end paa Heden,
Skjønt den halve Vejle-Egn
Næsten af er sveden.
Mangen dejlig Bondegaard
Med Heste, Køer, Hunde, Faar
Lavede han Røg a'
Li'esom Sauce af Soya.

Sligt kan kun paa Landet ske,
Ej i Hovedstaden;
Her han snuppes en, to, tre
Lige strax paa Gaden.
Jamen — Hvor hen glide vi?
Ej endnu dog vide vi,
Hvem der den har skrevet,
»L« er ikke grebet.

Carstensen han sagde flot:
»Jeg vil være en evi',
Om jeg ikke véd saa godt,
Det er Martin Levy!«
Levy blev dog fri igjen
Li'esom Ole Sørensen;
Den Ting altsaa ve' vi,
»L« si er ikke Levy.

Nogle sagde, det var Klein,
Andre Fischer nævned',
Der er ikke No'et i Vejen:
Begge sligt ku' evnet,
Men jeg spørger: »Hvikken a'
Dem har revet Stikken a'
Og sat den i Taget?«
Det er ej opdaget.

Derfor ej som Farisæer
Over Vejles Tolder
Næsen stikke vi i Vejr
Sligt ej Gavn os volder,
Fanges de alligevel:
Ildspaasætterne og »L«,
Vil vi la'e os hænge
Paa, vi har kjendt ham længe.

Punch drømmer.

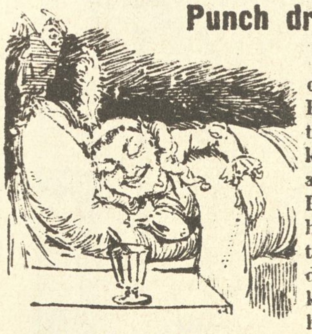

Punch havde været ude og set Troldmanden i Kasino. Han var endnu ganske fortroldet af Beundring, da han kom hjem. Han klædte sig af, gik i Seng og drömte, at Professor Stengel stod for ham. I anerkjendende Udtryk komplimenterede *Punch* den store Tryllekunstner. »Det kan man kalde Fingerfærdighed,« sagde *Punch*. »Der er ikke Snavs i Tryllefløjten! Bare jeg kunde gjöre det samme! Gid jeg kunde trolle!«

»Det kan Du faa Lov til en eneste Nat,« sagde Professor Stengel. »Her har Du min Tryllestav. Alt, hvad Du rörer ved, kan Du for i Nat forvandle til, hvad Du vil.«

»Det var dejligt,« sagde *Punch* og rörte med Tryllestaven ved sin Næse. Væk var hans Fjortendags-Snue, saa nu kunde *Punch* se, at Hr. Stengel talte Sandhed. Det kunde ingen *Doctor medicinæ* have gjort ham efter.

Saa gik *Punch* op paa Christiansborg for at hexe med Rigsdagsmændene. »Ære den, som Ære bör, og Kongen förts af alle!« sagde han og rörte ved Chresten Berg. Sikken en Metamorfose! I samme Nu var denne vældige Hövding bleven en helt anden. Han var bleven lille, hjulbenet, mager og ordknap, beskeden og höflig, hörte paa, hvad Andre sagde, og forsikrede, at det, han nödigst vilde af Alt, var at være Minister og sidde paa Taburet. Dette Held opmuntrede *Punch*. I en flyvende Fart sprang han gjennem Salen og rörte ved Medlemmerne, den ene efter den anden. Det kan nok være, der blev Forandring. Höjre blev Venstre og Venstre Höjre, de Radikale blev Moderate, de Moderate blev Radikale, Lösgængerne blev faste, de Udtraadte traadte ind igjen og Obstruktionisterne blev Mundiarihetorikere; Högsbro blev aaben og ærlig, Hörup urban og loyal, Bayer blev kongeligsindet og realistisk, Brandes religiös og fantastisk, Klein sluttede sig varmt og inderlig til Ministeriet, Tauber meldte sig som Doktor Tanners Efterfölger og Schelde gik ind i Maadeholdsforeningen. (*Punch* sögte forgjæves at forvanske ham til Totalafholdenhedsmedlem). Oppe i Landstinget daskede Ussing paa Sabelen og Fallesen blev til en sat, korpulent, salvelsesfuld *Pékin*. Ogsaa paa Ministrene virkede Omskabelsen. Estrup blev föjelig og indolent, Skeel blev merkantil og nationalökonomisk, Scavenius fik Mistillid til sig selv og Ravn blev en haard, uböjelig Stokmilitær. *Punch* gik videre. Han gik op paa Raadhuset og rörte ved Borgmesterne. Strax sprang de omkring som Kakerlaker. Ehlers blev greben af en hidtil ukjendt Arbejdsiver, Hansen hörte op at være doktrinær, og Fenger — ja det var det aller vidunderligste: Fenger begjærede sin Afsked! Og *Punch* gik videre ud i Byen, og Alt, hvad han rörte ved, blev forvandlet. Schandorph gav sig til at skrive moralske Böger for unge Piger i Konfirmationsalderen, Drachmann lavede Feuilletoner til »*Berlingske Avis*«, som pludselig fik en »subjektiv« Mening og gav sig af med at være aandrig. Herman Bang strög Haaret væk fra Panden, Georg Brandes slog sig paa Tilforladelighed, Schram blev ærbar, og Gjellerups Vers fik Födder at gaa paa. »Bare jeg ogsaa kunde kurere mit gamle »*Fædreland*«!« sagde *Punch* og rörte med Staven ved Antonius. Saa blev Antonius Artillerist igjen, og »*Fædrelandet*« fik Lov at dö i Fred — mere kunde *Punch* ikke gjöre for det. *Morgengnavet* forvandlede han derimod til et anstændigt Organ, og han rörte med Tryllestaven, — med Fingrene vilde han ikke have vovet det — ved *Dassavisens* Hvidlög. Da skjöd der paa en Gang den dejligste Lillie i Vejret, saa ren og hvid, som havde den aldrig faaet Gjödning af Cantor og Secher og som om Axel Henriques aldrig havde overbruset den med sine flove Brakvandsstraaler. Og *Punch* gik rundt i Staden og rörte ved mange Ting. »Skuret« paa Kongens Nytorv forsvandt, »Hesten« blev til en stejlende, fnysende Ganger, Niels Juel stak sin Kommandostav i Brystlommen, steg ned af Piedestalen og vandrede hen i Nyhavn, hvor Bethel-

skibet laa som et fuldtrigget Admiralskib med ranke Master og lystige Gutter om Bord, der sang: »O Susanne!« medens de hev i Ankerkjættingerne. Lille Peter Tordenskjold var kröben gjennem Stakittet ved Holmens Kirke og sad oppe i Mærset og svingede med sin trekantede Hat, da han saa Niels Juel komme slingrende. Saa i det Samme kom Meldahl ud fra Charlottenborg og *Punch* gav ham et Dask med Tryllestaven. Det hjalp. Meldahl glemte hele sin Værdighed og blev en gemytlig Friskfyr, der jodlede, vendte Mölle og endte med at tage Hyre som Jungmand paa Bethelskibet, der et Öjeblik efter lettede og stod ud af Havnen uden saa meget som at sejle en Förtöjningspæl over Ende, skjönt der var to Admiraler om Bord.

»Nu maa jeg tænke paa mine Venner,« sagde *Punch*, og han gik ud i Bredgade og slog med Staven paa Tietgens Ruin og öjeblikkelig stod den fix og færdig med Kuppel og al Ting paa. Inde i Kirken sad Menigheden og sang g-lade Salmer af den lille blaa Bog, og paa Prædikestolen stod den g-ladeste af alle g-lade Prædikanter og talte om G-læde i Höj-Nordens Saga-Stil. Og *Punch* gik til Heymann og rörte ham med Staven, og han blev endnu meget mere usigelig godgjörende, og den gamle Heymann laante Penge ud til fire Procent, blev Etatsraad og Kommandör af Dannebroge og fortjente det virkelig. Og *Punch* var selv forbavset over alle sine Trolderier og forsögte »det Vidunderlige«. Han bankede paa Dören hos Erslev, og Professoren lukkede ham ind, og lige da han saa *Punch* og *Punch* kildrede ham under Hagen med sin Tryllestav, blev han en hel anden. Han tog *Punch* i sine Arme, knugede og krystede ham, kaldte ham sin sande Ven og betroede ham, at han nok selv vidste, det var skralt med det naturhistoriske. Saa pillede han alle de funklende Stjerner og straalende Kors af sit Bryst og fæstede dem i Stedet for paa *Punch*'s Kjole. »Ære den, som Ære bör!« sagde han med et Suk, og gik atter ind i sin Stue, hvor han satte sig til at læse Sahlertz's Naturhistorie og Granzows Geografi. *Punch* stod tankefuld tilbage. Saa meget havde han ikke dristet sig til at vente. Og han fölte, at ogsaa han kunde trænge til at undergaa en Forvandlingsproces, blive noget andet, maaske noget endnu bedre, end han var i dette Öjeblik. Og *Punch* berörte sig selv med Tryllestaven og blev — vaagen.

Abonnent-Statistik.

Da *Punch* altid har havt den største Interesse for Alt, hvad der hedder Statistik, blev Redaktionen ganske begejstret over den splinterny Methode at opstille Valgstatistik paa, som »*Aarhus Amtstidende*« i Anledning af Gjentagelsen af Ingerslevs Valg havde opfundet ved at gruppere alle sine Bjørnbakterier efter Begyndelsesbogstaverne i deres Navne, og Redaktionen gav sig strax til at lave en lignende Statistik for vore Abonnenters Vedkommende. Denne førte bogstavelig talt til højst interessante Resultater, og vi forelægge herved vore Læsere en Del af disse overraskende Fænomener, som alle ere at tage lige efter Bogstaven.

For det Første er det da mærkværdigt, at ikke to af Bogstaverne have nøjagtig samme Antal Abonnenter, men at det ene altid har flere end det andet, naar ikke det modsatte er Tilfældet, hvad der jo ogsaa kan tænkes. Saaledes er der jo f. Ex. flere, som stave Kristensen med *Ch*, end der stave Christensen med *K*., hvorimod der er ubetinget færre, som stave Kvist med *Q* end Qvist med *K*. Dernæst forundrer det os ikke, at Abonnentantallet er ringe under saadanne travrige, bedrøvede Bogstaver som: *U-Æ-Ø* eller slige ligefrem bedrøvelige Tegn som: *O-V*.

At de mathematiske Bogstaver: *X-Y-Z* ikke forstaa sig det mindste paa Spøg og Humor, er ogsaa lige saa lidt forbavsende, som at de gammeldags Signaturer: *S-T* aldeles ikke følge med Tiden og derfor saa godt som ikke findes mere.

Under *K*. er Tilslutningen kun Klein, men ret interessant er det at lægge Mærke til, at dette Bogstav er undergivet de største Svingninger, saaledes at det i det ene Kvartal er absolut højre, men i næste gaar til den modsatte Side. Ved en Sammenligning med »*Morgengnavets*« Abonnentliste fremkommer det mærkværdige Fænomen, at i det Kvartal »*Morgengnavet*« mister K., vinder *Punch* ham og omvendt, og disse Omskiftelser vise sig ofte at finde Sted i endnu ringere Tid end et Kvartal, undertiden kan Omslaget ske fra den ene Dag til den anden.

Antallet paa vore jødiske Abonnenter er overvættes ringe, men dette kommer selvfølgelig af den simple Omstændighed, at de Folk er saa gjennemagiterede for at støtte deres eget lille Blad »*Dassavisen*«, at de ikke have Raad til at holde andre Blade.

Derimod er der nogle Bogstaver, som have forbavset os, og navnlig ville vi saaledes ikke nægte, at vi havde ventet os en hel Del mere af det gamle, gemytlige Trekløver: *A-B-C*. Navnlig er Bogstavet *B*. særlig daarligt repræsenteret, og det er saa meget forunderligere, som det gode, gamle Navn Berg jo findes herunder. Berg er dog et af de Navne, som kun bæres af en sand Demokrat; men at vor Abonnentliste ikke indeholder en eneste med dette Navn, afgiver kun et uomstødeligt Bevis paa, hvor uindskrænket Bonderegimentet hersker nu til Dags. Navnet Berg findes saavel paa »*Morgenbladet*« som paa »*Kolding Folkeblad*«, »*Frederiksborg Amtsavis*« og endnu flere af de existerende Provinsblade, men Hr. Berg er saa kujoneret af sit Bondeparti, at han ikke drister sig til at holde et eneste Exemplar af *Punch*, det Blad, som dog egenlig saa at sige har opdaget ham og som endnu ved enhver Lejlighed trækker ham frem og opstiller ham som et Forbillede eller rettere Bagbillede. Vi notere dette Tidens Tegn.

En ny og sørgelig Vise om

Skildvagten i Berlin.

Hvor Kulturs og Fremskridts Morgenrøde hos »*der greise*« gryr,
Og hvor Georg Brandes Sorgen
Slukker endnu som Martyr,
Stod en Skildvagt i Gevær,
Som var slem at komme nær.

Men saa kom just trende Gadedrenge — født dog i Berlin,
Og nu gav sig disse Rade
Til med ham at gjøre Grin,
Sagde: «Sikken Liremand!
Bismarks Lire drejer han!»

Men Soldaten i sit Ho'ede
Har nok ikke lært at faa,
At man altid med det gode
Tage bør de kjære smaa;
Han til disse Smaafolk sa'e:
«Vil I se, I skrupper a'!»

Dog de vilde inte holde
Mund endnu, men skreg i Trop
Højt paa Tysk: »For Æh, Bæb Bollemælk vi stikker inte op!«
Og til mere Tort og Spe
Pifte de i Fingrene.

Slig en Spot var for en »sittlich«
Preussisk Stridsmand lidt for slem,
Og, en sand Antisimit lig,
Lagde flux han an paa dem,
Saa den ene for hans Ild
Faldt omkuld, død som en Sild.

Man af den Kulturkamp lære
Kan, at i »*der greises*« Stad
For en Gadedreng at være
Er lidt trist; — ja vær du glad,
Hørup, at endnu du bor
I det inhumane Nord!

Lysthavende indbydes.

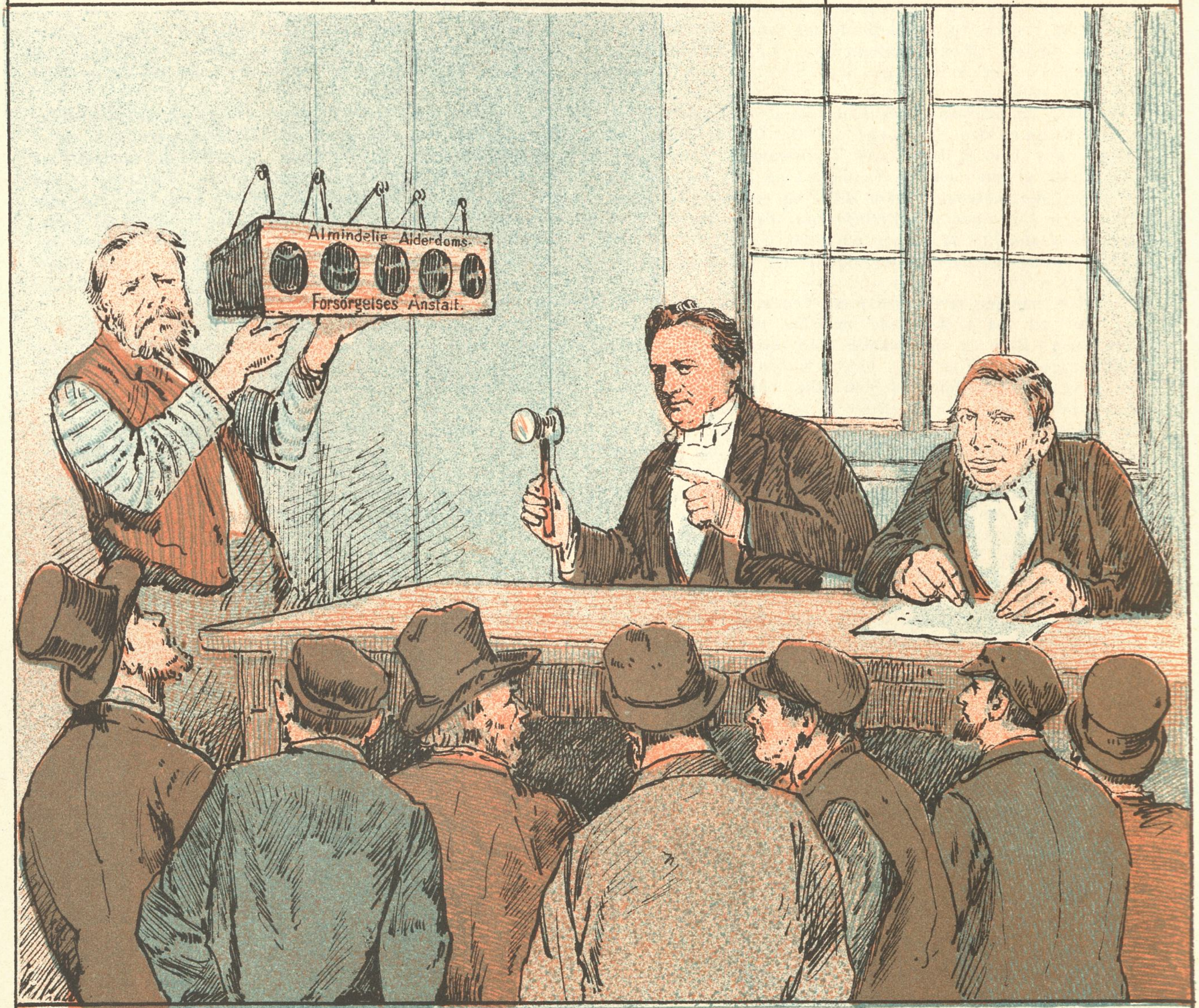

Naa byd nu lidt villigt, I Arbejdets Mænd,
For det skal være Mængden, der gjør'et;
Her har I Forsørgelsen, og gaar I blot i den,
Saa er I vis paa, I er vel forsørget!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 23. Februar. Nr. 8.

PUNCH.

Misforstaaet.

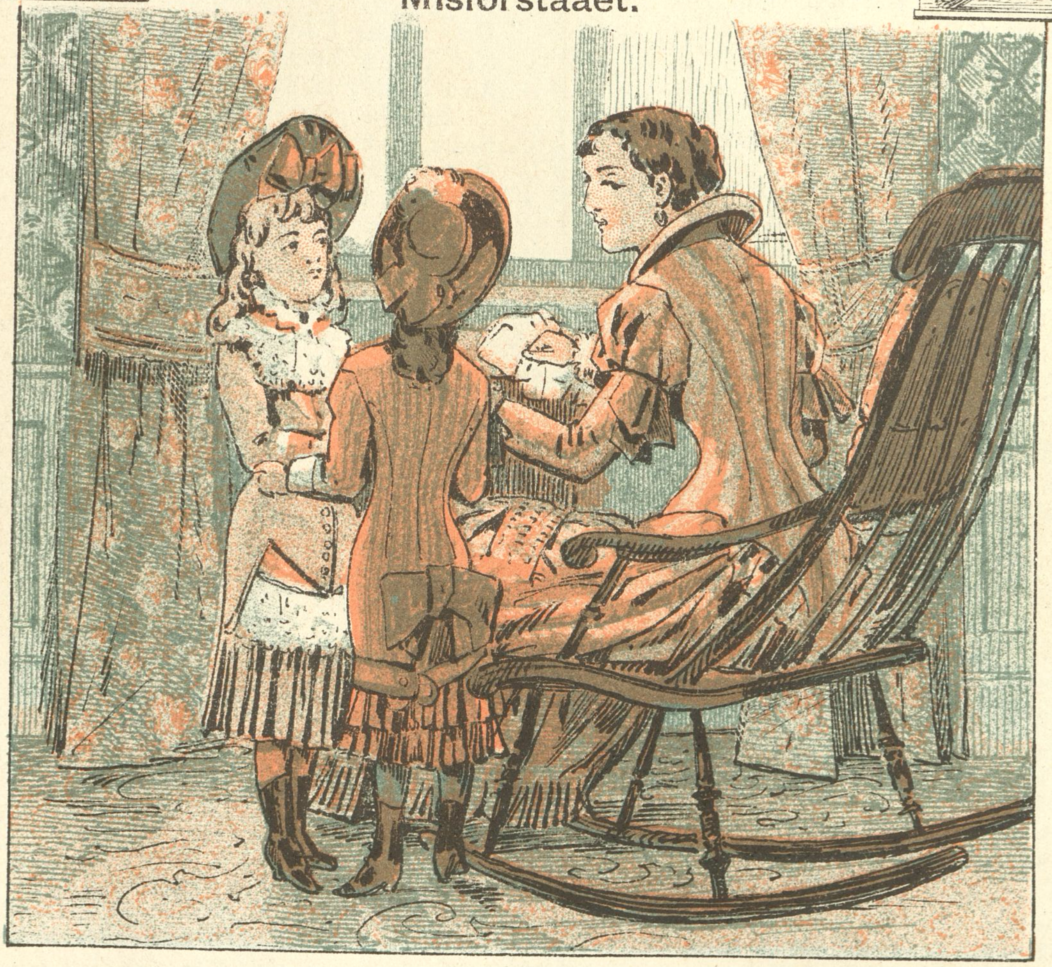

— Moer! Maa Ellen og jeg ikke nok gaa over og lege med Farverens Johanne?
— Nej, mit Lam! Bliv I hellere her og leg sammen; lige Børn lege bedst.
— Ja, men Moer! Johanne er jo ikke skjæv.

Fra Venstres Planteskole.

Det er hos os i Dannevang;
At Livs- og Hjærte-Træet gror;
Det sa'e i alt Fald JEPPE TANG,
Og man bør tro hans Ord;
Thi midt i Venstres Urtebed
En Stengel knejser rank og skjøn,
Om hvilken selv ALBERTI véd,
At den er altfor grøn.

Her fæsted' HØRUP tidlig Rod
Og Knopper bar i Ny og Næ,
Thi Venstres Jordbund den var god
For sligt et Hjærte-Træ.
Dets Blomster gjorde Venstre fro,
Paa dets Buket man først blev klog,
Naar man et Kursus tog i O-
rientens Blomstersprog.

Og sine Blade bar det smukt;
Især det grønne Morgenblad,
Der Spire var til Spaltefrugt
Og liflig Andemad.
Selv over BUSK dets Krone stod
Og pranged' mellem Venstres Træ'r,
Lig en semitisk Versefod
Blandt SCHANDORPHS Grise-Tær.

Men midt i Træets bedste Tid,
Kom til dets immer grønne Blad
En graadig OLDENBORG just hid,
Med Hjærtet fuldt af Had.
Den afbed baade Blad og Kvist
Og gjorde rent Bord i en Fart;
Nu stander Træet goldt og trist
Og afklædt, hult og bart.

Dog trøster Eder, Venstremænd!
Vel misted' Træet her sit Skrud;
Men HØRUP er en Rod, som end
Er ikke gaaet ud!
Snart møder BERG igjen med Vand,
Med Gjødning SCHANDORPH er ej sén,
Saa HØRUP atter løfte kan
Sin immer grønne Gren.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, De kan naturligvis ikke begribe, hvorfor vi ikke var paa Studenterkarneval, men Grunden er, at Fris Grønbæk har brudt med Senioratet eller hvad det hedder, fordi han er nok god Højremand men af den humane Slags, som helder mest til Venstre, og derfor har de sjikaneret ham ved ikke at gjøre ham til Marskalk, og det kan man jo ikke lade sig byde at skulle betale, hvor man ellers har gaaet frit, saa vi beholdt vore Penge og lod Studenterne beholde deres Karneval, som Frits Grønbæk sagde blev holdt med en meget lille Brandmajoritet og Studenternes store Minoritet holdt Fastelavnsløjer i Stedet for og bed til Bollen med Jens Busk og Holstein-Ledreborg og det var rigtig nok en Ære for Frits Grønbæk at komme til Sold med en Greve, selv om han ogsaa er lidt kompromitteret, som han selv sagde og vi var ogsaa sammen med en Greve, nemlig Greven af Monte-Kristo, der ogsaa kompromitterer sig, nemlig først da han hedder Dante og er Styrmand hos den gamle Moral og faar en Moralprædiken af ham, fordi han har snydt Postvæsenet for et Brev, han har bragt ud i Elbagade, hvilket bag efter kommer over hans Hoved, for ligesom han skal have Bryllup med den skjønne Kattelonierinde, kommer de ind og ta'er ham, og Dante bliver ført paa Kammeret og maa ud med Brevet og gjennemgaar en drøj Skjærsild der Steds. Og i næste Afdeling er vi i Dantes Helvede som er meget uhyggeligt, og Kolding gaar omkring og spøger i Værelset ved Siden af og har gravet en Skat ned i Kjælderen, som han er bange Maskinfolkene skal faa Fingre i, men det gjør de ikke og Dante faar den og bliver fin paa det og i sidste Afdeling ser man saa, hvordan han belønner baade den gamle Moral, som var ved at gaa i Hundene, fordi han har spillet Farao, der nok er det samme som Hasard, og tabt men faar Pengene igjen, og den unge Moral, som er Husar, og Ingenting har gjort, bliver belønnet med Frøken Lydia Sørensen, og Dorf- og Benjamin Petersen og Wulff faar ogsaa en Prædiken og dermed er det forbi, men man skal have læst sin Dymapære eller Dassavis og derfor kan det ikke nytte, De gaar derhen søde Fru Schrøder, for De kan ikke forstaa Noget af det, og jeg tror heller ikke Vat havde taget det op, undtagen fordi det berører brændende Spørgsmaal, nemlig med Hensyn til Navneforandringer, som De vel har læst om i Avisen, at Venstremændene vil have Lov til og der er jo egentlig ikke Nogen der forhindrer dem deri, for Berg hedder jo egenlig Chresten Povelsen og bliver han Minister kan han jo godt lade sig kalde Monte-Christo, som er Chresten Berg paa Italiensk og Bajer har jo hedt Beyer i gamle Dage da han

var Løjtnant, og Navnet Scavenius er nok heller ikke det oprindelige, saa jeg sagde til Sørensen, om han ikke vilde kalde sig Gyldenhjelm eller Løvenklo eller saadan noget, men det mente han, ikke vilde tage sig ud i Forretningen, men derimod spekulerer han paa at kalde sig Sørrensen med to r'er eller Sørentzen ligesom Matzen i Stedet for Madsen eller Sörenson ligesom Lasson i Stedet for Lassen og Julianes Mand Petersen har slaaet Navnene sammen og kalder sig Sørensen-Petersen ligesom Falkmand gjorde i sin Tid før han smed Petersen væk, men han har endnu ikke gjort det offenlig, fordi saa skulde han lade sit Skilt male om, og det har han ikke Raad til, og det er sandt det maa De jo vide Besked om søde Fru Schrøder, hvordan man bærer sig ad med, for salig Schrøder hed dog oprindelig ikke andet end Skrødder og da han arvede og fik Penge kaldte han sig Skrøder, og saa var det han blev Løjtnant i Livjægerne og begyndte at skrive sig Schrøder, og Gud bevares det er der jo ikke noget Ondt i, søde Fru Skrødder, men hvad mig angaar, saa synes jeg helst man skal blive ved det Navn man er født med, for Kaffe er Kaffe og Cikorie er Cikorie og selv om man kalder Løvetand for Mokka bliver det dog aldrig i Evighed andet end Løvetand. Nej Tak søde Fru Skrødder, jeg skal ikke have mere i Dag, men var jeg i Deres Sted saa kaldte jeg mig Skrødder igjen nu da Herligheden alligevel er forbi. Farvel Fru Schrøder!

Himmelbrev

Til Degteren og Poletikkeren **Bjørnstierne Biørnson.**

p. t. Norje.

Ho ho Deres Velærværtihej! Immervæk saa har den Gamle Færdignant Velærværtihejen i Tankerne, beklagendes Sammesægte Patentrepoblikanisme havendes erholdet i denne Tij et slemt Støj nemli formedelst den onge Bernadottes og hans blaaøieje Kronprensesses Ankomst med Høitijelihe til de gamle Norje og hele Velærværtihejens Menihej me Klokkere og Kavelaner, og hele Mollevitten krommendes Røg og bokkendes og nejendes og ladendes sai bestraale a Naajens liflie Solskin, og Rektor Steen holdendes Taler, selv den store Stortingsmand gørendes saj behaveli med Komplemanger og Basselemuner. Hvabehaver! Gamle Odin har sittet og grint i Lidskjalf a bar Fornøjelse liesaa livagti som et Røkaalshode i Maaneskin, sættendes liesom Admiral Nielson Kiggerten i de ene Øie havendes ikke det annet, og observerendes ikke annet en Fryj, Gleje og Kongelihej i de gamle Norje, som ikke stemmer mæ Velærværtihejens Rejnebog og gier en Fejler i Sammes Summasummarium, va jc motte forklare Eienherierne var barestens en Øjenforblænnelse, samme gamle Gröhoeder værendes ellers istand tel a tave Respægten for Velærværtihejen og mokke moj Unnerteineje, va der ville vaaren en ubehaveli Gesjigte for den Gamle, der gaar og spesser Næsen paa a avangsere til Halguj ve næste Obrygning, havendes sikkret mai Majoreteten. Og i den Anlening ve Unnertejneje tillaje sai a anbefale Velærværtihejen a ligge sai etter Emansipasjonen og Kvinnens Stæmmeret lisom den Gamle Færdignant, der er voldsom i Kridthuset hos alle di smaa blaaøjede trakterendes samme me søje Ord, Poesi og Makroner, va di nok ska la være a staa imoj og vil alle stemme som een kvinne paa den Gamle, om de saa sku være te Klintekonge paa Møen, ifald de Kald sku blie ledit og ingen Enke paa Kaldet„ og Velærværtihejen sku maveli blie Præssedent i Norje, ves a di blaaøjede sammesteds fik Lov a stemme me. Unnertejnede husker nog saa sjarmeret Avekattermadamen var i samme endosse før Leonarda. Og en stor Gleje vel de være Velærværtihejen a erfare, a Molbæks „Opaj“ ha ikke gort den allersomfjerneste Løkke heroppe i de gamle gemytlie Valhalla, hvor man inte ka komme Opaj begrunnet i man lever i Naturens allerøverste Kvestetasje allieveller, og osse a en annen Grund, hværken Aser eller Vaner eller Asynier eller Ejnherier kunnendes begrive, va samme æstetiske Spæjekalv har ment me Kulos, samme værendes en for alle gamle Gujer ubekjendt Døsmaaje, nemli fyrendes kun i Kaminen me Bøjeknujer, saa sæl om Molbæk sku la saj skrive tel herfra a samme Støkke har gort Furore mellem de udøjelie heroppe, ska Velærværtihejen inte taet for Annet en som Reklame for a logge Provinsdiregtørerne tel a køve Støkket. Va Unnerteinede nog antar vel fryje Velærværtihejens gamle Degterjærte og ligge Balsom paa det Saar, Molbæk har slaen samme i sin Tij, men den gamle Færdignant ska ner og agetere for sin Forfremmelse og maa slutte mæ a be Velærværtihejen senne en glaj Helsen, naar samme skikker Bujstik te Georgbrandes, samme glaje Ongersvend værendes nok neje i Germanien for a gøre Proppeganda baaje for Zola og sai sæl værendes det øvropæiske Fremskrits Komivojasjør i Norden, hvorimøj den gamle glaje er dets faste Agent her paa Pladsen. Hoho!

Velærværtihejs immervæk glaje

Tyroler-Færdignant,

p. t. Valhalla.

Bogstaven og Folkeaanden.

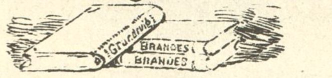

Saa klaged' *St. Georg Brandes* sin Nød:
»I Norden har en Forfatter
Af vor Art knap til det tørre Brød,
Hvor højt man ellers ham skatter.

Thi naar han en Bog begaaet har,
Kun daarlig det Regning svarer;
Det hele, hans Publikum deraf ta'er,
Er sexhundred' Exemplarer!»

Og saa bliver andet Steds just sagt,
At af *St. Grundtvigs* beundrede
Skrifter, som »Folke-Aanden» har vakt,
Der sælges knap fire hundrede!

Unægteligt, her er et Fænomen,
Som gjerne vi anbefale
Til nøje Betænkning af hver og en
Blandt dem, som »la'er Tallene tale».

Skal dette Særsyn i Dannevang,
Som volder *St. Georg* Forskrækkelse,
Bevise den »opvakte» Folkeaands Trang
Til endnu mere Opvækkelse?

Hvad eller bør det betragtes vel
Som Frugt af den grundtvigske Lære:
De døde Bogstaver slaa kun ihjel,
Kun det levende Ord bør man ære?

Ja selv om sig lod en Forklaring faa,
Der i Venstres Kram kunde passe,
Den som et oplysende Træk vil dog staa
Af det »oplyste» Vælgerfolks Masse.

Thi, Folkets »bevidste» Magt er stor!
Vi vil ikke ta'e Troen fra 'et;
Men det er skam sløjt med dets levende Ord
For dem, der skal leve a'et.

En Prøve værd.

— Du sku dov forsøje de nye Middel mod røe Næser, Jens.
— Hva' æ de for et, Stoffer?
— Man ska bare drekke, te den blier blaa.

Ansvarsfuldt.

— Go Maaren, Jomfru Pedersen!
— Jomfru! — Naada — Madam, om je maa be'.
— Næ æ Di been gift! — Hva' æ Dereses Mand?
— Han æ «Kalktilbereder»! Naar han blier baarte, ka Svendene inte arbede.

Fastelavnsløjer.

Gaar med lidt Aandsnærværelse som Bellmanns: Käraste brödrer, systrar och vänner.

Hold Jer for Maven!
Inte bli' gnaven,
Naar jeg si'r: Helle
Mig at fortælle,
Hvordan det gik forleden,
Da »Punch« ha'de Karneval,
Til en uhyre
Kjøn Ouverture
Masser af Masker
Undrende trasker
Midt ind i Herligheden,
Hvor »Punch« sad paa Piedestal,
Der var Ministre,
Folk og Filistre;
Damer og Børn
Myldred ved Døren;
Gulvet var glat overalt,
Klejn han gled ud, og Bjørnbak han faldt.
Berg saas som Monte-Kresten at gaa,
Bajer som Carl af Rise man saa,
Der var fine Gjæster
Fire Askov-Præster
Havde kuns »en Næse« paa.

Schelde drak Slatter,
Bismarck han va' der,
Han ga' en Lussing,
— Takker! sa'e Ussing —
Frost, klædt som Hr. von Blowitz,
Thingvalsed' til han blev vild.
Her sprøjter Ferslev,
Hist fløjter Erslev;
Schønheyder solde
Vil, klædt som Olle-
Lampe, thi sæt at Howitz,
»Gik ud«, li'som der blev Ild!
Heymann som Mæcen
Gik og var kræsen,
Secher som Page
Uden Lækage
Svøbt i en Oda's-Avis,
Og Kaufmann som Nouveauté fra Paris.
Schandorph, han gik omkring og var grov,
Ehlers — nej, han laa hjemme og sov;
Hørup snør sin Lire-
Kasse, mens de svire — —
I ka' tro, at der var Sjov!

Søde Hr. Stigaard
Ej vi forbigaar,
Simonsen rider
— Tænk, hvor han gider!
Olaf var voldsom essig;
Der kommer en Mand af Rang:
Holbech med lutter
Vidunder-Putter.
Drachmann han hopper,
Klædt som Fru Popper-
Menter, en henningsmæssig
Kläcks'enjammer-Vals med Bang.
Eedevart strutter,
Balduin trutter,
Stemningen stiger,
Der gaar s'gu Krieger,
Han leger Venstre omkring;
Antonio leigh'er slet ingen Ting,
Gjellerup er forklædt som Martyr.
Fallesen med »pékin'er« gjør Styr,
Nyder Thevand bare,
For han maa jo spare —
Oda er saa rædsom dyr!

(Crescendo).
Pauker og Trommer
Bruser og brummer.
Vildt nu til Klangen
Hvirvles Cancan'en,
Heden tog paa Forstanden,
Jo, det var en Lyst at se:
Bøgh løb og spurgte
Om de smaa Sorte;
Gerson og Ranzau,
Erslev og Granzow
Mænges iblandt hinanden,
Selv Neupert gjør Pas med Rée.
Tang vender Mølle.
Tauber en Kølle
Kalvelaar svinger:
Wilde faar Vinger.
Glückstadt, saa vever og lun,
Danser i Boxer med M. V. Brun;
Watt gaar og sveder, *Punch* staar og ler,
Busk gaar forklædt som »fin« Kavaler,
Danser med Tobiesen —
Dermed slutter Visen,
For nu ka' jeg inte mer!

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Jaj griver Pænen for a skilre daj den æpokegørende Begivenhed igaar, nemli a vi drænge hade Gille for Maarenbladets og Dassavisens Redagsjoner for a la dem vide, a osse de øngste Danmark har ingset, a der er Hævelse i Boldedeigen og maa gøres Noet. Men vi ville hat det paa Skolen og fek igge Lov tel de a di store Højredrænge, som er none væmelie tyraner, og vi motte gøre de ude i byen men fek en del friskoledrænge me gratis tel a raave Hurræ ve skaalerne og ta saj ud i Avisen. Da vi hade sat vos ned, to je Oret og sae a vi var di regtie raske køvenhavnske Venstre-Drænge, og alle dem, der igge var me, men bleen jæmme paa skolen, det var none feje Valpeonger, som de igge var værdt a ha med og udbrang et Vælkomen tel Giæsterne, vorpaa følgendes Sang a mei ble avsongen:

Der var en tid, da drængen sad
Saa lavt paa skolens haare bænge,
Og var ved timens ænne glad,
Naar han for Riset slap saalænge.
Hr. Leres Ord var højest Lov,
Han aldri over lægsien sov
men var og ble en Slave dov
me Slavesjæl i Slavelænge.

Men tiden skifted og en strøm
Vi seer nu Da for Da aa stige,
Ei Ag. mer er drængens drøm
Nej fri vi være vil og lige.
Os ny Ideer daglig gies:
Tre Øre for en Dassavis!
Laan Øre mig! For slig en Pris
Sæl Drængen ka sin Aand berige.

Va om vi drænge da en Gang
Forsaged Vedebrö og bolle,
Og begeret i Stedel svang
Og velde Sold me Venstre holle.
Va om vi ragte Kanthor Haand!
Va om vi slutted Pagtens Baand!
Og priste Axelottos Aand
Og raabte: Dassavisen leve!

Vorefter Sikker to Oret og sae, a han var mejet smiret over Sangen, og han ville gærne tro, a vi drænge meente de alvorli nu, men de var regtenok igge sagt di holt u, for naar vi kom u paa Gaden gore vi allieveller grin me Dassvisens smaa sorte Drænge me di røe Kaskætter og derfor ku han igge stole paa, vi mente de alvorlit ves vi igge prylede Aftenpostens drænge i Stædet for hanses, og derve viste a vi igge blot var venstre i Or men osse i Hanling. — Saa to Berg Oret, Han hade sæl vaaren Lere og vidste, va Drænge var for noet Trol-Tøj a Naturen, men Prænsiperne fra Syttenhundrede og niog firs hade maaske begjynt aa verke liesom ammerikansk Olle igge liestrax men poompø avførende di onne tilbøjeliheder og al den latinske og græske dolihed, saa vi var blene regtie danske folkelie Drænge, der værken velle læse Madevis Grammetig eller taale Estrob og Provesoriummet og de velle vi raave Hurra paa. Og de gore vi, men friskoledrængene ga sai tel aa raave Lov!, som va de, di va mest vante tel, og de syntes Berg igge om, fordig han troede di ville have Love, som han jo igge vil gie. — Saa talte Hørup og Eedevart men di røflede os drænge a bare, fordig vi hade igge inu gort ordenli Halløi me Borkervævningen, va vi motte loue aa gøre næste Gang, di var paa Fælleden, og Axelotto holt en Tale me Brandere, som det gør mai ont, jai ka igge sgrive fordig jai har tømermæn og faar kvalme, naar jai tænger paa dem. Men Ennen var, a vi drænge sku bare kongprometere os, og forexsempel brænne troldkjællinger a paa frue-Plas og skyde me kinesiske pistoler, for saa fek vi Komærs me Politit og ble nobbede, og de var Veien tel a blie tel noet herjæmme, saadan som han der var bleen Anmæller ve Dassavisen uden annen Fortjeneste en den han hade paa trøggeriet. Vorefter vi sang en Ballade a Aron Benjaminsen som hed „De smaa Sorte“ me Omkvæd:

Eedevart og Georg Brandes,
Georg Brandes, Eedevart!

og derefter holt friskoledrængen Karl Nikkelsen en Tale og sa, a han fig alti Pryl for hva han sae, for han sae alti de han igge maatte sie, og de ville han osse gøre nu og ubringe et beger for Just Caen, fordig det var nu hanses Ideal. Men saa ble Sikker knusendes arri, og sae, a den Skaal ville han igge drigge, vorover Friskoledrængene osse ble arrie og begønte aa pifte i fengrene og vi hævede Gillet. Og nu gaar jaj og spekelerer paa, vordan jaj bæst ska kongpromittere maj men vel hælst vente tel etter Fastelavn, fordig vi ska sla Katten a Tønnen om Gævinster i Gymlastigsalen, va jæ vel være me tel Jøst, fordig naar jai biller mig eng a det er Leren Hr. Knabstrob, som sitter i Tønnen, saa slaer jai immer saa briljangt og faar Gævinster. Farvæl kere Bob

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

Navne-Reformatorer.

Folketinget, som at gavne
Og fornøje har for Skik,
Ikke altid ses at havne
I den bare Politik;
Thi forgangen Dag som Ravne
Faldt en Hoben Venstremænd
Over disse mange Navne,
Som til Endelse har „sen“.

Sagen bares frem af Dønnergaard, der spurgte, om man her
Snart paa en Reform begynder
Af de Navne, Folket bær'.
Det er ikke alle Bønder
Her i gamle Danmark, som,
Naar de deres Navn ej ynder,
Kan til Berg det faa gjort om.

Larsen, er af Venstres „sen“er.
Der i lang Tid af sig gav
Med at fede magre Ænder
I Partiets *Morgengnav*,
Mod vor Adel viste Tænder;
For i den Sag aabenbart
Har den fra de ufri Stænder
Annekteret Løvens Part.

Aller øverst den paa Trinet
Af vor Samfundsstige stod,
Og med Dyrenavne signet
Har den sig til Overflod;
Enten Smagen var forfinet
Eller umanerlig raa,
Tog den Alt og lod kun Svinet
Levnes til de sorte Smaa.

Heldigvis der ikke fandtes
Noget Lovsted, der forbød
Gode Navne om at plantes,
Saa lidt folkelig de lød.
Vadmelskoften, naar den kantes
Med lidt Fløjl, faar strax Gehalt; —
Hvorfor skulde Eedvard Brandes
Ikke vorde Eedstrup kaldt?

Og et Navneskifte plejer
Venstre jo at ta'e sig let;
Den Opfindsomhed, det ejer,
Kommer herved til sin Ret;
Saadan Beyer blev til Bajer,
Og selv sjældne Navne, som
Schelde omdøbt blev til „*Nejer-Høvidsmand*“ i gammel Rom.

Større Fryd dog blev i Landet,
Hvis man Venstres Navne fik
Lidt med Dyrenavne blandet,
Naar det skete med Kritik,
Saa hvis Tauber ikke dannet
Kan sit Navn af *Ulf* just faa,
Maa han sagtens med et andet
Graabens Navn til Taals sig slaa.

Paa Fuglefangst.

At Bonden er mistænksom, det har Jens Busk os sagt;
Men det har ej hans Sindelag fordærvet;
Og trods sin Mistænksomhed, man ser, han «slutter Pagt»
Med andre Skabninger, som ikke er'et.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 2. Marts. Nr. 9.

PUNCH.

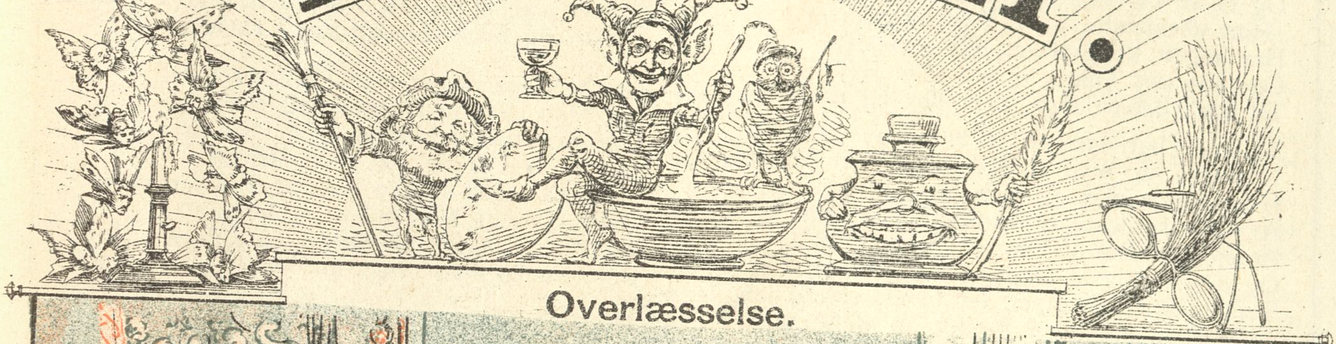

Overlæsselse.

— Vil Du med en Tur hen paa Ruten?

— Om et lille Øjeblik! Jeg skal først være færdig med Gangen over det røde Hav og Vandringen gjennem Ørkenen og saa bare have jaget Amerikas Lavlande igjennem; — I kan godt begynde at tage Tøjet paa imens.

Klog Folkepolitik.

Endnu har Folketinget paa sin Leg
Med alskens Forslag ikke faaet Ende,
Endnu de alle skal den samme Vej
Og til et Udvalgs Mørke la'e sig sende,
«Hint ubekjendte Land, hvorfra man ej
Har nogen Vandrer set tilbagevende,»
Og naar saa Tinget ej har mer Materie
Til slig «Behandling», ta'er det sig en Ferie.

Saalunde har omtrent en halv Snes Aar
Henslæbt sig med en Kvælen og en Slagten,
Hvoraf man mer og mer det Indtryk faar,
At «den bevidste Folkemagt» forsmaar
At eje sin Del af Lovgivningsmagten
Og derfor selv af Dage vil ha'e bragt den,
Saa Venstres Grupper, ret beset, i Grunden
Ta'er Reaktionen Brødet ud af Munden.

Et Folketing, som Aar for Aar slaar fast,
At det kun Flertal samle kan om dette:
I hver Reform, selv om den kræver Hast,
Det intet kan og intet vil udrette,
Vil med en Hæmsko snart i Rang sig sætte:
Den fjernes bør som overflødig Last;
Frem Tiden gaar og kræver Fremgang idelig,
Om Tingets Udvalg slumre nok saa blidelig.

Og naar det ikke hører Tidens Stemme,
Men lytter kun til Egennyttens Røst,
Som Landets Vel og Ve dem lader glemme,
Der kun i egen Magt kan finde Trøst
Og herske vil, skjønt egen Herskerlyst
Endsige andres, kan de langtfra tæmme,
Da véd man, at paa slig hvert Fremskridt kvælende
Forfatning følger Døden tæt i Hælene!

Om nok saa meget man i BERGS Parti
Sig Mine gi'er som ægte Frihedsvenner,
Det Reaktionen Vaaben gi'er i Hænder
Om ej med andet, saa med Driveri,
Og BERG den største Tak af den fortjener,
Naar Landets Folkefrihed er forbi;
En Politik som hans blev ikke sjelden
Som Banebryder brugt for — Enevælden.

Ustraffet kan et Folk ej renoncere
Paa sin Part af den lovbestemte Magt:
Thi har det nemlig selv bevist som sagt,
At uden den det godt kan existere,
Og har det selv sin Ret *ad acta* lagt,
Hvem borger for, at det vil faa den mere?
Hvor Folket selv «forvansker» sin Forfatning,
Kan ingen Rigsdag skaffe det Erstatning.

Den standhaftige Tinsoldat i det gamle Hus.

Frit efter H. C. Andersen.

Der var nede ved Gammel Strand et gammelt, gammelt Blad. Det saa ikke ud som de andre Blade, alle de andre var saa nye og nette med lange Spalter og splinternye Nyheder. De boede alle, eller i alt Fald nogle af dem, i Palaiser med elektriske Ledninger og brede Trapper, opad hvilke der løb smaa geskæftige Negere, som bragte Spalteføde ud og ind. Saadan noget havde det gamle Blad ikke. Det levede stille og borgerlig, hæderlig og honnet, men det slaar ikke til i vore Dage.

Lige overfor i Gaden var ogsaa nye og nette Huse, det var Handelshuse, og i Vinduet her sad en lille frejdig Grosserer med Talegaver og Fremtidsplaner; han syntes nu alligevel bedst om det gamle Blad, han havde gode Øjne og kunde læse det baade i Solskin og ved Ehlersk Gasbelysning. Den lille Grosserer havde hørt Folk sige: „Det gamle Blad er et godt Blad, bare det kunde faa en ny Redaktør."

Næste Søndag tog den lille Grosserer den eneste Tinsoldat, han ejede, men det var ogsaa en rigtig Soldat, for han var Artillerist, og da han, som gik Ærinder, kom forbi, sagde han til ham: „Hør, vil Du bringe det gamle Blad den Artillerist fra mig og hilse og sige, om han kan bruges til Redaktør."

„Antonius!" raabte det gamle Blad og klappede i Hænderne, da det fik Soldaten. Og saa førte det ham ind i Redaktionskontoret og satte ham i Vinduet. Nej, sikken en Udsigt! Det, der faldt mest i Øjnene, var Christiansborg Slot. Gjennem de store Vinduer kunde man se lige ind i Folketingssalen. Udenfor stod der smaa Skildvagter, og der var en Kanal med rigtige Pæreskuder i. Døde Katte svømmede i den og spejlede sig. Det var alt sammen nydeligt. Men det nydeligste var dog Grev Holstein-Ledreborg, som stod derovre i Folketingssalen. Og Greven slog ud med Arme og Ben, for han var Behændighedskunstner, og saa trode Antonius, han maatte være en Statsmand. — Næste Dag kom den lille Grosserer over for at se til det gamle Blad.

„Tak for Tinsoldaten, min lille Ven," sagde det gamle Blad. „Og Tak, fordi Du selv kommer over til mig."

„Jeg er saa forskrækkelig ene," sagde Soldaten til den lille Grosserer. „Jeg holder det ikke ud."

„Frisk Mod Antonius!" sagde Grossereren. „Du maa ikke tage det saa sørgeligt; jeg synes, her er saa dejligt, og alle de gamle Medarbejdere kommer jo og gjør Besøg."

„Ja, dem ser jeg ikke, og dem kjender jeg ikke!" sagde Tinsoldaten; „jeg kan ikke holde det ud!"

„Det maa Du!" sagde den lille Grosserer. „Husk paa, Du er foræret bort."

Og Tinsoldaten stod og kjedede sig paa sin Post. Men saa ud paa Aftenen blev der livligt ovre paa Slottet. Alle Folketingsmændene begyndte at lege baade „nægte Finanslov", „vælte Taburetter" og „gjøre Obstruktion". Hørup slog Kolbytter, og Krabbe gjorde Kommers med Ringetøjet. Den eneste, der ikke rørte sig af Stedet, var Grev Holstein-Ledreborg, og det var Kunsten. Han stod stadig væk paa et Ben og holdt Tungen lige i Munden. Tinsoldatens Øjne kom ikke fra ham.

Nu slog Klokken Tolv, og kladsk! der sprang Døren til Redaktionskontoret op, og paa Tærskelen stod Ploug.

„Antonius!" sagde Ploug. „Vil Du holde Dine Øjne hos Dig selv!"

Men Antonius lod, som han ikke hørte det.

„Ja,, bi til i Morgen!" sagde Ploug. Da det nu blev Morgen og Medarbejderne kom paa Kontoret, blev Tinsoldaten sat hen i Vinduet, for at Folk kunde se, Bladet havde en Redaktør, og enten det nu var Ploug eller et

politisk Uvejr, lige med Et gik Vinduet op, og Redaktøren gik paa Hovedet ud fra anden Sal. Det var en skrækkelig Fart. Han vendte de lakerede Støvler lige i Vejret og blev staaende paa Chakoten med Sabelen nede imellem Brostenene.

Redaktionssekretæren og den mindste Referent kom strax ned for at søge; men skjønt de var nær ved at træde paa ham, kunde de dog ikke se ham, saa ubetydelig var han. Havde Tinsoldaten raabt: „her er jeg!" saa havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrige højt, eftersom han var moderat.

Nu begyndte det at regne, den ene Draabe faldt tættere end den anden, det blev en ordenlig Skylle; da den var forbi, kom der to Sportsmænd.

„Sej Du!" raabte den ene; „der ligger en Redaktør. Han skal ud at sejle."

Og saa gjorde de hans Avis til en Baad, satte Tinsoldaten midt i den, og nu var han midt i en Polemik om Lystsejlads. Begge de unge Sportsmænd løb ved Siden og klappede i Hænderne. Bevar os vel! hvilke Bølger der gik i den Rendesten, og hvilken Strøm der var. Baaden vippede op og ned, og imellem saa drejede den sig rundt, saa det dirrede i Redaktøren; men han blev standhaftig, forandrede ikke en Mine, saa lige ud og holdt Sabelen i Armen. Lige med Et drev Baaden ind i Pilestræde, hvor gamle *Berlingske* bode. Der saa sort ud, det var ikke nemt at hitte Mening i gamle *Berlingskes* Farvand. I det Samme kom gamle *Berlingske* ud.

„Stemmer Du for Toldloven?" spurgte *Berlingske*. Lad mig se Dit Pas!"

Men A n t o n i u s tav stille og holdt endnu fastere paa sin Sabel. Baaden fo'r af Sted og *Berlingske* bagefter.

„Stop ham! stop ham!" raabte den; „han vil ikke betale Told! han har ikke vist Pas!"

Men Strømmen blev stærkere og stærkere. Tinsoldaten hørte en brusende Lyd, der nok kunde gjøre en tapper Tolderist forskrækket; tænk dog, Rendestenen styrtede lige ud i Storpolitikens Kanal, det vilde for A n t o n i u s være lige saa farligt at komme derud, som for os at sejle ned ad et stort Vandfald. Nu var han allerede saa nær derved, at han ikke kunde standse. Baaden fo'r ud, den stakkels A n t o n i u s holdt sig saa stiv, han kunde. Ingen skulde sige ham paa, at han blinkede med Øjnene, Avisen, han var i, snurrede tre, fire Gange rundt for en Høg, for en Gjøg, for en Kuk-kuk-kuk og var fyldt med Vand lige til Randen, den maatte synke. A n t o n i u s stod i Vand til Halsen, og dybere og dybere sank han i, mere og mere løste Papiret sig op; nu gik Vandet over A n t o n i i Hoved. Det var en ordenlig Vandgang! — da tænkte han paa den fixe Ledregreve, som han aldrig mere skulde faa at se, og det klang for hans Øre:

> Jeg har væ't Tolderist
> Det er sikkert og vist;
> Men nu er jeg det slets ikke mere,
> Dog at skyde med Kanon
> Synes jeg for min Person
> Bedre om end Avis at redigere.

Nu gik Papiret itu, og Redaktøren faldt igjennem — men blev i det samme slugt af en stor Zwiebelfisk.

Nej, hvor var der mørkt i Trykkeriet! Der var endnu værre end i *Berlingske*, men Tinsoldaten var standhaftig og laa saa lang, han var, med Sabelen i Armen.

Zwiebelfisken for omkring, den gjorde de allerforfærdeligste Bevægelser; endelig blev det ganske stille, det fo'r som en Lynstraale gjennem den. Lyset skinnede ganske klart og En raabte højt: „A n t o n i u s!"

Zwiebelfisken var bleven fangen af en af Korrektørerne, og da han læste Artiklen igjennem, fandt han Redaktøren mellem Linierne. Han tog med begge sine Arme A n t o n i u s om Livet og bar ham ind i Kontoret, hvor Alle vilde se saadan en mærkværdig Redaktør, som havde kunnet gjennme sig saa godt, at han til sidst blev funden i en Zwiebelfisk. Men A n t o n i u s var slet ikke stolt. De stillede ham ved Vinduet og der — nej, hvor kan det dog gaa underligt til i Verden! Tinsoldaten var endnu Redaktør ved det gamle Blad i det gamle Hus, og derovre stod Christiansborg Slot med alt det grinagtige Folketingslegetøj i. H o l s t e i n - L e d r e b o r g stod der ogsaa, han holdt sig endnu paa det ene Ben, det andet højt op i Luften; han var ogsaa standhaftig; det rørte A n t o n i u s, han var færdig at blive Venstremand, men det passede sig ikke. Han saa paa H o l s t e i n og H o l s t e i n paa ham, men de sagde ikke Noget. — I det Samme tog en af Grossererne og kastede Soldaten lige ind i Kakkelovnen, og han gav slet ingen Grund derfor; det var bestemt P l o u g, der var Skyld deri.

A n t o n i u s stod ganske belyst og følte sig hed om Ørerne. Kuløren var rent gaaet af ham, den havde aldrig været stærk. Han saa paa H o l s t e i n, H o l s t e i n paa ham, og A n t o n i u s følte, han smeltede — smeltede til en Klat. Da Pigen næste Dag tog Asken ud, fandt hun ikke Andet af ham end en „Leder" om Lystsejlads, og den var kulsort.

Foraarsbebudere.

De generelle generale
Forsamlinger staa nu i Flor
Med megen overflødig Tale
Og overmaade mange Ord.

Endnu dog ej de større Banker
Sig ind paa Dagens Liste skrev;
Af TIETGENS geniale Tanker
Man endnu ej bedaaret blev.

Thi maa vi nøjes med det mindre,
Det større siden komme kan;
Vi maa taknemmelig erindre,
At endnu har vi HELLEMANN.

Vort KLAMPENBORG han anbefalte
Forleden Dag med stor Forstand,
Og overmaade smukt han talte
Med Kjærlighed om Kildevand.

Thi KLAMPENBORG — det staar og falder
Med Vandet, det er vel bekjendt;
Og KIRSTEN PIL trods mosgroet Alder
Er det en farlig Konkurrent.

Vort TIVOLI et andet truer,
Der hersker Rædsel, som er stor,
Og Aktionærerne de gruer
For Magistratens barske Ord.

Mens før man lod med Sølv sig nøje,
Der fordres nu det røde Guld,
Og med Kommunens Tarv for Øje
Man tager Munden dygtig fuld.

Og ikke Lejen blot forhøjes,
Nej, man vil ogsaa bruge Vold
Imod Bestyrelsen og nøjes
Ej med en ganske let Kontrol.

Og hvad er Grunden vel til dette?
Ja, Grunden maa man søge kun
Deri — og det maaske med Rette,
At det er jo Kommunens G r u n d.

Hint Generalforsamlingsmøde,
Hvor man fik sagt saa ren Besked,
Fik mangt et Hjærte til at bløde
Og Kinden til at blive hed.

Ak! det er haardt at skulle kvæde,
At Tivoli og Klampenborg,
Som fortrinsvis er skabt til Glæde,
Blev Aktionærerne til Sorg.

Thi alt som Aarene de skrider,
Saa bliver Tiden mere slet:
Til Trods for disse t u n g e Tider
Blev Pungen stadig mere l e t!

Forsinkelse.

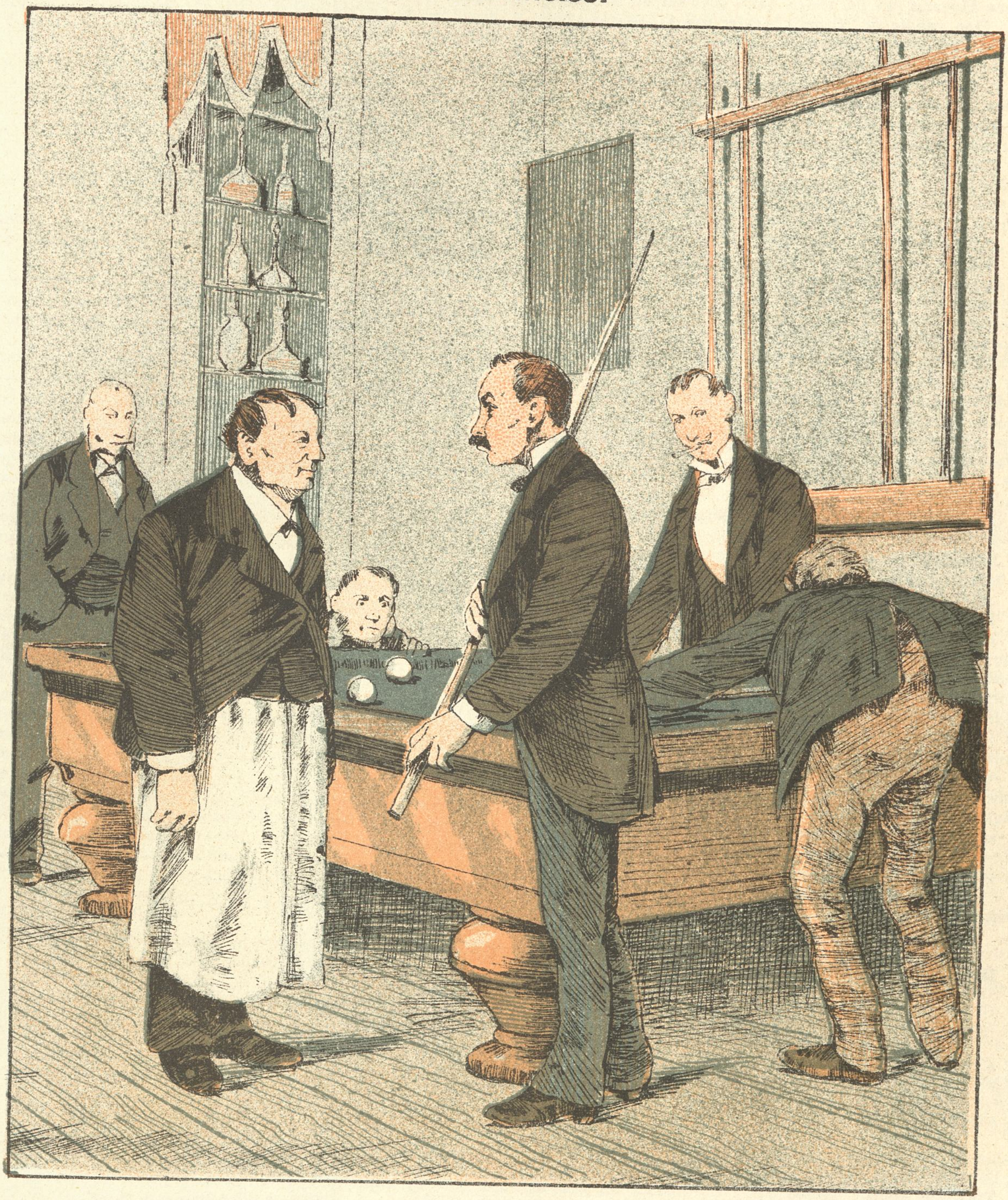

— Markør! Hvad er Klokken?
— Straks Tolv!
— Død og salte Pine! Saa har jeg sgu forsinket mig! Jeg havde lovet at følge min Kone i Theatret!

Formildende Omstændigheder.

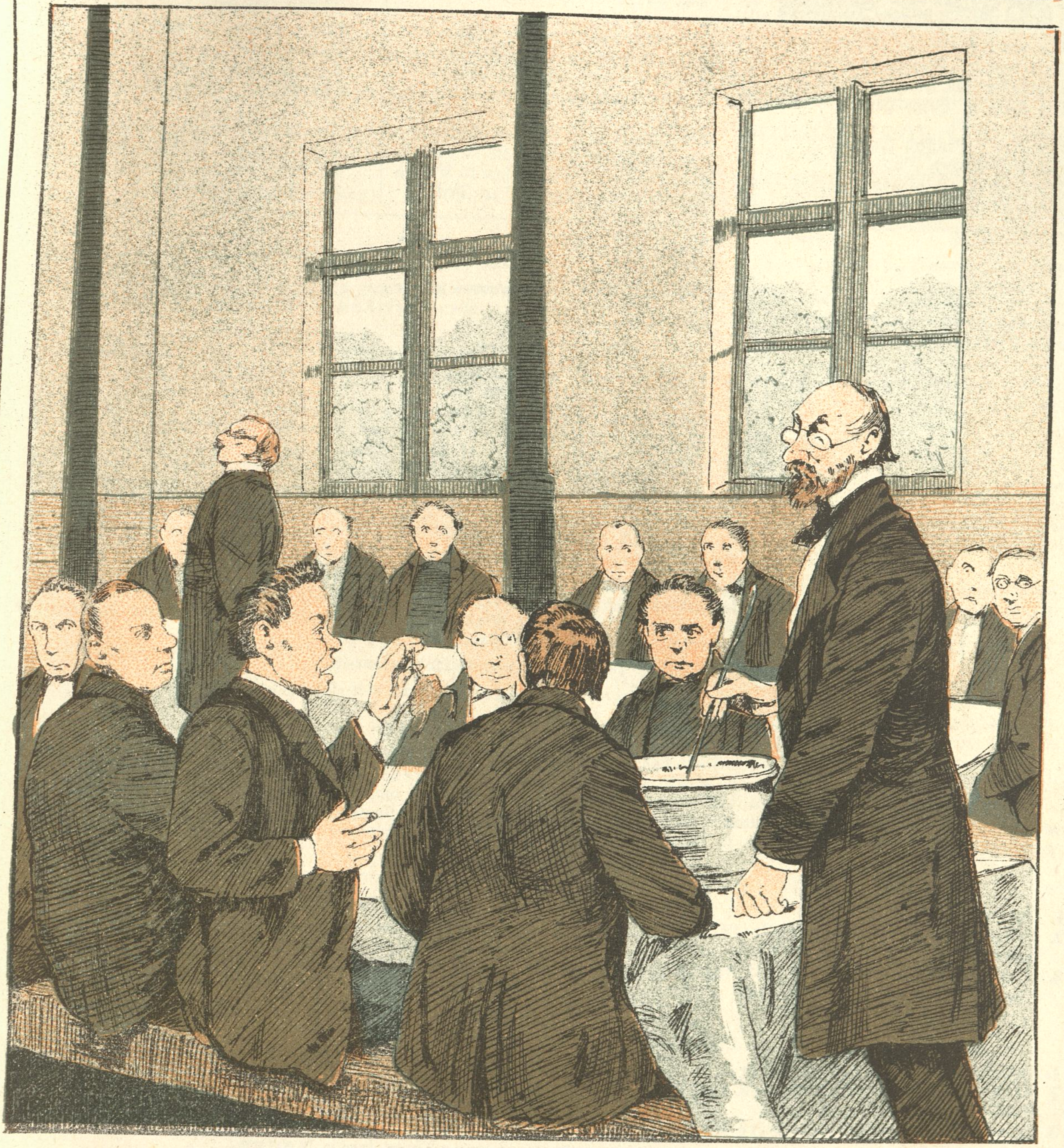

Seminarist-Middag.

— Hr. Inspektør! Der er vist en fordærvet Skruptudse i den søde Suppe.
— Kjære Venner! Hvis den er fordærvet, er det et Uheld. Økonomen bruger jo ellers altid friske Varer.

Der var i Venstre en „Nejer",
Hvis trofaste „Morgengnav"
Hamskaffed' saa mangen Se jer
Fra Kjøge til Hørup-Hav.

Han blev i Venstres Geledder
Fast æret som en Gud,
Han spyede Gift og Edder
Saa ofte, som Bladet gik ud.

En Gang i Vinterens Dage
Han sad paa Bladets Kontor
For ret til Indtægt at tage
Sig Carl von Hallers Ord.

Der monne han dreje og vende
Hans Mening og brugte sit Pund
Til at la'e ham tale med tvende
Tunger i selvsamme Mund.

Von Haller fik Blod paa Tanden,
Og Hørup af hannem fik
Et Oldenborgsk Horn, som til Randen
Var fyldt med saa bedsk en Drik.

Og det var Hørup, hin brave,
For dybt i Hornet han saa;
Da monne udi sin Mave
Han Prokurator-Kneb faa.

Men den Gang den sidste Draabe
Af Hornet han havde smagt,
Da gav han sig til at raabe:
„Nu skal inte mer jeg ha'e sagt!"

Her ser man, at selv Radikale
Som Hørup er skabte af Ler:
Nu ligger han paa sin Hale. —
Han kunde ej klare sig mer.

Tivoli-Program.

Til Benefice for **Kjöbenhavns Borgerrepræsentanter** gives paa Etablissementet en storartet **Slutningsfest** under Medvirkning af Landets mest bekjendte Artister, ved hvilken følgende Forlystelser ville finde Sted.

Paa Theatret.

Kl. 6. Kaoutschukproduktioner af Hr. Klein *sen.*
— 7. Slangeproduktioner af Hr. Klein *jun.*
— 8. Balanceproduktioner af d'Hrr. Klein *sen.* og Klein *jun.*
— 10. **Pjerrot som Koncertgiver** eller **Livet blandt de Wilde.**

Tragikomisk Pantomime i 1 Akt af Hr. Wilde.

Personerne: Cassander, Hr. Balduin Dahl. Columbine, hans Datter, Frk. Siegeskrantz. Harlekin, Hr. Moltke. Pjerrot, Hr. Wilde. En ulykkelig Elsker, Hr. Balduin. En anden ulykkelig Elsker, Hr. Dahl. To smaa sorte Djævle, Secher og lille Axel.

Paa Kunstnerplænen.

Stor Forestilling i den højere Gymnastik Kl $7^1/_2$.

1. Slap Staaltraadsliniebegravelse af Borgemester Hansen.
2. Excersitser med Stole, udføres af Selskabet »Den broderlige Arbejdsklasses Hjælpeforening«.
3. Optræden af den store nordiske Kineser Ti-et-gen i sine storartede Over- og Underbalanceproduktioner. Til sidst bærer han med Lethed 300,000 engelske Pund.
4. Plastiske og alle andre Slags Stillinger indtages af Familien Fenger.

Siddepladser faas hos Økonomiforvalteren.

Præcis Kl. $6^1/_2$ vil Hr. Professor Ambrosiussen gaa med Kæmpeballonen

Opad.

Under Ascensionen vil der blive udstrøet Anbefalingsskrivelser til det højstærede Publikum.

Kl. 11: Stort Fyrværkeri

af Hr. Brandinspektør Schønheyder.

1. Brandraketter og Brandstokke. 2. I Midten ses Inspektørens Navnetræk, omgivet af en straalende Glorie, paa Siderne ere anbragte imprægnerede Dekorationer i Straaleild (nyt). 3. Kapriser og Bommerter.

Fyrværkeriet kan ses fra to Sider. — Tobaksrygning er forbudt.

Harmoniorkestret.

Under Ledelse af Hr. Dirigent Cantor.

1. *Overture hébraïque.*
2. Jens Busk: »Studentens glada lif, studentens glada mik-mak-mak,« Bondedans.
3. Cantor: »Som Jøderne vi sad ved Nilens Strande« Variation over et gammelt Thema.
4. »Snart skal Du mærke, Du er den Svage og jeg den Stærke«, Parafrase, Solonumer, udføres paa Gevaïthorn af Hr. Berg.
5. Bøn af »Moses«.
6. Finale af »Lad os skilles ad«.

Strygeorkestret.

Under Anførsel af Kjøbenhavns Magistrat.

1. Ouverture til »Halvdelen Hver«.
2. »Ach Du lieber Augustin. Alles ist wech!« Potpourri for blandede Stemmer.
3. *Marche funebre* af »Den sidste Nat«.
4. Storm-Marsch. Tilegnet Vesterbros Huseejerforening.
5. Sørgemarsch. Tilegnet Tivolis Direktion og Nationaltidende.
6. »Saa Farvel, Du gode, gamle Danmark!« Slutningssang.

Paa Dansеestraden: *Danse macabre* hele Natten.

Etablissementet er illumineret med flere Tusinde Glas, og Illuminationen er overtagen af Hr. Schelde.

I alle **Kiosker** modtages og faas By- og Hustelegrammer.

I Nærheden af Øbroen henligger flere, smaa **Bethelskibe** til Publikums Afbenyttelse.

Divanen Nr. 1 anbefales. Ehlers.

Divanen Nr. 2 anbefales. Ehlers.

I **Ligkisten** hver Aften Optræden af det gamle, bekjendte Selskab under Direktion af Bernh. Olsen, Kaptain Riise og Rasmus Petersen.

Etablissementets Lukning tilkjendegives ved Klokkeringning af Formanden, Hr. Advokat Henrichsen.

Blæsen-Borgerdyd.

Min Ven, vil du frem i Venstre, saa gjør
En Buk,
Helst en, til hvis Forsvar ej sige du tør
Et Muk;
Og hvis du til Fører vil avancere,
Saa maa du grundig dig kompromitere,
Og vækker det Latter,
Hæng i, og gjør atter
En Buk.

Du kommer i Velten, saa snart du begaar
En Buk.
Selv om Du med Assens-Plader beslaar
Din Buk;
Selv om man kan se af »Personens« Taler,
At Resten er Bergs, men hans Aand dog loyal er,
Det volder ej Fare!
Hæng i, og gjør bare
En Buk!

Selv om fra en indre Stemme dig naar
Et Suk,
At nu paa det »smudsige Standpunkt« dog staar
Din Buk,
Saa lad blot heraf dig ikke genere,
Husk paa, du skal bare dig kompromitere,
Laan Stemmen ej Øre,
Husk paa, du skal gjøre
En Buk.

Og byder de sorte Smaa dig til Gjæst,
Da buk,
Og gjør som Partiets Ypperstepræst
Din Buk;
Thi, hvor ved Forsoningsfesten man ynder
For egne og Kammeraternes Synder
At ofre en saadan,
Du rolig begaa kan
En Buk.
Og ta'er under Armen dig en Evropæ'r,
Da sluk
Din Tørst i hans Skaal og begaa du blot her
Din Buk,
Lad Brandes og Gryder kun være dig ens *Bier*,
Er Standpunktet smudsigt, det er dog en ren Svir
At kompromitere
Sig ved at servere
En Buk!

Overlampepudserens Dagbog.

(Fortsat af hans Datter).

Hvor man kjeder sig; Af Pallierong. Som tændte Gnisten; Hvoraf der er bleven et helt Fyrværkeri heri; Nemlig Emil, Oda og Fru Hennings som tre Sole garnerede med Illuminationslys og én Sværmer, nemlig Jerndorf, og gamle Fru Fister futtende af hvert Øjeblik som en Troldkælling, og Olaf som en Raket gaaende til Vejrs under Damernes beundrende Aa! men kommer til Jorden igjen med Fru Ekkart som en Rakætstok: Men di andre Nummere er blevne vaade og kan ikke futte; Hvad der gjør det endnu morsommere. Fordi de véd ikke af det selv; Ligesom Carlprice; Naar han er tragisk. Og da Petersen kom op i Aftes; Greb han sit Bæger og sagde. Sæt i Dagbogen, Severine, a jeg drikker hele Personaliets Skaal iaften, men først og fremmest Aftenens Dronnings, værende alligevel ikke Fru Hennings skjønt spillende me Sjæniets evige Ungdommelihed Sejstenaars tel Fuldkommenhed, va Du Severine, som har fyldt dit syttende sku hat ont ve a gengie formedelst Du har ingen Gaver som Engsjeny. Aa ikke heller var det Oda, skjønt straalende me Elskværdihed aa Sitater aa Ønde, aa ikke heller Fru Ekkart værende solid og korækt, men derimod gamle Fru Fister; Aa Do ka sætte i Dagbogen, Severine, a der er Krommer i den Gamle; Fordi om hun ikke er i den fine Stil me Skaveri aa Basselemaner, saa er hun i Støkkets Stil me got Humør aa Æspri aa Døgtihed, saa Do ka sette, a de var hinner der bar de Hele aa sku hat Bukætten, ves der var fallet noen; Som je gjør, fordi det er Retfærdighed; Som Burnonvilde vilde; sige.

Tivoli.

Mel.: „Nu begynder Spillet da —“

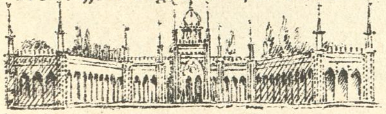

Lyt til hine dumpe Skri':
Hjort-Lorenzen hænger i!
Magistraten — har De hørt de'? —
Vilde mørde
Tivoli!
Telte, Gynger, Gas og Træer,
Kisten, Dahl og Lampeskjær,
Hele Stadsen skulde sælges
Paa den fælles
Kasse nær —
Rasmus sku' ha't 'en,
Men under Debatten
Snupped' *Punch* s'gu hele Klatten —
Der er Lidt til Hver.

Kresten Berg kan *Øen* ta'
— Indtil den bli'er skaaren a' —
Og husere som en Alba;
Fenger skal *Basaren* ha':
Alle dens Butikker maa
Til Familien ku' forslaa!
Tælleapparatet ta'r vi
Men det la'r vi,
Heymann faa,
Ham plejer vi van
At se paa som ri' Mand.
Ehlers faar den ene *Divan*
Til at sove paa.

Venstre-Russers Ruskumsnusk
Skal til Læ mod Regn og Rusk
Faa et *Kridthus* — Død og Kridte! —
Hvor de titte
Kan til Busk.
Rutschebanen, som paa Dril
Knirker lidt i venstre Spil,
Gi'er vi Klein, der kan han kjæk saa
Rutsche væk, saa
Galt han vil.
Tauber han leger
Med *Nimbses* Postejer.
Kæmpekvinden gaar til Bajer —
Han er vant dertil.

Jagendorfer's Muskler vi
Skjænker til vort Politi.
Brandes et *Theater* gi'es maa —
Det med de smaa
Sorte i.
Schandorph faar, med Skrig og Hvin,
Papegøjerne, de Svin.
Fallesen faar *Hønsegaar'en.*
Tietgen faar en
Ny *Ruin.*
Pjerrot's geniale — —
Tys! ingen Skandale!
Lad ham staa i Visens Hale
Som en fed Rosin.

En Overgang.

Som WASHINGTON trodsed' DELAWARES Besvær, | Skjønt Strømmen er strid og af «den bevidste Magt»
Saaledes kjæmper Højre sig frem for Tiden her; | Med Sjap-Is og Grød-Is og Pak-Is tæt belagt,

Saa véd man godt i Højre, at den vinder, som vover:
Naar ret det bryder Isen, saa gaar det nok over.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 9. Marts. Nr. 10.

PUNCH.

De smaa Gryder.

— Tante! Naar Moder siger «Vedkommende», saa mener hun Fader.

En Rollenspieler.

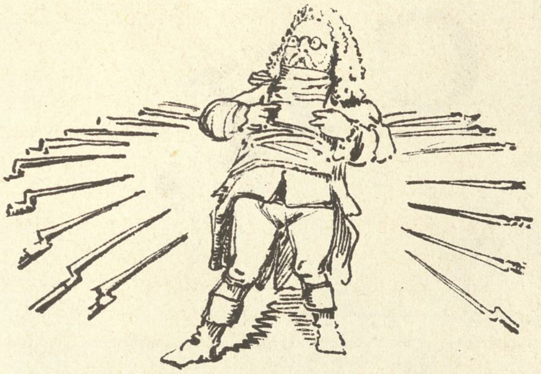

Hvilken Glæde for vort Samfund, hvis Ensidighed
Er en Hæmsko for ethvert som helst Geni,
At det har en BERG, som med en sjælden Smidighed
«Alle mulige Roller» kan gi'e!
Han som ferme Kokkepiger har den Ære,
At paata'e sig hvad som helst, det skal være,
Og derfor er det blevet ham beskaaret
At holde Maskerade hele Aaret.

Thi naar Vaaren kommer, og de glade Lærker
Deres Triller over Kæmpe-Højen slaar,
Han til Gru for Højres Blaamænd og Bersærker
Som en HOLGER DANSKE frem til Kampen gaar;
Han er let at kjende, det maa man sande,
Paa Brillerne og paa den aabne Pande,
Og skjønt HOLGER ikke kom, som han, paa Knæerne,
Er de begge kjendt blandt Indo-Evropæerne.

Og naar Sommertiden kommer med sin Hede,
Og de rare Hundedage rykker nær,
Giver BERG en anden Helterolle nede
I Hillerød blandt Slotshavens Træer;
Han som romersk Imperator triumferede,
Og, lig CÆSAR, da han Rubicon passerede,
Gik han over Snoren uden at betale, ja
Han paa Jysk udraabte: *«jacta esto alea!»*

Naar saa Høsten kommer, og de grønne Kroner
Begynder lidt at skifte Kulør,
Medens Tivoli med sine Luftballoner
Maa hjælpe paa sit Publikums Humør,
Hævder Venstres GRAN-BERG sin moralske Ret a'
Gaa til Vejrs med Luftballoner, som GAMBETTA;
Naar han saadan opad ses mod Maalet «stræVende»,
Er hans Talemaader mer end ellers svævende.

Men naar Vinterkulden mulig kan forvolde
Lidt Afkøling i hans Venstrepartiers
Ivrighed, saa gi'er til Bedste han en Rolle
Som MIRABEAU — fra Anno ni og firs.
Saa bl'ier han i Tinget siddende paa Pletten,
Og viger kun derfra for Bajonetten;
Ja, for Kongen selv han ej, naar dette stikker ham,
Rejser sig, men pænt en «Advarsel» skikker ham.

Men skjønt, lig en Protevs, Skikkelsen forandrer sig
Gjennem Aarets Vexlen, gjennem tørt og vaadt,
Er hans Væsen dog bestandig uforanderlig;
Man kan aldrig tage fejl af Bogøs Drot.
For i hvilket Rollefag han end optræder,
Ved sin Degne-Visdom Folket dog han glæder,
Og naar han i Venstre overta'er Befalingen,
Skinner Kjældernæsen gjennem Bemalingen.

Hvad der laa om Smørret.

Dørklokken tav ikke. Ud og ind ad Døren til Mogensens Høkerbutik mylrede Snese og atter Snese af smørtrængende Medborgere og Medborgerinder. Tykkindede, køkkenduftende Terner fra Stegerset. Blegnæbbede sortsmudsede Gangerpilte med fugtige Næsebor og rødkantede Øjelaage. Overvægtige Madammer med Fortissimostemmer og flagrende Pandelokker. Tungsindige Indehavere af Statsembeder og Bestillinger. Magre Folk og fede Folk. Høje Folk og Smaafolk. Hjulbenede og Kalveknæede. Skeløjede og Platfodede. Spidsvinklede og Rundbuede. Pæne Folk og Svin. Vrede Folk og blide Folk. Romerske Næser, Stumpnæser, Klumpnæser, Christne og Hedninger, Jøder og Grækere. Alle vilde de have Smør. Men som Retfærdighedens strenge Gudinde, iklædt hvid Bomuldsnathue og skinnende rent Forklæde, stod Mogensen upartisk og rolig med Vægtskaalen i sin krattige, aldrig nervøst dirrende Haand, tilvejende Enhver Sit. Udenfor steg Kvægsølvet i Thermometret, og indenfor Mogensens Kalemankes Vest sank hans ædle Hjerte, til dets Spids næsten berørte Spændet i hans Buxerem. Thi den Foraarsvarme, der bragte Smørret i hans Ottinger til at perle paa Overfladen, som om det skulde op til Smørexamen og var bange for at falde igjennem, den bragte det netop til at løbe koldt ned ad Mogensens fede Ryg. «Ingen Is — ingen Pris!» hviskede en hemmelig Smørstemme ham i Øret. Men som Napoleon i Slaget ved Marengo stod han alligevel kold og rolig ventende paa, at en meteorologisk Desaix skulde tilraabe ham: «Isen er smeltet Mogensen, men der er endnu Tid til, at den kan fryse igjen!» Og som Napoleon selv i Slagets mest kritiske Moment havde Overlegenhed nok til at trøste en haardtsaaret Tambourmajor af Vincennes-Jægerne med at overrække ham Æreslegionens Kors, saaledes rakte Mogensen ogsaa Punch med Ro og Fatning det Pund Smør, hvis kostbare Hylster snart skulde danne en saa

værdifuld Bestanddel af samme Kuriositetssamlers rige Archiv. Papiret var et Brev, skrevet med den Haand, der en Gang har holdt et Ris og maaske i Tiden vil holde et Scepter. Det lød saaledes:

'A Monsieur
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
à
Ludseroed.

Chér ami et compagnon de parti! Voila moi même redevenu L'héros du jour! Sans doute vous avez lu mon dernier discours brillant. N'est ce pas, que j'ai eté sinon grand comme un Mirabeau au moins comme un Mirabeaufils. J'ai dit à Monsieur Estrup, qu'il a voulu traiter la chose du peuple comme un lambeau de vaisseau [1]). Mais la raison d'accorder le trêsor [2]) est la bijou de la loi de fond; qu'on ne nous arrachera pas que par le pouvoir physique. Cela vous pouvez jurer sur! Mais il viendra un jour, que ce Monsieur Estrup sera obligé de s'emballer [3]) et moi je serai la pour prendre les brides de l'état comme un autre Gambetta. Ah ce pauvre Gambetta! il n'a su pas comme moi, q'ou on est assis, il faut rester assis. Nons avons soupé avec ces pauvres diables les étudiants. Ah comme ils etait penaudes à voir! Nous les avons joliment lu le texte [4]). Le Chantre [5]) de la feuille de Dass a presidé avec beaucoup de majesté orientale. Probablement nous hommes de peuple n'avons pas du fraterniser avec cet tas vilain de l'école noire. Mais que voulez vous, mon cher Jeppe, on finit tousjours par s'abrutisser un peu. Avez vous vu, que nôtre grand barde gauchois Ogier L'homme-dragon [6]) a enfin terminé sa grande drame nationale et qu'il la a nommé: Oiseau d'eté [7]) et cocon. Ah c'est probablement moi, qui sera l'héros de cette drame. Aujourd'hui je ne suis pas que le pauvre cocon oppositionel, mais demain peutêtre ce cochon s'envolera comme un oiseau d'eté ministériel magnifique avec un chapeau tricorne et des permissions [8]) brodés en or. Ah comme ce jour j'eclairerai ce gros bonnet Monsieur Cesse [9]) chez soi avec une merluche [10]). Sacrébleu! Tonnerre! Têtebleu!

Votre ami Chrêtien Montagne
ci-devant Fils de Paul.

[1]) Karklud. [2]) Skattebevillingsretten. [3]) pakke sig. [4]) læst Texten. [5]) Cantor. [6]) Holger Drachmann. [7]) Sommerfugl. [8]) Buxer. [9]) Hørup. [10]) Bergfisk.

Hvor man kjeder sig.

Mel.: Peter Ravns Vise af »en Spurv i Tranedans«: Da De gik i Aftes —

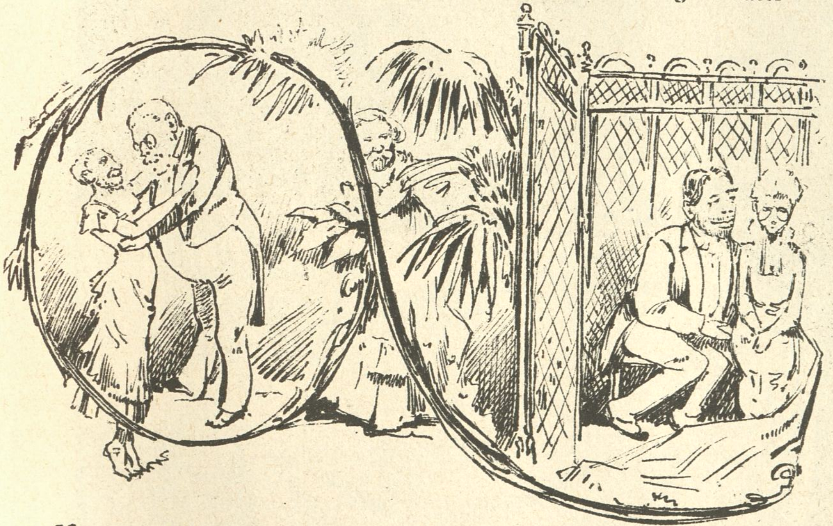

Naar de Herrer Skue-
spillere skal bru'e
Deres Kræfter til den store Fest,
Hvem skal, maa jeg spørge,
Da imens besørge
Deres Rollefag, som de kan bedst?
Trøst Jer, Abonnenter!
Vi har jo Talenter
I Dusinvis — ja, De aner ej,
:| Vi har en mærkværdig,
Lige fix og færdig
» *Verden, hvor man gaar og kjeder sig*«. |:

Pæne Folk fra Runde-
Kirkeplads vi unde
Gode Roller til en billig Pris.
Scenen let er lavet:
»Sal i Morgengnavet«
Og »en Mistbænk i en Dass-Avis«.
Fru Céran — Hr. Secher —
Gaar og gjør sig lækker
For at skaffe en Professorplads
:| Til *Rogé*-edvart Brandes. —
Som »*en Tjener*« fandtes
N. J. Berendsen brilliant tilpas. |:

Hr. Bellac, den søde,
Med de meget røde
Kjærlighedsprinciper, som han har,
Som med Ros er foret
Blindt af hele Koret.
Er det Synd, om ikke Drachmann ta'er.
Og den smaa *Miss Lucy*,
Som er inte pudsig.
Bare kjedelig og indadvendt,
:| Som, skjønt hun er pertet,
Har med Drachmann »flirtet« —
Sikken Steg for Otto B's Talent. |:

Gjellerup faar Bêten,
Ham, *Millets*, Poeten,
Som en Understøttelse vil ha'.
Bang bli'er Ingénu'en,
Der gaar galt i Byen.
Koret kan Jens Busks Studenter ta'.
Midt i denne »Verden«
Med dens hele Færden
Som *Raymond* og lille *Jeanne*, den Strik,
:| Berg og Hørup traver
Rundt omkring og gaber —
Men hvad gjør man ej af Politik? |:

Tys! — Med Ondt i Sinde
Gaar en *Hertuginde*
Rundt og gi'er dem smaa moralske Dask,
Mens hun selv ser tryg til —
Pokker sku' gi' Ryg til,
Dersom Bogh vil svinge den Krabask.
Det skal gaa gelassen!
For »de smaa« fra *Dass*'en
Bli'er den hele Spas en extra Smavs;
Punch skal gi' Kritiken, —
Ih, du milde! sikken
Den skal mase dem til — Loppescowes.

Sulten.

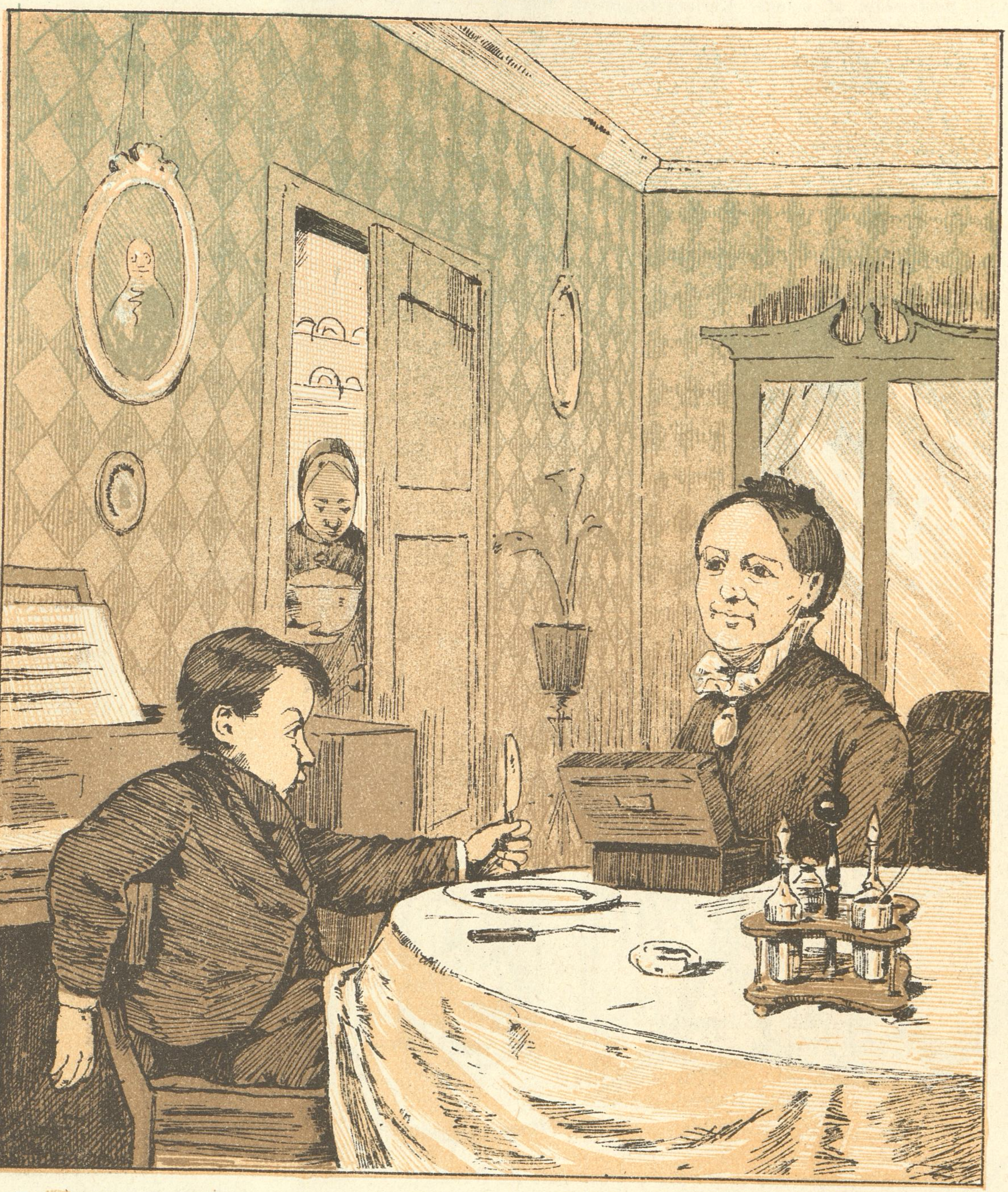

Motto: Det mesopotamiske Sprog er dog et underligt Sprog.

ULYSSES VON ITHACIA.

— Skaje nutte hatte?
— Mette stajer potte.
— Kaje datte ſotte?
— Derre Mette mette.

Den ny Logerende.

— Maa jeg spør'e, ønsker Kandidaten mere The?
— Nej Tak, lille Ven. Men hvorfor kalder De mig for Kandidat? Det er jeg jo slet ikke, jeg er Partikulier.
— Naa ja, om Feladelse, jeg trode.... Ja, for Fruen sagde igaar Aftes, da De ringede paa varmt Vand til Toddy, at De var Bidstrupskandidat.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
XXXIII.

I Kjøbstadklubben er der drøjt,
Det véd jeg, gamle Fælle!
Med Passiaren gaar det sløjt,
Det hele Liv er flovt og løjt,
Kun L'hombren, den florerer højt,
Imens Ideer knap en Døjt
I dette Selskab gjælde.
Man tygger Drøv paa alskens Pøjt
Og la'er Provins-Avisens Sprøjt
Taalmodig i sig hælde.
Der lædskes Aandens dybe Trang
Knap ved en Draabe „Herman Bang"
I Ferslews „Nationale",
Der hører aldrig Du en Gang
Hin ny Profet i Dannevang,
Jens Busk den ultra-radikale.
Der er blandt Talere, hvad Zahle
Var en Gang mellem Nattergale.
I har lidt Dans, lidt Spil, lidt Sang;
Paa Kongens høje Fødselsdag
Har I Borgnesterens loyale,
Vel indstuderte Embedstale
Akkompagnert af Bægerklang.
Men ellers farer man i Mag,
Slaar næsten aldrig store Slag,
Men drøfter sindig hver en Sag
Fra Hoved og til Hale;
I har idyllisk Ro og Fred,
Men længes dog i Smug af Sted
Mod Hovedstadens Larm og Vrimmel,
Tak Du Din Himmel,
Du ej er med!
Der er ej megen G-læde ved
Studentens g-lade Liv for Tiden,
Thi Politikens Svamp og Skimmel
Paa hver en Rus, selv nok saa liden,
Har lagt et Alvorsslør af Viden
Og pantsret ham saa stærkt til Striden,
At gammel, sat, alvorlig, vis
Han Punscheskeen gjør til Ris,
Hvormed han tugter Fædres Synder
Og gi'er det lærde Lav til Pris
For Grin af Venstres dumme Bønder,
Imedens selv han drukner i
Døgnpoesi
Fra Dassavisefabrikanter
Og Leveranter
Af, hvad der mer pikant end sandt er,
Kort „de smaa Sortes" Koteri;
Og som en Flue ind han spindes
I dette Væv fra alle Kanter,
Mens Lejregrevens Takt og Pli,
Der, som bekjendt, højst elegant er,
Ham lærer, at et Kompromis
Imellem Sandt og Usandt findes,
At ej med noget Baand man bindes
For stedse fast til et Parti,
Men at der lempes kan og lindes
Ved alle Knuder, saa man fri
Og frank igjen kan echappere;
Sligt kalder han, saa vidt jeg mindes,
Sig dristig at kompromittere.
Men Russen lærer meget mere
Ved sligt et Venstre-Alvors-Sold.
Ham Brandes lærer at vivi-
sekere al Ting kritisk, kold.
Han lærer, at en Bondeknold,
Der aldrig af Latinens Trold
Har ladt sit Vid borteskamotere,
Men kun, ved Sagn fra Heden-Old,
Sit Hjærte-Guld har ladt polere,
Er mere værd, ja tusindfold
End ti latinske Skole-Duxer,
Og at selv Folke-Skole-Fuxer,
Der knap kan knappe deres Buxer,
Til Fremtids-Agren tør og gold
En svovlsur Gjødning kan levere,
En Gjødning, der ej noget Jux er,
Som Højre kun den kan præstere,
En Gjødning, hvori Tangske Trær
Kan skyde stærke Hjærte-Rødder
Og bære Kjærne-Tanke-Nødder,
Der, sat paa Vers med mange Fødder
Og endnu mange flere Tær,
Kan bringe G-læde til Enhver.
Af Eedevard, den lille Brandes,
Ham, som blev valgt paa Langeland,
Han andre gode Ting kan lære,
Saasom at „svære",
Og fint med Hjærte-Mænd at gantes,
Et lille Kunstgreb, hvorved man
Har stundom set, en Valgkreds vandtes.
Sig mig nu Kjære,
Tror Du, der nogen Fryd kan være
Ved sligt et Sold, hvor Chresten
breder sig
Imens Studenter krummer Ryg,
Hvor Seminarismens Taager spreder sig
Som Törvemosekonens Bryg,
Og ligger kvælende og tyk
Og knuger al Ting ved sit Tryk?
Nej, paa min Ære!
For sligt et Gilde fri jeg beder mig;
Det er „den Verden, hvor man kjeder sig".
Men, bedste Fætter, slet saa galt
Er det ej fat. Kun smaa Procenter
Har Venstre end af os Studenter;
Selv om af Løgn-Korrespondenter
Hin Brøkdel „skrives ind med Renter", —
Som Drachmann skrev Fru Popper-
Menter —
Og selv om nok saa kolossalt
„Stillebensstykket" de har malt,
Saa har Jens Busk dog som Docent
End kun et ringe Avditorium;
Hint Brandes-Holstein Konsistorium
Bli'er kun et lille Provisorium,
Der snart er glemt og snart er endt.
Thi Flok ved Flok om Højres Banner,
Hvor ingen Venstre-Høvding lander,
Sig fylker tæt, Jens Busk til Trods;
Ja selve Schandorphs raa Normanner
Vil nu kun hente brodne Pander
Paa nye Vikingtog mod os.
Saa trøst da Klubbens Borgermænd,
Lad dem blot rolig „Casquen tage"
Og „gaa i Grav", som før, igjen;
Her er Studenter nok tilbage.
Der hellere med Carl Ploug vil drage
End gaa med Chresten Berg i Spænd
Og mele Cantors Jøde-Kage!

—x—

Overlampepudserens Dagbog.

Torsdag d. 9de Marts. Skuespillermarked; Hvad Petersen siger, min salig Fader vilde have betragtet som et Brud paa Tradionernes Hellighed og en Plet paa Standens Ære; Fordi han var gammeldags i sine Anskuelser og stræng i Princippernes Overholdelse; Som man skal; Naar man kan; Men maa følge med og gjøre Tidsaanden Konfessioner. Naar den kræver det; Som den gjør i dette Tilfælde, hvor Grever og Grevinder have gaaet i Spidsen givende Gjæsteroller paa Casino til Veldædighed. Hvorfor vi, selv om vi er kongelige kan ogsaa gaa til Larsens Locale; Naar Øjemedet er godt; som det er. Og Malle Knallerup skal rende rundt og sælge Cigarer og Petersen skal have en Tongbola og jeg skal staa Tableau. Men der kommer mange flere Overaskelser end der staar baade i Ferslevs Mosaik og Sikkers Avis, saasom at Olaf skal være Sigøjnerinden Senopia der gaar tilvejrs i Tænderne helt op i Lampe-Hullet. Og Simonsen danse paa Line; Som er stram. Og Kristoffersen synge rent; Som bliver svært. Og Emil skal være den store Chineser; Som er Mandarin og regerer over os Alle og Frøken Berthelsen Kæmpekvinde; Som skal doubleres af Fru Hennings. Men Komandanten skal være Billetsjover og Sangen-Berg; endig.

Ved anden Behandling.

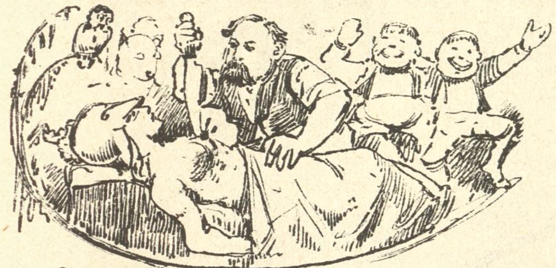

Oven paa Stormens vilde Hyl
Følger der gjerne et Havbliks Idyl;
Nu har man altsaa faaet lidt Ro,
Efter at Berg som en ny Mirabeau
Har det taalmodige Folketing glædet
Med, at man ikke fik ham af Stedet,
Før man ham Bangenet-Spidsen bød;
Taale han kan ikke saadanne Stød!

Efter en saadan Udgydelse
Fik man den sjældne Nydelse
Af hele fire Dages Debat,
Hvor man ej reves som Hund og Kat.
Af den Finanslov, der nys skulde slagtes,
Anden Behandling tilendebragtes!
Nu er den sendt til Udvalget hen,
For det skal tygge lidt paa'en igjen.

Hele Behandlingen gled forbi
Tyst som en dæmpet Melodi,
Hvor kun en skurrende Mislyd klang
Fra Eedvard Brandes og Jeppe Tang;
Det var om fire hundrede Kroner,
Som skulde bruges til Vivisektioner
Eller til det, som Tang var saa fri
At kalde »et Helvedes Dyrplageri«.

Tang som jo er en medlidende Sjæl,
Talte for Dyrene som for sig selv;
Naar en Professor skar i en Gris,
Skar det i ham paa selv samme Vis.
Dybt det oprørte sig i hans Indre;
Derfor han vilde slig Grumhed hindre,
For de Umælende slog han et Slag
Og gjorde deres til Venstres Sag.

Thi skjønt sig Brandes satte imod
Denne Betragtning med Haand og Fod,
Grundig han her erfaret har,
At imod Grunde ej Venstre ta'er;
Jeppe fik Flertallet for sin bedaarende
Humanitetstrang overfor Faarene,
Og Demokraternes sluttede Fløj
Glat væk de fire Hundrede strøg.

Derfor nu Dyrene fryde sig kan.
Ak, det kan ikke vor Embedsstand
Eller vort Universitet,
Som er saa triste Kaar beredt,
At Folkets Kammer kan godt som Videnskabens Torturkammer gjælde for Tiden.
Sørgeligt er det, ak, men sandt:
Her den en dyr Beskyttelse fandt!

Strategi og Politik.

Da Redaktøren af *Morsø Folkeblad* er fremkommen med et Forslag om at forsvare Landet ved Hjælp af Gorillaer, synes dette at varsle om, at Venstres Totalpaaholdenhed i Spørgsmaalet om at bevilge noget til Landets Forsvar vil blive kompenseret med en Totalafholdenhed, der tilsigter Fredningen og forhindrer Kvælningen af de i en saadan Krig højst nødvendige Abekatte.

Haabløse Toner.

Fremad paany!
Har Kriminalretten ogsaa sagt: Fy!
Siger det ikke det ringeste; er man
Klippet som »Dorthe«, men kalder sig »Hermann«,
Raaber man uden den ringeste Sky:
Fremad! fremad! fremad paany!

Højesteret
Først skal fortælle at Bogen er slet.
Den skal bevise det først — værseartig!
At lille HERMAN var ækelt uartig.
Ellers saa tror han det ikke saa let —
Fremad! fremad, Højesteret!

Inkaminert
Sagen nu blev om en Bog, konfiskert.
Mens Proceduren i Maaneder varer,
Sælger man rask væk af Restexemplarer,
Saa har Forlæggeren godt profitert
Ved, at Bogen blev konfiskert.

Skriftlig Proces
Fordres der — Dommerne har deres Læs.
Hele den bindstærke Hermanske Ydelse
Skal de fortære — naa, sikken en Nydelse!
Det har Defensor jo fordret expres —
Tak for slig en skriftlig Proces.

Ak! der blev sagt,
At Kriminalrettens Dom stod ved Magt:
HERMAN har skrevet ukydsk og usædelig;
Nu skal han bøde — naa, det var jo glædelig'!
Han har mod Formerne vist sin Foragt.
Lille HERMAN, tag Dig i Agt!

Haabløse Slægt!
Haab ikke! vid, at Dit Haab er for frækt —
»Konfiskation og halvhundred Rigsdaler!«
Naa, lige meget! SCHUBOTHE betaler.
Men lad nu være at skrive saa kjækt
Om en følgende haabefuld Slægt!

Gigantomachien.

I Tidens Morgen stormed' Giganternes Trop
De gamle Guders Bolig, men naaede ej derop,
Thi Zevs slog med sit Lyn dem rent i Stykker.

— Nu gaar det langt bedre for Giganternes Slægt;
Her børster de Støvet foruden Respekt
Af CHARLOTTENBORGS gamle Parykker.

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 16. Marts. Nr. 11.

PUNCH.

Vox populi.

— Har Du læst Dassavisen for i Søndags?

— Nej, den var vist altfor realistisk for mig; for da Fader havde læst den til sin Frokost, smed han den lige ind i Kaminen og sagde bare: «Nej, nu oser Sandhedsfaklen for stærkt!»

Mellem Efter- og Foraar.

Ved Efterhøstens Tid i Fjor
Hr. Berg med et bevinget Ord
Husvaled' sine Venner:
Det var i Folketingets Hal,
At barsk han viste Tænder
Og sa'e, at al Ting visne skal
I slig Regerings Hænder.

Vort Folks moralske Ret han saa'
I en Regering strax at faa
Med Chresten Berg i Spidsen;
Thi kom en saadan ej i Stand,
Da er hans Barm «zerrissen»,
Og Frihedspalmen i vort Land
Kun regnes kan for vissen.

Thi maa han ikke Frihed ha'e
Til slig en Frihed sig at ta'e,
Hvad har man saa tilbage?
Hvad skal man med Bevillingsret
Og Stemmeret sig plage,
Naar aldrig i et Kabinet
Man Plads har Lov at tage?

Se, det var Vintersæden, som
I Tingets Jordbund den Gang kom
For Rødder der at skyde;
Derefter sparsomt sine Ord
I Tinget lod han lyde
Og sjælden til dets tørre Jord
Sin Tales Vandstrøm flyde.

Nu, da det lakker imod Vaar,
Og Hatten ej endnu han faar
Med Guld- og Sølvertressen,
Men venter, at med Bajonnet
Man byde vil ham Spidsen;
Mon ikke hine Ords Buket
Ham synes selv lidt vissen?

Og hvis sin Tid han blot har brugt,
Saa uden allermindste Frugt
Igjen en Samling ender,
Hvad Tak vil af sit «Folk» han faa,
Naar det — for sent — erkjender,
At Friheds-Palmen visne maa
I slig en «Førers» Hænder?

Markedsglæder.

Efter hvad vi have erfaret, agter forskjellige af Landets Venstremænd i den nærmeste Fremtid at afholde et Marked til Fordel for alderstegne trængende Statsrevisorer. I den Anledning har Markedsmændene velvilligst faaet overladt til moderat Pris Folketingsmand Larsens Lokaler, i hvilke navnlig de ledige øvre Etager ville blive svært afbenyttede. Markedspladsen vil blive smagfuldt dekoreret med forskjellige Træer fra Jeppe Tangs Drivehuse, i hvis kølige Skygger de besøgende kunne tage Plads og i Ro og Mag nyde deres Bajer. Paa et Teater vil den berømte Tusindkunstner Chr. Povelsen, optræde som Sabelslager og i den Anledning kun vige for Bajonetterne. Desuden vil her optræde et bekjendt orientalsk Musikkorps, rigelig forsynet med smaa sorte Piberdrenge under Hr. Cantors Ledelse, som vil glæde Publikum ved en forbavsende Secher'hed i Udførelsen af de forskjellige Nummere. Foruden denne aandelige Føde vil der tillige blive sørget godt for legemlig dito. En velforsynet Buffet vil forefindes, ved hvilken Tauber vil glæde de Besøgende ved sin utrolige Færdighed i at forvandle Smørrebrød til diverse Møntsorter, medens Schelde besøger Udskjænkningen af Drikkevarerne. Ligeledes vil der haves et fint Konditori, hvor Krabbe leverer varme Vafler, Klein Klein'er, Høkup Bjørn-Bakkelser, og Edv. Brandes Makroner. Naar hertil kommer, at Grundlovsværneforeningen optræder som „Sølvsluger", at Jens Busk vil forestaa et velassorteret „Postelins"-Udsalg, at en Rou-Leth vil være ved Haanden for at lette de Lysthavendes Lommer for saa meget Salær som muligt, og at *Dr. phil.* Wederkinch-Madsen vil forestaa et Tobaksudsalg, der ikke vil savne rigtig folkeligt Snus, saa kunne vi ikke tro andet, end at vort glade Publikum vil sætte den behørige Pris paa Arrangementet.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja Gud bevares søde Fru Schrøder sikken Varme paa denne Aarsens Tid, og det maa. De nok spørge, hvordan Flæsket kan holde sig, og Sørensen har været saa uheldig at kjøbe et stort Parti amerikansk, lige i dette Øjeblik, hvor de fortæller der er Trikiner i Amerikanerne, og nu kan han ikke blive af med det saa vi sidder og spiser Trikiner baade Middag og Aften hjemme og det gjør jo ikke Noget, naar de bare er stegte ordenlig igjennem men det tager jo paa Ildebrændsel, og De véd selv søde Fru Schrøder, at jeg er en sparsomme-

lig og økonomisk Kone i mit Hus, men lidt fjong i Klæder er man da nødt til at være naar man ikke sidder Enke uden Børn, som De søde Fru Schrøder og De skulde skjønne paa hvor godt De har det i den Retning, men Foraarsstykke og Hat har jeg dog maattet kjøbe til Petrine og mig, der er jo saa mange Steder, de sælger ud, saa man skal nytte Øjeblikket og nu har vi lige været henne og villet have Billet til Skuespillermarkedet men kunde ingen faa og Lieutenant Weis, som jeg jo kjender fra Dyrebeskyttelsen, De véd, ham, som er Vicevært hos Schumann og gjør Trolderier derhenne med Fattigkassen og saadan Noget, havde lovet at skaffe mig men glemte det, saa nu lader jeg Skuespillerne beholde deres Marked og beholder selv mine Penge, hvad jeg nok kan trænge til, for De kan jo begribe, søde Fru Schrøder, at jeg var paa Grevindebasaren baade med Sørensen og Petrine, men turde jo ikke have Frits Grønbæk med, fordi han har ikke fine Manerer nok til det Selskab, og det er dog bedre som Herman Bang siger at spille i Tombola hos en Grevinde eller i alt Fald en Stiftsdame med Hæving end som hos en Skuespiller, der jo dog ikke er noget virkeligt undtagen Simonsen og Emil som er Riddere og Sørensen har desuden ikke godt af at komme i Skuespillerselskab, fordi det er ikke noget for en Forretningsmand, der vil være solid og nyde Kredit som man ikke faar paa den Maade, og jeg maatte jo se at trøste Frits, der havde glædet sig til at kjøbe Dukker hos Fru Oda-Petersen med at forære ham en Billet til Højrestudenternes Aftengilde i Kasino, og først vilde han ikke, fordi han sagde det var flovt at gaa der nu da han var Uvenner med en Senior fordi han jo ikke blev Marskalk til Karnevalet, men saa gik han alligevel og kom til at sidde ved Siden af baade en Folketings- og en Landstingsmand og havde moret sig meget godt, men det maa have været anstrængende fordi han kom først hjem Klokken fem og næste Dag var han bleven saadan højre, at han havde drukket Dus med en Senior og voldsom rasende paa Morgenbladet men især paa Dass-Avisen som jeg lod Pigen bringe ind med hans Morgenkaffe og en Marinesild Klokken elleve, og han blev ganske vaagen deraf og bandede paa at den der havde skrevet det Referat var den største Løgnhals paa Hjørnet af Trinitatis Kirkegaard, der kunde tænkes og han siger, Dass-Avisen er et modbydeligt Organ, som ikke indeholder Andet end det, som de Franske og Richard Kaufmann kalder Cancan og Cantor burde kaldes Cancantor og de burde, ja nu kan jeg ikke huske søde Fru Schrøder, hvad det var for Noget fælt, der burde gjøres ved dem og nok ogsaa blev gjort ved en af dem, og Frits er jo lidt hidsig men med et godt Hjærte, det véd Gud han har, og Gud skal vide søde Fru Schrøder, hvad det bliver til med Forandringen i Lovgivningen om Hustruers Mishandling af deres Mænd som jeg har været med i Dansk Kvindesamfund at indgive et Andragende om til Rigsdagen og Sørensen siger nok, han vil indgive et Modforslag om Mænds Mishandling af deres Koner i Retning af tynd Kaffe og Lørdagsrengjøring, men jeg siger alligevel, at vi, der ere det svagere Kjøn, bør gaa først ligefrem ogsaa paa Grund af Ridderlighed og Galanteri og Petrine er ogsaa Medlem af Dansk Kvindesamfund og har hørt Frøken Arnesenkal holde Forelæsninger over en Mand med et underligt Navn som hed Loppedevega, og hun kunde ikke rigtig forstaa det men Sørensen paastaar, det er naturligvis ikke andet end det gamle Foredrag om Palander og Hougaard paa Vega, som han har hørt saa tidt om baade af Erslev og Heymann, der jo selv var med som Secondlieutenant og senere gik paa Expedition efter Sjanette til Nyyork. Og nu Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Fra vor Brevkasse.

Mit Kontor. Den 12te Marts 1882.

Hvorfor schkriver jeg til Dem? — Na, hvorfor schkulde jeg ikke skrive til Dem? Er jeg en bedragen Mand? Har min Datter, Rescha, tabt taa Pund af Ærgrelse i Vimmelskaftet 93, første, eller har hun ikke tabt taa Pund af Ærgrelse? — Det er nu en fjaarten Dages Tid siden, saa schier min Kaane, Rachel, til maj: „Amsel!“ schi'er hon, „nu staar Heyman me Schtort i voreses Avis, han er puttet derind af Schkuspillerne,“ sier hon. „Na!“ schier jaj, — „hvorfor skulde djai ikke osche puttes derind? Er jeg En af Venschtres rige Jøder, eller er jeg ikke en af Venschtres rige Jøder?“ Kort at fortælle: Djai har en Potascheske liggendes i min Buffet, min Faer skjød den schku paa Skydebanen. da han schidst var i Hamborg. Hva kan je bruge den til? Kunde det hjælpe paa min Kredit, om jeg, som jeg vil sige, gik med en Schtok, som en anden Mand har faaet Prygl med? Na! Potascheskeen kom til Michaelsen og blev pudset op — schyperb Present! Skeen gik til Schkuspillernes Basar, og voreses Avis to Skeen i en anden Haand — er den go? — Djai kom med Schtort lige under Heymann. Det kostede mig schgu rent ud 10 Kraaner hos Michaelsen. „Rachel, min Kaane,“ schier jeg saa i Torsdags. „Nu gaar vi paa Basaren.“ — „Er du meschugge, Aron?“ sier Rachel, „hvordan skal djai gaa paa Bascharen? Er det en Baschar til fire Kraaner Alen eller til en Kraane halvtresch Alen? Hva veed djai? Scka je gaa med den Silkes eller den Merinos? Amsel! Amsel! Schkulde alle Danmarks Schkuspillerinder gjøre Resches med din Kone og dit Barn? Du gaar derud alene, Amsel, du kommer hjem igjen og schier mig, hvordan de andre rige Jøder gaar klædte.“ — „Det har du in Emmes Ret i, Rachel,“ schier jeg og gaar derud alene. — Puh, der var varmt! Na, jeg schier en Brander til Olaf — udmærket go, har faaet den af Wulff — jeg gaar ind i Schalen, jeg gaar til Venstre — hvorfor schkulde jeg ikke gaa til Venstre? — og jeg kommer lige hen til Tombaalaen hos ham, der laver Morten Christensen paa Folketheatret. Maatte jeg saa ikke ta et Nummer? Schto ikke Moresco og tsaa paa mig? Ach nebbish! hva vandt jeg? min aien Sølv-Potascheske til ti Kraaner fra Michaelsen. Som en ulykkelig Mand slentrede jeg rundt i Schalen. Sulten var jeg, og tørschtig var jeg; men kunde jeg la Schynagaagen sitte og se paa, at jeg schpiste treife Mad? Fulvia nikkede Godda, Andrea og Marianne nikkede Godda — hva schkulde jeg gjøre? Djai tog en broderet Schofapude hjem med til Rachel.

Ach, Hr. Punch! De er et lest Blad! Alle Venschtres rige Jøder leser Dem hos Barberen. Kan De trøschte maj? — Rescha har i ti Aar broderet paa en Schofapude; saa kom Bascharen, Puden blev syet færdig paa et Induschtri-Magasin — fem Kroner, fik det pruttet ned til fire, fem og tredve — den blev vattert, og saa gik den til Fru Watt. Och, djai Boheime! Var det ikke Reschas Sofapude, jeg havde betalt med 50 Kroner? — Rescha fik Svindsot og tabte taa Pund, Rachel blev poplex, og jeg schelv solgte i min Befippelse mine Fredens Møller med tyve Proschents Tab!

Vi kom schlets og aldeles ikke paa Bascharen.

I Hast

Amsel Neusilber & Co.

Indiceret Hastighed.

— Ja, min gode Mand, det kan inte nytte, De gaar ind i Parken nu, for om et Kvarters Tid ringer jeg ud, og De kan dog vist inte naa igjennem med den Fart!

I Kjøge Bugt.

— Hr. Kaptajn! Di maa inte bie vre', at je spør; men tror Di. den ka' gaa skævere?!

Lidt Forandring.

I Fredrikshavn, som i den sjældne Stilling er
At der kan fanges Be- og andre Villinger,
Hvis gode Navn og Rygte
Saa vidt omkring mon gaa,
Hvis Flyndere er søgte
Og Østers ligesaa,
Til en Havn, rigtig god, de trænge,
Derfor Estrup Tinget gav for Penge
Rene Ord.

Men Chresten Berg, som er af den Kaliber,
At han er med, hvor man paa Mønten kniber,
Sa'e: „Hvis jeg gi'er en Krone
Hertil, er jeg besat,
Nej, lad kun Søfolk drone
Ved Blæst i Kattegat.
Fagre Ord kan mig ikke røre!
Estrup faar ej af mig en Øre!
Tro kun mig!"

Men da et Udvalg Sagen fik behandlet,
Ja, saa fik han sit Standpunkt rent forvandlet:
Den før saa radikale
For Sagen pænt har talt,
Og nu vil han betale
Til Havnen liberalt.
Underværk, sket for Estrups Blikke!
Denne Blomst i hans Haand dog ikke
Visne skal!

Men hvad har øvet Trykket, saa at sige,
Saa Berg har fra sit Standpunkt maattet vige?
Har muligvis i Striden
Gardister hos ham væ't
Og stukket ham i Siden
Alt med en Bajonnet?
Dog, hvad ham stak i denne Sag, er
Det til Slut næppe ham, der tager
Stikket hjem.

Ennu ett liedet Annhanng
till
Krönicken omm Bundekriegen.

Nv bliffuer att berette omm the smoe Suorte. Ty ther uar poe then tiid opkommen een meeget farlich och vgvdelig Sect / somm haffde sich een frafalden Jøede ued Naffn Brandes till Profete annammet. Och uore samme Brandes's annhengere och Canuter ey att ligne meth annet enn somm meth smoe suorte trolle och sannheedsfornechtere och haffde the platt vd boede theris Christendom och theris Jøededom abandonneret och uore ey att achte vden somm baere Hedninger tilhaabe. Haffde the sich och meth the armme bynder mengeleret uillendes giffve samme uankvndiche Hijon att forstoe / att the och Grontuigianerne uare tuo siider aff thet samme flesk. Menn thette uar ey annet enn thet pvre oppspinn / ty Grontuigianere / naar the foere meth vsannhed / troede doch vdi theris Hijærneskallers tyckheed / att the uore poe Sandhedens vey / menn the smoe Suorte haffde till motto taeget: **Ui liuffuer och ui uiide att ui liuffuer.**

Haffde the Suartallfuer och enn jammerlichen postille meth iidel elendiche kontrafeyer och skildrerier vdstafferet / och uorudi huer daeg the meest dondrendes krønicher bleffue meth theris suorte Raunefier nedskreffne och bleff samme postille kallit Dass-Auisen / och er meeget rar och synderlich uanskelich vdi complette Stand att erholle / ty Inngen tør thenne Cypri-Anvs længe vdi sitt Uærge beholle menn laeder then goe all suiinekiødets Ganng. Haffde nv the smoe suorte Dass-Auismænd enkelte onge och meestendeels osckyldiche Studentere vdi theris Fannge-Garnn locket for thennem / vnder Skin aff att uille them vdi Mester Seekamps Hauge billigen bedrycke / till bynderne att offuerleuere liige som smoe Offuerlam. Och billdte the offuen i kijøbet the taavvelie bynder ind / att the thennem fiire hvndreder soedanne Spæede-Lamm leueret haffde / enn ther uar ey stort meere enn hælften och mannge gammle faar soe och adskillige bocke theriblant. Men huad forstoe bynder sich poe lammesteeg meth Agorcke-Salade.

Ther nv sliig schendichheed sich offuer thet gannske land røchtedes och fama thet mannge gannge større gjiort haffde / soe att folch / ther ey meth the smoe suortes

Rænnker och arrgerLisst uare kiendte/ motte troe/ att alle the arrme onge Minnisker vdi haffnia uare vdi hand Jens Bosecks och Blæsjenborre=Greffuens grodige Molochs=Arme platt oppoffrede/ sagde Konngens braffue studentere/ att the ey sliig skam offuer theris etat uilde laede goe/ och sammledes the sju hondrede och firti sex vdi kallet poe hand Ridder Annersens borg vdi Amalli=Gade/ huor the meth mad och drycke/ omm enn ey meth Skalldiur och champagner / lagde sich vdi borge=Leye / och kynde huerken then smoe Cantor ey heller hand Ridder Høropp sich adgang till thenne borg forskaffe / och selff hand Morrgen=Gnauets Vouvehals Erich Schramm kynde thenne skantze ey indtaege / menn motte noies meth sich vdi vden=Uerckerne att oppholle och gjiennem speydere sich vnderrettning att forrskaffe. Menn the smoe Suorte uillendis ey uedgoe / att thennem uar dreyet enn knapp / uedbleffue att skriffue allehonde Dieffuelskab och caballisteri vdi theris postille / menn the braffue Konngens studentere uare thet kons till plaseer all then strnd the fornam / att „the smoe Suorte liuffuer och the uiide att the liuffuer".

Overlampepudserens Dagbog.

Torsdag, Fredag, Lørdag, Mandag. Skuespillermarked; Som er anstrængende; Men morsomt; Fordi man gjør mange Bekjendtskaber og baade gavner og fornøjer; Sig selv; Som Malle Knallerup; Der har faaet sin sjette; Som er Journalist og refererer Ulykker. Til Dass-Avisen. Og Malle var jo betænkelig, fordi han var af forskjellig Troesbekjendelse men han erklærede; At han skulde gjerne skifte til den første; Hvis hun ønskede det. Og de to Hjærter fandt hinanden ved at han kjøbte Cigaretter af hende; Paa Markedet. Og enhver Betænkelighed gik op i Røg; Desformedelst. Og jeg har ogsaa faaet en Tilbeder med Haaret ned i Panden og som stod ved en Pille og kløede sig tankefuld paa Næsen med den ene Haand og havde en Teaterkiggert i den anden; Som han saa i Paa mig; Men tungsindig og i Graavejrstemning og Petersen; Der bemærkede ham; sagde jeg skulde holde mine Øjne for sig selv og passe mit Arbejde; Som jeg gjorde med at smøre Smørrebrøder for Fru Holst og lægge paa for Frøken Lærke; Men jeg har følt min jomfruelige Kind rødme og mit unge Hjerte banke; Ved at løfte mine Øjne mod den unge Mand og se hans Kiggertglas der fortryllede mig; Ligesom Klapperslangen den lille Fugl; Men nu jeg er kommen hjem fortryder jeg det; Fordi jeg har forsaget Kjærligheden og viet mig til Kunsten; Og Dagbogen; Som er det Samme.

Markedsminder.

Hos Hr. Larsen, ja, Hr. Larsen var der Marked,
Hvor man blev puffet og man blev sparket;
Men i Mylren og i Trængslen man sig finder,
For der var Skuespillere og -spillerinder.
Man kunde tale frit med Herrerne og Miss'erne,
Det var ret, som man var kommen bag Kulisserne.
Og hvad ænser man saa vel en Smule Vrimmel,
Naar man ellers er som i den syvende Himmel?

Ja, for ser De: det er jo saa let forstaaelig',
At Fornøjelsen er ganske uundgaaelig,
Naar man, hvor man kigger hen i alle Teltene,
Bliver mødt af Øjekast, som er saa smeltende.
Ak! hvad er saa vi Mandfolk — vi er syndige! —
Ja, for alle disse Damer var saa yndige.
Alt var arrangert saa flot, man kan forlange't —
Jokum var nu ogsaa med ved »Arr'ngementet«.

Disse Telte, De kan stole paa, de lokked' —
Det var svært, saa gemytligt man blev blokket!
Man kjøbte Strømper og kjøbte hvide Varer,
Ja og Sæber og Parfumer og Cigarer.
Oda Petersen havde sig et Dukkehjem,
Og hos Frøken Betzonick kund' man plukke hjem
Baade Blomster til sin Kone og Kjærminder
Fra Ballettens søde Solodanserinder.

Greven af Monte Christo havde en Tombola,
Og et kvindeligt Orkester havde Ola',
Som sin Force havde særlig i Galoppen,
Skjønt man var jo noget svær i Overkroppen.
Ola', han var »sjenial« som Dirigenten,
For han snakkede og spilled'; men hvad enten
Det var Klaphorn eller Kontrabas, blev Ho'ederne
Helt forrykte, for han var med paa Noderne.

Og Hr. Neumann gav os »En af sine egne«,
Som man snart nu har hørt nok alle Vegne.
Men det morer ham saa godt at deklamere den,
Saa det er Synd, hvis man inte applaudered' en.
Og Hr. Pio havde Pølser, der var varme
Li'esom Bayerne — jeg siger Gud forbarme
Sig for, hvad man fik at høre, se og smage —
Der var saamæn baade Suppe, Steg og Kage!

Hvis man ellers havde Lyst til en »Bodega« —
Det er nu jo baade Alpha og Omega! —
Ja, saa var den til Tjeneste — værsarti'!
Og der var en Betjening, der var Fart i.
Men for Resten — da der var ingen »Breuning« —
Man Fru Holst burde heller gi'e sin Søgning,
Naar man syntes, at man trængte til »at skaffe«,
For hun sa'e: »Nu skal De strax faa Kaffe!« -

Hos Hr. Larsen, ja, Hr. Larsen var der Marked,
Hvor man blev puffet, og man blev sparket.
Men forresten »gjø' det jo'kke No'et« heller,
Naar man morer sig godt illirenveller.
Og det er nu no'en lystige Krabater,
De Aktører, som uden et Theater
Deres Direktør *sans gêne* kunde vise,
At de dejlig kan faa — en Benefice.

„Skorstensfejeren kommer i Morgen!"

Selv om Charlottenborg i **Meldahl** har
Et Forsyn, hvorpaa det sig kan forlade,
Er «Røg i Køkkenet» slet ikke rar,
Og derfor kan et Eftersyn ej skade.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 23. Marts. Nr. 12.

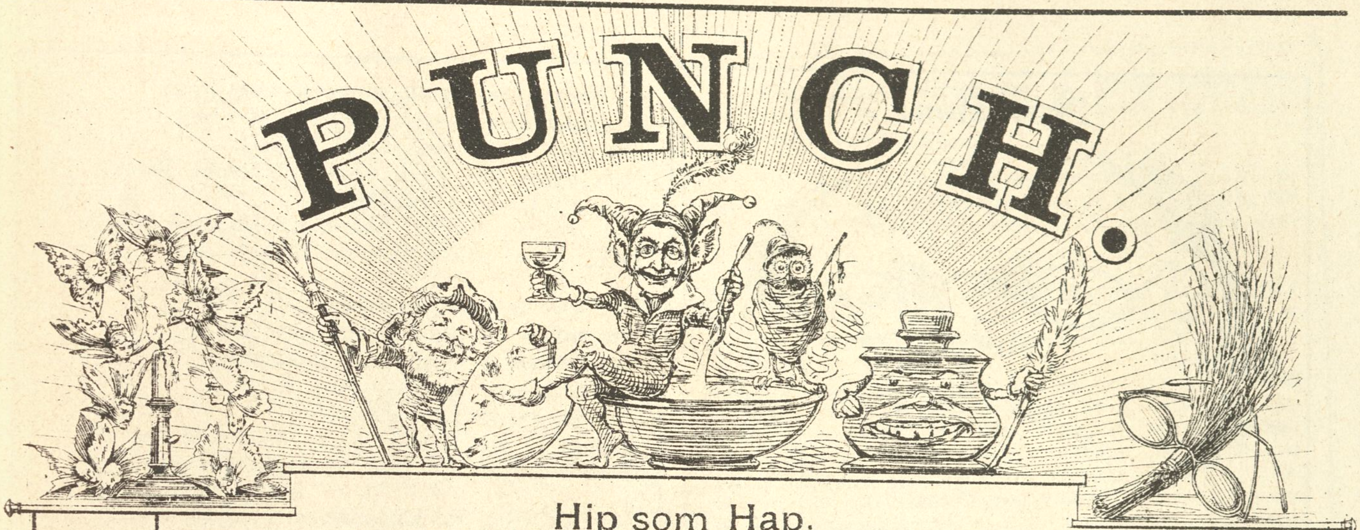

Hip som Hap.

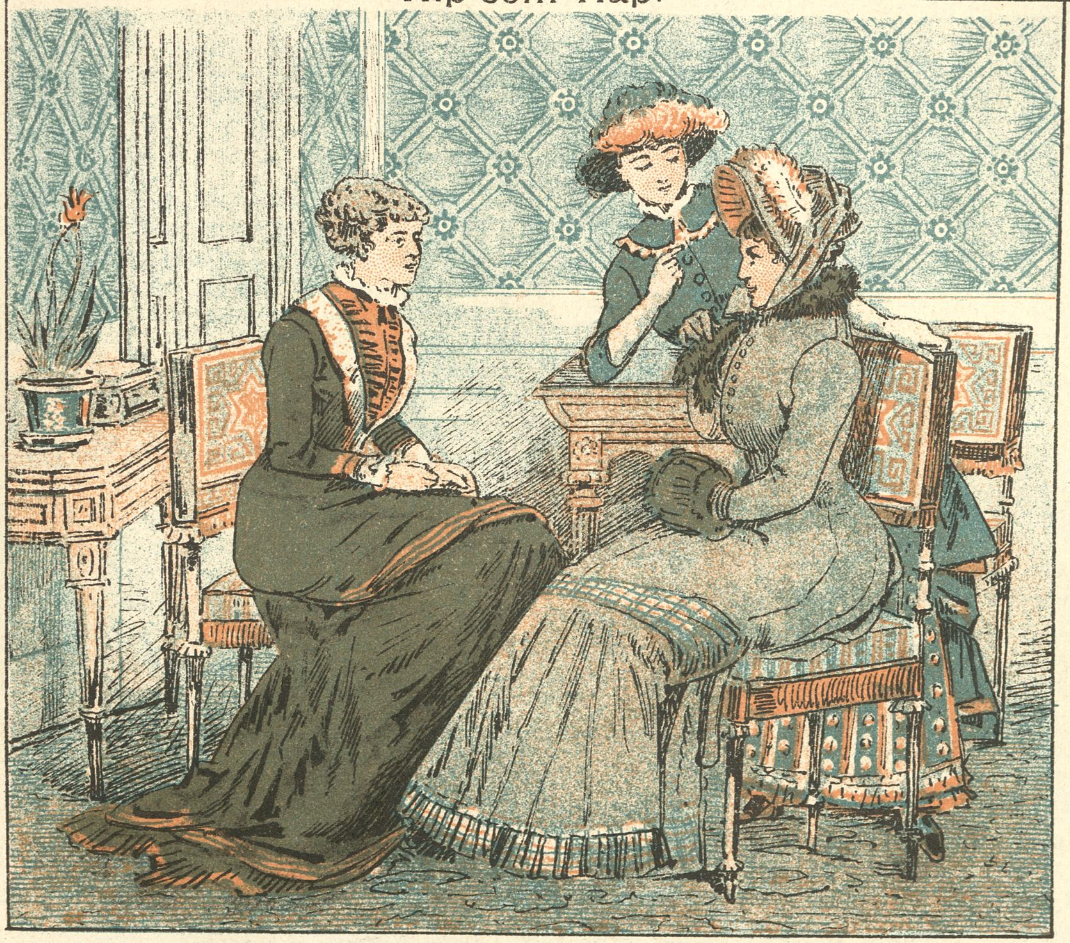

— Men Kjære, hvor det er en dejlig Boa, De der har faaet!
— Ja, er den ikke dejlig? Min Mand har lige foræret mig den; den er af en Negerhale.
— Gud, søde Moder! Du mener en Egernhale.
— Ja hva', Egernhale og Negerhale; det kommer da ud paa Et!

Prøvesten.

Hr Berg, der af samtlige Venstremænds
Fadæser er en Slags Kraftessens
Og derfor slet ikke skjuler,
At endnu hans aabne Pande kan
Ha'e godt af adskillige Buler,
Har nu regnet ud, at „Helgoland"
Bør prøves af Fjendens Kugler.

Saa længe den ikke paa slig Maner
Er prøvet, saa stemmer han ikke for fler
Af den Slags dyre Kolosser;
Paa Chefens Rapport over Skibet at se
Ensidigt, det gjør ikkun Tosser,
Selv om noget bedre end Schelde kanske
En Storm og lidt Slingren det trodser.

— Se det kunde alt sammen være godt,
Saafremt den forsynlige Berg ikke blot
Paa den Vis betænker vor Flaade,
Men ogsaa det Værn, som til Hærens Trøst
Han altid hørtes tilraade,
Det Danne-Virke, han har i sit Bryst,
La'er prøve paa selvsamme Maade.

Thi kan bag sin Opfinders tykke Hud
Det holde en rigtig Beskydning ud,
Saa Pokker i Vold med Soldaterne
Og Forter og alt det andet Kram
Til Sø- og til Land-Etaterne!
Vi har jo Hr. Berg, og saa bruger vi ham
Som Skjærmbrædt mod Spidsgranaterne.

— Dog stop, thi hans Danne-Virke har
En lille Akilleshæl, der saagar
Paa Forhaand har ødelagt den:
Er Fjenden af Bombarderingen træt,
Og gaar han med Dødsforagt hen
Og stikker til Berg med en Bajonnet,
Saa viger han bort fra Vagten.

Sligt risikerer man ikke til Vands;
Thi Berg gaar bestandig i Vandet med Glans,
En Vandkur, der aldrig ham skader;
Og Panden, den aabne, der gjør ham saa tryg,
Og hvorpaa hans Mænd sig forlader,
Er i det ringeste lige saa tyk
Som „Helgolands" Panserplader.

Ved Kaffen.

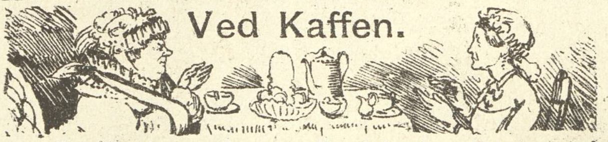

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, De kan vel ikke begribe, hvorfor jeg har Armen i Bind, men jeg skal sige Dem, forleden Aften var Frits og Petrine til en Middag med Dans, og Sørensen til Generalforsamling, som han jo er hver Aften i denne Tid, og saa skulde jeg muntre mig lidt ogsaa og gik hen og saa Faldgruben og havde sagt til Pigen, hun skulde have noget varm The til mig, naar jeg kom hjem, og saa kan De tænke Dem, søde Fru Schröder, at da jeg kommer hjem, har den snavs Tøs ved Gud glemt at gjøre Ild paa, og jeg blev som ude af mig selv, for De véd jeg er blid af Naturen men en lille Smule livlig i mit Gemyt, og gi'er den Sjudske en ordenlig Vinge lige paa Stedet og véd De saa hvad hun gjør? — Slet ingen Ting, men gaar uden videre sin Vej og lader mig sidde der, og saa kan De tænke Dem søde Fru Schrøder at da jeg skal se til, saa er min Arm gaaet af Led saadan havde jeg slaaet til og Pigen var rendt og Sørensen og Petrine og Frits blev borte og hvad skulde jeg elendige Menneske gjøre uden falde i en Besvimelse, som de fandt mig i to Timer efter og maatte have tre Kandidater og en Student fra Hospitalet til at trække den i Led igjen, og De kan tro søde Fru Schrøder, »Faldgruben«, er noget af det mest romantiske, som man kan tænke sig og første Akt er slet ikke, hvad de kalder realistisk, fordi det er Fru Borchsenius der er ung Pige og hedder Sjærvæse og er borgerlig gift med Lantier, som der ikke er meget ved men er en Don Juan i Folkeudgave og forlader hende troløst for Fru Krum, der er grum og hjerteløs, og de kommer sammen i et Franskvaskeri, hvor jeg nok synes Tøjet blev ikke videre vasket men Fru Krum fik først sine Ører vaskede af Sjærvæse og Sjærvæse sin Nederdel af Fru Krum, og den Scene mindede mig om Balletten Valkyrien, hvor Damerne ogsaa slaas og saa kommer Cetti der hedder Kupaa og er Blikkenslagersvend og da han hører Sjærvæse er blevet separert fra Lantier siger han til sig selv: Hillemænd! Sikke Spænd for en Blikkenslagersvend! saadan som Frits Grønbeck synger og spørger om hun vil entrere. Men Abrahams, der er Smedemester, har ikke passet paa som en Smed og smedet mens Jernet var varmt, saa han maa give det op og nøjes med sin Moder hvis Alderdomsjernpille han er. Saa begynder det at blive kjedeligt, for Kupaa falder ned fra fjerde Sal og i Lastens Dyb, hvorfra han ikke kommer op igjen og Lantier viser sig og vil stikke ham ud men Kupaa truer ham med Næven og siger: Der

min Ven, har Du den fra en Blikkenslagersvend, og viser sig dulig i sit Fag ved at fabrikere Blyhatte baade til sig selv og de Andre, og ender med at faa Dilerium og jeg havde troet man skulde se Fluerne eller i alt Fald en, saadan som i Orpheus i Underverdenen men det bliver ikke til Noget, undtagen at han dør og Sjærvæse dør og Lantier og Fru Krum dør og Pio og Neimann holder op at drikke og Abrahams er den eneste, det gaar godt, fordi han har været sin egen Lykkes Smed og lader sig smede i Hymens Lænker, og Sørensen, som jeg sendte derud den næste Aften for at blive moralsk forbedret, som de siger man kan med en god Vilje og Anlæg i den Retning, kjedede sig saa frygtelig, fordi han blev saa tørstig af at se det meget Drikkeri, og han maatte ud i Buffeten og drikke tre halve Bajere, som han ellers aldrig gjør, men saa for at trøste ham, fik jeg Lieutenant Weis til at skaffe os gode Billetter til Cirkus, den Aften, de Kongelige vare der, og vi saa »Sigfred Nebelongen«, som jeg tror rigtig nok bliver en anderledes Guldgrube for Schumann end Faldgruben for Andersen og det begynder med en stor Maskerade, hvor der kommer Riddere og Damer ind og fire grinagtige Fyre med lange Klæder og smaa bitte Harper, som nok skal forestille den moderne Digterskole og dens fire fornemste Digtere, nemlig Gjellerup, Borchsenius, Schandorph og Drachmann og de tre store Genier tog det meget let med Digteriet, men Borchsenius, det Skind, sad og sled i Spilleværket hele Aftenen, uden at der kom videre ud af det, hvorpaa der kom en Hexedans af sexten Hexe, som var udmærkede, undtagen de vare temmelig unge, men grimme var de saa det kunde forslaa noget, og saa var vi i Harzens vilde Bjerge, der beboedes af smaa Dværge og hvor en frygtelig ildspyttende Lindorm kommer ind og bliver med Elegance væltet over Ende af Hr. E. Schumann og derefter kom Dronningen af Island ridende ind, efterfulgt af otte vilde Islændere, som vist forestiller Althinget og kæmper med Hr. E. Schumann, men saa kunde jeg ikke forstaa videre for saa blev Resten levende Billeder og der var Hovedpersonen ifølge Plakaten Smedemester Hagen udført af Hr. Nicolaysen, som jeg ikke syntes passede i Stilen men mere i Faldgruben, men dejligt var det for Resten for et Gemyt med Sjælsstyrke og Fantasi, og nu maa jeg hjem, for Sørensen vil have jeg skal hjælpe ham at finde ud af, hvad Drachmann har ment med at forlige Bondestanden og Handelsstanden, og tror det vil have Indflydelse paa Smørpriserne saa han kalkylerer svært i denne Tid. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Mosaik.

I Forgaars Formiddag dinerede Hs. Excell. Indenrigsministeren ved Hs. Excell. Udenrigsministerens Souper.

* * *

Den følgende Middag gav Hs. Excell. Udenrigsministeren en Dejeuner, hvor Hs. Excell. Indenrigsministeren souperede.

* * *

Den her værende kinesiske Minister, Mr. Tsching-La-La, har udstedt Indbydelser til en Soirée, Fredag den 31. ds. *On balfaldera,* angives det nederst paa Indbydelseskortet.

* * *

Om kort Tid vil Digteren Holger Drachmann udgive et større Digt, kaldet »En Missaliance«, som er tilegnet Fru Popper-Menters berømte Kat, Kläks.

* * *

Det Marked, som Skuespillerforeningen til næste Aar agter at afholde, tegner til at ville blive ualmindelig vellykket. Vi ville naturligvis ikke røbe nogen af de mange Hemmeligheder, hvormed Publikum skal overraskes, men skulle dog her allerede nævne Alt, hvad vi foreløbig have kunnet faa at vide. Markedet vil danne en fuldkommen Kontrast til det i Aar afholdte, idet Skuespillerinderne ville præstere de sceniske Forlystelser, medens Skuespillerne ville staa i de indrettede Butikker. Af de første fremhæve vi kun, at en meget omtalt Skuespillerinde vil dirigere et tyrkisk Herreorkester efter den fransk-danske Syngemetode, under Navn af Fru Odalilah Petermann. Af Skuespillere vil Zangenberg faa en Butik med Sukkergodt og andre søde Sager, Jerndorff en Butik med Damesager og Olaf Poulsen en Hofmusikhandel, hvor vist nok navnlig de af ham selv lavede Ballader vil vinde Publikums Behag.

* * *

Kammersangerne Schram og Simonsen ville handle med Skrigedukker, og Operasangerne Christophersen og Jastrau ville forestaa en Smørhandel med tildels kunstigt Smør, tillige vil Operasanger Brun faa en Butik, over hvilken en lang Snørestøvle pranger. Af Danserne vil Krum og Emil Hansen forestaa en Bendrejerbutik. Wulff vil overtage Beværtningsteltet, og hans store Ry som bon-vivant vil sikre de besøgende en god Fordøjelse.

* * *

End ikke Billetsjoverne ville komme til at mangle, de ville faa deres eget Lokale, der er dekoreret som en Del af Kongens Nytorv, og ville her præsentere Sølvslugeren.

* * *

En bekjendt Feuilletonist har allerede tilstillet Foreningen tusinde Exemplarer af sit Fotografi med et vexlende Thema paa hvert, skrevet med Forfatterens egen Haand. Han havde oprindelig bestemt, at Prisen for hvert skulde være 50 Kroner, men Komiteen har dog ment at burde nedsætte Prisen til 50 Øre.

* * *

Til Slutning skulle vi endnu nævne, at Direktørerne Andersen og Watt ville oprette et Byttekontor, hvor Skuespillere og Skuespillerinder ville kunne blive byttede.

Xenie.

Hr. Drachmann nys i Hamborg ved et Gilde
Har sagt, at han for Alvor virke vilde
For Sammenslutning mellem „Handelsstanden“
Og „Bondemanden“ —
Det var Skam ikke ilde!
Den Ene har jo „Gryn“, imens den Anden
Har Rug og Byg og Hvede og det Hele,
Og under Møllehjulets Sammenblanden
Kan Mølleren saa zart sin Kage mele.

Jævndøgns-Sport.

De skulde da vel ikke hae mødt en Hat?!

Uomtvisteligt.

— Næ Motion, min Ven! Det er en Sundhed, som ingen Doktor kan kurere!

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

XXXIV.

Op med Hovedet Christian! Stolt
I Casino ved Revuen
Fanen vi i Vejret holdt.
Det har Venstre selv forvoldt;
Næsen stak det højt i Skyen,
Og det Bad, de fik, var koldt.
Vaad og flov, med Paraplyen
Knækket, gaar det om i Byen;
Kun dets Blade
Dristig lade,
Som om de var evig glade.
Har Du i en Landsbygade
Set en halv Snes sorte Mopper
— Børnehjem for tusind Lopper —
Fare ud af hver en Port
Bjæffende, imens de hopper
Op ad Vognens Hjul, som Snobber
Gjø ad Alt, hvad der er stort?
Har Du set dem blive smurt
Hjem med Pisken, hørt dem tude,
Og Alverden højt bebude,
At det nedrig ondt har gjort?
Saadan ogsaa her det gik,
Smækket, de smaa Sorte fik,
Bragte Folk i hver en Rude;
Thi i samme Øjeblik
Hyled, tuded hele Banden,
Raabte: „Wai!" og „Avfor Fanden!"
Den Gang slog det ikke Klik;
Helt de tømte Malurtkanden,
Og den bitre, bedske Drik
Overmaade slet dem smagte.
Virkningen, som den frembragte
Vented' vi just paa en Prik.
Bugvrid fik de og Kolik,
Arrigt Tungen ud de rakte,
— Saadan er nu deres Skik! —
Morgengnavet, Dassavisen
Kappedes i flere Døgn,
Hvem der kunde vinde Prisen.
Længe vared' ikke Krisen:
Dassavisen vandt Parèen!
Ligefra den laa i Bleen
Var den, mildest talt, forfløjen,
Brød sig Pokker om Ideen,
Osed' Helligdag og Søgn
Spalte op og Spalte ned;
Laved' med et hurtigt Ho'de
„Nyt", som de Naive troede.
Var „Historierne" blot gode.
Var der altid Folk, som bed.
Dassavisen Bladet hed;
Af hvad Grund, de Fleste véd.
Det kom meget snart paa Mode,
Det Format var ganske nemt;
Somme
Bar det altid hos sig gjemt.
Særlig i den rare Blomme-
tid, naar tidt man har det slemt,
Tog man det blot i sin Lomme,
Det var billigt og bekvemt.
Ak, men siden
. . . .
(Linien her har Censor strøget)
Ej til det Brug man for Tiden
Med det være kan fornøjet;
Altfor galt har Lygten røget,
Skjønt den er saa klejn og liden.
Christian vaer
Folk paa Landet, at de ta'er
Sig i Agt for al den Sværte,
Denne sorte „Knægt i Spar"
Mænger i sin Nyhedstærte.
Hold for Resten fast, min Fa'r,
Ved, hvad tidlig jeg Dig lærte:
Køtere, dem skal man snærte.
Lad dem bjæffe kun til Svar!
Lad dem snærre, vise Tænder,
Blot man Pisken mod dem vender,
Den gjør hurtig Sagen klar.
Løjerligt bli'er Kampen ført
Nu for Venstres Idealer:
Bajer bræger, Chresten galer,
Krabbe kimer, Holstein taler
Ved sin egen Blødhed rørt,
Georg, Eedvard, lette Svaler
Ned fra Videns Æther daler
Did, hvor Gjødning bliver kjørt,
Mens i Rendestenskanaler
Roder Dassavis-Schakaler,
Sandhed kun er ilde hørt.
Sort i Sort med Dynd man maler
Løgn, hvoraf man frejdig praler!
Det Parti — jo det er mørt!

Subskriptions-Indbydelse

paa

POLITISK VARE-LEXIKON,

indeholdende i alfabetisk Form

en nøjagtig Beskrivelse af de i Venstre forekommende Varer og Artikler, en Fremstilling af deres rette Opfattelse, Forstaaelse og Vurdering, Oplysninger angaaende deres Valgsteder, Manøvrer, Forfalskninger, Kneb, o. s. v. o. s. v.

Da der hidtil i det forenede Venstre har vist sig en sørgelig Mangel paa Begreb og da den store Masse af Vælgerfolket ikke rigtig opfatter Betydningen af de allersimpleste af Partiets Stikord, maa det antages, at et saadant Lexikon vil afhjælpe et længe dybtfølt Savn og være til virkelig Gavn paa enhver af de mange Tribuner, hvor Vælgerfolket ikke altid forstaar den Parole, der gives af Førerne.

Lexikonet vil komme til at omfatte en Fortegnelse over Alt, hvad der passer i Venstres Kram, og Forfatteren tror nok uden Beskedenhed at kunne sige, at Bogen er et ganske fortrinligt Makværk, da han under Udarbejdelsen er bleven assisteret af Partiets vigtigste Fagmænd, blandt hvilke exempelvis kan nævnes Alberti om Svovlsyreartikler, Tauber om Vaskemaskiner, Berg om Pavillonbygninger og Bjørnbak om Stemmens rette Brug og Føring.

Af Pressens enstemmige, rosende Omtale fremhæves kun følgende:

„Morgengnavet": *„Politisk Vare-Lexikon bør ikke savnes i nogen af Landets Kroer . . . aldeles uundværlig til fremtidige Agitationer . . . vigtigt Hjælpemiddel for enhver Bondefanger".*

„Dassavisen" (i en Anmeldelse af L—o.): *„Det er længe siden, jeg har læst en Bog med saa stor Fornøjelse og saa stort Udbytte som „Politisk Vare-Lexikon", og jeg tror, jeg forstaar mig bedre derpaa end alle andre . . . min Anbefaling faar en særegen Vægt derved, at Tusinder og atter Tusinder læse, hvad jeg skriver, og nære den dybeste Respekt for min Autoritet i alle æstetiske Sager . . . Jeg vil derfor raade den ærede Forlægger til ligesaa godt strax at foranstalte et andet Oplag."*

„Ude og Hjemme": *„Politisk Vare-Lexikon" egner sig udmærket til Folkegaver . . . havde vi havt denne Bog i Stedet for alle de kjedelige Bind fra Fyrrerne, vilde vi Realister tælle adskillige flere, gode Hoveder, end vi nu gjøre."*

Politisk Varelexikon vil med forventet Tilladelse blive kolporteret over hele Landet og med sidste Leverance vil der følge til Subskribenterne et stort Billede i Vandfarve af

Kong Chresten I. til Bogø.

Som en Prøve paa Stilen i Bogen hidsættes følgende i Flæng valgte Artikler, som formentlig ville give et godt Begreb om dette Værk.

Kjøbenhavn i Marts 1882.

Punch.
Gl. Strand Nr. 50.

Artikler. I. *Ledende Artikler* ere i Reglen noget Væv af den sorteste Sort, hvori det er meget vanskeligt at opdage nogen gjennemgaaende Traad; som en Følge deraf ere de uigjennemsigtige og indføres derfor i Masser til Brug for Bønderne over hele Landet. I den senere Tid er *Fædrelandet* kommet godt med ved Indførelsen af dette ædle Aandsprodukt og synes med Held at kunne optage Konkurrencen med de tidligere Producenter. — II. *Luxusartikler* ligne de foregaaende noget i Henseende til Vævningen og bære deres Navn, fordi de ere uden alt Værd. De vigtigste af denne Slags ere først indførte her i Landet af *Axelotto* og kunne betragtes som noget Teaterstads. Paa Grund af Raastoffet og dets tarvelige Behandling betales der intet Honorar for dem. III. *Giftige Artikler* skrive sig fra Hørup. IV. *Indsendte Artikler*, som modarbejde Virkningerne af de under III. nævnte, komme derimod fra Oldenborg.

Bukke. I. *Grevebuk* ere indførte her i Landet fra Ledreborg; af disse gjøres der mellem Aar og Dag mange paa Kristiansborg Slot, uden at det dog er lykkedes Opfinderen, Grev Holstein, at faa nogen højere Stilling i Regeringskredsene. II. *Juelebuk* kunne regnes til Julespøg og Nytaarsløjer, da det var ved Nytaarstider, at Opfinderen Juel søgte at bygge en Alderdomsforsørgelseskasse paa saadanne Bukke. Da Folketingsmændene imidlertid ikke kunde regne den ud, fik Opfinderen kun et Par paa Kassen. III. *Syndebuk*. Til dette Brug anvendes gjerne en forhenværende Redaktør af *Morgengnavet*, da en saadan har vist sig særdeles tjenlig dertil.

Buskvæxster ere smaa, sorte Gevæxter, som ere overførte fra *Trinitatis Kirkeplads* til et større Drivhuslokale paa *Gammelholm*, hvor de sættes paa Halvsold og søge at forme sig som Buskasen. Naar de ere gaaede igjennem en bergsk Rensemaskine, anses de for modne til at kompromittere sig med temmeligt rigt Udbytte. For Fuldstændigheds Skyld anføres her det bevingede Ord: *„Man skal ikke spise Jødekirsebær med Venstre, for saa faar man Stenene i Hovedet!“*

Doktorhatte. I. *Indenlandske*, dyrkes paa Langeland og bæres af Kvaksalvere, selv om deres *Lægemidler* ingen Virkning gjør. — II. *Udenlandske*, sælges til ethvert Hode og ere derfor ikke i høj Pris her i Landet undtagen i *Maribo*, hvor Wederkinck-Madsen har indført dem.

Fødevarer. I. *Aandelig Føde*. Man ansaa tidligere den paa Universitetet tilvirkede aandelige Føde for den bedste, men den folkeligste er nu den, som ved kunstige Midler opelskes paa Landets Højskoler. Eleverne paa disse ere meget aandsfortærende, og derfor anses denne Føde af Mange for skadelig, da den, nydt i større Kvantiteter, angriber Hjernen og foranlediger Syngningsbesværligheder. — II. *Legemlig Føde*. a. Sulteføde, faas paa *Bogø Navigationsskole*, men Tilførselen bliver knappere Aar for Aar. b. Spisevarer, se under Art. Tauber. c. Drikkevarer, se under Art. Schelde.

Gorilla er en stor Abekat, som paa Grund af sit krigerske Sindelag benyttes af Molboerne i Krigstilfælde, den saakaldte *Gorillakrig*. Den anføres jevnlig af Redaktøren af *Morsø Folkeblad*.

Knibtang kaldes en saadan Tang, som af Rigsdagen anvendes til at knibe med paa videnskabelige Omraader. Slige Operationer benævnes Vivisektioner og anvendes kun, naar der er Dyrtid i Landet, ligeoverfor Embedsmændene, saaledes at Tillæget af Dyr ophører. Statskassens Besparelse ved denne Metode er 400 Kroner.

Støvler. I. *Transtøvler* ere klodsede og tunge, benyttes af Venstreførerne til at gaa igjennem Tykt og Tyndt, hvortil de ere meget brugbare; da de tillige ere meget tykhudede, generer en ordenlig Vandgang dem i Regelen heller ikke. Ere Transtøvlerne udtraadte, bruges de i Regelen ikke mere. II. *Syvmilestøvler* ere meget lette og indrettede til Rejsebrug og bruges derfor af Venstreførerne, naar de om Sommeren rejse fra Kro til Kro. Ifølge Resolution af *Krigsministeren* er Brugen af slige Støvler forbudt Officererne af Hæren og Flaaden, da disse have at holde sig hjemme for Forsvarets Skyld.

Vejrhaner. I. *Danske Vejrhaner* er en Klein Vanskabning, som altid er hvid om Halsen; den er egenlig hverken Fugl eller Fisk, men er mest bekjendt for de Haneben, den gjør til enhver Taburet. II. *Slesvigske Vejrhaner* efterstræbes af Preusserne for deres røde Skins Skyld.

To Bopæle.

Vort Venstre havde sig en Mand,
Som Tauber hed
Og, Tiden lig, med skarpen Tand
I al Ting bed.
Som Berg han rejste viden om
Til Land og Stad,
Og han fik, hvorsomhest han kom,
Sin varme Mad.
Jo, Tauber han tyred' Kamelen.

Og da han for sin Mave maa
Ha'e dobbelt Plads,
Et dobbelt Hjem, kan man forstaa,
Ham gjør til Pas.
I Slagelse han Bo har sat,
Naar Valg skal staa;
Men naar han kræves skal for Skat,
Hvor er han saa?
Ja, saa tager Tauber Billetten!

Saa har i Kjøbenhavn han Bo,
Men er dog her
For Rodemest'ren inte go'
At komme nær.
Thi provisorisk her han kun
Sig ned har sat,
Og derfor ikke uden Grund
Han nægter Skat.
Jo, Tauber han redder dog Møntén.

Til Skattenægtelser hans Trang
Maa være stor:
Han nægter hjemme sig som mangen Debitor.
Men Tauber sig fornægter ej
I nogen Sag,
Og intet selv at nægte sig
Er i hans Smag.
Jo, Tauber han redder sit Rygte!

Naar slig Moral han hylde vil
Saa ligefrem,
Gjør den hans Opholdsteder til
To Dukkehjem;
Lig Noras er hans Hensigt klar,
Ja højst riæl:
Thi allerførst man Pligter har
Imod sig selv,
Og Tauber dem aldrig fornægter.

Dog skjønt man hist forgangen Aar
Slog af hans Hat
Og højt ham skatter, Afslag faar
Han knap paa Skat;
Men lad kun Fogden Skatten ta'e!
Sligt pletter ej
De Folk, som inte holder a'
At vadske sig,
Og Tauber nok redder sin Skindpels.

Undervægtigt Gods.

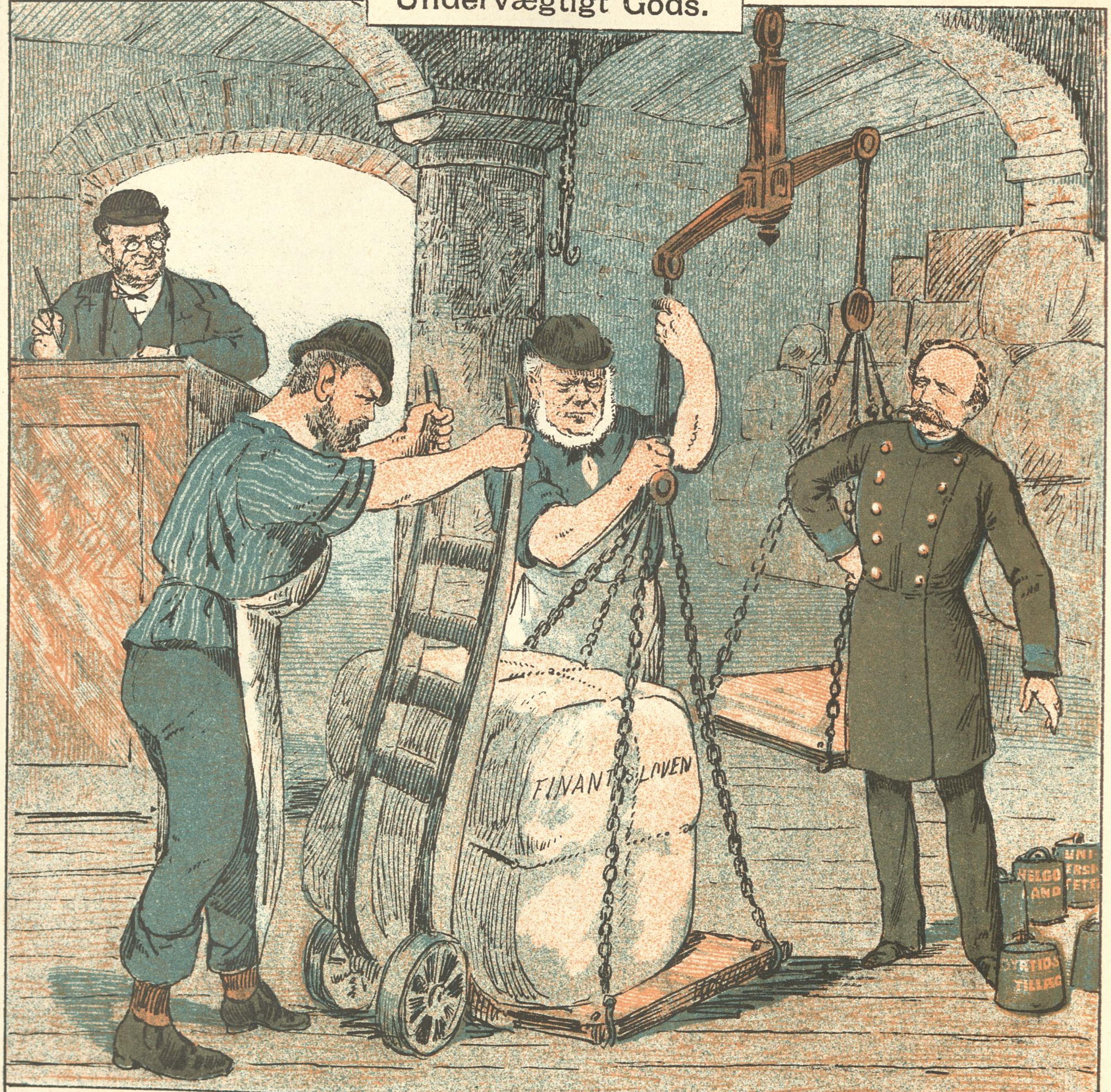

Naar dette Gods skal vejes, befindes det for let,
Og det med Grund, trods Venstres Benægten;
Thi, hvis man her skal lægge Vægt paa Folketingets Ret,
Saa maa det først selv lægge mer paa Vægten.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 30. Marts. Nr. 13.

PUNCH.

Mindre graverende.

— Nej, mit søde Barn, der bliver ikke noget af den Forlovelse. Jeg tillader det ikke — Du har da vel ikke kysset ham?

— Nej, Moder! Det har jeg ikke — det forsikrer jeg! — Det var ham, der kyssede mig!

En Magt i Staten.

Medens Venstre uforsagt
Aarevis har kunnet præke
Op ad Stolper, ned ad Vægge
Om sin gamle Kjæledægge,
»Den bevidste Folkemagt«,

Har os MONRAD nylig bragt
Budskab om, at her i Landet,
Hvor man støjer saa forbandet,
Har en anden Magt sig dannet,
Som er kaldt »den stille Magt«.

Ikke den for Dagen lagt
Har sig gjennem Venstres Skrydere
Brand- og Sparekasse-Snydere
Og de store Ords Udgydere;
Der er ej den stille Magt.

Heller ikke den iagt-
tages kan hos Folk, som OLE
CHRISTENSEN, skjønt han Parole
Lystrer blindt, og man kan stole
Paa, han intet skal ha'e sagt.

Nej, den gaar i kriegersk Dragt,
Skjønt med monradsk Præstekrave,
Og med Klein'er i sin Mave
Den i Dannerfolkets Have
Gjør paa Taburetter Jagt.

Længe var den stille Magt
I vort Samfund li'esaa stille
Som en Stakkel, der ved Gilde
Ovre blandt Ny-Zeelands Vilde
Er som Steg paa Bordet lagt.

Men nu raaber højt den: »Vagt
I Gevær!« thi her er Farer,
Som kun hine Statsmænd klarer,
Der fra fir' og treds bevarer
Mindet om en fordums Magt!

Mon de nu vil slutte Pagt
Med en Flok, som, for at finde
Vejen op til Magtens Tinde,
Landet aabent for vor Fjende
Har til Dato endnu lagt?

Ja, det er vel ikke sagt,
At de Last og Brast vil stande
Med Hr. BERG, hvis aabne Pande
Og hvis Bryst med Ur- og Dane-
Værket i er al hans Magt.

Men den hele Sag har smagt
Af, at heller disse trende
Statsmænd burde Tanken vende
Indad, for lidt mer at kjende
Til den sande stille Magt.

Punch drømmer.

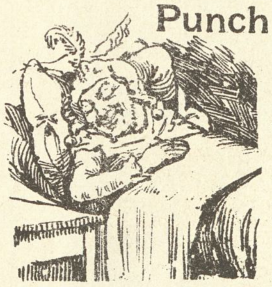

Punch laa i Feber. Vilde Syner og forfærdelige Drømme jog gjennem hans glødende Hjærne. Han drømte, han var i Rusland og som mistænkt for Nihilisme var dømt til at transporteres fra Siberien til Moskov, hvor han som yderligere Straf skulde overvære Gjenopførelsen af Kejserfesten i Kreml. Han sad i en Slæde indhyllet i Pelsværk og fo'r i rasende Fart hen over den maanebelyste Sneslette. Bag ved ham hørte han frygtelige Hyl. Han trode først, at det kun var de smaa Sorte, der vilde æde ham, men det var Ulve, rigtige veritable Ulve med en Hunger som Taubers. Det var slet ikke hyggeligt. Manden, der kjørte Slæden, var ligeledes indhyllet i Pelsværk fra Top til Taa. Det var ikke til at opdage, hvordan han saa ud, og saa trode *Punch*, det var »L«.

»Undskyld, jeg er saa fri at spørge Dem, Højstærede,« begyndte *Punch*, »men hvor glide vi hen?«

»Tjernajeff, Ignatieff, Skobeleff. Tys!« sagde den formummede.

»Aha!« tænkte *Punch*, »her gjælder det at vise Sprogkundskaber. Man soll sich nicht verblüffen lassen, som William Bloch bemærkede, da han kom ind paa det Javanesiske. Dynamitski, Nitroglycerinski, Kachelowsky, Wroblewsky, Ruski, Badutski, Snurre, Purre, Basselurre, Korinthemargrete!«

»Popoff!« afbrød Kusken ham.

»Golos?« indvendte *Punch*.

»Gortchakoff, Popodanoff, Aksakoff, Baranoff, Loris Melikoff,« sagde Kusken i en lidt venligere Tone.

»Preobraschinski?« foreslog *Punch*. »Levinsky, Proschowsky, Wieniawski, Hermannowitsch Bangenawski!«

Kusken slog Kappen fra Ansigtet.

»Andreiowitsch!« udbrød *Punch* glad.

Det var virkelig André Lütken selv, der forklædt som Dwornik havde frelst *Punch* ud af det tredie Departements Kløer. Det var en forunderlig Historie, endnu forunderligere end alle hans andre Rejsebreve. Skulde man tro André Lütken, — og da *Punch* var ene med ham i Slæden, var han jo nødt til at tro ham — havde det mægtige slaviske Parti i Venstre intrigeret imod ham. André Lütken var vel øjeblikkelig ilet til Ignatieff for at lægge et godt Ord ind for ham, men Ignatieff havde med stor Aabenhjærtighed forklaret ham, hvorledes den evropæiske Situation var, samt Ruslands Stilling til denne og henvist ham til Skobeleff, der saa havde trakteret ham med Karavanthe og Cigaretter, men raadet ham til at hjælpe sig selv, da han var bange for, at Ritzauskis Burowski — som han kaldte det — strax vilde telegrafere noget Slemt om ham. Heldigvis kjendte André Lütken Bestikkelsessystemet i Rusland til Bunds. Han bestak Politimesteren med fem Rubler, hans Fuldmægtig med tre Kopeker, Politibetjentene med en Snaps Brændevin og et Glas The og Arrestforvareren med en Agurk og en Pakke persisk Insektpulver. Al Ting gik godt; vi var kun 687 Werster fra den preussiske Grænse, og naar vi naade denne, var vi i Sikkerhed. Og André blev ved at fortælle, og Knut og Sammensværgelser og Dynamit og Nihilisme susede i en forvirret Sensationsartikel fra hans Læber. *Punch* blev hed om Ørerne. Kom det af Skindpelsen eller af Rædselsbillederne? Vist er det, at han syntes, alle Czarens Kosakker var efter ham. Forrest paa en lille mager Hest kunde han skimte General Gurko, men da han kom nærmere, var det Kammersanger Simonsen, der red Skoleridt i snævre Permissioner, og Slæden, *Punch* sad i, var bleven til en Karusselvogn, der kjørte rundt og rundt, bestandig rundt, medens Chresten Berg stod og lirede en lang Vise af om Parlamentarisme, og saa var han igjen i Slæden og kjørte af Sted, men i Stedet for André sad Hørup paa Kuskesædet og svingede en lang Kanepisk, som han sagde havde tilhørt Ploug i gamle Dage, og han slog Knald i Knald, men kluntet, saa Hestene blev sky, sprang til Siden og ind i en stor Drive.

»Hvorfor ere vi kjørte fast?» udbrød *Punch*, men mistede i samme Nu Bevidstheden.

Da han kom til sig selv igjen, sad han i Biskop Monrads Studerekammer. Lige overfor ham sad hans Højærværdighed og skrev paa sit næste politiske Brev. *Punch* kiggede over hans Skulder og læste Titelen paa Piecen: «Den vilde Jagt». I det Samme saa Bispen op og nikkede.

»Jeg vidste, Du maatte komme,» sagde han til *Punch*, »det er «den stille Magt», der har ført Dig herhen. Kjender Du «den stille Magt»?»

Punch saa paa Biskoppen, saa paa Piecen, han skrev paa, og i det Samme fløj hans Tanker tilbage til Rigsdagen i Kjøbenhavn og han tænkte paa Chresten og paa Hørup, paa Eeduard og paa Wederkinck-Madsen, paa de visnende Blomster i Ministeriets Haand, paa Kvaksalverdebatten og Navneforandringsdiskussionen, paa Hegsbro og Holstein, paa Bajer og Bojsen og hele Hurlumhejen. Og han saa igjen paa Bispen, som sad der og skrev. Og saa svarede han:

»Jo, Deres Højærværdighed, »den stille Magt» det er den, der er den stærkeste endnu her i Landet. Den stille Magt trækker Taburetten bort under Chresten Berg, den stille Magt river Portefeuillen ud af Hænderne paa Fischer, den stille Magt stiller sig overfor Klein, naar han argumenterer allermest juridisk, den stille Magt klinger højere end Krabbes Klokke, den stille Magt er stærkere end Holstein-Ledreborgs Veltalenhed, mægtigere end Hegsbros Listighed, den stille Magt tør tage det op selv med Krieger. Den stille Magt er paa Færde over alt. Den stille Magt sætter Herman Bang paa Hovedet i hans eget Blækhus, og Skamdrup i Skammekrogen i hans egen Svinesti. Den stille Magt lægger Øxen ved Roden af Gjellerups »Rødtjørn» og leger som Delfinen omkring Holger Drachmanns vel udhalede Digterskib. Den stille Magt er ogsaa i Færd med Deres Højærværdighed.»

Biskoppen saa spørgende paa *Punch*.

»Det lader ikke til, vi mener det Samme, Højstærede. Vil De ikke være saa god at præcisere lidt nøjere, hvad De mener med «den stille Magt»?»

»Hjærtens gjerne,» svarede *Punch*, gik hen til Boghylden og tog en Bog ned. Det var Cervantes med Billeder af Marstrand. Han slog den op og pegede paa *Don Quixotes* Portræt.

Biskoppen saa paa Billedet, smilede, saa paa *Punch* og smilede endnu stærkere. Saadan stod de et Øjeblik. Saa sagde Biskoppen: »Skulde De ikke selv lige for et Øjeblik siden være kommen paa tvers af »den stille Magt»? Hvad er det mest komiske? En gammel Politiker, der sidder og giver gode Raad i en Afkrog af Landet, eller et Vigtighedsblad, der holder pathetiske Taler. Don Quixote kan ikke staa sig mod »den stille Magt», men Sancho Panza da?»

Punch følte sig ramt. Han saa paa Bispen og Bispen saa paa ham. Og paa en Gang var det, som der blev lysere i Stuen og der lød en egen Fnisen og Hvisken i Krogene. Det var «den stille Magt», der begyndte at røre sig. Og *Punch* mærkede, hvordan »den stille Magt» tog ham, han saa igjen paa Bispen og paa sig selv, og saa begyndte han at le, først smaat, saa stærkere og stærkere, og han lo, saa Taarerne kom ham i Øjnene, og i deres dirrende Taage løb Bisp og Don Quixote og Studerekammer i Et for ham, og da han tørrede dem væk, laa han lysvaagen, men endnu i et stille Grin hjemme i sin egen Seng.

»Krisen er forbi,» sagde Doktoren, der følte ham paa Pulsen. »Det er Kininen, der har reddet ham.»

»Nej, det er »den stille Magt»,» sagde *Punch*.

Foraarsvise.

Mel: Naar bare der kommer en rigtig Krig.

Alt blomstrer Anemonen nu ved Solens Smil,
Naar bare Vaaren ikke narrer os April!
Men selv om der er Tegn
Til Uvejr og til Regn,
Saa pyt med det, naar bare vi maa slippe for Hr. Klein;
Thi Monrad skrev
For nys et Brev:
Om Estrup han siger,
At han skal gaa
Og lade staa
En Plads tom til Krieger,
Hvis ikke Krabbe
Den vil snappe,
Det var haardt,
Om for slig Grenaa-Birkedommer Estrup sku' gaa bort.

Og Liv der kommen er i Stadens Politi:
De fulde Folk kan Crone nu slets inte li'e;
Har Du en Blyhat faa't,
Saa skal Betjenten blot
Dig putte uden viders Vrøvl paa Hovedet i Kachot;
Paa Gaden maa
Ej »Perle» staa
Om Natten blandt andet;
Med Buxer paa
Skal Alle gaa
Om Sommeren i Vandet,
Saa man nødvendig
Bli'er anstændig;
Det er haardt
For Schram, at hans Artillerister falder bort.

Og Meldahl, som er Høvding for »Parykkers» Klan,
Maa lugte pænt til Julius Langes Tulipan;
Ja der var Pokker løs:
Scavenius var bøs,
Og Groth han raabte Prosit, da Parykkerne de nøs;
Sæt Meldahl gik,
Hvem mon vi fik
I hans Sted paa Pladsen?
Vor Dassavis
Vil for hver Pris
Forlange Carl Madsen!
Hvis Meldahl viger,
Vi dog siger:
Det var haardt,
Om for »Historiemaler» Madsen Meldahl sku' gaa bort.

Og Georg Brandes gjæster atter nu vor Stad
Til Fryd for de smaa Sorte og for Hørups Blad;
Den hele røde Trup
Si'er, Georg er en Knop;
Ambrosius Stub for slig en Knop er lille Gjellerup.
Antonio Smith
Ham gik det skidt:
Han maatte os bebude,
Hans Skriveri
Havde gjort det forbi,
Og Visen den var ude;
Og Folk de tænke:
Altfor længe,
Skjønt kun kort
Det vared', inden vor Antonio gik bort.

Ikke usandsynligt.

— Æ de nu'nte mærkbart Rasmussen, je har lagt vaagen hele Natten aa inte ku' drømt om annet end de' bare Utøj?

— Næh! De æ da'nte saa onnerlit; man drømmer immer om Natten om de', som man har hat Hodet fuldt a' om Daen.

Sandsynligt nok.

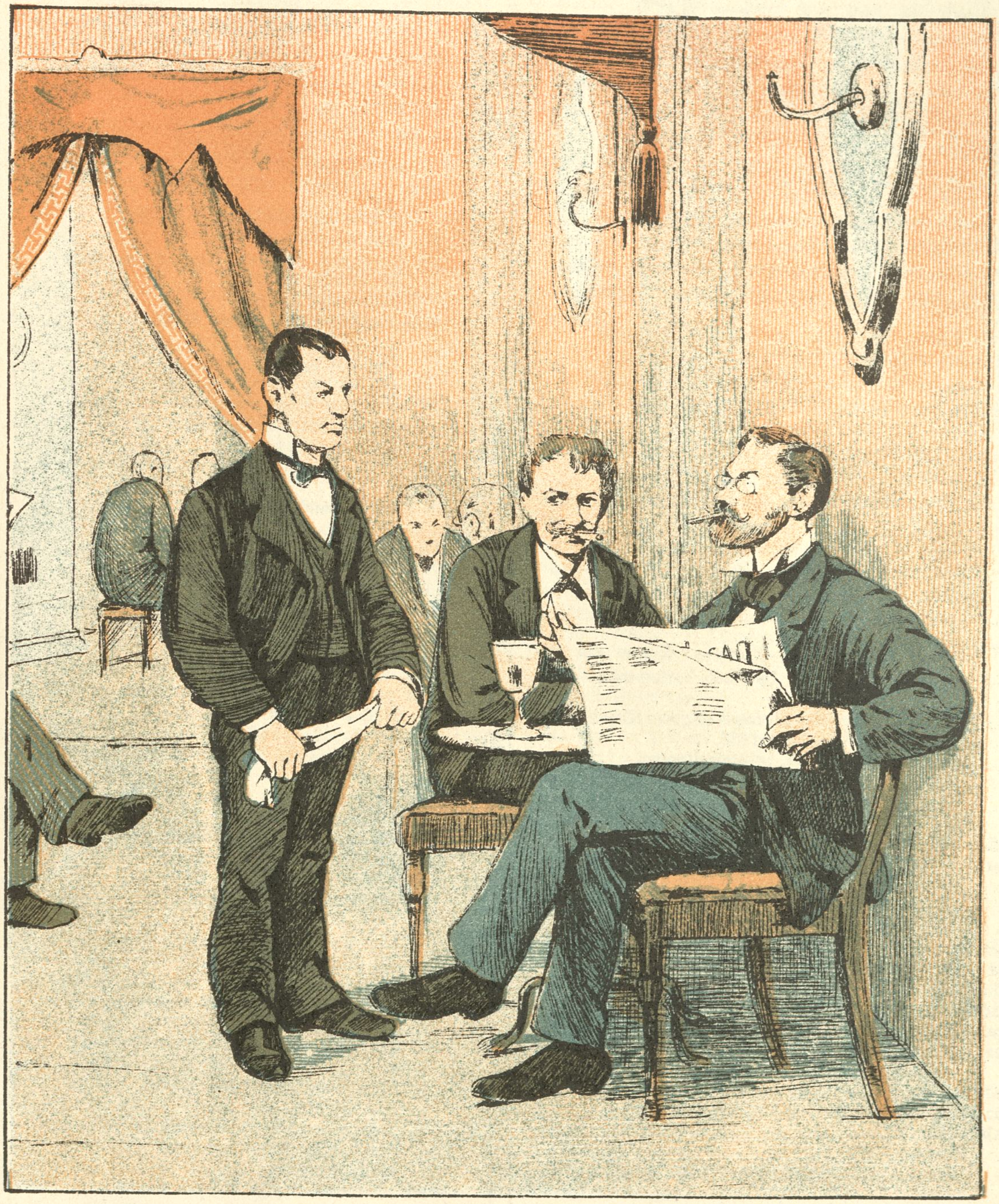

— Hør, sig mig! Hvor Fanden er den gamle Snegl henne, der ellers plejede at drikke sit Øl hver Aften der henne ved det Bord?

— Han err dødt!

— Saa . . ! Hvad døde han af?

— Véd D'ikke det? Han dødte af Tuborgkulose.

Straadød.

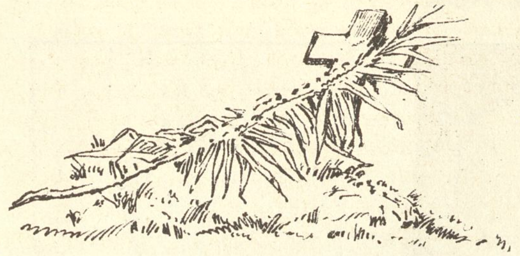

Til visse, Skæbnen skriver med sin Finger,
At Undergang er stedse Livets Frugt!
Hvert Lys, selv nok saa klart, vil blive slukt,
Og selv den bedste Stræng i Harpen springer.

Nu sit Farvel os „FÆDRELANDET" bringer,
Hvis Røst i lange Tider djærvt og smukt
Ved Ordets Fylde og ved Tankens Flugt
Har ført vort Frihedsliv paa Ørnevinger!

Og paa dets Grav skal aldrig Døgnets Græs
Fordølge, hvad det kaldet har til Live
For Nordens Fremtid og af Nordens Minder;

Men at det skulde være slige Gæs,
Som traadte det ihjel, jo det kan drive
Os Harmens Rødme op i vore Kinder.

Brugte Bøger. Paa *Punch's* Kontor ere følgende Bøger af nedennævnte, berømte Forfattere indlagt til Salgs:

Berg: *Fraseologi*, ny, betydelig forøget Udgave; Kbhvn. 1882.
do. *Kapergasten;* Helgoland 1882.
Hørup: *Kun en Spillemand*, militær Roman.
Klein: *Til Statsraadstaburetten*, en Kriminalretsassessorhistorie.
do. *Hvem af de To.*
Schelde: *Et Symposium;* Kolding 1879.
Tauber: *Forskjellige Standpunkter;* Kbhvn. og Slagelse 1881—82 } (makulerede.)
do. *Illustreret Kogebog.* }
do. *Vaskebog.* Uopskaaren.
Jens Busk: *Sorte og Røde;* Seekamps Forlag.
Cantor: *Vennernes Fest;* do.
Bjørnbak: *Faldgruben;* Aarhus 1881.
Schmidt, Antonio Leigh: *Dødssejleren.*
Herman Bang: *Homo sum* (ufuldstændig).
Holger Drachmann: *Et Handelshus — Blandt Bønder — Broget Selskab* (i 1 Bind.)
Schønheyder: *Ild og Aske*, Parodi-Farce i flere Akter.
Weiss: *Fra Cirkus*, Billeder af Virkeligheden; Kbhvn. 1882.
Meldahl: *Kunstnerliv eller den Ene Arbejdet, den Anden Lønnen.*
do. *Folk i Nød;* Charlottenborg 1882 (med Farvetryk.)
Julius Lange: *Det nye System*, grothesk Nutidsbillede.
Larsen, Kaptain: *Naar Møbler flyttes;* Dagstelegrafens Forlag, Kjøbenhavn 1882.
Heymann: *En Overkomplet.*
Tietgen: *Rige Dage — Renteskriveren*, (i ét Bind.)
Gedalia: *Det rullende Hus.*
Hvor man kjeder sig ved **Axel Henriques.**

Den første Rejse.

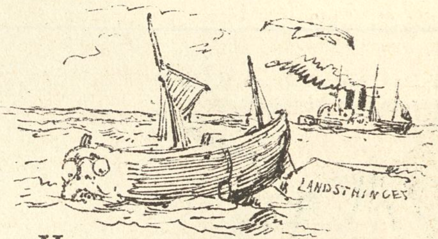

Hvor man paa Folkets Bedste
Sig arbejder træt
Og sparer nok paa Sølv, men ej paa Taler
Er endelig af næste
Finansaars Budget
Man foreløbig fri for flere Kvaler.

Det lod sig ikke skjule,
At her var en Sag,
Som Gru har voldet mange Venstre-Sjæle,
Ved Midnatstimens hule
Og rædsomme Slag
Det kunde kjendes selv paa CHRESTENS Mæle.

«Man kunde sig betrygge
Saa godt, som man vil,»
Den store Statsmand ytrede blandt andet,
«Men lader RAVN man bygge
Et „*Helgoland*" til,
Saa bli'er det en Forbandelse for Landet!»

Foruden dette Kampskib
Til Sømandens Gavn
Han paa en anden Plimsollsk Kiste grunder:
Han ønsked Statens Dampskib
Til Frederikshavn
Maa paa sin første Rejse strax gaa under.

Ja, dersom man ej faar en
Finanslov i Stand,
Og dog man lader bygge denne Damper,
Da er dens Lod beskaaren:
I Kattegats Vand
Den synke skal! Ja, Skæbne, du er hamper!

Dog heldigvis er Stillingen
Til Rejsendes Held
Saa haabløs ej, at Nødflag man maa hejse,
Skjønt BERG slog selv Bevillingen
Til Skuden ihjel,
Saa den gik under paa sin første Rejse.

Men vore Landtingsmænd vil
Paa ret Kjøl den faa;
Et Bjergningsmiddel sagtens ud de pønsker;
Saa det for BERG igjen vil
Med denne Sag gaa,
Som med hans mange andre «fromme» Ønsker.

Thi hvis for gode Stunder
Ej Højre sig gi'er
Og ikke atter skyder fra sig Tvisten,
Og skal her saa gaa under
En Skude, saa bli'er
Det selve Galeasen *Monte Chresten.*

Lidt mere om Oversættelsen af „*le monde où l'on s'ennuie*". Fra vor Korrespondent i Paris, der er almindelig anerkjendt som en Avtoritet i det danske Oversættersprog, have vi modtaget Følgende:

Etableret i Paris, kommer jeg fra at opdage nogle Exemplarer af „National-tidenden" omkring en Pakke Luxus-objecter fra Koebenhavn, læsende hvilke jeg begynder at beklage at have kvitteret Danemark. Min Amphitryon, min Afsats og mit Ricinus-Øl ikke havende været bleven glemte, ser jeg at have efterladt mig en „Skole" med Hr. William Bloch som Chef, Magen til hvilken ikke findes derhjemme, saaledes som han selv forsikrer. Monsieur Bloch og jeg, vi ere Digtere — voilà tout! *Vi skrive med esprit og ikke med Dictionnaire. „Ah!" sagde min fortrolige Ven Albert Wolff til mig forleden, „siig mig dog, Chevalier, hvilken er den største Mand af deres Land?" „Min Herre," svarede jeg, „jeg beboer Paris. Men* sacré nom que le diable me flûte, *om jeg ikke efter den sidste Blochade overlader Monsieur Bloch mit hele Rénommée." Comment? Man stilles sin Uvidenhed for Øjnene, man erklæres impossibel —* eh bien! *Man er* Redacteur en chef *for Republikkens „Hoftidender", man er patenteret Exploiteur af de tumiliske Kæmpehøje, og man er Scene-Insultør ved den nationale Scene, — hvad har man at gjøre? Man bliver grov i den Ferslewske Hoftidende, man declarerer sig selv som en vigtig Person, og Moluskerne derhjemme imponeres. Spørgsmaalet* •javanais• *— hvilket Monsieur Bloch med* les consequences de l'ignorance *(de Uvidendes „Konsekvenser") staver* •javannais• *— blokkes ud til det mest mulige, „Hoftidenden" begraves under Suffisancens „tumilus" — og* la peau est sauvée: *Skinnet er reddet. Se der en Mand, som med javanesisk Blaar forstaar at aflede Opmærksomheden fra Sagens* réalité, *og hvilken jeg med Sindsligevægt kan overlade min Plads som national-theatralsk Umulighed.* Je le testamente à Monsieur Punch!

Richard Négociant,
Officier d'Académie
Redacteur en chef de „Nutiden" (Copenhague)
Correspondent pour (Danemark)
de l'Association Internationale Littéraire.
93, Rue Miroménil (Paris).

Lige for Lige. Direktør Schumann spiller Siegfred Nebelong i Kjøbenhavn. Samtidig spiller Siegfred Nebelong Schumann i Dresden.

Gravøl.

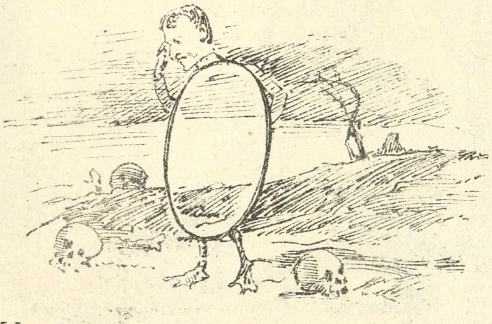

Mel.: •Hvor liflig klinger disse Dansemelodier.•
Fra •Den sidste Nat.•

O, fromme Læser, suk og fæld en stille Taare,
•*Fædrelandet*• skal begraves!
Med sorgbetynget Mine samles ved dens Baare
Alt det Fineste, der haves.
Lille Leigh for Sjov
Vilde lege Ploug,
Og da saa den spæde Livstraad brast,
Leigh med stille Smil
Og sin Pen i Hvil
Sukked: •Hvorfor er vi nu kjørt fast?•
Skal ej — førend
•Redaktøren•
Ta'er en Tørn
Nok ein Mal,
Dækt af Holstein-Ledre, —
Vi den Døde hædre
Med et allersidste Bakkanal?

Se, sorte Slips og Handsker massevis gi'er Møde,
Sort saagar er Klein'ses Skjorte,
Nu er det Pine Død et Held, at vores Røde
For det meste er smaa Sorte!
I en Hyrevogn
Kommer just en Hovn
Pæne Præster ind fra By og Sogn:
Monrad uforsagt
I en Krieger-Dragt
Kjører baglænds med sin •stille Magt•.
Cantor's milde
Krokodille-
Taarer trille. —
Hist et Læs
Busk-Mænd let vi kjender —
Blandt den Dødes Venner
Følte de sig ret i deres S.

Og Jeppe Tang gaar rundt og taler saa pathetisk
Om de Folk, der Smaadyr stikker.
Der kommer William Block — han snakker •*javanesisk*•,
Mens Hr. **T. H.** •java-bikker•.
Og med højst *Standart*
Frost tøer op, saa snart
Schelde skjænker Grav-Øl ud og ler.
Hørup spiller Top,
Tauber følger Trop
Og i Distraktion en Bordbøn be'er!
Om vi Masser
Fik af *Dass*'er,
Bladets Plads er
Stedse tom; —
Fred da med den Døde!
I det tavse Øde
Vanker Leigh-Smith ganske = **0** om.

Stakket Dans.

— «Hr. Schmidt! Hr. Schmidt! Husk paa, hvad De har lovet os!»

ET REJSEÆVENTYR.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 6. April. Nr. 14.

PUNCH.

Paa Limpinden

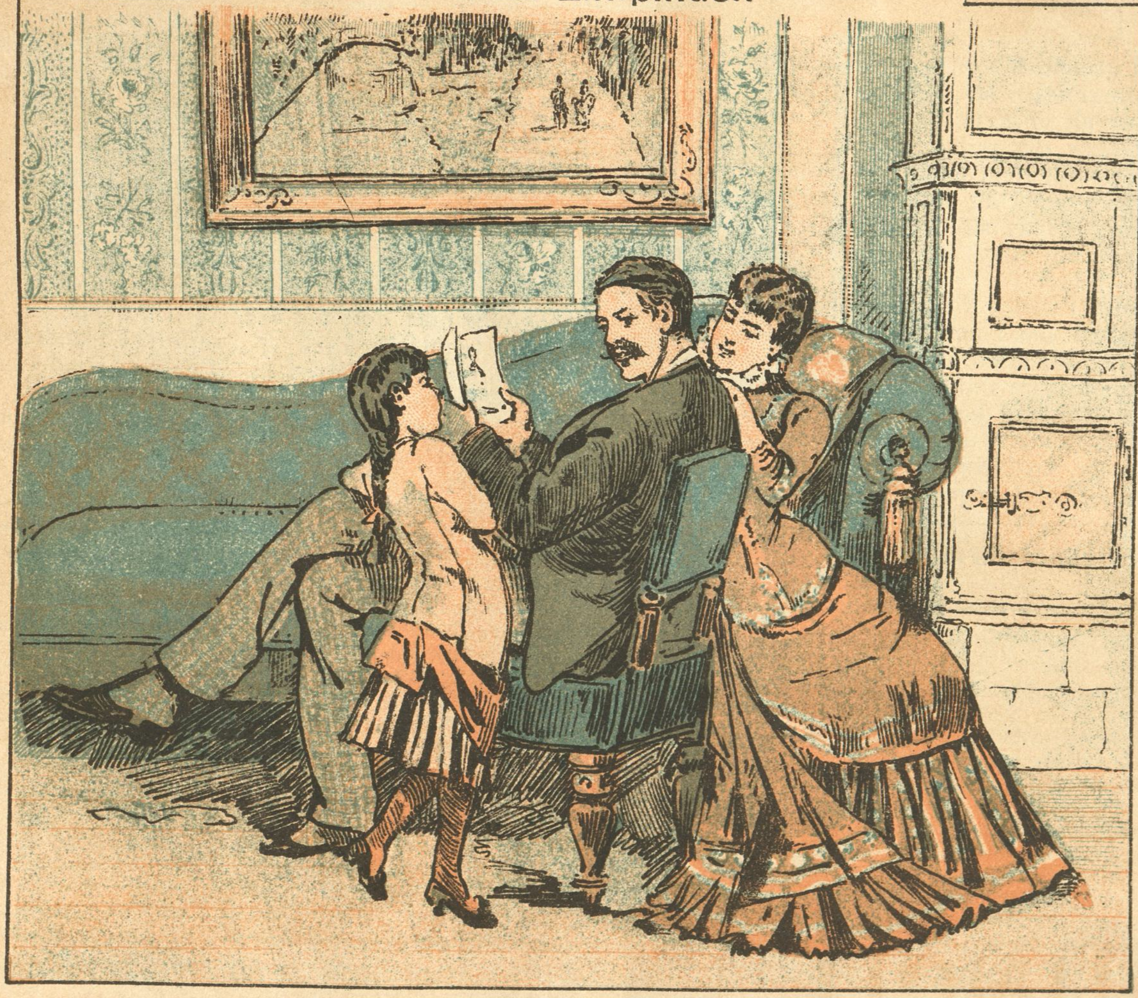

— Hvem Pokker mon dog dette Gjækkebrev kan være fra? Hun skriver «kjære Carl», saa det maa jo være En, der kjender mig godt.

— Ja, det kunde da ikke nytte, at jeg skrev «kjære Fader», for saa vilde Du jo opdage det lige strax.

De tre Punkter.

Med grønne Knopper smykkes Gren og Kvist,
Og Foraarssolen ler til Paaskeliljen,
Og over alt er Fryd, men aller mest
Blandt dem, der redigere Folkeviljen;
Thi er blandt dem endnu en Smule Tvist,
Saa bliver den i alt Fald i Familjen.
I Foraarsstykker alle sig fordybe,
Og rundt om BUSK smaa sorte Snegle krybe.

Men midt i denne Foraarsfryd og Glæde,
Der spores kan i hele Landet rundt,
Er i vort Folke-Paradis til Stede
En Slange, som udklækker noget ondt:
En Venstremand har derfor Grund at græde,
Thi sorte Punkter i sin Horizont
Han skuer, lig NAPOLEON den tredie;
Thi disse Landstingsmænd er grumme snedige!

I lang Tid Folketinget sad saa fredeligt,
Og ved enhver Behandling, her fandt Sted,
Ihjelslog Sagen ærligt det og redeligt,
Men gjorde ellers ingen Sjæl Fortræd;
Og nu vil Højres Landsting snakke med
Om alle Ting! — Ja, det er mer end kjedeligt,
Og Venstres Horizont — hvor det dog tungt er! —
Formørkes nu af trende sorte Punkter!

Til Dato har det stadig givet efter
Og slaaet af paa sin moralske Ret;
Men denne Magtbegjærlighed, der hefter
Sig ved vort Landsting, bliver ikke mæt,
Før det har hele Magten i sit Net.
Derfor maa alle gode Venstrekræfter
Ved disse trende Punkter Fjenden standse,
Thi her er Folketingets sidste Skanse.

Det er jo klart, hvis Venstre ej maa slaa
Vort Søværn, uden Fjenders Hjælp, for Panden,
Samt ikke Universitetet faa
Af haabløs Undergang bragt ud til Randen,
Og ydermere heller ikke maa
Ha'e Lov at sulteføde Embedsstanden,
Vil det med Spot og Skændsel kun bedække sig
Og kan saa gjærne strax gaa hjem og lægge sig.

Nej, denne Skanse kan det ikke miste!
Den bør ej Højre fange i sin Vold,
Og den maa derfor holdes til det sidste
Med Hørupsk Mod og Taubersk Maadehold.
— Blot ikke nu Hr. BERG den Lod skal friste,
At Skansen bli'er en Monradsk Faarefold,
Hvor — sligt man før har set hos denne «Drømmer»
— Hint «Danevirke» i hans Bryst man rømmer!

Vexlende Variationer.

Kjøbenhavns Forfatterverden.

Dette Album har jeg faaet Lov til at gjennemblade. En vis overfladisk psychologisk Feuilletonisme maatte kunne finde saa rig en Mark paa disse Blade, Samfundsperspektiver at svælge i, Aandrigheder at lade ane.

Med disse faa Ord som Indledning og Undskyldning ville vi da begynde vor Vandring gjennem Kjøbenhavns Forfatterverden.

I. Axel Henriques.

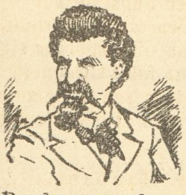

Det er besynderligt, hvor han ser godlidende ud! Med sine sorte, drømmende Øjne, med sit mørke, krusede Haar over den lidt lave, men hjærtensgode Pande, ser han ud som en Kirkegængerske paa Vejen til Synagogen. Men Skjægget forraader ham. Der er noget grusomt, noget sort ved det Skjæg. Og Haanden, hvormed han knuger Penneskaftet, er voldsom og energisk. Den fortæller mere end hele det øvrige Billede og fortæller meget. Tilfældigheden har gjort ham til Skribent. Derfor er man altid ved at faa et Tilfælde, naar man læser hans Artikler. Lejligheden og Tilfældigheden skabe mange af disse Forfattere, som begynde tilfældig og maaske siden fortsætte, fordi det at begaa literære Fejltrin virkelig synes som en Vane — rigtignok den kjedsommeligste af dem alle.

II. Holger Drachmann.

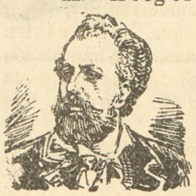

De første, man opsøger i Forfattersamlingerne, vil vel altid være Lyrikerne. De pirre. Man vil først se dem, disse Mennesker, som have Blæk paa Fingrene og Vers paa Samvittigheden. Der er Noget, som driver os til at stirre paa disse Billeder og som fængsler os, naar vi først have dem i vor Haand. Der findes vel en Snes Digtere i Samlingen. Det vil sige, saa er Gjellerup regnet med og et Par Stykker, som have attenteret Vers. Af ligefremme Lyrikere i juridisk Betydning findes, tror jeg, knapt otte—ni.

Man tænker sig dem, véd jeg — som oftest lignende Bertran de Born og Poulsen som Ambrosius. Men Lyrikere, der gaa om i Knæbuxer og med en Harmonika under Armen, ere kun Fantasi. I alt Fald se disse Ansigter anderledes ud. Naar jeg i dette Øjeblik gjenkalder mig Holger Drachmanns Ansigt og sammenligner det for Exempel med Otto Borchsenius, finder jeg, at de begge have noget vagt og ubestemt i deres Blik. Altid er det drømmende, og dette vage Drømmeri dugger som en Taare den stærkt Lyriskes Øje. Dette forklarer sig i den mærkelige

Fra Teaterverdenen.

Nu, da Saisonen nærmer sig sin Slutning, florere Beneficerne. Baade paa *Kasino* og paa *Folketeatret* have disse taget deres Begyndelse, og »*Punch*« har derfor ogsaa som en liberal Direktør tilbudt sine Favoritskuespillere at overlade dem sit Marionet-Teater til 17 Beneficeforestillinger efter eget Valg. Foreløbig antages følgende Stykker at ville komme til Opførelse:

Den honette Ambition,) Pretiosa, Kronjuvelerne)	for Commerceraad Heymann.
Den lille Rødhætte	- Otto Borchsenius.
Den Trekantede	- Chresten Berg.
Den politiske Kandestøber	- »*L*«.
Orphevs i Underverdenen) (2. Akt), Murmesteren)	- Etatsraad Meldahl.
Alle mulige Roller	- Professor Erslev.
Min egen Dreng,) Den forbudne Frugt)	- Herman Bang.
Stegekjælderen, Grisen	- Folktmd. Tauber.
Faldgruben	- Folktmd. Schelde.
En Caprice	- Biskop Monrad.
Alt for Fædrelandet,) Lad os skilles ad)	- Antonio Leigh-Smith.
Hvor man kjeder sig	- Folktmd. Boyesen.
Opad! Krieger i Fredstid	- Geheimeetatsraad Klein.
Abracadabra, Sandt og Usandt,) Skildvagten, Til Sætters)	- Dassavisen.
Fejltagelserne, Den bogstavelige Udtydning, Misforstaaelse paa Misforstaaelse	- William Bloch.
Konsequentser	- Grev Holstein-Ledreborg.
Et Rejseæventyr, En Tale,) Vore Koner)	- Holger Drachmann.

Privattelegram til Punch

(gjennem det Kaufmannske Bureau).

Paris, den 6te April. Monsieur Perivier, den uheldige Redaktionssekretær ved Figaro agter at forlade Paris, da han er umulig paa Boulevarden. Et Rygte om, at han skulde have overtaget Pladsen som Rejsende for et Eau de Cologne-Hus savner al Grund. Derimod antages det almindeligt, at han agter sig til Kjøbenhavn, hvor han for at gjøre sine indvundne Erfaringer frugtbringende, agter at indtræde i Redaktionen af Dassavisen.

Ballade.

Stille, stille, o, stille Uge!
Stille maa man paa Lappen suge.
Ingen Baller og Fester er der,
Ikke Spor blot af Koncerter!
Jo, Passionssang, Orgeltoner
Samler vel en Del Personer —
Deler man ej de Passioner,
Ak! saa er man ilde stedt!
Ingen Adgang til Theater!
Ingen Cirkusakrobater!
Ingen Rigsdagsreferater!
Puh! det er en streng Diæt.

Stille! stille! hør Klokker kimer!
Det er Kirkernes bedste Timer,
Mængden mylrer til og fra dem —
Hvor skal Folk vel gjøre af dem?
Andre til Udstilling skynder
Sig som Kunstens store Ynder.
Stoppet der som Sild i Tønder,
De fordøje deres Lunch.
Aldrig, aldrig jeg forgjætter
Denne stille Uges Vætter.
Keine Rosen, keine »Blätter«
Uden Deres Tjener

Punch.

Omstændighed, at Lyrikeren saa ofte begaar Vers med et Minimum af Fordel. Spørg Hegel! Thi ubevidst digter han for Digtets Skyld. Dette sygelige, vage, drømmende Physiognomi vil Blæk.

III. Sofus Skamdrup.

Svinet er et Dyr, der kan forædles. Det kan endog afrettes til Jagt. Trøffeljagt. Men dette Ansigt tyder ikke paa nogen Forædlingsproces. Der er noget jordisk rodende, grovt gemytligt over disse Træk. Først man ser paa det, opdager man ikke noget mærkeligt deri. Det er ikke nogen Asket, det ser man strax. Men det naturalistiske, der ligger skjult i Mundkrogene, som dirrer i Næseborene og raaber Kukkuk ud af Øjenkrogene, skuffer ikke. Og alligevel — naar man ikke véd, at denne Sofus har bedrevet Thomas Friis, kunde ligesaa godt enhver anden Sofus være kommen i dette Album som just denne. Men man véd det. Det er det.

IV. Herman Bang.

Det vil hurtig blive En paafaldende, at det »opstillede«, som saa ofte skæmmer Fotografier, i højeste Grad præger Størstedelen af disse Billeder. De mere bevidste stille sig i Graavejrsbelysning, og med deres Kjendskab til deres egne Træk understrege de alt for stærkt en enkelt af deres Egenskaber og lave sig et Udtryk. Saaledes Herman Bang!

Det lavede, Komediespillet, fordi man véd, man iagttages, er her næsten stødende stærkt. Maaske er han bleven fotograferet paa Sædelighedspolitiets Foranstaltning, og véd, hvorfor han foreviges.

Derfra maaske dette Skjær af Affektation

Han sidder i sort Frakke, Hovedet lidt paa skraa, kælent støttet til en lille hvid Haand. Over Ansigtet og hele Personen er der udbredt noget sødladent, noget sentimentalt, der ligger i Blikket, som er altfor blidt og som præger hele Stillingen med en utaalelig Umandighed. Man tror kun altfor let sig selv — naar man forgylder sine Vildfarelser.

Men Lovene ere altid skrevne for Mængden, aldrig for Undtagelserne, og Lovene maa vide at skaffe sig Respekt — selv blandt haabløse Slægter. Man finder i Herman Bangs Værker saa mange Substantiver uden Verber, saa mange Adjektiver uden Substantiver — saa liden, altfor liden sund Fornuft. Derfor er det, man saa ofte spørger sig selv, om han ogsaa er fuldt tilregnelig. Og fordi Spørgsmaalet er saa knugende vigtigt, ville vi lade være at besvare det og lukke Albummet.

Hr. Manbang.

Belevenhed

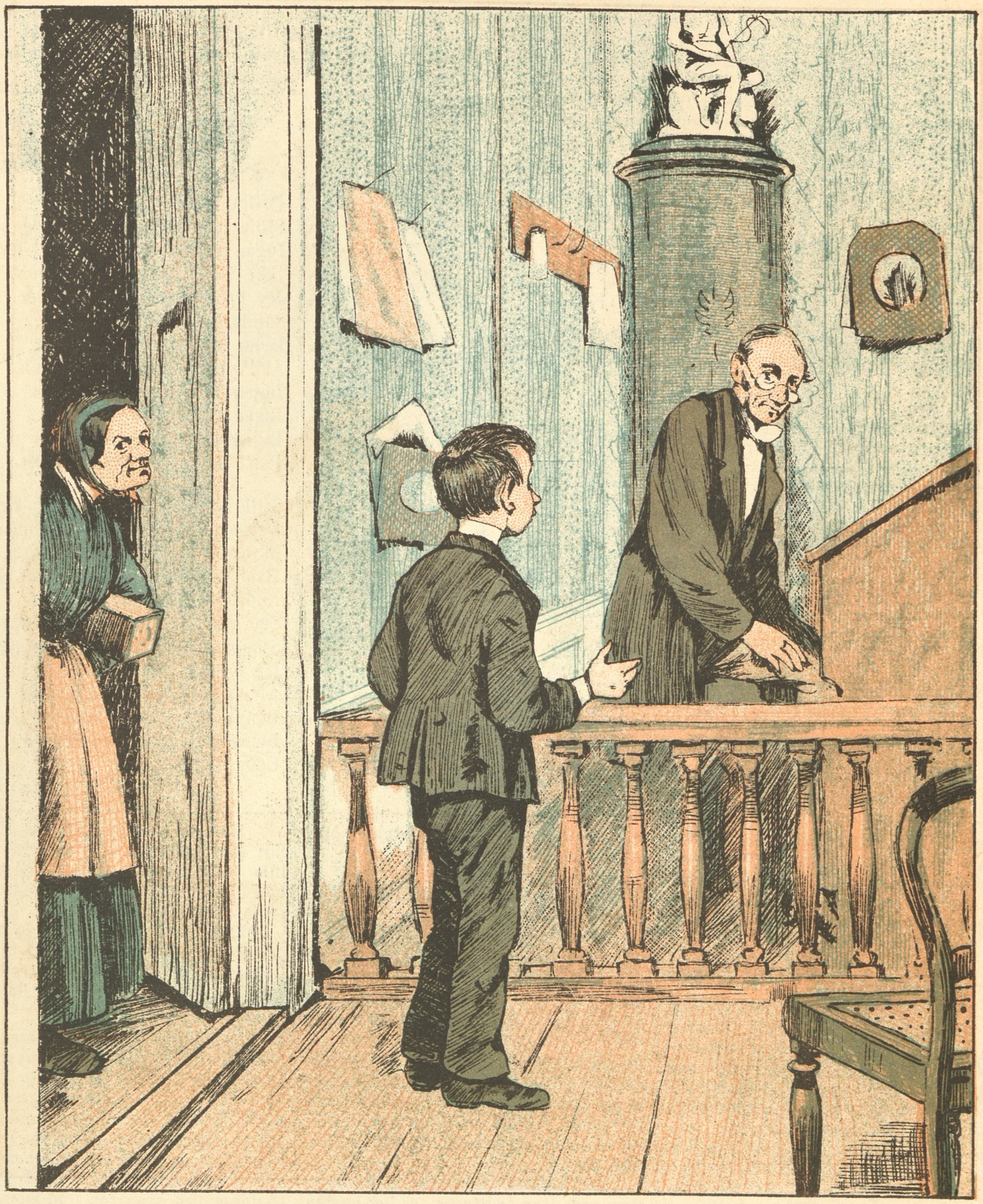

— Det er vist den Dame, som skal børste Kakkelovnen!

Stærk Tvivl.

— Er de nu ogsaa rigtig levende, lille Madam?
— Ja, Fruen ka stole paa, di æ levende.
— Nej, véd De hvad, min gode Kone; den Fisk har saamænd aldrig været levende!

Da Fælles-Organisten lagde ud paany.

(Frit efter Holger Drachmann.)

Der trækker Venstre-Kroluft over Landet!
Ej Berg alene lufter ud sit Nag:
I Monrads Piece er der rigtigt Slag;
I Vennelag
Vil Klein og Krieger gaa med Berg i Vandet.
Og medens disse sære Tidens Tegn
Vi netop vil fortolke paa det bedste
Og række Haanden ud imod vor Næste,
Mod Krieger, Monrad og mod Klein,
Skal dette Landsting fælt os gaae i Vej'n!.

Et kunstigt Ting, det Landsting! Ikke dannet
Det har sin Færd paa drachmanerlig Vis.
Ved Esrom-Søens Bred det aldrig landed'
Som Orlogskonge og led der Forlis.
Det er et Selskab, hvor som Fugl paa Gren
Man samme Vise kvad, men ej »til En«,
En Verden, hvori Venstre lidt kun breder sig,
Men hvor til Gjengjeld desto mer det kjeder sig.

Ja, det er grumme kjedeligt, men sandt,
Og Sandhed har man sjelden Lov at sige,
Naar man i »Morgengnavet« for Kontant
Med Vers dets Spaltefødе skal berige.
Kan her ej flere Assensplader slaas,
Og kan ej mere her paa Ho'det stilles,
Maa Redaktionen af dets Degnevaas
Nødvendigvis udbryde: Lad os skilles!

Dog »Morgengnavet« gaar endnu, endskjønt
Man kjender udenad dets Lektie næsten:
Det slaar for Berg og Brandes og for Resten,
Som følger disse gjennem tykt og tyndt.
Det ta'er det aldrig nøje med en And;
»Forsætlig Misforstaaelse« selv kan
Ej gjøre Bladets »Negerkorps« betuttet,
Der paa »Enfoldighedskanoner« har Forstand,
Men ellers ikke har opfundet Krudtet.

Og »Folkets« velbekjendte »sunde Sans«
Har heldigvis endnu ej faaet Færten
Af, at Organets Sandhedsfakkeldans
Gi'er Fakkelholderne en egen Glans,
Saa vi kan gjøre ganske trygt i Sværten.
Saa lad os skrive li'esaa galt vi vil,
Selv om en Bjørnbaks Ry vi vil os skabe,
Vort Vælgerfolk gi'er Pengene dertil,
Og vi har intet Renommé at tabe.

Politivedtægt.

Da *Punch* efter en moden Overvejelse af Politidirektørens Ændringsforslag til den for Kjøbenhavn gjældende Politivedtægt var kommen til den Erkjendelse, at disse vare altfor liberale og humane til, at den rette Torveorden kunde opretholdes, medens de efter al Sandsynlighed vilde give Anledning til flere Spalter Gadeuorden daglig, sammenkaldte *Punch*, i Lighed med hvad der sker ved Borgerrepræsentantvalgene, et privat Møde af Folk, som han i Forvejen vidste var enige med ham og som nærmest repræsenterede Stadens Bygængere, Stenslidere, Drivere osv. Paa dette Møde henvistes Sagen, i Lighed med hvad der sker i Folketinget, strax til et Udvalg, som fik den Opgave at udarbejde et helt bynyt Forslag og fik Paalæg om, i Modsætning til hvad der sker i Folketingets Udvalg, værs'god at bestille Noget. Allerede et Par Dage efter afleverede Udvalget derpaa følgende Underændringsforslag til Politivedtægten:

1) Det forbydes Folk at *færdes paa Isen,* naar den ikke kan bære dem.
2) Det forbydes Folk at *vise sig i overkjørt Tilstand* udenfor Hospitalerne.
3) Det forbydes Folk at bevæge sig i Spring i *Løvstræde* eller i Løb i *Springgade,* ligesom det ikke er tilladt Folk at bade paa *Badevejen* eller bære slappe Seler der.
4) Paa Strækningen *Østergade, Amagertorv og den øvrige Rute* maa Folk kun bevæge sig i Skridt, undtagen de have løbende Forretninger paa denne Strækning. Stenslidere maa kun bevæge sig i Sørgemarch-Tempo (♩ = 100) og maa nøje passe ikke at komme paa gale Veje. Alle Fodgængere paa Ruten maa kun benytte det Fortov, hvor Husene ligge paa højre Haand, og maa ikke gaa paa egen Haand, men have at holde Retning til Højre, marchere i Trit og se til Venstre, ligesom det er dem forbudt at rynke paa Næsen, plirre med Øjnene eller foretage sig andre Bevægelser, som kunne genere Færselen.
5) med Hensyn til *Gadefejning* bestemmes, at alle Damer bør være forsynede med lange Slæb, hvorved den gamle Regel, at Enhver skal feje for sin Dør, ophæves.
6) *Kjørsel med Børnevogne* er kun tilladt i Tiden mellem 2—4 om Middagen paa Fortovene paa Østergade, Amagertorv og den øvrige Rute.
7) *Kjørsel med Sofavogne eller andre Møbelvogne* maa kun finde Sted paa de ordinære Flyttedage, hvor der for Fremtiden ikke vil blive lagt dem et Halmstraa i Vejen.
8) Det forbydes Folk at *trække med Bjørne* paa offenlig Gade, Vej eller Plads; derimod er det nok tilladt at *gaa med et lille Skab,* naar det kan bæres uden at genere.
9) Det forbydes *Værtshusholdere* at have Blus paa Lampen ved højlys Dag, ligesom Anvendelsen af *dobbelt Væge* er ganske forbudt.
10) Med Hensyn til *Slagsmaal paa Keglebaner* bestemmes, at det er forbudt Folk at slaa Skjæve; sker dette paa en aaben Bane, vil den blive lukket for den Dag.
11) *Forhandling af Aviser* forbydes aldeles paa Gaden; dette Forbud gjælder dog ikke med Hensyn til *„Dassavisen“* i Blommetiden.
12) Der foreslaas at anvende elektrisk Belysning paa Gasvejen, for at Folk kan finde Gasværket. Denne Bestemmelse er ikke tiltraadt af d'Hrr. *Ehlers* og *Howitz.*
13) Det forbydes Folk at vise sig paa offenlig Gade i *Optog eller Dragter,* som kunne give Anledning til Forar

gelse eller Latter. *Punch* foreslaar tilføjet: Det forbydes Politidirektøren og Politiinspektøren at vise sig i Uniform ved kongelige Begravelser eller lignende, alvorlige Lejligheder.

14) Det forbydes Politidirektøren at skaffe slige *utugtige Bøger* som *„Haabløse Slægter“* Udbredelse ved at lægge Sag an imod dem.

Overlampepudserens Dagbog

Torsdag den 30te Marts. Fredløs. Som jeg har været længe i stor Forlegenhed, hvad jeg skulde skrive om; Fordi jeg ved ikke, hvem der har skrevet det; Som man bør, Naar man vil være retfærdig og upartisk og tage alle mulige Hensyn; For; sæt det var Drachmanns nationale og man rev ned paa det! Saa vilde Folk sige det var Ondskab; Og han selv, at det var; Forfølgelse. Og hvis det var Molbæk og man roste det; Vilde «Dassavisen» sige man var en Idiot; Hvorfor jeg finder det er meget uforsvarligt mod Anmelderne at skrive anonymt og bringe dem i Vilderede som de var; Nemlig «Dagbladet» mest med Gnavenhed og Ubegribelighed i Forstaaelsen af det oldislandske Landskab i Dekkerationen, som jeg spurgte Petersen hvad Meningen var; Fordi jeg antog at oldislandsk Landskab maatte ligne et almindeligt islandsk lige saa meget som et Oldensvin et almindeligt Svin hvorom jeg henviste til Schandorphs Leksikon i Røgtersproget; Som han selv kan se efter. Men Petersen bemærkede: Severine Do maa ikke være for haard ve Kretikerne ærindrende a di er svavelie Menneskebørn der arbeder i deres Ansegters Svedihed for a fylle den graadie Maalogs nemlig Publikoms glubende Appetit aa ka ikke reine den saa nøje ud, men maa ha visse Reiler aa gaa etter, saasom a naar Støkket hade vaaren fransk me Conjakker aa Deleriom aa Præk aa Arbedere saa hade de vaaren briljangt i alle Dele men værendes islandsk aa fint aa probert i sin Udtrøksmaade aa befængt me Lyrig aa Poesi hist aa her, er de et skavet islandsk Faar aa fredløs; I Aviserne. Men i Dagbogen ka Do gie de for Ægsæmpel Meietgotmespørs, fordi Dagbogen er et historisk Værk de falder eng under Efterverdenens Domstol; Liesom Burnomvildes Skrifter. — Murmesteren, med Frøken Schrøder som Henriette. Som Ferslews Aviser vil have skal kaldes Angriet'; Hvad Brun aldrig i Evighed vilde komme ud af. Men er sod; Ikke Brun men Angriet' og de viser begge to Sandheden af det gamle Ord som siger at man kan blive god naar man bli'er gjemt; Som de er blevne af Komandanten med faderlig Omhu og Brun vidste jeg nok vi havde endnu fordi ham kan man ikke undgaa at ligge Mærke til; Imellem. Men Malle Knallerup vandt et Væddemaal fra mig fordi jeg paastod Frøken Schrøder var gaaet til Watt for længe siden; Men havde Uret, og hvis det for Resten holder Stik at Kunstnerne bliver bedre af at gjemmes; Ligesom Rødvin; Saa maa Fru Gjørling blive sypærb; Ad Aare.

Søndag den 2den April. En Egoist; Som er et af Lindows Børn; Men Stedbarn; Formedelst Løftelsen mangler og er bleven til Forløftelse; Paa Olaf Poulsen; Som ogsaa er svær; Nemlig fordi han skal være en Gubbe paa 36 Aar; Og dog en net Mand, der i første Akt gjør sig ubehagelig for en ung Pige; Som i den Anledning skænker ham sit Ja; Fordi hun vil paa Komedie og Balfaldera i Hovedstaden. Men Fru Oda Petersen er en Sphinx og bevæger sig i Gaadefuldhedens taagede Regioner med Spørgsmaalstegn, uudgrundelige dybe Blikke og rødt Haar; Som Sarah Bernhard; Hvad der gjør hende dejlig; Men endnu mere uforstaaelig; Hvorefter den sexogtrediveaarige Olding begynder at gaa i Barndom og kan formedelst sin høje Alderdom ikke skjelne fra Næse til Mund men antager Fru Hennings; Der er bedaarende; Som altid; For en Gaas og Fru Hilmer for en Svane; Skjønt hun er en Hundæmon; Som er saa rimeligt, eftersom hun er opfødt i en Præstegaard; Og da Lindows Børns Fader er kommen saa vidt kan han ikke selv hitte ud af det og lader den Alderstegne gaa ud ad én Dør og Svanen af den anden og Fru Oda staar ene tilbage som Sphinx og spørger Publikum om de saa kan knuse den; Hvorpaa Tæppet falder under Forbavselse; Og det er Skade Komandanten ikke har gjort ved Lindows Børns Fader som ved Fru Gjørling og gjemt ham; Fordi saa kunde han blive god endnu; Men har foretrukket at lade det komme frem for at faa rød Løgte; En Aften og siden aldrig mere; Hvilket viser at Komandanten er; En Egoist.

Aprilsvise.

Mel.: «Marlborough s'en va't en guerre.»

Umanerlig rar jeg finder
Denne Maaned, som oprinder;
Skjønt naar man i Sjap forsvinder,
Stikker rent Humøret a',
|: Tu hu! tu hu! hu! hu! :|
Indtil Solen atter skinner.
Ha! ha! ha! ha! ha! ha!

Crone strengt sin Haand udstrækker
Som en «Døgenflue»-Smekker,
Indtil alle Knejper lægger
Deres Harpetoner a'.
|: Tu hu! tu hu! hu! hu! :|
Det har krænket svært Hr. Secher.
Ha! ha! ha! ha! ha! ha!

Fæle Rødder, fler og færre,
Rundt paa Gaderne «fordærre»
Hver en nobel, velklædt Herre,
Det bli'er være Da' for Da';
|: Tu hu! tu hu! hu! hu! :|
Indtil de faar banket Ber're.
Ha! ha! ha! ha! ha! ha!

Nu har Crone hittet Raden,
Der er Skyld i hele Skaden:
Hver en Borger udi Staden
Skal ha' gyselig Dada!
:,: Tu hu! tu hu! hu hu! :,:
Naar han strør Papir paa Gaden.
Ha ha ha ha ha ha!

Vi af Crone's ny Instruxer
Ser, at William Bloch en Lux er,
Naar som andre Skolefuxer
Han vil sig en Vandgang ta',
:,: Tu hu! tu hu! hu hu!
Uden Spor af Svømmebuxer.
Ha ha ha ha ha ha!

Og Gud hjælpe den, der vover
At gi' Hals, mens Crone sover.
Klokken To og derudover
Skal hver Pranger røfles a',
:,: Tu hu! tu hu! hu hu! :,:
Og ti' stille, naar han raaver,
Ha ha ha ha ha ha!

Ingen Børen, som med Iver
Ud paa Gaden sig begiver
Og en lille Næring driver,
Maa med *„Dassavisen“* gaa!
:,: Tu hu! tu hu! hu hu! :,:
Hellegu! hvor Secher piber
For de Sorte og den Graa!

I Ledebaand.

FREUND *sculpsit.* PUNCH *delineavit.*

Konfliktens Ragnarokr rykker nær,
Dens LOKE har i god Tid givet Møde,
BERG-RISER fører han mod Højres Hær,
Som gjøres skal til Midgaards-Orme-Føde.

Kun Skade, at en saadan Førers Vinger
De sølle Jætter knap til Gladhejm bringer!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 13. April. Nr. 15.

PUNCH.

En lille Diplomat.

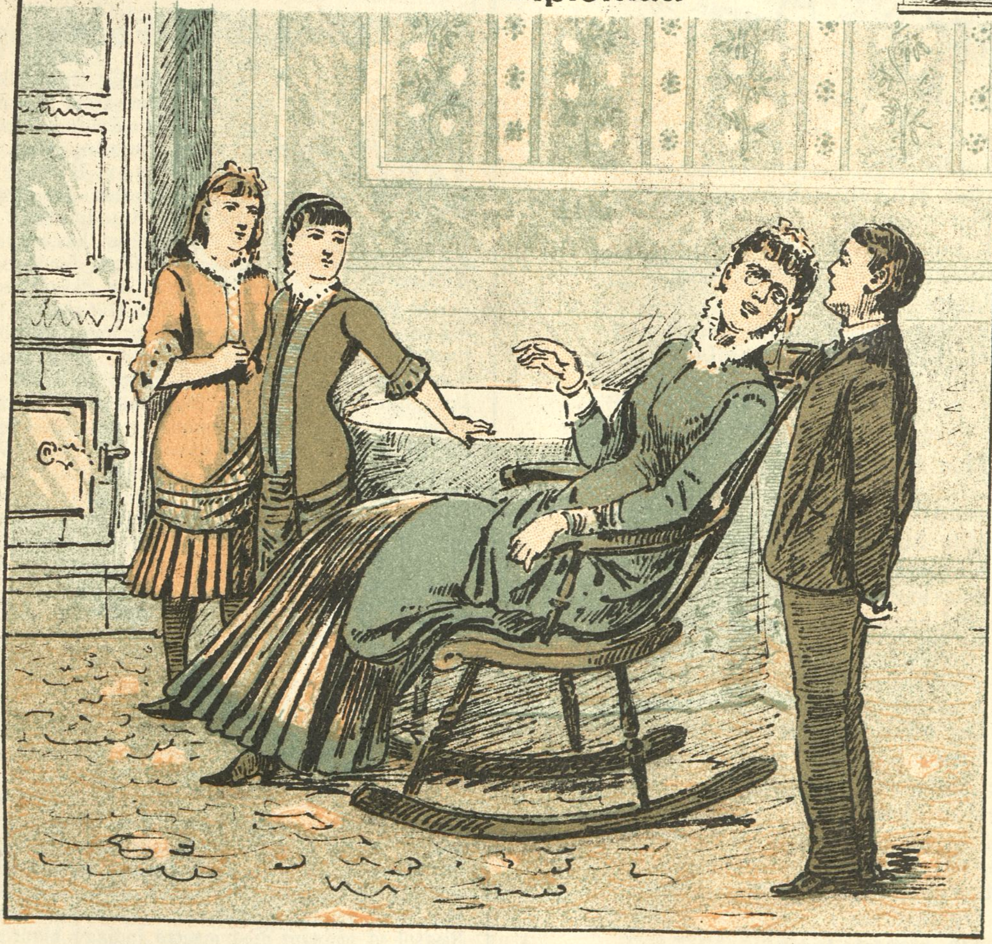

— Hvem holder Du saa mest af, Sofus? Af Anna eller af Margrethe?
— Det vil jeg ikke sige Moder, for saa bliver Anna vred.

Ny ambrosiansk (Finans-) Lovsang.

Den stille Uge gik sin Gang,
Og atter KRABBES Klokkeklang
Forsamle skal
I Tingets Hal
Dets velbekjendte Folkemænd
Igjen.
Det er saa rart at sidde her
Blandt JEPPE TANG'ske Hjærte-Træer,
Hvor al Logik
I Politik,
Naar CHRESTEN lægger ud paany,
Maa fly.

I MONRADS stille Magt, man véd,
En stille Magtbegjærlighed
Udfolder sig
Saa lempelig;
Skjønt Lempe kan just BERGS Parti
Ej li'e.
Med sandt og usandt, løst og fast
Det trænger paa, thi det har Hast
Og vil ham ha'e
Strax paa en Ta-
buret, selv om den gjør slig Degn
For klein.

Ach, se et meget bisteri Syn!
Vort Venstre rynker sine Bryn
Og spytter i
Sin Haand, fordi
Det faar igjen de Punkter tre
At se.
Ved *Logos* sværger hver en Sjæl:
De skal i Livet ha'e en Pæl;
Selv om vi blot
Igjen kun Spot
Skal faa, og «provisorisk» gi'es
Os Ris!

Dog se, hvor speyle-klar og glat
Hin LEDRE ta'er paa Sagen fat!
Det er fast, som
LOYOLA kom
For her at se sit Skilderi
Heri.
Men BERG med aaben Pande slaar,
Thi Flyttedagen forestaar,
Og da maaske
I Støvlerne
Rent Sengehalm han atter faar
I Aar!

—x—

Geografisk Foredrag.

I den kejserlig chinesisk danske Afdeling af det store nordiske geografiske Hof-The-Selskab holdt Professor Rslwsky forleden Aften et Foredrag om Et af vor Husinsekter, set fra et historisk-geografisk-botanisk-astronomisk Standpunkt. Næsten alle vore Husinsekter havde været her fra Oldtiden, hvilket fandt sin naturlige Forklaring i de Skindpelse, hvori de gamle Fædre gik omkring. Med Hensyn til Loppen var det dog ikke saa ganske klart, om den alt i Oldtiden havde været her i begge sine Arter. Den store brune Art, der er af et godmodigt, letsindigt og i det Hele ganske skikkeligt Gemyt, troede han nok var af national Oprindelse. Den lod sig let tæmme og var da meget anvendelig til lettere Arbejder, saasom at lukke Vinduer op i Korthuse, kjøre med smaa Kanoner osv. Den var dertil afholdende og stadig. Man vidste altid, hvor man havde den. Den anden Art, de smaa Sorte, var derimod indvandret i den tidlige Middelalder. Deres Temperament var ganske anderledes vildt og grusomt. Man fandt slemme Blodsugere mellem de smaa Sorte. De vare dertil fyldte af et Slags sydlandsk Ild, der gjorde, at de aldrig kunde holde sig rolige, men vare i en stedsevarende agressiv Bevægelse. De vare heller ikke lette at fange, da de vare særdeles durkdrevne. Trods dette var man i vor humane Tid dog ikke tilbøjelig til at fordrive dem med Ild og Sværd som i gamle Dage, men nøjedes med en Gang imellem at servere dem lidt persisk Insektpulver. Selve Navnet paa denne Art Insekter tydede ogsaa paa forskjellige Racers Tilstedeværelse og gav et interessant Bidrag til Folkevandringens Historie. Paa Latin hed den pulex, paa Italiensk pulce, hvoraf Navnet Pulcinella, paa Spansk pulga. Af dette Ord pulga kom formodenligt Ordet Purgatorium, Skjærsilden, der saaledes oprindelig maa have heddet Pulgatorium. Man kan forstaa, hvilken Rædsel et saadant Sted maatte indjage blodrige Katoliker, der alt i levende Live ofte fik en lille Forsmag paa de Pinsler, der ventede dem. Paa Fransk hed Insektet puce, paa Græsk ψυλλα, paa Litauisk blusa, paa Gammelbulgarisk blucha og paa Sanskrit pulaka, hvoraf rimeligvis Navnet Polakker, hos hvilke Folk dette lille Husdyr jo sagdes at blive særlig vel behandlet. Alle disse Navne kom af en indoevropæisk Grundform puraka, Stammen var pur (græsk πυϱ), hvilket betyder at brænde, at svide. Dette betegner tydelig Ejendommeligheden hos denne ildfulde, sortsmudsede, Lidsige, utaalmodige sorte Race, og

saa meget mærkeligere var det, at denne Benævnelse slet ikke findes hos den blonde angel-sachsiske. Paa Tydsk hedder Loppen **Floh** (heraf Flohrenz — senere Florents — italieniseret Firenza), paa Engelsk **flea**, paa Islandsk **flò**, paa Gammelmellemtydsk **vloch**, paa Angelsachsisk **fleáh**. Alle disse Navne udledes af en Stamme, der betyder flyve, flygte, fliegen, fliehen. Var det nu ikke klart, at her forelaa et ganske andet Racemærke, at det Insekt, der her var Tale om, var af en anderledes fredsommelig Natur. Paa Dansk hed Dyret **Loppe**, paa Svensk **loppa**. Disse Navne udledes af Verbet løbe og tydede paa endnu en Afart af særlig skandinavisk Blod. Der var imidlertid i Tidernes Løb foregaaet mange Krydsninger, Folkevandringerne havde blandet Racen. Den tidligere Frygtagtighed hos den germaniske **Floh** var ved Paavirkning af den latinske **Pulex's** ildfulde Natur bleven til krigerisk Mod, Navnet «**sorte Husarer**» mindede om mangen herlig Rytterdaad. Der var vistnok her til Lands gjort alt for lidt for at fremme dette interessante Dyrs Velvære. I Syden var det anderledes. Han skulde dog minde om de aarlige Flyttedage samt om Ladegaarden, hvor Loppeavlen dreves rationelt. I Sproget havde Insektet ikke her til Lands sat mange Spor. Kun den Dans som kaldtes **Gallopade** var maaske fremkommen paa samme Maade som den italienske **Tarantella**, der forestillede den af en Tarantel bidtes Bevægelser. Men det vigtigste var den Adskillelse mellem den brune og sorte Race, der saa tydelig viste hen til de forskjellige Folkestammers nationale Ejendommeligheder. Efter det anførte kunde altsaa saadan en tilsyneladende Ubetydelighed som et Loppestik undertiden danne ligesom et Brændepunkt, hvori svundne Tiders geografiske Forestillinger samlede sig.

Et godt Raad hver Torsdag.

At servere Hoveder paa et Fad var en yndet Anretning i de antike ægyptiske Restauranter, særlig blandt Herodes Elskerinder, og er det endnu blandt Fru Odas Tilbedere ved Stranden 18. Sidstnævnte fade Hoveder serveres Skjærtorsdag Morgen af Hr. **Hjort-Lorenzen** under Titlen: «den italienske Sæson i London». Tilberedningen er følgende: Man tager en almindelig Bladneger, giver ham en Pen i Haanden, indpakker ham omhyggelig i et engelsk Blad og anbringer ham under en ferslewsk Damppresses Tryk. Der vil da vise sig det overraskende Fænomen, at de engelske Blade «protestere mod **Massenet's** Opera «**Herodiale**», fordi **Baptisten St. John** heri optræder som smægtende Elsker.» For at sikre sig dette heldige Resultat, ville vi dog tilraade:

1) At man i Tide henvender sig til den sprogkyndige Medarbejder, Hr. **Will. Bloch**, da man derved ganske vil kunne undgaa at faa at vide, at **Herodias**, Herodes' Svigerinde og Hustru, paa Fransk hedder «**Hérodiade**». Dette Ord staar rimeligvis ikke anført i den Udgave af **Sachs'** Lexikon, som han heller ikke plejer at slaa op i.

2) At bemeldte Bladneger er i Besiddelse af tilstrækkelig Aandsnærværelse til at kunne oversætte «John the Baptist» (**Johannes den Døber**) ved «**Baptisten St. John!**» Iagttager man nemlig ikke disse Forholdsregler, vil den lækkre Mundfuld ikke, som nu, kunne blive «en Steg» for *Punch's* Læsere, og vi vilde ikke i Dag se os i Stand til at servere Hr. **Hjort-Lorenzens** gode Hovede paa et Fad.

— «Der er mange, og store ere de alle!» sagde **Hørup**, han saa i sine «forsætlige Misforstaaelser».

Et rart Blad.

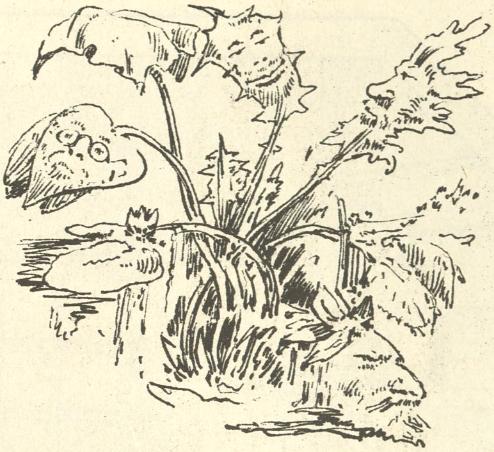

At «**Morgengnavet**» er et Blad,
Paa Navnet strax man hører;
Men dersom nogen vide gad,
Hvorhen man samme fører,
Naar man botanisk paa det ser,
Da kniber det, min Sandten,
Thi man af Blade finder fler,
Som Lighed har med Planten,
Naar **Berg** med **Degne-Vaas** gjør Jeppe glad,
Det ligner snart et **Hjærte-Blad** og snart et **Skræppe-Blad**.

Og naar, hvad tidt at se man faar,
Det **Kløverblad**, der danned',
Organet, ufrivillig gaar
Med Klæder paa i Vandet,
Og naar af sligt uheldigt Bad
Organet op er dukket,
Det ligner et **Aakandeblad**,
Med **Andemad** betrukket,
Og i det unge Danmarks Poesi,
Det bruges kan som **Figenblad** for **Schrams Artilleri**.

Naar HØRUP Gift og Galde la'er
Ud af sit Blækhorn flyde,
Strax et **Skarntydeblad** man har,
Hvis Skarn er svært at tyde;
Og naar den samme Redaktør,
Den hele venstre Fløj glad
Gjør med et evig grønt Humør,
Da er det et **Æh-Føj-Blad**.
Men trædes **Eedvard** her paa Tæerne,
Da sporer man en **Chresttorn** mellem «Evropæerne.»

Naar **Schandorph** med lidt opkogt Mad
Gjør Holderne tilgode,
Da ligner det et **Lavrbærblad**
Paa syltet Svineho'ede,
Men naar det ret krakilsk sig ter
Og **Drachmann** slaar sin Lyre,
Et **Brændenældeblad** man ser,
Der brænder li'esom Syre,
Deraf den Vane kommen er kanske,
At «**Morgengnavet**» gjør saa grumme tidt i Nælderne.

Offervillighed?

— Je sku helse fra vor Mouer aa sie, a Skolemesterens ette motte faasmue denne Ost.
— Tak, min Dreng; men kan Du hilse Moder og sige, at det er sandelig altfor meget.
— Ja, ded sae Faaer osse, men saa sae Mouer, a man va jo dov nød te aa gie ded faasultne Pak nouet!

Ikke til at tage Fejl af.

— Har De noget Bud med til Stationen, Mejerske?
— Ja, vil De hente min Koffert! Den staar hos den Kjøbmand, som vender Enden mod Kroen.

Rêveries phantastiques.

Det var den 8de i April,
Og Himlen var et straalende Smil
Og syntes al Ting at love.
Paa Gaderne vajede Flag ved Flag:
Det var Majestætens Fødselsdag,
Og der var Højtid ved Hove.

Punch, der er en loyal Natur,
Bestemte sig til at gaa til Kur
Med Krabbe og alle Vennerne.
Thi trak han Kisteklæderne paa,
Og da han derpaa i Spejlet saa,
Han gned sig fornøjet i Hænderne.

Se, aller først han styred' sin Gang
Mod Torvet, hvor Guldæblerne sprang
I solbelyste Kaskader.
Han glæded' sig over det stolte Flag
Paa Raadhusbygningens høje Tag
Over joniske Kolonader.

Da Øjet omsider af sligt var mæt,
Gik Ungersvenden frejdig og let
Med smilende Kind gjennem Byen.
Han vilde op til Rosenborg Slot;
Der fra Terrassen kunde han godt
Betragte Kongerevuen.

Der saa han Soldaterne komme til
Med vajende Faner og klingende Spil
Og Vaaben, der lyste: Af Banen!
Og Hesten vrinsked' i springende Lav,
Kanonerne rasled' i klingende Trav,
Idet man sænkede Fanen.

Omsider Middagstimerne slaa,
Da *Punch* trak de glacerede paa
Og lavede sig til Kuren.
Den Friherre ud til Slottet kjør,
Gardisterne gjorde stram Honnør,
Og snart han sig meldte hos Jour'en.

Og han kom ind, og frem han bar
Nu sine Lykønskninger snild og snar
Som *temporis acti laudator.*
Og derpaa han listede sig saa smaat
Til Side for rigtig at nyde godt
Af det Hele som Observator.

Han saa dem komme med Buk og Smil
Og vandre rundt i solenneste Stil
Og i den stiveste Tone.
Især dog To ham i Øje sprang,
De havde hver en herlig Present,
Og det var Krabbe og Crone!

Krabbe, hvem Rigsdagen sendte did,
Han havde haft et frygteligt Slid,
Men nu kunde han triumfere:
Han bragte Kongen et *„Helgoland“*
Og Dyrtidsmynt til hans Embedsstand —
Liebe! was willst Du denn mere?

Crone bragte en »Vedtægt« med,
Men den kom nok ikke paa rette Sted,
Da Kongen ved den observered',
At Borgerne her i Kjøbenhavn
Af den vilde næppe høste Gavn,
Men blot blive chicanered'.

Og det kunde Kongen slet ikke li'e,
Thi Monsteret for et Politi,
Det er dog ikke — Kosakken!
Nej! det skal jo støtte det Heles Vel
Og søge at tjene Befolkningens Held,
Men ikke med russisk Trasakken.

Da Øjet og Øret til sidst var mæt,
Saa følte *Punch* sig en Smule træt —
Sin Middagslur han forsømte.
Og nu var han kjed af at gjøre Kur,
Men da han gik hjem for at ta'e sig en Lur,
Bemærked' han først, at han drømte.

Himmelbrev.

Til Degteren og Poletikkeren Bjørnstierne Bjørnson.

Hoho! Dereses Velærværtihed. Di ka forandre Singenaler paa, at Hjertelil hoppede Masorka i gamle Færdignants immervæk sjemytlie gamle Brystkasse, havendes læst med Begeistring aa Angtusiasme om Sammes udødelie Turnæ i di norske Bygder hollendes Foredra over Repobleggen inte gratis og for slets Ingenting, som Velærværtihedens store men i di Dele mindre praktiske Medkollegus i Dannemark, nemli Bajer, villé ha gort, men taendes mejet fornoftit og mærkangtilt en lille Angtræ a otte Skilling for Voxne aa Børn de Halle, men ves Velværværtiheden skulle lægge sin Hug til a komme nej tel Dannemarg rejsendes paa Gesjæften og inte mere havendes dersteds den gamle gemytlie fra Bakken til a aransjere Forestillingerne for Samme ska Unnerteinede anbefale Løitenant Weis, Velærværtihejen kommendes ellers let te a danse Tallerkenvals me Fattiskat for Borremæsteren, og kunnende sleppe me en lille Sanktweisdans i Stejet. Anbelangendes Valhalla værende sløit paa denne Aarsens Tij, har den Gamle inte vijere a medele ujen a han loj sig forleje tel a gaa tel Spaakælling forlejen i Anlejning a et lille Skav, Samme forlejen hade faat stavlet sammen i Fællej med den gamle grinagtie Svend Hejmdal, sigendes til Fertignant, han sku la sai spaa, va Unnerteinejeде inte velle værendes bleen bedragen i sin Tij paa Bakken a en Klærvojante i Kaffegroms, samme havendes forusagt den Gamle han sku enne som Geheimekumferenseraaj og Ellefant, aa inte fandt Stej, men vi gig saa allirenveller nej tel samme Madam beboendes en Kælderlejlihej i Niffelheim, og værende kaldt en Vølve. Hvorpaa den Gamle sporte samme Kælling vordan de ville gaa neje i de gamle Dannemarg, vorefter hun ga sai til a vænne Øjnene i Hodet som en første Ælskerinne paa et Morskavsteater og deklemere Vers som den Gamle kan inte gengie skreftli, fordi der sku spelles paa Gitaren tel Akkompanjemang, men de gik uj paa a nu revneje den med et Knald og et tomt Rom, som Professor Matzen paato sig Arbedet me a fylle ladendes sig udnævne tel Digtator og Alvorsmand paa Sligt, vorpaa han og Crones Gutter og Sjønheiters Brandfolk træje an me Gevær i Vil og hele Venstre putte i Brommen, foreløvig, va der kalles Provisoriom. Hvorefter di velle gi goe Ord og love a være skiggelie og fig Embejer og Bestillinger ujen Dyrtlslillæg til a ernære sai me, saasom Berre tel Overgangkone paa Vartov aa Tauber tel Unnerskriver ve Statsdampkykkenet og Schelde ve Vanværket, aa Tauber ku di ikke hitte i Begynnelsen samme værendes svær a skælne i Mørke formedelst Kuløren aa havendes ingen fast Bopæl, saa hele Opdagelsespolitiet var paa Benene etter ham og blier funnen paa et Spisekvarter. Og Dassavisen blier sat under Renovasjonsvæsenet og Hermanbang paa di moralsk forsømte Børns Frelse, vorefter det opdages a man inte har hat Størke nok tel a besætte Morgengnavets Kontor men maattet senne en Batallion a Lajegaarens Mandskaft dersteds hen, som er gaaet got i Begønnelsen engtel

Sofus Skamdrop arriverer, men Lemmerne blier herover begejstrige og fraterniserer me samme Smaafolkemand og drekker Knujer engbørdes, vorefter Krabbe renger Storm me Klokken i Marmorkirken og Folket blier obsternasit og kører frem med Berres Kanoner vorefter Ragnarokr begønner. Tauber gier Fenrisulven og sluger Ministrene en for en ontagen Skeel som han maa ta i to Bij. Hørup som har fra Lille a vaaren et Midgaardsormefrø skyjer Ham og gøret a me Landsting og Risret. Men telsidst opfinner Wædderking-Madsen Krudtet. Eedevard har Gnisten men kommer for nær. Saa futter de Hele a me et Knald og uj a Nastronsflammerne hæver sai de nye Gimle, vor Monrad, Krieger, Ussing og Klein sitter og spiller Domino med Guldtærninger. Va der var en proper Spaadom for en blank fem og tyve Øre og en Rulle Skraa, som vi maatte bøje tel Mardamen og den gamle Glaje velle gerne be Velærværtighejen levere en lignendes for sit Fædrelands Vedkommende, havendes Betingelserne tel a blie Profet sammesteds. Ho ho! Immervæk den gamle glaje

Tyroler-Færdignant,
p. t. Valhalla.

Flyttedags-Betragtninger.

1882 er Statistikens Aarhundrede. Naar vi derfor i Dag smykke os med nedenstaaende statistiske Falbelader, indeholdende en oversigtsfuld Fortegnelse over de vigtigste Flytninger, der have fundet Sted i det forløbne Aars Tid, tro vi at have rammet en forsvarlig Bopæl gjennem Livet paa den eventuelle Anke, at Statistikken hidtil lovlig meget har staaet i Stikken i vore Spalter.

Fra enkelte Sider er der lagt en vis Stabilitet for Dagen. Tietgen truede saaledes under et Besøg i «Café Anglais» med at flytte fra *Sølvgade* til *Blancogade*, men siges dog vedblivende at opholde sig i *Fortunstræde*. Derimod er det ikke lykkedes Hr. Skram at naa videre end fra *St. Gjertrudstræde* til *Colbjørnsensgade*, og Hr. Schandorph, der i sin Tid havde en vis Udsigt til fra *Fischergade* at komme i *Ry'sgade*, har F....n flytte ham maattet tage fast Logis i *Skvaldergade*.

Det glæder os at kunne meddele, at Hr. Ehlers nu har foretaget den energiske Forandring at flytte fra *Farimagsgade* til *Rolighedsvej*, ligesom at Heyman, om hvis Ophold i *Korsgade* der sidste Sommer gik en Del Rygter, fra *Raadhusstræde* har trukket sig tilbage til *Forhaabningsholms Allé*. Hvorvidt Hr. Schelde fra *Vinstrupsvej* har begivet sig ad *Ceres Vej* til *Bryghusgade*, eller om han fra *Stormgade* har søgt om ad *Buegangene* til *Vingaardsstræde* henstaar endnu uafgjort; dog skal han kunne træffes i Vinerkaféen — «God Aften! er Schmidt hjemme? — En Rest «la Patria», 13 paa Dusinet, er udsolgt» og lign. Avertissementer fra Kjøbmagergade kunde let vække Formodninger om at Ltn. Leigh skulde være flyttet hertil fra *Børsgade;* men Videnskabens sidste Resultater have nu konstateret, at han fra *Antoniostræde* er søgt ud i den *Viedeweltsgade*. — Hvad endelig «Dass-Avisen» angaar, da har den nu definitivt opgivet sin Filial i *Caenikkestræde*, medens Redaktionen vedblivende vil være at træffe i *Sværtegade*. Statistikken giver os en Del interessante historiske Oplysninger om de Molbechske Flytninger: i Ambrosius' nationale Dage skal han have nydt et misundelsesværdigt home i *Hjertensfrydsgade:* i Farao's Tider siges han derimod at have staaet temmelig ene i *Naboløs*, men skal nu for nylig have bevæget sig opad imod *Kultorvet*. Fra et politisk Standpunkt oplyser Viderskaben os om, at Finansloven, der i længere Tld ikke har vist sig for den store Mængde, forhaabenlig snart vil komme til Syne, dog kan det ikke afgjøres, hvorvidt det vil blive paa *Godthaabsvej, Trøstens Bolig* eller *Enigheds Vej;* Sandsynligheden taler for *Bakkegaardsvej*. Endelig har Statistikken givet den interessante kulturhistoriske Oplysning, at en stadig Telefonforbindelse har været holdt i Gang mellem *Rævegade* (Hørup), *Snaregade* (Busk) og *Chresten Bergnikovstræde*, hvilket har haft den betydningsfulde Følge, at en Del Russer fra *Grønnegade* er flyttet over i *Kompagnistræde*.

Af enkeltstaaende Flytninger skulle vi til Slutning fremhæve følgende:

Samtlige Skuespillere og Skuespillerinder fra Kjøbenhavn og Provindserne: til Dagmarsgade.

Theaterdirektør Andersen: fra Valdemarsgade til Solatudevej.

Kammersanger Simonsen: fra Niels Juelsgade til Hoppen's Længe.

Løjtnant Weiss: fra Hj. af Regnegade til Heste-møllest.

William Bloch: fra Vandkunsten (Skrivestue: Lorenzensgade) til Ka'ttesundet.

Hermann Bang: fra Vævergade til Camera obscura, (Lange Linier).

Aktieselskabet Tivoli: til Alhambravej.

Hovitz: fra Gasvejen til Lampevejen.

Krieger: fra Vinkelvej til Monradsvej.

Meldahl: fra Akadémigade til Krøyer's Plads.

Klein: fra Snurrebro til Hei, Berg!sgade.

„Figaros" Bryllup.

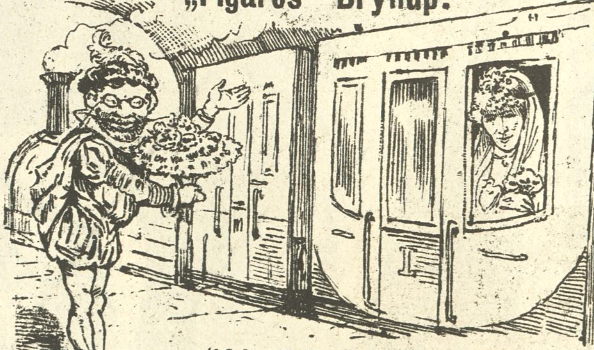

(Mel.: To Trediedel af Cherubino's Arie.)

Ah! je suis Cherubino Ricardo.
Un genio ved *Sant Boulevardo!*
Jo voglio cantare — prends gardo! —
:/: Del Figaro ci, garo là :/:
Del Figaro — cigaro — là.
Ideale di Journalistikko,
Donnez-moi de la place i din Klikko!
Hist *in Danmarca*, «Royal» e Casino,
:/: *Jo stesso* :/: har været til — —
Hm, ja jeg *stesso*
I Moluschi en bloc pudsed a'.

Nok *un verso* vil sjunge — o, la' me'! —
Della Sarah, ma donna, min Flamme,
Som *i Pili d'Amore* maa ramme,
:|: Naar *il Figaro* vil det skal ske :|:
Colli Græchi l'Ebrei sig blande,
Ma non più vil hun spille Susanne,
Nej, nu *la diva* Grevinden vil «skabe» —
:|: O, Susanna :|: tag mig til din —
Hm, ja Ricardo
Som din Page du stedse skal se.

Jonas prædiker for Niniviterne.

SALVATOK ROSA *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Ret som i JONÆ Dage man lever her i Nord:
Moralen er kun ringe, men Syndigheden stor.
Dog, Gud ske Lov, vi har en Profet, som kan med Vægt
Udraabe: Ni, ni Ve! over slig en haabløs Slægt.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 20. April. Nr. 16.

PUNCH.

Vejledning.

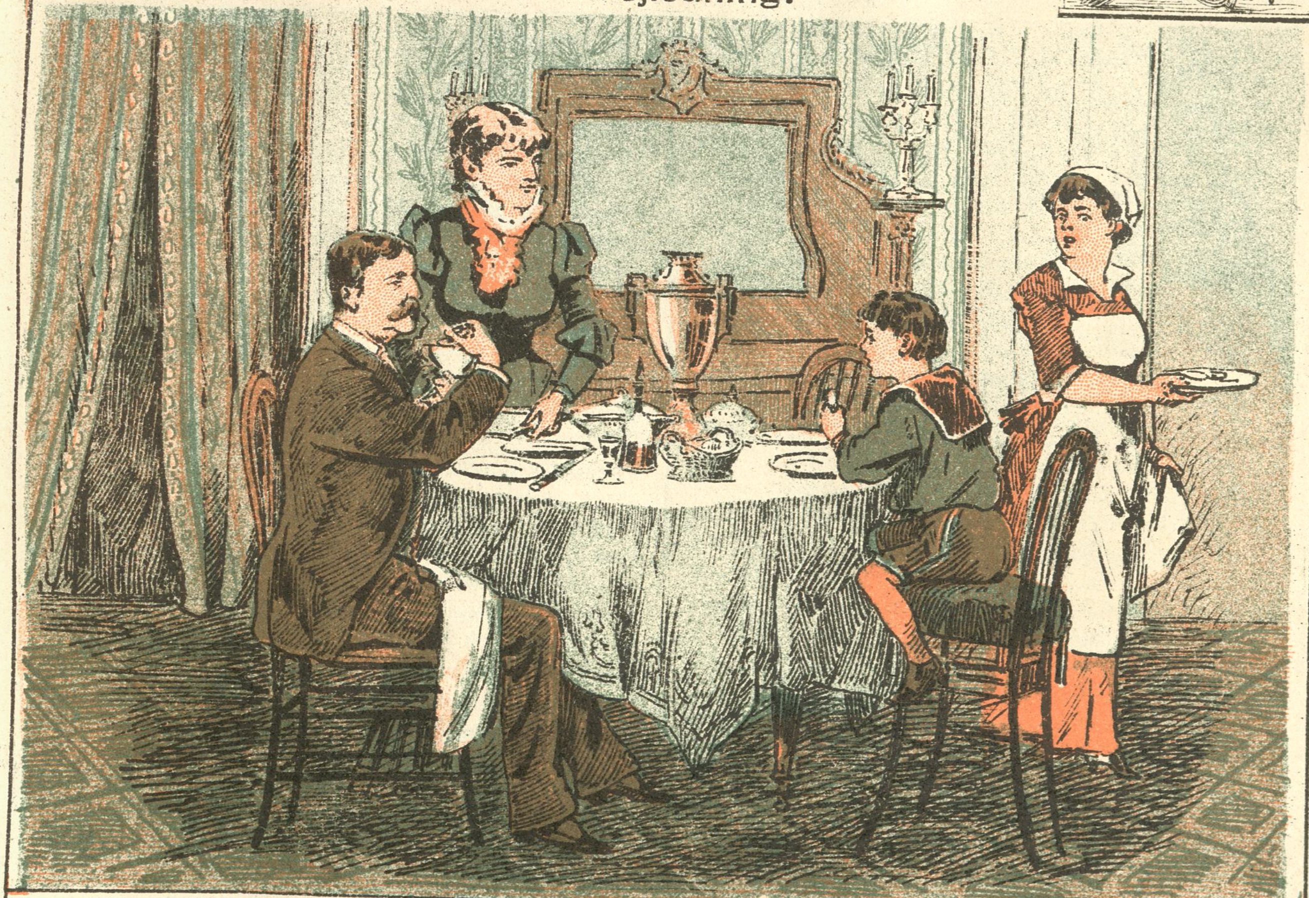

— Hør, Fa'er! maa jeg følge med Marie naar hun faar Udgangstur igjen?
— Hvor falder Du paa det, min Dreng?
— Jo, hun kan ikke finde hjem; Mo'er sa'e til hende i Morges, at hun gik paa gale Veje, for hun kom først hjem Klokken Et i Nat.

En Ordfører.

Vore brave Venstremænd, og dermed menes de,
Der stak Ho'der sammen under CHRESTENS Hat,
Tog i disse Dage atter paa den «eneste
Behandling» af Finansloven fat.
Og Behandlingen blev af de delikate;
Radikale saavel som Moderate
Har med Tanker, rene som en Paaskelilje vidst
At se bort fra den «famøse» Familietvist.

Ledregreven gav med vanlig Tungefærdighed
Og med den «Person», som han kun føre kan,
Lønningssagens Udvalg Ros for dets Ihærdighed,
Men beklaged', at dets Arbejd blev til Vand.
Hans humane Tænkemaade Prisen bar i
Den Bemærkning: «Nu er Dyrtiden varig,
Ergo bør hvert Haab om Dyrtids-Tillæg falde,
Vil ej Embedsstanden nøjes med det halve!»

Men hvad kan den stakkels Ordfører gjøre for,
At hans Skriftefædres Tankesæt slaar Klik?
Thi hvad Ledregreven selv endog har Øre for,
Er det ikke for almindelig Logik.
Og den bedste Hensigt har han jo lagt Vind paa!
Det er kun den Middel-Vej, han her slaar ind paa,
Som til et «evropæisk» Standpunkt driver ham;
Men IGNATIUS nok den lille Synd tilgiver ham.

Punch drømmer.

Det maa have været Foraarsluften. Vist er det, at *Punch* følte sig saa underlig til Mode. Forgjæves søgte han at ryste det af sig, forgjæves istemte han en glad Drikkevise og sang med høj Røst det Hostrupske Omkvæd: «Og kommer han her med sit *Was*» ? *Wir svaren, wir leben und weben, und trinken, und klinken, ja* Hurra, Hurra!

Was sagst Du, mein Bruder, zu das! Det var netop dette das, das «Das» an sich, — som det filosofisk vilde hedde — der klang saa sælsomt ildevarslende, ulykkebebudende i hans Ører. «Fanden er udi dette *DER, DU, DAS!*» udbrød han med Per i *Jakob von Thyboe* og lagde sig træt og melankolsk tilbage i sin amerikanske Gyngestol. Saa faldt han i Søvn og drømte, at han saa en stor sort Sky trække truende op fra Horizonten. Svalerne fløj urolig frem og tilbage i *Nationaltidendes* Mosaikspalte, Rygter summede som en opskræmmet Vildandeflok gjennem Provinsavisernes stille Mergelgrave, piskende Vandet til Skum med Slaget af deres Vinger. Det boblede og sydede i Tørvemosens sorte grumsede Pyt; der rørte sig et forborgent Liv dernede i det Skjulte. Selv Professor Erslew, der jo dog ikke er nogen Peder Oxes Fro, havde skiftet Udseende. Der var kommet en uhyggelig Klang af indeklemt Glæde i hans Røst den Aften, han i det geografiske Selskab skildrede den kalkunske 'Pludderkok, hvis «Pjok Pjok» han gjengav med en Lyd, som mindede om fjerne Ryttertrompeters Sejersfanfarer. Selv den fredsæle Otto Borchsenius havde smurt Krigsmaling i sit milde Aasyn og havde med koldt Blod ofret sine radikale Guder — ikke en Hane, saaledes som Sokrates, men en aldeles uskyldig og Intet anende Hede-Lærke. Slige fæle Tegn i Eedwards Sol og Skamdrups Maane varslede ilde. Højere og højere steg Skyen. Den var sort som Blæk, sort som Sværte, sort som den sorteste Usandhed. Og med Et revnede dette store, sorte Tæppe fra øverst til nederst, og i den blændende, mangetakkede Lynstraale syntes *Punch*, at han saa Asa-Tor kjøre med sine Bukke. Han kom nærmere og nærmere, og nu saa *Punch*, at det vel havde sin Rigtighed med Bukkene, dog at det ikke var Avka-Tor, men kun A. Cantor, der styrede dem. Han kjørte lige hen til *Punch* og overrakte ham Noget, der havde en yderst fjern Lighed med en Tordenkile. Saa forsvandt han.

«*Was kan dass sein!*» udbrød *Punch* — han taler ofte Tydsk i Søvne. — Han saa paa Tordenkilen og opdagede, at det var en Udfordring. Men en mærkelig Udfordring. Halvtredsindstyvedobbelt Duel. Det svimlede for *Punch*. Vel havde han altid havt høje Tanker om Redaktør Sechers Fantasi, men dette Fantasistykke i Cassagnacs Manér var endnu det stærkeste Stykke, han havde oplevet. Et Øjeblik efter mødte Modstanderens Sekundanter. Det var «Professoren» og Kommersetatsraaden. Den Sidste var formodenlig mødt for at gjøre sine ved Fugleskydningsfester indsamlede Erfaringer gjældende. Han foreslog ogsaa strax, at Hr. Secher skulde have Lov til at fyre halvtredsindstyve Gange paa *Punch*.

Punch kunde ikke bare sig for at spørge Kommersetatsraaden, om han ansaa ham for et overnaturligt Væsen, som ingen Blykugle kunde dræbe? Han kunde forsikre ham om, at dette ikke var Tilfældet, og at han godt kunde undlade at forsyne Hr. Secher med drejede Sølvknapper til dette Brug; han skulde heller spare sit Sølv. Selv vilde han have Lov til at give Skud for Skud. Herimod indvendte «Professoren», at det var Secher meget om at gjøre ikke at blive gjort ukampdygtig i den første Omgang, men at faa Lejlighed til at affyre alle sine halvtredsindstyve Skud paa *Punch*. Sechers Vaaben vare nemlig af saa ringe Kaliber, at det var Mængden, der skulde gjøre det.

Lige overfor dette Dilemma var gode Kommerceraad dyre. Endelig fik *Punch* en lys Idé. Han foreslog en Duel paa Mitrailleuse. Hver af Parterne skulde møde med en Kuglesprøjte og halvtredsindstyve Patroner og saa

have Lov til at fyre paa en Gang. Kommersetatsraaden syntes ikke om Idéen, men den tiltalte »Professoren«, der strax med Haanden paa Kjolebrystet erklærede, at Redaktøren af Dag*)s-Avisen ikke var bange for Nogetsomhelst. I Henseende til Uforfærdethed var Hr. Secher en fuldstændig Leonidas. *Punch* skulde ikke bestride Faktum, men det forekom ham, at Sammenligningen med Leonidas var uheldig valgt, thi dels var *Punch* ingen Barbar, dels var det jo ikke Grækere, men et andet Slags Folk, der havde valgt sig Hr. Secher til Forkæmper. Vilde imidlertid »Professoren« saa nødig opgive de klassiske Sammenligninger, vilde han foreslaa ham at kalde Secher Epaminondas. Det var jo ogsaa en flink Mand. Hermed erklærede Sekundanterne sig tilfredse og begav sig bort.

Punch opsatte derpaa i Hast et Testamente, hvis vigtigste Bestemmelse var en stor Donation til Frederiksborg-Museet af hele hans værdifulde Portræt-Galleri af berømte Mænd, dog herfra undtagen Wederkinck-Madsen, der som ganske uhistorisk Personlighed skjænkedes til Odd-Fellows-Selskabet. Richard Kauffmann kom heller ikke til Frederiksborg, da *Punch* ønskede, han skulde blive i Familien. Saa drømte han, at han stod ude paa Mødestedet, hvortil Amager af en eller anden nærliggende Grund var valgt. Hans Kuglesprøjte var ladet, men kun med løst Krudt. Det var nemlig faldet *Punch* ind, at det egenlig var Synd at gjøre Secher, der i det Hele maatte anses for et ganske uskadeligt og næsten uskyldigt Væsen, hvis eneste Mangel var en usalig Tilbøjelighed til at gjælde for et godt Hoved, nogen Fortræd.

Et Øjeblik efter kom Modstanderen kjørende med sin Sprøjte. Man hilste paa hinanden og nu gav Kommersetatsraaden Signalet ved at svinge med en Panteobligation. To bragende Knald fulgte. *Punch* styrtede til Jorden; han syntes, han havde faaet alle halvtredsindstyve Kugler i Brystet. Det sved og brændte. Uvilkaarlig rev han sin Skjortelinning op og — vaagnede.

Men selv efter at han var bleven vaagen, vedblev Saarene at smerte. Forbavset herover blottede han fuldstændig sin ædle Barm. Det var forunderligt. Der paa Huden sad der halvtredssindstyve smaa runde røde Pletter og midt i dem en lille sort Prik. *Punch* greb til. Det var en af de smaa Sorte, der med djævelsk Snedighed havde fundet Vej herind. Og Saarene var — Loppestik! Forbitret greb *Punch* Synderen i Nakken. Et Tryk med Neglen, og det havde været ude med ham, men i det Samme bankedes der stærkt paa Døren.

»Kom ind!« raabte *Punch*, medens den lille Sorte med et rask Spring frelste sit Liv. — Det var et Bud fra ....Avisen med en hel Bunke Papir til *Punch*.

»Tak skal De have, jeg har saamæn ikke Brug for saa mange ad Gangen,« svarede han.

Men Budet forsikrede med et Grin, at det ikke var af den Slags.

*) renoveret efter 50 — halvtredsindstyve — indstændige Anmodninger.

Punch greb Pakken, der bestod af lutter Procesakter: en, to, tre, tyve, tredive, halvtredsindstyve!»

»Ih Du store Kineser!« udbrød han. »Dette er jo ikke en Proces, men en hel Procession!«

Han mindedes sin Drøm, og en uvilkaarlig Gysen gjennemfor ham.

»Lige meget!« udbrød han. »Man soll sich nicht verblüffen lassen. Den, der dør af Skræk, skal begraves — ved Trinitatis!«

Store nordiske.

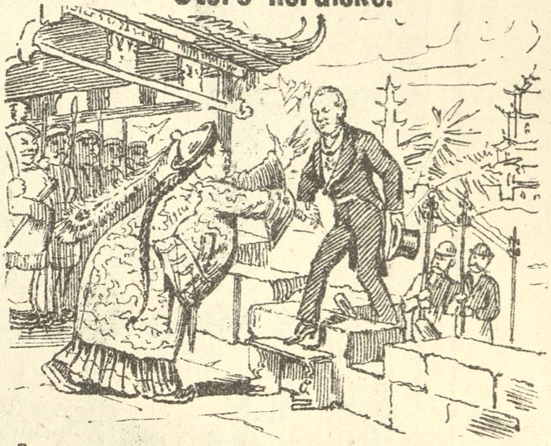

O nordiske, o store nordiske! faldera,
I Aar om dig ej noget Ak og Ve falder a',
Og du har glædet mangen Aktionær, faldera,
Med den Fortjeneste, som til enhver falder a'.

Af Generalforsamlingen, du holdt, faldera,
Har Tietgen gyldig Grund at være stolt, faldera.
Hvor ellers til ham mangt et knubbet Ord falder a',
Saas alt i Straaleglans og Roesenflor, faldera.

For Aktierne er Æren bleven frelst, faldera,
Og sikret er man mod ethvert som helst Fald dera'.
Man under Prisen dem ej sælge skal, faldera,
Thi saa har man ej Fordel haft i al Fald dera'.

Og Kablerne beholde deres Værd, faldera,
Skjønt de er løs paa Traaden hist og her, faldera,
Og mangt et Hib til dem paa Sø og Hav falder a'
Fra dem, der fanger Torsk og Kabel-Jav, faldera.

Og langt mod Øst udi Kinesiens Land, faldera,
Man tabte Traaden ej, men har holdt Stand, faldera.
Af det Normannertog er Æren vor, faldera,
Og Byttet har endnu ej faaet Forfald dera'.

Ja, knytter fast man Traaden, som man si'er, faldera,
Et himmelsk Rige Kina for os bli'er, faldera,
Som gode Venner med Kineserne, faldera,
Vi drikke deres Skaal, hvor en Kop The falder a'.

Derfor saa længe ikke al Respekt falder a'
For vores nationale Thevandsknægt, faldera,
Ej rent den gode Tro til Tietgens Aand falder a',
Som den private Banks Reservefond, faldera.

Fordringsfuld.

— Her har vi ogsaa en Plads ledig til et rigtig godt Familiegravsted; jeg véd ikke, om Hr. Grossereren synes om den Beliggenhed?

— Nei, nei, nei, min gode Mand! Det ligger altfor lavt og indeklemt, det er ikke noget for mig. Jeg maa ligge et Sted, hvor jeg har Luft . . . Luft!

Lidt men godt.

— Tror do paae, a' di ka faa ded fri Brændevinsdrikke afskaffed, Rasmos?
— Ded har je ingen Faastand paae, Per.
— Do — do haar jo netop en brelleant Faastand — men do haar itte ret mæjed a' en.

Hymne.

(Mel. af »Aprilsnarrene«.)

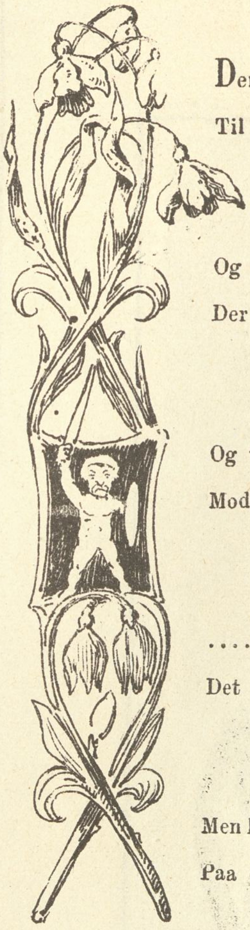

Der er i Byen et Blad saa smukt,
— Tror du mig? —
Til det gemene Bedste bli'er 'et brugt
— Tror du mig?
Ja tror du mig? —
Og Tegn og Pas
Det har *zu dass.*

Og i hvad trykket i Bladet staar,
— Tror du mig? —
Der jo fra Ende til anden gaar
— Tror du mig?
Ja tror du mig? —
En Aand saa kras:
Verstehst du dass?

Og tro kun ikke, de spøge der,
— Tror du mig? —
Mod Højre svinger de Gideons Sværd
— Tror du mig?
Ja tror du mig? —
Og spørger hvas
Os: *wass ist dass?*

....Avisens Stræben er ideal,
— Tror du mig? —
Det os forsechrer enhver Radikal,
Men tror det ej,
Nej, tror det ej,
Han spørger: *wass*
Sagst du zu dass?

Men Bladets Fjender dem gaar det kun slet
— Tror du mig? —
Paa dem, der inte kan sige Schibboleth
— Tror du mig?
Ja tror du mig? —
Det nok faar Has:
— *Dass kommt vom dass!*

Fru Sørensen: Ja, søde Fru Schrøder, det har De saamæn Ret i, at der er ingen Ting saa yndigt som et fredeligt Familieliv i Hjemmets lune Hygge; som jeg saa tidt har talt med Sørensen om, at det var løjerligt, at De og salig Schrøder kunde holde af at være saa meget paa Farten, mens han levede, for jeg siger altid: I Hjemmet bor den bedste Glæde, og man skal ikke gaa ud mere end højst nødvendigt og det er baade Petrine og Sørensen enige med mig i, at mere end til to Middage og to Aftener i Ugen gaar vi ikke, og saa en eller højst to Gange i Theatrene og hver fjortende Dag i Cirkus, men Resten hjemme i Fred og Ro. Og Frits Grønbæk mener i Grunden det samme, men han er jo nødt til i denne Tid at gaa lidt mere paa Vesterbro end ellers og er jo desuden i en lille Forening af Akademikere, som har Fribillet til Boulevarden og National, der har været meget Nationalliberal i den Henseende, og han siger det er bedst at nyde Livet derude inden det hører til det forsvundne Kjøbenhavn og Jacob Davidsens Domæne. Fordi det er jo Alt sammen lutter skrøbelige Ting, der maa bukke under for den mægtige Tid, og véd De, at Tiden hedder Krone, nemlig paa Græsk og sluger sine egne Børn, som Frits siger er meget dybsindigt og passer paa Politivedtægten som maa gjøres om saa tidt, og Gud søde Fru Schrøder, jeg har jo glemt at fortælle Dem om »Vore Koner og Grevinden af Sjangblæ«, men jeg kan saa mænd ikke huske dem mere, fordi de fem dresserede Tyre hos Schumann har slettet dem ud af min Erindring, og De kan tro det var interessant at sé og Sørensen fik strax den Tanke, at naar en Tyr som dog kun var en Han-Ko kunde drive det saa vidt i Dannelse, saa maa da et Svin ogsaa kunne opdrages til noget Højere og vi har lagt os en lille Gris til, som vi har i et Bur oppe paa Pulterkammeret og den dresserer Sørensen og Frits paa og Frits er den dygtigste, for hver Gang han kommer op til den, hviner Dyret af Glæde, saa der flere Gange er kommen Bud ind fra Mikkelsens lige over for om det var meget daarligt med den Lille, hvormed de mener Ambrosius. Og naar der er gaaet en fjorten Dages Tid haaber de nok, at de har drevet ham til baade at kunne sidde paa Halen og give Poten, naturligvis Grisen og ikke Ambrosius. Og hvad siger De om Sarahbernhart, der gik hen og giftede sig? Jeg venter hver Dag at høre lidt mere derom fra vor fælles Ven Richard Kauffmann, og jeg er bange det stakkels Menneske tager sig det nær, for han havde vist en Fæbel i den Kant, skjønt han sagde, at Sarah var saa ætherisk et Væsen, at det var umuligt at nærme sig hende med reelle Hensigter, i Fald man da selv var bare saa meget som Kvarteron af et virkeligt Menneske, og Frits siger, at Grækeren har saa mæn bare taget hende paa Trods for at vise Tyrkerne, at han har et andet Begreb om kvindelig Skjønhed end de, men Sørensen mener, det er bare gaaet ham som det altid gaar Grækerne, at de tror de skal have en rigtig fed Bid og saa maa nøjes med en ganske smal Strimmel. Og nu er det jo ellers den Aarstid, man skulde op paa Sjarlottenborg og se paa Malerier, men rent ud sagt, saa har jeg ikke Tid, men lader Sørensen gaa op og se dem for mig, og saa har han lovet at nedskrivs sin Opfattelse og han er jo ikke rigtig stærk i Stilen véd De nok, men kan have godt af at øve sig, og han kan jo i en Fart lægge sig efter Maneren hos Historiemaler Madsen eller en Anden der gjør i den Branche, og De skal nok faa hans Kritik at laane. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Selskab.

Som bekjendt holder jo *Punch* aabent Hus hver Torsdag, hvor alle hans Venner og Bekjendte er hjertelig velkomne, og da Vintersæsonen nu snart nærmer sig sin Ende, besluttede han derfor at gjøre et lille Afskedsgilde og takke alle dem, der i den forløbne Vinter ved deres Nærværelse havde bidraget til at gjøre Torsdagene til sande Mærkedage for det store Publikum, og som ikke havde betænkt at ofre deres Personer for at skaffe lidt Morskab til Veje.

Afskedsgildet stod da ogsaa afvigte Torsdag i det bekjendte Lokale paa Gammelholm, hvor den store Forsoningsfest plejer at afholdes af Buskmenneskerne, og det bekjendte Firma Seekamp & Co., som efter hin Fest efter Forlydende agter at lade sig døbe om til Sem, Kam & Japhet, havde gjort Sit for at gjøre det til en sand, akademisk Fest. Det kunstneriske Arrangement, der havde medført en fuldstændig Omordning af det Hele, var foretaget af Docent Julius

Lange, og det overraskede endogsaa Meldahl; Publikum var ogsaa vel tilfreds dermed, kun et enkelt Parti deraf, den saa kaldte blaa Grothe, var efter Nogles Mening lidt vel fri i sin Tone.

Efter Souperen, hvor der var saa rigelig med Mad, at *Punch* endog Dagen efter kunde bespise de Fattige paa Trinitatis Kirkeplads med Levningerne, gav man sig til at lege Julelege efter den gode, gamle Skik. Det var ikke saa let at blive enige om, hvad man skulde lege. Skjønt man lige havde rejst sig fra Bordet, foreslog Tauber, at man skulde begynde med at bide til Bollen, men herover følte *Punch* som Vært sig saa krænket, at han strax vilde have sendt Tauber hjem; da der imidlertid Ingen var, som vidste, om denne boede i Slagelse eller Kjøbenhavn, blev Tauber sat til at spille Skidtmads med nogle Kolleger.

Der strømmede nu en Masse Forslag ind, men hvert af dem fik kun for sig én Stemme, som viste sig at være Forslagsstillerens egen, og da nu til med Schelde var saa uheldig at falde i Brønden, hvad han slet ikke kunde taale, opgav *Punch* at faa Deltagerne samlede i én fælles Leg og lod dem slutte sig sammen i mindre Grupper og more sig hver paa sin Maade.

I det Hjørne af Salen, der vendte ud mod Larsens Plads, blev der leget Blindebuk; Berg var den og blev bunden for Øjnene af Hørup, og da saa Eedvard Brandes spurgte, om han kunde se Noget og hvad der var Højre og hvad Venstre, svarede Berg, at han ikke kunde se en Smule, og det var sandt! Kort efter gjorde han da ogsaa et svært Fejltrin over en Snor, der var spændt ud for en Pavillon, hvor man ikke kunde komme saadan for ingen Ting. Tæt der ved havde Klein, Krieger og den ubekjendte Størrelse **L.** faaet lavet sig en Glidebane, og sagde nu til hinanden: »Hvor glide vi hen?«; men saa kom Monrad listende bag paa dem med stille Magt og muddrede dem Alle.

Holger Drachmann løb om og legede Kispus med Fru Menter-Poppers Kat »Kläks«, William Bloch satte over den ene Buk efter den anden, Schønheyder brændte Troldkjærlinger af paa et Dukketheater og syntes selv, det var saa mageløst, og Erslev og Heyman stod ved Vinduet mod Slottet og kiggede Stjerner, men der var ikke Noget at kigge efter.

Ovre paa den modsatte Side gik det ikke nær saa lystig til; Julius Lange og Groth vilde absolut bytte Gaarde, men Meldahl vilde paa ingen mulig Maade, ikke en Gang amerikansk Flyttedag vilde han gaa ind paa. Borgmester Hansen foreslog, at man skulde gjætte Gader, men det blev strax opgivet, da Ingen vidste, hvor de Gader laa, som han nævnede, og saa sagde de, han snød ved at bytte Navnene om. Højrepressen vilde have, at salig Antonio Panteleigh Smith skulde gjøre Testamente; men da han forsikrede, at der ikke var blevet Noget som helst til overs til Nogen som helst, slap han med at gaa polsk Tiggergang.

Endelig kom *Punch* til den gemytlige Krog af Salen og her morede forskjellige til Theaterverdenen hørende gode Hoveder sig med at skrive Sedler. *Punch* kiggede i et Par af dem, de lød saaledes:

Et Herrenavn:	*Valdemar Sejer.*	*Politidirektør Crone.*
Et Damenavn:	*Adrienne Lecouvreur.*	*En Sangerinde.*
Hvor de mødtes:	*Paa Banegaarden i Paris.*	*I »Ligkisten«.*
Han sagde:	*»O, Sa-a-rah! Du er mit Liv og Lyst!«*	*»Sangerinder i hver en Kjælder Kjendte man vist neppe selv i Babylon.«*
Hun sagde:	*Je ne suis pas plus Sarah, maintenant jeg suis Madame La Fleche.*	*»De skal ikke kjede Dem, min Herre, Vent med det til næste Gang!«*
Hvad Enden blev:	*En Kauffmannsartikel i »Dagbladet«.*	*Haabløse Slægter.*
Hvad Folk sagde:	*Jeg kan ikke begribe, hvorfor han ikke selv tog hende.*	*Hvor man kjeder sig!*

Da *Punch* var kommen saa vidt, mente han, at det var bedst at holde op, medens Legen var god, og saa hævede han Gildet, idet han takkede Alle for den behagelige Vinter og bad dem snart komme igjen.

Af Stamfaderens Skrifter.

Forhindre Gud al Tvist og Strid,
Og hvad som kan opvække Splid
Samt slemme Sladders Munde!
De mig en Grav har dybt bered',
O, at de selv maa falde ned
I hende slet til Grunde,
Saa de, med Spot tilbage vendt,
Sig selver stamme kunde!

Petter Dass.
(Forfatter af Nordlandenes Trompet.)

Men tykkes der Nogen, jeg rørte dem hart,
Da lad Dig ej mærke. Min Pen har den Art,
Hun løber, der Versene falder;
Vil Nogen derfor med Tungen mig slaa,
Jeg lader det gjennem Kanalen hengaa,
Og skytter lidt, hvad de mig kalder.

Petter Dass.

— — Du vedst ej, hvad Bonden maa tjene,
Thi firer Du hannem, han gjør Dig Fortræd,
Du sætter kun Lus i Skind-Kjolen derved.

Petter Dass.

At Alting vel er ment,
Jeg visselig formoder,
Den Rene er Alting rent;
Farvel min kjære Broder!

Petter Dass.

— — Vi er værr' end vore Fædre!

Petter Dass.

Nu tør jeg aldrig mer
Med Lystighed udbryde;
Thi jeg forstaar og ser,
At I det mon fortryde,
Fordi jeg skjemted' lidt
Udi mit forrig' Brev,
Det nu til Discredit
Af Jer optagen blev.
Jeg tænkte: lystig Mand
Med Lyst man bedst begegner,
At hvo, der har Forstand,
Sligt ej til Onde regner.

Petter Dass.

Den republikanske Understrøm.

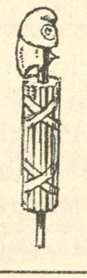

Den gamle romerske Republik
En højst bedrøvelig Ende fik:
Cæsar Caligula gav den dens Rest
Da til dens Consul han gjorde sin Hest.

Men den Republik, som vi har i Vente,
Begynder langt værre end Romernes endte;
Thi dens »bevidste Magt« i vort Land
Gjorde »*Doktor*« W. Madsen til Folketingsmand!

En lille Herkules og en stor Hydra.

Skarp Lud til slige Hoveder der maa,
Og til et Sværd maa Tugtens Ris forvandles;
Thi hvad kan selv det bedste Ris forslaa,
Naar disses Antipodex skal behandles?

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 27. April. Nr. 17.

PUNCH.

Barnlig Parlamentarisme.

— Skal I alle sammen bort, Tante? Ta'er Mo'er ogsaa med?
— Ja, hun gjør, min Dreng.
— Ja, men Tante, saa slaar vi al Ting i Stykker og ryger paa Fa'ers Piber, og saa faar vi ondt!

Opholdsvejr.

Saa kom dog en lille Pavse i Striden
Om de navnkundige trende Punkter,
Der vil for vort Frihedsliv nævnes i Tiden
Som Vende- om ikke som Endepunkter.
Nu tier al Larm og Vaabengny;
I Folketingssalen ej høres et Kny,
Og hvad i dens hellige Haller passered'
Til komisk Behandling er afleveret.

Forbi er den republikanske Udgydelse
Som Øllet af Kanden og Viddet af Manden,
Forbi er den usædvanlige Nydelse
Af HOLSTEIN og BUSK, der supplered' hinanden
Som tvende Farver i samme Flag,
Som tvende Hjærter med samme Slag,
To Vaabenbrødre i samme Bataille,
To Sider af selvsamme Krigsmedaille.

Men ovenpaa disse gemytlige Dage
Er Fællesudvalget nu med i Legen,
Dets stille Magt har for Tiden sin Plage
Med Differenser at rydde af Vejen.
Det Arbejde bliver vist lovlig tungt,
Da Venstre knap gi'er sig paa noget Punkt,
Skjønt Højre som Flertal her har Betegnelse:
Det kan dog vel siges uden Forkleinelse?

Thi Venstre, det ægte som det forlorne,
Vil aldrig for Ret og Billighed gi'e sig;
De store Ord og de mange forsorne
Bevingede Fraser er svært at ta'e i sig.
Dog ESTRUP har forhen med det gjort kort
Proces, da det Buen spændte for haardt,
Og nu er der Tegn til, trods al Forblænden,
At snart det igjen vil gi'e sig — i Enden.

Ennd ett liedet Annhanng till Krönicken omm Bundekriegen.

v bliffuer att berette omm / huorlvnde the bynder vdi theris arrige Ueder=spendstigheed fortfore uillendes ey giffue Konngen / huad somm Konngens uar / menn schoele=Lerere och Badut-Springere huad somm theris icke uar. Och haffde the till førere ualt then Blæssenborre=Greffue menendes / att Høropps Lisst er vel behende / menn Mvnke=Lisst er vden Ende. Och fechtede samme Greffue och meeget snedigen men haffde ey vdreynet / att hand haffde ev vnder sich regulære Lantze=Knechte och Mousquetaires menn een sammenløeben Bvnde=Haab. Och hand Jens Bosk brøed vd aff Geleddet haffuendes efter hannem then gammele Kriigs=Mand Hr. Søfren Kiers Siigende immer uoren en kleyn Sældaat. Och bleff samme Jens Bosk soe sperantendes galen och balstyerig / att hand platt vd nechtede Noegen uillde giffue tjuge och fem Oere yd till Hans Majestæte atter ind vdi Lanndet att importere / i fall Høystsamme skvlde aff the vselige bynders Høetiuffue och Noy=Greffuer uære bleffuen forjaegen.

enn hand then liiden Knappe Høegs=Broe uar then Daeg satt till att træcke vdi Ridder Krabbes Klocke=stræng / och uore hand daa straxen bleffuen tvnghørig somm en ret Klockere / soe att then meenige Jens Bosk bleff ey tu de svit for fronnten fremkallit och hannem en Uidsker aff Gefreyteren admenestreret. Ty hand / somm bar the arrme bynders svre sued hængendis ued siin barrm vdi en gylden kieedes lignelse / burde doch haffue uidnet / att then fattige bvnde ey sliig smvtzig spaersommelig=heed och Pvgen poe Oerer eller Oertvger pleyer att vduise / somm och then gammele Albærtig kvnde haffue mælet omm / sliig en folcke=gaffue the then gammele Jens Anderssen Hanssen vdaf Spaere=Cassa tillflydet laedet haffuer. Fick hand then lærde Mand Uederkink=Matzen och Lyst ued samme Leylighed att laede sitt Liuss skinne / enn samme oser forsckreckelichen. Och holt samme Doctor een Faarelæsning vdi Filosofi uillendes ey / att Kongens fortijente Mænd schvlde meth Kors och stijerner sammt annere sliige agrements begegnes. Menn hand then stoere Chresten Povelsen kallit Berre haffde ey soemeget somm een Medallie pro artibus et litteris bekommit. Men uar thet for samme Doctor in absentia een Gvtz Løcke / att then Riddere Krabbe uore och in absentia / ty haffde samme Riddere sliig svatzig Persifflage offuer Ordener annhørt / haffde then arrme Doctor uist siin eegen taele mottet ede i sich igæn. Huilcket uille haffue uoren een gromme drøy Kost. Gich thet nv soe / att ued Ennen aff then gantzke Maneuvre uar then gantzke Bvnde=Armee vdi Uildereede geraadet / och then arrme Blæssenborre=Greffue kvnde ey noegen annstændich Parade-Marche meth Bataillons=Front arrangere / menn mothe nøyes meth att holle Oerene stiffue och forsichre att hand haffde thet Allt tillsammen vdi sitt Hoffued poe Forhaand soelvnde vdtænckt / att thet ey schvlde sjvnes / att hanns Nænd uore Estroppske slaffuer menn een ægte folchelig Milits. Och er ey uidere att berette / vden att hand Kommandør Carrstensen koe=uendte / och hand then Ridder Blvhme poe Nørlund bleff flott igjien.

Procesaria.

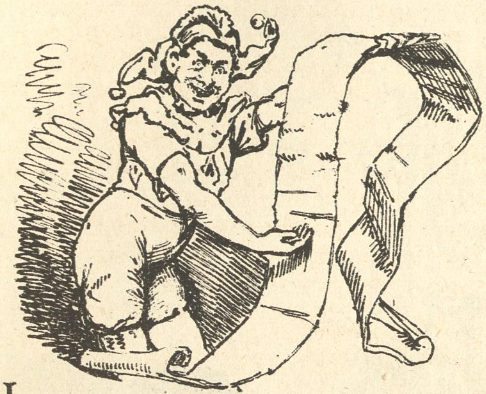

Hvis min Læser, Du behager at høre,
Mine Sager vil sechert Dig røre,
Slig Liste paa Processer at føre,
:| Kort Proces er slet ikke, ak ve! |:
Vist jeg Stakkel til Korset maa krybe,
Moderate saa vel fyrretyve,
Fem med SCHANDORPH for ikke at lyve,
:| Men hos SECHER staar Tusind og Tre! |:
Her halvhundrede Cantorer,
Dèr jeg en Kommerstaad sporer,
Geografer, Professorer,
Rædsomt bandende Doktorer.
Sørger FERSLEW?
Det gjør ERSLEW
Ikke, han kan sagtens le,
For det er hans, det, er hans Ide!
Vist jeg Stakkel til Korset maa krybe,
Moderate saa vel fyrretyve
Fem med SCHANDORPH for ikke at lyve,
:| Men hos SECHER staar Tusind og Tre! :|

Musik-Nyt.

Paa den republikanske Musikhandels Forlag paa Trinitats Kirkeplads er udkommet:

Villiam Secher:

50 Variatoner over den bekjendte Klangfigur:

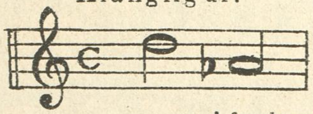

Rslwski:	*The dansant variée.* *Kalkun Vals.*	foredraget af Professoren sidste geografiske Abonnementskoncert i Kasinos lille Sal.
Heyman:	*Penge Polka* over Themaet: „Jeg gi'er s'gu ingen Penger til, saa faar de vel forliges."	
Schandorph:	*Den harmoniske Grovsmed*, symphonia pastorale.	
Cantor:	*Oratorium* for 50 blandede Stemmer *(Trinitatis in excelsis).*	

* *

Punch's Vid er vel behænde, — *Dass-Juden-Geld* er uden Ende.

*

Bülowiana.

Mel: Slutningssang af
»Et Eventyr i Rosenborghave.«

Hr Bülow's Toner kan trøste hver, som
Ved Crone's By-Lov blev rent perplex,
Skjønt vi af Genren har haft en Hær, som
Wieniawsky, Esipoff og Fru Kläcks;
De dundred løs, saa hver Nerve sprang
Paa Holger Drachmann og Herman Bang;
Men alle Bülow'er,
Der gaar Hyl over,
Man paany lover
Konge-Rang.

Nu tales aldrig i Prosa; nej, man
I Ord og Tanker, i Smil og Graad
Er musikalisch — nu er selv Heyman
Ej mer Commerce- men *Scherzo*-Raad;
For Bülow han er en Knop, men hvis
Et *Contra*-Punkt gjør hans Sjæl tilfreds:
Et enkelt bære
Han kan med Ære,
Men *Punch* kan blære
Sig med halvtreds!

Vort Forsvars-Udvalg er rendt af Skole:
De skulde lavet en *Suite*, men
Hr. Carstensen i en *Barcarole*
Blev Ravn's *Canon*'er en utro Ven
Og nu faar Venstre, der gjør saa glat
Ballader mod vores Potentat
Med fæle Ord i
— *Memento mori!* —
Et Provisori-
um til *Fermat*.

Paa Lirekasse ses Hørup file
Og »kalder paa Jer i Drachmann's Vers;
Selv Gjellerup's bliver *cantabile*
Og falder aldrig en Sjæl paatværs.
Trompet og Fløjte gjør, hvad de kan;
Hør Erslev trutter — med *Kors* foran —
I Es-Dur-Bøjlen
Med Kunst og Gjøglen;
Giv Secher *Nøglen*,
Saa fløjter han!

Det lyk

W. MARSTRAND *pinxit.*

„— Ich will ihm gleich aufg

nkt haben, Hr. Richter!"

5. Acts 9. Scene.

PUNCH *delineavit.*

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

XXXIV.

Kjæreste Christian. Nu staar det paa Slag!
Hævn imod os af smaa Sorte opammes,
Knuderne strammes,
Israels Børn fortæres af Nag.
Vældig opflammes
Venstre, og Punch faar Sag efter Sag.
Rundt om i Kroerne Pægle nedrammes,
Grundløse Sejersrygter udkrammes,
Travlt har nu Nyhedskræmmernes Fag.
Ikke for Sligt vi stryger vort Flag,
Fast vi til Masten det tvertimod nagle,
Lad saa Processer paa Dækket kun hagle,
Lad dem saa hvæse og bjæffe og kagle,
End kan vi tage et ordenlig Tag.
Christian! Vi kæmper jo ikke for Sold,
Sandhed og Ret, det er derfor vi stride;
Ej vi med Døgnets Strømninger glide,
Friheds Gudinde staar ved vor Side,
Kæmper med os mod Frækhed og Vold.
Voldsdaad er det jo, det maa Du vide,
Taget de af vil over os svide,
Dækket af Lovens skjærmende Skjold.
Trak de i Kampen det korteste Straa,
Gik i Tourneringen glip de af Prisen,
Kunde ej «Morgengnavet» os slaa
Og fægted' forgjæves de sortladne Smaa
I Kladderadatschavisen;
Saa maa til Magten de endelig ty:
Nu skal vi mellem Skjoldene klemmes,
Nu skal vi tæmmes!
Vil imod Venstres Tyranner man kny,
Saa skal man knuses, det er den ny
Maade, hvorpaa «Ideen» skal fremmes.
Ikke for Staal og ikke for Bly,
Ikke for Humor, Vid og Satire
Skal vi tvinges at fly,
Nej, for «Pengerne» skal vi nu fire.
Kraften skal hentes fra «Efraims» Pung,
Ikke fra «Menschenschrecks» Slire.
Idealistisk, uskyldig og ung
Radikalismens nyfødte Spire
Voxed' i Kroluft osende, tung,
Hvor Bønder og Prangere svire.
Nu har de Rødes
Førere lært, hvordan Marken skal gjødes.
Lært at lade den nøgne Idé
Af Vennerne klædes og fødes;
Bedst, skal Fjenderne dræbes og dødes,
Rammer den gyldne Kølle maaske,
Herlig og frydefuldt er det at se:
Kræfterne ikke i Splittelse ødes;
Ikke i Dragt som den evige Jødes
Pjaltet og fattig Idéen gaar om,
Rigere Kaar af Filisterne bødes,
Længe den lod sig ej bede og nødes,
Liflig vinkede Hævnens, den sødes,
Frugter og Maven var slunken og tom:
Skal der af Fjenden bødes og blødes,
Fører jo alle Veje til Rom.
Skjøn er at skue den samlede Hær:
Højsind og Retfærd paa Panden troner,
Ikke de kæmpe med blanke Sværd,
Men des mere med blanke Kroner:
Secher og Schandorph som bly Anemoner
Yndig omstraalt af Uskyldigheds Skær
Blidelig sukke over vor Færd:
Ej deres Snehvidhed taaler Tilstænkelse.
Røre ved Dag*)s-Avisen især
Hører med til Privatlivets Krænkelse.
Kjæreste Christian, bliv ikke forknyt!
End har Kardætsker og Krudt vi om Borde,
Brummer om Skæret end Brændingen lydt,
Fremad vi styre, som altid vi turde,
Og — som bestandig vi gjorde —
Sige til «Kongen af Bogø» vi «Pyt!»
Lidet vi frygter Spektakel og Støj,
Lidet den Havtrold, som danser paa Tilje:
Evne følger ej altid Vilje;
Neppe «Professoren» plukker en Lilje
Der, hvor han saade saa fuldt op af Løg!

*) Renoveret.

Overlampepudserens Dagbog.

(Fortsat af hans Datter.)

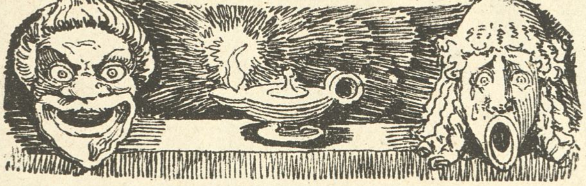

Surrogater af O. Benzon, Som gjorde kortvarig Lykke; Fordi det kunde ikke vare længere end tyve Minuter, der endda var af de meget korte; Fordi vi morede os; Og vilde gjerne havt mere; som man ellers ikke vil. Af Surrogater; Som man faar nok af! Og Malle Knallerup og jeg kom bagefter op at disputere om Kjærligheden; Som jeg sagde man kun kan nøjes med naar den er ægte uforfalsket og med Løve og Guldhane som Brama-Livs-Elixir, men Malle paastod, man kunde godt lade sig nøje med Løvetand og Sikorie; Som var bedre end sletikke og dog gav Anseelse og Værdighed som Forlovet. Men jeg føler i mit Hjerte jeg har Ret, fordi mit Hjerte allerede er forsvarlig knust i min fejreste Ungdom; Som er min Hemmelighed jeg ikke betror Nogen; ikke engang Dagbogen; Der er mit Surrogat for en Sjæls Fortrolige.

Wilhelm Tell med Haunstrup. Hvilket foregaar i Sveits og med Sveitsere; Der har lært Dansk bedre end hos Sjanelli; saa det er nogenlunde forstaaeligt; Hvad de siger; Undtagen Prinsessen der taler; i Østerrigsk Dialekt. Og det begynder med at Tell staar og snitter paa Noget; Som vist er et Mellemstykke til et Tælleapparat og Baggrunden er Bjergene i Tellemarken; Og saa kommer der en op og blæser i Tellefon og erholder Svar øjeblikkeligen ligesom pr. Tellegraf; Hvorpaa Christoffersen kommer stagende; Som Fiskermand og bilder dem ind han vil synge; Som ikke bliver til noget videre. Og derpaa ankommer Ferslew som den gamle Meldahl og Haunstrup som hans Protesje; Hvem han tager sig af med Faderlighed i Armbevægelserne. Men Simonsen der er Tell har Mistillid til Deputanden og vil nedig lade ham producere sig; Hvorfor han slutter sig til gamle Meldahl og beder

ham give de unge Kunstnere og Kunstnerinder sin Velsignelse; Hvad han gjør med Værdighed. Men saa gaar Tell og Haunstrup benytter Lejligheden til at vise sin Stemme og synger Oh Mathilde! Oh Mathilde! og det var godt Mathilde ikke hed Susanne; Som vi har faaet nok af; Snart. Og i andet Agt kommer saa Mathilde ridende ind oppe paa Rytli og de elskes i en lang Duet; Hvorpaa Tell og de andre Venstremænd kommer ind og sværger de vil sprænge Finansloven og styrte Gæsling; Som er deres Estrup. Men meget haardere. Fordi han vil endogsaa lære dem Høflighed; Som er det haardeste man kan byde en Venstremand. Men Tell der er et Slags Berg siger; Nej og truer med, at enhver Blomst skal visne i Gæslings Haand. Men maa til Straf skyde en Gravensten af Fru Kellers Hoved. Hvad Simonsen nødig vil fordi om han ogsaa er Sportsmand har han dog ikke Øvelse; i Dueskydning. Men Fru Keller er ikke bange, fordi hun véd de nok skal huske at trække i Snoren; Som de ogsaa gjør; Hvorover der klappes paa Galleriet. Og i fjerde Agt har de faaet Gæsling paa Lystsejlads og Simonsen skal igjen gjøre Kunster og skyde; Gæsling i Flugten; Som bestaar i han bliver vippet frem og tilbage i en Baad og Elektrisk Lys og falder af Pinden; Ligesom Fuglene i Tivoli; Jeg har sét dem skyde paa; Undtagen de sad stille. Hvilket Petersen sagde var en korrekt Fremstilling, men bemærkede yderligere; Sæt til, Severine, at nu har vi faaet den Tænor vi trængte til, og di siger han er fra Varde, hvilket er symbolsk, fordi den Varde, han er fra, skal man have en lang Tonestige for at klatre op til og kan let knægge Halsen paa Vejen. Men sæt a han er en Køvenhavner med C; Som er mere træffende. Og bemærg i Magenen a han er højere end Brun; Hvad der gjør mig ondt for samme; især hvis Kandidaten kan komme til a spille med samme Liv og Følelse som Jastrov; Hvad han maaske kan opnaa; Med nogen Flid og Studiom. Og hvad Stemmen angaar er han brillejant og naar til Cis, men Brun bliver aldrig andet end Narcis; Som var Myttelaagi og desformedels uforstaaelit for en Pige med Anstændighedsfølelse; Som jeg.

Paa Kafeen.

— Hille den semitsomme Syge! Vil Schandorph nu virkelig ogsaa gjøre Ballade med Punch?

— Ja, det vil sige, det er nok en Cantor, der vil synge, men Schandorph, den skal skjære Ansigterne.

— Men, hvad kommer den da den Cantor ved?

— Jo, han samler nok paa »Sager«, ligesom Mark Twains »Onkel« samlede paa »Echoer«.

En Folkets Stridsmand.

Der gror saa mange Hjærte-Træer
I Danas Lund,
Og Rødder har de skudt især
Ved Svendborg Sund,
Hvor høj og stolt de Kronen bar
I Slud og Rusk,
Men fra dem alle Luven ta'er
Dog rent Jens Busk;
Thi Busk han tør vove sin Trøje.

Lavstammet den til Verden kom
Og Rod fik sat,
Men den er skudt i Vejret, som
En Paddehat;
Der voxer Mandsmod paa hver Gren
Og smidig Vaand,
Ja, den er god til Mistelten
I Hørups Haand,
I Fald han tør vove sin Trøje.

Ved hver en Kro i Dannevang
Den Vanding fik,
Nu pranger den i Tingets Prang-
erpolitik,
Dens Løv som Skræppeblade la'er
Sig bruge godt,
Og dem han frit fra Munden ta'er
I Krabbes Slot;
Thi der tør han vove sin Trøje.

Han til smaa Sortes Skytsaand drev
Det som bekjendt,
Hos Seekamp, hvor der klinket blev
Og sammenbrændt,
Thi Klinkning hører til hans Kald,
Det har han sagt;
Naar „Postelinet klinkes skal,
Tag Jer i Agt!"
Thi Jens han tør vove sin Trøje.

Naar Republiken stunder til,
Da skal man se,
Han ej blot Trøjen vove vil
Men — Buxerne;
Thi Jens er aldrig bange, nej!
Han véd, man gi'er
En fem og tyve Øre ej
For, hvad han si'er.
Saa tør han nok vove sin Trøje!

Da „Postelins-Jens“ gik itu.

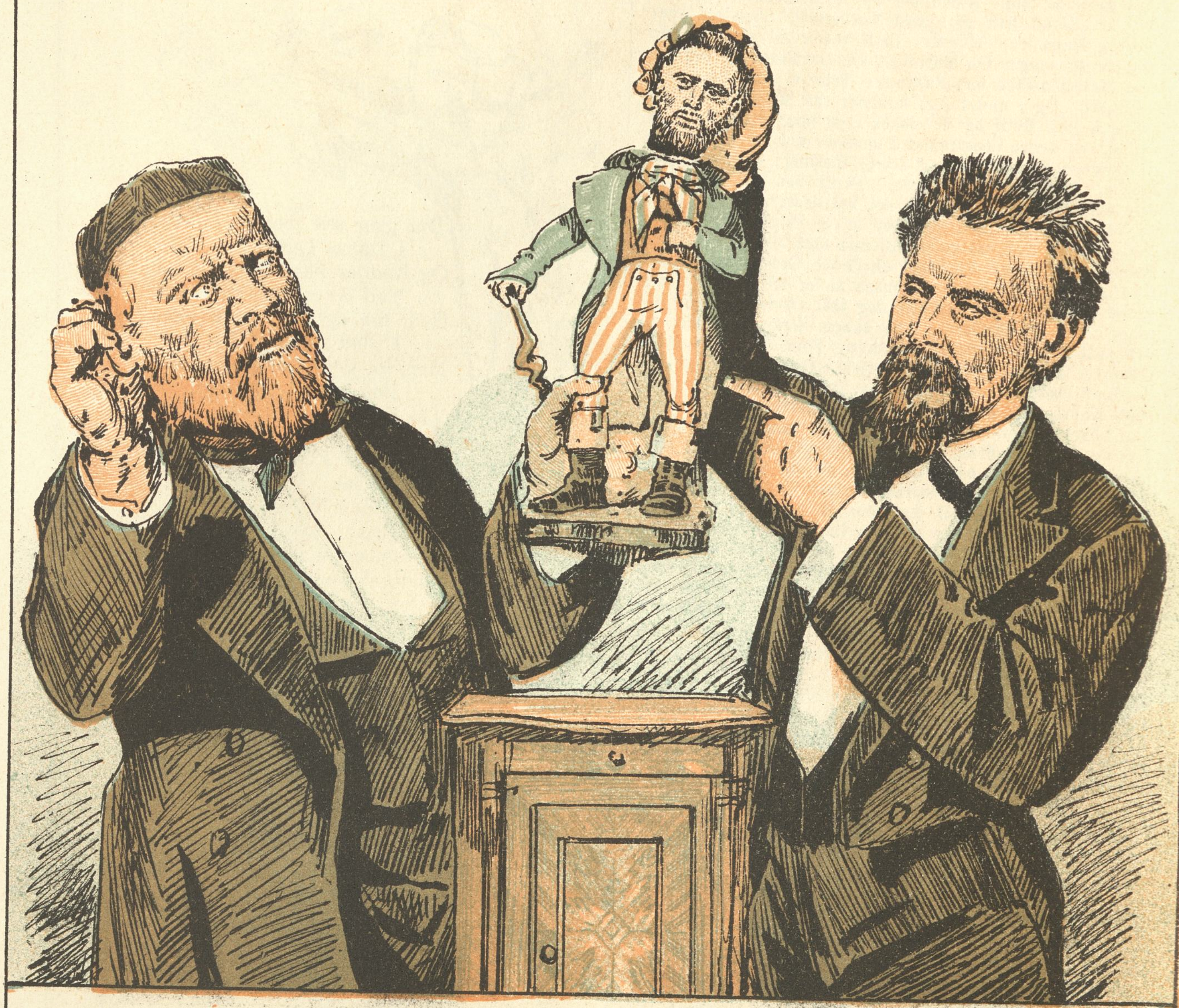

CHRISTIAN R.: Saa gik dog «Postelinet» itu!
SOFUS H.: Men det kan altid klinkes endnu.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 4. Maj. Nr. 18.

PUNCH.

En zoologisk Misforstaaelse.

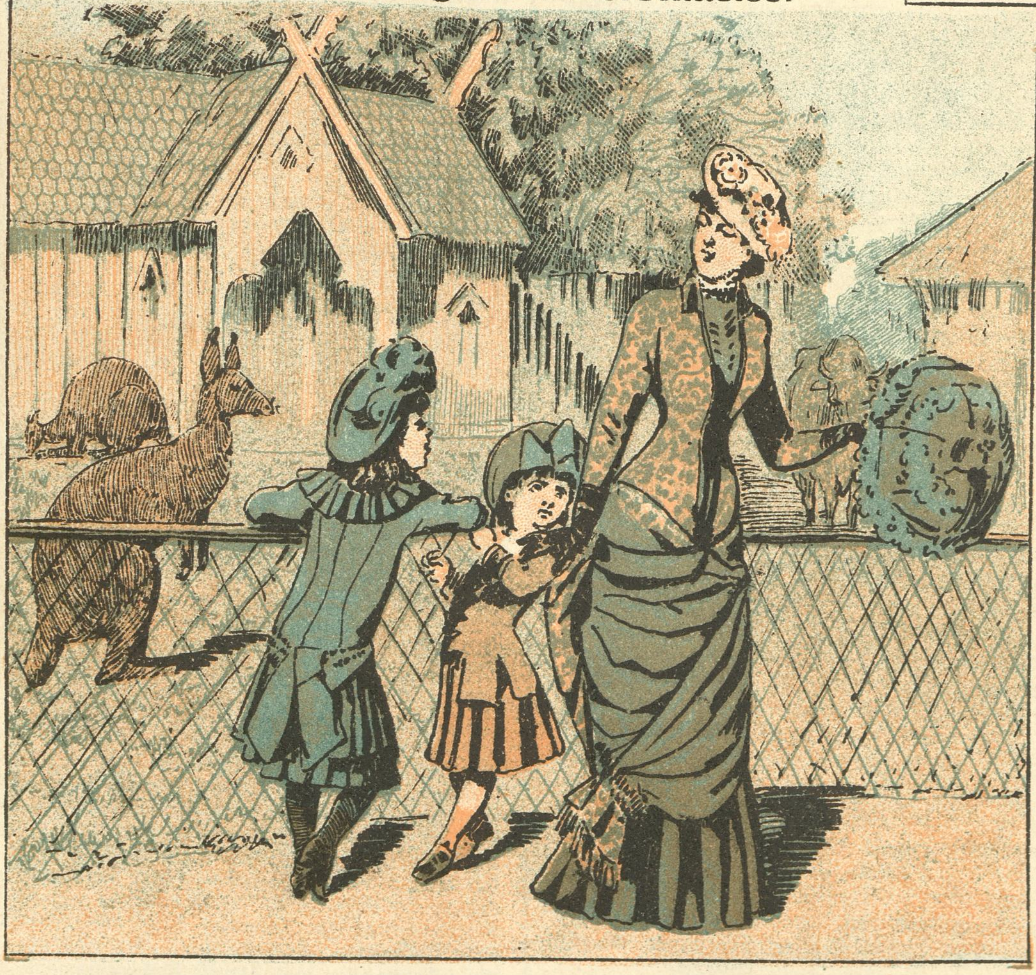

— Kom saa Børn! Nu skal vi hen og se paa Brumbassen.
— Hvad? Er Papa ogsaa her ude?

Intermezzo.

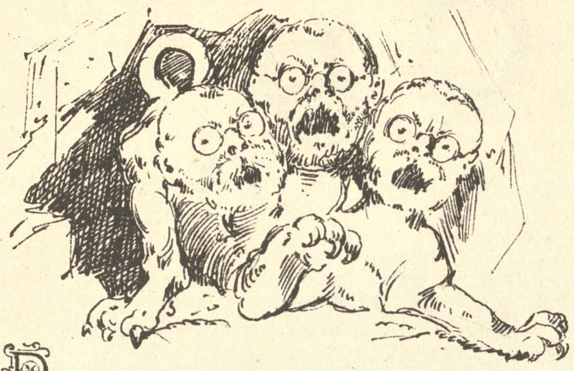

Den skjønne Maj opliver Mark og Vang,
Og Bøgen smykker sig med friske Blade,
Snart synger Lærken os sin gamle Sang,
Mens SCHANDORPH grunder paa en ny Ballade,
Kort, alle Skabninger er evig glade
Undtagen ESTRUP, som skal denne Gang
Kun visne Blomster finde i Buketten;
Thi dette Foraar bryder neppe Trætten.

Den store Troldmand, som paa Bogø bor,
Har udtalt Trylleformelen, vi kjender:
«Alt visne skal i Kabinettets Hænder!»
Og det er ikke Spas, men rene Ord;
Ja, blev der sagt, den store Magus svor
Ved *Logos* og ved sine egne Ænder,
At ESTRUP skulde ikke blive fed af
Medgjørligheden, Venstre stundom led af.

Derfor blev baade Fader han og Moder,
Ja, Amme med, til det Budget i Aar,
Der, li'esom CERBERUS med trende Ho'eder,
Med trende sorte Punkter rustet staar.
Hans Taler svulmed' op til vrede Floder,
Hvis Vand alligevel ej nær forslaar
Til at faa bort de trende stygge Pletter,
Som ugenert han paa vor Frihed sætter.

— Imidlertid, det gaar ej altid til,
Som Præsten præker, og som Degnen kvæder.
Skjønt BERG som Magus drevet har sit Spil,
Ja brugt smaa sorte Kunster, om man vil,
For ESTRUP at faa bort som arg Misdæder
Og selv at nyde Taburettens Glæder,
Er, trods den Selvtillid, som han udfolder i 'et,
Der sikkert noget galt et Steds med Trolleriet.

Og hvis han tror, at Højre liberalt
Vil hjælpe ham, saa han kan vinde Sejer,
Vort Landstings Ligestillethed faa kvalt
Og over samme slaa tre sorte Streger,
Saa er det højst sandsynligt, at han galt
I Byen gaar, hvad han ej sjælden plejer,
Og Sejerspalmen, i hans Haand beroende,
Vil visne, som hans rene Halm i Skoene.

Kunstudstillingen 1882,

anmeldt af

Rasmus Theobald Sørensen,

Grosserer.

(Firmaet R. Th. Sørensen & Co.)

Undertegnede giver sig herved den Ære at anbefale sig til et højtæret Publikum med efterfølgende Anmeldelse, der skal blive prompte besørget for egen Risico og haaber samme maa vinde et hojtæret Publikums velvillige Bifald. Det er Amalie, der har forlangt det. Amalie — min Kone, født Enkefru Petersen — mener at Nutidens mercantile Bevægelse medfører Opfordring for Firmaet til at udmærke sig, idet hun som Associé i vort ægteskabelige Compagniskab har overdraget Undertegnede per procura at fremføre Firmaets Anskuelser vedrørende den paa Charlottenborg for Tiden sig befindende aarlige Leverance af Kunstværker, gaaende ud fra, at saasom denne Branche har influeret betydelig paa Industriens og Haandværkets Creditside, bør der ogsaa i saa Henseende aabnes den en Conto for Handelens Vedkommende, hvorved denne mulig under opadgaaende Conjuncturer vilde have Udsigt til at afslutte Saldoen med Gevinst. Undertegnede, der vedvarende har vist sin Interesse for Kunsten ved gjennem en lang Aarrække paa sin Tabsconto at have opført en Lodseddel til Tombolaen á 1 Krone begrundet i flove Tendenser hos de af Tombolaen udtrukne Tal til ikke at ville lade sig bruge til at stemme med de paa samme i min Portefeuille beroende Lodseddel opførte Tal, bringer kun denne Omstændighed i Erindring for paa Forhaand at afvise alle skammelige og for Forretningen nedsættende Insinuationer af concurrerende Speculanter.

C. F. Aagaard (anset Firma, store Leverancer.) Nr. 3. *Maaneskinsnat i Tyrol.* Jeg skulde ikke have anført dette særlig, hvis der ikke foruden det leverede Maaneskin, var vedføjet Fabrikatet som Extrapræmie to i Skyggen af en Stamme anbragte Tyrolere. Undertegnede bekjender kun at have set en eneste levende Tyroler, salig Ferdinand (Firma Tyrolerferdinand & blaaøjet Datter.) Samme var vel ikke særdeles velskabt, men de af Aagaard importerede Prøver forekommer mig ikke aldeles at svare til de om vedkommende Menneskerace i Almindelighed herskende Begreber. Hr. Aagaards tydske Correspondent har vistnok narret ham med tvende Bajere. (Svanholms Bryg.)

Michael Ancher. (Filial af det italienske Hus Michael Angelo, Buonarotti & Co.) Nr. 6. *Fiskere sætte en Baad i Vandet.* Vilde være særdeles tjenlig som Varemærke for et Baadebyggeri eller som Skilt for Skibseqviperingshandlere. Olieklæder prima Varer, Søstøvler dito. En Ladning Arme og Ben secunda.

Nr. 7. *En hjemvendende ung Fisker.* Allegori paa Venstre, der drager hjem fra Fællesudvalget.

Nr. 13. **Otto Bache.** *De Sammensvorne ride fra Ginderup.* Motto: Nu stander Landet udi Vaade. Mottoet skulde vistnok hellere have været vedføjet Anchers Fiskere, der alle sammen stander udi vaade — nemlig Støvler. De vaade Varer ere nemlig efterspurgte hos Bache, idet der ved den stedfundne Ildebrand ikke synes at være synderlig Humør i Sprøjten. Hr. Ginderup eller Finnerup har efter al Sandsynlighed havt sin Lade godt assureret. Amalie fortæller, at det er et historisk Stykke og at de Sammensvorne fra Finnerup ifølge *Morgenbladet* skulle være Godsejere, der ride hjem. Det stakkels kreperede Øg i Forgrunden skal betyde Embedsmændene over femogtyvehundrede, Kreditorerne styrte sig som Ravne over disse. Til Højre kigger Hans Excellence Krigs- og Marineministeren efter Helgolandstypen. Der er ikke Noget at kigge efter.

Schlichting Carlsen. Jeg har ikke før set det For-

gylderfirma, men det gjør i nette Rammer, og det er meget industrielt, at Samme sætter sit Navn saa tydeligt paa dem. Det skulde alligevel hellere have spenderet lidt finere Varer til Udfyldningen.

Chr. Dalsgaard. *Nr 64. Fortrolig Meddelelse i Skumringen.* Jeg Rasmus Theobald Sørensen har saamæn ogsaa været sværmerisk. Det er mange mange Aar siden; jeg var nemlig fjorten Aar under det sidste Anfald. Men Dalsgaard bringer mig altid til at tænke paa den Tid, jeg jollede om i Kallebodstrand og pilkede Torsk og fløjtede Romancer i Maaneskin af Weyse, tror jeg han hed. Der er noget af den samme Fløjtetone i Nr. 64. Det forestiller en gammel Elvermadam, der indvier en ung Elverfrøken i Tilberedelsen af farceret Helhesteryg med Troldsauce. Den blegnæbbede Maane lytter maaneskinsyg i Baggrunden.

Dorph. Jeg maa i Velanstændighedens og Sædeligheden i det borgerlige Samfunds Navn protestere imod den Naturalisme, der saa sørgelig har bemægtiget sig en saa ideelt anlagt Kunstnernatur som Dorphs. Naar man ser hans Stykker, skulde man ikke tro det muligt. Men i Katalogens Nr 67 & 68 faar man Syn for Sagen. Der staar »I Knibe« og »En Visit i Baggaarden.« I Knibe — dette er i og for sig mistænkeligt. Men naar der lige ovenpaa denne Knibe følger en Visit i Baggaarden, bliver Resultatet saa graverende, at en vis lille, overmaade slet illustreret Avis, der sælges for en billig Penge, vilde føle sig i høj Grad injurieret, hvis den paa nogen Maade blev sat i Forbindelse med denne Forretning. Dorph pleier ellers ikke at gjøre i Sligt. Men muligt er Navnet Dorph en Fejltryk. Der skulde vist staa Schan-Dorph. (Fortsættes).

Pro Memoria.

Hr. Punch!

Om de er mere udbredt, end *Dag**)*s-Avisen* er anset, eller mere anset, end *Dagbladet* er udbredt, om De er mindre end *Nationaltidende* bredt ud eller bredere end *Morgenbladets* smalle Steder, — Alt det er mig saa knusende ligegyldigt, da jeg mere vil have Dem med paa Sanginspektørens Noder end paa Cantor'ens Unoder. Jeg skal tillade mig at intonere Sagen forfra: Svendsine Neruda Jespersen er elleve Aar gammel. Jeg har den Ære at kalde mig dette Barns Fader. Allerede tidlig røbede hun ualmindelige musikalske Anlæg, der dog var parrede med en betænkelig kunstnerisk Nonchalance. Naar man nemlig bad hende istemme »den tappre Landsoldat«, foredrog hun i Reglen med patriotisk Smør de folkelige Toner om, at »nu gaar'en godt igjen«. Saa var det, at jeg i »Vor Ungdom«, 1ste Hefte 1882, læste en Artikel om Sangundervisningen, hvori Redaktionen gav Viggo Sanne Undervisning i Historie, og som sluttede med en »Plan for Sangundervisningen i Skolerne«. Aldeles overvældet maatte jeg erkjende, at jeg her stod ligeoverfor en Maëstro, der troner højt paa Geniets grønne Berggren. Og den ædle Mand nøjes ikke med tomme Ord: i alle Landets Skoler beordres Undervisningen grundlagt ved »Sanne's Træffeøvelser«. Øjeblikkelig anskaffede jeg dette litterære Monument, der skal Løse vore Spædes Kvidder til deres Sanne Reder blandt de kongelige Schoue bag Lamperækken. Dens fulde Titel er: »Syngeplan med Øvelser og tostemmige Fædrelandssange til Skolebrug af Viggo Sanne. I. Syngeplan med Øvelser. Lose's Bog- og Musikhandel, 1873.« — Saa begyndte Undervisningen.

Ingen maa synge, naar man har løbet eller sprunget, naar man er mæt, eller naar man er sulten, naar det er koldt, eller naar det er varmt, naar Vejret er tørt, eller naar Vejret er vaadt. Det staar at læse Side 4. Hurtig lukkede jeg Gasse — Svendsines Kjælenavn, frit efter »Gade« — inde i et Værelse med 14° Varme og et Stykke Smørrebrød hver halve Time. Derefter arbejdede jeg paa at indprente hende, at »*pas paa!*« betyder, at man skal være opmærksom, »*begynd!*« at nu skal man tage fat, og »*stille!*« at nu skal man holde op. Efter ihærdige Anstrengelser lykkedes det Gasse at »*leve sig ind i*« disse Sangkunstens Elementærprinciper (Se *Sanne's* Bog S. 16). Saa kjøbte jeg efter Anvisningen Side 9 en Stok og gav mig til at dundre i Gulvet for at gjøre Gasse begribeligt, at »Takt« er »*at gjøre visse Bevægelser med højre Haand*« (se S. 10), og begyndte derpaa med dur-abelt Mod at tylle moll'er i Gasse og gjøre de mest røstende Øvelser med Stemmen, saa at jeg endog flere Gange greb mig selv i dybt rørt at udbryde: »*O, lytken Sie mal!*« Vi kom snart op i »2den Syngeklasse«, hvor Gasse skulde til at klavre over »Danmarks Kæmpegrave« i en kromatisk Skala, Side 22. Men Pigebarnet fandt, at disse halve Toner stred mod god Tone i en Barnehals, og lukkede Munden for ikke at løbe for højt. Jeg tyede da til det Middel, som »Inspektøren« saa skjønt har afbildet Side 6: at stikke Fingeren i Munden paa hende. Men da hun som en naturlig Følge af dette Attentat totalt spolerede mine lysegraa, maatte jeg erklære hende absolut uimodtagelig for en akut Kromatisme.

Bogen var næsten »sjungen« igjennem, da jeg Side 66 læste følgende Notits: Enkelte af de foregaaende Træffeøvelser ere efter A. Seelmann's »*Treffübungen*«. — »Den maa Du have«, tænkte jeg, »og synge alle dem, der ikke staar hos Sanne.« Ugen efter laa »*Treffübungen mit Text von Aug. Seelmann, Halle. 3 Sbg.*« paa Klaveret, og vi begyndte med Nr. 1. »Æh!« raabte Gasse (Dominanten til C-dur), »den har jeg sjungen hos Sanne Side 11.« — »Nr. 28 da!« — Gasse fniste (Cis dur): »Staar hos Sanne Side 27.« — »Hm! tag saa Nr. 13.« Gasse sang efter Sanne, Side 15. »Ha!« raabte jeg triumferende: »Bøj Jer i Støvet, Landsmænd! De to første To-TaktsSatser slaar Sanne sammen til en Sats paa tre Takter. Resten la'r han hoppe af paa de to Ben!« Imidlertid var min Mistanke vakt, jeg sammenlignede Bøgerne nøjere og opdagede da...

O Su-Sanne, du Træffeøvelsernes Heros! hvorfor skal Nemesis nu træffe Dig midt i det Sorte? Du, hvis Motto er: »hjælpe paa — hjælpe sig — og hjælpes«, hvorfor skal jeg stakkels Jespersen nu hjælpe Dig at »sjunge« din Svanesang? Hvilken Mefistofeles blandt Typografer har begaaet den nedrige Trykfejl i dit navnkundige Værk at sætte: »Enkelte af de foregaaende Træffeøvelser ere efter Seelmanns Treffübungen« i Stedet for: »En enkelt... er ikke efter Seelmann's Treffübungen«? Af de 70 Øvelser i Originalen har vort syngende Afkoms Apollo været saa beskeden kun at aftrykke de **ni og treds**!! Skulde det en skjønne Dag stikke Hr. Seelmann at sende Stikbreve efter Forfatteren til hans Værk, lad os saa ikke haabe, at denne uskyldige Fremstilling af mine og Gasse's Gjenvordigheder har gjort Sangens store nordiske Kompilator ukjendelig ved at have lagt en Sordin paa hans *legato*-Anskuelser om Forholdet mellem mit og dit, foranlediget et *rubato*-Tempo i hans velsignelsesrige Virksomhed og virket som *pizzicato*- Bueslag paa »Inspektørens«

Finale.

*) Renoveret.

Korrespondance.

Kjære „Professor"!

Qui s'excuse, s'accuse!

„En kold En" efter et varmt Bad.

— Det var dog som Fanden, at den har holdt Ild saa længe.
— Undskyld, go'e Herre! Der sku vel inte være te en Bajer, for de æ mej, der ha' holdt Ild i'en!

Rimeligt nok.

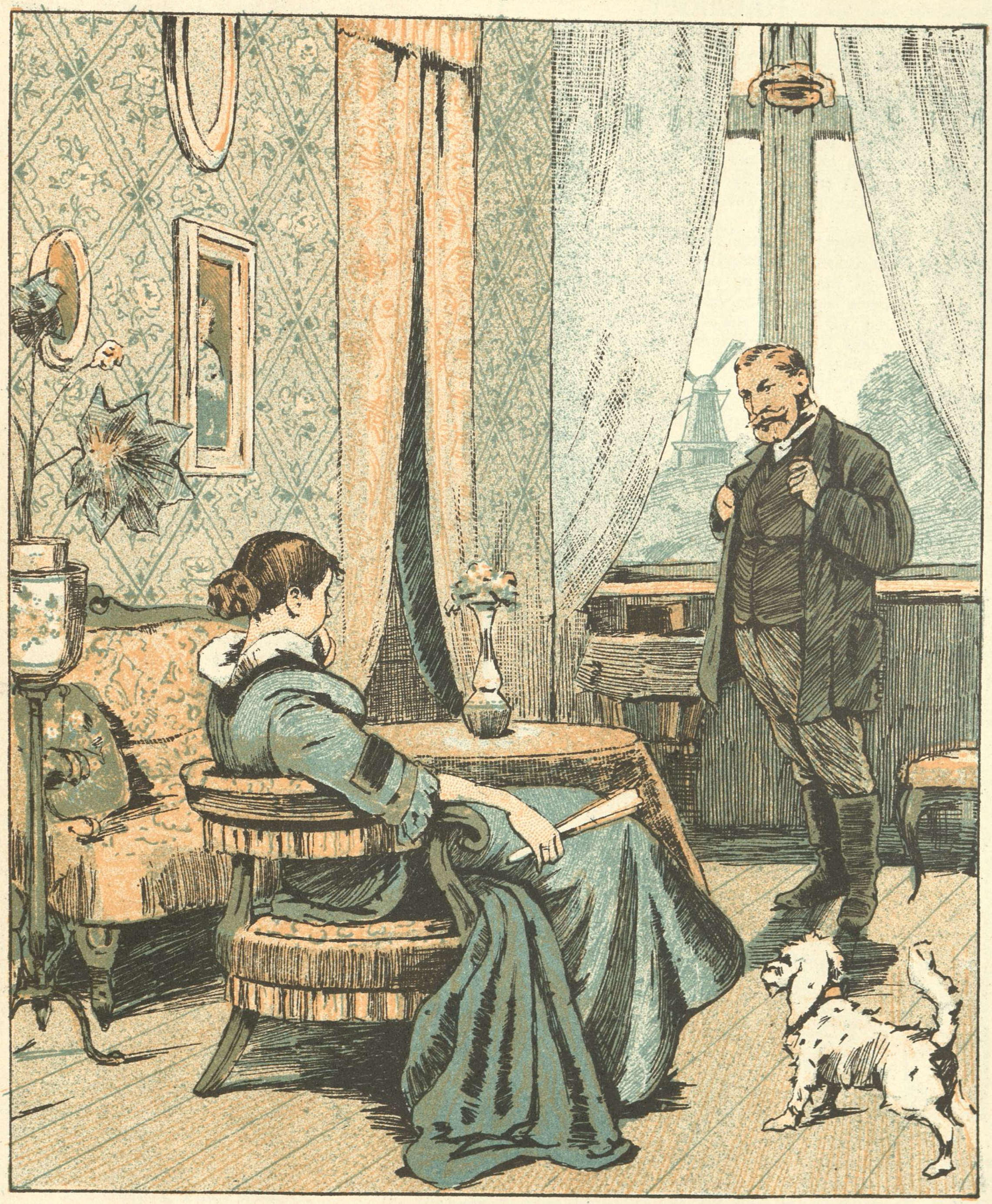

— Aa, gid det dog vilde blæse!
— Det er virkelig ærgerligt at høre; siden Du har faaet den afskylige Mølle, skal Du altid ønske Blæst, og det skjønt Du véd, jeg ikke kan taale, det blæser. Man skulde saamæn tro, Møllen var dig mere kostbar end jeg!
— Nej Mo'er. den er meget billigere.

Rabalder.

Tidt ser man fjendtlige Hære i Kamp,
Sværdene blinke og Hjelmene skinne,
Tæt som et Slør bølger Krudttaagens Damp,
Kun Blodet ser man ej rinde:
Manøvre paa Fælleden holdes i Dag,
Ikke en eneste Mand der falder,
Det er slet ikke Slag:
Kun Rabalder.

Landstinget stævnede tappert til Strid,
Embedsmænds Kaar vilde Højre forbedre,
Ødsled' med Flid og ødsled' med Tid,
Aarevis snakked' de velvise Fædre,
Ofred' for Freden saa al Ting flot,
Stridens Kjærne for tomme Skaller;
Slaget blev blot
Til Rabalder.

Ordensbehængt og stjærnebesaaet
Geografi en «Professor» docerer;
Nordpolen selv har just ikke han naaet,
Mest ved Hofthé hans Genius florerer;
Ikke han sejler rundt om vor Jord,
I Praxis nemlig «Professoren» skral er,
Men ligefrem stor
I Rabalder.

Danmark ejer vel intet Bjerg,
Hist og her kun en lille Bakke;
Uden Gambetta med Chresten Berg
Dannemænd tage til Takke.
Hyrden for Venstres forvildede Faar
Statsklogt og Snildhed til Hjælp ikke kalder,
Maalet han naar
Ved Rabalder.

Dristig til Literaturens Reform
— Og sig selv til Nytte og Fordel for Resten —
Naturalismens «Zefyrer» løb Storm
For at vælte de Gamle af Hesten.
Indbyrdes Ros fra Strængene klang,
Sammen holdt de som Hægter og Maller
I Højhedstrang
Og Rabalder.

Da's-Avisen, det lille Skind,
Stundom har ondt ved at klare Pynten,
Stundom fattes i Sejlene Vind,
Og fornyes maa stadig væk Mynten;
Lidet forslaar dog én Proces,
Selv to eller tre ej tilstrækkelig knalder,
Men hele halvtreds
Gjør Rabalder!

Brændevinsbetænkning.

Meget højtærede Hr. Punch!

De kjender mig vel nok, naar jeg siger Dem, at det er mig, der er den Mogensen, De plejer vant at kjøbe Deres Smør hos, og derfor vilde jeg gjerne bede Dem være saa venskabelig at sætte dette Brev ind i Deres Blad. Jeg havde først tænkt at svøbe Smørret til Dem ind i det næste Gang, da jeg veed, at De før har havt Nytte og Glæde af, hvad der laa om Smørret; men det er jo en langsommelig Tid siden, at De har undt mig Deres Søgning, hvad jeg hører kommer af, at De for Tiden faar Deres Fedt paa andre Steder.

Forleden i Skumringen staar jeg bag min Disk og

Dramatiske Situationer.

Studier efter Hol-Berg.

VI. Det lykkelige Skibbrud. Act. II. Sc. 2.

Personerne:
Gottfried, Tj. hos Roesiflengius. Secher.
Henrich, Philemons Tjener .... Punch.

Secher. Denne forrige Maaned var os en fed Maaned, baade paa Bynyt og paa Skandaler. Jeg har her en Liste paa alt, hvad vi derved har fortient, hvilken Liste min Herre vil vise sin tilkommende Sagfører, at han deraf noaenledes kand se hans aarlige Indkomster. (Tar Listen frem).

Punch. Forrige Maaned var ogsaa en frugtbar Maaned for mig, nemlig paa Processer, Stævninger, Da'savisers over Hovedet, Avind og Surseende, hvorpaa jeg ogsaa har en Liste, at man deraf kand se vore aarlige Indkomster.

Secher (læser). Den 4de hujus skikkede Kongen af Bogø os sin allernaadigste Taksigelse for en Spalte om Venstres Enighed; thi hvorvel samme Venstre var gaaet 3 Gange i Stykker tilforen, hang det dog nu meget godt sammen, og kom kun 4 Aar forsilde med sine Udvalgs-Betenkninger.

Punch (læser). Den femte dito gjort et Stykke kaldet „den chrestne Jøde", hvorfor et Abonnement af 2de Semitter strax blev opsagt.

Secher. Den 8de dito et Stykke kaldet Realisternes Æreskrands, hvorover en vel renomeret Digter strax tegnede sig for 50-tyve Nummere af Avisen og lod sige, at det skulde ikke blive derved.

Punch. Den 9de dito gjort en Satire over Da'savismændene fra Østerland, hvorudover min Herre fik 50 Stævninger fra en vel renoveret Redaktør, som ogsaa lod sige, at det skulde ikke blive derved.

Secher. Den 11te dito gjort en Lykønskning til Venstre i Anledning af Gildet hos Seekamp, hvorudover min Herre blev buddet til Bords og trakteret med „Morgengnavets" fedeste Ænder.

Punch. Den 12te dito et Raillerie over en grinagtig Vise af Schandorph, hvorudover min Herre fik Had i Steden for Mad.

Secher. Den 17de hujus gjort en Lov-Tale om vort berømmelige politiske Kandestøberlaug, hvorudover min Herre venter at blive optaget som Æres-Medlem af Lauget.

Punch. Den 18de ejusdem gjort et Vers om de politiske Stokfisk, hvorudover Venstre har svoret, saa snart de kan, at lukke Butikken for os.

Secher. Den 21de ejusd. gjort et Bryllups-Kvad til en gammel Høyre-Mand, der friede til Venstres Velvillie, hvorudover vi bleve budne til Bryllup og herlig trakterede med Kleiner.

Punch. Den 22de trykt et Vers om gamle Koketter, hvorudover alt dette smagede i vor Mund som slet intet.

Secher. Den 24de trykt en Lov-Tale over Gertrude Colbjørnsens Autor, der skriver i „Morgengnavet", men havde ladet gaa 4re til 5 Artikler af Stabelen i vores Avis, hvorudover min Herre fik en deylig Urte-Potte med et næsten udsprunget Roesentræ i til Foræring.

ser, som De altid er saa venlig at skrive om mig, yderst glad og selvtilfreds ud, saa kommer Mikkelsen ind, som er min bedste Ven og ellers Urtekræmmer med Vin og Spirituosa i Detaillen. Goddag, siger han. Goddag, siger jeg, maa jeg skjænke Dig en staaende Snaps? (Saadan kalder vi nu en Snaps ved Disken). Nej Du maa ikke, svarer saa han. Hvad er der paa Færde? siger jeg, for han er nu i den sidste Snes Aar kommen ind til mig hver Eftermiddag og faaet sig en Snaps og en Passiar. Du er da aldrig syg eller gaaet hen og blevet Totalmand? spørger jeg. Nej, men jeg maa vænne mig fra i Tide, siger saa han. Ja, det er s'gu paa Tiden, naar man snart er henved de 60, siger saa jeg. Hvor kan Du spøge med saadanne bedrøvelige Geschichter, Peter? siger han, Du og alle vi andre bliver jo rungenerede, naar de vil tage Brændevinen fra os. Hvad, siger jeg, hvem vil tage Brændevinen fra os? Magistraten, Peter! Der er ingen Høker, som for Fremtriden maa sælge saa meget som en eneste staaende Snaps, svarer han mig. Jeg blev lige saa altereret, som om jeg havde faaet et Glas koldt Vand over Hovedet, som man siger, og saa bad jeg ham gaa ind i Stuen og sige, hvordan det hang sammen.

Her var der jo ikke Noget i Vejen for, at jeg kunde traktere Mikkelsen med en Snaps, og saa begyndte han at fortælle. Og det er derfor, jeg hæver min Stemme, som ikke er nogen Brændevinsstemme, for hvis det er sandt, hvad Mikkelsen fortalte om denne her Brændevinskommission, saa vil jeg haabe, at alle mine Medkolleger underskriver dette og protesterer mod, at man vil berøve os Brændevinen, som er en Livsbetingelse og et Hovednæringsmiddel for os Høkere og Detailhandlere i Spiritus.

Der kan jo nok være Noget i Noget af det, Brændevinskommissionen siger, som f. Ex., at man ikke maa skjænke mere for Folk, som ikke kan drikke mere, og at de som har faaet sig en Bjørn, skal kjøres gratis hjem i en lukket Bjørnevogn til det Brug. Men naar Magistraten selv vil staa for Beværtningen i hele Kjøbenhavn, saa siger jeg bare, det bliver s'gu en rar Beværtning! Det kan jo nok blive ganske gemytlig med saadanne offenlige Bespisningssteder, hvor Borgerrepræsentanterne selv skal staa og skjære Smørrebrød og Raadmændene gaa omkring og sige: »Nu skal De strax faa Kaffe!«; men trovrigt er det, at man ikke kan faa saa meget som en lille Rommer i sin Kaffe, og jeg kan dog aldrig tro, at det er Magistratens Mening at afskaffe smaa Sorte, for det vilde smage altfor meget af det, man i Udlandet kalder for den antisemitiske Bevægelse.

Men maa jeg saa spørge Dem, bedste Hr. Punch, om det er sandt, naar Mikkelsen siger, at hver Borgmester skal have sin Beværtning, saadan som at Borgmester Hansen skal varetage »Ligkisten« og der bare holde Gravøl og den allerletteste Graves, ikke af den Slags, som har passeret Linien, for saa kunde det jo arrivere, at Folk blev saa døddrukne, at der blev Brug for den ærede Borgmesters Liniebegravelser, og at Borgmester Ehlers skal løbe om med en Mælkevogn, da de ikke tør give ham et Gjæstgiveri med Sovekabinetter for Fristelsens Skyld, og at der er gjort en Undtagelse med Forbudet mod kvindelig Opvartning for ham, som har faaet Lov til at holde Brolæggerjomfruer til Borgerens Betjening, og at Borgmester Fenger skal forestaa »Billigheden« og blot servere med Kirsebærsaft fra Kirsebærgangen, hvortil han jo har Nøglen gratis, og saa forresten skal indrette en Slags Familiebespisning i »Forgyldte Nøgle«. Er det sandt?

Jeg haaber, at Magistraten efter denne min Udtalelse vil skamme sig og love Brændevins Bod og Bedring, og skal til Slutning blot tillade mig den Bemærkning, at jeg er lynende gal i Hovedet paa den Mand, der har sat det Hele i Scene, og det er Skuespiller Cetti, og det var aldrig sket, naar han ikke var kommen herned fra Norge og havde spillet i »Faldgruben« saadan, som han har gjort.

Med fuld Agtelse
Mogensen,
Høker.

Punch. Den 25de hujus gjort en Satire over Figenblade og badende Artillerister, hvorudover jeg nær havde faaet en ævig Ulykke og i Steden for en Urtepotte en Da's-Avis over Hovedet.

Secher. Den 26de dito gjort en Leder om Pariserreysers Nytte, hvorudover voreses gode Venner strax fik Digtergager og Reysestipendier.

Punsch. Den 28de dito gjort et Billede med Underskrift: „Har vi ikke vel reyst Herre!" hvorudover visse Venstremænd endnu ønsker os en snarlig Reyse ad H . . . . . til.

Secher. Den 29de dito gjort en Lov-Tale over „Vandenes Datter", hvorudover ingen Realist vil tage mere end halv Betaling for at skrive i voreses Avis.

Punch. Den samme Maaned ut supra gjorde min Herre et Skiemte-Digt kaldet „Vandenes Fatter" og har derudover nær faaet en Duel paa Trefoldigheds-Kanoner paa Halsen.

Secher. Men jeg merker paa min Mave, at Klokken alt er mange! Jeg maa derfor skynde mig hjem paa Kontoret. (Han fordufter).

En ny Folkemand.

Alle de Mænd, som i Venstre var,
De klaged' ved Nat og ved Dag:
Venstre har tabt sin Balthazar
Og Wederkinch-Madsen sin Sag.

Venstre sin Balthazar har mist;
Pension han ej fik, men Hæder:
Nu fanger vi hverken Ro eller Rist,
Før han faar en Stedfortræder.

Og hør Du mærkværdige stille Magt,
Du højærværdige Monrad,
I Fald Du med os vil slutte Pagt,
Da est Du ej mer nogen ond Rad!

Stige Du ned til Venstres Flok
Alt fra dine Drømmes Ideland,
Du finder en Menighed her, som er nok
Saa god, som den paa Ny-Zeland!

Det var sig hans Højærværdighed,
Han svarede Venstre med Ære:
„Der I om den Ting veed bedst Besked,
Saa bør det vel saa sig være!

Paa Valgtribunerne Lykken bedrog
Alt tvende Gange mig før,
I Roskild' mig Ole Larsen vog,
Og Ulstrup udi Helsingør.

Vælger I mig udi Middelfart,
Da gjør I mig Tankerne glade;
Dumper jeg, er det vel ikke saa rart,
Dog vil jeg jer ikke hade!"

Tak have stolten Hr. Monrad,
Han blev sig en Venstremand,
Han dertil vel haver sin Grund, hvad
End tænke derom man kan.

Derfore han vel en Gang udi Maj
Er Balthazars Eftermand bleven.
End er det en Gaade, om han paa sin Vej
Vil lyde Berg eller Greven.

Men hil den Biskop, hvis chrest'ne Tro
I Tinget har anvist ham Pladsen
Og finder i Venstre Doktorer to,
Som Edvard og Wederkinch-Madsen!

En Fredspibe?

Et «mindeligt Forlig» er i Grunden ganske rart,
Naar Ilden først i Fredspiben blusser,
Og Røg og Aske laves af Sagens ene Part,
Mens den anden blot leverer — Fidibusser.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 11. Maj. Nr. 19.

PUNCH.

Pareret i Oktav.

— Saa! Har Du nu igjen smidt Penge ud til at lade Dig fotografere for? Gud, hvor det ligner Dig, Amalie!

— Ja, ikke sandt, lille Ven?

Opbyggelige Betragtninger.

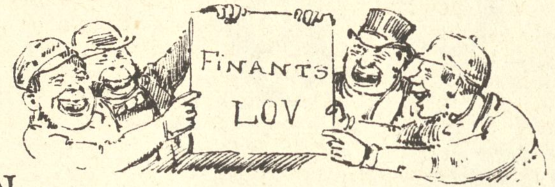

Naar i Landets Rigsdag aarevis man morer
Sig med for et Princip at føre Krig,
Kan det hændes dog, at stundom Lyst man sporer
Til et hæderligt og mindeligt Forlig.
Og saa la'er man sig bedaare og besnakke:
Med et magert Forlig man ta'er til Takke
Og sig trøster med, at hvordan det er gaaet,
Har en «ordenlig» Finanslov vi dog faaet.

Har man Dyrtidstillægs-Sagen lagt paa Hylden
Og «medgjørlig» betraadt en Middelvej,
Som en Embedsmand knap regne vil for gylden,
Da i hans Regninger den gjør en Streg,
Ja, naar han Forligets Gilde skal betale,
Kan det trøste ham, hvis han af Aagerka'le
Sku' blive alt for ubarmhjertig flaaet,
At en «ordenlig» Finanslov har vi faaet.

Hvis det nye «HELGOLAND» man helt forlader,
Og som Surrogat man faar et «TORDENSKJOLD»,
Der bepansret er med drevne Assens-Plader,
Hvoraf Venstre har en god Slump i Behold,
Og naar samme Skude løbe skal af Stabelen
Med en «Person» som Gallionsfigur i Snabelen,
Vil en Fjende heraf knap sig føle slaaet;
Men saa har vi dog en «regelmæssig» faaet.

Og naar Landet lønner Videnskaben rigeligt,
Saa Universitetets Deficit
Bliver dækket med et Laan, som er opsigeligt
Og naturligvis slet ikke rentefrit,
Medens «Anstalter» til Løftelse af Opvakte,
Gives Tilskud, som aldrig bliver opsagte,
Bli'er man mulig saaret, men som Plaster paa 'et
Har en «ordenlig» Finanslov man dog faaet.

Ja, en «ordenlig» Finanslov bør dog stedse
Være Samfundslivets Ideal og Maal,
Selv om den paa hver en anden Interesse,
Som et Land bør ha'e, gjør fuldstændig Kaal.
Sikken Trøst for hver en brav og dydig Borger,
Hvis ved Hjælp af Embedsstandens Næringssorger
Og en Forsvarssag, som er til Agters gaaet,
Han en «ordenlig» Finanslov dog har faaet!

Kunstudstillingen 1882,

anmeldt af

Rasmus Theobald Sørensen,

Grosserer.

(Firma: R. Th. Sorensen & Co.)

(Fortsat.)

Carl Bloch. *Den vantro Tomas.* Det skal der Hoved til at forstaa, hvorfor Bloch kalder Jernbanedirektør Rothe for Tomas. Jeg kan ikke se det mindste Tomas ved Direktøren. Der er ikke Tomas paa Forstand, ikke Tomas paa Ordener, ikke Tomas i hans Waggoner, i det Mindste paa Klampenborg Banen, men hvor Pokker er der da Tomas, og hvorfra har Bloch hentet det Navn? Det er ligesom de Billeder, hvori man skal finde Katten. Meningen er formodenlig at give en Snert til Kammerraad Lembcke og Dyrevennerne, der har været nogle vantro Tomasser ligeoverfor Rothe (se Kreaturisten i Nordsjælland). Og nu siger Bloch: Se paa denne Mand! Ser han ikke ud som Faarekommenheden selv? Er han ikke lige fra Hoved til Hæl — om Forladelse, det er Knæstykke, Skinnebenene, som skulde være det Vigtigste hos en Banemand, ses ikke — skikket til at bruges som Lokomotiv til en Ridder af Dannebroge p. p. Og i Stedet derfor har I gjort ham til Drejeskive for Eders Ubehageligheder. O Kammerraad Lembcke, du vantro Tomas!

Rasmussen Eilersen. *Mild Sommeraften.* Det er, hvad jeg kalder Kunst. Den raa Natur er besejret af Menneskets højere Magt. Her er ingen vild Stritten ud til Højre og Venstre af obsternasige Kviste eller Blade, ingen ubelejlige Rødder eller ungdommelig Grønhed. Kunstens Form har overvundet Naturens Indhold, og i smeltende Harmoni forgylder Aftensolen de glatte Stammer, der staa som Piller i Skovens Søjlehal (Denne Sætning har Amalie sat ind). Det er virkelig nysseligt. Man kan se, hvordan der hviler som et mildt Olietryk af Farve over den milde Sommeraften. Gaar Fredens Oliemølles Aktier 10% op i næste Uge, kjøber jeg maaske Maleriet til Malles Fødselsdag og lader sætte som Motto nedenunder: Olle af Olle Saa tror Folk, det er italiensk.

Engelsted. *Moder og Søn.* Den Søn kan være glad ved, han har saadan en god Moder. For satte Ambrosius saadan et Ansigt op til Juliane, tror jeg nok, han inden ret længe blev nødt til at lukke Butiken og afgive sit Bo til Strafferettens Behandling. Frits Grønbæk siger, det skal forestille Eedvard Brandes og «Dagbladet» og være Varemærke for Firmaet *Grove, Goos & Co.*

Exner. *En Opdagelse.* Jeg har nu altid været forlibt i Amager. Lige siden den Aften jeg første Gang paa Teatret saa det Stykke, hvor Lisbeth synger Jochum! Jochum! i, har det altid forekommet mig, at den Forretning i hvide Varer, Uskyldighed og duftende Vande, som blev dreven derude, maatte være meget rentabel. Det er saamænd ogsaa et rigtig ligefrem lækkert Skilt til et Amagerdukkemagasin, Exner har leveret. Og saa er Handlingen saa soleklar. Lisbeth har gaaet paa Handelskursus og erhvervet sig merkantil Dannelse. Marineministeriet har udbudt en Leverance af Grøntsager og Gulerødder til Pansereskadren i Sommer. Gamle Chrillesen har troet, han skulde stryge Kagen, men Lisbeth har gjort Underbud, og nu opdager den Gamle, da hun faar Brev om, at hendes Tilbud er antaget, at Lisbeth har regnet den bedre ud end han. Lisbeth gulerødmer af Glæde.

Vilhelm Fischer. *Fra en Svineplads.* Sikken en Titelvignet, der kunde blive af til *Tomas Friis*'s Efterfølger, naar han aabner Butiken til Vinter. Allegori paa Literaturens Tilstand i Slutningen af det 19de Aarhundrede. I Forgrunden bisser en af de store Romanbørster fulgt af sex, syv smaa Novellegrise. Molbech knurrer i Baggrunden.

A. Fritz. *Foraarsdag med opklarende Vejr.* Fritz skulde have Ansættelse ved meteorologisk Institut. Han illustrerer saa brillant til Vejroversigter. Jeg tror ikke, han var bange for at male Bugten ved Aarhus som klar

Foraarsdag, Solskin. Til Venstre ses en Regnbue, til Højre Nordlys, i Midten et Tordenvejr ledsaget af Bimaaner og Stjerneskud. I Baggrunden ses et Meteor. Løvspring. (Varemærke for en Rullegardinfabrik.)

Lorentz Frøhlich. *Gefion, der pløjer Sjælland fra Sverig.* Luftmaleri. Det er ligesaa godt som at gaa i zoologisk Have eller til Cirkus Weiss. I Midten ses Miss Washington kjørende de fem dresserede Tyre frem paa Manegen. Oppe i Luften slaar Familien Olschanseckys yngste Afkom sine Saltomortaler, og paa begge Sider sidder de stærke Mænd, som gjør Kraftkunster. Storken er kommen. Der er desforuden en Del Havfruer og Fiskemennesker i Baggrunden, men det er naturligvis Reklame. Det, man faar at se inden i Teltet, er altid af meget ringere Bonitet. Jeg tror nok, det vil tage sig ganske godt ud, naar det kommer ud paa Bakken til Sommer. Hvem mon Frøken Gefion er? Den Kæmpinde har jeg ikke set i Tivoli, men hun vil nok særlig lægge sig efter Forretninger med Svenskerne, siden hun allerede har faaet den gamle Possessionat Gylfe til at gaa saadan i Vandet.

Hans Nic. Hansen. *Trubadurer.* Fritz Grønbæk siger, det kan ikke være af den romantiske Skole, saa jeg tænker det er Drachmann, Schandorph & Gjellerup, der gaar Morgentur efter et Kunstnerkarneval. Gjellerup har taget Kontrabassen paa Ryggen og viser Schandorph, som gaar i Midten, en Galge og spørger ham, hvad han vilde give for at se *Punch* hængt i den, hvortil Schandorph erklærer, at han Fanden gale sig ikke var saadan en Teologsnude, at han skulde være forknyt for at give en Krude eller et Par smaa Sorte paa Morgenbrækningen. Drachmann stirrer morgengnaven frem for sig. Det er, hvad jeg vilde kalde, propert Arbejde med dygtigt Sjov i. (Varemærke for *Otto Borchsenius*).

Pram Henningsen. *Morgenstemning.* Herup stopper Huller i en Chresten Bergsk Leder. Morgengnavspillet omkring Lattermusklerne fortræffeligt.

Axel Helsted. Det er meget fornuftigt af Helsted at holde op med alle de Gravgange og turnere i Kulør i Stedet for. Det er oven i Kjøbet blevet *Tournée respekt* i Aar. Der er først »Fader og Søn« eller »de to Bryggere« ogsaa kaldet Carlsberg eller Valdby? Det burde kjøbes til Frederiksborggalleriet som personalhistorisk Stykke. Saa er der »den lille Pige med Dukkerne« eller Richard Kaufmann laver Dramaer til Kommandanten (Firma *William Bloch & Co.*). Og saa er der »En Søndag i Skoven«. Jeg synes nu, det er *fin-fin* og vilde ogsaa have kjøbt det, men min Kone gjorde Knuder, fordi Helsted havde malet hende fra Ryggen, saa hun syntes ikke, hun tog sig rigtig ud til sin Fordel. Mig ligner det brillant og Fritz Grønbæk med, men Petrine er jo rigtignok lumsk flatteret. Det sagde jeg ogsaa til hende. Hør min Pige, sagde jeg, ifald du virkelig saa saa knusende sød ud, som hende der i den rødstribede Kjole, saa havde Du haft en anderledes Mængde Tilbud og kunnet være gift og forsørget og bleven Enke igjen for lang Tid siden. Bild Dig bare ikke ind, Du er saadan en Rosenknop, min Tøs! — Saa slog Petrine sig paa Mutters Parti, og vi lod Helsted beholde Billedet og beholdt selv vore Penge. Og det var en snavs Spekulation.

Frants Henningsen. *Den gamle Historie.* Det er en god Historie og det kan en Historie godt være, selv om den er gammel, naar den bare er hel. En halv Historie kan ikke taale at blive gammel. Saa bliver det en kold En. (Varemærke for *Hoeberg.*)

H. Chr. Jensen. Portræt af *Etatsraad Crone.* Man behøver da ikke at frygte Uordener, naar man ser den Masse Ordener. Sikken Stjernevrimmel. Han har hele den store Bjørn paa Brystet. Men der mangler en Morgenstjerne med Inskription: Hertz, mein Hertz! Naar man ser det Bryst, synger man uvilkaarlig: Der flammar Sirius, der Orion! (Varemærke for en Hofjuvelerer.)

N. F. Schjøttz-Jensen. *Paa Fodtur.* Det er lige ud ad Landevejen. Det kan jeg godt lide, især, hvis det var mig muligt at skaffe Amalie en Kjole af samme Tøj som den Himmel, det er en stolt Farve, og den ser ud til at være ægte. Fritz Grønbæk sagde, den var Indigo. Er den inte go'e, sa'e jeg, saa ved Du inte, hvad godt er min Dreng, og fortjente at sidde og slaa Sten paa Landevejen som den stakkels Mand med det skjæve Ben.

P. S. Krøyer. Nr. 152. *Landsbyhattemagere.* Den er ligegodt haard i Filten.

Nr. 153. Det gjør godt fra saadan en Jørgen Hattemager, som Nr. 152, at gaa over til en Kong Salomon som Nr. 153. Især naar Kong Salomon ligesom Kong Christian staar i Røg og Damp fra en fin Havaneser (Varemærke for *Rådekop & Co.*).

Nr. 412. Portræt af *Etatsraad, Professor Meldahl.* Det Billede roser sig selv (Varemærke for *den Kongelige Medaillefabrik.*) (Fortsættes.)

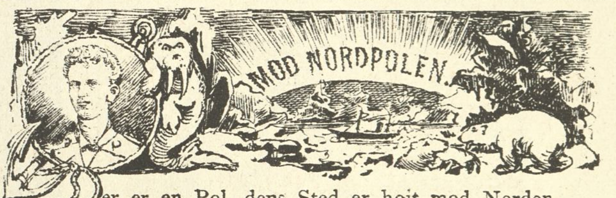

Der er en Pol, dens Sted er højt mod Norden,
Hvor man en Frost lidt værre har end her,
Dog synges: »*noch ist Polen nicht verloren!*«
Af Mænd, som gjerne den vil komme nær.
Mens Bismarck og hans Moltke ud paa Rov gaar
Og annekterer alt, hvad de formaar,
Saa har vor Tid dog mere Fryd af Hovgaard,
Der modig til en anden Hvalplads gaar.

Fra Stadens Børs til den private Bank er
Der mange brave Pengemænd i Nord,
Hos hvem man smaa og store Bidrag sanker:
Gamêl gi'er Skib og Proviant om Bord.
Fra Heyman ogsaa noget Sølv der vanker,
Endskjønt Profitten bli'er sgu ikke stor!
Ikkun vor Adel gaar endnu i Tanker
Om Fuldblodsheste og om disses Fo'er.

Mens her i Øst og Vest Partier stride,
Om Kongen over Bogøs gamle Ø,
Der ogsaa fo'r paa Rejser om saa vide,
Skal have Taburretten eller — Klø,
Saa har vi raske Folk, der ej kan lide,
At rent vor Hæder visne skal som Hø,
Men gi'er fra Polens Bjerg os Is i Tide
Paa Hodet, at vi dog ej helt skal dø.

Lad kun paa »evropæisk« en forsoren
Tendens med »Nordens Kina« gjøre Sjov,
Vi synge: »*noch ist Polen nicht verloren!*«
Og Danmark endnu mindre, Gud ske Lov.
Se derfor frem med Mynten, op med Kroner!
Spyt rask i Bøssen store kun og smaa!
Blandt Jordens nordpolerede Nationer
Vort Land en Hædersplads, min Sæl, skal faa.

Korrespondance.

Kjære „Professor"!

Si tacuisses . . .!

Paalæg?

MADAMEN: De' æ da forskrækkelit, saa al Ting sti'er, Fatter! Nu æ der lagt baade paa Ost aa Pølse aa Smør.

LÆREDRENGEN: Da ha j'inte mærked noet te, a der æ lagt paa Fedtebrø'et!

Giftetanker.

— Næ Mouer, je sønnes dov itte, je ve haa hinne, da Jor'en æ stiened, di tov Længer æ rævned i Govlen, aa hon sæl aasse æ skutrø'get.

Det tomme Rum.

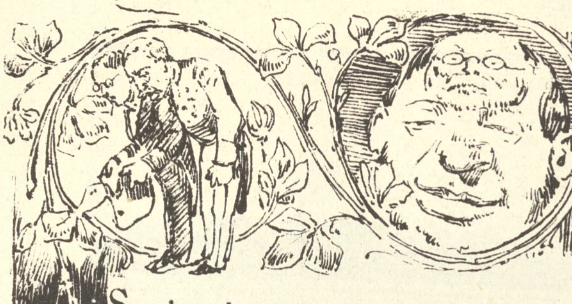

Som'ren kommer nu med Sol og Varme.
Og for Vint'rens Glæde slaa vi Bom.
Fallesen er travrig. Ak den Arme!
Vil ej Publikum sig mer forbarme!
Over alt han ser — det tomme Rum.

Hr. „Professoren“ i Landets Blade
Protestered' mod „Konsortium“.
Fy „Professor“! Var det smukt at lade
Saa uskyldig, blot fordi man ha'de
Vist Jer af, ud i — det tomme Rum!

Embedsmanden kigger i sin Kasse,
Regner ud med Suk sin Udgiftssum,
Den vil ikke med hans Indtægt passe,
Staten, den har Mønt, ja Mønt i Masse —
I hans Pung er kun — det tomme Rum.

Balthazar hos ædle Middelfarter
Fyldte hidtil Kredsens Vakuum,
Nu forgjæves ikkun Monrad starter;
Thi „den stille Magt“ af alle Parter
Stødes bort, ud i — det tomme Rum.

Klein og Ussing ikke vi begjære
Til at danne Ministerium,
Kan ej Estrup Byrden længer bære,
Ej *Pekin's* skal høste Stridens Pære!
Saa langt hellere — det tomme Rum!

Hist i Kroen straaler Venstres Stjerne
Gjennem Damp af *Petum optimum*;
Ak, thi Bonden følger Chresten gjerne:
I saa mangen Venstre-Vælger-Hjerne
Fylder Chresten ud — det tomme Rum.

Hvad er Bojesen i Partiet bleven?
— Løs den Gaade, hvis Du ej er dum! —
Hist i Algebraen staar det skreven:
Han den Faktor blev — tak være Greven! —
Som er Tegnet for — det tomme Rum.

Mangen slog paa Sværd i Landstingssalen,
Som i Udvalg dog blev spag og stum,
Mangen hidsig Højremand blev valen,
„Punkterne“, hvorom saa højt lød Talen,
Svandt. Hvad fik vi da? — Det tomme Rum.

Præmieæskning.

Kunsthandler **Vilh. Bergsøe,** fra den gamle Fabrik udsætter herved

en Pris af 1000 Kroner

for den bedste Julereklame,

som, illustreret og trykt med dertil komponerede Typer, agtes anvendt paa den kommende Aargang af **„Juletorne“**. Til Forstaaelse af Opgaven bemærkes, at der ikke ønskes simple Inserater eller almindelige Avertissementer, men en folkelig Julereklame, skildrende vor store nordiske Humbug i al dens Ejendommelighed.

Reklamerne bedes indsendte til Redaktøren af „Juletorne“, *Dr.* Ernst Bojesen, og de ville blive bedømte af en Jury, bestaaende af **D'hrr. Mansfeld-Büllner Lassen, Heyman Bloch & Co. og Dr. Ernst Bojesen.**

Hvad der laa om Smørret.

„Nej, Hr. Punch, kom inte med das!“ var Mogensens afværgende Udbrud, da *Punch* store Bededagsaften traadte ned i hans Kjælder. Hvad frygtede Mogensen? Hvilken Angst skjulte sig i Folderne af hans ærværdige Bededagsansigt? Ak tidt og ofte var han den Dag bleven prajet for en Snaps ved Disken og nu saa han i enhver Indtrædende en snedig Forfører, hvis Kunstgreb netop i dette Øjeblik vilde have været saa meget farligere, som en ældre Frøken, af hvis pillede og krusede Kjolefolder den skinbarlige Totalafholdenhed stak sit Bedemandsaasyn frem, netop var i Færd med at prutte den ærlige Mogensen to Øre af paa et Stykke Rullepølse, idet hun insinuerede, at Rullepølse som Følge af de i Nationaltidende gjorte uhyggelige Opdagelser maatte være sunken betydelig i Pris.

Punch forsikrede Mogensen, at han slet ikke tænkte paa das, men blot ønskede noget Papir. Da klaredes Mogensens Aasyn ligesom Morgengnavets Fjæs, da det erfarede Udfaldet af Fællesudvalgets Forhandlinger. Længe søgte han i Skuffen. Endelig drejede han med øvet Haand et Kræmmerhus af beskrevet Papir. I et Hjørne, men temmelig utydelig, stod der følgende Overskrift

Despetats- og Notizbog for Dr. phil. Wieder-Mads Folke-mand

Indholdet var meget fragmentarisk, men lod til at indeholde Forfatterens Tanker over forskjellige brændende Spørgsmaal. Hele Manuskriptet lød saaledes:

— *Hjort-Lorentzen. Skan — Skam — skammeligt!*

— *Tordenskjold? Hvem var Tordenskjold? Mon det var en Krigsmand, lige som den Sleppengren, jeg ikke vidste Besked med i Maribo. Nu har jeg det. Han hed egenlig Wessel og har ladt sig omdøbe ligesom han Falkman. Det var ham der skrev „Kjærlighed uden Strømper“ og derfor staar han i lange Støvler nede ved Holmens Kirke. Ja han kan nok trænge til at forstærkes. Men tre Millioner synes jeg er lovlig meget. Naa! naar „Greven“ kan slaa Landstinget den Panserplade, siger jeg med Glæde: All rigth!*

— *Universitetet? Det Spørgsmaal kan jeg slet ikke begribe. Naar den Butik ikke kan forrente sig saadan*

som den nu bestyres, kan man jo bortlisetere Forpagtningen af Knejpen til den Højstbydende. Jeg skulde magelig drive den Shop med Fordel, naar jeg indrettede et Dokterhatteudsalg i Rusauditoriet og tog en ordenlig Entre til Rasmus Nielsen og de andre great-gun's. Jeg vilde bare forbeholde mig selv et Professorat i dobbelt Bogholderi. Det er jeg hjemme i.

— Spørgsmaalet er løst. Universitetet behøver ikke at spise af sin Formue. Det faar Lov til at gjøre Gjæld. Men hvem skal saa betale Gjælden? Naturligvis Universitetet. Hvordan? — Det maa jo ikke spise af Formuen. Funtus, som vi Latinere sige. Det maa gjøre ny Gjæld. Mon ikke Gedalia er Fader til den Løsning?

Industriforevisning.

Den i sidste Uge i vor Industriforening foranstaltede Forevisning havde samlet et meget stort Antal af udstillede Gjenstande, vi skulle derfor i det Følgende fremhæve enkelte af de udstillede Sager, idet vi ikke ville undlade at bemærke, at det ene skyldes *Punch*, som stod for denne Forevisning, at den blev saa interessant og righoldig, som Tilfældet var. Vi skulle først nævne de af Skolelærer Christen Poulsen paa Baagø udstillede Gjenstande, nemlig en *Taburet*, en *Portefeuille* og en *trekantet Hat*. Sagerne vare ret kuriøse at se paa, og navnlig gjorde et vist, dilettantmæssigt, fransk Snit ved dem et komisk Indtryk; men der er dog neppe nogen Udsigt til, at Manden vil faa nogen Anvendelse for dem i det praktiske Liv, skjønt man maa anerkjende den Tid og de Anstrængelser, han har anvendt paa denne sin Livsgjerning. Derimod fortjene sikkert de Samme patenterede *Madspande til Brug ved Bespisninger paa Navigationsskoler* al Anerkjendelse paa Grund af den store Besparelse, de ville medføre. Kromand Hørup nogle af ham selv opfundne, saakaldte *ambulante Lirekasser*, hvorpaa han har faaet Patent af Krigsministeriet; Opfinderen foredrog selv i Løbet af Forevisningen det ene Numer efter det andet; de gik alle paa den gamle Melodunte, men det forekom ikke Anmelderen, at de lød ganske rent; i alt Fald var der ingen rigtig Harmoni deri, men det kan jo komme af en eller anden forsætlig Misforstaaelse. Fra Jens Busks 25-Øres Basar var udstillet en større Samling *Postelin fra den kongelige Fabrik*, men det var temmelig klodset gjort og gik let itu, navnlig kunde det slet ikke taale at blive trykket. Langt mere var derfor den fra Formand Høgsbro indsendte *Prøve paa Stenografi* at foretrække, omendskjøndt Præket var noget udvisket; det viste sig imidlertid, at det kunde rettes ved Hjælp af Anvendelsen af det *rimestadske Hørerør*. Overordenlig prisbillig var den af Ordfører Holstein Ledreborg & Co. indførte *Dyrtidsmaaler*, hvorved man kan maale Alt ud i de knappeste Portioner; i det med den følgende *Tillæg* staar anført, at den tillige kan benyttes til at fjerne den mindste Øresvulst hos Embedsmænd. Fourageur Tauber var mødt med to Pæle, Exemplarer af hans nyeste Opfindelse, de saakaldte *Bopæle*, som ville medføre en betydelig Lettelse af Skattebyrden; Systemet er prøvet saavel i Slagelse som i Kjøbenhavn og skal have vist sig meget praktisk. Forhenværende Folkethingsmand paa Ny Zeeland Monrad foreviste en ny Art *Bispestav*, ved Hjælp af hvilken man ved at anvende en stille Magt skal kunne bevæge sig i Retningen af Venstre med en jævn Middelfart. Fra Herman Bangs billige Skrivestue, ved Stranden 18, var indsendt *Prøver paa Efterligning af fransk Mosaik*, som vare ganske godt imiterede i Henseende til Stilen, men dog i Længden faldt Publikum lidt matte, navnlig i Sammenligning med hans ældre Sager fra 1 Crone til 100 Kroner, som ogsaa vare ulige interessantere. Rygtesmed Secher paa Trinitatis Kirkeplads gav Møde med ikke mindre end *50 Smaasager;* paa Fortegnelsen stod anført, at det var hans eget Dag*)sarbejde, men efter Udseendet at dømme burde det dog vist snarere været henført under Cantorarbejde. »Professor« Erslev havde indsendt flere trykte *Smaaartikler, som kun vare nogle faa Linier lange;* de vidnede om en betydelig Sag-Kundskab, men det er jo ingen Sag for vor berømte Landsmand. Entreprenørerne Julius Lange og Groth mødte paa Udstillingen med det af dem udarbejdede Projekt til en *Omordning af* Forholdene ved Nyhavn *(Charlottenborg Side)*; som bekjendt er der tildelt dette Projekt Akademiets store Guldmedaille, og efter Forlydende vil Etatsraad Meldahl nu overtage Entreprisen, saa det sikkert kan ventes realiseret med det Allerførste. En af Journalistforeningen opfunden Methode til for Fremtiden at forhindre Udbredelsen af *Smithstof i Fædrelandet* kom des værre for sent til nu at kunne gjøre nogen Gavn.

Mønstring.

|: Derovre :|
Ved gamle Nikkelaj
Var Mønstring forgangen af vores's Brandmænd;
De fineste Folk gik med Rødder i Spand, men
|: Af Sjovre :|
Var der dog mest Staahej.

|: Med Flor paa :|
Kom Venstres Pumpeværk; —
De sprøjted paa Kongen saagar *auf Verlangen*,
Jens Busk gav nok Vandet, mens Holstein var Slangen,
|: Han svor paa, :|
Den Vandgang var for stærk.

|: Paa Højden :|
Med Krisjansborre's Kaj
Fløt Kommandør Carstensen rundt paa sin Flaade;
Men det blev for Resten til slets ingen Baade,
|: For Sprøjten :|
Gik den forkerte Vej.

|: Der fandtes :|
Skam Folk med fint Emploj.
En dagbladsk Professor var frygtelig straalende.
Han »overrislede« alle de Skraalende,
|: Saa Brandes :|
Gik op i bare Røg.

|: Man glad saa :|
En Lærd — Ih Kors! hvor fix!
Ak, førend Kalkunerne tre Gange galed',
Fornægted' han grusomt de Sorte, der svaled'
|: Sit Had paa :|
En Punchesk Port'monnix.

|: Med Gru maa :|
Man nu se Stumperne
Af hele hans Herlighed uden Retouche,
Da han kom til Kort i en Dag*)s-Avis-Douche. — —
|: Ja, Gu' maa :|
Han gaa paa Pumperne.

*) Renoveret i Følge 6 instændige Anmodninger til.

Ufortrøden.

FRITS JÜRGENSEN *invenit.* PUNCH *delineavit.*

«Wenn mir ein Wahlkreis recht gefällt,
Dann hilft kein Wiederstreben . . .»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 18. Maj. Nr. 20.

PUNCH.

Forsigtighed.

— Naa, Kathinka; hvad hedder saa den bestemte Artikel paa Tysk?
— Der, die....
— Og i Intetkjøn?
— Det tør jeg ikke sige, for Fa'er siger, at det kan man nu faa Mulkt for!

Endelig!

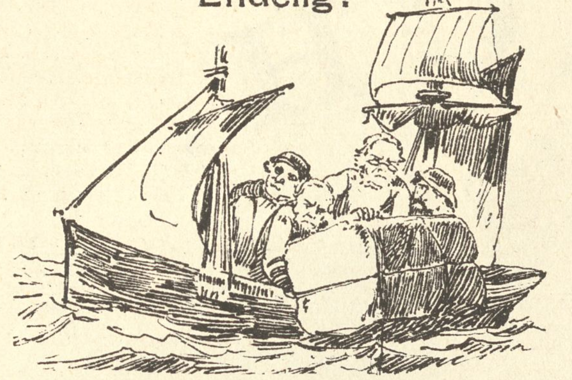

Der ser man, naar vor Rigsdag sig i Kast
For Alvor giver med at løse Knuder
Og ikke just med ALEXANDERS Hast
En gordisk Løsning lige strax bebuder,
Sker der Mirakler bag ved sammes Ruder!
— Nys Klagen lød: «Hvorfor en vi kjørt fast?»
Og nu? Ja, nu er al Ting bleven godt igjen;
Thi nu er Landets Rigsdag bleven flot igjen!

Ja, bleven flot igjen! — dog denne Flothed
Ej maa forstaas just, som om Kniberi —
Der længe hang i stort saa vel som smaat ved
Vort Parlament, — man ikke mer kan li'e;
Nej, det er noget, som vi alt for godt véd,
At det Parti kan Venstre daarligst gi'e,
Og Højre har just heller ikke blottet sig
I Retning af for stærkt at have flottet sig.

Nej, den er bleven flot paa samme Maade,
Som det saa ofte sker paa Hav og Fjord,
Naar Faren for et grundstødt Skib er stor
Og sammes Mandskab derfor uden Naade
En kostbar Ladning kaster over Bord.
Tidt blev en «Plimsoll'sk» flot til liden Baade
For Ladningen, hvis Skæbne man erfarer ej,
Og som maa se, hvorledes selv den klarer sig.

Vor Rigsdag har nu staaet flere Aar
Fast som et rigtig gammelt Skrog paa Grundene
For og imod, hvorvidt det bedst sig staar,
Om det mod Styrbord eller Bagbord gaar.
I denne Tid man flittig aabned' Mundene,
Og Tid og Penge lod man gaa i Hundene.
— Naa, Søen kan ej altid være spejlklar,
Og det var snart paa Tid at blive sejlklar.

Og for omsider at faa Skuden flot
Og for med «Anstand» at faa klaret Skjærene
Lod Højre kaste strax et «Mellemværende»
I Vandet ud, og saa gik al Ting godt.
En Vandkur Embedsstanden her har faa't;
Og skjønt ved Vanen den blev fint fortærende,
Er Chancen for at gaa til Bunds lidt større
End for, at den sig bjerger paa det tørre.

Dog som en Trøst kan meldes, at foruden
Det Dyrtidstillæg, som *ad undas* gik,
Det andet Gods, som blev betroet Skuden,
En ikke meget bedre Medfart fik:
Et fælles Skibbruds Trøst er ej forbuden!
— Det kaldes for at gjøre rent Bestik.
Blot Skibets Mandskab her sig ej forhasted'
Og Landets Tillid over Bord har kastet!

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken omm Bundekriegen.

Nv blifuer att berette omm / huorledis thet siiden tillgick. Ty ther thet stoere aarliche Slaeg stvndede ann / bleff mand poe begge Siider vaer / att man burde for ett sjiuns Schyll doch een Smvele diplomatique fremfaere for senere att kvnde soemeget desbedere uaske sich selff reen somm ett spædelamm for Uælerne. Ualte daa bynderne hannem Greffuen fra Blæssenborrig uærendes then vdi sliige Putzerier meest dorkdreffne / och gotzeyerne ualte hand then gammele Ploug. Och the meth fleere gjieffue Riddersmænd soe och uellærte Kannicker och armme bynder traad nv tillsammens som Parlamentairs. Men gotzeyerne haffde først sagt / att ves bynderne uilde ey the arrme vselige Embitzmænd offuer tjugefemhvndrede kroner Djivrtiidstillæg sammt floden ett støre pantzerskiib och Universitetets separate Fonds forvnde / uilde the strax the armme bynders vselige finantzloff vndliffue och platt forderffue. Menn the Mænd aff then soerte schoele uærendis mere uante vdi gammele Pergamenter och Skruller att raege / enn somm att stoe vdi felten vnder Gewehr / ther the soe the mannge blanke Klinger och byndernes Møeggrever och høetyve / toege the voe att siige / omm ey bedst uare att komme till ett mindeligt forliig siigendis / thet att uære bedere / att Embitzmændene meth hvstroer och onge oscyldiche børn sich vdi fattighvset begaffue / enn att lannets dyere men doch reuiderede Grvnnloff nock een Prouisoria-flænnge bekomme schvlde. Och ther Greffuen sliig fryctachtichheed bemerckede / stillede hand sich enn meere strenng ann. Men hand konngens General-admiral Raffnn haffde uell tillforen høit och heligt besoeren / sich ey vden ett støere Pantzerskiib att kvnde laede fornoye / menn ther hand somm enn gammel søemand formerckede / fraa huad siide Uinden blæsste / satte hand anner Signaler vdi Toppen giffuendes tillkjende / att han uell enn forterschet Tordenskiolld uille kvrne vdi floden indrangere. Nv uare kons the separate fonds tillbaege / och then meeget sneediche Greffue fick them oc omsiider fraa then ærliche oc ey fraa barnsbeen til sliige Koglerier opplærte Doctor philosophiæ Ploug fralocket

ſmørendes hannem meth idel favre Ord i Stedet omm Mvnduigerne.

Menn ther gozeyerne ſligt forliig erfoer / bleffue the meget kratzbyrſtiche / menn uore doch till ſliig tractate att ratificere nødte / ty the kvnde ey the uellærte och vdi loffuene forfaerne kannicker aff then ſoerte ſchoele vnduære / haffuendis ey ſelff ſliig kvndſkav till bogen. Mend hand Kammerherre Falleſen / Kongenns commandante poe Konngens nytorre / uilde doch att thet ſchvlde ey ſomm Uennernes feſt eller ſliig een Idylle affløebe / huorfore hand och een ligeſoe tapper Tylvt aff Riigets goede Mænnd een liiden Ringrenden foranſtalte loede / huorvdi the then armme Dr. philosophiæ ſatte opp ſom Mohrenkopp / och hannem ſoe illde tillreedte / att hand all ſin Philosophia kvnde haffue nøedich. Och ſoelvnde bleff thenne campannie bynderne til glede och lannet ey till Gaffn. Menn hand Falkmand gik grassate Gang.

Professoren og Redaktøren.

(Eventyr, frit efter
Asbjørnsens: Præsten og Klokkeren.)

Der var en Gang en Professor, som havde saa mange Stjerner og Kors paa sit Bryst, at det lignede Mælkevejen; men han var saa kalkunsk, at han skreg langt undaf, naar der kom ham Noget i Vejen: »Af Vejen! Af Vejen! Her kommer selve den store geografiske Professor!«

En Gang han foer saa og bar sig, mødte han Kongen, som hedte *Punch*. »Af Vejen! Af Vejen!« skreg Professoren langt borte.

Men *Punch* kjørte paa alligevel, saa Professoren stejlede ved det, og *Punch* tog ham ved Vingebenet, just som han trode, han kunde slippe ubemærkt bort fra det Hele, og sagde til ham: »Aha, min kjære Professor! I Morgen skal Du møde mig paa Slottet; Du skal nok faa The og Vrøvl, som Du plejer, men kan Du ikke løse tre Spørgsmaal, jeg vil give dig, skal Du miste baade Kors og Stjerner for din slemme Opførsel.«

Det var andet Slag, end Professoren var vant til. Brovte, skryde og bære sig værre end en Kalkun, det kunde han; men han havde ondt ved at svare for sig, endda han var vant til at afgive Erklæringer. Saa rejste han til Redaktøren, som bode paa en Kirkeplads ligeoverfor et stort, rundt Taarn og som blandt alle de smaa Sorte havde Ord for at være saa slem til at svare. Og Professoren bad ham endelig tage sig af Sagen og blev ved at rende Redaktøren saa længe paa Døren, at denne til sidst lovede at se, hvad han kunde bringe ud af Sagerne.

Ja, Redaktøren pakkede sine Sager sammen og stævnede mod *Punch's* Slot med alle Professorens Kors og Stjerner paa, saa *Punch* trode, han havde baade en Professor og en Kommerceraad for sig. Men det var en varm Modtagelse, Redaktøren fik; kan hænde, sligt Stævningsmøde havde man ikke set længe.

»Naa, er Du der?« sagde *Punch*.

Ja, han var da det, det var sechert nok.

»Sig mig nu først,« sagde *Punch*, »hvor langt er der fra Højre til Venstre?«

»Det er en Dag*)srejse, det,« sagde Redaktøren.

»Hvorledes det?« sagde *Punch*.

»Joho, Klein gaar op i Højre i et Møde og gaar ned i Venstre i næste Møde, og det gjør han med bare én Dag*)s Mellemrum,« sagde Redaktøren.

»Ja, ja,« sagde *Punch*. »Men sig mig nu, hvad mener Du vel, jeg er værd, slig som Du ser mig her?«

»Aa ja, Jens Busk taxerte ikke Landets Konge til femogtyve Øre, saa tør jeg vel ikke sætte Dig til fireogtyve en Gang,« sagde Redaktøren.

»Naa, naa,« sagde *Punch*. »Siden Du er saa klog paa alle Slags Sager, saa sig mig: hvad det er, jeg tænker nu?«

»Aa, Du tænker vel, det er Professoren, som har sat denne Sag i Scene, men Skam faa mig, tænker Du ikke fejl, for det er Redaktøren,« sagde han, »og jeg skulde dog ikke have Noget af et Makkerskab med ham, dertil er han altfor daarlig Makker han!«

»Naa saa rejs ad — Trinitatis Kirkeplads til! Dig skal jeg nok renovere, men Professoren skal af med alle sine Stjerner og Kors, og for Fremtiden skal han ikke kaldes andet end slet og ret Prøcessor,« sagde *Punch* og saa blev det.

*) Renoveret efter 56 indstændige Anmodninger.

Nye Uvejrsskyer.

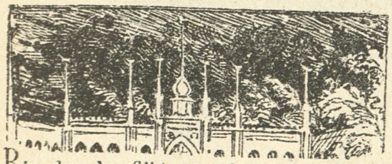

Rigsdagskonflikten er lykkelig endt
Uden Ministerkrise:
Stormen, der trued', blev som bekjendt,
Bare en lille Brise.
Men fra en anden Kant rykker nær
Nok en Konflikt, hvorom vi vil her
Sjunge en drøvelig Vise.

Vistnok ej Striden i denne vil staa
Mellem to Magter i Staten,
Folke- og Landstingets Roller vil faa
Tivoli og Magistraten;
Dog kan af Punkter et Antal af tre
Ogsaa i denne Konflikt la'e sig se;
Her ta'es ej Ligheden fra dem.

Først har man paa den »moralske« Rets
Vegne de Sangmøer villet
Rydde af Vej'n, og et Kabinetsspørgsmaal man dernæst har stillet,
Endelig Sporvognens Ventesal
Ta'er man fra Tivoli, skjønt Generalforsamlingen ikke vil til 'et.

Tivoli sætter nu haardt imod haardt:
Godvillig ej det sig giver;
Tager dets Sangerinder man bort,
Som dets Humør opliver,
Bliver dets Glæde et stakket Skin,
Og for Tivoli det sikkert en Pind
Snart til dets »Ligkiste« bliver.

Heller ej gi'er »Kabinetter« man Plads
Som Magistraten begjærer:
»Kom nu blot inte her med dass!«
Raaber dets Aktionærer,
Skjønt for det »Hjerterum« faar de en Slags
»Kompensation« dog: at nemlig de strax
Sporvogne »Husrum« forærer.

Derfor den nye Lejekontrakt
Vil ej af Stabelen glide;
Men faar man ikke i Orden den bragt,
La'er det sig ikke bestride,
At man en »Situation« saa har,
»Som ikke overskue sig la'r.«
Det kan man her ogsaa vide.

Tænk, om nu Tivolis Publikum,
Hvem dog et Hensyn skyldes,
Finder derude »det tomme Rum«,
Hvordan skal det saa fyldes?
Derfor bør Tivoli ha'e en Kontrakt,
Saa ved Moneternes »stille Magt«
Pillerne dog kan forgyldes.

En trøsterig Tanke.

— De' blywer den jennest' Glejd', te A gammel Stakel ka' faa en'nu, hvis Wor Herr' wil ound mæ aa si' Dem, Hr. Pastor, kaast' Jourd' aa mi' Ligkiest'.

Retorsion.

— Lille Hjælp? De gaar naturligvis lige hen og drikker Pengene op!
— Aa, go'e Herre! Di ser mej jost heller inte uj te aa køve Derres Brystsukker hos Konditteren!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing

XXXVII.

Jeg har læst, jeg véd knap hvor;
Men hos Thiers det er, jeg tror,
Om en Abbé Amourette;
I Konventet han besvor. —
Sønnerne af Frankrigs Jord
Flux at ende deres Trætte.
Op fra Bænkene man fo'r
For i Favntag ømme, tætte
Gammelt Had og Nag at slette;
Den Dag var Abbé'en stor.
Det er slemt,
At de Franskmænd er saa lette;
Næste Dag var Freden glemt;
Man til Krig var atter stemt,
Og af Fred der blev kun dette
Ene flygtige Moment,
Som kun altfor snart var endt
I det blodige Konvent.—
Ogsaa vi, min kjære Fætter,
Ejer slige „Amouretter";
Hvem jeg mener, vist Du gjætter,
Som om her det stod paa Prent;
Sligt hos os er ogsaa hændt.
I Geled paa Danmarks Sletter
Stod man nys og vented' spændt
Paa, hvordan i dette Stævne
Højres Kaarne vilde evne
Frem at føre Rettens Sag,
Selv om Jorden skulde revne.
Da, paa én Gang, saa vi bag
Murene det hvide Flag!
Christian! Jeg vil Ingen nævne;
Men at falde uden Slag
Uden Spor af Vaabenbrag
Og at undertegne Freden,
Slig en Fred, som den forleden,
Hvor man rømmer hele Reden,
Slig en Strategi er svag.
Sværdet pænt man stak i Skeden,
Og en Rem af Embedsmandens
Brede Ryg man skar i Mag;
Ryggen er jo dog en Andens.
Det gjør Fandens
Ondt paa Stak'len, men betale
Maa man jo, og Embedsstandens
Flaaning gav jo Materiale
Til et herligt Kompromis
Med de røde Radikale.
Christian vi,
Som er ikke indviet i
Dette fine Prangeri,
Har ej Lov til med at tale;
Vi maa følge vort Parti.
Smukt det var, at se dem Alle
I hinandens Arme falde,
Skjønt „de Ni"
Havde næsten ondt af Galde.
Maa man ikke være glad
Ved at se selv Rimestad,
Krieger, Ploug og Klein med flere
Fredens Alfer mildt paakalde,
Glemme Splid og Strid og Had
Og saa kjønt fraternisere
Med — Hør Christian! Véd Du hvad?
Det var mere
End jeg nogen Tid har drømt om!
Hør, hvor Falkman kurrer ømt om,
Fremtids Daab i Fredens Bad!
Holstein nu kan jubilere:
Ved sin Sejr han bli'er berømt som
Venstres Wallenstein og Tilly;
Altfor haardt vi vist har dømt om
Stakkels Klein, som strax var villig.
Man bør altid være billig
Og retfærdig. Ej paa Skrømt, som
Folk, hvis Hus der alt er Ild i,
Skynder sig at assurere:
Saadan bær' sig Skjælmer ad!
Christian, skjønt jeg ser med Sorg
Højres faldne Magdeborg,
Og endskjønt af Øjets Kilder
Taaren triller,
En Ting Sorgen dog formilder:
Tak Du brave Kommandant!
At Du slog, skjønt ej Du vandt;
Du og tolv Mand Vejen fandt,
Talte aabent, talte sundt,
Gik til sidst dog uden Kransen
Bag af Dansen.
Neergaard kun og Harald Hansen
Som de sidste To paa Skansen
Man, da Slaget endte, fandt.
Fætter af Historien lær,
Man skal aldrig til sin Spidse
Drive Sagen. Der er visse
Folk, som Freden har for kjær,
Som vil lappe og vil splidse
Hellere end drage Sværd.
En Finanslov fik de her
Flikket sammen. Vi kan trisse
Hjem med den, skjønt utilfredse;
Thi den Sag er ren og skjær:
Den blev Pokkers ordinær!

—x—

Kunstudstillingen 1882,

anmeldt af

Rasmus Theobald Sørensen,

Grosserer.

(Firma: R. Th. Sørensen & Co.)

(Sluttet.)

Edvard Petersen. 207. *I Sildetiden ved Højbro* (Varemærke for *Oscar Frederiksens* Fiskehandel). Mon der mangler en Figur. Det er en Rigsdagsmand, der kommer for silde. Der kommer altid en Rigsdagsmand for silde paa Højbro. Man kan se dem Kl. 1 omtrent komme dampende fra alle Kanter over Broen. De gaa altid hurtig og mimre med Læberne, hvilket kommer af, at de holder Taler indvendig. Naar man passerer dem, kan man høre dem mumle: Dyrtidstillæg — Estrup — Hindring — Blomster — visne — Holstein — Ploug — kjøbe — Fløjte — dreje — Knap. Saadan en Forgrundslømmel skulde Edvard Petersen have taget med!

Carl Rasmussen. Der plejer altid at være noget Allegori eller Symbolik hos Carl Rasmussen, men i Aar er den ikke saa let at faa fat i. Det er for Exempel muligt, at Nr. 212 »I Kjøgebugt« kan forestille et Par Mænd i en Baad i Søgang, men det kan ogsaa være, det forestiller den store nordiske »Processor«, der efter et mislykket Sletmedkrydstogt lænser for Stormen. (Varemærke for *Heymann & Co.*)

Vilhelm Rosenstand (velrenomeret Firma. Medaille). Nr. 223. *En kunstelskende Restauratør.* Mon han da ogsaa restaurerer Malerier? Motiv fra Restaurationsperioden i Frankrig. Kridtformation. Nr. 224. *Moder og Søn ved pousse-Caféen.* Rosenstand er rigtig i Kridthuset hos Amalie, som paastaar, hun har selv siddet der udenfor Rosenstands Kridthus og drukket Kaffe med Kaufmann. Det er ogsaa, hvad jeg kalder et talende Billede. Jeg véd ikke, hvordan det, Zouaven siger til sin Moder, vilde lyde paa Fransk, men paa Dansk vilde det hedde: Nuskaduskuhuskeduskahapuskafé!

Harald Schiødte. *En ung Skuespiller indstuderer sin Rolle under en ældre Kollegas Vejledning.* Fritz Grønbæk mener, at det egenlig er et Historiemaleri og forestiller Eedvard Brandes, der indstuderer sin langelandske Valgtale under Chresten Bergs Vejledning. Han er i Færd med at recitere sin store Kollegas Bravournumer om Dannevirke i Brystet. (Varemærke for det kongelig bogøske Kande- og Kanonstøberi.

C. A. Schleisner. *Mester er ude!* Ja det kan man da se, at den gamle Mester ikke selv har været hjemme, da hans Læredrenge malede det op.

N. K. Skovgaard. *En Træskomager i en Ellemose.* Jeg kan nok fra min Barndom erindre, at der var en

Mand i en Mose, men samme havde et Par røde Hose. Jeg synes, det havde gjort sig bedre, om Skovgaard i saa Henseende havde fulgt Traditionen. Men saadan er den moderne Skole. I gamle Dage vilde der være bleven sat et Par Ellepiger med hvide Slør og bare Ben og Maaneskin ned i Ellemosen, men nu til Dags er man mere realistisk. Skovgaard kan ikke en Gang nøjes med en almindelig Skomager, men maa have en Træskomager. Maaske er det oven i Kjøbet ham, der har Leverancen af Fodtøj til Folketinget?

L. A. Smith. *En Gardist spøgende med en Amme.* Parti fra Lago di Garda. Garden er i Færd med at overgive sig, men den dør ikke deraf. (Titelvignet til Livgardens Honørmarsch af en Ammetør).

M. Therkildsen. *Løse Heste tilhører Hr. Kunsthandler Foltmar.* Hvis Hr. Foltmar virkelig selv plejer at ride de Heste, kunde han godt optræde paa Manegen sammen med Kammerlivgardesanger Simonsen.

Vermehren. 271. *En Mand, der stopper sin Pibe.* Det er to gode Hoveder. Mandens og Pibens. Pibens af Træ, Mandens af Porcellæn. Jeg synes næsten, Mandens er det pænest polerede. Fritz Grønbæk sagde, han fik aldrig Ild i den Pibe, og da jeg spurgte hvorfor, sagde han, at Gnisten manglede. (Varemærke for den kongelige Porcellænsfabrik.)

Kristian Zarthmann. Nr. 278. *Et Interiør fra forrige Aarhundrede.* Amalie og jeg var noget uenige, om et Interiør var det samme som en Ingeniør eller en Inferiør, men hun paastod, at et Interiør var altid noget, der foregik i gamle Dage og som J. P. Jacobsen havde havt Leverancen af i sin Tid. Det kan ellers nok være, det er første Sort i Henseende til Prima Varer af Fløjl, Silke, Kniplinger, Belysning, oldenborgsk Historie o. s. v. I Midten sidder Dronning Caroline Mathilde, paa hvis overnaturlige Skjønhed de andre har stirret sig blinde. Den Person, der sidder ved Vinduet, har allerede drevet sin graa Stær til en høj Grad af Fuldmodenhed. (Varemærke for det kongelige Blindeinstitut).

L. Tuxen. Nr. 432. *Susanne og de to Gamle.* Fru Joachim har jeg set før, men det var vist Hr. Joachims første Kone, for hun havde sort Haar og var meget mere snerpet end den nuværende Fru Joachim, som er af et anderledes frejdigt Gemyt. De to Gamle er ogsaa blevne betydelig mere friskfyragtige. Man kan høre, hvordan de synger:

O Susanne,
Vort Hjerte staar i Brand.
Der er ingen Dame saa blond som Du
I hele Jødeland!

Saa er jeg færdig med Malervarerne og gaar over til Billedhuggerarbejderne, men de har ikke nogen Interesse fra det merkantile Synspunkt. Jeg vil kun notere, at vor berømteste Billedhugger for Tiden vist nok er Hr. Bøgebjerg. Det er da ham, der bliver mest behandlet i *Mosaik.* Hr. Bøgebjerg maa være af et uroligt Temperament, for hver fjortende Dag rejser han enten ifølge *Nationaltidende* til Paris eller kommer ifølge samme Blad hjem fra Italien. Han har hugget to Missionærer. Den ene er: Nr. 287. Missionær Skrefsrud, som prædiker hos Santalerne. Den anden: Nr. 289. Forfatteren Herman Bang, som prædiker til Højmesse i Ferslevs Kapel for de haabløse Slægter. Petrine vilde endelig have, jeg skulde kjøbe det Hoved, men jeg venter, til det kommer i Terrakotta eller Beskøjt eller hvad det hedder. Saa kan han komme til at hænge paa Juletræet til Vinter.

Honør-Marsch

tilegnet Kgl. Kammersanger
Niels Juel Simonsen.

Mel. »Livgardens Honneur-Marsch« af Kgl. Kammersanger Niels Juel Simonsen.

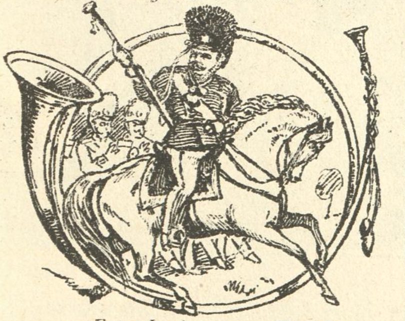

a. *Introduzione con Trutsky:*
:|: Tratratera tera tera :|: tra ra tera tera!

b. *Allegro con Futsky*
Mel.: Champagnegalop (Variatio).

Giv Agt, træd an,
Og fisk i Ruski Vand!
Følg nu hver tro Gardist
Den store Tivoliszt,
Thi List
Bag Tivolis Ba-Czar
Han sig en Fløjte skar
Af Servilismens Hyld —
For en Ordens Skyld.
Fryd dig, Danmark, tvende
Ordens-Riddersvende
Ved din Barm du gjemmer,
Folk, med Aand og Stemmer;
Tra tratera terate ra — —!

c. *Andante patriotischky Messingianowitsch*
Mel.: Der er et yndigt Land.

Der er en yndig Mand,
Traterateratata;
Hist i de Lærdes City;
Trods Da's-Avisen han
Sit Kors dog bæ-(traterata)-re(traterata)kan.
Niels Juel gav Agt paa Balduins Brag,
Saa blev han moskovittig
Og slog for Korsets Sag
Og Ærens Stjerne-Flag!
Trateratata!

d. *Scherzovna Circusky.*

Plads i Manegen! let hans Haand
Fletter Musikkens Tynde-Baand,
For i smukke
Hop at plukke
Stjerner med sin Haand.
Hopla! hopla! Uden Dadel
Staar han i sin Sadel;
Trende hundred
Garder dundred,
Alle Næver svi'er —
Husk, det gjælder
Stanislaus eller
Wladimir!
hej—hop!

a. og **b.** *da capo.*

Giv Agt, træd an,
Og fisk i Ruski Vand! —
Han til sit Knaphul knap
Faar drejet sig en Knap,
Han slap
Blot med en lille Bête;
Selv Balduins Trompet
Die Absicht har vernimmt
Und wird verstimmt.

e. *Finalieff Nationalikoff.*
Mel.: Den russiske Nationalhymne.

Hjælp ham! Gortschakoff,
Si-bi-ri-a-koff!
Moskau, Miskou,
Lermantof og Esipoff!
Ærens Trompetergang,
Er torneful og trang.
Men naar man er i'en
Bli'er man til — — —

Moral.
Mel.: Danmark dejligst Vang og Vænge.

Tidt en Sanger med lidt Smeld i
Gjør i Fari-Nelli.

— »Fy Dig an, saa sort Du est!« sagde Herman Bang til Joachim Reinhard.

* * *

— »Det har man for sin Villighed!« sagde »Processoren«, han blev dasavoueret af Secher.

Hr. Chresten Berg vender hjem fra Rigsdagen.

G. v. Rosen *pinxit.* Punch *delineavit.*

For Venstres Ture Jønsson paa Tromme vældig slaas:
Med aaben Pande kommer han fra Krabbes Westerås.
Der hørte man ham sige, at han var uforsagt
Og vilde ikkun vige for Bajonetters Magt:
Men som hin Banebryder for dem, der kun gjør Vind,
Sit Spil han nok fortryder og stikker Piben ind.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 25. Maj. Nr. 21.

PUNCH.

Aristokratisk.

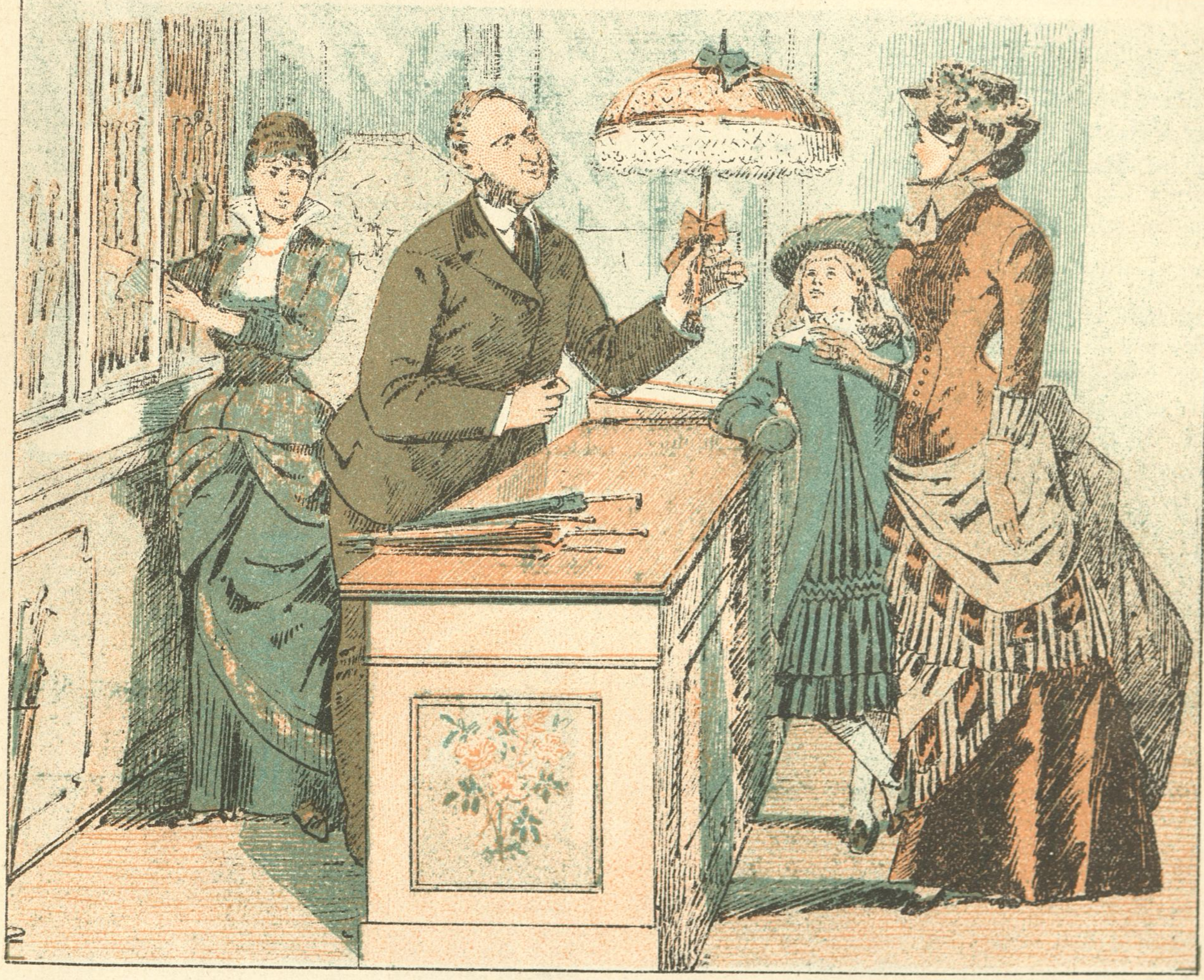

— Her er til 14—16—20 Kroner. Saa har vi dem ogsaa billigere med Naturstokke indtil 5 Kroner. Men hvad synes Fruen om denne? — elegant, let, smukt Skaft, komplet Kunstværk! — 18 Kroner?

— Nej Tak, saadan en gaar jo snart hver Tjenestepige med, maa jeg bede om den til 5 Kroner?

ET LYSPUNKT

Det er noget, man tør mere end formode,
At Menneskenes Børn paa denne Klode,
Som BALLE siger, ikke er saa gode,
Som de burde være; — det er grumme trist!
Og de Rigsdagsmænd, som Landet her husvaler,
Er naturligvis ej heller Idealer
I Retning enten af at holde Taler
Eller af at tie. — Det er ganske vist!

Dog man kan med dette Skudsmaal godt dem hædre,
At I Regelen er de dog meget bedre
End de Love, til hvilke de blev Fædre;
Derom kan der ikke rejses megen Tvist.
Og Finanslove, se vi med Beklagelse,
Er fra Regelen ej heller en Undtagelse.
Kun i Aar har her man gjort en Opdagelse,
Der er højst mærkværdig; det er ganske vist.

Til et Panserskib har Venstre af Kroner
Bevilget «omtrent tre Millioner»;
Se, det lille Ord «omtrent» omtrent forsoner
Os med Lovens andre Mangler og Brist.
Hvad dette Ord i Venstres Mund vil sige,
Derom kan man med Kundskab sig berige
Hos HØRUP, der jo ikke har sin Lige
I Stats- og Rigs-Ret; — det er ganske vist!

Det var i det saa længe rent forglemte
Forsøg at dele Hovedstadens femte
Valgkreds, han dets Betydning klart bestemte;
Foruden Prokuraterkneb og List,
Men med Logik, som Venstre selv fandt knusende,
Fandt i vor Grundlov han den Mening husende,
At sexten eller firsindstyve Tusinde
Omtrent var ens; jo det var ganske vist!

Er omtrent sexten lig to Gange fyrre,
Bli'er RAVNS Bevilling fem Gange større,
Saa det «omtrent» ham bringer paa det tørre;
Jo, han kan svinge Sejrens Palmekvist.
Ved den Fortolkning vinder nemt han Spillet,
I Fald han for en Rigsret bliver stillet;
Thi HØRUP kan dog intet sige til 'et
Som Rigsrets-Aktor, det er ganske vist.

Saa langt har altsaa Venstre kunnet strække sig,
Og da vor Rigsdag nu gaar hjem at lægge sig,
Vil den af nævnte Sag med Ros bedække sig,
Og derfor sige vi den: Tak for sidst!
Naar hin Fortolkning komme vil i Mode,
Da er vor Forsvarssag bragt snart paa Fode;
Thi intet er saa hørupsk paa vor Klode.
Det er jo godt for noget ganske vist.

Bergtagen Nr. 2.

(Frit efter M. Goldschmidt.)

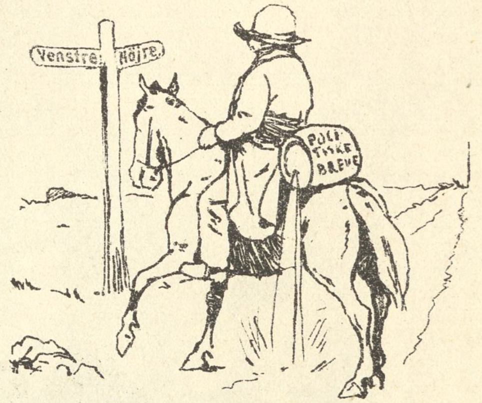

Saa var det en Gang, at Biskoppen kom ned til Kløften mellem Venstre og Højre. Der havde raset et Uvejr i Folketinget, og Jens Busk var gaaet paa Hovedet i Vandet. Biskoppen blev ganske beklemt ved at se den Vildhed, som de skikkelige Folketingsmænd havde udøvet mod hinanden, indtil han opdagede, at Jens Busk lidt efter lidt kom nærmere til ham og strakte Armene ud imod ham, saa at der dannedes en Bro. Saa blev det mere end en Bro: en besynderlig venlig Indbydelse; de derovre havde opofret en af deres egen Slægt for at lade ham komme til dem.

Han gik over Broen og ind i Venstrelandet, og i Følelsen af at være hemmelighedsfuldt ventet kunde han ikke forstaa, hvorfor Høgsbro og Holstein, alt som han nærmede sig dem, blev tavse. Det begyndte at forekomme ham, som om han dog ikke var velkommen. Forventningen om det, der skulde komme, steg i hans Sind med en saadan stille Magt, at han forekom sig selv at maatte rejse til Ny-Zeeland igjen, hvis han blev skuffet, og pludselig bøjede Radikalismen sine Morgenblade ned over ham og berørte hans Øjne, saa de blev opladte, og han saa, at det Hvide, der var gledet hen foran ham, var Chresten Bergs Halsbind, og Alt, hvad der lyste, levede, det var Gjenskin af hans blanke Briller, der saa paa ham.

Biskoppen var saa betagen af Forundring og Glæde, at han rent glemte, hvad han før havde sagt om Provisorier; men alle de smaa Sorte nærmede sig ham i Kreds, og Berg kom ogsaa nærmere og saa paa ham. Saa snart han rørte sig, veg det Hele tilbage.

«Du maa ikke røre os,» sagde de smaa Sorte, «uden Du vil blive hos os, og Du kan ikke blive hos os, med mindre Du i Aar og Dag ikke har noget stærkere Ønske. Husk, hvordan det gik Processoren!» Saa svandt de Alle for hans Blik, og sidst gled Chresten Berg som noget svindende Hvidt tilbage i Taagen.

Atter en Dag kom han over og saa Synet, og atter talte de smaa Sorte til ham i et Sprog, der vel ikke var godt Dansk, men hvoraf han dog fattede og beholdt Meningen. De sagde: »Alle de, der have følt stor Længsel efter Taburetten og ere blevne den tro, komme og bo hos os i vor Daxavis, der kan svæve for den sagteste Vind. Der er altid lunt i Gemakket, hvor Daxavisen findes. Men bliver Du os utro med din Længsel, saa smide vi Dig paa Døren. Husk, hvordan det gik Processoren!»

Men Biskoppens Venner mærkede, at der var noget i Vejen med ham og hvad han i sin Tid havde hørt om Venstrelandet, at »der var Trolde derovre«, var endnu ikke ganske af hans Sind, og han besluttede at drage til »Estrupperne» og se at blive det Troldtøj kvit. Men Længselen var i ham, og de smaa Sortes Ord ligesom drog ham tilbage igjen fra Estrupperne. Saa red han hjemad igjen, men paa Vejen mødte han nogle Folk, hvis Ansigter han syntes han skulde kjende fra sine unge Dage. Der var Krieger og Ploug og Ussing, og mellem dem stod en fager Skikkelse, hvis Halsbind lignede Chrestens derovre i Venstrelandet, ja Maaden, hvorpaa denne Skikkelse saa paa ham, fast, ubevægelig og dog i Afstand, havde noget af den samme stærke Taburettelængsel i sig, som han havde følt derovre. Og Biskoppen følte en Trang til at springe hen og gribe Klein i sine Arme og holde ham fast. Men i det Øjeblik paakom ham den Tanke, at det Hele kun var et gjækkende Syn, hvormed man stillede ham paa Prøve for at se, hvor trofast han var mod sine Venstrevenner. Og han red videre, skjønt ugjerne. — Da han igjen gik over til Venstrelandet, var han vis paa, at naar han naaede Trinitatis Kirkeplads, vilde noget nyt Underfuldt ske, han vilde blive belønnet for sin Troskab og finde Taburetten ventende inde paa Kontoret. Men da han kom derudenfor, saa han bare Axelotto i Vinduet.

Saa steg han til Hest og red atter tilbage for at træffe Klein. Men der var imidlertid kommet unge Godsejere og havde lejret sig, og de kunde ikke bestemt sige, hvor den gamle Sæbekjælderfamilie med det skjønne unge Ministeremne var draget hen. Men efter de utydelige Vink, han fik, drog han af Sted og fandt dem efter nogen Søgning. Han hilste høvisk paa Klein, og sagde, at siden han havde set ham, havde han ikke havt Ro for Taburettelængsel, han syntes ham Nogen, han altid havde søgt, og han bad Klein sige, om det var rigtigt, om han vidste det samme, saa vilde han blive lykkelig alle sine Dage.

Klein saa paa ham med et hurtigt Blik og svarede derpaa med nedslagne Øjne: »Ak, hvorfor sagde Deres Højærværdighed ikke det, første Gang vi saas!»

Forundret og forskrækket, skjønt over Noget, han ikke ret forstod, vendte Biskoppen om. Han saa, at han havde taget fejl, at det Rette dog var ovre i den store folkelige parlamentariske Ventrelejr, og saa gik han igjen derover. Men hele Tiden lød Ordene paany for ham: Hvorfor sagde Deres Højærværdighed ikke det, første Gang vi saas?» Hvad var der i de Ord? Havde Familien i Mellemtiden raadet over Klein? Eller havde Kleins Blik i denne Tid dvælet med Forkjærlighed paa en anden? Krabbe? Eller maaske Holstein? Eller hvad var der sket?

Og efterhaanden, som han nærmede sig Venstre, følte han sig mere ene og forladt, og den Tanke paakom ham, at han nu ikke var i Stand til at vogte paa, hvad der skete andet Steds; og den skjulte Begivenhed, som havde bragt Klein til at sige: »Hvorfor sagde Deres Højærværdighed ikke det første Gang?» fik mere og mere Magt, og han skyndte sig atter tilbage.

Atter mødtes Biskoppen med Klein, og han spurgte ham om Meningen af de Ord, han sidst havde sagt. Da svarede Klein med et Smil, der foraarsagede ham et underligt Behag og en utydelig Smerte: »Det skulde jeg vistnok ikke have sagt.»

Men da han paa den Maade gjorde Ordene til Intet, syntes de Biskoppen netop at være Meget, og i Stedet for at lade dem henvejre vilde han have deres hele Mening og Betydning. Men hver Gang han vilde samle sig til et Spørgsmaal, kom »den stille Magt» over ham med en sær Dobbelthed. Han vaklede saadan mellem dette Dobbelte, at der ligesom var en tredie ham ubekjendt Magt indeni ham, som kaldte ham tilbage til Venstre. Men da han kom derhen, var Chresten Berg dragen ud paa Folkemøder, og i Sorgen over ikke at kunne vinde tilbage til ham og de smaa Sorte, vendte Biskoppen atter om i én stærk heftig Higen, hvori han gjensaa Kleins Billede og hans Smil med en saadan stigende Vemod, at det forekom ham, som om den Lyksalighed, han maatte vende Ryggen til, maatte forbarme sig over ham og møde ham under Vejs og sige ham, at Klein og Chresten Berg var Et.

Men Klein mødte ham ikke, og paa Vejen tilbage kunde han ikke længer udholde Skuffelsen og Taburettelængselen og red tilbage igjen, idet han mindedes Chresten og de smaa Sorte — saa red han atter tilbage — og igjen — — og saadan rider han endnu.

Fra Theaterverdenen.

— Der synes pludselig paa Sæsonens Slutning at være kommen en stærk militær Aand over Hovedstadens Theatre. Som rimeligt er, gaar Kammerherre FALLESEN, der jo som forhenværende Kommandant staar Militsen særlig nær, i Spidsen og vil lade opføre „Soldaterløjer" og indbyde 400 Menige af Bornholms Væbning til at overvære Forestillingen.

— Samme Aften har Kasinos Direktør, Hr. TH. ANDERSEN, indbudt et lignende Antal Regimentstambourer til at være til Stede ved Opførelsen af „Tambourmajorens Datter".

— Folketheatrets Direktør, Hr. ROBERT WATT, har til samme Aften ansat „Revuen" til Opførelse og har tilstillet Kjøbenhavns Væbning 400 Fribilletter.

— Kongelig Kammersanger NIELS JUEL SIMONSEN, R. af D., agter ligeledes at give en Militærkoncert og har indviteret 400 af Tivoligarden til at overvære den. Blandt Andet vil der blive givet en russisk Ordensmarche, som er komponeret af Koncertgiveren og tilegnet Tivoligarden.

— Dagmartheatret har for den kommende Sæson engageret en af Kasinos Garderobebetjente og en af Folhetheatrets Vognoplukkere; endvidere siges *Punch's* velbekjendte Overlampepudser at have modtaget Engagement af Direktør BRUN.

— Efter hvad Rygtet fortæller, staar Dagmartheatret ligeledes i Underhandlinger med det kongelige Theater om at kjøbe dettes bekjendte Underkjørsel.

Indigneret.

— De' æ dov storarti, hva' di Storborgere tør byje Folk!

En Gisning.

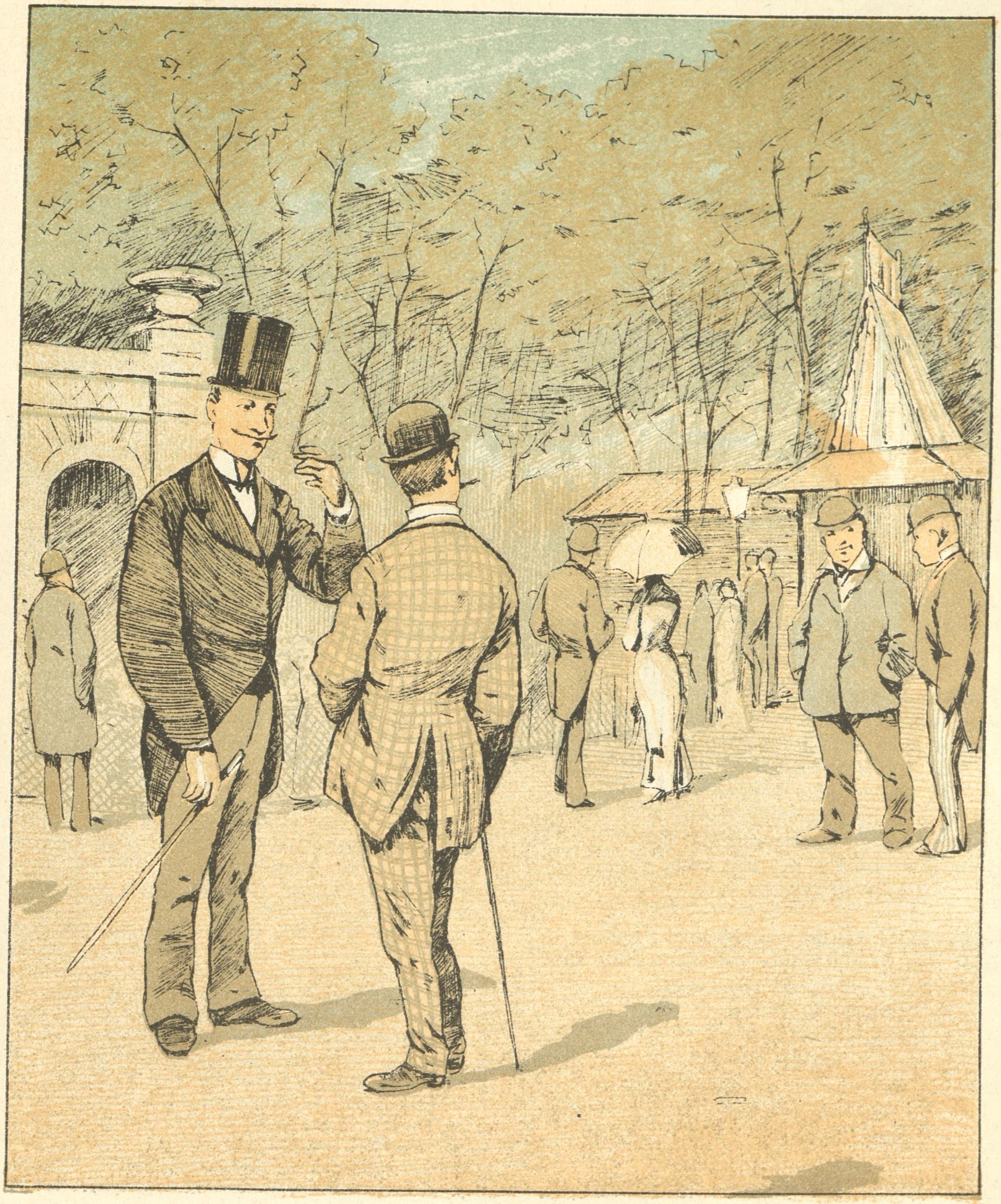

— Hvem monstro der har anlagt den Ringbane?
— Det har naturligvis Magistraten, den kjører da sindig nok til det!

En Gjenganger.

(Mel. Fagre Ord.)

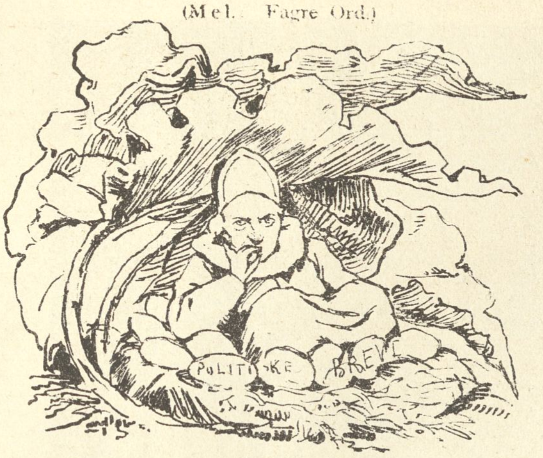

I Middelfart, ved Lillebeltets Bølger,
Hvor man Godsejernes Parti forfølger,
Hvor fordum Hr. NIELS BUGGE,
Den salig' Herremand,
Fik En udi sin Krukke,
Saa deraf døde han,
Bleven var paa en nem og billig
Maade Plads ledig for en villig
Venstremand.

Paa KRABBES Borg stak hele Venstrestammen
I den Anledning deres Ho'der sammen:
Mon ikke man i Sommer
Sku' faa Minister-Rang?
Mon Raden ikke kommer
Til ESTRUP dog en Gang?
Dog maa vi stadig hannem drille,
Derfor ta'er vi mod ham „den stille
Magt“ til Hjælp!

Saa drog de til en Bispegaard paa Falster
Og faldt den gamle Gubbe om hans Hals der
Og sa'e: „Hvis du borttog os
Den Nød, hvori vi ses,
Saa sværge vi ved *Logos*,
At du skal faa en Kreds.
CHRESTEN BERG selv vil anbefale
Dig, hvis du la'er dig overtale
Denne Gang!“

Hans Eminenze svared': „Tak, som byder!
Mig Folketinget kalder, og jeg lyder!
Til Baderejser trænge
Jeg kan desuden haardt,
Og dér var Vandgang længe
En yndet Venstre-Sport;
Middelfart staar mig og en Del an;
Derfra jeg li'esom paa Ny se Land
Klart formaar!“

Og efter givet Tilsagn han umiddelbart
Blev stillet op som Kandidat i Middelfart,
Hvor BERG med Dannevirke
I Brystet stod ham nær;
Og det var godt at mærke,
Det blev ej rømmet her;
Det besat var af „Evropæerne“,
Og de stred li'esom Makkabæerne
For hans Valg.

Se derfor gik ved disse stille Magters
Forbund de Moderate slemt til Agters;
De maatte sig begive
Paa Flugten samme Dag,
Og MONRAD kan nu skrive
En Kreds udi sit Flag,
Saa paa Tinge han hos TANG og EEDE-
VARD som Bisp i en Venstre-Rede
Trone kan.

Overlampepudserens Dagbog.

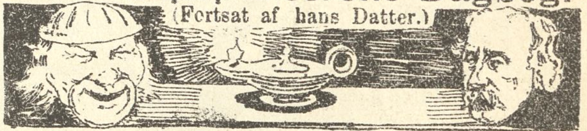

(Fortsat af hans Datter.)

Fredag d. 19. Maj. Soldaterløjer; Som er det Komandanten gjorde med Ussing og Ploug i Landstinget. Og maatte høre ilde for. Men i Aftes som Madam Petersen og jeg sidder og opfylder Menneskekjærlighedens helligste Pligter i Retning af Trøstelse; Til Malle Knallerup; Der tudede; Fordi hendes syvende Forlovelse var gaaet forbi uden Opfyldelse. Formedelst pludselig Afrejse til Amerika; Kommer Petersen ind; Som skudt ud af en af Sjæfens forhenværende Kanoner. Og ligger en Bunke krøllet Papir paa Bordet; og siger: Ve Do va de er Severine? Va der er got for din Samvittigheds Renhed aa din Sjæls Oskyldighed a Do ikke kjenner tel. Nemli Svovlsyre aa Dymenit aa Arsenikroglyserin me dobbelt Veje. Va Din Salifar aldri har lat Lamperne brænde me aa jeg Tottierne kuns Helliaftninger me rø Løgte aa alle Plader ude. Va vi aldri mere faar, ves S—s faar sin Vellie. Aa ve Do hva S—s ska sie? de ska sie: «Sekke Sludder!» Velket de er, nemli a Sjæfen skulle ondrage Ballethandelen sin Haands Beskøttelse, hvilket var a prisgie en a Lannets mest blomstrendes Engdostrier tel den vesne Ruin; Som di sier i Lanstinget. Aa vorfor? Fordi Hr. Hylesen nede i Berlin som værende kuns en Engtendant, va vi osse har hat tel a regere vos, aa de var en rar Komang, som ingen me Kærlihed tel Kunsten end sige tel Kassen ønsker sig tebaves igjen, ha absolveret sig fra de merkangtile System aa ha ikke mere som vi Akenturer i Lillekongensgade aa Baverbotiggen paa Torret, men som gør de Hele me Korespongdandse aa Brevkort aa Husaabytelegraf. Va jæ velle nog sie Severine velle være en rar Gæsjegte, om vi sku ha kaskesens en Tælefong me den ene Enne i Balletkongtoret aa den annen Enne aappe paa Börschen for Ægsempel aa alle Jøderne schkulde renne aa schpøtte ner i den aa raave etter föschte Rægge i föschte Pakæt Allesammel tel göngendes Grund aa Doggejæm aa pruttendes i Tælefongtrompeten om Prisen. Nej Severine la vos haabe, a Sjæfen aldri vel la sine trofaste Ballietkongstabler fra Lillekongensgade i Stekken fordi Samme er det konstneriske Samfunds Støtter aa Rødderne tel Kassens Blomster-

flor, værendes endda inte noet stort Flor aa ikke nog tel baade a føde baade en Kammersanger aa en Brøsttenor aa Føstnævnte telmed værendes røkket eng som overkongplæt Fløjmand i di danske Kumpaanisters Tivoligarde til Hest me Tchimdadara aa hele Mosikken, va der jo er vos en stor Ære aa kosbar Fornøjelse, saa Sjæfen skønt han hær maattet la En gaa skønt kun Nyraap, vorve der er kommen Avangsemang i de gejstlie Fag, har ikke Montsorter tel a holle et verkelit C, men vil la Aaberaen fremdeles gaa paa Pomperne aa Pangsjonisterne aa C'et tel Berlin; Vora Do grangiveli ka bemærge Severine, a »Sekke-Sludder» maa være en Stømper i de dramatorgisk-mærkangtile, der alti netop har vaaren vores Komandants største Faarse fra hans første Begønnelse. Va Do ka sætte i Dagbogen ikke fordi de kaske stemmer me den økonomiske eller juridiske Kaagebog men me Desseplinen; Som er de Højeste.

Dagmar-Theatret. I Løbet af Sommeren vil der paa dette Theater hver Uge blive givet en Række Forestillinger, hvortil enhver forbigaaende har gratis Adgang. Repertoiret vil komme til at bestaa af følgende Stykker:

Søndag: »*Gyngende Grund*».
Mandag: »*Murmesteren*».
Tirsdag: »*Arbejderliv*» og »*Smedenes Skrue*» (Deklamation).
Onsdag: »*Haandværkerliv*».
Torsdag: »*Czar og Tømmermand*».
Fredag: »*De forliebte Haandværksfolk*» og »*Kjærlighed paa Taget*».
Lørdag: »*Naar Møbler flyttes*» og »*Hun skal debutere*».

„Den Mislykkede".

Feuilleton-Potpourri
efter
Herman Bang.

Mel: Jo, jo Gjøgleri er en nobel Konst!

De saa ham, den »Rejsende»? — Udraabstegn —
Med Sarah-Manerer, med Vipstjerte-Lokker?
Hans Pande var lav — forvitret — forleg'n,
Hans Maske var graa li'som Børnehjems-Sokker.
Han snadrer, han hviner,
Han véd, at hans Miner
De store Indwiehe'des coqueli'ner,
Og det var Maj —
Ak det var mig.

Mel: Sulamiths Sang til Bjærgpigerne.

Jeg besværger Jer, Piger,
I opstadsede, falske Marquiser smaa!
Siger mig, siger,
Hvi har I Trebelli-Hat paa?
Jeg besværger Jer, Piger!

Jeg som Jer vilde være!
Ak, men brat for min Sol blev Markiser sat.
Jeg løb af Lære,
Men fik ej Skygge af Hat —
Jeg som Jer vilde være.

O, I græder, Smaapiger!
Gjør det ondt, naar jeg vildt Jer paa Hatten gi'er?
Smiger, o Smiger!
Jeg er et forfejlet Papir —
Hvorfor græder I, Piger?

Mel: En lille Nisse rejste.

Den lille Herman rejste
Med Extrapost fra By til By;
I Hillerød de undres,
I Odense de fly.

De »Rejsende» i Bedene
Han tramper med et Kunstnersmil:
»O, var jeg bare Got — halvt
Saa Go' blot som Emil!

Endnu han hjemløs flakker,
Selv Talma var mod ham en Dværg;
Ak, altfor megen Flakken
Før' tidt til Flakkebjærg.

Mel: Jeg tror, der er skjønnest i Danmark.

Jeg tror, der er skjønnest bag Lamperne!

Hvor Olien drypper fra Brandvæsenet a'
I Fallesens svedende Sale,
Der mødtes to Fugle, — hvor kom de fra?
Om Kunsten lød deres Tale:

»O, husker du, Herman, bag Lamperne hist,
Da Gri-Masser af Roller du kurred?
Den duftende Sminke? Din Tales Gnist?
Husk, hvor det skurred!»

»Ak ja, selvanden jeg drog min Vej,
Da blev der en vældig Fnisen;
Men det var nok inte af ham, men af mig,
Se, derfor skal han i Avisen.»

Jeg tror, der er skjønnest bag Lamperne!

Mel: O Clara, hvorfor rødmer Du ved Berlings Avis?

Min Frue, hvorfor rødmer De ved Hermans Avis?
O, var jeg en »*Première*», sku' De se mig,
Hvor skjønt jeg skulde synge til »de løse Fugles» Pris;
Men ak, nu er der »no'et fortrukkent ve' mig —
Men det har der nu altid været ve' mig.

De véd, jeg lever a' dem; men naar der saadan gaas
»Med Kikkert i en Rem», er det saagu' Tant!
De Stakler knap en Gang siger Tak, saa snart de flaas,
Og synger: »*Morituri te salutant!*»
De ska' s'gu synge: »*Herman, te salutant!*»

Er det sentimentalt, at forhaane slig Person?
Jeg gjør det — ak, jeg gjør det grumme nødig!
Men naar man én Gang hør' til »de Forfejledes Legion»,
Er man af haabløs Slægt og overflødig —
Og jeg er ganske rædsom overflødig.

O, at, som de, jeg havde mig et »Græshoppe»-Skind!
Til Myren — (og blev vís) — jeg lige nu to'; —
O, havde jeg »et Hul», hvor jeg kunde krybe ind
:|: Og sige: »*Moriturus te saluto!*» :|:

Afmønstrede.

HERMAN BANG *invenit.* PUNCH *detineavit.*

— «Ave Cæsar! Morituri te salutant!»

(„VEXLENDE THEMAER“ med Variationer. NATIONAL-TIDENDE d. 14. *hujus.*)

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 1. Juni. Nr. 22.

PUNCH.

Symbolsk.

– Hvad kan vi nu give Petrine i Brudegave?
— Hvad mener du, kjære Ven, f. Ex. om en smuk Blomst, som der var lidt symbolsk ved.
— Det skulde da være en «Storkenæb»?

I Hvil.

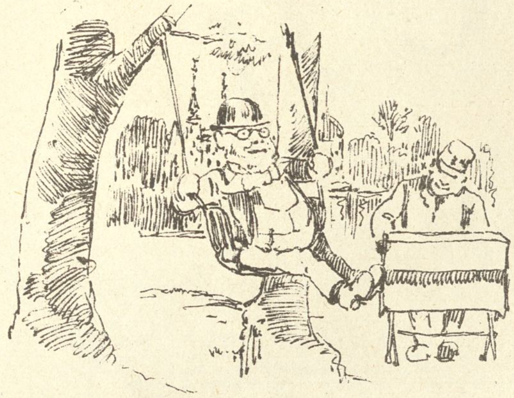

KRABBES Borg, der nylig rent besat
Var af Rigdagsmænd til sent paa Nat,
Og hvor Folkets bedste
Grundlovsværn og Fæste-
mænd kom sammen, stander nu forladt.

Ikke HOLSTEINS Kløgt og HØRUPS Vid
Virker mer: forstummet er hver Strid
Som i Gravens Kjælder,
Og der bliver heller
Ingen Ting bestilt i denne Tid.

Intet Ord deroppe bliver sagt!
Tavshed hersker med sin stille Magt,
Hvor fra Venstrefløjene
Længe blev en støjende
Magtløshed for Dagen trolig lagt.

BERG endog fra Slottet rolig foer;
Det gik af foruden Vold og Mord;
At han kun fra Pletten
Veg for Bajonnetten,
Heldigvis var ej hans sidste Ord.

Saa vi slap for sligt et Hjærtestød,
Og nu kan han, det har ingen Nød,
Fryde sig lidt tiere
Ved sit Liv og Lire-
Kassen gratis hist i Hillerød.

Thi han kan i dette Øjeblik
Trænge til lidt folkelig Musik,
Der kan trøste ham, som
Grevens Telegram, som
Denne nys fra Horsens 20 fik.

Ak, de store Mænds Bestemmelse
Alt for ofte er Forglemmelse!
Og hvis snart ej «Folket»
BERG sin Tak faar tolket,
Dør han vist af Telegræmmelse.

I Toget.

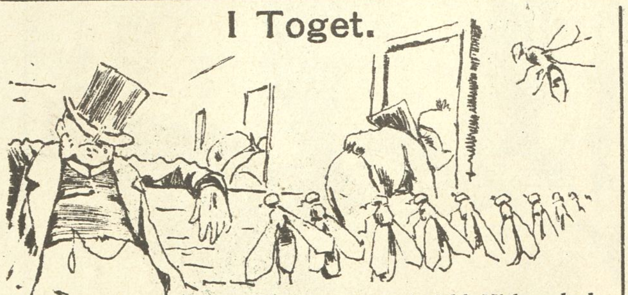

Fluerne er nu i fuld Virksomhed. Allerede længe har de bebudet deres Ankomst. For over en Maaned siden fik jo Magistraten Fluer i Hovedet og vilde levere Tivoli en Nøgle til Terrænets Bebyggelse; men det var nok for det meste med nogle løjerlige Hummere, derfor hang Nøglen ogsaa ved en Hummerklo, og Fluerne var begribeligvis ikke andet end Kolerafluer. Men det er tydeligt, at det var rent galt med Fluerne, skjønt der for nogen Tid siden var en Processor, der erklærede, at han ikke havde in-flueret paa de 56 Spyfluer, der for en Commerces Skyld har drukket sig øre i Punch. Brændevins-Kommissionen har jo endogsaa ment, at der bør tages kraftig fat paa Fluernes Udryddelse, særlig i de kjøbenhavnske Faldgruber. Saa snart en af Gjæsterne — de saakaldte Flue-Svampe — begynder paa at fange Fluer og derved røber en heftig Tilbøjelighed til at faa sig et saakaldet Flue-Skab, bør Værten øjeblikkelig lade ham kjøre hjem i Kareth, og det farlige Fluedum konfiskeres. — Saa var det, jeg mødte Grosserer Petersen paa Gaden. Han plejer hver Sommer at slikke Solstraaler ude hos Ginderup fra Klokken 9 om Aftenen til Klokken 7 om Morgenen, og han svor baade ved Lisner og Stybe, at det nu er aldeles forskrækkeligt med Fluer derude. Forleden Morgen var han kjørt til Byen i saadan en løjerlig Stemning. En ejendommelig Lugt fulgte ham, hvor han gik og stod, og han havde dog kjørt i øverste Etage af en af Dobbeltvognene, hvor der var fuldt op af Gjennemtræk: alle Vinduer paa begge Sider var smækkede ned for at lette Skolebørnenes lidenskabelige Bestræbelser efter at blive heldt ud paa Vejen. Da han passerede Charlottenlund følte han sig saa brændende hed, som om han allerede havde lejet sig ind i et af de projekterede Döckerske Filthuse, som Nationaltidende forleden anbefalede «paa det varmeste». Det var naturligvis til at slaa sammen ligesom enhver anden Hat, saa at man paa den bekvemmeste Maade af Verden kunde tage det under Armen og spadsere til Skodsborg for at spise Frokost; naar man saa er færdig, putter man det i Baglommen og gaar til Fileværket for at spise Middagsmad, og naar man saa om Aftenen kjører i Sofavognen tilbage til Klampenborg, lægger man det paa Sædet og sætter sig paa sin Spisestue; saa risikerer man

ikke at glide forlænds ud over Rækværket, for Filtet binder. Alt dette havde Petersen gjort. Han kunde endogsaa dunkelt erindre, at han havde faaet en Byge under Vejs, saa at han maatte slaa Huset op; men da dette selvfølgelig virkede som en Filtrermaskine, havde han derved kun opnaaet at skaffe sig en nem og billig Forfriskning. Nu sad han i Jernbanevognen og dampede ovenpaa al denne Anstrengelse, og saa kom han til Hellerup. Her skiftede Fantasierne Form. Vognen begyndte at gynge med ham, som om han sad i en Redningsbaad og skulde til at udbringe Kongens Skaal. Han følte sig saa loyal, at han næppe vidste, hvorhen han skulde thy, og hele hans Skikkelse blev forvandlet: foroven var han Processor, for han var saa rød i Hovedet som en Kalkun, og forneden var han Kammersanger; det kostede ham de utroligste Anstrængelser at sætte sig *en garde* mod Sveddraaberne, der trillede ned ad Benene paa ham og trommede Honnørmarsch mod Knæskallen. Men da Petersen kom ud paa Kjøbenhavns Gader, blev det rent galt. Allevegne fra mylrede nogle smaa Avisdrenge med røde Kaskjetter sammen om ham. Han samlede al sin Aandsnærværelse og udpegede dem selv som et Bevis paa Gjödesens Paastand i Borgerrepræsentationen, om at Børns Omløben med Varer i høj Grad kan misbruges; — alt forgjæves; de peb som smaa Sorte under en Negl, klyngede sig til hans Frakke, som om de havde taget Skjøde paa den, og fulgte ham helt op i hans Kantor. Han slap først af med dem, da han havde kjøbt 22 Exemplarer af deres Avis. Hele Dagen vedblev den usalige Lugt; hele Dagen brød Petersen sin Hjærne, for at finde ud af, hvorledes alt dette kunde hænge sammen, men først da han om Aftenen kom hjem paa Landet, opklaredes Gaaden. Hans Kone havde læst i Nationaltidendes »gode Raad«, at det sikreste Middel mod Fluer var at gnide Alting ind med — — Hvidløg! Alle Møbler og Tapeter, ja endogsaa Mandens Klæder havde hun smurt ind, for der stod i Bladet, »at den Lugt kunde Fluerne ikke lide«. Men da hun fik de 22 Exemplarer, maatte hun sukkende indrømme, at det ikke er allevegne, man kan blive fri for de smaa Sorte, selv om der er nok saa megen Hvidløg.

Jeg kunde altsaa ikke længer tvivle om, at Fluerne definitivt har erklæret det for Sommer, og flyttede derfor øjeblikkelig paa Landet. Det vil sige, jeg har taget et Abonnementskort til Klampenborgbanen og givet Jernbanedirektionen to Kroner i Pant paa, at jeg vil benytte det. Saa kjører jeg ud med Toget Kl. 7 Form., ogsaa kaldet »Nattesædet«, fordi det hjembringer de vildfarne Taarbækfædre, der Aftenen iforvejen er forblevne hensiddende udenfor Café National. Derefter gaar jeg i Vandet, at sige, naar det er blevet varmt nok, og kjører saa hjem med Grosserertoget Klokken otte en kvart, ogsaa kaldet »den haarde Nødvendighed«. Det skal være mig en kjær Pligt, af og til at meddele Dem mine Livserfaringer paa disse interessante Nordpolsexpeditioner.

En Redaktion i Vinden.

Paa *Morgengnavets* famøse Kontor
Var Glæden just ikke synderlig stor;
Forstemte var Harpestrængene,
Æh-Bæh var gnaven, og Hørup var flov,
Selv Chresten fandt, at det ikke var Sjov
For Tordenskjoldsgade-Drengene;

Thi ovre fra Jylland han netop fik
En Jobspost: — o kvalfulde Øjeblik! —
Hans »Skriver eller Forvalter«,
Blev hædret derovre som virkelig Drot,
Og den Slags Nyt er slets inte saa godt
For Fællesorganets Spalter.

Naar Redaktionen af Bladet faar
En saadan Jobspost, da gjør den et Skaar
I Glæden, som ellers den fylder;
Og dette Skaar kan den ikke en Gang
Benytte som Job, da han følte Trang
Til at skrabe de ømme Bylder.

En Kjendsgjerning var det, og den var haard;
Derfor de bedrøvede sukked': »Her gaar
Det vist nok ej an at lyve!
At Kongen er yndet, for klart man ser!
Nu kommer vist Busk til at give lidt mer
End de omtalte fem og tyve!«

— Dog Hjælpen er nær, naar Nøden er stor,
Saa siges der for et gammelt Ord,
Som ikke for intet er digtet.
Selv under Sorgens og Skuffelsens Slør
Et uforfalsket Galgenhumør
Har aldrig Organet svigtet.

Det er ikke første Gang, man saa,
Ved Fester det unge Danmark fandt paa
Deres vanlige Gjøren og Laden,
At fjernt de i Baggrunden vrænged: Æh Bæh!
I Fingrene »pifted'« og skreg »Hurræ!
I Dag er der Sjov i Gaden!«

Just slig en fingernem Fløjtemusik
Som Referat i »Organet« man fik,
Dets Tone gik svært i Højden;
Men alle de Triller, det kunde slaa,
Ej mægted at lægge Dølgsmaal paa,
At der var Æh-Bæh i Fløjten.

Vildfarende.

— Haben sie hier ikke ein Gasthaus?
Næ, min go'e Mand, her brænder vi Petrolium!

Fremsynet.

— Ja no ska vı snaar sej hweranner Faawal, Kjæsten, men dæsom Do gywter Dæ igæn, low mæ saa te, Do vil ta Jakob, faar han vil pass' Aalting wal.

— Aa Herre Guj, Pier! Læ de itt faastyrr Di Tanker no; den Ting haar A aa Jakob afgjoer faa læng' sien.

Hvad det gjælder om!

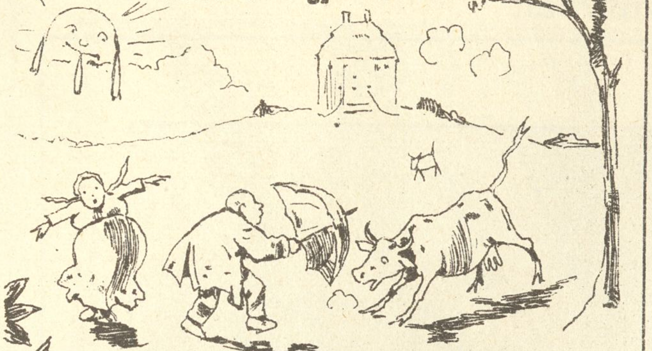

Nu ta'er Kjøbenhavn i Skoven;
Sommerlivet tager Fart;
Solen brænder varmt fra oven,
Kun i Skyggen er der rart.
Pintsedagen Byen gjorde
Helt fra Kvist til Kjælder tom:
Frem for Alt man vil sig more,
Det er det, det gjælder om!

Kun Thalia — Stakkel — sukker
Rent af Publikum forladt.
Snart man hendes Templer lukker
Og paa Tivoli ta'er fat.
Svært dets Pung Kommunen letter;
Dets Terrain man skræller som
En Citron til „Kabinetter".
Det er dem, det gjælder om!

Fra Nyzeelands Kannibaler
Monrad drog til Middelfart;
Der han Buskmandsproget taler
Som en Indfødt rent og klart.
Ej man skal sig isolere
Stolt og fornemt! Heller som
Han sig aklimatisere!
— Det er det, det gjælder om!

Disse lange Sommerdage
Med den korte, lyse Nat
Volder Magistraten Plage,
Solens Skjær den er forhadt;
Thi ved Lysets Magt bli'er Kassen
Fyldt til Randen eller tom.
Flod og Ebbe giver Gassen,
Det er den, det gjælder om!

Herman Bang er reist til Fyen
Paa dramatisk „Bang-Tournée",
Og man siger her i Byen,
Det skal være fælt at se.
Muligvis han til Sæsonen
I Provinsen spræller om.
Sligt gi'er Stof til Feuilletonen:
Det er det, det gjælder om!

Heyman! Heyman! Heymans Minde
Gjemmer „*Punch*" saa trofast paa.
Heyman! Heyman! Ingensinde
La'er vi dig af Syne gaa!
Med dit Sølv Du frem Dig bugter
Lig en Kat med Bjælder om;
Men, naar blot man Lunten lugter —
Det er det, det gjælder om!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja, kjære Fru Schrøder, i Dag er Kaffen virkelig sypærb, og Gud véd, hvordan Gamél kan staa sig ved at sælge Dem den til den Pris, De selv siger De giver for den, og endda have Raad til at give Løjtnant Hovgaard fri Rejse til Nordpolen med Skibet, ja hvad er det nu det hedder, jeg véd det saa godt, men jeg kan ikke udtale Navnet uden naar jeg nyser, som man jo ikke altid har Luft i Hovedet til, og Sørensen og jeg har talt om vi skulde lade Frits Grønbæk rejse med, for Herre Gud Noget maa Mennesket dog en Gang blive til og han havde en Gang saadan stor Interesse for det geografiske, den Gang det gik med Tvebakker og Kammerjunkere som varmt Brød paa Christiansborg, men nu har han rent tabt Lysten og gad ikke en Gang gaa ud paa Udstillingen og kigge Processoren i Kortene, for han siger der er kun to Slags Kort han bryder sig om og det er Jakob Holmblads, De véd Lysestøberens, og saa Frikort, og han gaar nu og er spændt paa, hvordan det skal gaa med hans Kort til Boulevarden, som han havde som Medlem af Akademikum, og om de ogsaa faar dem i det nye Samfund, som han vil ikke gaa ind i ellers, og det er godt nok med al den kjære Familie, søde Fru Schrøder, og man har jo nok megen Glæde af den somme Tider, men véd De hvad, man har ved Gud ogsaa mange Ærgrelser, og der kommer jeg forleden Dag til Juliane, og saa sidder hun og er ganske forgræmmet over lille Eva Nora Dora Leonarda, fordi hun ikke vil trives, hvad der jo ogsaa kan være vankeligt nok for et Barn med saa mange Navne, men Juliane paastod nu det var fordi Ungen kunde aldrig faa Ro til at sove om Dagen. fordi lille Ambrosius morede sig altid med at knibe hende i Armene, og da jeg saa spørger Juliane om hun da ikke gav Drengen nogle Klaps, siger hun ved Gud, at hun havde gjort sig til Princip aldrig at afbryde Børnene i deres uskyldige Lege. Men saa sagde jeg rigtig nok til Juliane: Hør nu min Pige, sagde jeg, havde jeg ikke afbrudt dig i dine uskyldige Lege af og til med en ordenlig Sinkadus, Gud véd hvad der saa var bleven af af din Opdragelse, for Sørensen var den rene Ødelæggelse, det véd jeg nok; men saa kom Petersen i det Samme og det ene Ord tog det andet, ligesom i Herman Bangs Føljetonger og det véd jeg, at jeg sidder ikke disse mine Ben der, før Petersen beder mig om Forladelse paa sine Knæ, saadan en Mund han brugte og jeg var ganske deprimeret hele Eftermiddagen, saa Sørensen tog mig ud i Tivoli samme Aften for at fordrive Melangkolikken, og der kjørte vi for ti Kroner paa Elektriciteten henne ved Basaren, som De endelig maa ud og se, og det morsomme er, at der slet ikke er noget mærkværdigt ved det, uden det koster lige saa meget og mere

til som at kjøre fra Grønningen til Frederiksberg med en Sporvogn og saa at der bliver sagt man skal passe paa sin Parasol, hvad jeg tænker ligger i, at der ikke er ganske sikkert for Røvere i Labyrinten, som kunde falde paa at snuppe den, naar man kjører forbi, og den er alligevel anstændigere end Rutsebanen, fordi man er jo i større Selskab og nødt til at passe paa sig selv og ikke hengive sig til alle de Sindsbevægelser, som saadan en Rutsetour foraarsager og Petrine sagde ogsaa hun syntes bedre om den elektriske, for, naar Vedkommende var lidt expedit kunde man akkurat naa at blive forlovet i en Omgang uden at der vilde være noget stødende og ukvindeligt deri saadan som paa Rutsebanen. Og Gud søde Fru Schrøder, nu maa jeg virkelig hjem igjen for jeg har laant Nationaltidende i denne Tid oppe hos Christoffersens, og jeg vilde dog saa grulig gjerne læse »Kongerejsen i Thy« nok en Gang. Det er saadan en endig Beskrivelse og hvor den minder En om Walter Scott, især der hvor »det friske Grønne pipper frem efter Regnen og kappes med Menneskene om at byde de kjære Gjæster Velkommen.« Frits Grønbæk paastaar nu at det er den meteorologiske Medarbejder, de har sendt derop som Referent, for han snakker saa meget om Vejret, men jeg siger: Godt! Meget muligt! Det kan gjerne være! Men enten det saa er deres Metereolog eller Arkæolog eller Nekrolog, saa har han gjort sine Sager, saa Manicus maatte misunde ham dem. Og var der Retfærdighed til i Verden, saa skulde Nationaltidende have Titel og Rang som »Officiel og til Befordring med de kongelige Poster ene priviligeret Hof-, Stats- og Rejsetidende«, men der er ingen Retfærdighed, søde Fru Schrøder, og nu Farvel og Tak for Kaffe.

Paa Kafeen.

— Hvad gi'er Du maj; min kjere Processor? Nu har Punch schgu faaet næschten fri Prosches med Daxavisen!
— Ja, kan Du li'e den, Heyman?!

Ny Tivolivise.

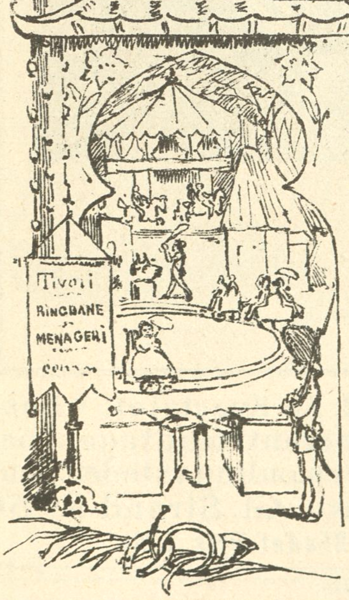

Mel.: Den gamle Tivolivise.

Og dersom Du morer Dig do'li'
Paa Landet hos Bojsen og Ber',
Saa skal Du ta'e ind paa Tivoli,
Pas paa, Du vil more Dig der!

Man gi'er kun et halvt Hundred Øre,
Men det skal Du ej ta'e Dig nær;
For hvad Du vil her faa at høre
Og se, er nok Pengene værd.

Først Ringbanen Publikum fryder,
Gud glæde den kløgtige Krop,
Som her blev Ringbanebryder
For slig karussælsom Galop.

Den bliver i Sommer Pendant til
Vort ivrige Folketing,
For den har jo ogsaa et Hang til
At kjøre med Godtfolk i Ring.

Og dermed sammen det hænger,
At naar den har kjørt med os om,
Saa naar vi dog aldrig længer
End dertil, hvorfra vi kom.

Men lad os blot være glade
For Banen, og huske især:
En lidt værre Assens-Plade
Man kunde ha'e slaaet os her.

Søløverne bør man ej glemme,
I Vandet saa lystig de gaar,
Som blandt vore egne herhjemme
Kun Wederkinck-Madsen formaar.

Og trættes af denne Vandskabnings Løjer vort Publikum,
Et andet firbenet Mandskab
Strax fylder »det tomme Rum«.

Der kan man blive indviet
Udi »den stille Magt«,
Som Vidunder-Menageriet
For Dag i Dressuren har lagt.

Den sluttet har, som man siger,
Et Venskab af Hjærtensgrund
Imellem en Løve, en Tiger,
To Bjørne og saa en Hund.

Det rørende Venskab os minder
Om det, som ved »Krigens Gang«
Med Monrad Hørup forbinder
Og Brandes og Berg og Tang.

Og disse umælende Kræ er
Saa venlige, som kun maaske
En orientalsk »Evropæer«
Sig kan mellem »Opvakte« te.

Se, derfor vær bare kun rolig,
Om Rigsdagen end er forbi,
Erstatning Du faar paa Tivoli
For Venstres Menageri.

Ømhed.

A. LINDEGREN *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Aftørret pænt han blev, og deraf la'er
Sig den Moral utvivlsomt let udregne,
At naar man slig politisk Næse har,
Saa skal man ikke ha'e den allevegne.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 8. Juni. Nr. 23.

PUNCH.

„Dianas Jagt“.

Her Børre-Lorentzens Nymfer gi'e Agt
Paa Makart og Bojesens vilde Jagt.

Skærsommerfuglene.

Naar Solen skinner paa Markens Straa
Og i Lunden dens Straaler spiller,
Da trækker fra Folketingets Vraa
En Hoben forfløjne Fugle og slaa
I det fri deres Tørve-Triller.

De flyve i Kredse, hvor Venstremænd bo,
Og flokkes ved Vælgermøde;
Her ere de altid gelade og fro,
Thi ligesom Fuglene har de en Kro,
Hvori de kan faa deres Føde.

Saa daler de ned, snart hist, snart her,
Og laver en dejlig Rede-
lighed i hver Buskvæxt, de kommer nær,
Dog særlig i Livs- og i Hjærte-Træer,
Eller hvad de Gevæxter mon hedde.

Der kvidre de saa deres vanlige Sang,
Som falder i Folkets Øre,
Om Folke-Aanden i Dane-Vang,
Der ligesom Uffo fik Munden paa Gang,
Saa daglig dens Skræp man kan høre.

Om ESTRUPS Frihedsfjendskab man faar
Saa tidt, som de aabner Næbene,
En hel Del Roulader, der gjerne gaar
Fra Sejrshymnens Dur, til de sluttelig naar
Ned i det elegisk-flæbende.

Thi ESTRUP *plus* Landstingets højre Fløj,
Er ene til al vor Nød Kilde,
Og derfor, vil ikke han ta'e sit Tøj,
Saa skal man ryge ham ud, som BOJ-
SEN kvæded' forleden i Rødkilde.

Men skjønt det i Venstre rygende gik,
Og mangen en hed Dithyrambe fløj
Fra Læben i Stridens Øjeblik,
Man ESTRUP endnu ikke udrøget fik,
Det blev kun til Os og til Lamperøg.

Til saadanne Pip de dog Tilflugt ta'er,
Naar de har til Kros sig begivet,
Og dem vil de bruge, den Ting er klar,
Saa længe de endnu det mindste har,
Der ligner en Tone i Livet.

Men lad dem kun fløjte i Dane-Vang,
Det opliver altid en Smule,
Og Farten ender jo nok en Gang
Paa Limpinden eller en Fuglestang:
For de er dog kun benløse Fugle.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, De tager mig da vel ikke ilde op, at jeg allerede kommer igjen, men det er ved Gud ikke for Kaffens Skyld, for Gud være lovet, det skal ikke min bedste Veninde sige mig paa, at jeg er nærig, saa den kunde jeg lave mig selv hjemme, men det er for at faa min Aand opfrisket, jeg kommer til Dem, og saa for at fortælle Dem lidt mere om Tivoli, for andet er her jo ikke i Byen der er værd at tale om undtagen det store Billede af ham, Makværk, som vi først var inde at se paa, for man skal jo følge med, og egenlig er det jo ikke videre anstændigt, fordi de har jo ikke saameget som en Sjæmise paa, nogle af dem, men det trøster jo, at man véd, det er fine Damer nede fra Wien og i Grunden naturligvis meget moralske, og de ligger og gjør Kaprioler i Noget der ligner grøn Sæbe med Skum paa og selv ser de ogsaa ud som Sæbe, men det er nogle nydelige Attityder de staar i, og det er ikke af det franske Klatmaleri, men ligesaa glat og pænt, som om det kunde være et rigtig godt Olietryk. Og saa er der lagt Bøffelhorn og Bjørneskind ved Foden, for at give Stemning, hvad der ogsaa lykkedes med Hensyn til Sørensen, der har gaaet hele Eftermiddagen med en Salonpistol nede i Baggaarden for at skyde Rotter, men der var ikke en Kat, saa han blev kjed af det og vil lære at blæse Gevalthorn i Stedet for at berolige sine Følelser. Og jeg synes de skulde kjøbe Makværks Stykke til Loftsmaleri ovre paa Café National, ligesom de fik hende Gefion til Nationalmuseet paa Frederiksborg. Og derefter gik vi ind i Tivoli og der var jo meget Nyt og først kom vi over paa Øen til Søløven, som Petrine var saa ivrig for at faa at se, fordi hun trode, at en Søløve maatte være et Slags Marine-officer, som hun jo altid har sværmet for lige siden hun var paa Kadetbal som Ukongformeret. Men det var ikke noget Menneske men en Slags Fisk som laa i en Søløvekule og der var først to, men den ene Søløve døde og fandt en vaad Søløvegrav fjernt fra sit Fødelands Strande, som nok er i Kalifornien, hvor de graver Guld. Og derfra gik vi saa hen ved Rutsebanen, hvor der var en Dame, der nærede elleve Slanger ved sin Barm, og det greb mig, fordi Petersen er ogsaa en Slange, jeg har næret ved min Barm og været ham en øm Svigermoder, som jeg tør ligge mig til at dø paa hvad Minut det skal være, og vil De tænke Dem, søde Fru Schrøder, han har ved Gud endnu ikke været og bedt om Forladelse, siden jeg gav ham den Overhaling, og De kan tro det nager mig og tager ligefrem paa mig — Tak en lille halv Kop siger jeg ikke Nej til! — Og ved Siden af hende Slanginden, er der jo saa et af Videnskabens Torturkamre, og der vilde vi have været ind, for det er jo morsomt at se, hvorledes de pinte Folk i gamle Dage, men Frits Grønbæk sagde Nej, fordi han havde siddet hjemme og læst Gjælderups Gravvers over ham Manden med Abekatten og han sagde saa, at i Retning af Tortur kunde han ikke taale mere lige for Øjeblikket, saa det maatte vi op-

sætte til en anden Gang. Derfra gik vi saa hen og saa dem ruge Kyllinger ud paa Maskine, og det er rigtig nok et af Naturens og Kunstens Vidundere, og Sørensen blev ganske opildnet af det og gaar og spekulerer paa, om man skulde kunne drive det til ogsaa at lægge Æg paa Maskine, hvad der jo vilde være en stor Besparelse i Husholdningen. Saa gik vi hen i Cirkus Variethee og det var virkelig noget af det allerbedste, for der var Vandenes Datter, De véd hende Drachmand har lavet en Bog om, og Vandenes Datter og Vandenes Fatter, som var Kapitain, formodenlig i Marinen, og med Vaabenbrodermedalje paa, men ellers begge to meget anstændig paaklædte med røde stramme Permissioner og en Frakke af et Slags Fiskefilet med Sølvskjæl gik saa ned i et stort Akvarium ligesom dem man har Guldfiske i, og der laa de og sejlede om og var saa glade ved Vandet, som om de var Æresmedlemmer af Totalafholdenheden. Og jeg spurgte Frits, hvad Slags Vandskabninger, han egenlig trode det var og han sagde at efter hans Mening lignede Kapitajnen mest en Kaskelot og Vandenes Datter en tyk Maduse, De véd, det er dem der svømmer om ude i Havet, og Kapitajnen drak Forsamlingens Skaal og skrev paa en Tavle og viste det frem og var meget vandvittig og det endte med at de kyssedes nede paa Bunden, saa man kunde da se de var i Familie eller i hvert Fald forlovede. Og derefter gik vi hjem og talte paa Vejen om, hvad for et dejligt Sted Tivoli var, men Sørensen sagde, at de laa i Strid med Magistraten, der absolut vil dekorere Facaden med smaa Huse i Sankt-Nikolaj-Stilen, og de var ikke komne endnu for vi saa jo efter og der stod kun et Par Drenge med Dachsavisen, som jo ikke betød Noget, og Sørensen mener, at dersom det river helt ud, saa gaar Aktieselskabet fra det Hele og lader Magistraten overtage Forretningen og det kunde jo for Resten være ganske interessant at se, hvorledes det vilde gaa, naar Borgmester Ehlers overtog Illuminationen og Ring- og Rutsebanen, der vist neppe mere fik Lov at have dobbelt Spor og Borgmester Fenger Udrugningsanstalten og Sanne i Stedet for Balduin Dahl og alle Sangerindepavilliongerne væk og omdannede til noget Nyttigt, som for Exempel at Borgmester Hansen overtog Ligkisten og holdt Foredrag om Liniebegravelser og Ligbrænding og Lieutenant Weis Cirkus og fri for Fattigskat, og Kommerceraaden kom i Stedet for Volkersen som Pjerrot og Henrichsen i Stedet for ham Jagendorfer som stærk Mand, og Thepavilliongen kunde gives i Angter-Price til »Processoren» og blive omdøbt til Hofthepavilliong med geografiske Foredrag. Men nu idag siger Frits de er forligte og Tivoli beholder sine Sangerinder og lader Magistraten beholde sine Kabinetter. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Lys levende Ideer.

»Begynder Ideerne nu at tage Frakke og Buxer paa og vandre lys levende omkring iblandt os?»
Hostrup: Gjenboerne.

En Modedame jeg saa i Pinsen i Skoven:
af *Mer end Perler og Guld* en Glinsen for oven,
en Hat — nej Skjæppe af Perler — aa, sikken Vrimlen!
men *Opad!* viste den kjækt paa skraa imod Himlen.

Paa Krigsfod Støvlerne tyded: disse med Snabler
og Messinghæle og fuldt saa spidse som Sabler;
men Parasollen jeg lover mig end et Grin a':
det Hele var som hun laa paa *Rejsen til Kina.*

Og Kjolen — tror De, at den var hægtet for Barmen?
nej: da *Den graa Paletot* hun aabned for Varmen,
— thi Solen brændte, selv en distance, hen i Skyggen —
den knappet var à la *Jean de France:* ned ad Ryggen. —

Og skulde De *et enfoldigt Pigebarn* kjende,
saa — vil jeg sige; at det var slet ikke hende;
»men *vore Koner?*» — hvor vil De hen! nej, vi lade,
som om de aldrig gik mer til den — *Maskerade!*

Men, Læser — nu *Lad os skilles ad,* da vi vide,
at *Lægemidler* er spildt paa *Den svage Side* —
end sige da *Surrogater* — ej hun dem ænser;
men, hvis hun kjendte mig, fik nok jeg— *Konsekvenser.*

Ny Vise
om
Landmandsbankens nye Boxer.

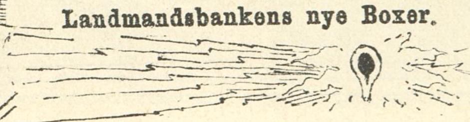

Mel.: Konferensraad Wegener den brave.

De har hørt vel, at Landmandsbanken ejer
nogle Boxer, splinternye fra i Aar,
som man brand- og indbrudsfrie lejer,
mens man aldrig med Boxerne gaar.
Der, hvor før man saa Skuespill're solde,
og saa mangen En faldt ud af sin Rolle,
der man murede og høvlede og huggede,
for at Boxerne de kunde blive lukkede.

Hvor i Kjælderen Du plejede at drikke
og at sætte Dine Lommepenge til,
kan til Afvexling Pengene Du stikke
i Boxerne — saa mange som Du vil!
og mens ellers foran Banker, som Du mindes,
kun almindelige Skildvagter findes,
er det selve Niels Juel, Admiralen,
som ved Boxerne bevogter Kapitalen.

De Papirer, som giver Dig Renter,
kan Du gjemme — og hvis inte Du dem har,
kan Du ogsaa deponere Testamenter —
saavel det nye som det gamle de ta'er;
og hvis Nogen Dokumenterne vil redde,
vil »Nix pille ved die Festung!» her det hedde,
ja for Tyvene af Klokker bliver kyste
og til Slutningen: elektrisk belyste!

Provste-Visitats.

Provsten: Véd Du da slet ikke noget, min lille Ven?
Drengen: Jou, je ve'ed nok noued.
Provsten: Men, hvad er da det?
Drengen: Jammen han moe itte sied.
Provsten: Nej da?!

Drengen: (hvisker:) Je ve'ed vo dæræ in Fuvlere'e.
Skolemester: Hvad er det, Drengen siger?
Provsten: Han siger, han véd, hvor der er en Fuglerede!
Drengen: Ja, sa je'ed itte nok, han ku' itte tie mæed!!

Fostbrødrelag.

«Ich sei, gewährt mir die Bitte,
in eurem Bunde der dritte.»

Schiller: «Die Bürgschaft».

Sparekassen
eller
Naar Enden er god.

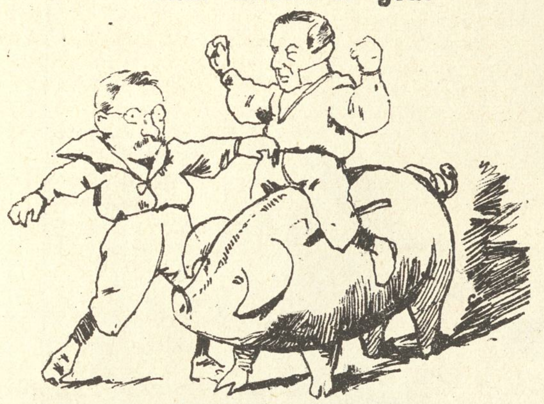

I den gamle Kongestad, der Trods
Endnu byder Tidens Tand
Ved den velbekjendte Fjord, hvor Roskilderejer stryges kan,
Kom en Flok af «Tillidsmænd» till Bys
Under *„Prinsens“* gjæstfri Tag,
Hvor Alberti skulde sprede Lys
Over Sparekassens Sag.
O Alberti! Du er Sparekassens Trøst;
Der er ingen Folkebank saa god paa hele Sjællands Kyst!

Og hver Tillidsmand var glad i Sind,
Thi «Fortjenesten» var stor;
Men hvad er Alverdens Glans og Skin
Paa vor jammerfulde Jord?
Just som allerbedst man var i Færd
Med en Regnskabsprøvelse,
Blev de glade Venstrehjærter her
Vied' til Bedrøvelse.
O Alberti, du er stor som Folkemand!
Men du taaler ingen Revision; det man ej benægte kan.

Det er vel den sande Demokrats
Pligt at løfte hvert et Slør
Af vor Statshusholdning ved en Statsrevision med Næb og Klør,
Der mod Estrup bruges kan som Pæl
I hans Liv, ja det er klart;
Men at blive revideret selv
Er dog ikke rigtig rart!
O Alberti, og dig revidered' man!
Hvad der burde høre til de Ting, «som ej passere kan»'

Til Alberti Revisionen sa'e:
«Her er Loven overtraadt!
Derfor skal paa Hovedet du ha'e,
Hvad du her ej før har faa'et!»
— «Pas jer selv!» — saa lød Albertis Svar —
«Og lad mig blot være fri!
Kan I inte se, den Lov vi har,
Er jo noget Tøjeri!»
O Alberti! Gav os Estrup sligt et Svar,
Sa'e du ikke, det var klaret godt: den Ting er soleklar.

Derfor Sparekassen sparede
Ham ej helt for grov Konfekt,
Saa med Smerte han erfarede,
At man «hundsede» ham frækt;
Han ej taalte slig en Spot og Spe,
Som ham Dønnergaard har budt,
Der paa Mødet blev en Smule revisionærgaaende til Slut.
O Alberti! Det til Hjertet maa os gaa:
I din egen Sparekasse du slige Folkebank skal faa!

Dog den sande Dyd den naar sit Maal,
Og Alberti Sejer vandt;
Han Erstatning for hver svovlsur Skaal
Ved et Fællesmaaltid fandt,
Hvor man tygget sammen fik paa Stand,
Hvad i Venstre gik itu;
Her er intet jo saa galt, det kan
Blive godt en Gang endnu.
O Alberti, du er Sparekassens Lyst,
Der er ingen Folkebank saa god paa hele Sjællands Kyst!

Billetsjoverkritik.

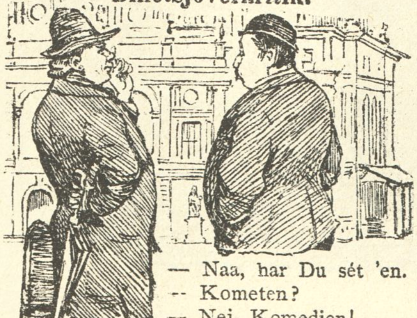

— Naa, har Du sét 'en.
— Kometen?
— Nej, Komedien!
— Hvad for én?
— Den, de opfører med os i en Bog, der er kommen, hvor de hyler over Fallesen og falder over Hylesen i Berlin, som om der var noget ved den Fyr, der ikke ægstimerer os mere end end et Sneglehus i en Spytbakke.
— Men hvad staar der da i den Bog?
— Daniel, Daniel; det er det, jeg siger, Du læser for lidt.
— Ja, ja.
— Du læser alt for lidt; Du skulde sætte Dig for at læse sidste Aargang af Da'savisen, det vilde klare dine Begreber.
— Ja, det skal jeg ogsaa.
— Ja, Du staar og siger ja og ja; men lad os nu se, om Du gjør 'et.
— Naa, men hvad staar der saa?
— Ja, vi bliver kaldt «mere sværlemmede end soignerede Billetsjovere», de stiller os sammen med Hoteltjenerne, vi er «Lediggængere af den laveste Klasse», vi er «Fallesens Gendarmer», vi har «brede Rygge» — men vi er dog ligegodt «kgl. danske Billethandlere».
— Det var en god Mundfuld.
— De sammenligner os med dem, der handler med Cokes; kan Du knuse den?
— Nej!
— Og saa siger de: «I Berlin, hvor Billetsjoveriet er lovligt, bliver det dog undertrykt af Hylesen, men her, hvor det er ulovligt, bliver det beskyttet af Fallesen».
— Ja, det er ingen Løgn. Fallesen er en Knop!
— Ja, det kan Du gjerne ta' en Køster paa. For han under da en fattig Mand en lille Skilling.
— Ja, han er god nok.
— Ja, og saa længe vi har ham, saa blæse med de andre. Han kan ikke undvære os; til næste Sæson skal vi nok ha' Friplads paa Gulvet mellem alle Negerne.
— Nej da?
— Jo, men stille Daniel! Og nu bliver den først god; de siger, at hele Menageriet i Sommerferien skal til Paris og dresseres paa Fransk, og saa til Efteraaret skal hele Lirekassen gaa paa Fransk.
— Naa, sikken et Rend, der saa vil blive.

Overlampepudserens Dagbog

(fortsat af hans Datter).

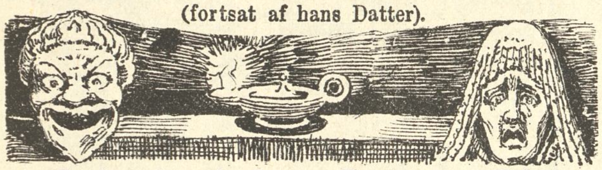

Fredag den 2. Juni. *Eventyr paa Fodrejsen;* Som var for Alderdomsforsørgelsen; Og dejligt alligevel skjønt hverken med Fru Hennings eller Emil; Der er oppe at lære Nordmændene at spille Komedie; Og Hr. Mejer kunde deklamere som Petra i Fiskerjenten: »Faar jeg nu Lov?» Som han fik, nemlig til at spille Skriverhans; En Gang og siden aldrig mere; som var Synd, fordi han kan godt og Opmuntring er en Spore for det fremadstræbende Geni; som jeg har faaet at mærke, fordi det var mig, der var den unge lovende Danserinde, Nationaltidende fortalte skulde være den Stumme i Portorico, hvis Fru Hennings ikke blev: Men saa blev det Hele ikke og jeg maa se Berømmelsens nys opdukkede Spire henvisne i Resiniationens klamme Nattefrost; Som var tungt; For mig.

Lørdag 3. Juni. *Faust, Den Stumme, Nyrops Farvel.* Petersen var helt fra det i Aften; Baade over Nyrop men især over Paulli; Som han elskede fra Barnsben og vi Alle som har danset efter hans Stok ligeledes; Hvad Petersen udtrykte smukt ved at sige: Skriv to sorte Mærger me en blø Pen saa de ka syne i Dagbogen Severine for dette herre er kommen som et Kanonslag fra en klar Himmel uformoendli aa uden noet levendes Væsens derom havte Anelse. A Paulli nu har slaet sit sidste Sveng i Loften, for hans Tagtstok var Teatrets faste Stok aa den har aldrig slaet noen levende Sjæl, men kuns den rigtige Tagt me Mildhed aa Faderlihed aa Anerkjendelse. Vorfor je misonder igge Nyrop hans Buketter aa ønsker ham immer aa bestandi meiet got, men de vilde ha vaaren en Retfærdihed a Skæbningen om den hade lat en lille Boket falde ned i Orsjæsteret aa blie der, a alle di mange der blev heven op igjen; Men angaaende Nyrop ka Du sætte a ska Brun ta Mads-Aniellum etter ham, maa han intè vænte sai noet stort me Belavelse i Forveien i Retning a Klab føste Gang formedelst han er inte en Følgets Søn som Nyrop aa mangler det derhenhørende Udvendie, som alti ha vaaren briljangt aa osse i Faust. Aa vor Nyrop sang: »Min Skæbne kaller maj bort,» ku jaj inte la vær me ganske stille unterons a sie te maj sæl a de velle være majet væl betængt, a Skæbningen om den osse velle være saa venli a kalle none Andre bort osse; Fordi nu har den suksomsive kalt Haunstrop te Berlin aa Nyraap te Provengserne, saa den ku gærne ta den Klat Tænorer, vi har tebave me, aa saa ku vi gi Aabera me bar Damer som vi har Gusvelsinelse a, aa goe. Men nu kommer Sjæfen nog te a ty te Balletten aa saa blir der Sjanse for Dej, Severine, a Do sier som Mads-Aniellum: Sid tavs, aa paa Lur!

Sid tavs, aa paa Lur!
Vor Ko-ma-an-dant
Ska lakkes te Dit Bur!

Velke Vers jej oprinneli tror er a Etasraaden, men frit bearbejdede etter Oregenalen a Malle Knallerup. Hvorefter Petersen gik i Krumkagen; For at slukke Sorgen; Og jeg satte mig op paa mit enlige Kammer for at slutte Sæsongen; Og har følgende statistiske Faktumer; Nemlig:

Malle Knallerup forlovet, Reprise (7 G.), Petersen i Krumkagen (136 G.), Theaterkatten faaet Killinger (2 G.), Rød Plakat (16 G.), Hærmanbang i første Parkæt (52 G.).

Hvortil jeg endnu vil føje det glædelige Faktum; at Danmark har faaet to nye originale Proværber, et kjedeligt; af Bang og et morsomt af; Benzon. Og vi maa være stolte at vi magter at spille de fem En-Akts-B'er; Som er Bang, Bauditz, Bloch, Benzon og Bjørnson. Og jeg sætter ikke Noget i Dagbogen om Øhlenschlæger og Sjækspir; For hvad kan det nytte! Og imorgen rejser Petersen, Malle Knallerup, Hr. Stephensen og jeg til Færøerne paa Tournée; Stephensen paa Deklamasjon; Malle og jeg paa Dans og Petersen paa Fornøjelse; Som nok bliver god.

— Jo, den bliver god nok, naar Olaf siger Pus, og Emil svarer Kafè!

— Ja, saa siger Publikum nok: Da capo!

— Nej, det gjør ikke; det har jeg hørt paa en Beværtning, hvor en Franskmand bestilte nok en Bajer; det hedder: Garsong!

— Det vil fylde godt i Portemenixen.

— Jo, Tak, skal de ha! efter saadan noget, som de ikke kan forstaa, løber jo hele Byen avet om som en Flok Drenge efter en sort Amme.

— Men hvem har skrevet den Bog?

— Der staar S—s; og det skal sige, det er noget Snavs; men for Resten snakker han om »Min Tjener».

— Saa er han ikke billig!

— Nej! Og i en Ting har han Ret; for han siger, vi er udødelige.

— Ja, det er vi!

— Ja, den Bog gjør saamænd ingen Fortræd; jeg siger bara: Le man væk, fordi de har rendt sig den Stage i Livet!

Teater-Mosaik

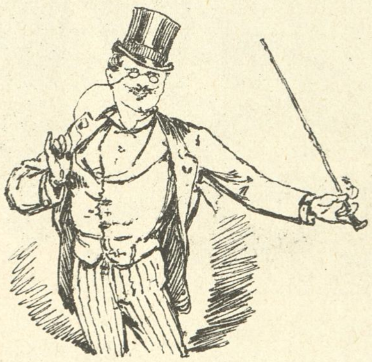

Søren Pipperop.

Kom, lamme rije daj, min Krekke,
Min Pegasus, for Turen gaar
Op te Parnas, hvor jæ ve drekke
Maj glaj i en Parnassetaar.
Thalias Pris ve jæ saa kvæde,
Aa mens min Sjæl tar Svømmetav
I Ætren, slar a lutter Glæde
Mit Hjærte Permendikkelslav.

Min Fryd den va kumplæt ustyrli,
Naar inte mæ lidt Vemod den
Va mixet, men de æ natyrli,
Da vi har taft en gammel Ven:
Ej Madsanjello mer ska lokke
Vos mæ sin dajlie Tenor, —
Aa Simonsen vist snart ska sjokke
For Garden som Tamburmajor.

Blot Robbert inte gaar aa tror, a
Ej Piven faar en annen Lyd,
Naar Brun ve angasjere Tora
Som sit Dagmarteaters Pryd.
Glaj sku jæ sende daj min Hilsen,
Du Draanning ve Thalias Fest,
Du majet prøvede Svartsnilsen,
Hvis her Du blir Dagmarkedsgæst.

Mod Pimperiet ble der slaet
Et Slav, saa snart det helt forgaar,
Den, som fek Folk te aa gaa fra et,
De va min ejen Tevedaar.
Blandt dem, som pimper, ve han knajse
Som en Profet saa skær aa ren;
Jæ sønnes derfor, di sku rajse
Ham en Bøste a Pimpesten.

Sæsonen er ude.

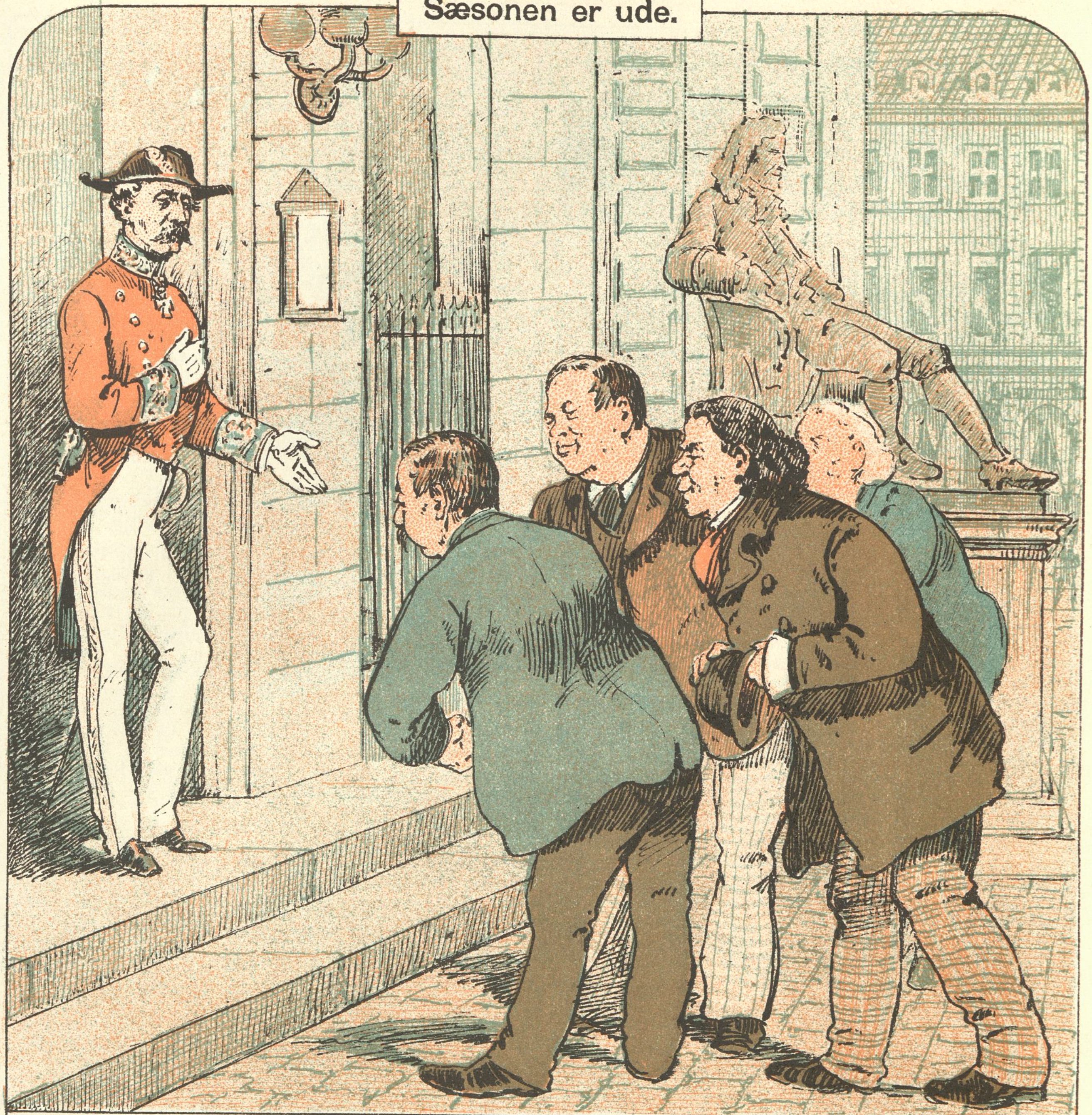

«Dog før vi skilles, saa vil vi sige:
Farvel og mange Tak, Hr. Fallesen!
Forbliv bestandig Chef i Konstens Rige
Og bed os snarlig komme her igjen.»
(Frit efter F. L. Høedts »Børnesange«.)

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 15. Juni. Nr. 24.

PUNCH.

Gjennemgaaende Trafik.

— Det var da en sød lille Pige! Hvor gammel er Du, mit Lam?
— Jeg er 5 Aar, naar jeg er hjemme; men naar vi kjører paa Jernbanen. bliver jeg snart 2 Aar!

Samfundets Piller.

Trindt omkring i Øster og i Vester
Har man muntret sig ved Grundlovsfester;
Her til Lands de har en vigtig Rolle,
Thi paa dem skal alle ud at —
Ud at løfte højt vor Friheds Flag.

Og ved disse Fester anbefaler
Venstre sig med alenlange Taler;
Publikum la'er Bifaldstorden rulle,
Helst naar Talerne er rigtig ful —
Fulminante, saa de kan slaa an.

Slige Dannemænd kom nylig sammen,
For i Fredrik(BAJER?)-s-Lyst og Gammen
I den Stridens Tid, hvori vi lever,
Inspirere af BAJER og Ge-
Og Gemytlighed at slaa sig løs.

Og ved Festen udbragt blev af BAJER
Kvindens Skaal (hvad han ej sjælden plejer),
Ord og Tanker fulgte her præcis Trop,
Fast, som aspirered' han til Bi —
Han til Bifald hos det smukke Kjøn.

Han om trende Samfundspiller talte
Og den ene saare skjønt afmalte.
Kongen og hans Magt var ham for Øje,
Det han ikke rigtig kan for —
Kan forene med sin sunde Sans.

Derfor sa'e han, at han gjerne vilde
Pille ved den ene Samfundspille
For at bringe den til Fald og Helding,
Thi et Mod, som hos en gammel —
Gammel Romer findes, BAJER har.

«Kvinderne,» befaled' han med Glæde,
«Bør en saadan Pilles Plads beklæde!»
Lidt forblommet lød kanske Instruxerne,
Men, at BAJER Hjærte har i —
Har i Livet for dem, det blev klart.

— Ak, men Venstre bliver ofte givet
Mange bitre Piller her i Livet,
Og den bitreste af BAJERS Skaaler,
Er at han bestandig selv sig —
Selv sig maa «berigtige» derfor.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

De er i et alvorlit Momændt, jai griver Pænnen, fordig Du maa vide at nu er Ballonen revnet fra øverst og tenederst næmlig fordig i vores Forening di gammele Drænge velle igge være Alvorsmænd men leie Røverogsoldat og spille Tob, va Tiden ikke kræver men vel have Probelemerne satte, unner Debadt, vil den, vaarfor vi onge Drænge, som er Fræmtidens Haap sae til os selv og tel hinandre: Den gaar inte Grandberre! La s vos skelles ad! Fordig der hade længe væt Torten i Loften, fordig sælv om man er en Minorrigtedt, vel man dog være respegteret og føle at Meyeritedten lystrer Komando. Vorfor Aron Jacobsen som er vores Talejøde, fordig han duer bedere tel det end som tel aa slas, fordig han er for nærvøs af sai og et Barn af Nutiden, sto ob og erklærigede a di gammele Drænge i Meyeritedten var none Hunnetambe og none væmelie Bagtærier, som vi velle igge besudle vos me, og han for sin Part sae, a han velle igge længer værken søve Kaal me dem eller spise Flesk me dem, om di saa bød ham halvtressindstyve blanke Øre for de. Vortel vi onge Drænge raapte Hurra, fordig vi hade aldri trot Aron kunne være saa ækelmodig a der var Noet han velle igge gøre for halvtressindstyve Øre, fordig han har lat mai træ paa hans Litorn for fire Øre og tre Bidder a et Ævle. Men di gammele Drænge grinte bare vortil Aron udbrød: Di leer mine Herrer! Lee di kun, men di ska komme tel a græde over denne Latter. Og derpaa rævnede vi og har steftet et Samfun for onge alvorlie Drænge og de har vi kalt „Karbolium". fordig Karbol ska være de værste mod Bagtærier tel a fordrive dem med og vi vel hellie vore Fritimer tel a la vos sætte eng i Pollitiggen skiftevis a Højre- og Venstremænd liesom i Dansetimerne, for a være upartigske men vi er natyrlig Venstre i Forvejn, og vi har tængt a Høire ves man ku faa fat i Lollangsfalsters Stiftstidendes Korrespongdent som sæl sier han er Høire, men a dem som igge gør meien Fortræd uden sit eiet Parti, og vest er en skeggeli Dræng, som gier etter, naar han seer de ka igge nøtte Naaget. Men a Venstre vel vi ha Axelotto som Aron sier han nog tør love, og ves vi ha Raad te a betale Fortæringen har vi tængt paa Tau-

ber osse. Men de kniver me Mønten saa jai vel bede Dai kere Bob a Du senner dit Maanedsbidra i Kongtandter og igge som sidst i en Vægsel din Mor hade diskongteret som er igge noet fint Papir, uden paa Teatret vor di gaar inu nogenlunde. Vi har tængt paa og ligge sexhundredeogsyvoghalfjærsingstyve Sager an mod Krisjan Sørensen, Du ve ham, der tambede mai saa grulit a Ifjor fordig han har sexhundredeogsyvoghalfjærsingstyve Gange kalt Aron Jacobsen og mai for none Avekatteonger uden vi hade gort annet end a kalle ham for en snodtet Valp, og Aron Jacobsen sier han har en gammel Ongel af Familien, som ær Komærgsetasjerod og nog vel røgge ud me Søltøiet, naar de kan ske ganske gedult uden Noen mærger de. Men nu maa jai slute fordig jai ska besvare et sjurnalistisk Prisspørsmaal der er fremsadt blandt vos Drænge, nemli vordan Jordt Lorensen om Fredaen i sælsamme Avis og paa sælsamme Plas i Kælleretasjen ka la Dogter J. F. M. gøre Grin me vad Hermanbang skriver der om Søndaen. Jai tænger a besvare Spørsmaalet unner Synspungtet „Selverkjendelse og Menskeforagt“. Farvel kere Bob. Hels Krogstad! fra Din hengivende

Einar Jørrensen.

Duminy-Champagne-Vise

af

Grylle jun.

Nu nok med dette Pilleri,
Sophie, Dagmar — hvad I he'er,
For nu gi'er Dahl sgu Sillery-
Champagne, jo, jeg be'r!
Tre, fire Gange kan dens Prop
Af samme Flaske knalde op;
Forskjelligt Knald for hver en Gang:
Saa er vor ny Champagne-Sang,
Og skjøn er denne Proppe-Klang.
Hvorfor nu mer til Lumbyes ty?
Nu har vi Dig, o, Du mi' ny
Champagneprop-
Galop!

Crocket-Vise.

Mel.: Komme hvo som komme kan.

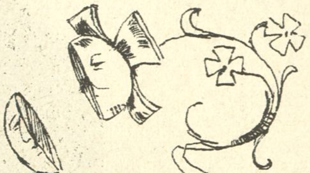

Kvindens Blik i Livets Vaar
Af Begejstring luer,
Naar hun med sin Kølle staar
Bag de hvalte Buer,
Naar fra Crocket-Bal til Bal
Let hun svæver i sit Kald,
Mens med Kavallerer
Skjælmsk hun crocketterer.

Rundt i hver en landlig Vraa
Klinger Drøn af Crocket,
Hver, som kan en Kølle faa,
Bliver rent forstokket;
Der er Slag i den Mani, —
Verden glider tavs forbi
Crocketkuglens Bane —
Selv Hans Bojesens »Diane«.

Lydt til Crocketspillets Pris
Tidens Kølle dundred',
Væk er Alt, hvad Aarevis
Vi nu har beundret:
Kauffmann paa hans Sarah-Vagt,
Og Khedivens stille Magt,
Som han inte ha'de —
Al Ting er Crockade!

Crocket man jo næsten ser
Drives som Haandtering:
Jylland vore Kunst-Tourné'er
Ta'er i løs Crockering;
Sæt paa Deres Bue-Gang
De crockerte Herman Bang! —
Han er svært i Vinden,
Naar han »slaas til Pinden«.

Rundt paa Runde-Kirkeplads
De smaa Sorte løber,
Mens en Stormand (*high man*) hvas
Deres Kugler støber;
Nys han »unge Dage«s Helt
Har crockert Commercielt,
Hvisked' ømt: »Forschtem ej —
Jeg schkal »ta' Dem me' mig«.«

En »Processor« løb grassat;
Han slog Kors for Brystet,
Og vort Sechertariat
Han med Buk forlysted.
Gjærne vil han ta' Parti, —
Ak, saa nemt man »slaar forbi«,
Naar man immer bru'e
Vil sin Ryg som Bue!

Stemmesedler slaas i Grams
— Musers Børn er glade —
Simonsen slog Abrahams
Væk med fast Crockade;
Han som Skuespiller-Czar
Staar nu stolt og strunk, som var
Han, for saa at sige,
Født i Garde-Rige.

Elleve Makkere med List
Deres Kugler spille
Mod den gamle Liga hist
I Vridsløselille;
De pro Sjovsky vilde den
»Ramme lidt paa Kanten«, men
Cortsen lod dem glide
Og sa'e »*Touche*« i Tide.

National paa alfar Vej
»For sin Bue ligger«,
Jagendorfers Kugler ej
Den af Stedet vrikker;
I vor Magistrat vil de
»Frispil« ha' — men Tivoli
Slaar et Knips i Lommen
Og »gaar udenom 'en«.

Spille, hvo som spille kan!
Tænk, hvad der præsteres,
Selv en ærbar Landstingsmand
Skulde væk crockeres;
Men da de nu ikke ka'
Rigtig »slaa ham død« endda,
Naa, saa slap s'gu Sjælen — — —
Nu gaar jeg til Pælen!

Overvældet.

Stamgjæsten: Opvarter! Hør — se en Gang etter i Vejviseren — hvor de' æ, je' bor — for nu sku' je' sgu se — aa komme hjem.

En Tjenerplads er ledig.

— Her begynder vi Dagen med en Morgenandagt, hvor alle er inde, endogsaa vor Tjener. Hvad er Deres nuværende Metier?

— Opvarter i «Helvede».

— Uf, gaa Deres Vej, Menneske!

En genial Lovgiver.

Ej Venstre, som bekjendt, sig glæder
Ved store Statsmænd, thi det maa
Pænt laane Højres brugte Klæder
For ikke altfor bart at staa;
Trods den Slags Viderværdigheder
Har Modet ikke det forladt;
Thi, Gud ske Lov, det har sin Wederkinch Madsen og hans »Doktorhat«.

Han var en værdig Forbundsfælle
For Venstres Doktortrop, skjønt den
Ham ikkun tælle kan som Tællepraas blandt de andre Lygtemænd;
Det Faktum dog formørker næppe
Hans Spædelys, thi han har sat
Det, ikke under nogen Skjæppe,
Men ovenpaa en »Doktorhat«.

Og, hvor sit Lys han lader skinne,
I Tingets Sal, bag Kroens Dør,
Der bliver baade Ven og Fjende
Strax i et evig godt Humør;
Det spreder Klarhed, Glans og Hygge
I mangen folkelig Debat
Og kjender ingen anden Skygge
End Skyggen om hans »Doktorhat«.

Saa skjøn en Forsvarsplan han laved':
Vor Hær blev ud af Verden bragt;
Men Flaaden holdt han paa, thi Havet
Er Danskens Vej til Ros og Magt,
Dets Bølger om vor Kyst sig vugger,
Og over dem gaar Rejsen glat
Did, hvor man Guld og Lavrbær plukker
Og allenfals en »Doktorhat«.

Ja Sympathien for vor Flaade
Hos ham naturlig er, da han
Sig føler hjemme i det vaade
Som Venstres første Vandgangsmand.
Derfor man bli'er saa frisk til Mode,
Naar han paa denne Sag ta'er fat;
Thi, om han ogsaa mangler Ho'ede,
Saa har han dog sin »Doktorhat«.

De lærde Mænd i Venstrehjorden
Var altid sammes ømme Byld,
Men her den dog har en, som vorden
En Doktor for sin Lærdoms Skyld;
Og om man med en Lygte leder
Blandt Højres Lærde Dag og Nat,
Saa findes Magen ej til Wederkinch Madsen og hans »Doktorhat«.

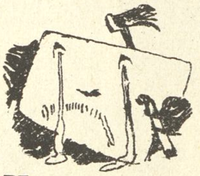

Hans Makkilles

Og
Hans Maleri

ANES JAGT.

Makkilles.

Han saa ikke Lyset, da han kom til Verden; for det var Nat, og Lyset stod bag et Skjærmbrædt. Da han kom til Lyset, saa han Verden og gav et Spjæt, aldeles uformodet. Hvad han gjorde, gjorde han altid paa egen Haand. Paa egen og med egen Haand har han malet Verden. Som Barn tegnede han til at blive en stor Maler; men hans Lys

Vexlende Variationer.

Gjennem en Feuilleton.

Det var en uforglemmelig Fart.
Det var mer end Middelfart!

Som Lynet frem gjennem lange Perioder, hvor Tankestreger og Udraabstegn vuggede for Vinden, og forvildede Substantivers mudrede Strøm gled i Tankens Mørke frem, som tunge Snoge op og ned ad Trappen i Sætningsbygningen. Thi de deltes. Meningen blev til Øer i dette Mylr af Vaas. Og de mange Vanvittigheders Skvulpen, medens de glide, samles til et anstrængt Suk hos den transpirerende Læser.

Saadan hviler i haabløst Vrøvleri Herman Bang med hans hundrede Feuilletoner.

— — — —

Fuldt var der Søndag Morgen i Nationaltidende, men Søndagshumøret lod sig rolig træde paa Ligtornene og Trykfejlene affødte Vittigheder. Man vilde have Noget at læse, og saa læste man Alt. Falkman, født Petersen, som faldt op ad den ene Spalte og ned ad den anden og laa og væltede sig i aftærsket politisk Langhalm. Og man læste Mosaiken, der laa og blinkede med smaa pikante Afsløringer og vevre Notitser om Provinskomikeren, Hr. Skuespiller Sminkendorfs Tournée til Ærøskjøbing.

Man læste og læste, og man fik næsten ondt. Men Stof var der.

Og saa var Stilen blandet med alle de forvanskede Danskheder, med »Toddyer« »Totier«, og »Ottier«, som Ferslews Aviser holde saa meget af at slaa om sig med. Et Sprog, som Ingen forstaar, men som de Alle skrive, et Slags Hjort-Lorenzensk Drøm om et Fremtidssprog, som foreløbig ikke er kommet ud over den babyloniske Forvirring. Over alt summer det med Navnet Herman Bang. Boghandlerne have ikke forgjæves stillet hans Fotografi ud i alle Hovedgadernes Butiksvinduer. En velført Reklame for Resten, en Reklame som Reklamer skulle være.

Naar en Feuilletonist skal gjøre Lykke, skal man møde ham over alt, han skal være det uundgaaelige, det man ikke kan slippe fri for. Kommer man i det kongelige Theater, skal han ses lænet til en Pille; paa Klampenborg skal han ses hvilende sit trætte Hoved paa sin tankefulde Haand; paa Tivoli skal han være saa sikker som selve Balduin Dahl. Det skal gaa os som Kjøbenhavneren, der rejste til Hillerød for at undgaa Herman Bang, og det første han saa paa Gadehjørnet var en Plakat, der forkyndte, at Herman Bang vilde give Forestilling paa Theatret.

Saa gik han hen at se ham. Han kunde ikke undgaa det.

Hvad mig angaar, flyr jeg altid alle Slags Plakater. Men undertiden er man jo selv plakat. Naar jeg ser Herman Bang i et Boghandlervindue og aner et »Vexlende Thema« om Søndagen, gyser jeg. Jeg vil ikke læse det. Men det pirrer mig alligevel. Jeg griber mig selv i at stjæle mig til at læse et Bogstav for hver Slurk af min Morgen-

var nogen Tid gjemt bag Hverdagslivets Skjærmbrædt. Da det endelig skinnede frem, belyste det store, geniale Billeder. I sit smukke Atelier modtager han Besøg af hele Verden; her mødes Aviskonen og Lappeskrædderen, Bybudet og Knejpegæsten, Postbudet og den beskedne Grosserer, der ønsker et smukt Stykke til sin Dagligstue. Endnu i sin fulde Manddomskraft vil han kunne frembringe Mesterværker, der af Fremtidens Kunstelskere ville blive satte lige med Nutidens Oljetryk.

Hans vigtigste Billeder ere:

1860: Et blaat Øje og to Grønskollinger.

1861—62: Lumpacivagabundes eller de syv Dødssynder.

1863—65: Tyrolerferdinand stiller sig paa Bakken. (Malet for Christiansborg). 20° Celsius og 1 Pommerants.

1865—75: Friheden (en halvnøgen Kvinde).
Ligheden (en trekvartnøgen Kvinde).
Søsterskabet (en heltnøgen Kvinde).

1875—80: Vinteren (en nøgen Kvinde og to Petroleumslamper).
Foraaret (to nøgne Kvinder og et Bundt Rhabarberstilke).
Sommeren (tre nøgne Kvinder og et Par Svømmebuxer).

1881: Anes Jagt.

Dette hans sidste Billede vækker over alt stor Opsigt og er for Tiden udstillet her i Byen mellem en smagfuld Opstilling af Øxer, Bækkener, Takker, Palmer, gabende Dyrehoveder, Paafuglefjer, Kakkelovnsskjærme, Vaser, Huder og Parasoller. Der mangler kun to store Trommer og en Basun for at fuldstændiggjøre Arrangementet.

Anes Jagt.

Dette Billede har i den ganske Verden grebet og begejstret Publikummet. Man ser Ane sidde oprejst i Sengen i en rød Nattrøje; det flygtende Dyr galopperer op over Dynen, da falder Maanens Straaler og lidt efter Anes Haand paa det. Situationen er knusende; Anes Buste er glimrende og Dyret er følt; man ser paa det, at det er Kjød af Anes Kjød og Blod af Anes Blod.

I et Brev fra Snakkersten til et herværende Blad skriver Peter Bundløs:

Makilles' Anes Jagt var for kort Tid siden udstillet her i Byen. — Man drages med uimodstaaelig Magt mod Anes svulmende Livsfylde. Man forstaar, at Dyret har turdet vove Livet for at sætte sig paa Anes Nederdel; og man forstaar Grækernes Mythologi, hvis de har tænkt sig Halvgudinderne som denne bedaarende Ane, der løfter sig op af Sengens grønlig lysende Dyne.

Makkilles har tvunget os paa vore bare Knæ for denne kvindelige Skjønhed, i hvilken han har ladet os se det Skjønneste, vi kunne — ane!

Totalafholdhedsmandens Vandskæbne.

Skæbnen er haard:
Tænk, hvilke Kaar
Poulsen mig spaar!
Gruelig gal'
For en Total-
Afholdhedsmand,
Som drikker Vand,
Og som urban
Hyperhuman
Ta'er sig af Dyr
Og Grusomhed flyr.
Nu har de smaa
Kræ hittet paa
I Vandet at gaa.

Poulsen dem saa
Mylrende frem:
Vandet blev Hjem
For Infusorier.
Halve Historier
Nyder jeg ej,
Selv til en Bajer
Siger jeg Nej!
Altid jeg plejer
Vand kun at drikke,
Nu tor jeg ikke;
Ak, thi Bakterier!
Naar jeg blot ser jer,
Røres mit Hjerte
Af Medynk og Smerte,
Gladelig svømmer I,
Lidet kun drømmer I,
At Eders Badeliv
Sommernomadeliv
Grusomt forknytter
Eders Beskytter,
Ej jer at spare,
Det var en Skam,
Turde jeg bare,
Drak jeg en Dram!

---

kaffe, og pludselig har jeg læst det »Vexlende Thema«. Saa lover jeg mig selv, at jeg aldrig vil gjøre det mere. Men holder man Nationaltidende, er det umuligt. Thi man undgaar ikke Herman Bang — det er kommet saa pludseligt det Navn. For fem Aar siden havde Ingen hørt det, Ingen havt Anelse om, hvad han var, og nu ser man ham over alt. — Vil tvinge Hundredetusinder til at se og læse ham.

Det næsten meningsløse er det, der pirrer. Og medens man løber fra Hotel Royal støder man paa Hotel Fallesen. Man løber i Løvens Gab. Ogsaa der bor Herman Bang.

Jeg i det mindste maa tilstaa min Svaghed, jeg gik i Folketheatret, da hans Navn stod paa Plakaten der, jeg gik ind i Jordans Lejebibliothek for at læse »Tunge Melodier«, jeg trode, at Herman muligvis havde Anlæg som Dramatiker, lige til jeg havde set »Graavejr« — og jeg spildte en halv Time og fire Kroner paa et brugt Exemplar af »Haabløse Slægter«.

Hvad var »Haabløse Slægter«?

Mig kostede Spørgsmaalet fire Kroner og en halv Time af mit Liv — og »Haabløse Slægter« var..........

Hvad Under, at et Menneske med den Svaghed for Plakater en ledig Søndag Morgen begiver sig ind i en Herman Bangsk Feuilleton? Der var Tusind Stykker med paa samme Vej.

— — — —

Egentlig smuk er Herman Bang ikke.

— — — —

Misforstaaelserne med Hensyn til Herman Bangs Talent er ikke den eneste, hvori Folk gjøre sig skyldige. Mange af disse Søndagslæsere give sig i Færd med en Feuilleton for at more sig, og de sidde nu efter Nydelsen af et »Vexlende Thema« og surmule og halvsove.

Men alle disse Abonnenter, som halvsove, ere komne med en Misforstaaelse. De have begivet sig ned i Kjælderetagen for at more sig, og Ferlews Kjælder er et »Kursted«.

»Kursted« betyder: Vanddrikken, Vandpjadsken, Vandomslag og Vanvid. Det Hele er nemlig en Vandkur. Hverken mer eller mindre. Hvad Morskaben angaar, findes den sjælden slettere end i et »Vexlende Thema«!

— — — —

Om Aftenen vendte jeg tilbage til »Berlingske Tidende«. Jeg længtes efter den jævne Prosa, efter Smørnoteringerne og de astronomiske Oversigter, efter Feuilletonen, hvor Eros overtager Eos's Funktioner og farver Himmelen med Morgenrødme, efter Fejltagelserne, Interpunktionssjudskeriet og Historierne med smaat Tryk, der dufte saa krydret som Fandens Mælkebøtter efter Regnvejr.

Skal jeg give Læseren et godt Raad for hver Dag?

Han skal hver Aften, naar han gaar i Seng, læse en af Manicus's »egne« i Berlingeren.

Og Søvnen kommer med de aandfulde Vuer.

Hr. Manbang.

Mellem Slagene.

Som Fjender de mødtes paa Konfliktens BRAAVALLA,
Men mellem Sessionerne findes stundom Ferier,
Hvor Kæmperne fortære i et hillerødsk VALHALLA
Et Grundlovsfest-Maaltid, endrægtig som Ejnherier.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 22. Juni. Nr. 25.

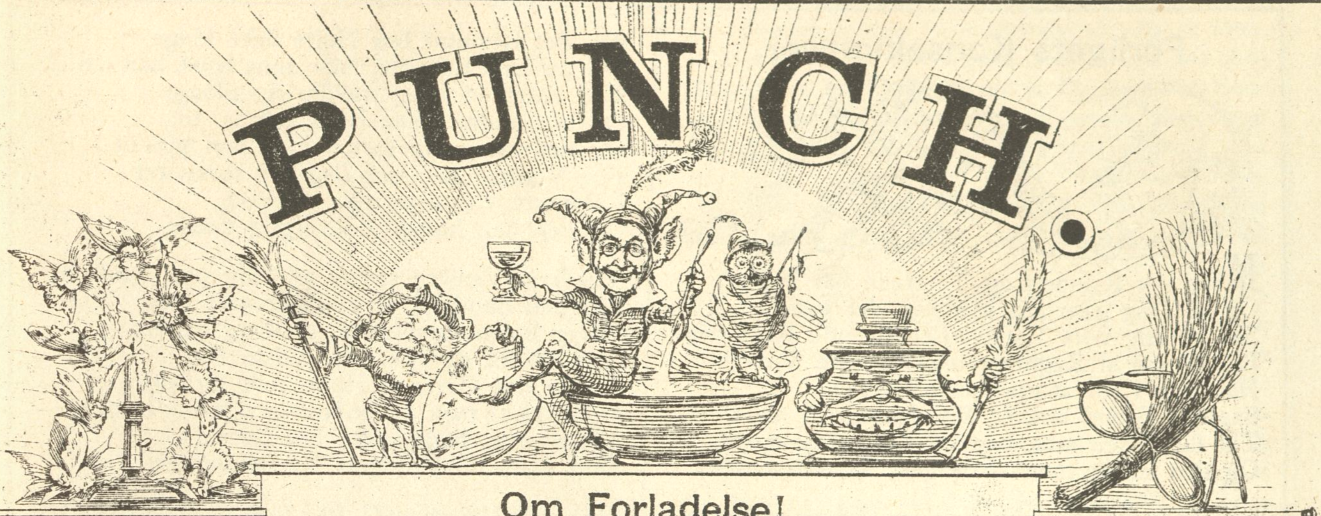

Om Forladelse!

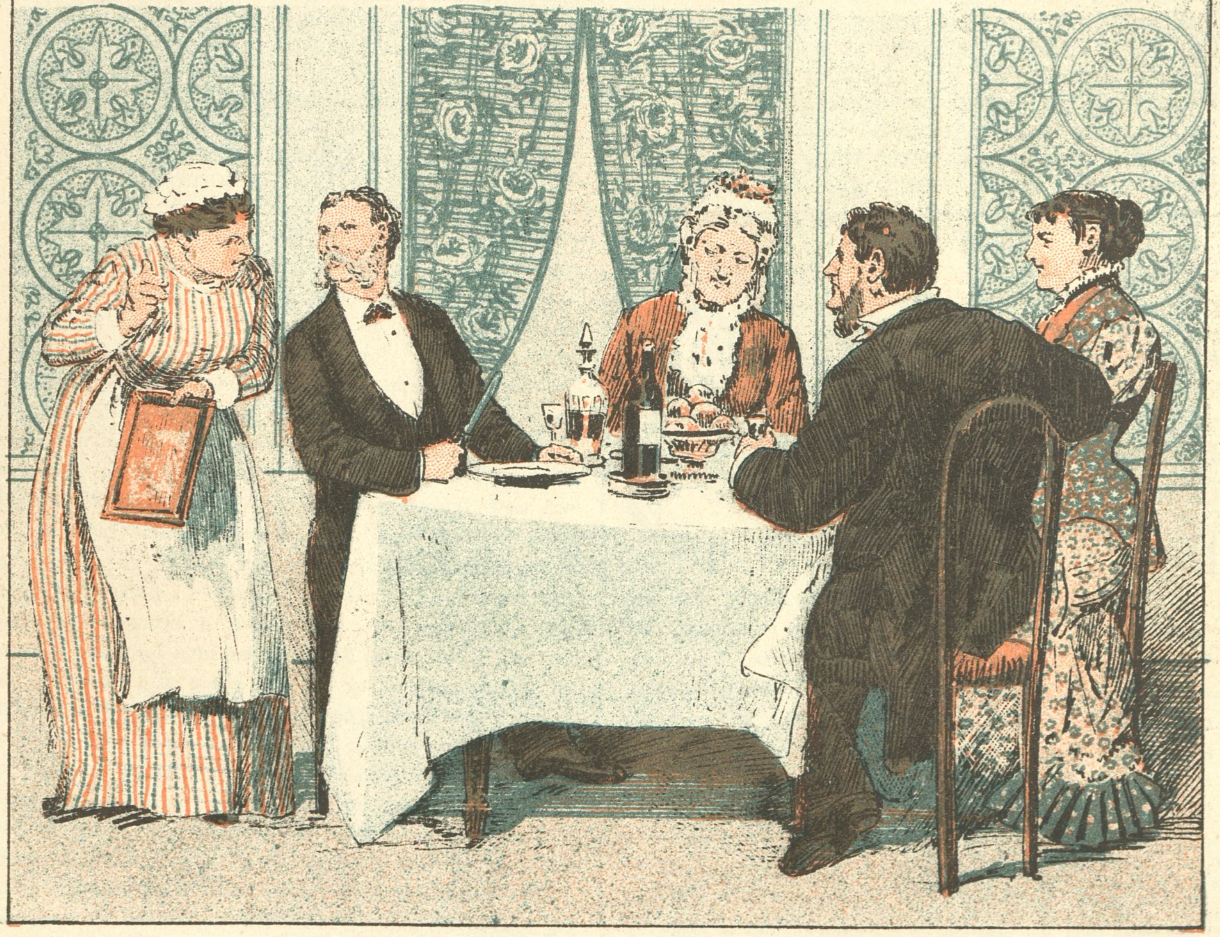

— Hør, lille Sine, vi har vist en Biscuitkasse i Spisekamret?
— Beskidt Kasse! I Spisekamret!! Næ, hvis Herren mener Skarenbøtten, saa staar'en re'nok under Kykkenboret!

Forligets Konsekvenser.

Mens vor Rigsdag og Teatrene har Ferier,
Og al Ting gaar saa kjedelig, det kan,
Saa at selv vort Vandværks lovende Bakterier
Paa Grund af Regnvejr blev til bare Vand,
Har man i vor storpolitiske Sfære
Sagtens Grund nok til Vandskræk at nære,
Thi for Tiden man kun en Ting deri ænser,
Og den kalder man «Forligets Konsekvenser».

I vort DAGBLAD nylig man «en Højremand» saa',
Ved hvis Navn man sætte kan et Spørgsmaalstegn;
Han gav tydelig til Kjende, at han kan saa
Dejlig synge, skjønt han er noget klejn.
Han fortalte, at vi nu bør være glade,
Vi faar ikke mer Finanslov-Ballade:
Der vil Venstre ej Ministre strangulere;
Det har lovet, at det aldrig gjør det mere.

Paa det Resultat bør Højre ikke klage,
Thi nu kan ESTRUP, naar som helst han vil,
Med Anstand rolig trække sig tilbage
Og la'e andre pæne Folk komme til.
Og det var rigtig rart, i Fald han gjor'et,
For Venstre har ved *Logos* ej forsvoret
I Barmen «Visnepolitik» at huse,
Og den kan han jo ikke rigtig knuse.

Thi hvis Venstre sætter al Ting paa Spidsen,
Saa den Samling, vi til Efteraaret faar,
Bliver li'esaa resultatløs, gold og vissen,
Som de fra de syv, otte sidste Aar,
Saa er det klart, at Højre rent fordamper,
Og ESTRUP maa — den Nød er rigt'nok hamper —
Tillige med hans andre Escellenser
Dog falde for Forligets Konsekvenser.

Men «en Højremand» kân heri godt sig skikke,
Thi slaar Venstre Ministerier ihjel,
Paa Finansloven sker dog saadant ikke,
Hvilket Resultat jo er et uhørt Held!
— Venstres kloge Kjøge-Høns vil ej probere
Paa at flyve over Plankeværket mere,
For ser I, det er Hemmeligheden,
Nu har vi hugget Hul deri forneden.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja Gud søde Fru Schrøder, jeg kan da tænke, De har længtes efter mig og i mangen enlig Time kigget i deres Reflexionsspejl for at se, hvor deres Amalie blev af, men vi har jo ligget paa Landet hele forrige Uge ude ved Dyrehaven i et Dykkertelt, som vi havde lejet og slaaet op nede ved Træpillelaagen, og De kan ikke tro, hvor det var behageligt og jeg sagde tidt til Sørensen, Sørensen, sagde jeg, lad os bede Nikoline Schrøder herud og nyde Landluft og Skovensomhed en Søndag, naar her er rigtig livlig, men saa mente vi, at det var jo altid en Bekostning at sætte Dem i med Jernbaneturen, og vi kunde ikke have Dem om Natten, fordi vi havde kun to Rum og ligge i, Sørensen og jeg i det ene og Petrine i det andet og Frits Grønbæk hang udenfor i et Træ, naturligvis i Hængekøje og med Familieparaplyerne over sig, for det kan jo ikke nægtes at det regnede gudforbarmelig hele Tiden saa vi maatte rigtig nok være glade for Dykker, at vi kunde ligge tørt alligevel, men om Dagen var det jo lidt ensformigt at sidde inde hele Tiden og Frits læste højt for os af Herman Bangs Tunge Melodier, som passede godt til Stemningen, fordi det var jo lidt monatont at høre det pjaske, men en Aften klarede det op og vi fik Galosjerne og Vaatterpræfferne paa og sjokkede ned til Ginnerups Teater for at høre Minjong med Fru Olefine Moe og Frøken Strandberg og Kristoffersen i og det var nok værd, fordi véd De hvad, søde Fru Schrøder, det kan være godt nok med Naturen og de grønne Træer og de smaa Fugle og saa viddere, men Teateret er dog endnu bedre, og det er jo ganske pikant selv at være med til en af de mange Turneer man altid læser saa meget om i Mosaiken, og saa kan De tænke Dem, det var saa øndigt med Fortepiano, saa man kunde høre Kristoffersens høje Register, som var en sjælden Nydelse, og endogsaa af og til Debutanten, der foredrog med Følelse og Harpeduft, som hører til, og det Hele var saa nydelig landligt med de to mandlige og to kvindelige Sigøjnere som var en hel Trup og dansede saa Huset rystede og blev senere civiliserede og i lange Skjørter og var Selskabsherrer og Selskabsdamer og De kan tro, det kneb med at rulle Badevognen ind og ud mellem Kulisserne og den havde nær kjørt hele Skovpartiet over i Baggrunden. Og Frøken *Strandberg* som Erhart sagde, var en Dame der hed Faline der sagtens er det Samme som Philine paa Svensk, var et Slags kvindelig Simonsen og nattergalede, saa det dirrede i Ens Mellemgulv, men Fru *Olefine* var en Perle, og baade Sørensen og Frits Grønbæk der havde set baade Frøken Rosenstand og Zanvandt, sagde hun var meget

større end dem begge, næsten et halvt Hoved, men man kan mærke de Svenske er anderledes tarvelig vante end vi, saa henrykt som hun blev det Skind, over Falines Budoar og syntes det var et Pragtgemak, saa jeg er bange Ginderup ikke har indlogeret hende saa godt som hun fortjente. Og da vi gik hjem, sagde jeg til Sørensen at nu, da vi havde faaet Teater herude, kunde vi magelig holde ud en Uges Tid endnu medens vore Gulve hjemme bleve olierede, og det blev vi jo saa enige om, som vi altid bliver naar det er mig der vil Noget, men det gik alligevel ikke saadan, for Petrine var bleven saa uhyggelig af for meget Herman Bangsk Følsomhed, og laa om Natten og var bange for, Nogen skulde komme og skjære Teltet itu med en Kniv og myrde os inden vi kunde faa Tid at vaagne, og jeg gjorde naturligvis Nar ad hende og sagde, hun maatte huske paa Frits Grønbæk laa Skildvagt oppe i Træet og kunde smide sine Galosker i Hovedet paa Fyren, hvis han kom, og saa vilde han nok blive forbløffet, for selv om det har regnet med Skomagerdrenge i disse Dage havde han dog neppe set Gummigalosker falde ned fra Træerne før, og det vilde være det Overnaturlige, som den Slags Folk altid er bange for. Og Petrine slog sig saa til Ro derved og vi kom i Seng. Men midt om Natten farer vi op ved at Teltet ryster som et Jordskjælv og Petrine skriger og Sørensen farer op for at se paa Barometeret, og jeg smider mig plat ned paa Gulvet, og i det Samme kommer Petrine farende ind i Neglisje og siger det er Djævelen selv, og vi hører en frygtelig Brølen, men véd De, hvad det var, søde Fru Schrøder, det var ikke andet end en Ko, der gik paa Græs og i Mørket havde rendt Hornene gjennem Væggen lige oven over Petrines Hovedgjærde og stod og kunde ikke komme løs igjen men rev og sled i Teltet saa alle vore Mobilier dandsede om, men Frits Grønbæk viste sig som en Helt, fordi han sprang ud af Køjen og fik fat i Koens Hale og trak i den af alle Livsens Kræfter og slog min nye Silkeparaply i Stykker paa Ryggen af den, og Koen brølede og Petrine hvinede og Sørensen bandede og Regnen plaskede ned og endelig kom Dyret da løs men rev et stort Stykke af Væggen med sig, saa Petrine kunde ikke være der, men kom ind til mig og Sørensen maatte paa Patrullie med Frits Grønbæk hele Resten af Natten og fik en Maveforkjølelse med det Samme og næste Dag tog vi ind igjen og lever for kridtede Vinduer foreløbig, og Sørensen er kjed af det, for han maa jo betale det Koen har gjort og han vilde hellere have givet Pengene til Kransen til Garibaldi, fordi han saa, at *Wilde* var en af Indbyderne, for det er altid smukt naar det ene Lands Helte gjør Stads af det andets, og det bliver vel et Slags Siegeskranz, ligesom den han og Balduindahl ifjor trakterede Moltke med. Og Gud give Balduin maatte komme i Paulis Sted, for tænk hvor han vilde pynte! Og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Skjære, skjære Hakkelse.

frit efter H. C. Andersen.

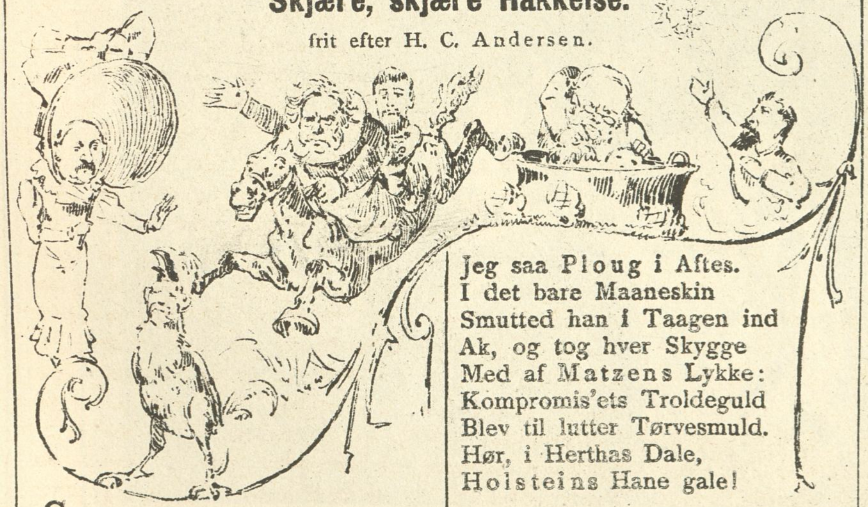

Skjære, skjære Hakkelse!
Hvor mon dog vi glide hen?
Højre jeg ei mer, min Ven,
Noget Steds kan finde.
Du min Sjæls Veninde,
Rare Tante Manicus
Lys med Tankens Fidibus
Op i Taagedampen:
Kom med Bius paa Lampen!

Jeg saa Ploug i Aftes.
I det bare Maaneskin
Smutted han i Taagen ind
Ak, og tog hver Skygge
Med af Matzens Lykke:
Kompromis'ets Troldeguld
Blev til lutter Tørvesmuld.
Hør, i Herthas Dale,
Holsteins Hane gale!

Ride, ride Ranke.
Hesten gammel er og graa;
Den kan Monrad ride paa.
Ej han Magten fanger
Paa Sofismens Ganger.
Gjennem Blæst og Regn og Rusk
Flyver vildt han med Jens Busk
Bort fra Lollands Gosen
Lige ned i Mosen.

Fare, fare Krigsmand,
Døden skal Du lide jo.
„Fædrelands" Antonio,
Hvor er Du nu havnet,
Af Pékin'er savnet?
Alt er Tant og Gjøgleri,
Ned i Kriegers Gryde vi
Alle Mand skal puttes,
— Højres Saga sluttes!

Klappe, klappe Kage!
Goos og Grove bage den.
Det kan blive godt igjen
Trods de onde Dage.
Een vi har tilbage:
Chresten Bergs Cement-Natur
Kliner Højres sprukne Mur;
Hørup, Berg og Brandes,
Bedre Kit ej fandtes.

Oldenborre flyv, flyv!
Flyv med Landstingsminder bort!
Venstres Glæde bli'er kun kort,
Længere dets Smerte.
Fryd dig Dagblads-Hjærte!
Snart i Morgenens Strime glad
Vor gjenrejste Rimestad
Stiger i det Fjærne,
Hilser Estrups Stjerne.

Naar Nøden er størst,

— Bin Sie von Deutschland?
— Nej! Ich bist von Ebeltoft! Und Sie?
— Ich! Ich ist von Skjelskør!
— Hør, skal vi saa inte hellere tale Dansk?

Passiv.

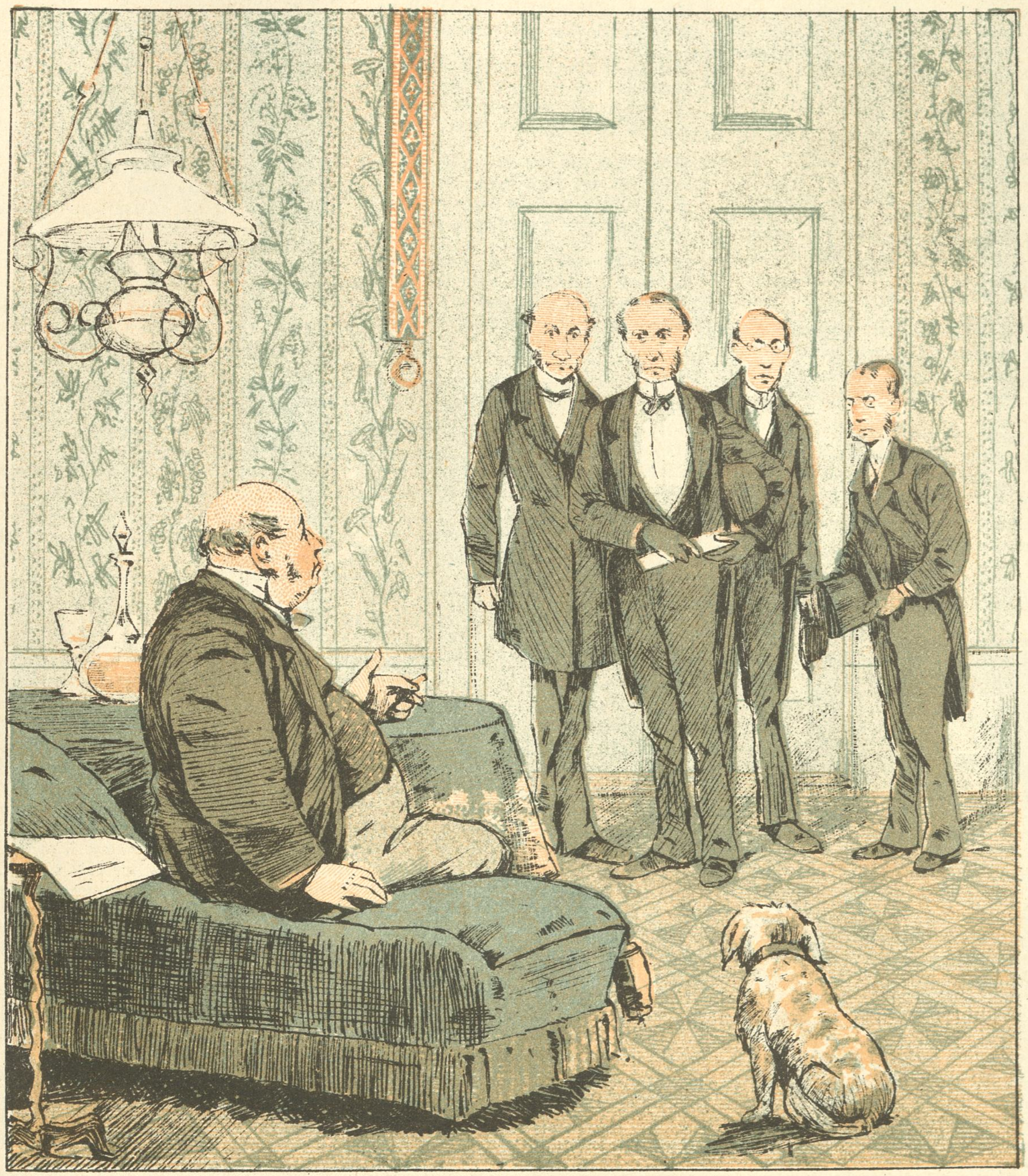

— Ja, mine Herrer, det skal være mig kjært at støtte saa god en Sag ved at yde et større aarligt Bidrag til Deres Totalafholdsforening; men — jeg ønsker ikke at være «aktivt» Medlem.

Evropæere og Ægyptere.

I.

»Hvor Nilen vander Ægypterens Jord
Ved Afrikas brændende Strande,«
Var Tolerancen nok aldrig stor,
Det maatte skam Jøderne sande.

De gode gamle Ægyptere
Behandlede der Israeliterne,
Saa de kunde gjærne drømt sig ved Spré
Midt iblandt Antisemiterne.

Den Gang gik det løs mod de sorte Smaa,
Som ogsaa blev kaldet Hebræerne,
Men nu ta'er Arabi Pascha sig paa
At udrydde der »Evropæerne«.

Maaske af en »evropæisk« Avis
Han lært har følgende Frase:
At rigtige Evropæere gi'es
Kun af den semitiske Race.

Men hvem kan saa fortænke ham i,
Naar han for Ægypternationen
Skal Rollen som en Slags Farao gi'
Og haandhæve der Traditon

At en Evropæer og en, som i Slægt
Er med Moses, han anser for ens Bier?
Begge at give den samme Konfekt,
Maa ham jo dog være en ren Svir.

II.

Dog er »Evropa« bleven vred
Og gav Arabi den Besked:
»Du Regning gjør foruden Vært!
Den evropæiske Koncert
Med samt den dito Konferense
Skal for din Sport nok sætte Grænse!«

Og snart »Evropas« Flaade laa
Med tykke Panserplader paa
For Anker ved Khedivens Kyst
Og demonstrered' ret med Lyst,
For hist Kulturen at forsvare
Ved ej paa Kul og Damp at spare.

Ægypterne alligevel
Slog »Evropæere« ihjel,
Mens Flaaden, lig en »stille Magt«,
Slet ingen Ting dertil fik sagt.
Man turde ikke gjøre Landgang
Og slog sig saa til Taals med Vandgang.

Omsider fandt »Evropa« paa,
At Tyrken burde Fuldmagt faa
Til Ord'nen og Kulturen der
At skjærme med det krumme Sværd,
Der blev i Bosnien kasseret,
Fordi det al Kultur spolered'.

Nu »Konferencen« forestaar;
Ægypten nye Plager faar,
Der siger til de ti Sparto;
Thi hvis højsalig Farao
Ved sammes grønne Bord et Møde gav,
Saa foretrak han vist sit røde Hav.

Himmelbrev.

Til Degteren og Poletikkeren **Bjørnstierne Bjørnson,**
p. t. Norge.

Ho! Ho! Dereses Velærværtihej ha da vel inte gaaen hen rent og slaet Handelavet a den gamle Færtignant droknende samme gamle Glaje i Forglemmelsens immervæk spilkogendes Soppegryje sammen me al Velærværtihejens forhenværendes Krestendom og ujleveje Standponkttummer, va den Gamle inte ha gjort sai fortjent te, føllendes uaflajeli Velærværtihejens straalendes Kometbane, baaje uj og eng, og havendes me Gleje erfaren Sammes maveløse Opdagelse værendes den, a Kongen va inte annet eng som et Slax engvendi Jomfru kunnendes sies op tel Majda ujen saameiet som en Anteining i Skosmaalsbojen, va der var en polsk Forskrækkelihej for voreses gamle Eenøjede heroppe, og vorover han ble saa myj som Gammelost i Hunnedagene, havendes vaaren mallefikantagtig og geen a Groufilen baaje tel Gujer, Halgujer og Ejenherier i længere Tij og vellet knappe a paa Flæsket, giendes verken sai sæl eller vos andre nok og sultendes sine arme Ravne, saa der var me Ræspægt a tale om inte Fuls Føje paa dereses mavre Kroppe og samtiji slaendes sai paa Borremesterdyjihej vellendes lokke den lille Sangbimmelim, gamle Braje og Unnerteineje haje faaet slat op neje i Yduns Ævlekælder, gruelit sjemytlit forresten me smaa Bær og Knujer tel Drekkevarene og elleve smaa blaaøjede Asynier i Tyrolerskørter tel a ta paa Tallerkningen og gjøre Kegs me alle di gammele Ansjoser a Ejenherier, som kom drattendes eng, naar der var Sløiberg me Morsomhejen paa føste Sal og di hade vaaren henne og hævet deres Kvartalsgasje hos Engtendanturen, vortel kom a den gamle Glaje, der kenner Rommelen fra Baggen hade faat lavet en grinagti Jødekvartet uj a fire smaa gromseje Svartalfer, der hoppeje og sprang og sang Daudi akkurat som di ku være taen lie neje fra Trinitatis Sogn, og det var det der gore, Ballonen revneje me gamle Odin, fordi han ha slaen sig paa Kongpromispoletik og Bløjsøjenhej og gaaen og vævet om a byje Beskop Monraj og Klein herop paa et Migstumkongpositung-Ministeriom me blannet Servisje, saa han resolvereje a Bulen sku lokkes, og di fire smaa Sorte sendes tel Helhejm værendes et Slax Flakkebjerre for a kongfirmeres om igæn, og Kælleren laves om tel smaa Nikkelajestuer med aavent Hjærterom i Dørfyllingerne. Va der ville ha vaaren en evi Sjandale inte blaat va de Akkitægtoniske angaar, for pyt med de, saalænge de immer grinagtie gamle nordiske Bjælkeskur staar ve Teateret, er der inte noet a fløite for i den Retning, men derimoj angaaendes Sjemytlihejen og di elleve blaaøjede, som Unnerteineje hade lært op tel a være liesaa briljangte, som Fallesens eiet kongelie nasjonale Damekursus for vordendes Provengsprimedonnaer, vorfor vi feg arransjeret en glaj lille Revoltenberg lisom di gamle grinagtie Ægyftere, gamle Færtignant agerendes Arabibeysnuje me Forsje og stormendes Lidskjalv liesom Napolibung Sebastopol, va Lirekassemannen paa den annen Sije Baggen haje et Belleje med Mosig tel om. Og den gamle Enøjede mærkendes a han hade gøngendes Grund unner Poterne, mente, liesom Ploug, a naar han nu ga etter, kunne han bagetter bille sai sæl eng a ha vonnet Batallien me Glorie, saa han unnertaineje Kongtragten paa femten Aar mod forhøjet Leje, som den Gamle natyrli lar di elleve Blaaøjede ta igæn paa Talærkningen, voretter han ga Ægstrarasjon a Møddonken og de ænte i Frej og Venskavelihej, som Velærværtihejen osse sku ligge sai etter, værendes de behaveliste i Længden og sparendes det meiet Ujsmijeri og dera flyjendes Prosæsomkostninger, som Velærværtihejen vel inte tar en gammel Medkollegus og Kriskammerat ille op a han gier ham et got Raaj ver Maanesdaj og anbefaler sai me de samme baaje til Velærværtihejen og alle andre gamle grinagtie Repoblikanere a samme Sennopskrokke, som værendes uforanderli den gamle glaje

Tyroler Færtignant,
p. t. Valhalla.

Et Vandindlæg.

Højstærede Hr. Redaktør!

Sagde jeg det ikke nok? Nu har vi Skandalen! Sikke noget Vand! Det ser ud, som Mutter havde skyllet Kaffeposen deri, og saa lugter det grangiveligt, saa man skulde tro, det kom fra den salig tilmurede Rosenaa. Jeg siger bare, det maa være en munter Tid for de Stakler, som sidder paa Vand og Brød! Men man kunde jo ikke vente sig det anderledes; jeg sagde det strax, da de begyndte paa dette hersens nye Vandværk: „Lad være med den Vanddalisme!“ sagde jeg; „behold den gamle Indretning med Trærørene! Det kan ikke være andet end at disse Jernrør maa gjøre Folk, som drikker af Vandet, rustne i Halsen, og det er indlysende, at naar Vandet saadan skal løbe op til 5—6 Etager, saa mister det sit Værd.“ Det sagde jeg allerede den Gang, for jeg hørte til den gamle Vandstand, som gik omkring i Gaardene og raabte: „I Morgen bliver Vandet borte!“ Det kan jo nok være, at det under Tiden gik lidt vel ofte paa, at det blev borte, men vi fandt det dog alle Tider igjen, selv om det varede en Uges Tid. For Resten maa jeg sige, at det nye Vandværk ikke er gaaet nær saa vandtrevent, som jeg trode, det vilde gjøre. Naar jeg undtager de Gange, at der springer et Vandrør paa fjerde Sal, saa alle Beboerne i de underste Etager faar Styrtebad ganske gratis omsonst for Ingenting, naar de da ikke vil gaa med Paraplyer i deres egne Stuer, og alle Pigerne slipper for at vaske Gulv i de første fjorten Dage, saa har de nye Vandanstalter ingen Vanskeligheder, naar Pigen da ikke gaar sin Vej og lader Hanen staa og løbe ud over Gulvet, for saadan en Vandhane er ikke som en Vejrhane, der kan dreje sig af sig selv, naar den mærker, Vinden blæser fra en anden Kant, men snarere som Hanen paa et Gevær, som kun kan skyde vaade Skud, naar det Hele gaar i Vasken.

Men saa var det, jeg læste Hr. Vanddirektør P o u l s e n s *Erklæring i Bladene, hvorved han selv bragte sit eget Vandværk i et slemt Vandry og maatte erklære, at hans Vandværktøj ikke var i Orden, saa at han ikke kunde holde sig paa Pumperne ret længe. Og derfor var det, jeg vilde spørge, hvad de Filtrerapparater er til, naar de ikke kan filterere mere end mine gamle Støvler, hvor Vandet løber durch ind og ud i Regnvejr, ligesom ind under et Rendestensbrædt paa den ene Side og ud paa den anden, desformedelst af den Grund, at der er ingen Saaler i. Og vilde det nu ikke have været en ren Fordel, spørger jeg, om vi havde beholdt Trærørene, for der blev alt saadan Noget siddende langs Siderne, hvor det groede nok saa brillant. Og hvad er saa det for noget Nyt, de nu har fundet paa, at det er en Slags Traadalliker, der forplumrer det hele? Dem kjendte vi ikke noget til i min Tid, og vi skulde ogsaa nok have fanget dem i Doner eller paa Limpinde, før de fik Lov til at gjøre saadan et Mudder i Vandet.*

Nu ser jeg heldigvis af Borgerrepræsentanternes Underholdninger, at Borgmester E h l e r s *har oplyst, at Grøden snart vilde være fjernet, saa Folk slap for Vandgrøden, og at det kunde blive godt en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag; og da det jo er første Gang,* E h l e r s *har oplyst Noget her i Byen, saa maa man vel tro Manden, og derfor blev jeg ogsaa saa glad, saa glad, saadan som* P o u l s e n *meget rigtig havde beregnet, at Borgerne skulde blive. Men alligevel vil jeg foreslaa, at Kommunen i denne Anledning gaar tilbage til den gamle Vandledning, for saa slipper Byens Indvaanere for oftere at faa saadan en Vandsmag, og Hr.* P o u l s e n *behøver ikke oftere at gaa saadan i Vandet, hvad der altid er Tegn paa en vandartet Karakter. Jeg anser Sagen for saa vigtig, at jeg ikke vil sætte noget Vandmærke under denne Artikel, men bare ligefrem mit Navn, som er*

Ærbødigst

Vandberg.

forhenværende Vandkigger.

Sommerstemning.

Noteret mellem to Byger.

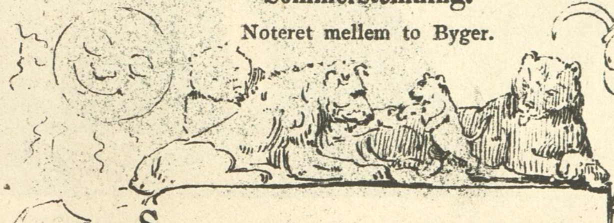

Solskin paa Næsen og Regnvejr i Nakken, —
Er det kanske d e t, vores Bønder vil ha'e?
Rundt om i Haver og helt ud paa •Bakken•
Ser man kun Sirener, der e r blomstret a'.
Ingen Teatre og ingen Bazar,
I •National• kun en lille bitte kjæk Rus!
Nu er der Fred over alt — ja, saagar
Fred i •P r o c e s s o r e n s• Blækhus!

Sommerens Fred sig saa stemningsfuld spejler
Lige ind i T i v o l i s Menageri,
Hvor en Vov-vov mellem glubende Kegler
Sad som en Bisp i et Venstreparti.
Snart fra Sankt B e r n h a r d en kvidrende Skok
Fryder Koncertsalens D a h l med deres Stemme,
Og Abonnenternes fredsæle Flok
La'er man i Fred — blive hjemme.

Rundt om i Verden kun Fred man bedriver,
Alle de, som helst vilde slaas, la'er det vær';
A r a b i B e y kun af stridbar Khed-Iver
Gjør en P y r a m i d e til en *à la guerre.*
Og S i n e M ø l l e r hos os et Forsøg
Gjør paa en Bey-mand med en Makartig Mine,
Jøs, hvor det dundred' — kun Skade, at B ø g h
Inte vil holde paa S i n e!

Skjønt der er Tomas, naar Tonerne lyder
Ude mellem Klampenborgs Sisken og Gjøg,
Det vil nok M o e-re de syngende Jyder,
Som er ble'et gjort B a n g e for Gjæstebesøg.
Vidt om paa ilsomme Rejser vi se
Fredstemte Kunstnere, som ligge vil paa Landet;
Der er saagar en B a k t e r i e-T o u r n é e,
Som nok totalt gik i Vandet!

Enighed er dog en Fryd, og det e'der
I det ny Teater, som B r u n skal ha' fat:
Alle Blondinerne bliver Brunetter,
Alle gjør med Glæde de Brun-Kaal paa W a t t.
Nu drysser Varmen fra Solhimlen ned,
Manden med Kantøfler synger Fredens Melodier, —
Hva'? — Hvordan sa' De? — Vil selv De ha' Fred?
Ja, Gu'bevares — jeg tier!

Hvem er han?

CARL BLOCH *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Endnu som X han frister Existensen;
Det smager altid dog af Xcellensen.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand N° 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 29. Juni. Nr. 26.

PUNCH.

Formildende Omstændighed.

— Nej Amanda! Jeg synes virkelig, at det var altfor flovt, da han, Kaptain James, kyssede Vanddronningen, hende Missen, hvad hun nu hedder, under Vandet.

— Ja, men man kan da ikke forlange, at de skal sidde med tør Mund i et Akvarium!

Overgang til Sommerdagsordenen.

Sit Solhverv Sommeren overta'er
Og lægger paa Varmegraderne:
St. Hansdag vi overstaaet har,
Og der raabes med Rejer paa Gaderne.
Alverdens Store saa vel som dens Smaa
Ta'er ud for at ligge paa Landet;
Men saa er der ogsaa andre, som gaa
I Vandet.

I denne Hundedagshede man skjænd's
Og disputerer i Pressen
Om Rigsdagsforliget og dets Konsekvens,
Der fængsler især Interessen.
Thi KLEIN, som ventede her til Lands
Et nyt Kabinet at faa dannet,
Er for det første kun gaaet med Glans
I Vandet.

I Norge, hvor Folkeaanden paa ny
Lægger ud og vil første Plads ha'e,
Og BJØRNSTJERNE synger i vilden Sky
Sit Stortingeling for Massa,
Er sammes Folkekaarne sendt hjem;
Men Trøst er i Sorgen blandet:
Vort Venstre deltagende gaar med dem
I Vandet.

Hin Statsmand, som til sine trende Haar
Har mangen en Lavrbærkrans holet,
Har slet ikke andet end Snus i Aar
Erholdt af Tobaksmonopolet.
Skjønt «røget ud» man ikke ham fik,
Saa kan det ej være andet
End, kun for en Gangs Skyld med Anstand han gik
I Vandet.

Til Nilen en truende Flaade gik
Inspirert af den samme Magt, der
Slog ovre paa Irland saa temmelig Klik,
Da det gjaldt om den irske Forpagter,
Man vented', nu skulde et Slag den slaa;
Men med NELSONS Landsmænd bemandet
Gik Flaaden, og det med Jærnklæder paa,
I Vandet.

I Konstantinopel man atter i Tal
Har forøget vor Tids «Konferenser»,
Hvor man et «Forlig» nok afslutte skal,
Der ogsaa kan faa «Konsekvenser».
Evropas «Koncert» til en stor Tourne-
ring synes at tegne forbandet,
Hvor mere end en Vistuos gaar kanske
I Vandet.

Wegleiter

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Zweite verbeßerte Theil).

Nun mein lieber Freund sind Sie wieder auf D'Angleterre und gucken den Fenster hinaus, um zu sehen, was neues hier in Kopenhagen sich im letzten Jahre begeben hat. Da begegnen ihre Blicke erst:

Das Bethelschiff.

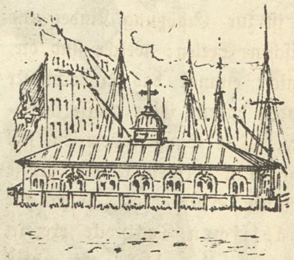

Wo ihre Augen vergangenen Jahres sich durch das Perspectiv lolländischer Birneschnecken (dänisch „Paerestuedec") und bornholmischer Jagden hinausschwang zum der Dänen Weg nach Rosen und Magd, das schöne blaue Meer, mit das weisse Meerschaum auf die brausenden Wellen gekrönt, schauen Sie nun ein smutziggraues Ungestalt, die am meisten wie eine riesige Muttermaschine aussieht. Ist doch keine Muttermaschine, theils weil da keine Mutter ist, theils weil da auch keine Maschine ist, außer vielleicht eine Themaschine, denn die Bethelmänner, worunter sind auch Edelmänner, geben immer die Seeleute Thee, weil die Seeleute, wenn sie erst Theeleute geworden sind, auch für den Theeologie mehr empfänglich sollen sein bleiben werden. Das ist nun aber alles sehr gut, und das Bethelschiff kann vielleicht sehr viel Nütze machen, aber architechtonisch schön ist es doch nicht. Das sagte ich auch einmal zu einem Bethelmann. Er antwortete aber, das sei eine sehr biblische und zwar alttestamentliche Construction; es war auch nicht Architectur sondern die Arche-tectur des Vater Noahs beabsichtiget. Gehen wir weiter!

Wester=Brücke.

Oho! Ich sehe warum Sie so sehr eilen. Aber, verehrte Germane, die Jagd der Diana ist schon vorüber. Dass war

freilich **Boisens** wilde verwegne Jagd, hat er doch viele sielberne Kronenthiere auf diese Jagd eingefangen. Aber der Makart ist ein großer Mann. Er ist so recht ein Gründer-Actien-Schwindel-Oeldruckerei-Maler unserer Zeit, und seine im sprudelnden Strudel sich purzelbäumenden, seifewasserschäumenden Nymphen sind so fein ausgedacht, wie ein kaiserlich-königlich-ober-und unter-öesterreichischer Hypothek-Credit-Boden-Bank-Præmie-Obligationgesellschafft zur Ausbeutung spanische Schlösserprioriteten und hat eben so viel Glück gemacht. Der alte **Erich Buch** (dänisch Boegh) so genannt, weil er jedes Jahr ein Buch: Dit und Dat macht, war über den **Makart** sehr enthusiasmirt. Es war aber ein Aberdabei. Ou est la femme? Wo ist das Weibsbild? sagen die Franzosen. Hier ist auch eine **Müllerin** im Spiele. Die Müllerin hat den **Makart** sehr schnöde abgemalt, und das hat dem **Erich Buch** verleidet, denn er haltet die Müllerin für eine kunstanmelderische Nullitæt. Darüber können wir nicht richten. Mir scheint es aber, das der alte Buch sich einen Buchstabe im Leibe gelaufen hat. Doch gehen wir nun am liebsten weiter!

Tivoli.

Hier finden Sie nur kleine Novitäten zum Beispiel der elechtrische Eisenbahn, welcher nur zum Beispiel dienen soll und daher auch nur ein kleines Beispielzeug geworden ist zur Ergötzung Kinder und kindischen Seelen, welche sind die, die nicht einmal das Kinderpulver erfunden haben. Eine grosse Revolution steht aber im Tivoli vor. Das Sängerinnewesen soll regulirt werden, und die Sängerinnen werden in vier grosse Klassen einregimentirt. Sängerinnen erster Klasse sollen die sein, welche unter **Balduin Dahlischen** Tacktstocke exercirt werden und im Concertsaale sich am oben bloss am unten aber bedeckt produciren. Die Sängerinnen zweiter Klasse sind im **Ranzauischen** Leichenkiste verwahrt. Sie dürfen oben bedeckt und unten geblösst, aber doch sehr anständig, auftreten. Sie müssen aber nicht mehr mit dem Teller gehen, und soll in Stelle dafür eine mechanische Tellerapparat eingerichtet werden. Die dritte Klasse bilden die schöne Insulanerinnen. Sie können so gut oben als unten geblösst sich im wilden Tellerwalse herumwirbeln, bis sie alle im grossen kopenhagischen Strassenbauerei sehr bald absorbirt werden sollen sein. Vierte Klasse sind die Sängerinnen in der Theepavillon, welche rasirt werden sollen, das heisst die Pavillon; nicht die Sängerinnen, ob sie wohl am meisten alt genug dazu sind. Aber die größte neue Invention sind

Die Kabinette.

Dass . . . . (Fortsetzung folgt).

I Toget.

Undskyld jeg fatter mig i Korthed. Er nødt til at kjøre paa. Sidder og skriver i Waggonen. — — Kjøbte i Lørdags Dag*)s-Avisen 3 Øre. Kjøber altid Dag*)s-Avisen 3 Øre. Tre Grosserere faar Lov at læse den for en Øre hver, bagefter kjøber min Principal den for to Øre: $66^2/_3$ Procent, ren Netto! — I Lørdags tjente jeg to og en halv Million Procent, ren Netto. Secher udlovede 50000 Øre, naar jeg kom med Lønholt. — Portræt i Avisen. Umuligt at tage Fejl: Zulukaffer, henfisket i Ordrup Mose, med Sværteklat paa Næsen. Følgelig var Manden blond. — — Nu kjører vi. — — Tjuti! Tjuti! — Hvor er Lønholt? Benene med Fodspor er set i Helsingborg, Hovedet med Kasket er set i Kolding; Resten altsaa midt imellem. Midtpunkt mellem Kolding og Helsingborg: Øerne; Midtpunkt for Øerne: Kjøbenhavn; Midtpunkt for Kjøbenhavns Sommerliv: Klampenborgtoget; Uden Midtpunkt: Schandorph. Lønholt er altsaa en af mine Medrejsende. Simpelt og letfatteligt.

Charlottenlund!

Vis-à-vis: Skovshoved-Kone. Løjerlig Fisk: fyldige Læber og tyk Næse. Det er Manden! — — Til Højre Grosserer, læser Politik i Dagbladet og ser forvildet ud. Sort og blond: Jøde indvendig og rød udvendig. Det er ogsaa Manden! — — Til Venstre: Journalist, taler om processorisk Finanslov. Blond og sort: rød indvendig og Jøde udvendig. Det er aabenbart ogsaa Manden!

Hellerup!

Nu gjælder det at fiske Konen. Inkvisitorisk: »Hvad Nyt fra Sverig, Madam?« — »Ingen Sildefangst!« Var det tydeligt nok? Just nu var han snuppet, altsaa »ingen silde Fangst.« — Snildt, men nederdrægtigt: Ulykkelige, hvad vil De nu blive til?« — »Aal,« svarede Konen og nikkede. Hun var døv. Det er han ogsaa: de skriger i alle Bladene, han hører det ikke. Ingen Tvivl: hun er Manden. I Kolding kaldte han sig Fischer.

Saa kommer Turen til Grossereren. »Tyve tusind!« sagde jeg pludselig. Dels for at nævne Mandens Titel, dels for at nævne Summen. Han vrinskede. »Arabi Bey!« sagde jeg ligesaa pludselig. Dels for at nævne en Kollega, dels for at give Anvisning paa Emploi. Han vrinskede atter. Var det tydeligt?

Saa glider vi hen til Journalisten. »God Morgen!« — »Hva' beha'er?« — »Dejligt Vejr!« — »Hold Kjæft.« — Jeg behøvede ikke mere.

Hvilken er nu Hvem? — *Jaxa est allia*: jeg snupper dem alle tre. — Det bliver 1500 Kroner.

Kjøbenhavn!

»Betjent!«— Ingen Betjent. — Hvad skulde jeg gjøre? — Hurtig omkring, Haanden ud — — og — —.

— »Nu er De anholdt!« tordnede Jounalisten og slog ned i min Krave. — »Ja, men De er s'gu Lønholt,« smilede jeg kattevenlig. — »Nej, jeg er Grønholt,« snerrede Journalisten; »og hvad der er udholdt af Grønholt for at faa anholdt Hr. Lønholt, det maa der en Villie til, som jeg vil sige den knnde være af Ibenholt. Men naar man er afholdt og er bleven foreholdt og bliver — — —«

— »Holdt!« raabte jeg aldeles sindsforvirret og saa — kom Betjenten.

Skandale. Min Hustru var fader- og moderløs, og mit spæde Barn var Enke. Det varede i 5 Timer. Saa slap jeg løs, da de havde „atraperet" ham i „Phönix."

*) Renoveret.

Sluppet op.

— Aa saa skuld' A ha' Myre-Æssens faa femaatiw' Øre aa Engelfidt faa haltræs.
— Hvad for noget?
— Engel-Fidt: de' wied A, te Di ska' ha'.
— Naa — ja — det er nu lige netop sluppet op, men vi slagter igjen til næste Markedsdag.

Deltagende.

— Du Johansen! Der ska Du se Lampelars; nu æ han sgu osse kommen paa Knæerne!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing
XXXVII.

Kjære Fætter! Jeg tror, at Du primer!
Du vil ha'e Nyt, Du i Nydelser svælgende,
Du, der i Sommeraftenens Timer
Mellem Koncert og Komedier blot vælgende
Lytter til Glædens Klokke, der kimer;
Du har fo Bønnerne, vi har kun Bælgene,
Du, som hører Christoffersens Røst,
Du, som kan se, hvor Mignon besvimer,
Du, til hvem Tournéernes Stimer
Søger den hele Sommer og Høst.
Simonsen har Du og Simonsens Sang
Med den vældige Klang
Fra det vældige Bryst.
Og „ej blot til Lyst“
Alle „de Haabløses“ bedste Svend Trøst:
Frem paa Theaterbrædderne sprang
Herman Bang.
Du har desuden den svenske Fru Moe, da
Du faar Champagne, hvor vi kun faar Soda,
LysendeStjerner af straalende Rang:
Fru Holst, Fru Secher og Oda.
Saa har Du Folkemøde, — ja vist,
Grundlovsfester
Med grundtvigske Præster,
Og Berg og Jens Busk med fuldt Orchester,
Dragende rundt snart her og snart hist.
Hvordan kan Du vel blive trist?
Du, som endog faar „høje“ Gjæster,
Hoffet paa Rejse, Jublen og Flagen,
Dannebrog selv paa Kransekagen,
Taler og Bukken hele Dagen,
Alt, hvad vi stort og fornemt ejer.
Blaa Ministre, røde Lakajer,
Kammerherrer med Nøgle paa Bagen
Mylre i Staden,
Stimle paa Gaden,
Der er Hallo, som til Sprøjteparaden.
Hist bag Laden,
Hvor ellers Du plejer
Ryge din Aftenpibe i Ro
Og i Morgensko,
Frem og tilbage i Hastværk nu fejer
Brandfolk og Borg're med Hjelm og Chakot,
Byraadsmedlemmer transpirerende
Komplimenterende, dejeunerende,
Flot souperende,
Sange og Fakkeltog arrangerende
Og spekulerende
Paa at faa et Kors eller to.
Alt det har Du i dit landlige Bo.
Og hvad har vi?
Tomme Huse og kridtede Ruder;
Forladt af Theatrets Gudinder og Guder,
Forladt endog af Hverdagsmennesker.
Kun Tydsker og Svensker
Paa „National“ og paa „Tivoli“.
Og i Avisen:
Torveprisen,
Vrøvl af Pe'kin'er om Kompromis,
Arabi,
Og alle hans orientalske Knuder,
Gladstones evige Kluderi,
Og endelig Krisen,
Som Bladenes „Udland“ bestandig bebuder.
Af Køernes Yver I Sødmælk paa Landet
Gladelig malker,
Vort skummende Mælk er med Vand beblandet,
Og selve Vandet
— Tænk, hvor forbandet! —
Selv denne Kalk er
Saa nederdrægtig blandet med Alger,
At ej, skjønt tørstig, man gider den ha'e,
Selv om man ikke har Andet.
Ifølge den højere Algebra,
— Som jeg for Resten ikke er stiv i —
Saa er det, fordi der er Mudder og Rør
Og Grøde og Siv i
De Søer, hvor Vandet skal komme fra;
Byen er sandet, trist og tør,
Men Vandet derude i Vandværkets Søer
Er der rigtignok morderlig Liv i.
Dog pyt med det algeholdige Vand
Med smaa Bakterier og Halefrøer,
Fra Aaer og Vandløb og Moser!
En Kjøbenhavner af Vandskræk ej dør,
Men holder med „Carlsberger“ Liv og Humør,
Trods Totalisternes Gloser,
Husk, trods de Torne, jeg nævnede før,
Har Livet dog altid Roser,
Og vel er her støvet og tomt og hedt,
I Kjælderen smelter Høkerens Fedt,
Og alle Ostene græde;
Tilbage har vi da altid Et,
Thi endnu lever Balduin Dahl,
Og end han throner i Tivolis Sal
Til de Trofastes Fryd og Glæde.
Er Lumby end mere „National“,
Saa er det dog ikke for meget sagt,
At Nordens Athen bestandig er Sæde
For den heftigste „Febris Balduina“.
Saa har vi desuden i Skjønheds Pragt
Den belgiske Nattergal, Frk. Dinah,
Hvis Mage ej findes fra Grønland til Kina.
Forbi er Dianas vilde Jagt;
Men Bergman og Boisen har Planer lagt,
Og pønser paa hertil at faa bragt,
Trods den kritiske Karantænevagt,
Fra Dnieper og Don og Dwina
En „Mania Wereschagina“,
Og Fallesen rejser udenlands;
Hver Gang han fløjter, saa gaar der Dans
Paa Kongens Nytorv af Sjouere;
Snart kaster en „Stjerne“ sin Straaleglans
Paa Chefens Navn, og Sejren er hans
Og vor Elendighed ovre.
O, Fallesen! hør vort bedende Raab:
Skjænk vor Forventning Bekræftelsens Daab!
Kom hjem med Sarah! Bring allenfalds Haab!
Dig stoler vi paa,
Som en Nordmand stoler paa Dovre.
Og kan Du slet ingen Andre faa,
Saa kom med Richard Kaufmann den smaa,
Med ham til Nød vi os trøste maa
Og lade i Kniben os nøje.
Vi længes saa haardt, som Børn efter Jul,
Som „Vand og Brød“-Folk længes mod Sul;
Richard hans mager dog altid af Fugl,
Skjønt særlig af Papegøje.

Landbrugstidende.

Ifølge Brev til os fra Egnen om Kjøbenhavn staar Grøden i alle Vandværkets Søer særdeles frodig og lover en ualmindelig rig Høst henad Sommeren. Allerede første Slet i denne Maaned gav godt i Skæppen af tyk, brun, meget vægtig prima Kvalitet. De paa denne Aarstid ellers saa almindelige Klager fra Egnens Vandmænd forstummede da ogsaa ganske, naar undtages enkelte Beklagelser fra Rosenborg og endel andre Mineralvandhuse, hvor der ankes over Mangel saavel paa Arbejdskraft som paa de fornødne Maskiner til at indhøste det mangefoldige Udbytte af Alger.

Af mere almindelige Bemærkninger kunne følgende noteres: Græsset har lidt en Del af Croquet og ser paa sine Steder meget nedslaaet ud; paa de allerfærreste Steder findes en Kløvermark til Middagsro. Flere Besætninger

ere blevne slemt medtagne af den afvexlende Støv og Regnbygerne, navnlig have nogle Kniplingsbesætninger ikke kunnet taale disse sidste. Tillige har man bemærket, at blandt de Besætninger, som allerede ere flyttede ud, er Rosen meget udbredt, især paa Brystet og i Hovedet. Derimod er Drejesygen ikke optraadt endnu; hverken paa Tombolaerne eller Karousselbanerne paa Bakken, hvor den plejer at vise sig først, har man observeret den. Bonner trives godt i Ordrup.

Fra Kristiansborg skrives til os, at Langhalmstærskeriet for denne Sæson er endt i Huset og nu fortsættes i det Frie med vanlig Styrke. Besætningen er sluppen ud tidligere end sædvanlig, og Tingstudene have allerede i nogen Tid været ude paa Landet. Galdesten forekommer sjeldnere iblandt dem i Aar end ellers, men derimod ere ualmindelig mange meget hovne paa det. Paa en Besætning i Slagelse, der led af Tauberkulose, har man anvendt hyppig Arsenikvask, uden dog endnu at kunne faa den nogenlunde renset; men heldigvis er den dog ikke gaaet fra Føderet. Dette gjælder derimod saa meget mere om en Besætning paa Bogø, hvor Sultefødeprincippet i al sin Strenghed har været forsøgt gjennemført i det forløbne Aar; Ejeren opnaaede dog ikke hæderlig Omtale for disse sine Forsøg. Fra Langeland klages over de mange Kvaksalvere, der kun anvende Logosblomster og bevirke, at Publikum ikke skjøtter synderlig om Landets ene saliggjørende Lægemidler. I Maribo er man derimod meget glad ved den ny Dyredoktor, som har udviklet sin Lærdom og vist sin Dygtighed baade ved første, anden og tredje Behandling. Paa Gammelholm tog Busk-Kulturen et stærkt Opsving i afvigte Aar, navnlig blandt de gammeltestamentelige Dyrkere, men saa længe Prisen holder sig under 25 Øre, vil den dog næppe betale sig.

Fra Trinitatis Kirkeplads lyder Klagerne over det meget Ukrudt, der skyder frem i Aar og ødelægger den i Forvejen magre Afgrøde. Ukrudtet, der hænger sammen som Ærtehalm, optræder især i tre Arter, der med et Fællesnavn kaldes: »Dass liederliche Kleeblatt«. Den vigtigste af Arterne optræder alene i 56 Varieteter, medens de to andre, som høre til Jødekirsebærrene, trives bedst i det Skjulte; men alle tre søge de at kvæle det indgroede Dagblad og alle andre større Blade ved deres Giftstof. Ifølge »Dagens Nyheder kunne de især ikke taale Oldenborglarvens Angreb, men lide meget ved dens Indhug. En nyere Gevæxt er den saakaldte Charles Kjæruld, som ogsaa er af en meget besværlig Karakter paa Grund af sit indviklede Vildnis, og især da den breder sig mere og mere og gjør sig mere og mere bemærket ved sin lange Spaltefrugt, der er ganske hul og aldeles mangler Kjærne. Af de Korsblomstrede forekommer her to Exemplarer, nemlig den saakaldte Kommersrod, en Art Agerkaal, som tidligere dyrkedes af Værtshusholdere for Fordelens Skyld, og den dekorative Theblomst, *Processor geographicus.* Denne sidste søge de smaa Sorte at fordrive ved ethvert Middel, da de tidligere have brændt sig saaledes paa den, at det endnu svider til dem. Kommersroden frygte de derimod ikke, da dens mange blanke Kroner egne sig udmærket til Dækning paa forskjellige magre Felter.

Fra Jylland hører man Klage over de mange Sangfugle, der drage om, undertiden meget store Flokke (de saakaldte Tournéer) og anrette store Ødelæggelser paa Marker og Dalere. Navnlig udsuger en ny, stor Art ved Navn Mignon, som ikke tidligere er optraadt her i Landet, men moe antages indført fra Sverige, hver By, hvor den slaar ned. Det er en Slags Trækfugl, som altid trækker fuldt Hus, og den skal besidde nogle sjeldne Lokketoner, hvilke naturligvis gaar ud over Landmandens Øre. Den skal ogsaa have vist sig ved Klampenborg.

En republikansk Dydsdragon.

Der var en Gang en Venstremand,
Som hedte Fred'rik Bajer
Og havde samme Slags Forstand
Som slige Godtfolk ejer.
Han ikke ganske uden Held
Tidt muntrede sin Næste
Som Helt i »*Republique* el-
ler det gemene Bedste.«
Han hende vilde tage til sin Brud,
Fordi hun var saa ung og saa statistisk saa hun ud.

Han rejste om fra Kro til Kro,
Hans Hensigt var som Sneen
Saa ren; han gjorde bare Pro-
paganda for »Ideen«.
Han sa'e, den var human og skjøn
Og var for Verdens Gang Maal,
Og den var ikke rød, men grøn
Som Løjer eller Langkaal,
Og ovenpaa sin Tale tog han tit
Om ikke just en Bajer, saa en sverdrupsk Akvavit.

En Gang han kom til Grenaa hen
For sin »Ide« at fremme,
Hvor Krabbe tidt er ude, men
Hvor Klokker Link har hjemme.
Her gav paa folkelig Facon
Han Helten, som han plejer,
Og sa'e med Mandsmod højt: »Mit Kon-
gerige for en Bajer!«
Men ikke alle Bajere faar Rom,
Og paa den grønne Gren i Grenaa Sagen ikke kom.

Det nytted ikke, hvad han sa'e,
Han fik saagar at høre,
At man for Republiken ga'
Ej fem og tyve Øre.
Selv »Kongen leve« man ham bød,
Og det maa krænke Bajer mer
End, hvis til Afsked for ham lød
En Sørgemarsch af Meyerbeer.
Saa drev han af paa Skæbnens strænge Bud,
Og Bajer var saa flov og saa statistisk saa han ud.

Paa Bagbenene.

Gjør Bamsen Spræl og vil paa sine egne Bagben staa,
Da skal der gode Kræfter til at føre den.
Og give efter for den kan jo slet ikke gaa:
Det var en Bjørnetjeneste at gjøre den.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 6. Juli. Nr. 27.

PUNCH.

Økonomi.

— Ryger Din Moder Cigar endnu?
— Nej, nu ryger Moder Pibe, for det, siger Fader, er ikke nær saa dyrt.

FRA KOLDING.

Kong CHRESTEN den første til Bogø's Land,
Hvis Taler saa mangen en Venstremand
Med glad Beundring opfylder,
Fortalte i Kolding, hvor nys han holdt Ting,
At Landet og Folket saa vidt omkring
Var hjemsøgt af slemme Bylder.

Et Trækplaster maa der naturligvis til,
Og derfor han ESTRUP endnu ikke vil
Ha'e lagt som kassabel paa Hylden;
Thi denne paa ét Sted at samle forstod
De onde Vædsker, det onde Blod,
Indtil der gik Hul paa Bylden.

Det Billede var baade smagfult og godt,
Og tydeligt var det, at Bogøs Drot
Her talte af egen Erfaring:
De Bylder hvorpaa han vist tænkte her,
Maa ligge hans Vælgerfolk snublende nær,
Saa det ikke behøved' Forklaring.

De husked' vist alle hint Øjeblik,
Da Hul der paa Brandkasse-Sagen gik:
Der havde Venstre sin Brandbyld;
Og mindes de sagtens ogsaa kan,
Da TAUBER han aad med skarpen Tand
Og blev i Partiet en Tandbyld.

Med Syreballoner og Folkebank
Og Assens-Plader og anden Skavank
Sin Saga Venstre opfylder,
Saa BERG kan naturligvis godt forstaa,
At Folket, lig JOB, sig vaande maa
Under alle de onde Bylder.

De maa fordrives, den Ting er klar!
Og Venstres egne «Doktorer» ta'er
Det med Kuren just ikke saa nøje,
Selv alle de «Lægemidler», som
Fra Doktor EEDVARD paa Langeland kom,
Var mildest talt lovlig sløje.

Skal Folkets Sundhed ej sættes paa Spil,
Saa maa der et bedre Trækplaster til,
Det maa man med BERG vel sande,
Thi samme Hr. BERG man i sin Tid saa
Omsonst lægge Havregrøds-«Omslag» paa
Sin bulede «aabne Pande».

Saa lad os med BERG kun ønske frit,
At førend han bliver ESTRUP kvit,
Og denne sin «Magt-Stilling» væk kaster,
Han maa have bortskaffet hver en Byld;
Og saa maa Hr. BERG for den Sags Skyld
Gjerne kaldes vort eget «Trækplaster».

Wegleiter
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Zweite verbeßerte Theil.
(Fortgesetzt.)

Das Das.

Lieber Germane! Glauben Sie das, das das Das hier im Kopenhagen ein sehr gefärliches und beinahe polizeiwidriges Wörtlein gewesen sein sollen werden bleiben. Freilich, es kommt so unschuldig vor. Ist's aber doch nicht. Warum? Ja das kommt von das, können wir antworten. Sie müssen nicht zum Beispiel statt die Avis das Avis sagen. In Deutschland würde das das nichts sein als ein grammaticalischer Bock. Hier ist das das aber epigrammaticalische Umtriebe, welche nur von berühmte Schauspieler geduldet werden können sein. Aber was rührt das Das die kommunalische Cabinette in Tivoli? Nix! sagen wir mit Lonholt. Wir wollen auch gar nicht diese Cabinette anrühren, denn die werden von unsere magistratlsche Epaminondasse und übrige tapfere — lassen uns Thebaner — sagen, so keck vertheidiget, dass alle nordische Athener und selbst die todesmüthige Tivoligarde es nicht demoliren werden können. *„Non olet“*, sagt unser hadrianische Bürgemeister, wenn er sein Nase im Geldkasten steckt. Könnten wir nur dasselbe sagen, wenn wir unsere Nase im Trinkwasser stecken. Das können wir aber nicht.

Der National.

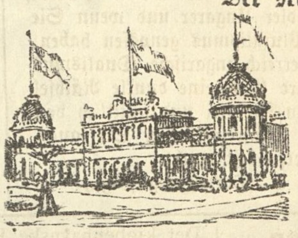

Das ist was neues. Darin müssen wir, denn das National ist was noch nicht im Kopenhagen Dagewesenes. Es ist ganz wie Tivoli und das Bethelschiff ein Institution geworden. Es heisst National, weil nur Dänen Freibillette erhalten können, die Deutsche aber schön bezahlen müssen. Das ist ja sehr national und es ist dazu mit ihre nationale Freibillette so liberal, das es eigentlich ein national-liberales und darum auch recht kopenhagisches Institut ist. Sieht aus wie ein Dreimaster. Im Stube die Kajüte, das Deck auf das Dach und die Last zum Hinten. Alle Räumen sind sehr flotte und liberal, und es soll auch das National von ein national-liberaler Capitän aus der Flotte kommandirt werden. Setzen wir uns nieder und speisen wir ein Stück Schmierbrod mit Koth auf. Was wollen wir dazu genießen? Sind Sie vielleicht Vegetarianer, dann trinken Sie ein Glas dänisches Wasser. Das Wasser ist hier ein sehr gutes Nahrungsmittel, und es sind darin so viele Drathalgen und andere angenehme, nur für die Vögel, nicht aber für die Fänger, mördische Grünsachen, dass man bemerckt hat, daß die Diebe, welche auf Wasser und Brod sitzen, dick und fett werden davon. Die Drathalgen sind sehr delicat, und microscopisch vergrössert werden sie, gut abgekocht und mit Schmier dazu, vielleicht ganz wie Asparges schmecken. Beim nächsten Bistrupmittag werden sie ganz sicher als *Entre-mets* figuriren. Hier sind immer viele Fremde. Da sitzen zum Beispiel zwei alte Schweden und schweden (dänisch transpirere). Rücken Sie nicht so nahe, denn das konnte ja sein, dass sie die Kleintassen haben. Alle Schweden werden hier sehr karantänisirt, da die Gesundheitscommission für die schwarzen schwedischen Kleintassen sehr bange ist, und selbst die kleinsten Schaaltassen sind, wenn sie von Schweden oder Norwegen kommen, sehr verdächtig und werden mit großen Zoll belegt. Darum steigen auch die Aluminia-Actien, denn die Einheimische gehen ganz frei und vergnügt umher. Nehmen

Sie sich dafür in Acht lieber Germane, dass Sie nicht die Tassen bekommen und auf die Epidemihospital zusammengeklinkt werden mussen. Gehen wir lieber weiter.

Das Dagmartheater.

Diese Schaubühne ist noch nicht geöffnet geworden, aber wir hoffen, dass es sehr bald geschehen wird. Direttor ist der alte **Braun** aus eine sehr küntlerische Familie. Der älteste Braunzweig hat jüngstens unsere nationale Bühne verlassen um als lyrischer Tenor die Berliner stutzen machen. Denn der ist ein großer Stutzer. Der jüngere Zweig, der Provinz-Braunzweig, will sich aber im vaterländischen Gauen niederlassen, um in nationalhistorischen Dramen zu glänzen. Schade dass das **Dagmartheater** so braunisch wird. Eine Schwarz und besonders eine Schwarz-Nielsen wollte besser thun. Thoren haben wir genug, aber nur eine Thora. Gehen wir weiter.

Das Panorama.

Diese wurde einmal das **Weissenhaus** genannt, weil da ein Weis regierte, welcher auf die Armenschatze eine Schumann-Sonate für die Bürgemeister componirte. Er wollte sogar diesem eine Flöte kaufen um ihm es als Geldpolka spielen zu können lassen. Aber die weise Männer der Stadt konnte auf keine Weise diese Weise lernen, und der **Weiss** mussste sich wieder weiß waschen. Ob es ihm gelungen? Wer weiß. Nun wollen sie uns bald dort eine Panorama weisen. Das ist immer besser als das ehemalige Schumann-Weißische Thierquäleri.

Die Freiheitsstütze.

Diese Stütze ist aufgesetzt zum Andenken, dass die Bauern frei geworden sein. Seitdem sind aber die Bauern so frei geworden, dass sie gar keine Stützen bedürfen. Hier in Kopenhagen wohnt nur ein Bauer und das ist der **Wein-Bauer** auf Gammelholm. Der ist ein edler Ungarer und wenn Sie sein edles ungarischen Tokaier zu Pluralismus genossen haben, begreifen Sie augenblick die oesterreich-ungarische Dualismus und nur das Singularismus wird Euch eine dunkle Räthsel des freudigen Daseins. Aber wenn Sie frei und glücklich von diesem Bauer heimgehen wollen, dann verstehen Sie auch, welche Nütze die Stützen der Bauerfreiheit macht.

(Fortsetzung folgt.)

Indbydelse
til
Aktietegning
i

Etablissementet „Kragelund“.

Dyrehavsbakken har hidtil savnet en Dansesalon med populære Slagmelodier som :,: „Nu gaar den“ :,: osv. Dette Savn har ***Etablissement „Kragelund“*** *— eller som det populært kaldes „Knagelund“ — søgt at afhjælpe, og da Dansen her trædes af saa Mange, at man træder hverandre paa Tæerne, maa det antages, at Forsøget er lykkedes.*

For at Etablissementet imidlertid ikke skal gaa ned ad Bakken, men de deri givne Præstationer faa et i enhver Henseende smukt og tiltalende Præg, ere Undertegnede traadt sammen paa Bakken for at danne et Aktieselskab til Drift af samme med alt Tilbehør, løst og fast Inventar, Opvartningsjomfruer m. m.

Udgiften til Musikken bestrides af de salonbesøgende Herrer selv ved Erlæggelsen af 5 Øre pr. Dans.

Til Fordanser have vi sikret os Hr. Slagtersvend ***Let****, der er bekjendt som en fortrinlig Udsmider, og til de kunstneriske Præstationer ville vi søge anerkjendte gode Kræfter fra de fineste Saloner paa Broerne:* ***Figaro, Kolossæum*** *o. lign.*

Efter Resultatet af de hidtil i Salonen tømte Rystetoddyer vil der i de kommende Hundedage kunne paaregnes et sikkert Udbytte ikke blot for Indbyderne, men ogsaa for Aktionærerne.

Tegningen foregaar ved den ***store Gynge.***

Ved Undertegning finder det fornødne Sted.

I Dyrehavstiden 1882.

Sørensen,	**Petersen,**	**Hansen,**
Grosserer i hvide Mus.	*Kaffemøller.*	*Lirendrejer.*

Visen om den nye Jon.

Naar Skabelonen blot er net
Og Klæderne er fine,
Da daares en Grosserer let
Af fræk og frejdig Mine;
Hr. Erik Lønholdt sligt forstaar,
Han kjæk til en Grosserer gaar,
Som Kontorist Empløj han faar;
Sig Principalen Lykke spaar
Af denne kjønne Spire!
— Det gjør han inte tiere.

En skjønne Dag var Fyren væk
— Saadan beretter Musen —
Og ej alene. Nej! O Skræk!
Med hele Tyvetusind!
Hvad skildrer vor Grosserers Sorg
Og Harme i hint Øjeblik!
Imidlertid til Klampenborg
I Drosche med en bovlam Krik
Hr. Erik kjør som Greve,
Der ret forstaar at leve.

Det kjøbenhavnske Politi
Faar Bisselær i Skoene;
Men Erik Lønholdt gaar dog fri
Og trodser dristig Crone.
For Søn han frejdig ud sig gi'er
Af en Minister, skjøndt kun Ex-;
Ved Fischers Navn Betjenten bli'er
Helt konfunderet og perplex,
Saa virkelig han troede,
Det var Ministrens Pode!

For sligt ej Svensken har Respekt,
Hotellets Fred de bryder:
»Nu har vi Dig, din Tyveknægt!
»Trods Dolk og Kniv og Skyder,
»Din frække Hund! Bekjend! Bekjend!
»Hvis ej, slaar vi Dig Skallen ind!«
Den arme stammer: »Kjære Ven!
»Jeg Lønholdter, men spar mit Skind.
»Slaa mig ej blaa og lilla!
»Min Moder har en Villa!«

Ak arme svenske Bror, Du fik
Ej Ræven i dens Hule!
Af Løn for Fangsten glip Du gik
Og fanged' kun en »Ugle«.
Og medens her Du blev til Grin,
Gik Erik Lønholdt til Stettin
Og derfra videre til Berlin,
Hvor som Hr. Fischer flot og fin
Han strax sig præsenterer
Og paa Hotel logerer.

Dog Skæbnen rammer, om kun sent,
Og Politiet osse,
Det Faktum, det er klart og rent,
Man kan ej begge trodse.
Retfærdighedens Haand er strix:
»Nix Lønholdt!« raaber Erik fix.
»Ich Fischer bist, ihr macht mich nix!«
Men Tydsken svarer: »Augenblicks
Wir dafür werden sorgen,
Hr. Fischer, Guten Morgen!«

Af Alt paa Jorde ses hera'
Moralen uforgængelig:
Man skal ej Næstens Kroner ta'e,
Ej Fischers Navn forfængelig.
Men frygter man ej Politi,
Og gaar paa Lønholtsk Fischeri
Men vil for Straf dog slippe fri,
Skal Tysk man tage Timer i.
Og kan Du ej det lære,
Saa kjøb en Diktionaire.

Ordvexling.

— Har De hørt, hvor gudsforbarmeligt voreses Moritz kom af Sted, da han styrtede med Hesten?
— Nej, hvorledes gik det i Grunden til?
— Jo, ser De, den velsignede Dreng vilde øve sig i Gentlemanridt til Væddeløbet og havde derfor faaet lavet sig nogle Barrierer ude paa Marken bagved, men da han skulde sætte over den første af dem, saa kom han til at sige: «Hep!» i Stedet for: «Hop!», og det forstod Hesten naturligvis ikke, og saa var det, den styrtede.

Venligt Ønske.

— Naa, nu har unge BRUN altsaa hylet ud hos FALLESEN.
— Ja, naar han nu bare ikke falder hos HYLESEN.

Intolerance!

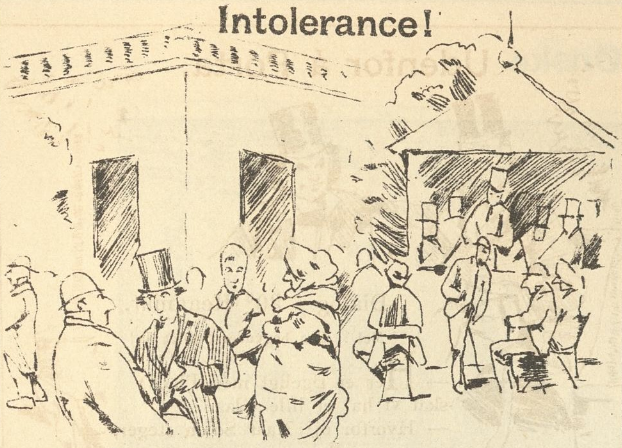

(Mel Konferenseraad Wegener o. s. v.)

Ak, det er en daarlig Tid for «Evropæerne»,
For de bli'er forfulgt baade hist og her.
I Ægypten er de komne slemt paa Knæerne,
Og Rusland tør de ikke komme nær.
Af Tyskland har de, trods Kulturkampen Sorg.
Aleneste i Taarbæk og paa Klampenborg
Har de hidtil uforstyrret kunnet lave
Sig en fredlyst evropæisk Edens Have.

Men det Gode selv hos os ej varer evig,
Og paa Glæden følger gjerne Sorg!
Thi da BENJAMIN og EFRAIM og LEVI
Til Brøndkur mødtes nær ved Rosenborg,
Blev Fornøjelsen desværre for dem blandet
Med en Skaal, der tog Buketten rent af Vandet,
Trods det nittende Aarhundredes Moral blev
De forviste til et christeligt Koral-Rev.

Af Bedrøvelse maa Sarons Roser falme
Over slig en Medfart, de ved Brønden fandt;
Thi at vores's Folk skal med en kristen Salme
Plages, det er sgu dog for intolerant.
Det er ligefrem Chikane og Skandale
Mod vor Intelligens, den radikale,
Den Behandling gav REBEKKA dem dog ikke,
Da «hun de andre Kameler gav at drikke!»

— Men for nu at lindre de forfulgtes Kval man
Noget gjøre bør af Menneskelighed,
Saa de stakkels Djævle deres Mineralvand
Uden Afsmag af «*Kisches*» kan faa ned.
Naar ved Dagens Arbejd de kan ingen Ro faa,
Fordi de «Trinitatis» har at glo paa,
Bør om Morgenen de glædes udi Hætten
Med et Nummer helst af Jødeterzetten.

Der burde have været Kæmper.

(Frit efter «andre Noveller» af J. P. Jacobsen.)

Der burde have været Kæmper.

Af de lange grønne. Kæmper til Kanarifugle. *Plantago major.* De stilkede, bredt ægformige Blade ere næsten glatte; Axet brungrønt, næsten kvartérlangt, ofte endnu længere, valseformigt, bekjendt under Navnet «Kæmper» som Føde for Kanarifugle. — Meget almindelige paa Veje og Marker.

Rostrup.

Og Vejen burde have «været bred her, saa havde der naturligvis ogsaa været mere Vejbred her. Og saa burde Kæmperne have staaet langs Kirkepladsens Indhegning eller ogsaa ligegyldig have drysset ned ad Vejen.

Eller skulde de være smaa sorte, Kæmperne?

Kanskesens.

Ikke saa tosset.

De smaa sorte, platfodede Kæmper kunde det være, og saa skulde de gaa helt op i «Ranker og Roser» og falde igjennem som «Rødtjørn». Lad dem saa have den fine, forbidragende Hvidløgsduft, den, der klæber ved dem som en Borre i et stærkt krøllet Haar.

Det vilde være som en Hilsen fra Hjemmet for Abonnenten, som træt og udaset har gjennempløjet de tre Fjerdedele af det tættrykte, bogtrykkersværtesorte Bladværk, glad over, at han nu snart er færdig med Trinitatis Kirkeplads for i Dag.

Hvad nu han tænker paa? — «Hvad man har talt om i Ugen»... Hvad nu der stikker ham? — «Splinter».

Alligevel, der er ingen glædelig Udsigt for Abonnenten. Hvorhen han ser, det samme ensformige, sorte Væv, og ofte sortere end sort; det lægger sig tilispundelodagtigt over Ens Tanker og Sanser, det kniber med Sting i Ens Hjærte og stinger med Kneb i Ens Mave. Dass kommt von dass.

I den store, graa Bygning med de mange, uvaskede Ruder, hvor der er Redaktionscantor i Stuen, der er det, Kæmperne skulde have været, thi der er saa stridbart derinde.

Og de har været der tidt.

Den ene Slægt efter den anden har stridt med Pennen der, Strømme af Blod ere rundne der, store Ord, ikke fedt Flæsk, ere udgaaede derfra. Det véd man, det caen man være secher paa. Negere, sorte, en enkelt graah, have tumlet sig der i al deres Vildskab, have spaltet Side op og Side ned og endt med at spalte Abonnenternes Hoveder. Skikkelser smaa, med store, krogede Næser, blege som Hadet, sorte som Blækket, grønne som Skoledrenge, røde som Morgenbladet... Dersom en Domfældelse kunde følge af Sagsanlæg, dersom Tugthuset kunde aabnes ved et fromt Ønske... Hurra!... Det vilde være Noget for Cantorpersonalet.

Man kunde tænke sig et Skuespil her.

Ikke et Proverbe, ikke dramatiske Surrogater... ikke et Drama, snarere en Farce, kaad, til at le af... eller allerhelst et Kassestykke, et Dekorationsstykke.

Personerne: to stærkt dekorerede Herrer.

Den ene Agerende skulde være en rigtig lystig, gemytlig Fyr, saadan en rigtig Kommersraad. Han skulde være meget soigneret, bære stive Flipper, have Knebelsbart og Kindskæg og store Snabelsko paa Fødderne. Fin sort Frakke, ikke et Støvgran, langskjødet, tætsluttende om Maven. Og saa skulde han bære Paryk, glat kæmmet, med Pomadelugt, og maaske med en stor, velspækket Pung.

Han havde en Gang hørt til Stadens vise Mænd, men det varede ikke ret længe. Tappert kæmpede han for at beholde Pladsen; men de faldt fra ham, de, som skulde have støttet ham, de, som have Bevilling til Værtshushold. Utaknemlighed er Værtens Løn... han blev paa Valgpladsen... og han havde dog blødt saa saare.

Den anden Agerende skulde være dybsindig, uhyre

lærd, baade Botanik og Logik, men især Geografi, med stærke, tunge Tanker, som var han et Atlas, der bar al Verdens Fejl og Forvirringer paa sine Skuldre. Han skulde være smykket som til Ordensfest, den tunge, guldspangede Ordenskjæde skulde falde ned fra hans Bryst over den sorte Kjole, spraglede Baand om Halsen under den hvide Halsdug. Ansigtet glat raget, med et sledsk Smil, Ryggen krummet som en Snog. Fuldstændig Hofkavaler skulde han være og the sig som saadan hele Tiden.

Saadan er de.

Og nu staar han med Pungen henne ved Pulten, medens den geografiske sidder højt oppe paa den knirkende, lirkende Cantorstol.

Saa taler han:

»Nej, der er ingen Ting til i Verden som Borgerrepræsentanter! — Jeg forstaar det ikke, har aldrig forstaaet det... de er ganske anderledes end alle andre Slags Tanter, for blot jeg ser dem gaa forbi: Meldahl, Wienberg og Donna Ehlers, saa sortner det for mine Øjne, og jeg føler som et Stik i Hjærtet. Det er, som Lykken gik usynlig forbi min Dør, og jeg skulde gribe den og holde den fast — men saa svigter Stemmegivningen mig, og jeg dumper.»

Saa afgiver den anden stærkt dekorerede Herre følgende «Erklæring»:

»Og jeg elsker at drage til fremmede Lande, langt, langt bort, mod Syd, til Venedig, til Lissabon... hvor er Udstillingerne ikke skjønne, og hvilken Orden, den vinker og blinker, saa det skærer mig i Øjnene, og i Hjærtet med. Jeg maa, jeg skal, jeg vil gribe den og holde den fast — men saa hører jeg en Haanlatter, og mit Knaphul er kun smykket som sædvanlig.»

»Jo jo, jeg kjender det saa godt!... Men hvoraf kan det komme?»

— Nu blev der bragt Punch ind. Den kom væver, skjælmsk smuttende ind ad Døren med et satirisk Smil om Læben.

»Der har vi det! Det er vor Anstødssten!»

«Tag Dig nu i Agt, min humoristiske Ven!»

Og saa kastede han med Sten efter Punch.

Forbi.

»Nej, det er ikke til at ramme, det er altfor godt underrettet. Alligevel, en Forskrækkelse fik han da.»

Men de to dekorerede Herrer blev borte med det samme.

Der burde have været Kæmper.

Og saa kunde der være kommen en Cantormand og have drysset en hel Guldregn ned over sig, men al den kostbare guldglimtende Pengeurt skulde være gaaet ud over den lystige, dekorerede Herre, ham Kommersfyren, medens den geografiske krøb i Skjul med en Falliterklæring.

Paa Kafféen.

— Har De læst voreses egen „Dachsavis“ for ultimo Juni? Sikken en Artikel af voreses egen Axelotto om Zola og „Dagbladet“. Dajligt Sprog! Slet ikke grov!

— Naa . . . Jeg synes dog, han trak temmelig store Vexler paa „Dagbladets“ æsthetiske Professor.

— Naturlig, men hvorfor skulde han ogsaa sige, at Franskmændene havde vexlet Mening om Zola?

— Jamen, det er dog nok sandt alligevel.

— Ork, jeg be'er Dem, min Gode! Hvad betyder saadan en Zola-Vexel? Den løber ud paa tre Maaneder!

Udenfor á Porta.

Dialog i 20⁰ Reaumur.

Mel.: Saa begynder Spillet da!

— Her er rigeligt med Plads;
skal vi ha' et lille Glas?
— Hvorfor ej? Naar Solen steger,
er en Bajer
just tilpas.
Kan man noksom sætte Pris
paa, at der i Verden gi'es
et Atom-Komplex, der ikke
skal som Drikke-
vandet sies?
— Smilende Schweitzer fra Kantone Valby
bring os to Glas Øl ifald Bu-
fetten staar paa Is.

— Alt i Varmen er en Klud!
Bladene selv tørres ud,
mens de gode gamle Svedere
skriver Ledere —
— Herre Gud!
— Alt er dorsk og dovent, sel'
Bajeren er flov og fæl;
Kun Ægyptens Bey'er skummer,
England brummer
ved sin Ale,
Tyskland si'er kun: »Guten Morgen, Hr. Fischer!»
Men ad Arabi's Dervisher
gøer s'gu ej en Sjæl.

— Sikket Held, man fik saa glat
NATIONAL paa Aktier sat?
En Reformation forjætter
det, naar Ketter-
ne ta'er fat.
— Ja, den Kaffe gaar vist bra';
der Gamel'des om, vi ska'
med det Første en Expedi-
tion op midt i
Polen ha'.
Mon der nu bli'er lidt Gemytlighed paa den?
— Jo! for Skibet hedder saadden
no'et som „Tschim la la!»

— Saa, nu hviler Kunstens Rée:
Ingen fler Tournéer vi se
Med Musik og Spjæt og Sæt i.
— Cetti? — E'De
vis paa det?
— Herman braser inte bak,
Før de raaber Ve og Ak. —
— Nys i Tivoli en Sange-
rinde mange
Gange trak.
— Ja, schön sind die Räumer dort unter „die Beumer“!
— Uf! den halter.
— Saa, nu skal der
gaas. — — Farvel og Tak!

Det trækker op.

De gamle «Plager» rykker atter nær;
Forlængst ægyptisk «Mørke» her gav Møde,
Nu dæmrer der et Uvejrsmorgenskjær,
Hvor «Dødens Engel» truer med sit Sværd
Igjen «at farve» Nilens Bølger «røde».

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 13. Juli. Nr. 28.

PUNCH.

Argumentum ad hominem.

— Jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at i Sammenligning med Deres Mand, tør jeg paastaa, at han alligevel har haft en finere Smag end Fruen.

Fra Aalborg.

Synge hvo, som synge kan,
Om den sidste Mulig-
hedens folkekaarne Mand
Fra den femte Juli.
ESTRUPS Fald var sammes Maal,
Derfor blev han gjort til Aal-
borgerdydens bedste
Grundlovsværn og Fæste.

Brat i Aalborg Brug man fik
For en anden Talsmand,
Og i sligt et Øjeblik
Bliver om en Hals man.
Hvor hen skal i Hast man ty
For at faa en Holm paa ny?
Mellem Hals og Thyholm
Ingen var som NYHOLM.

Saa fandt Villads Holm paa Raad:
Det kan ikke feile,
Vi til Larsens Plads i Baad
Bør fra Nyholm sejle.
LARSEN bør vi holde paa,
Ej vi til Fortøjning faa
Kan paa denne Klode
Bedre Bolværksho'ede!

Sluttelig man LARSEN fik
Stillet frem for «Folket»,
Som sin Talsmands Politik
Skulde ha'e fortolket.

En Ting blev det enigt om:
Det i Politikken, som
Stikker i at glemme,
Har han vidst at nemme.

Da man spurgte: Tør man tro
Denne Radikale,
Der har været Proviso-
rist i al sin Tale,
Ja, som ESTRUP Tillid har
I Adresser sendt saagar?
Han af denne Klemme
Hjalp sig ved at glemme.

AALBORG har sit gamle Ry
Atter restavreret
Og en Rigsdagsmand paa ny
Valgt, som var meleret.
Valgte blev i denne Egn
Larsen, Nyholm, Tramp og Klein.
Kort, her er en vakker
Tumleplads «for Blakker».

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Ja, søde Fru Schrøder, det lader sig ikke nægte, at Kaffen alligevel smager en lille Smule af disse herre Alliker, som der svømmer i Vandet i denne Tid, og jeg kan ved Gud ikke forstaa, hvorfor Borgmesteren ikke lader de Fugle skyde, som gjør Grisseri i Søerne, men maaske er det ikke Jagttiden for dem, som vi læste i Nationaltidende, at det var med Ænderne, som det jo ogsaa falder stærkt med i denne Sommertid især i Aviserne, og Gud, De kan da tænke Dem, vi morede os dejlig ude til Væddeløbene, skjønt Sørensen tabte to Kroner og halvtreds i Væddemaal med Totalisatanen, men hvad gjør man ikke for at ophjælpe den ædle Hesteavl, og vi havde en Sjarrebang og kjørte ud paa Saddelpladsen, hvor vi var i det fineste Selskab, rigtig lakrædelakræmmerne, som Franskmanden siger, med en syensk Baron paa den ene Side og en Hamburgerjøde paa den anden, og labaatvolee baade for og bag og De kan rigtnok tro, det var Spænding da den tydske Greves Hest, «Hæmoroide» hed den, stak forbi den danske, skjønt det var saarende for Nationalfølelsen, at Tydsken løb bedre end vi, og den Mand vi væddede hos sagde saa bestemt, at de Danske skulde vinde, saa det var jo ogsaa ligefrem Tab, og det var i det Hele dejligt og komildfaa, og vi saa al Ting, uden den Bockmaker, Dagbladet talte om, men som Fritz Grønbæk sagde slet ikke var derude men sad hjemme og læste Korrektur i Læderstræde, og saa spurgte jeg Fritz hvad da en Bockmaker var og saa sagde han, det var et fremmed Ord som kom af bock: en Buk og make at gjøre og betød En der gjør Bukke, og saadan En havde næsten hver eneste Avis undtagen Berlingeren som havde flere, fordi den har bedst Raad, og saa om Aftenen var vi jo i Tivoli, men det var tamt, fordi man savnede jo Dinahbeumer og saa ham Negeren der spillede Violin. De kan tro han var værd at høre søde Fru Schrøder og sikken et smukt Navn han havde: Brindisi de Koncertsala, og var Sjevalier lige fra sin krøllede Top til sin platte Taa. Og der var nogle, der sagde han ikke var rigtig sort, men naar han stod foran Balduins Skjorteindlæg, saa fik man rigtig nok Sort paa Hvidt for at han var af den rigtige Sort for han var ligesaa obskyr som et Portræt i den lille Avis De véd nok, og hans Spil havde ogsaa saadan en dejlig mørk Klangfarve, som om han selv havde smittet af paa Strængene, naar han gned med sydlandsk Ild og som en rødglødende Lavastrøm under den sorte Askeskorpe, som Anmelderne siger og dersom bare Anton Svendsen vilde lade sig sjattere med lidt Kønrøg, tror jeg han vilde gjøre meget mere Lykke, men nu skal de jo have Braga-Koncerter derude som jeg tænker er mer i Nordisk Stil med Harpeduft og Mødhorn og Særhimnerflæsk, som jeg er bange ikke slaar an hos en stor Del af Abbonnenterne og Tigeren aad da ikke Ungareren helt op forleden, saa formodenlig har han ikke smagt saa godt som han saa ud, og saadan gaar det jo tidt at man bliver skuffet i sine Forhaabninger, saadan som Fritz blev da de havde fanget Lønholt, for han havde ligesom Hougaard siddet og regnet den ud og studeret alle Efterretningerne, og saa om Aftenen kommer han ind med Landkortet til Sørensen og mig og peger paa Berlin og siger: «Da liegt der Hund begraben!» for Fritz taler Sproget som en Indfødt, og næste Morgen farer han af med Toget for at faa de femhundrede Kroner, men De kan tænke Dem søde Fru Schrøder at da han kommer til Roskilde hører han, at det allerede havde staaet i Berlingske Aftenavis, at Lønholt var nappet, men det var godt gjort alligevel at han kunde tænke sig saadan til det og nu vil Fritz være Opdager ligesom Nordenskjøld og Betjent Duncker og har udspekuleret, at en rigtig dygtig Besyklist maa kunne indhente en hvilkensomhelst Gavtyv og det er tillige en mandig skjøn Sport, saa han rider hele Dagen nede i Baggaarden og ligger om Natten med Blyvandsomslag paa hele Kroppen for at tage Bulerne væk, men Sørensen siger man kan komme nemmere til Æren paa anden Maade som for Exempel Heymann der kun har gjort mindre Opdagelser ,nemlig, hvordan man bliver Borgerre-

præsentant og hvordan man dumper igjennem igjen og hvordan man kjøber Diamanter og sælger dem uden Tab og dog er bleven Etatsraad og Ridder og Dannebrogsmand og kan komme paa Hofbal ligesaa godt som Holmblad og Tietgen og Gedalia, og nu spekulerer Sørensen paa om han ikke kan faa den ledige Kommerceraadsplads, og var det i en lille By vi bode, hvor der faldt en Kongerejse af til, kunde det jo ikke være saa vanskeligt at gjøre sig fortjent, for der er det lettere at gjøre sig bemærkelig, men nu har han forsøgt det dyrevenlige, det totalafholdige og det hofgeografiske uden Held saa nu vil han probere at lægge sig efter det sportmæssige og arrangere en Væddekjørsel mellem alle Byens Ligvogne med Præmie for den langsomste og ligesaadan en Sporvognsvæddekjørsel mellem Sorte Hest og Slukefter saadan at Vognene starter med fem Minutters Mellemrum og den der bruger den korteste Tid skal have Præmien, nemlig fri Kjørsel for Livstid paa Amager- og Farimagsvejens Sporvogne, naar de kommer og det kan vel vare saa længe at det ikke kan blive nogen dyr Velgjørenhed, som det jo heller ikke er nødvendigt fordi det er Sindelaget det kommer an paa, og lad mig nu se De virker for Sørensens Ideer for der er dog Ingen der kan sætte det igjennem som en Kvinde kan naar hun bare vil, det véd De nok, søde Fru Schrøder og nu Farvel og Tak for Kaffe og gid der ikke maa være saa meget Allike i næste Gang.

Kvinden og Kommunen.

Højstærede Hr. Redaktør!

De maa undskylde, at jeg ligger paa Landet for min Madammes og Børnenes Sundhed, men jeg faar Aviserne her saadan bunkevis og saa sent, at jeg først nu har faaet læst den Artikel i „Dagbladet“, som jeg gjerne vilde sige et Par Ord om, hvad jeg haaber, De ikke vil være vred paa mig for. For at De lettere kan forstaa det følgende, vil jeg strax her sige, at jeg mener Artiklen om de islandske Kvinders Valgret, baade i det Kommunale og det Kirkelige.

Det var Noget for mig, eller rettere Noget for min Madamme!

Ja, det er det, jeg altid har sagt, Island er et Land, som vi for Guds Skyld maa holde paa, baade for de bløde, islandske Nattrøjers og det haarde, islandske Lammekjøds Skyld og saa da ogsaa for de islandske Kjøbmænds Skyld. Men da min Madamme og jeg havde læst om de islandske Valgkvinder, blev vi grebne af en varm Begeysering for Althing deroppe. Madammen vilde have, vi strax skulde flytte til Island; men da jeg fandt, at det vilde være en kold En at gaa med Istransport i denne Hede, saa trøstede jeg hende med, at det samme vilde blive indført her i Kjøbenhavn, for hun har nu altid sværmet for de kommunale og kirkelige Geschichter, eller menneskelig talt Borgemester Hansen ved Helligaands og Pastor Schepelern i Runde.

Og det er derfor, jeg vil bede om Plads i Deres Blad for snart at skaffe de kjøbenhavnske Damer Valgret. Om det Kirkelige skal jeg ikke udtale mig, da jeg ikke har saa megen Forstand paa de Dele som Hr. Secher, der forleden i «Dachsavisen» optraadte som Lægprædikant ligeoverfor Hr. Pastor Vilh. Beck og vilde have Lov til at være Fritænker for ham, i hvilken Anledning jeg for første Gang maatte være enig med Hr. Secher, hvad der ærgrede mig, fordi jeg har Brug for al min Selvagtelse; men alligevel undede jeg Pastoren, at han fik sin Beckomst.

Derimod vil gjerne sige et Par borgerlige Ord til Fordel for Kvinden i Borgerrepræsentationen. Vi er jo Alle for længe siden kjede af de 32 vise Mænd, men naar det nu blev Damer, gifte og ugifte, det var noget andet, man kunde jo godt alligevel kalde Forsamlingen for de 32 kloge Jomfruer. Og saa vilde det jo være meget morsommere at læse Referaterne, og jeg har skrevet en lille Prøve paa saadan et om et kurant Emne som Byens daarlige Drikkevand, der er i Alles Munde i denne Tid:

Forkvinden, Fru Henrichsen, havde sat denne Sag først paa Dagsordenen, fordi den i særlig Grad interesserede enhver Husmoder. De mange Alger i Vandet havde baade sine gode og sine daarlige Sider; de sidste var selvfølgelig de fleste, og den folkelige Vittighed havde da ogsaa allerede forandret Talemaaden: «Det er klart som Blæk!» til «Det er klart som Kommunevand!» Men hun maatte bemærke, at der ogsaa var Fordele ved disse Alger; hun havde saaledes havt en gammel Vandspand, som i Foraaret var falden i Staver, maaske over den milde Vinter, og den var nu bleven ganske tæt igjen af Vandet, og alle Hullerne og Revnerne vare tilstoppede, meget bedre end om den havde været til Reparation hos Bødkeren. Gamle Mutter Ehlers bemærkede, at man ikke skulde kaste det skidne Vand bort, før man havde det rene, og navnlig var Kommunens Vand virkelig meget godt og vilde snart, i alt Fald naar Sommeren var forbi og Planterne visnede, blive aldeles fortrinligt. For Øjeblikket smagte det ganske vist ikke godt, lugtede ganske vist heller ikke godt og saa ganske vist heller ikke godt ud, men ellers var der ikke det ringeste i Vejen med det. Hun maatte beklage, at Fru Vandinspektrice Poulsen havde sat en saadan Vandskræk i Folk. Fru Herforth mente, at det Hele var én Vælling, og det kom af, at der ikke var det rigtige Samarbejde mellem Kommunens forskjellige Institutioner; saaledes havde Vandvæsenet Intet at gjøre med disse Alger, de sorterede naturligvis under botanisk Have. Madam Wienberg foreslog, at der skulde bygges ny Filtrer og maaske et helt nyt Vandværk, og tilbød at overtage Bygningen deraf uden forudgaaende Licitation. Hendes Excellence Geheimeraadinde Fenger sluttede sig til Mutter Ehlers og var enig med Forkvinden i, at den rige Grøde i Vandet var en Fordel. Hun havde f. Ex. foranstaltet en Middag paa Bidstrup og havde her, uden den mindste Tilsætniug af andre Urter, serveret en ypperlig Suppe à la jardinière alene ved Hjælp af Vandets Grøntsager. Madam Andresen kunde ikke rigtig forstaa dette, hun havde gjort flere Beregninger af Vandets Vægtfylde med og uden Alger, men var kommen til det Resultat, at disse ikke stemmede med den almindelige Algebra.

Hvis De, Hr. Redaktør, efter denne Vandprøve er enig med mig, vilde De gjøre mig en Tjeneste ved at bringe denne Sag frem for Offenligheden, og jeg haaber da ret snart at se min Madamme give Fru Borgmesterinden eller i alt Fald beklæde Forkvindepladsen, da hun altid har haft en Svaghed for Klokker.

Med ærbødigst Agtelse

F. Bajer,
Jordemodermand.

Fra „Processionen“.

De da'savise Mænd fra Østerland
Mod „PUNCH“ en Stormkolonne fik i Stand,
Og SCANDORPH sig begejstret la'er til Syne
I deres Svinefylking som dens Tryne.

Trumf-Bonde.

-- Ded Hø ska' den Unde sla' aa rive mæj, ing den Dav i Maaren! — om Gu' vil!

Forhindring?

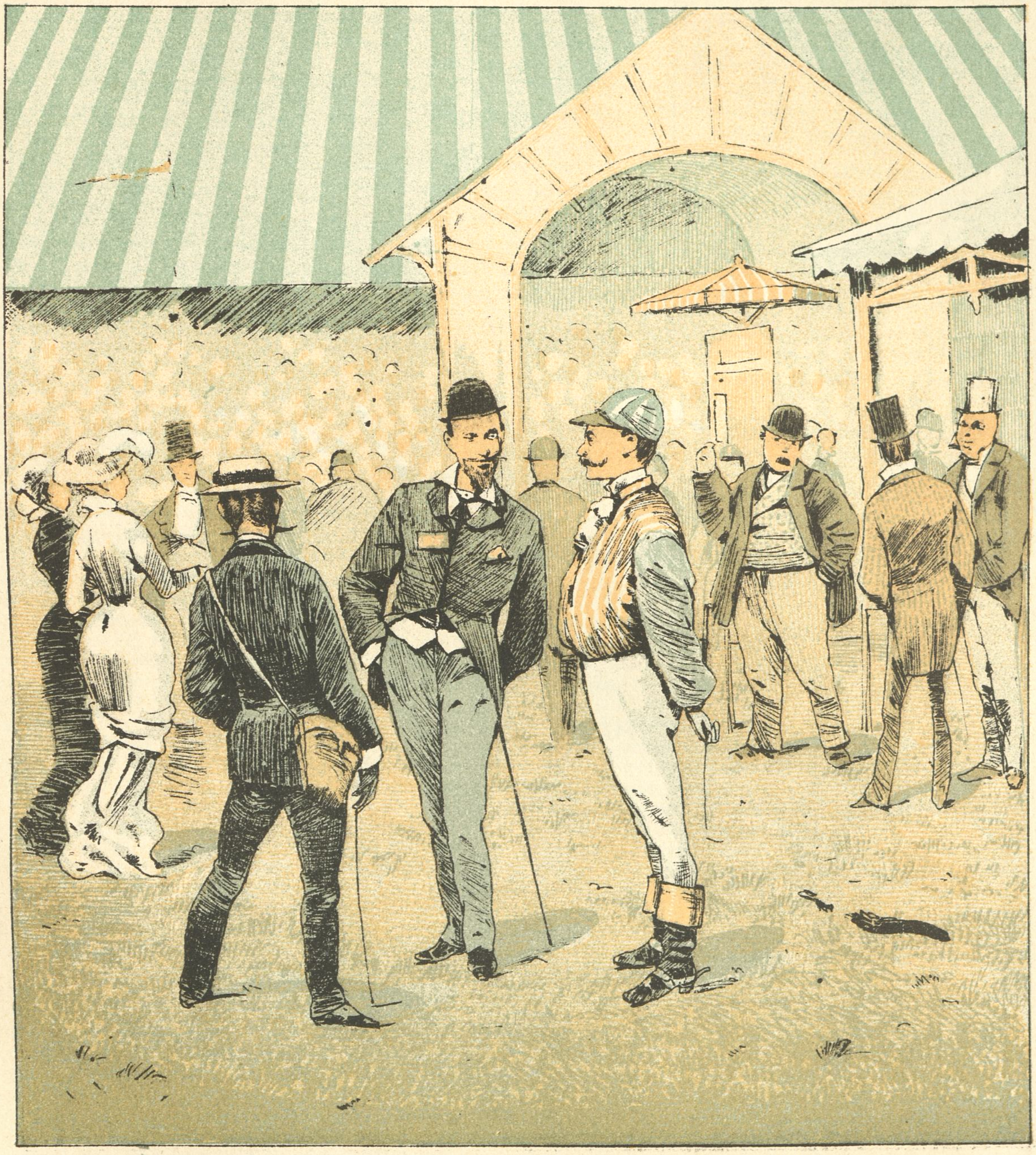

— Det var da ogsaa knusende ærgerligt, at **Diamant** ikke vandt!
— Ja, det vidste jeg i Forvejen, at den kunde ikke løbe.
— Saa, hvorfor det for Pokker?
— Nej, der var s'gu for mange om at holde paa den!

En højt skattet Folketingsmand.

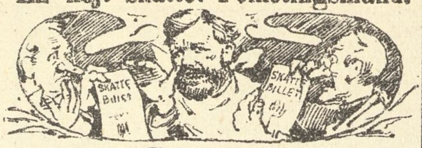

Frit efter *Eventyr paa Fodrejsen.*

Den stakkels Tauber har
I denne Tid sin Plage;
Kommunerne ej la'er
Sig helt ved Næsen tage;
I Skat, i Skat
Han nu bli'er paa to Steder sat.

Fra Slagelse han foer
Hvert Aar og kom til Syne
I Kjøbenhavn til stor
Fortræd for hin Kommune.
Hans Skat, hans Skat
Tog Byraadet under Debat.

Saa sa'e han Axelstad
Farvel og drog mod Vester,
Og den, der ej blev glad,
Det var hans Rodemester,
Af Skat, af Skat
Han ikke fik ret meget fat.

Af Trang paa Proviant
Det var ej, — Gud bevares! —
»Den folkekaarne« fandt,
At helst han burde spares
For Skat, for Skat
Og Afgift til Dit og til Dat.

Men til sin »Udflugt« Tau-
ber har Diæt og Rejse-
godtgjørelse behov,
Og derfor vil han ej se
Sig sat, sig sat
I noget, der smager af Skat.

Dog Ministeriet
Har nænnet at befale:
»Thi kjender vi for Ret,
At Tauber skal betale
Sin Skat, sin Skat
De Steder, hvor Bo han har ha't.«

De tvinger ham dertil;
Det nytter ej at rømme,
Saa nødig, som han vil,
Han maa sin Lomme tømme.
God Nat, god Nat
Han sige nu kan til sin Skat.

Uhjemlet. Rygtet om, at Etatsraad Tietgen skulde have i Sinde at frasige sig sin Titel som virkelig Etatsraad savner efter paalidelig Meddelelse enhver Byggegrund.

Fra Byraadsmødet i X—borg.

XXIV.

I Byraadets Gaarsmøde forhandledes et fra Bestyrerinden for en af Byens Pigeskoler fremkommet Andragende om et Tilskud til Skolen.

Borgmesteren underrettede Forsamlingen om, at der fra Bestyrerinden for Byens største og bedst renomerede Pigeskole, Frk. Plumberg, var indsendt et Andragende om et Tilskud til hendes Skole. Det var første Gang, at en privat Skole havde ansøgt Byraadet om Understøttelse; og Maaden, hvorpaa dette var sket, vidnede om en Tillid til Byraadets Gavmildhed, som Taleren fandt burde paaskjønnes (Hør). — Frk. Plumberg havde i over 20 Aar forestaaet sin Skole og ledet den efter de bedste Principer og i den strengeste Aand. Hendes Skole rummede for Tiden 25 Børn, fordelte i 3 Klasser og 1 Forberedelsesklasse; og hun havde altid forstaaet at knytte de bedste Lærerkræfter til Skolen. Der undervistes for Tiden af 6 Lærerinder og 3 Lærere, samt af 1 Svømmelærerinde og 1 Gymnastiklærer; Bestyrerinden underviste selv i de 2 øverste Klasser i Dansk, Engelsk, Musik og Haandarbejde; og i Indbydelsesskriftet til Skolens Examina opfordrede hun til at overvære disse ikke blot Børnenes Forældre og Værger, men tillige Enhver, der havde Interesse for Skolen og dens Gjerning (Bifald).

Materialist *Svedskelsen* havde i Virkeligheden tidt følt Savnet af en god Opdragelse (Latter), ja hos dem, der ikke havde den etc. m. m. Og for saa vidt fandt han ogsaa, at Frøken Plumberg burde udvides (Latter), ja i Lokale og Lærerkraft; og hun havde vist ikke de befalede Kvadratalen etc. m. m. (Hyssen).

Glarmester *Svendsen* trode, at Mennesker ligesom Glas maatte poleres, og det skete ved Skolerne; man maatte huske paa, at hvad man ikke lærte i Barndommen, det glemte man heller ikke i Alderdommen, hvorfor man burde understøtte Frk. Plumberg.

Kjøbmand *Sørensen* havde som Medlem af Skolekommissionen haft den bedste Lejlighed til at følge Frk. Plumbergs Skole, hvor der altid havde hersket den største Moralitet; han skulde som et Exempel herpaa anføre en forargelig Begivenhed, der nylig var hændt i Skolen, og over for hvilken Frk. Plumberg var optraadt med den hende egne Kraft og Aandsnærværelse. En 12-Aars, siger og skriver: tolv Aars Pige havde inden i sit Landkort opklæbet et af de nu saa moderne afførende Billeder, der forestillede en mildest talt nedringet Abekat i en let Damedragt, der sad i en Stol med Benene over Kryds og røg en Cigaret; og neden under dette oprørende Billede havde hun skrevet Digterens skjønne Ord: „Hun er saa ung og saa yndig ser hun ud“ (Røre). At hun tillige ved at forsyne Abekatten med Briller havde givet denne en ikke fjern Lighed med Frk. Plumbergs intelligente Fysiognomi, der gjerne bar denne Prydelse, derpaa skulde han lægge mindre Vægt. Men, at et tolv Aars Pigebarn kunde foretage en saadan Demonstration, det vidnede om en moralsk Depravation af den værste Art (Stærkt Røre). Frk. Plumberg havde da ogsaa tilintetgjort det profane Tableau, i hele Skolens Overværelse givet Barnet en aandelig og legemlig Afstraffelse og derefter sat hende nederst i Klassen (Bifald). En saadan Dames Bestræbelser burde støttes. Skolen trængte til et større Lokale og fornyet Lærerpersonale paa Grund af den stigende Tilstrømning; og det var hertil, at Frk. Plumberg beskedent begjærede en liden Understøttelse; og man maatte huske paa, at idet man understøttede dette Foretagende, løftede man Civilisationens og Kulturens Fane højt (Hør).

Vinhandler *Lung* havde en Datter, der gik i Frk. Plumbergs Skole; forrige Aar havde han overværet hendes Exame og fundet Kundskabsmassen tilfredsstillende, men Lokalerne usle. Værelserne var smaa og mørke, Lærerinderne lange og gule, spidse og afmagrede; selv Børnene saa trætte og overanstrængte ud; det var just den sidste Time den Dag, og der havde været holdt Exame fra 8 om Morgenen. Mefitiske Dunster af forgjemt Smørrebrødspapir og støvede Bøger, af transpirerende Børn og nervøse Lærerinder fyldte Luften, der havde bekommet Taleren saa ilde, at han efter

Examinationen i dansk Analyse strax fik Kvalme og maatte gaa hjem, hvor han tog sig et godt Glas Portvin (Røre). Han kjendte forøvrig oprindelig Frk. Plumberg fra Butiken af; til Skolens aarlige Skovtur kjøbte hun nemlig gjærne sin Vin hos ham. Og han erindrede, at da hun første Gang kom i hans Butik, havde han bedet hende smage en Graves; men hun havde med Foragt sat Glasset fra sig, efter at det var tømt, og derpaa bestilt 3 Flasker af hans sekunda Kirsebærvin til Børnene og 6 Flasker af hans prima Muskatvin til sig selv og Lærerinderne. Se, det tydede paa en fin Smag, og det var en væsenlig Ting for den, der ledede en Skole.

Skomager *Kruse* havde aldrig vaaren i en Pigeskole (Latter), nej han havde aldrig sat sin Fod dér; men hanses yngste Datter Lovise gik i en Skole, og hun mødte en Dag en Bekjendter fra Frk. Plumbræks Skole, og saa byttede Tøserne Skolemad. Lovise havde nu Tunge over det Hele, men den andens Kjød var hakket paa Brødet; men det kom nu ikke det Smør ved; nej, maatte han saa bede om sin gode Tunge. (Latter). For Resten havde han en Lejlighed, siden han havde kjøbt det ny Sted paa Søndergade, og den passede godt til en Skole og kunde faas billig, naar man vilde betale den lidt ordenlig. For Resten var Frk. Plumbræk en underlig Snørestøvle.

Borgemesteren maatte bede ærede Talere afholde sig fra simple Udtryk.

Kruse erklærede, at Snørestøvler var noget af det fineste, han førte (Latter). Men Mage til hendes Fødder havde han aldrig sét, for den ene var et lille Kvarter længere end den anden, og saa stod Tærene lige i Vejret som Pælene i et Stakit; men det kom nu ikke Sagen ved.

Prokurator *Justesen* ansaa i det Hele Skoler for skadelige. Men, da de nu ikke kunde undværes, maatte de gjøres naa uskadelige som mulig, eller ogsaa maatte Børnenes Syposer omdannes til en Slags Pedikanposer, der kunde rumme alle de ufordøjelige Sager, hvormed ellers Børnene fyldtes. Kunde der f. Ex. tænkes noget vanvittigere end at lade Børnene begynde med den dræbende ABC; nej, man skulde strax føre Børnene til saadanne Værker som f. Ex. Bergsøes Fra Mark og Skov og Cantus Verdenshistorie; det barnlige Instinkt vilde nok lære Barnet at kjende Bogstaverne. Ligeledes burde Børnene strax begynde at tale de levende Sprog og ikke anstrenges med Grammatiken; i Skrivning skulde Børnene strax have Lov til at skrive den dem medfødte Skjønskrift; Stil skulde de ikke plages med; naar Pigebørnene blev voxne og skulde til at skrive Kjærestebreve, lærte de nok at gjøre det ordenlig. Og forøvrigt: ingen Lektier og ingen Examiner! I Stedet for hele Timer halve do.! De øverste Klasser 5 og de lavere Klasser 3 halve Timer daglig, og Forberedelsesklasserne slet ingen, hverken halve eller hele, Timer (Latter). Ja, det var dog virkelig en Reform af vort Skolevæsen, som han skulde anbefale dem, der tog sig af de Unge. Og, da nu tillige hvert Barn helst maatte have sit eget Værelse — ja, saa trængte unægtelig Frk. Plumberg til Understøttelse for at kunne opføre et passende Palads, saadan som det nu krævedes af vor Ungdom (Munterhed). — Sagen henvistes til Udvalg. Mødet hævet Kl. 9½.

Diverse.

Mel. af »Tre for En«.

Hvor er i denne Sommer
Rigtig rar
Kjøbenhavn!
Naar man i sine Lommer
Ikke har
Kun et Savn.
Men har man ej af Kongen
Mer et Sølv-Kontrafej,
Kan man dog se Ballonen
Gaa ad Sverig sin Vej.

Dog vil man i Tivoli,
Maa man ha'e
Nok af Mynt;
Og naar de synge Soli,
Maa man ta'e
Paa sin Pynt.
Man sprutte maa som Lava
Af Begejstrings Vulkan
Og man maa raabe: »Brava!«
Med et vældigt Organ.

Selv naar Hr. Brindis-Salas
Violin
Gi'er et Hvin,
Der lyder, som en »*Smalas*«
Beduin
Slagter Svin,
Husk blot, at han er Nigger,
»FørsteSort!«—tænk enGang!
Saa sort er ej Hr. Secher,
Ja selv ej Herman Bang.

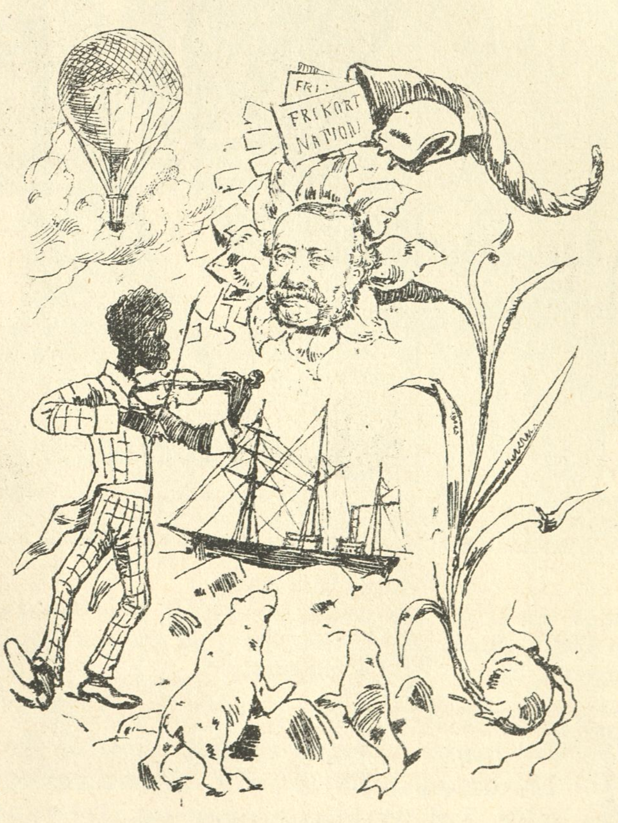

For Frikort meget billig
»National«
Aabent staar,
Den »Million« de villig
I alt Fald
Vistnok faar;
Thi Tegningen blev sluttet
I en Ruf ganske let:
Det Hele af blev futtet
Som en Guldregns-Raket.

Til Dijmphna skaffe Penge
Maa Gamél
Vist paany;
Thi varer det for længe,
Saa Farvel
Hougaards Ry!
Ja, hjælper ham ej Ferslev
Med Artiklers Varsko,
Saa faar han ligesom Erslev
Blive hjemme i Ro.

I Somrens hede Dage
Mangt et Løg
Blomstrer smukt,
Dog Hvidløg Præmien tage,
Selv om drøj
Er dets Lugt,
Ej Heyman drog med Vega
Eller Dijmphna — Jo vist!
Men han blev dog Kollega
Nu af Tietgen til sidst.

Fra Sommerforestillingerne.

A. Bournonville *invenit.* Punch *delineavit.*

Sylfiden, 2den Akt.

Sylfiden bønfalder James om at skjænke hende det Skjærf, som Spaakvinden Magde kort forinden har givet ham med de Ord: „Betro Dig til dets Kraft, og Du skal blive lykkelig! Omsno hende med dette Flor, da falde Vingerne, og hun er din for stedse!“

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 20 Juli. Nr. 29.

PUNCH.

Alvorlig Forskrækkelse?

— Undskyld! men vil Frøkenen virkelig lægge det Brev i den Kasse?
— Ja, hvorfor ikke?
— Ja — det kommer jo egenlig ikke mig ved — men nu har jeg lagt over tyve Breve i den Kasse, og jeg har aldrig set dem siden.
— Ih, Vorherre bevares!

Varme Sommerdage.

Medens Langhalm og Kartoflerne og Roerne
Endnu trives, saa det er en Hjærtens Lyst,
Er der Liv og Løjer rundt omkring paa Kroerne,
Hvor der kæmpes mangen drabelig Dyst!
Her forsamler Venstres tapre Generaler
Deres Mandskab og opmuntrer det med Taler,
Som til sand Begejstring Vælgerfolket opflammer,
Saa til Slutning de sig alle ta'er en Opstrammer.

Saadan gav JENS BUSK, der li'esom Konning VOLMER
Drager uden mindste Hvil af Sted paa Jagt,
Nys et Kursus i, hvordan en Bornholmer
Bør støtte «den bevidste Folkemagt»:
Øens Gaardmænd skulde særlig lægge Vægt paa,
At mod Højre skulde alle Mand gaa kjækt paa
Og mod ESTRUP være rigtig grov og studs, men
De maa ikke sige «Du» til deres Husmænd.

Men hvad skal man sige? Det er netop Sagen,
Naar med «du Per» ingen mer duperes maa?
For dette «De», det er da klart som Dagen,
Som ufolkeligt vil alle Tider staa.
Dog JENS BUSK vil nok, før føje Tid er omme,
Med det radikale Mæglingsforslag komme,
At man helst skal sige «Das» til sin Undermand,
For hos SEEKAMP bruger sligt nu om Stunder han.

Det var langt mod Øst; men ogsaa langt mod Vesten
Kan med Løjerne man godt sig slaa til Taals;
I Særdeleshed var Fredericia-Festen
Af de tapre Bjørnbakterier ved Aalsrode
baade rig paa Glæde og Væde.
Ikkun Skade, LØNHOLT ikke var til Stede;
Thi ved BJØRNBAKS Ord om Pligtens Bud og Krav tro
Vi, at uvilkaarlig havde han raabt «Bravo!»

Den forlorne Datters Hjemkomst.

Fru Helga Bluhme har fra en Kreds af danske Mænd og Kvinder modtaget følgende Opfordring:

Fru Helga Bluhme-Jensen, født Rasmussen p. t. Chicago! I de 5 Aar, som ere forløbne, siden De forlod Deres Fædreland for at bosætte Dem i Udlandet, har den Erkjendelse stadig udbredt sig i videre — og sortere — Kredse, at det Bidrag, som De er i Stand til at yde til dansk Skuespilkunsts Fremme, er saa betydeligt, at man højlig maa beklage, at De paa Grund af Forholdene er nødt til at nedlægge saa meget af Deres Arbejde paa en transatlantisk Scene. Tillige har den Overbevisning bestandig vundet stærkere Tilslutning, at De i udmærket Grad besidder Betingelserne for gjennem den ydre Optræden og personlige Paavirkning at vække og nære Skjønhedssansen saavel hos den hel- som halv-studerede Ungdom. Det er derfor naturligt, at Ønsket om, at De maatte kunne bevæges til at vende tilbage til Deres Fædreland, levende føles af Mange.

En Forening af frie Mænd og frie Kvinder, som dog ikke ønske at gjøre Deres personlige Bekjendtskab, tillader sig derfor at tilbyde Dem en Sum af 4000 Kr. aarlig i 10 Aar, hvilke 10 Aar maa anses for at være det længste Tidsrum, De endnu vil være i Stand til at konservere Dem og bevare Deres Tiltrækningskraft — for at bevæge Dem til atter at optræde her i Deres Hjemstavn, om muligt paa Etablissementet „National"s Teater, til hvilket Adgangen er saa billig, at den næsten maa kaldes gratis.

Rigtignok er det jo klart, at det maa være en særdeles alvorlig og betænkelig Sag for Dem at opgive den ansete Stilling mellem en stor Nations beundrede Kunstnerinder, som De har tilkæmpet Dem ved Deres Optræden — sidst som Fru Alving i „Gjengangere" — i disse fem Aar. Men paa den anden Side viser netop Deres Optræden i denne Rolle, at Deres Interesse for Danmark og for Norden ikke er bleven kølnet i Udlandet, men at De naar Lejlighed gives, fordyber Dem i nordiske Æmner med samme Aand og sympatetiske Fut, som De tidligere har givet saamange Exempler paa, ligesom det jo ogsaa er en Kjendsgjerning, at der mellem en Skuespillerinde og det Folk, til hvilket hun ved Fødselen hører og hvis Ordsprog hun har talt fra sin spædeste Barndom, ja lallet, mens hun endnu laa i Svøb, bestaar en naturlig og derfor uopløselig Forbindelse.

Kjøbenhavn, d. 20. Juli 1882.

Paa denne Opfordring har Fru Bluhme-Jensen fra Chicago sendt følgende Svar:

Mit Svar er simpelt. Jeg gaar ind paa det Tilbud, De i saa anerkjendende Udtryk har rettet til mig. Men det vil ikke undre Dem, naar jeg siger, at denne Beslutning har kostet mig en Kamp, ja en saa stærk, at jeg maa skynde mig med dens Udførelse for ikke at fortryde og tilbagekalde den.

Det var visselig ikke med noget let Sind, at jeg forlod Danmark for at bosætte mig i Amerika, men det er heller ikke med noget let Hjærte, at jeg bestemmer mig til at vende tilbage, thi jeg maa til Trods for de ikke ringe Forandringer, der i de sidste Aar ere skete med Etablissementet „National", frygte for at passe mindre godt til „Boulevarden" nu end før.

Det har gjort et dybt Indtryk paa mig, at frie danske Mænd og ditto Kvinder sætte saa stor Pris paa min Nærværelse paa „Boulevarden" og saa stor Lid til den Virkning, jeg der muligvis ved min blotte Tilsyneladelse vil kunne udøve paa Aktie-Tegningens Resultat, at de have villet bringe Ofre for at gjøre mig det muligt at bosætte mig i Kjøbenhavn.

Saa betydelig den Summa, De tilbyde mig, end er, ikke i og for sig, men naar der ses hen til, at den er tilvejebragt ved private, frivillige, anonyme Bidrag, saa vilde dog Hensynet til Sagens pekuniære Side ikke kunne bevæge mig til Opbrud, thi jeg vil efter al Sandsynlighed ved at forlade Amerika, hvor Barnum netop har gjort

mig et Tilbud, tabe i aarlig Indtægt omtrent det tredobbelte af, hvad Deres Velvillie sikrer mig.

Men jeg har altid ment, at mit egenlige Arbejdsfelt laa i Danmark. Jeg nærer selv den Tro, at jeg kan udrette mere, virke om end paa mindre vidtrækkende Maade, saa dog dybere i Danmark end noget andet Sted. Thi hvad siger Digteren:

I Danmark er jeg født og baaren,
Og der blev jeg for Tungebaand skaaren.

Jeg har aldrig kunnet vænne mig til Tanken om et definitivt Ophold i Amerika; jeg har aldrig villet afslutte Kontrakt med nogen amerikansk Teaterdirektør, fordi jeg intet Engagement ønskede i Amerika, da den Opgave at indvirke paa amerikanske Ynglinge intet Tiltrækkende havde for mig. Jeg har med stor Opmærksomhed fulgt Skuespilkunstens Udvikling i Norden og har med Glæde set mange af mine Forhaabninger om dansk Skuespilkunst langt hurtigere og fyldigere virkeliggjorte, end jeg for 10 Aar siden vovede at vente. Tribuner, jeg angav, ere blevne betraadte, Problemer, jeg antydede, ere blevne drøftede, Vink, jeg gav, ere blevne fulgte.

Jeg kan endnu i Øjeblikket ikke angive det nøjagtige Tidspunkt for min Optræden i Danmark. Jeg har ladet mig engagere paa en Tournée i the far West *foreløbig. Men jeg tror at kunne love, at jeg alt i denne Vinter vil kunne optræde enten paa „Boulevarden" eller i „Ligkisten". Med Tak og i Ærbødighed.*

Chicago, d. 28. Juli 1882.

Helga Bluhme-Jensen.

Mon han burde have været Etatsraad?

(Fragment, efter J. P. Jacobsen.)

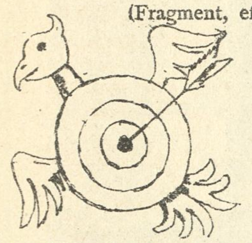

Mon han burde have været Etatsraad?

Af de fyldig-røde, virkelige, ubetalelige?

Af dem til 400,000 Kr. aarlig? Selvfølgelig ikke.

Burde han kun have været Kommersraad og hængt ud over Karethdøren som en overdaadig, usleben Diamant i et Katharina-Kors, ligegyldig dryssende de løbende Vexler ned til en Hob sortsmudsede Unger paa Vejen, der i Smaatrav snuser efter det fine Papir: et fornemt Glimt af al den ypige Procentrigdom derinde.

Og lad ham saa have den forbidragende Højhedsduft, der er ejendommelig for Erslevitternes Stamme, der er som af en kommunal Bestilling, Ærgjerrigheden fabler om i Drømme.

Eller skulde han have været Æres-Doctor, Kommersraaden?

Maaske.

En lille, rund, haarmager Doctor kunde han være, bajerfed som en Svanholmensgast, og saa skulde han hænge der i letfortjente Ridderbaand og være som et Fingerkys til Værtshusholder-Korporationen. En Doctor kunde han være, der kommer lige fra Invaliderne gaaende taktløst saa midt ad Vejen, glad over at han nu kun har det halve af en Fjerdingvej og en lille Lunte til Gehejme-Etatsraaden.

Hvad nu han tænker paa?

Mon paa en Mono-Pol, hvor der skulde kunne gameles en Jødekage?

Hou, gaar' en godt igjen?

Ingen véd det. Men burde han dog egenlig ikke have været Kommersetatsraad?

Lad ham nu være det. Saa er han den!

Slaget ved Stiklestad.

Just paa samme Sted, hvor Norges egen
Konge fordum ryddet blev af Vejen,
Sloge Lejr i Telte og i Træboder
Nys en talrig Flok af Norges Fæ—
Norges Fæste og dets bedste Værn.

Mellem dem gav ogsaa Bjørnson Møde
Som den rødeste iblandt de røde,
Og de Ord, som ham fra Læben falder,
Gjorde her, som overalt, Ra—
Radikale glad i Sind og Skind.

Hvad der skete før og nu ved Stiklestad, han skulde nærmere udvikle;
Den Gang var det Kongen over Landet,
Nu det Bonden er, som gaar i —
Gaar i Spidsen for den nye Tid.

Til de norske Normænd ifra Norrig
Sagde han, at Landets største Sorrig
Var dets Kongemagt, som alt forhaler,
Saa man ej forandre kan Sig—
Kan sig efter Verdens Gang og Krav.

For en saadan Drot vil Fanden hakke sig
Hver en indfødt Normand helst betakke sig!
Vi bør ej gi'e til en Drot af Sverige
Appanage! Norges Mænd er gjer—
Gjerne bleven regnet for de smaa.

Ned med Kongedømmet af Guds Naade!
Folket bør i al Ting selv sig raade;
Thi, naar Folket er sin egen Herre,
Kan man bande paa, saa bli'er den vær—
Bli'er den værdigste for Styret sat! —

Sluttelig man vedtog, at i Tide
Kongen Folkets Villie faar at vide:
Gjør han ej, hvad Folket vil begjære,
Saa maa han naturligvis la—
Lave strax sit eget Afskedspas.

Og før man drog hjemad, saa man tidt i
Glassene med Sverdrupsk Aqvavit i,
Saa man kunde mellem Krat og Tjørn gaa
Ganske sikkert med en vældig Bjørn —
Bjørnsonsk løftet Stemning i sin Barm.

Bulletin.

Hr. Herman Bang har maattet opsætte sine dramaturgiske Forestillinger paa Grund af Upasselighed. De tilkaldte Læger have endnu ikke kunnet afgjøre, om Sygdommen skyldes Mæslinger eller Børnekopper. Hans Tilstand skal dog ikke være ganske haabløs.

Til Leje. En god, om end noget brugt Martyrglorie kan, paa Grund af anden Bestemmelse, erholdes til Leje for 4 a 5000 Kroner aarlig. Lysthavende bedes at indlægge Billet mrkt. **G. B.** *p. t.* Berlin, paa dette Blads Kontor.

Barnlig Gisning.

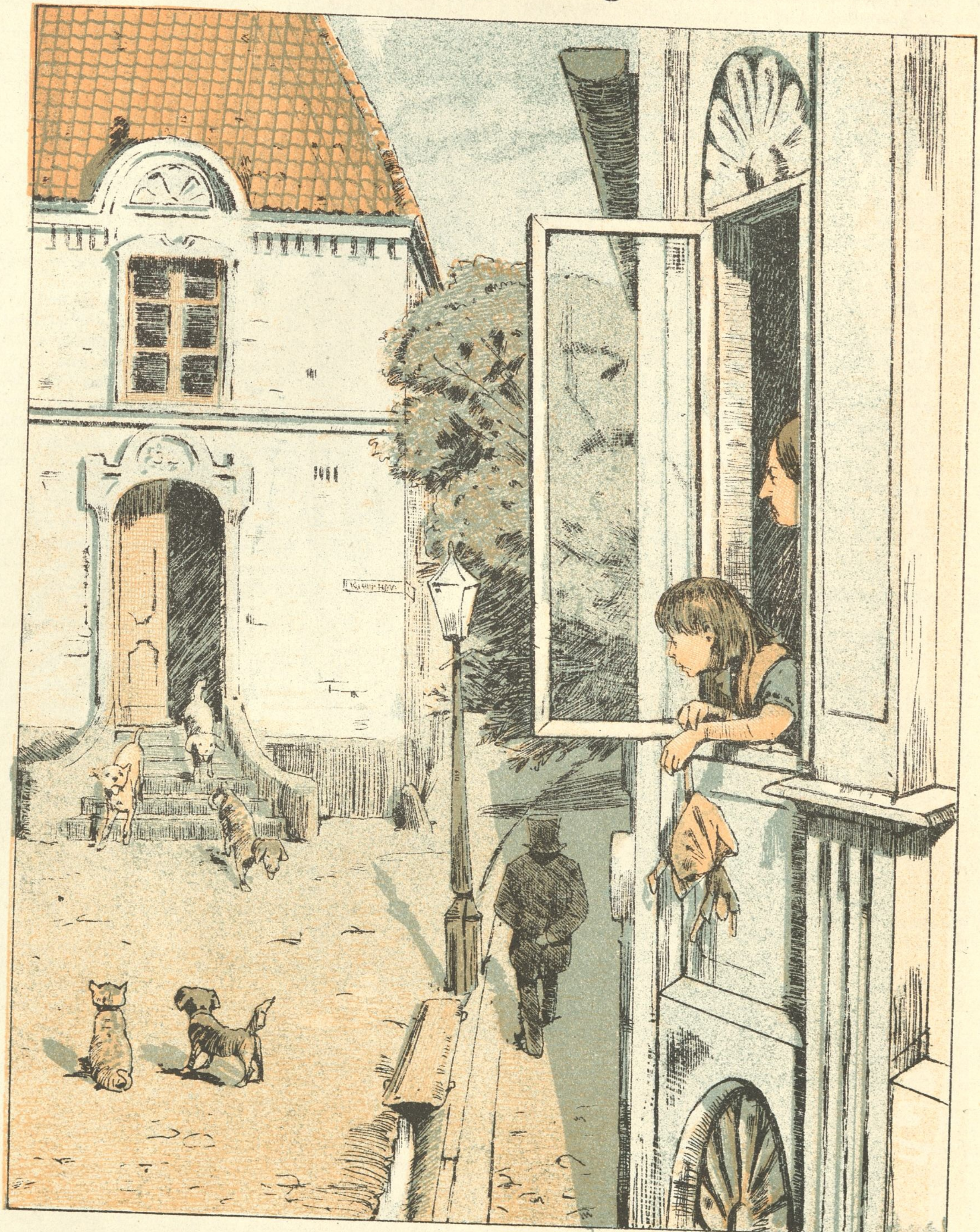

— Mo'er! Tror Du ikke, det er Berthelsens Fødselsdag i Dag?
— Hvorfor skulde jeg tro det?
— Jo, for der kommer tre Hunde ned ad hans Trappe, og de har vist været oppe og gratuleret ham.

Paa Taget — paataget?

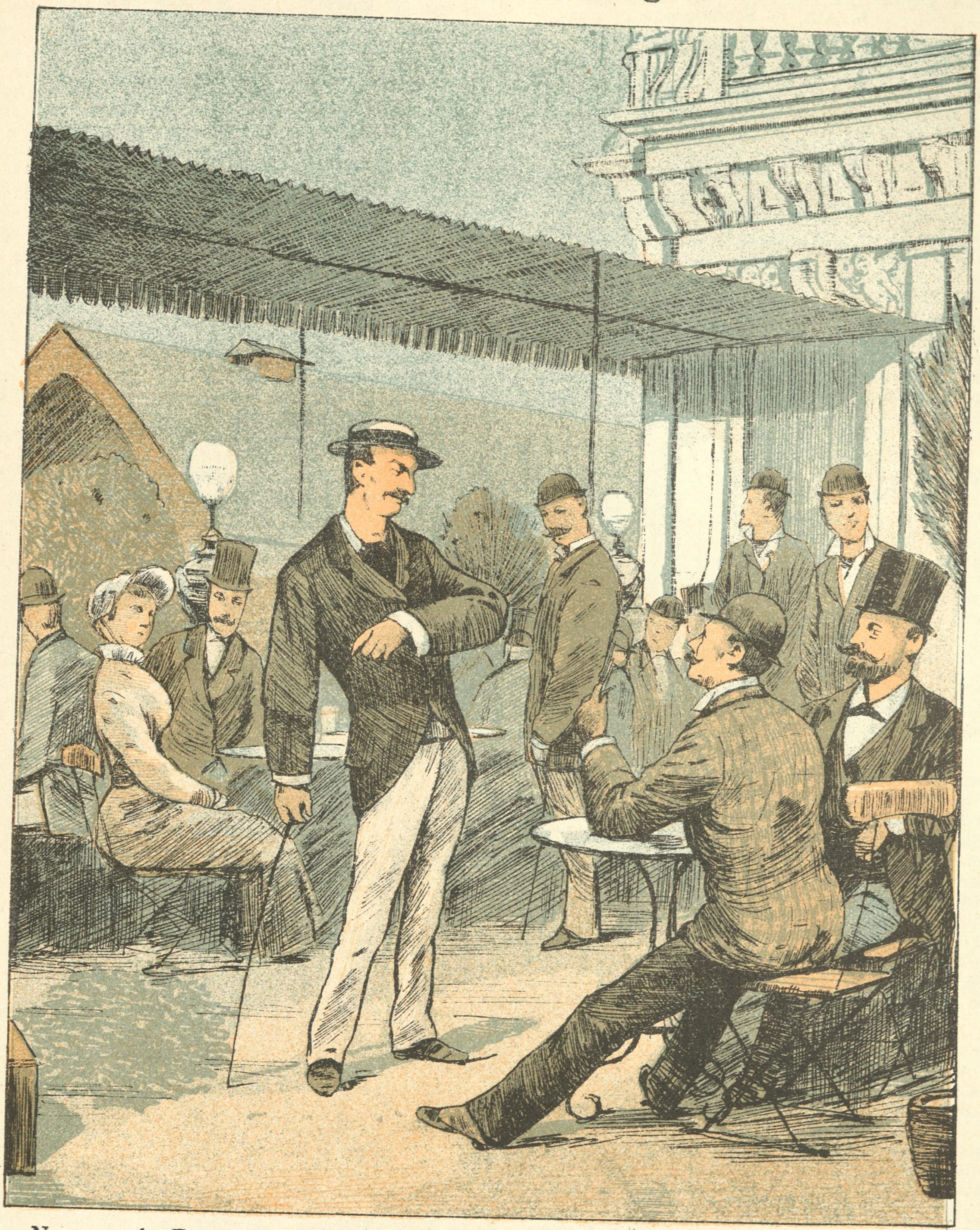

— Naa, gamle Dreng, Du har nok været paa Bimpel i Aften, sikken en Bjørneunge, Du trækker op med!
— Selv Bjørn! Jeg — hi — fejler sg'unte noget.
— Passiar, min Engel! Du har jo en rigtig lille Hat.
— Fejl Hat — hi — det er bare paa- hi -taget!

Amor og Psyche.

(5. Akt, 3. Scene).

Processoren og Etatsraaden flyvende gjennem det stjerneklare Himmelrum.

Prosessoren.
Højt Du svinge
Dig, o Heyman!
Ned Du tvinge
Punch's Begmand!
Se, han viger,
Mens Du stiger,
Dybt han bæver,
Mens Du hæver
Dig og svæver
Op mod Stjerners
Lyse Kor.

Etatsraaden.
Fryd er vunden
For mit Hjærte,
Nu er runden
Og forsvunden
Fortids Smerte;
Gjennem Sorgen
Glædens Morgen-
Berling — bryder,
Den mig fryder
— Trods »Reversen*)« —
Nu er aflagt,
Glemt og gravlagt
Helt Kommercen.
Højt nu lyder
Sejerssang.

Processoren.
Alt Du skuer
Nær de høje
Slottets Buer;
Hofbal luer
For dit Øje,
Og den rare,
Fine Skare
Til Dig blinker,
Huldt Dig vinker
Nu i Konge-
Salen ind.

Etatsraaden.
Du, som kjender
Stjerners Vrimmel,
Du, som tænder
Lys, der brænder
Paa vor Himmel,
Erslev, bær mig
Højt, og lær mig
Til et Minde
Fast at binde
Hver en Stjerne,
Venstres fjerne
Børn at hilse
Med et Navn.

Processoren.
Stands da i Farten din Vinge,
Følg mig med sagtere Flugt,
Mens vi beskuende svinge
Os over Kalvebods Bugt,
Medens din Tanke beregner
Tabte og vundne Procent,
Jeg Dig et Stjernekort tegner,
Hilser paa hver en Bekjendt.

Etatsraaden.
Nævn mig, Du stjernebesaaede
Lærer i Geografi,
Alle de Stjerner, Du naaede
At faa med i din Astronomi.

Processoren.
Schandorfs Lyra Dig fængsler,
Den, som om »Smaafolk« klang,
Den, som Grisenes Længsler
En Gang saa kraftig besang,
Hisset, hvor Lyset er rød're,
Mellem de Sorte og Smaa
Ser Du de herlige Brødre
Georg og Edduard at staa;
Skjul mellem Skyerne titter
Frem der en Stjerne saa smukt,
Det er den yndige Cither,
Otto Borchsenius har brugt.

Etatsraaden.
I Vandmandens Tegn han glimrer;
Men som en »Rødtjørn« i Knop
Hisset i Taagerne flimrer
Den lille Karl Gjellerup;
Men hvilket Navn har de trende
Funklende Lys paa vor Sti,
De, som en Hilsen os sende,
Nu vi dem svæve forbi?

Processoren.
Hist stiger Secher betynget
Af Fortidens Martyrkrans:
Skeel ham fra Posten har slynget
Ud i Rummet med Glans,
»Ægtemænd« har han skrevet
Som Yngling, med liden Forstand;
I Aarenes Løb er han blevet
Selv dog en ægte Mand.
Hist, hvor os Branderne vinke,
Som gjennem Mulmet en Skat,
Hvor Kjældermændene blinke
I Vaasets begsorte Nat,
Axel Henriques vejer
Kritisk Talenternes Vægt;
Med salig Eduard Meyer
Er han vist nær i Slægt.
Hist som et daarligt Portræt a'
Frankrigs store Tribun,
Den korpulente Gambetta,
Tungerap, kløgtig og lun,
Hørups trofaste Tilbeder
Fordum i »Morgengnavs« Kor,
Nu paa end — rødere Steder
Straaler den store Cantor.

Etatsraaden.
Schtolte og glimrende Venner,
Prætorianervagt!
I, som til Orkus sender
»Punch« med Schandorph i Pagt,
Bøde skal han mig Skaden,
Spotten hævne jeg vil.
Slaa I kun løs paa Raden!
— Jeg gi'er Pengerne til.

Processoren.
Kvæg kun dit Øje, o Heyman,
Gjerne med hine jeg drog
I Kamp mod Fjenden, men ej man
Imod mine Tilbud tog.
Opad dog nu imod Solen!
Lad svinde Kummer og Sorg!
Lad Hougaard sejle mod Polen!
Vi flyver til Christiansborg.

(De svæve videre).

*) 3000 Kroner.

Wegleiter
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Zweite verbeßerte Theil.
(Fortgesetzt).

Friederichsberg.

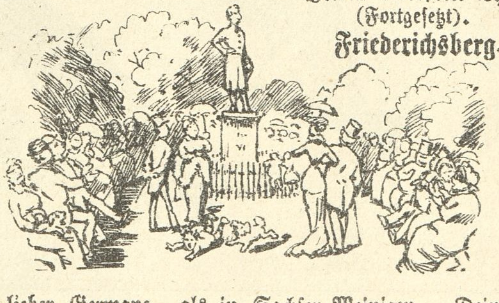

Ich sehe auf ihre Beine, dafs Sie ein Bischen müde geworden geblieben ist. Setzen wir uns daher auf einen dieser halbrunden Bänker. Diese zwei Bänker werden „Sachsen" genannt, weil darin die Vorbeipassirende so gewaltig geschoren werden bleiben von spitzen Züngeln ältlicher Jungfern. Es ist nicht so gemütlich da, lieber Germane, als in Sachsen-Meinigen, -Deinigen oder -Seinigen, wird auch kein Oel hier getrunken. Der alten Mann da mit dem blossen Kopfe ist unser alte König Friederich der sechste. Er hat nach seinem Tode nur den Hut verloren, im Leben verlor er, weil er nicht auf seinem Hut war, mehrmals den Kopf. War auch dieses von ziemlich schlechter Bonitet. Gleichviel wurde er viel geliebet, war auch ein braver Mann, und noch hängen seine ehemalige Unterthäner

sich bisweilen um seinem Halse. Das ist aber polizeiwidrig und streng verboten wie auch im Grase zu gehen oder die Schwane mit Sodapastillen zu füttern. Gehen wir auf die „Bakke". Hier ist einer der Kopenhagener Jünglingsstellen, wo er jede Pfingstenmorgen in grossen Scharen hinaufwandelt um die Sonne tantzen zu sehen und dazu mit kleine leckere Salzwasserkrebsthiere (dänisch Rejer) zu dejeuniren. Die kleine Ballet, welche die freudige Pfingstensonne hier im zierlichen Solopas auszuführen pflegt, soll eine besondere appetitweckende Kraft besitzen. Bin selbst niemals da gewesen, habe auch nur eine Sonne im Friederichsberg tantzen gesehen, war aber keine göttliche Pfingstenmorgensonne, aber eine kommunalische grundgesetzliche Abendsonne, welche mit Bomben und Schwärmern garnirt auf eine sehr demokratische, völkerliche und grundgesetzfreudige Manier herumschnurrte. Ob wir jauchsten! Unser Magistrat gönnt so selten die Mitbürger so ein Bischen Feuerwerckerei, und wir bekommen nur sehr selten einen wirchlich grossartigen Feuerbrand, denn das duldet unser Brandmajor, der Schönheiter, welcher selbst ein frischer Feuer ist, gar nicht, weil unser Brandwesen eine solche vielleicht nicht löschen konnte, und darum müssen wir uns mit kleine Kwistkammerblinkfeuer genügen, welche man nur riechen kann aber gar nicht sehen. Und was riecht man nicht in Kopenhagen! Das werde ich eines eigenen naturalistischen Kapitel widmen.

Kopenhagenische Gerüche.

Stellen Sie sich hier auf den „Bakke" und stechen Sie ihre germanische Erdapfelnase über den da unten liegenden Stadt weit hinaus! Was riechen Sie? Ist das nicht eine liebliche Melange? Dominirend ist das Thrankocherei, dessen scharfe Thränendüfte ihre Nerven kitzeln. Dazwischen schleichen sich gleich liebliche Zephyre kloakische, gassometrische, tagesrenovationliche und rosenauliche Magistratslüfte. Draussen im Oeresund dampft der Dijmphna gegen Polen. Leise steigt den Dampf wie ein süsses Moccatraum in gamèlodische Rhytmen gegen den Himmel. Aber von Trinitatis kommt ein widerliches Geruch. Was ist dass? Knoblauch! Wenden wir lieber die Nase gegen das Schiessbahn. Da wird ein feiner Virak gebrannt, worunter sich menget die süsse Düfte besserer Mittage und das Geruch frischgebackener, invalidswohlthätiger, dreitausendkronengebender Etatsräthe. Mann konnte daraus ein ganz loyales Schnupfen bekommen. Aber von Tivoli höre ich Balduins Töne heraufwirbeln, welche auch zum Besten der Invalide in specie die taub Gewordene abgeleiert werden. Auch davon spüre ich eine besondere kapellmeisterliche Beigeruch, habe auch eine sehr feine Nase für Solches. Riechen Sie den Lunte nicht? Nein! Ja gehen wir denn lieber weiter.

(Fortsetzung folgt.)

Mosaik.

I Tirsdags behagede det Hs. Maj. Kanonkongen at lade tage forskjellige Billeder af sig hos den herværende Hoffotograf.

* * *

Fra samme Atelier er der udgaaet nogle meget vellykkede Gjengivelser af den paa Boulevarden optrædende Hurtigmaler; disse høre selvfølgelig til de saakaldte Øjebliks Fotografier.

* * *

Landskabsmaler A. Petersen forlod igaar Hovedstaden med den første Sporvogn til Vibenshus paa en kortere Tur, for at optage Studier der.

* * *

Historiemaler B. Petersen begav sig i Aftes til Schweitzerne for at gjøre Forstudier til sit halv arkitektoniske og halv historiske Maleri: »Indtagelsen af Rom«.

* * *

Marinemaler C. Petersen opholder sig for Tiden ved Vandværkets Søer, hvor han allerede har taget flere Skitser i Vandfarve.

* * *

Dyremaler D. Petersen er hjemkommen fra sin Rejse til Eremitagen, hvor han har gjort Studier til et Maleri, som er bestilt af Formanden for »Selskabet til Dyrenes Beskyttelse«, Hr. Kammerraad Lembcke.

* * *

Genremaler E. Petersen afrejste igaar til Klampenborg for at hente Motiver til sit store Maleri: »Jødernes Overgang over det røde Hav«.

* * *

Ramløsa Helsobrunn. Man caen ikke sige andet ẽnd, at der iAar er kommet Fart, næsten Caenefart, i dette Etablissements Ledelse. Den 18. ds. var der saaledes arrangeret en Kaproning mellem Caenoer. Den 19. afholdtes Fest for de sydsvenske Caenibaler. Til i Aften er der anmeldt en Promenade-Koncert i den nye Park, kaldet »Caenaans Land«, hvor blandt andet en ny americaensk-dansk-svensk Caentate samt Variationer over Melodien: »Hvad har stakkels Neger gjort? Er han ond, at han er sort?« vil komme til Udførelse. Og endelig vil der i Morgen finde en Theaterforestilling Sted, hvor der vil blive opført: »Lad os skilles ad«, »Caen ej«, Familjmålning af Secher, (tidligere opført paa Trinitatis Kirkeplads) og »Den forlorne Mulat«.

* * *

Tivoli har engageret en ny Sortekunstner, denne Gang en Klavervirtuos. som vil optræde med det Første. Denne Neger hedder Flor fina Colorado Claro Regalia og er importeret fra Havana; han medbringer selv sit Instrument, der har en ejendommelig Kolorit, idet alle de hvide Tangenter ere sorte, medens de sorte ere hvide. Den Sort Instrumenter ere meget almindelige i Lande, der har en sort Befolkning, og kaldes til Adskillelse fra Fortepianoer for Sortepianoer.

* * *

Totalafholdsforeningen foretog i Gaar sin aarlige Sommerudflugt, som denne Gang gjaldt Kirsten Pils Kilde i Dyrehaven. Kl. 4 samledes 300 Totalister paa Vandkunsten og kjørte derfra til Bestemmelsesstedet i en lang Række Vandvogne. Ved Kilden spistes der til Middag, og Spisesedlen lød paa: Vandsuppe, Vandhøns i vol-au-vand, Vandmelon, Vandkalvesteg, Vandbakkelser og Vand og Brød. Ved Bordet tømte Formanden, Totalisator Vandberg, et Vandglas for Foreningens Æresmedlem Hr. Vandinspektør Poulsen og takkede ham for hans store Vandværk her i Livet. Vandinspektøren takkede og gav Formanden Ret i Totaliteten, men bemærkede beskedent, at han des værre endnu ikke havde faaet opfyldt hele sit Vandværk, men haabede nok, at det vilde ske i en nær Fremtid. Senere paa Aftenen gjordes der Holdt ved Klampenborg Vandanstalt, hvor der serveredes Vand paa Maskine.

* * *

Et godt Raad hver Torsdag.

Vi have tidligere, som vore Læsere maaske ville mindes, under denne Overskrift meddelt forskjellige Midler og Maader, hvormed man kunde blive af med Sommerens Plageaander, som især generer de kjøbenhavnske Landliggere, saasom Myg, Fluer, Fregner osv. Vi have nu fra forskjellige Steder paa Strandvejen faaet tilstillet en Del Forespørgsler om, hvorledes man lettest skulde gardere sig imod de der grasserende Semiter. Da vi imidlertid ikke kjende nogen Methode, som i Længden er holdbar, anmode vi de af vore ærede Læsere og Læserinder, som skulde være saa lykkelige at kjende en saadan Methode, om at meddele os denne, og vi skulle da i et følgende Nummer gjøre os en Fornøjelse af at offenliggjøre den.

Lykke paa Rejsen.

For Sagens kjække Leder
Og Skibets Hjemkomst ad Aare
Vil Bønnerne fra dets Rheder
Vi blande her med vore.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 27. Juli. Nr. 30,a.

PUNCH.

Lovlig undskyldt.

— Mo'er! Maa Hans og jeg ikke nok i Dag se i Din Kommodeskuffe, Du véd nok?
— I har vist allerede været i den, Børn!
— Nej Mo'er, vi har ikke, vi har ved Gud ikke — vi kunde ikke faa den op.

Uskyldige Fornøjelser.

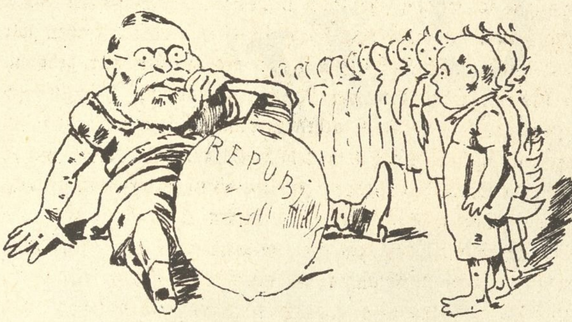

I Jyderup blev holdt et Venstremøde
I Smag med det, man nys i Norge saa;
Her mødtes Bogø-Drottens egne Røde
Supplerede med nogle ganske faa
Af Evropæernes de Sorte smaa,
Fra hvilke Sang og Tal er enigt løde;
Kun TAUBER tog ej Del i denne Gammen, —
Hvis han var med, han tav og tygged' sammen.

Først tog Hs. Majestæt Kong BERG til Orde,
For Danmarks Konge holdt en Tale han
Og ønsked', Samme snart fortjent sig gjorde
Til Navn af Landets første Venstremand;
Hvis ikke, var det klart, at Folket burde
Et nyt System, lig BJØRNSONS, ha'e i Stand
Og bringe BERG, i hvem dog stadig Stof er
Af Degnen, vores Kongehus til Offer».

Ved samme Lejlighed et velment Hib
Han gav de trende tusind fynske Bønder,
Som endnu Kronens falske Glimmer ynder
Og ej vil gi'e paa Kongemagten slip.
I dette Spørgsmaal stak for Resten DØNNER-
GAARD ogsaa lovlig dybt sin Næsetip;
Om Kongens Ret, som om han vil beklip 'en,
Aldeles aaben raa han raabte: «Slip 'en!«

Saa mente JUEL, det lod sig ej bestride,
At Landets Vel har kun en sikker Havn
Hos Bonden, paa hvis Indsigt man bør lide,
Og som kan sige: «Vi alene vide,
Hvad tjene kan til Landets sande Gavn.»
Der ser man, mellem Juel og Fastelavn
Er ej saa langt, som mellem Samfundslagene,
Naar Venstre holder Jul i Hundedagene.

Men fremfor alle sammen glimred' WEDER-
KINCH MADSEN med den gyldne Visdomsskat,
Der stammer fra en billig Doktorhat
Og som paa Glatis immervæk ham leder;
Paa Kongedømmets Viderværdighed
Og Højres Daarligdom han svært tog fat
Og gav Bevis for, vi har til en Lov Trang,
Som kunde klare hans Begreb om Skovtvang.

Kort sagt, paa Talere var ingen Brist, men
Paa Kongemagten alle sammen stikle gad,
De raabte lydt: Fram Bondemænd og Chrest-Mænd!
Og gjorde Jyderup til Danmarks Stiklestad;
Her kæmped' Bondehøvdinger som hist, men
Den sorte Snak, hvori de sig indvikle glad
Paa Valen, gav hin Lighed sær Bestyrkelse:
Den kulminered' i total Formørkelse!

Wegleiter
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Zweite verbeßerte Theil.
(Fortgesetzt).

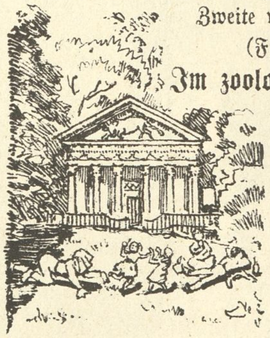

Im zoologischem Garten.

Nun, lieber Germane, wollen wir durch den Apistempel gehen, welches so nach dem von Kuhfuss'es Historienbuch jedem Dänen wohlbekanten Kuh Apis aus ägyptischer Ursprung genannt, obwohl in seinem hiesigen Tempel nicht das volksthümlige œgyptische Pharao gespielt wird, sondern nur den Waarenlotterie. Denn der Pharao würde hier nicht populair sein der Antisemitenbewegung wegen. Sie kennen wohl das Verslein:

König Pharao war ein ungötzlicher Kropf und so weiter. Nun sind wir dann im zoologischem Garten, und ich ahne wohl, wohin Sie, lieber Darwinist, ihre Schritte hinsteuern möge. Hier sehen sie unsere Affenkatzen! Nicht dass diese alle unsere einheimischen Affenkatzen sein würden sollten, die meisten sind auf Tournée über das ganze Land, aber einen guten Einblick in unsern bavianischen Privatleben (dänisch Orangutankegang) werden Sie doch erlangen können. Wird nicht ihr fühlendes Herz von Familienstoltz bersten! Da sitzen sie des Urwaldes urtypischen Urältern der Menschheit im idyllischer Philosophie des Unbewussten, Flöhen auf einander einkassirend! Die alte da, welche ihr graues Kopf so bedachtsam krätz, ist vielleicht unser Tiptipaltgrossmütterlein gewesen. Ich sehe

sohnsöhnliche Thränen ihre Brillengläsern bethauen. Innige Rührung steigt seufzend aus euer Busen, und den zitternden Lippen entwindet sich frohlockend des Dichters allumfassender Liebesgedicht:

Seid umschlungen Millionen!
Dieses Kuss der Affenwelt!

Hätten wir den Gjellerup hier, wir würden ihn loorbeerkränzen! Aber es sind auch Affenkatzen, welche nicht so gut sind, und böse Affenkatzereien betrieben. In goldenen Thal herschet nicht die Philosophie des Unbewusten, sondern die des Hegels, welche auf kaufmännische Principen basirt mit den Gebrüder Philipsen auf Kant gekommen sind, weil der Hegel nicht nur den Musen, sondern auch den Kammerherren huldigt und dessen parisischen Schützlings aus französischen Provinzblätter gesammelte Lesefrüchte im Drucke befordert hat. Das ist für die Gebrüder Philipsen ein kalter Ein. Gehen wir lieber weiter! Hier sind die Elefanten. Die Elefanten sind die klugsten Thiere, und die Ritter von Elefanten die klugsten Menschen, und weil Klugheit das Menschheit regieren soll, sind auch so viele regierende Fürsten Ritter von Elefanten. Auch der Fischer war ein kluger Mann, konnte aber nicht regieren, und daher Ritter des Elefanten auch nicht werden, was seinem ehrgeizigen Elefantasie ihm doch mehrmahls vorgespiegelt haben dürfte. Aber das war und blieb ein Elefantom. Gehen wir zu den Bären. Die hiesige Bären sind am meisten hier geboren. Der Bärensohn aber im Norwegen und der Bärenbach in Jütland. Viele Leute gehen hier mit Bären ganz friedlich umher und gebähren sich doch sehr civil, aber Militæren, welche mit Bären angetroffen werden, erhalten einen Brummentour zum Strafe. Der Eisbär liebt am meisten das Eis, aber die jetzige Sommer ist das Eis sehr theuer, und die Eisenkrämer dienen ungläubigen Avancen um die Eisenfresser zu begnügen. Daher ist auch der Lieutenant Hougaard zum Eisenpole abgesegelt um ein Eistransport zu etabliren. Einen Kameel haben wir nicht, nur ein Gamèl, und der ist gar nicht so puckelrückig. Dromedaren haben wir aber genug, sind aber nicht heute in der Stadt; aber wir können eine grosse Menge den ersten Mondtag im Oktober erwarten um einen Dromedarstellung auf dem Redestuhle zu geben. Aber so lange verweilt kein echter Germane in Kopenhagen.

(Fortsetzung folgt.)

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing

XXXVII.

Saa Du vil rejse til Kjøbenhavn!
Ak, Fætter, den Rejse er ikke belejlig:
Kjøbenhavn er rar, Kjøbenhavn er dejlig,
Og jeg fatter saa godt Dit sugende Savn;
Men alligevel tager Du grovelig fejl i
At vente af Rejsen Nytte og Gavn:
Kjøbenhavn existerer slet ikke for Tiden
Undtagen af Navn.
Allerede for fjorten Dage siden
Er det rigtige Kjøbenhavn svundet hen,
Kun tomme Huse staar der igjen;
Man Bisselæder i Saalerne fik;
Og alt, hvad vi ejer af Kunst og Viden,
Af Selskabsliv, Theater, Musik,
Notabiliteter, berømte Mænd
Er borte i dette Øjeblik.
Ej en Forfatter, selv nok saa liden,
Ses hos à Porta, Fjende og Ven
Er flygtet for Solens Brænden og Sviden,
Der tørrede Blækket i deres Pen.
Her findes ikke en Stjerne af Rang,
Ikke en Gang
Saameget som Skyggen af Herman Bang!
Kun Operasanger Brun maaske
Kan man se,
Hvis ikke selv han er gaaet paa Tournée
Med Rée.
Ellers Ingen, uden en enlig Grosserer,
Der fra Børsen til Landstedet echapperer
For at nyde sin Middag og The,
Kun Tysker og Svensker omkringspaserer,
Udenfor d'Angleterre flanerer
Og parlamenterer
Med Drochekusken, der flot parlerer
Og Drikkepengene indkasserer,
Kjører én Tour, ta'er Betaling for tre.
Hvad vil Du her? Vent dog til September,
Eller helst til Oktober eller November,
Saa mylre de ind,
Alle Aandens herligrustede Kæmper;
Saa kommer der først i Sejlene Vind.
Nu er her øde. Schandorph, det Skind,
Slog vel i Avisen, den nok omtalte,
Paa Trommen forleden en Hvirvel og malte
Højre kulsort. Som Trolden Fin
Staar han i Samfundets Krypt den hvalte
Og rokker ved Pillen, men se, om den falder!
Der skal mere til end Rabalder.
Det var som, i en Ørken han talte;
Ingen lytted', Ingen gad svare;
Der er Tohuvabohu i Aandens Haller,
Paa Gaden der raabes med Rejer bare,
Mens Lyd af smaa Sortes Barneskralder
Fra Hjørnet paa Fjerdingen kalder.
Nej vent til Høst!
Saa bli'er der Liv og saa bli'er der Lyst!
Da skjænkes Dig Aandens Kauscher-Vin
Med Bekostning importert fra Berlin
Som et Slags Universalmedicin
Og Middel mod Romantikens Morfin;
Da skraales Hurra af det fulde Bryst,
Saa man næsten maa tænke: Quando satis?
Glæden bli'er stor ved Profetens Røst.
Mest glædes de Smaa ved Trinitatis,
Georgs Tale er Hjærtets Trøst,
Og nu — nu faar de ham gratis.
Gratis for dem, hvis Jubel toner
Højest maaske ved Beundrings-Koncerter
Gratis for Gjæsten, men ej for hans Værter,
Literaturens skjulte Patroner
Med de fire tusinde Kroner.
Et løjerligt Forhold i Grunden er der
Imellem Værdien af Nutids Personer:
For Georg Brandes firetusind!
For Kongen kun femogtyve Øre!
Jo vi er' komne net op at kjøre!
Fremad gaar det med Susen og Brusen,
Naar blot man ej vælter midt i Rusen,
Hvor Folk som Jens Busk
Paa Fremtidens Vogn agere Kusk.
Saa kører jeg heller med Bajer. Husk,
Han har faaet sig en Bane:
Ved Hinnerup nu Republikens Fane
Over Stationen stoltelig vajer;
Letsporet er Banen og svejer og drejer
Som Spind i Luften. Hvad bryder Bajer
Sig derom. Han spørger ej om Forstand.
Al den Slags Ting af Banen han fejer
Og lægger Skinner paa løse Sand,
Af sund Sands han ikke et Sandskorn ejer;
Og om Bajer med Sandhed det siges kan,
Han er stor som Fornuftens Banemand.
Ak Christian! Paa Papiret bragt
Jeg har nok igjen en Jeremiade:
Men Du, som har Skoven og Saltvandsbade.
Som aldrig „Algevandet" har smagt,
Tag dig i Agt
For at bytte — plager dig Fanden skinbarlig? —
Den friske Luft og Bøgenes Pragt,
Mod den solhede Østergade!
Er det mig, Du længes efter saa svarlig,
Det skulde Du strax have sagt!
Saa er den Sag heller ikke saa farlig,
Saa stil din Kummer, saa sluk kun Sorgen!
Mit Kjøbenhavnerfjæs det ge-lade
Skuer Du snarlig,
For jeg kommer med Dampskib i Morgen.

Problematisk.

— Men hva æ de no, te Pier Tømrer ha' gjør der?
— Det er jo et Flueskab, Marie, Du véd, jeg har saa længe ønsket mig saadan et.
— Ja, men hudden foer Di no æ Flouer te aa go derin?

Præventivt.

— Hvorfor slaar I dog det stakkels Barn saa tidt, Kristine?
— Jo, det er jeg skam nødt til; for Fruen kan ikke forestille Dem, hvor Ungen ligner sin Fa'er, og det maa dog bankes ud af ham i Tide.

En Fuglevise.

Hvor ellers man kvæger sig ved en Brønds
Velgjørende Mineralvand,
Blev muntret af Ænder og Duer og Høns
Og behørige Hanegal man.

Hvor Ammerne passe saa godt paa de Smaa
Og til det Spil gjør gode Miner,
En Samling af kunstige Mødre man saa
Og diverse Rugemaskiner.

Og der var Høns fra det ganske Land,
Den Samling var slet ikke lille.
Og dog var det Hele det bare Vand
Mod Fjerkræet, vi kan udstille.

Vel var her Prøver af mange Slags,
Thi rig er Nationen paa Luner,
Men vores Processor tog virkelig strax
Palmen blandt Havens Kalkuner.

Selv Rugemaskinerne faar os ej let
Til at give fortabt bevæget;
Vi Kjøge-Høns har, som galer, før ret
De er komne ud af Ægget.

Og for Kommiteens sagkyndige Dom
Vandt sechert Medaillen, tror jeg,
De sorte smaa Hanekyllinger, som
Paa dereses Mødding kror sig.

Og saadanne Karle af Smaafolk vi har,
At ikke blot Hanen gale
I deres Hønsesti daglig de la'er,
Men de la'er selv Fan'en gale.

Gæs vi fra Wederkinch-Madsen faar,
En bedre Sort man ej kjender;
I Bergs Aviser i Vandet gaar
De delikateste Ænder.

Med Duer vi har det lidt mere smaat,
Dog kan man sig derfor berolige:
Et Olieblad har vi, som sechert er godt
At ha'e, naar man har taget Olie.

Kort sagt, vi har Fjerkræ af første Sort,
Og Chresten med Forbundsfællerne
Var altid de klogeste Høns i den Sport,
Som kaldes at gjøre i Nælderne.

Et Redaktionsmøde.

Formanden vilde strax meddele, i hvilken Anledning han havde sammenkaldt dette Møde, men vilde forinden anmode om, at Dørene maatte blive lukkede, ikke fordi at her var Noget at skjule, men fordi Naboens Kat, der nylig havde faaet Killinger, havde faaet sin Gang herind og hvert Øjeblik indlogerede sine Smaa her paa Kontoret. Han havde forleden fundet to i Papirskurven, en i Lommen paa sin Arbejdsfrakke og en eller to kravlende omkring paa Skrivebordet mellem Rimbreve, Kaffepassiarer, Byraadsmøder, Mosaik og andre kostbare og skrøbelige Sager. Naar Staten befalede det, var han rede til at modtage hvilkensomhelst Indkvartering, men han holdt ikke af frivillig Oversvømmelse af Uindbudne. Han vilde derpaa gaa til Sagen. Fra en for sin usigelige Godgjørenhed bekjendt Kommersetatsraad havde han nylig modtaget en Skrivelse, hvori bemeldte Kommersetatsraad meddelte, at han i en nær Fremtid agtede at oprette et Legat for Bladet »Punch»'s Medarbejdere, ikke fordi han antog, at de i nogen Maade kunde trænge dertil, men nærmest for at de af og til kunde gjøre Rejser til Paris, Italien, Schweitz osv., med det Maal at samle nye Indtryk osv.; han vilde imidlertid først forespørge, hvor stort det største Legat var, Bladet ejede, da han agtede at gjøre sit dobbelt saa stort. Formanden kunde ikke forstaa dette Brev. Hvad var Meningen?

Det idiotiske Medlem tænkte sig, at Kommersetatsraaden mulig ansaa den ærede Formand for aandelig Invalid.

Formanden trode dog ikke, at dette var Grunden?

Det højtravende Medlem vilde ligne Kommers-osv. ved Cedren paa Libanons Høje, i hvis Skygge den trætte Hyrde kunde hvile baade sig selv og sine Kameler. Af Veldædighedens Kedrons-Bæk havde han udøst sine Skaaler over vort Hoved; men brændte ikke denne Gave som gloende Kul?

Idioten foreslog Kokes?

Formanden: Hvorfor Kokes?

Idioten bad sig fritaget for nærmere at forklare Meningen.

Formanden gav atter Ordet til

Det højtravende Medlem, som maatte beklage den stedfundne Afbrydelse. Han var uvant med Afbrydelser. I Følge sin Stilling og Rang havde han hidtil altid kun havt den Ære at udbringe Skaaler for Hs. Majestæt Kongen eller andre fyrstelige Personer, hvor han ikke resikerede at blive afbrudt. Nu var det ham umuligt igjen at finde Traaden.

Formanden beklagede meget det skete. Kun i Betragtning af Idiotens ringe Aandsevner og deraf følgende delvise Utilregnelighed havde han undladt en streng Tilrettevisning. Han havde imidlertid grundet over selve Sagen. Der maatte være Et eller Andet i Vejen. Han kjendte Kommersetatsraaden fra gammel Tid og vidste, at han ikke var den Mand, der gav en Pære bort, uden han fik to Æbler igjen. Han helmede ikke, før han — naturligvis saa billigt som muligt — var bleven virkelig Gehejmejustitskammerkonferentskrigskancellikommersetatsraad, og det eneste virkelig betegnende i denne Titel, vilde dog den sidste Stavelse »Raad» være, fordi den antydede, at kun Folk, der havde godt Raad: Tietgen, Heymann, Holmblad osv. nu til Dags tillod sig den Slags Luxusforbrug. Han vilde foreslaa at nedsætte et Udvalg, for at undersøge, hvad »die Absicht» kunde være.

Forslaget vedtoges, og det bestemtes, at Udvalget kun skulde bestaa af En. Hertil valgtes det idiotiske Medlem enstemmig.

Det idiotiske Medlem takkede. Han vilde strax afgive sin Betænkning. Først bad han om et Glas Vand. (Bevægelse).

Formanden bemærkede, at det var første Gang, det var hændt, men vilde Idioten absolut nedværdige sig til at drikke Vand, maatte han, hvor ondt det gjorde ham, lade ham have sin Villie.

Det idiotiske Medlem vilde berolige Forsamlingen. Det var ingenlunde hans Hensigt at drikke Vandet. (Hør!) Han vilde kun bruge det til en Lignelse. Han vilde ligne Heyman ved et Glas kjøbenhavnsk Drikkevand. Det var fuldstændig uskadeligt. Onde Mennesker og mikroskoperende Kemikere havde villet finde søndersøiske Traadalger deri. Det Uheldige ved denne Gisning var, at det slet ikke var Vand fra Søndersøen. Han havde forleden ved en Fejltagelse drukket en Mundfuld, og Smagen, der ikke var ulig Whiskytoddy, havde ledet ham paa det rette Spor. Ved nemlig at sammenholde et Hyl i »Dagbladet«s Landbrugstidende over den vaade Forsommers uheldige Indflydelse paa Tørvemoserne, med Loven om skadeligt Vands Afledning havde han udfundet Gangen i det Hele. For nemlig at skaffe Landmændene Tørv havde Magistraten vandet de den anbetroede Kreaturer med Mosevand. Der var for øvrigt ingen Ugler i Mosen. Han havde ved kemisk Undersøgelse ikke fundet saa meget som en Ugleunge, ja ikke en Gang Blommen af et Ugleæg. Analysen udviste 10 % Vand, 50 % Tørvemuld, 3 % Hundestejlerogn og 37 % vel udviklet Hundestejleyngel. Han havde nu ligeledes analyseret Heyman, men kunde ikke bestemt sige, hvor mange Procent han indeholdt, da dette varierede efter Forholdene, fra 7 til over 50. Fra denne Grunden over Sagens Kjærne havde han vendt sig til en Undersøgelse af Sagens Yderside, dens Skal. Han havde lige af Formanden erholdt vedkommende Skrivelse og havde først undersøgt Konvoluten. Her var det, han gjorde sin mageløse Opdagelse. Kommersetatsraadens Bud havde nemlig begaaet den Fejltagelse, at aflevere Brevet paa »Punch«'s Kontor. Det var ingen Under, at Formanden, der kjendte det klassiske: *Timeo Danaos et dona ferentes*, var bleven mildest talt uhyggelig. Men lige saa lidt som dette muddrede Glas kjøbenhavnske Drikkevand var bestemt til at blandes i vor Bolle, lige saa lidt var dette Legat bestemt for Nogen af os. Hvis Formanden vilde være saa venlig at kalde en Dreng ind fra Gaden, som var tilstrækkelig intelligent til at vide, hvor Rundetaarn var, vilde han ved Hjælp af en saadan lille Gangerpilt snart kunne faa Legatet til sit Bestemmelsessted.

Det geografiske Medlem kjendte godt Stedet, naar man havde passeret Jordan —

Det idiotiske Medlem var ikke i Tvivl om, at Geografen var orientaliseret i de Egne, og skulde gjerne have lagt Beslag paa hans Tjenstvillighed som Bybud, i Fald han ikke havde vidst, at Geografen netop paa dette Sted vilde løbe for stor en Risiko. Ægypterne havde desuden for nylig mishandlet Jøderne, og den ærede Geograf, der paa Grund af sin pyramidalske Indbildskhed og sin hele gaadefulde Sfinxnatur let maatte kunne mistænkes for at være en ægyptisk Nilhest af det tredie Dynasti vilde derfor, selv om han optraadte i en nok saa formumiet Skikkelse, løbe Fare for paa dette Kontor atter at blive fanget og lige saa ynkelig flaaet som sidst. Geografen — — —

Formanden bad den ærede Taler bemærke, at Geografen allerede var forduftet.

Det idiotiske Medlem var lige glad. Geografen og han misforstod sjelden hinanden. Efter hvad han havde oplyst, trode han ikke, der var Grund til at holde Udvalget længere samlet, og han bad derfor Formanden om Tilladelse til at opløse sig.

Denne gaves, hvorpaa Formanden hævede Mødet.

En Godkjendelse.

Om Chresten Berg vi sang saa tidt
Paa sammes tunge Vandring;
Nu om Christine-Berg vi lidt
Vil kvæde til Forandring,
Samt om dets Aktionærers Nød,
Da de blev ladt i Stikken
Og knap en Gang det tørre Brød
Fik ud af Brødfabriken.

Først var det den fatale Brand,
Som Aarsag var til Stødet;
Her Sprøjterne det bare Vand
Udskænkede til Brødet.
Og for hvad her til Spilde gik
I denne Ild- og Vandmasse,
Man, skjønt lidt knebent tilmaalt, fik
Erstatning i en Brandkasse.

Da Møllens Generalforsamling skulde likvidere.
Man til sin store Sorg fornam,
At man fik ikke mere
End lumpne fem og firs Procent
Af Aktiekapitalen:
Ved Branden har man slemt sig brændt
Og fandt ej Trøst i Kvalen.

Thi Berner sa'e: Her kunde man
Ej fler Procent uddele,
Formedelst man ved Møllens Brand'
Fik ikke brændt det Hele.
Thi Slanger i hans Paradis
Med Sprøjter kom i Følge
Og Vand, det var naturligvis
Ej Vand paa denne Mølle.

Saa kom Fabriken til Avktion,
Hvor Rubow meget villig
Ved Hammerslag gik paa og to'en;
Det var ej mer end — billig;
Man lod Reservefondet gaa
Til Rubows Pris i Løbet,
Fordi han ikke skulde faa
Grund til at angre Kjøbet.

Heraf hver Aktionær fik lært,
Hvad Mel til Kager angaar
Og »Gryn«, kan Svindet blive svært,
Naar der i Kornet »Brand« gaar,
Item, at det kan volde Nød,
Et Regnskab ret at tyde,
Samt at man nødig Levebrød
Til Bagerbørn skal byde.

Hermed følger et Tillæg, som indeholder
Punch's Juliroser.

Velkomsten.

Dyrekjøbte Doktor! Her vi møde,
Som vor egen hilse vi Dig kan,
Thi for Dig vi kæmpe vil og «bløde»,
At Du blive maa i Danmarks Land.

Ej Du vide faar, hvem Lønnen gi'es a,
Hvem vi ere, sige vi Dig ej.
Sorte Ravne mættede ELISA,
Ravnesorte Smaa skal mætte Dig.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 27. Juli. Nr. 30, b.

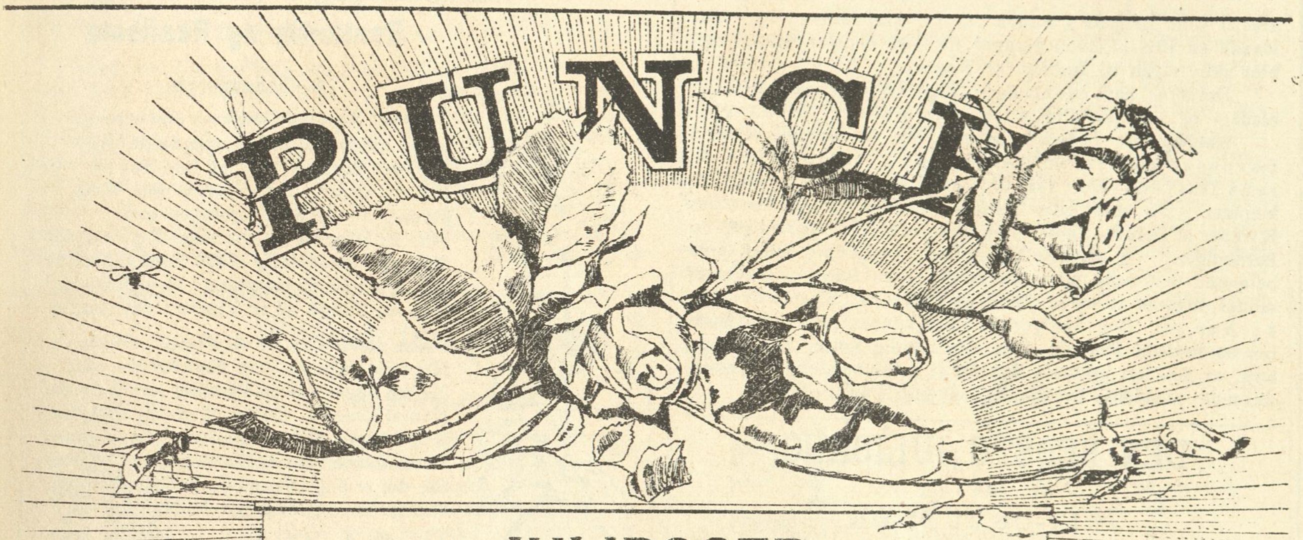

JULIROSER.

Samlede og udgivne af *Dr.* Ernst PUNCH.

Forfatterbidrag.

Avgust: Juli-Epigrammer.
Herman Bang: Rejsebrev fra Mähren.
Bjørnstjerne Bjørnson: Taaget.
O. B.: Ved et Bryllup.
Holger Drachmann: For Kvinden.
» Tale til Schandorph.
Karl Gjellerup: Rekviem over en 'Abekat.
Juli-us juni-or: Den bedste Juli-Sang.
J. P. Jacobsen: Der burde have været Anchioser.
Sophus Schandorph: Romantik og Realisme.
» Tale til Drachmann.
» Fremtidsstudenten.

Stambogsblade af Nulevende.

Chresten Berg.
G. Brandes.
Edv. Brandes.
Fr. Bajer.
Wederkinck-Madsen.
A. O. E. Skram.
S. Schandorph.

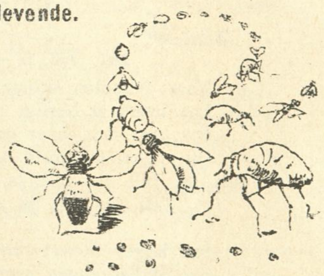

Der burde have været Anchioser

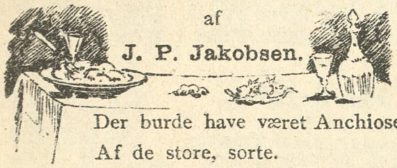

af

J. P. Jakobsen.

Der burde have været Anchioser.

Af de store, sorte.

Og de burde have hængt ud over Tallerkenen i en overdaadig Klynge, ligegyldig dryssende de sorte Lavrbærblade ned i de haardkogte Æg: et fornemt Glimt af al den yppige Anchiosrigdom i Christiania Fjord.

Og lad dem saa have denne fine, forbidragende Anchiosduft, der ikke er til at blive af med.

Eller skulde der være marinerede Sild?

Muligvis!

Thi koldt Bord var det.

Til 1 Kr. og 50.

Med en varm Ret.

Nemlig Boeuf!

Der var Rejer, Tunge, Lax, salt Kjød, Ræddiker og Ost.

Men der burde have været noget Mer.

Der burde maaske have været Sardiner.

Dette grunded Vandreren over, der træt og sulten havde sat sig til Bordet.

Han spiste imedens.

Og grunded.

Der burde maaske have været Hummer.

Henkogte?

Nej, friske.

Men kogte!

Han grunded imedens.

Og spiste.

Han havde spist for 50 Øre.

Nu var der kun koldt Bord til 1 Kr.

Det var en kold En.

Der burde maaske have været Caviar.

For den store Hob.

Han grunded ikke.

Men spiste.

Nu havde han spist for 1 Kr.

Nu var der kun koldt Bord til 50 Øre.

Der burde maaske have været Maccaronisalat.

Med Fisk i.

Og Capers!

Nu havde han spist for 1 Kr. og 50.

Der var ingen koldt Bord mere!

Han spiste ikke.

Men grunded.

Han foer op:

Der burde have været Sildesalat!

Det havde været Mad for —

Mogens!

Præmieæskningen,

hvortil Vilh. Bergsøe i Punch for 11. Maj indbød, idet han lovede en Pris af 1000 Kroner for den bedste Julireklame, blev ikke tagen til Indtægt af Nogen.

Derimod har en Mængde fulgt Opfordringen i »Dagbladet« og indsendt Prøver paa den bedste Julisang.

Sangene ere bedømte af en Jury, bestaaende af Fru Sørensen og Fru Schrøder, samt Overlampepudserens Datter. Der var til Terminen den 11. Juni indkommet 500 mer eller mindre læselige Sange, mest fra Kvinder af Folket, Skolelærere, Skolediscipie, Skolepiger og Barnepiger. Og af disse Sange har Juryen enstemmig prisbelønnet den Sang, hvis Forfatter i den forseglede Navneseddel angaves at være: Juli-us juni-or, Skoledreng, 14 Aar gl. Dog har Juryen ikke kunnet tildele Forfatteren en bestemt Præmie, idet den nemlig sætter Sangen saa højt, at den har erklæret den for at være ubetalelig. Nedenstaaende meddeles da Sangen, smukt illustreret.

DEN BEDSTE JULISANG

AF

JULI-US JUNI-OR.

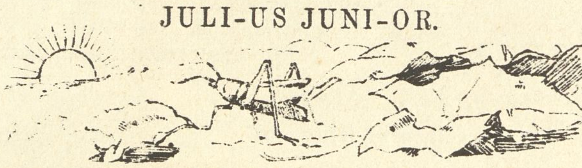

Mel.: Juli, ja — Juli, ja!

Naar Julisolen skinner glad
Paa hvert et herligt Skræppeblad,
Saa gaar man hver en Dag i Bad
Og spiser Tykmælk af et Fad.
Juli, ja, Juli, ja, Juli, ja, Juli ja, Du er bra'!
Juli, ja, Juli, ja, søde Juli, ja!

Saa ligger Støvet rundtomkring,
Og Skoledrengen gjør et Spring
Fra Skoleklokkens Klingeling
Og ud til Lærkens Dingeling.
Juli, ja, etc.

Den Digter glad sin Lyre slaar,
Den Rigsdagsmand paa Møder staar,
Den Skuespiller Skægpest faar,
Den Maler paa Motivjagt gaar.
Juli, ja, etc.

Den Molbæk maler Stykker ned,
Den Ploug, han laver Skjældsord vred,
Den Bøgh, han siger Folk Besked,
Det Dagblad gjør sig stor og bred.
Juli, ja, etc.

Den Venstremand er nok saa kjæk
Og jager hver en Bille væk,
Og naar blot Berg han gi'r et Kvæk,
Saa kryber Højre i en Sæk.
Juli, ja, etc.

Ja, Juli, ja, du er saa sød,
Som Syltetøj og Ribsrødgrød.
Hver Gang du til din Gjæst os bød,
Da fra os Alle strax det lød:
Juli, ja, Juli, ja, Juli, ja, Juli, ja, du er bra'!
Juli, ja, Juli, ja, søde Juli, ja!

(Efterstaaende Taler og Sange skrive sig fra en i Vinterens Løb afholdt Venstrefest).

Romantik og Realisme

af

S. Schandorph.

Mel.: Etatsraad Heyman den brave.

Solen skinner som et smægtende Øje
Bag det florlette Slør af fine Sky'r;
Natten slumrer paa Vestens øde Høje,
Mens i Østen alt Dagningen gry'r;
Som en Rosenknop den unge Pige skinner
Med en Svanehals og bløde Ferskenkinder;
Se her har De Romantiken? Hvad behager?
Som en Tunge ud af Vinduet det smager.

Solen staar som en Abildsin i Glorie,
Hvorom Skyerne som Gadedrenge gaa;
Natten ligger som en Fjerding sort Cichorie,
Hvoraf Dagens stærke Kaffe vi skal faa;
Unge Piger har jo Bøffens hele Rødme,
Deres Læber har St. Croixsukkres Sødme;
Se, det er dog i Grunden, Fanden gale mig,
Realismen, og den kan betale sig.

Tale til Schandorph

af

Holger Drachmann.

»Sej Du deroppe i Merset! Spyt Skraaen ind i Flaben paa Styrmanden, for han staar og gaber efter Kahytsjomfruens Undersejl, saa vi gaar ad Helvede til.« Det hørte jeg en Gang en Matros raabe om Bord paa et Dampskib, og her har De et Billede paa hele vores Samfundstilstand her hjemme. Matrosen, der raaber, det er Venstre, der skriger Allarm; Styrmanden, det er det nationalliberale Parti, der staar ved Roret endnu; og Kahytsjomfruen, det er det Flaneri, der vil lokke os Alle i Død og Fordærvelse. Men Manden i Merset? Ja, det er f. Ex. Schandorph! Han er Karl for at spytte en saftig Skraa lige i Gabet paa de nationalliberale Plougstude og Molbækkasiner, der flyver opad. Det er godt at have en saadan Mand i Merset. Schandorph leve!«

For Kvinden.

Af

Holger Drachmann.

Mel. Da Vaartoner løde.

Se, Livet har mange
Begeistrede Mænd,
Og Mændene Sange,
Og Sangene Spænd.
Og Spændet en Fylde
Af stormende Lyst,
Og Lysten en trylle-
Rig Fryd for vort Bryst.

Og Fryden har dulmende
Fred for vort Sind
Og Is for den ulmende
Glød paa vor Kind,
Og Lys for den mulmende
Nat i vor Aand,
Og Baand paa den svulmende
Kraft i vor Haand.

Dog Intet kan gjøre
Os glade som En;
Hun skaber sig Døre
Af skærmende Sten;
Hun bryder bag Fjælde
Af villiehaardt Flint
Og knuser med Vælde
Den stejleste Klint.

Hun løfter som Drømme
Og bærer som Sang
Og binder som Tømme
Og daarer som Klang
Og drager som Længsel
Og stikker som Staal
Og slutter som Fængsel,
— Saa drik hendes Skaal!

Tale til Holger Drachmann.

Af

S. Schandorph.

»Det var, Fanden gale mig, en brillant Vise! Jeg gad vidst, hvad Højres blegnæbbede, blegsottige Poeter vil sige til den. Ja, jeg vil min Sæl ingen Tale holde, men bare slaa en lille Sludder af. Du er god nok, Drachmann; Du bliver bedre og bedre. Vi To! Hvad behager? Ja, jeg siger bare: Det er der Humør i! Nu skal vi se, hvem der bliver berømtest til Jul. — Skidt med Højre! »Morgenbladet« er godt, »Dachsavisen« er bedre — Du er bedst. Skaal, dit Bæst! — Drachmann leve!»

Fremtidsstudenten

af

S. Schandorph.

Mel.: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

En pæn Student med slikket Næb
Og Haarvox i sin Manke,
Fulgt af en Tøs med Silkeslæb,
En rigtig Selskabsjanke:
Saadan for Højre staar omtrent
Studenteridealet;
Men Plads for Venstres Kraftstudent,
Af Realismen malet.

Han skinner som en rød Kavil
Med Æbleskivekinder,
I Øjet blusser Tørvens Ild,
Der blænder ej og blinder.
Og Næsen ligger som en Ko
Paa Fjæsets fede Vange,
Mens Tungen ælter som en So
Og grynter sine Sange.

Han drikker ikke fremmed Vin,
Nej, han er ej saa ussel;
Thi Finhed er for ham Latin,
Han elsker Hjemmets Fussel.
I Kundskab kom han ikke vidt,
I Lærdom ej han vader;
Trods nogen Doktor dog i Sprit
Han tager høje Grader.

En Vise, trykt i dette Aar,
Han synger højt paa Gaden,
Og jubler, naar Betjenten staar
Og fløjter til Balladen.
Se, saadan Venstres Kraftstudent
En Gang i Tiden bliver,
Saa kjæk og frisk og fro omtrent
Som nogen Lammedriver!

Taaget.

En liten Novelle af *B. Bjørnson.*

Oppaa Berget ligger et Hus. Der sidder en Mand. Læser han? Nej! Skriver han? Nej da! Tegner han kanske? Aa nej! Arbejder han ellers Noget? Nej! Men hvad gjør han da paa Huset? Intet! Han tænker bare. For tidlig graanede han; slig ser det ud. — For vakker Aften det er! Han gaar ud af Døren; noget trykker ham, og han sætter sig under en Furu og ser bort over Lien. — Hans Liv ruller op. — — — — — — Hu hej da, Ingrid! Se, der kommer hun til Slaatens Toner, Bygdens vakreste Budeje! . . . . Tunge Minder ligge paa Sindet hans som en Kampsten paa en Rullepølse . . . . . Ingrid! Dideldumdej! Fy, Ingrid, fy, føj! . . . . Der er Olaf fra Lofoten! — Hu, hej, som Millioner Sildestimer i Vestfjorden komme Tankerne — føj, Olaf! — Han rejser sig; Solen er nede, han er oppe. Natten er taaget. Han gaar op mod Bergtoppen, did, ingen Moerssjæl har været. Huldren kogler i Grankoglerne. Vind er der, Sten, litet Græs, — nu bar Sten — Taage, Taage; Taagen farer gjennem Skjægget, hænger Dryp i Næsen, vasker Støvet af Ørerne, lægger et graat Klæde om Halsen; Taagen spiser og drikker han, griber den med Haanden, træder i den. — Frem, op, — frem, op. — Bum! — Borte!! — Taaget, taaget, stort, sælsomt, men taaget! —

O. B.: Ved et Bryllup.

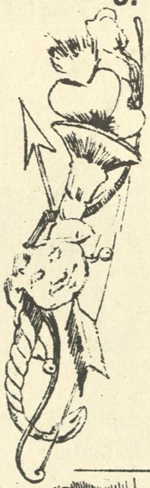

Mel. Ved Vintertid etc.

Nu Laban med sin Lea staar,
Saa glad som Jakob med sin Rakel,
Imedens her i Festens Gaard
Vi svinge Glædens Brudefakel,
Som Manna ned fra Himlen faldt
Jo ofte blandt os Viddets Salt.
Men her er det nu alt for galt
Som Samsons Haar jo Viddet voxer!

Saa gid da, Lea, Du maa ret
Jer Lykkes Saronsrose lufte,
Og Labans Aand paa hver en Plet
Skal som et prægtigt Hvidløg dufte.
Højt tone Døgnets Hamre kun!
Til Laban Lea klamre kun
Sig tæt i Hjemmets Mamrelund.
Et Habakuk for disse Tvende!

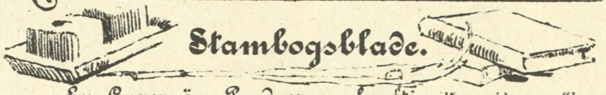

Stambogsblade.

En Guvernörs Pryd er en kraftig Haand; en Guvernantes Pryd er kraftige Ben.

A. O. E. Schram.

Havde jeg ikke hat den Doktorhat, saa havde jeg ingen Doktorhat hat.

Wederkinch-Madsen.

En mandig Republik med en Kvinde som Præsident! Af dette republikanske Ægteskab födes et enigt Folk.

Fr. Bajer,

Hvis jeg ikke var Chresten Berg, vilde jeg være Minister.

Chr. Berg.

Min Broder digter, jeg kritiserer.

G. Brandes.

Min Broder kritiserer, jeg digter.

Ed. Brandes.

Naar »Statsraaden gaar i Byen«, tager han mig med.

S. Schandorph.

Rekviem over en Abekat.

Af

K. Gjellerup.

Du var en stolt Orangutang,
Saa lodden og saa nydelig;
At Du forstod min Ungdoms Sang,
Det mærkede jeg tydelig.
Du var ej som alt det andet Krapyl,
Saa snart jeg sang, da gav Du et Hyl.
Stolte Orangutang!

Vi var i Slægt, Orangutang!
En Gang tilbage i Tiderne
Var vore Slægter af samme Rang,
Og lige lodne om Siderne.
Jeg vendte det Lodne indad blot,
Du vendte det Lodne udad flot.
Stolte Orangutang!

Vi passede sammen, Orangutang!
Den Parfume, hvoraf Du duftede,
Den jog-jo gjennem min friske Sang,
Da mine »Rødtjørn« jeg luftede.
Naar mig og mine jeg lovsang glad,
Som Du da duftede jo mit Kvad.
Stolte Orangutang!

Nu est Du borte, Orangutang,
Borte som Bavi-Anerne,
Der i de fjerne Tider sig svang
I Urskoven blandt Lianerne.
Jeg synger til Orangutangenternes Klang:
Kennst Du das Land, wo die Orangutang —?
Stolte Orangutang!

Juli-Epigrammer af Avgust.

I Skoven.

Man ta'er af Sted med Toget, og har
En Boeuf i det Fri man fortæret,
Saa ta'er man hjem, og den Sag er klar,
At saa har i Skoven man været.

Det kgl. Theater.

Stilhed hersker paa hver en Plet,
Tom er de fejende Damers Throne,
Kun nede forrest i første Parket
Man ser en fejende Kone.

Efter Regnen.

Først et forfriskende Styrtebad,
Der renser, styrker og kvæger;
Saa aftørrer Solen hvert et Blad,
Og Blomsten tømmer sit Bæger.

Rigsdagssalen.

Hvor Rigsdagsmændene sad paa Rad,
Kun enlige Solstraaler fenstre;
Som Lot og Abraham skiltes man ad,
Og gik til Højre og Venstre.

Et Rejsebrev fra Mähren.

Min Frue!

De véd selv hvordan det kommer.

Man sidder ved sit Skrivebord — her et fremmed Skrivebord, dypper sin Pen — her Værtens Pen, i sit Blæk — her Hotellets Blæk; og saa lader man Pennen løbe over Papiret, nervøst jagende som den Slægt, hvortil vi hører, og Tankerne dukke ned i Blækket, hvor Penneskaftet fanger dem som en Medestang, — de overføres paa Papiret; det bliver et Brev — —

De kjender det selv, min Frue!

— Her er en Bæk, aa, hvor dejlig! De kjender selv en Bæk, min Frue; og her er en Aa, aa hvor dejlig! Bækken er en Bjergstrøm, og den sprudler som Champagne. De kjender Champagne min Frue — Husker De paa Klampenborg . . . . . . ?

Der stod en fattig Dreng ved Aaen og medede, Benklæderne helt opsmøgede, Cigaren halvt opsmøget. Aaen skyndte sig rig og svulmende forbi denne Fattigdom; Naturen er altid saa rig, min Frue!

Store Skyer laa som tunge Dyner og luftedes ud, — De kjender Dyner, min Frue! — —

Men Bjergene da!

Jeg gik der en Aften . . . . . Solen gjød Karmin paa Skyen; Fuglene hviskede; en Fugl sang ved mit Hoved; jeg saa op . . . , der kom Noget i mit Øje.

Var det Aftendug?

Jeg véd det ikke, min Frue!

En dejlig Pige gik forbi mig; hun vendte sig, jeg vendte mig; hun standsede, jeg standsede. Hun saa paa min Buste, jeg kyssede hendes.

Saa løb hun leende. — — —

Ja, saadan er Mähren, min Frue!

Herman Bang.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 3. August. Nr. 31.

PUNCH.

Betryggende.

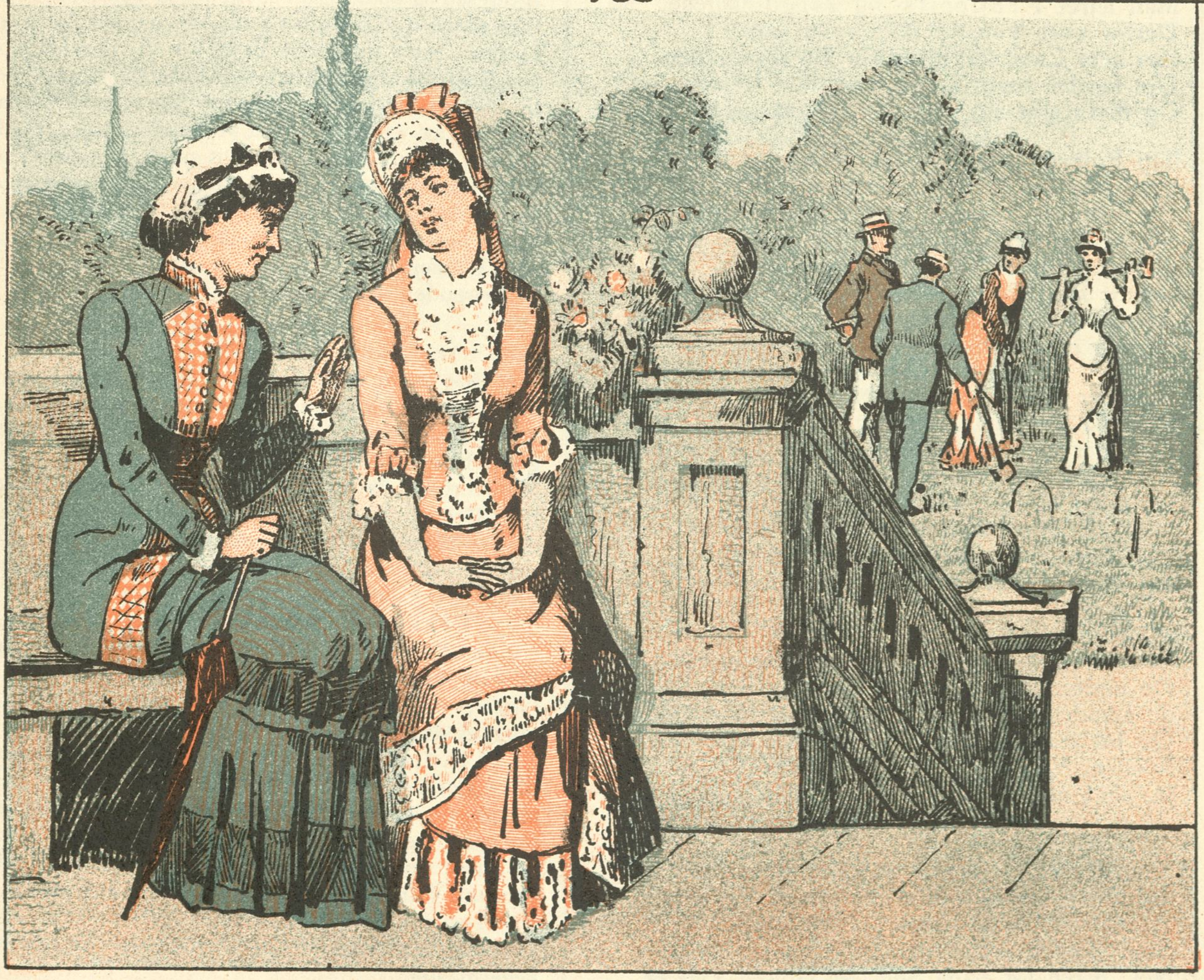

— Holder Du virkelig Regnskab over al Ting?
— Ja, jeg forsikrer Dig, Julie, jeg har saamænd ikke en eneste Øre, uden jeg véd, hvad jeg har givet den ud til.

Sejersfesterne.

Og der er Glæde over Sommerdagene
Og Sommervarmen i det ganske Land.
Saa festlig, som man dertil er i Stand,
Man fejrer Frederits- og Isted-Slagene.
Derfor vort Venstre ikke sove kan
Paa sine Lavrbær, men sin Ro forsagende
Det færdes snart i Øster, snart i Vester
Og diverterer sig med — Sejersfester!

Thi Folkets Frihed og Bevillingsret
Var, som bekjendt, i allerstørste Fare,
Og dem har Venstre mægtet at bevare,
Skjønt Fjenden det paa Livet var saa tæt,
At BERG alene veg for «Bajonnet»;
Derfor kan Vælgerfolket godt forsvare,
At de, der Fjenden med en saadan Trumf slog,
Beæres med et folkeligt Triumftog.

Hvad er selv Landsoldatens grønne Gren
Mod BERGS, hvis Hær og Sejerstog har visse
Ligheder med hint Bakkens Frederikssten,
Hvor Sejerherrerne mon hjemad tridse,
En uden Hoved, andre uden Ben,
Men alle lige glade og tilfredse,
Thi deres Skrammer haver de forbundet,
Og deres Sejer haver de forvundet.

Ja, Sejren den var stor og stor er Æren,
Som «reddet» blev af Venstres tapre Mænd:
De nødte til at være fint fortæren-
de Landets Embedsmænd en Stund igjen,
Og for den sorte Skole Tiden hen
Imellem Væren gaar og Ikke-Væren;
Ja, sligt et Resultat, det bør man holde for,
At det er værdt at gaa til Kros og solde for!

Kun er der et, skjønt ganske lille *„Aber dabei“*: Ved Sejren er der det i Vej'n,
At det var ikke Venstres Egenskaber
Som skaffed' Sejer til den fordums Degn.
Nej, Æren for hans Sejr og Højres Tab er
Kun, ret beset, hos KRIEGER og hos KLEIN;
Thi uden Hjælp fra disse to paa Valen
Laa BERG og hans vist endnu der paa Halen.

Men da nu disse Venstres gode Feer
Paa Sejrens Ære villig renoncered',
Det mellem Venstres Mænd en fix Idé er,
At det er dem, der Freden har dikteret,
Og det er denne Tro, de har proberet
At give Vælgerfolket ind med Skeer,
Som saa til Gjengjæld ved et gratis Taffel
Gi'er Førerne den ind med Kniv og Gaffel.

Verdens Gang.

Under denne Overskrift agter *Punch* at meddele de Begivenheder, som vi ved et Tilbageblik paa den forløbne Maaned anse for at have historisk Interesse og som derfor fortjener at blive opbevarede, ikke alene til Glæde for vore Abonnenter og voreses Læsere, men tillige til Brug for de Forskere, som har Brug for disse betydningsfulde Momenter, enten til historisk-videnskabelige Skrifter eller til Sommerrevuer paa et eller andet Morskabsteater. Pladsen tillader os naturligvis ikke at medtage enhver som helst Begivenhed, men vi vil paa Forhaand imødegaa Beskyldningen for Partiskhed ved at foretrække nogle berømte Personligheder fremfor andre med den Bemærkning, at det er saa Verdens Gang Vi begynder altsaa med

Juli 1882.

Den vigtigste Begivenhed i Udlandet er de ægyptiske Nilisters samlede Optræden under Arabi Bey Napolibum den første; for Porten var nu gode Konferenceraad dyre, medens det engelske Ministerium fik et let Anfald af *Morbus Brightii* paa Grund af den under Bombardementet paadragne Kanonfeber. De ultra-radikale Blade rundt om i Evropa mindede om den gamle bekjendte Sang: „Og det var i Aaret 1807.

I Frankrigs Deputeretkammer opførtes „Lad os skilles ad“, idet Skilsmisseloven blev vedtagen og Ministeriet revnede; alle de stakkels Zolaister, som lever af Bigami, istemte i den Anledning et Skilsmisserere.

I Indlandet begyndte Maaneden med en særdeles glædelig Begivenhed, idet Kommersraad Heymann under 1. Juli blev udnævnt til Etatsraad; derimod bekræftede de verserende Rygter om, at Secher skulde have arvet Kommerstitlen, sig ikke, lige saa lidt som det viste sig at være sandt, at Cantor var bleven Geheimekrigsraad, Axelotto kongelig Zoladanser, eller Schandorph Kammerjægermester.

Allerede den 2. i Maaneden indtraf atter en glædelig Begivenhed, idet Herman Bang ikke mødte med nogen Søndagsfeuilleton i „Dagstele-

grafen", hvilket for Fremtiden bör noteres under Mærkedage, da det forhindrede de fleste Abonnenter i at faa deres Middagslur. Heldigvis havde Martin Kok fundet paa „En Udvej", som han kaldte det Skitse, der stod i Bladets Kjælder; han synes dog bedre at egne sig til at lægge Mosaikgulve i „Familie-Journalen". (NB. ikke *Berl. Tid.*)

Vort Kongehus gjorde flere Tournéer i Provinserne; først gjæstedes Fredericia Døvstummeinstitut, hvor det viste sig, at Flere kunde holde endogsaa temmelig lange Taler. Hs. Maj. syntes dog ikke at interessere sig for Lydmethoden: ikke en eneste Stumtjener blev dekoreret.

Derimod var der storartede Dekorationer under Kongebesøget i Odense; alle Dekorationerne gjorde Lykke med Undtagelse af Landstingsmand C. Rasmussens Dekorering som Dannebrogsmand, da her det sjeldne Tilfælde intraf, at Folk ikke var misundelige over, at en anden var bleven for meget, men derimod vrede, fordi han var bleven for lidt.

I Midten af Maaneden udkom Skattebogen for Kjøbenhavn. Etatsraad Tietgen mente selvfølgelig, at man satte ham for højt i Skat, naar man vurderede ham til 400,000 Kroner om Aaret. I Modsætning hertil mente Dr. G. Brandes ikke, at Pietro Krohn skattede ham højt nok ved at sætte ham i 4000 Kroner om Aaret.

Maaneden udmærkede sig ved sine mange Tordenvejr; det sværeste Donnerwetter trak op over Bestyrelsen for Kristinebergs Brødfabrik og fik den flere Gange til at vende Mølle. Aktionærerne forstod ikke Regnskabet, som jo ogsaa har været et helt Brødstudium, derimod blev det gamle Ord dem indlysende, at af Brandskade bliver man klog, men sjelden rig. Stemningen for Aktierne var meget brødflov.

Kjøbenhavns Drikkevand vegeterede frodig videre og gav Bladene Stof til adskillige vandede Artikler. I „Ugeskrift for Læger" udvandede Dr. Cold Spørgsmaalet, men Professor Engelsted syntes ikke om denne Cold-Vands-Behandling. Den eneste, der var tilfreds med det Hele, var Byens Gas- og Vandborgmester Ehlers.

I Provinserne florerede Kromøderne trods Varmen, og navnlig er det Krofatter Berg, som *i hornet støter*. Han optraadte baade i Kolding og Jyderup, og man har derfor lempet Wessels bekjendte Digt paa følgende Maade:

Naar dig Kolding Karper byder,
Men Du faar kun tørre Jyder,
Du om Bylder skryder op;
Har Minister Du i Mave,
Men ej bli'er det, vil Du have
Republik i Jyderup.

I Slutningen af Maaneden begyndte den rigtige Agurketid.

Udenfor à Porta.

Dialog ved et Glas.

Mel: Saa begynder Spillet da.

— Ih, god Dag, vel mødt igjen!
Kom og sæt dig lidt herhen.
Skal vi ta' en lille, kraftig
Vand med Saft i?
— Ja, saa mæn!
Der er ingen Ting i Vej'n;
Videnskabens sidste Tegn
Og Hr. Cold, han si'er. at Vandet
Er forbandet
Alge-mein.
— Pietro! en Kognak til to, der skal svire;
Lige meget! bring os fire,
Hvis De er forleg'n.

— Naa, hvad Nyt? — Aa, Alt i Flæng
Spilles paa den gamle Streng;
»Nummer tre« jo kom til Ære,
Takket være
Madam Eng.
— Sikket Held for dem, der vandt!
Men fortæl mig, er det sandt,
At Tivolis Pengekasse
Nys en Masse
Silke spandt?
— Ja! Tænk, naar bare Processoren gider,
Bli'er han lige strax Beridder
Af en Elefant.

— Hør, hvor England ta'er paa Vej
I Ægypten! Mon de ej
Fylder lidt i egne Lommer?
— Jo, det kommer
Bey and Bey!
— Og de tusind eller fler
Fynske Damer, som jo be'er,
Om vor Ære vi vil mindes,
Naar en Fjendes
Anfald sker!
— Heraf vi lære, at én Ting er sikker:
Vore Damers Hjærter ligger
Ej til Venstre mer.

— Midt i denne Hede man
Fik s'gu dog en Fest i Stand.
— Sikke Blus! — Ja, de Ka'batte
Mod vort matte
Gas + Vand!
— Naa, og Dijmphna var nok sejg.
— Hvordan det? — Jo, den blev ej
Af en grum St. Jørgens Drage
Holdt tilbage
Fra sin Vej! —
— Saa, nu er Saften forsvunden. Farvel! i
Morgen ses vi hos Trebelli!
— 'Djøs. og Tak for mig.

Probat.

— Men — øh — ser Di, — øh — de gik jo for vidt — øh!
— Javel saa, javel saa!
— Men — øh, ser Di — øh — saa skrev je te ham — øh!
— Naa de gore Di! Hvad skrev Di da?
— Aa, je skrev — øh, je skrev — øh, — — ingen Ting, skrev je — øh, men — øh — Di ka banne paa, de hjalp!

Udspekuleret.

—Paa Skovbal.—

— Guj, hvor dog Frøknen danser mageløs øndi. Deres Lige finds her inte i Aften.
— Finder Di værkeli, Hr. Ballerup? Di sier nu osse alti saa kønne Ting te Damerne.
— Tak for Konplimænten! Je ska nu osse betro Dem., at je har lagt den halle Nat aa tingt, hva je sku sie 'te Damerne.

ET OFFER

40000 KR.

Der var en Tid, da Georg Brandes sin Veltalenhed gav Tøjlen
Og tordned' løs i Danmarks Land
Mod al dets Hykleri og Gjøglen;
Han følte sig beklemt til Pas,
Og med en Lygte blandt de dasAvise Mænd paa Frue-Plads
Han gik og ledte efter Nøglen.

I denne travle Virksomhed
Tilhørerkredsen, ham indhegned',
Han ny »Problemer« sendte ned
Og nye »Baner« for den tegned';
Men selv saa stor Profet som han,
Blev miskjendt i vort Fædreland.
Her vandt han kun halvanden Mand,
Schandorph og Drachmann iberegnet.

Thi bag en tyk kinesisk Mur
Sad Folket, som bekjendt, og blunded',
Den »evropæiske« Kultur
Saa lidt som Krudt var her opfundet,
Vort Fakultet var sort som Kul,
Den frie Forskning stod paa Nul,
Kort sagt et rædsomt Hundehul
Var Axelstad ved Øresundet.

Saa sa'e til denne Ravnekrog
Han sit Farvel for denne Sinde,
Og til *»der Greise«* ned han drog
For et forjættet Land at finde.
Og han sin Vandring ej fortrød;
Hvor Spree med Mælk og Honning flød,
Man gjæstfrit ham et Gosen bød,
Hvor ret hans Lys fik Lov at skinne.

Dog trods Kulturens Herlighed,
Her saas i Højden som i Dybden,
Saa selv besvorne Løfter ned
Blev skrinlagt som et Lig i Krypten,
Og Israels Børn fik Øjne blaa
Og turde knap paa Gaden gaa, —
Med Vemod tidt han tænkte paa
Kjødgryderne i vort Ægypten.

Her var dog dem, der lytted' til
De fjerne Hovedstrømmes Brusen,
Og Skjalde som i Sang og Spil
Til sammes Ære klemte Musen.
Og da den grumme Skæbnes Dom
For hans Professorat slog Bom,
Et Budskab til »ham selv« saa kom
Med samt de fyrretyvetusind.

Og da St. Georg her fornam
Af slige sølverklare Toner,
Man ej blot Øre laaner ham,
Men, naar det kniber, gi'er ham Krohner,
Han »Ofret« bringe vil, at bo
I Danmarks døde, kvalme Ro;
Med vor bornerte Overtro
Slig ædel Hensigt ham forsoner!

Wegleiter

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Zweite verbeßerte Theil.

(Fortgesetzt).

Im zoologischen Garten.

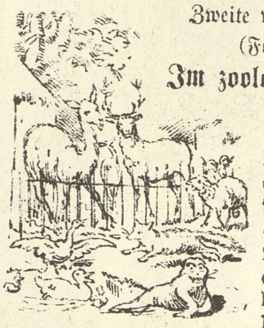

Die Lamas sind wunderhübsche Thiere, die aber am meisten von katharalischer Affektion in den Speicheldrüsen belästigt sind, aber weil sie sehr reinlich sind, wollen nicht auf das schöne grüne Gras speien, weshalb sie sich von zufälliger Weise anwesenden Berliner oder Hamburger als Speichelbacken benützen. Unsere Gesellschaft zur Beschützung der Thieren denkt leider gar nicht daran den armen Lamas einigen Speichelbacken zu geben, lecken sebst sehr gerne das Speichel. Aber nur die Lamas und Dalai-Lamas haben den Recht ehrliche Leute anzuspucken. Selbst Baronen sind dieses verboten, und ein Baron, welcher es versuchte, musste deßhalb im Büchse spucken. Dass war für ihm ein böser Spuck. Die Hirsche sind auch recht nette Thieren, besonders wenn sie laufen oder springen. Das geht so schnell wie ein Blitz, und man kann sich gar bei einem Hirschsprung seinen Cigar anzünden. Aber nicht gratis. Ich sehe keinen Reh, die Rehe sind vielleicht auf eine Rehtournée im kleinen Rehstaurationen oder sie machen eine Rehwolte in einen anderen Rehwier. Hier sind die Schafe. Die Schafsköpfe werden Sie aber nur in gemeinen Kneipen finden. Wir Dänen sind im Allgemeinen nicht sehr schafsköpfig, haben doch grosse Schäfereien, welche Wahlkreisen genannt werden, und worin die Hirten dreijährlich oder öfters ihre Flocken treiben. Sie werden da brav geschoren, aber es giebts dabei nur viel Geschrei und wenig Wolle. Die schwarzen Schafen werden gar nicht geschoren weil die ungeschorne Schwarzen bei den Volkshirten sehr große Credit haben sollen. Das verstehen sie vielleicht nicht; ich auch nicht. Gehen wir weiter! Hier haben sie eine Seele (dänisch Sæl). Das ist eine wahre Seelenfreude diese kleine freudige Seele zu betrachten, wie es sich in seinen klaren sprudelnden Seeelement, wie ein ächter Seeländer den Geländer des Gesetzes doch respektirend herumtaumelt. Was nun so eine junge Seele in seinem kleinen Seelenkopfe, welches doch immer grösser als eine gewöhnliche Seelenknopfe ist, denken mag! Die Bekentnisse einer schönen Seele würde wohl auch in unsere Zeiten interessiren. Denn diese arme Seele lebt ja im nothgedrungene Seelibat und seine Seele muss doch gewiss oft nach die seeligen Freuden der Seelenliebe wie es im traurigen Volksliede:

Sim seeladim bim ba seeladu seeladim!

ausgedruckt ist, sehnen. Hier haben wir ein Fuchs. Der Fuchs ist der Antipodex des Duchses. Aber der Fuchs kommt immer weiter in die Welt als der Duchs, welche nur gute Karakteren bekommt, während der Fuchs, weil er so durchgetrieben ist, immer mit dem Gewinst abläuft. Ach lieber Germane, wäret ihr nicht solche Füchse gewesen, wurde Deutschland nicht so großmächtig sein und nicht wie eine schöne Fuchsia im Völkergarten blühen. Das hat der Bismarck wie ein echter diplomatischer Altfuchs (dänisch Jesper Oldfux) gethan, und wenn wir zurück kommen zur Josty, wollen wir sowohl seinen als alle anderen deutschen Füchsen Schaale trinken. Lassen uns nun von den vierfüßigen Thiere zu den Vögeln gehen.

Wär ich ein Vögelein!

singt der Dichter, aber ein Vogel im Bauer kann kein munterer Vogel sein. Wir Dänen sind auch von Bauern sehr belästigt. Der grosse da ist ein Adeler. Das ist der edelste Vogel und von dem Adeler stammt die Adelige, weshalb ein Adlernase auch das sicherste Kennzeichen auf Adel ist. Aber nicht alle krumme Nasen sind Adlernasen, und nicht alle Raubvögel sind Adler. Lassen uns lieber zu den freien Vögel gehen, welche hier im Teiche herumschwimmen. Darunter sind viele Enten. Bin aber kein Entomolog, und werde euch nur gern die Avisenten zeigen. Kommen immer hierzu im sauren Gurkenzeit geflogen und werden, mit fetten Typen gespeckt, sehr begierig heruntergeschluckt. Aber die Ente ist noch nicht da. Wenn man glaubt, dass die Enten gut geschlachten, gebraten und gegessen sind, stehen sie den nächsten Tag wieder auf, und das ist noch nicht die Ente der Anfang. Unsere jährliche Enten sind ausgeblieben, aber unser beste Entenjäger, der Caen, ist auch ausgewandert nach Ramlösa, wo er statt Enten zu jagen Goldfischen angelt. Aber nur Geduld! Die Enten kommen noch. Wer weiß, wie nah mir ist meine Ente! Gänsen haben wir genug, und dass ist gut, aber unser Capitolium ist noch gänzlich für Gänsen geblößet. Das ist Schade, denn die Gänsen retteten ja einst Capitolium. Was meinen sie von Wahlrecht der Frauen? Ist euch gans egal? Ja gehen wir dann weiter!

(Fortsetzung folgt.)

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, det undrer mig saamæn ikke, at De er forbavset over at se mig i Byen endnu, som man jo da næsten heller ikke kan være bekjendt, og naar vi gaar paa Gaden taler vi altid Svensk indbyrdes og siger mygge-bra og uttermordentelig-vakker, for at Folk skal tro vi er Turister, som jo er finere end at være Indfødt, men vi er jo nødt til at suge paa Labben i denne Tid, for jeg skal nemlig betro Dem en Hemmelighed, søde Fru Schrøder, at jeg er en af de frivillige anonyme danske Kvinder, der er med til at give Georg Brandes Understøttelse, for at blive her hjemme, og det er ved Gud ikke fordi jeg selv bryder mig om ham, men Sørensen kunde ikke for hans Principer, og Petrine blev ved at overhænge mig og sige det var en evig Skam, naar Rosalia Benjamin og Rachel Nathan, som hun har gaaet paa Kursus med, hver havde solgt en Sukkeraktie med Tab oven i Kjøbet, bare for at være med, at jeg saa ikke kunde lade min Grandtantes gamle Diamantbrosche stryge og gaa med uægte, hvad jo ingen lægger Mærke til i Stedet, men det slog jo ikke til alligevel saa jeg maatte bede Sørensen om flere Penge til Husholdningen, og vi skulde have været over og drukket Brøndvand og Banko hos Caen paa Skamløsa eller hvad det hedder, men det blev der saa ikke Noget af, og nu gaar vi hver Aften i Tivoli og rider paa Elefanten Pipi, som jo er meget billigt og Sørensen siger, han er glad over, at han blev, fordi han bedre kan studere det ægyptiske Spørgsmaal her hjemme, som Fritz siger er saa oasensagtig besværligt at hitte Rede i, for der er ham Araberen, som er Sosialist eller Nihilist og gier Sfinxen som Krokodilletantforestilling, og saa er der endda en evropæisk Koncert, saa der maa være meget livligt, lige som den Gang Cabirus var nede og aabne Kanalen for dem, og jeg har nu altid sværmet for de gamle Ægyptere og Arabere og Beduiner og Krapyler og for at ride paa Dromedarer og gaa med Strudsfjer, og det sidste er da det eneste jeg har opnaaet, og det er kjedeligt, vi ikke kan have Juliane med paa Elefanten, men De saa jo nok forleden, hvad der stod averteret i »Nationaltidende« at »Bæby var i Vente« og saa kan De jo nok forstaa Situationen, søde Fru Schrøder, og vi er allerede bleven enige om, at er det en Dreng, skal han hedde Augustin Frants-Josef Gamél Hovgaard-Petersen, og bliver det en Pige skal hun hedde Oda Dijmphna Augustine Gaméline Franziska Josephine Petersen, for det er jo al Tid godt at være i Forvejen, og vi var da naturligvis til elektrisk Fest, og Petrine dansede med en Elektriker, men kunde ikke blive klog paa, om han var negativ eller positiv, men Gnisten havde han, saa nu er han hendes Flamme foreløbig, og De kan ikke tænke Dem saa dejligt det saa ud med de smaa Maximumslamper der brændte lige som Petroleum og som man brillant maatte kunne se at sy fransk Broderi ved, og saa de store Festonslamper der er mere til at gjøre Illumination med og gaa ud, hvad der jo er det pikante ved dem, og vi var blevne bedte fordi vi var anbefalede fra Paris af Richard Kaufmann, som dem der talte Sproget næsten lige saa godt som han selv, og har De set den dejlige Bog han har begyndt at skrive og nu er Richard da »første Sort« siden han kan komme hos Gyldendal, og det kan han vist takke Fallesen for, som introducerer ham paa saadan fine Steder, og saa behøver han ikke først at gjøre Visit hos Delbanco og lade sig melde i Forvejen i Boghandlertidende som dem der bare kommer hos Philipsens og ikke har en Kammerherre til at agere Forlover, og nu skal jeg hjem og sylte, det er De da fri for søde Fru Schrøder, jeg véd nok De kjøber Deres Hyldebærsaft færdig, eller rettere De faar den nok forærende af Deres Fætter Urtekræmmeren, og rent ud sagt kan jeg ikke forstaa, De gider tage imod Noget af de Mennesker, for det bedste paa Jorden er dog at være fri og uafhængig, som jeg ogsaa sagde til Fritz Grønbæk forleden, da han havde faaet en Billet forærende til Krohns Maleriudstilling i Industriforeningen, og han vilde have mig til at gaa med derud, men jeg sagde: Nej, lille Frits, jeg lader Krohn beholde sine Malerier og beholder selv mine Penge, dem jeg ikke maa af med til Brandes, men at se paa Malerier i Hundedagene kan da ved Gud ingen fornuftigt Menneske falde paa og det strider ligefrem baade mod Almanaken og Etiketten. Om Efteraaret paa Komedie, om Vinteren paa Karneval, om Foraaret til Kunstudstilling og om Sommeren i Tivoli og National det er der Methode i, men det andet er noget Pjankeri, og hvordan skulde vi Kvinder gjøre os værdige til kommunal Valgret, hvis vi vedbliver at være pjankede, og dermed slog jeg det fast og vi tog hen og laa paa Landet hos à Porta paa Kongens Nytorv, hvor der er saa dejlig stille og idyllisk for Tiden, og nu maa jeg nok sige Farvel for jeg skal hjem og passe min Rødgrød. Farvel søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe!

Forfatterglæder og Redaktørfornøjelser.

Det om Digteren saa tidt er sagt og skrevet,
At han trækkes gerne med fortrykte Kaar,
Som forbedrede vist deraf knap er bleven,
Naar han til Forandring eftertrykte faar.
Noget godt det sjælden for ham med sig fører,
At han falder blandt Provinsredaktører,
For vil de ha'e deres Spalter gratis fyldte,
Gjør de strax ham til Provinspressesylte.

De gaar frem, som det sig anstaar Folk af Faget?
At genere sig man sjælden har dem set,
Thi er der noget, hvoraf de er plaget,
Saa er det ej af Generositet.
Deres Fremgangsmaade illustreres bedst ved
En Aargang af en vis Avis fra Næstved:
Her sporer man Forretningsmænd af Slagsen,
Som med lange Fingre flinkt haandterer Saxen.

Og hvad der Sagen gjør end mer uhyggelig,
Er de Herrers kuriøse Tankesæt,
Naar før deres Eftertryk man eftertrykkelig
Dem afbanke vil ved Lands Lov og Ret,
Maa man ikke tro, de føler sig i Vinden
Des Aarsag, nej! thi li'esom Berg mod Fjenden,
Naar han kommer, møder de for Skranken trøstet
Af det »*Dannevirke*«, som de har i Brystet.

Dog Trafikken bør slet ingen overraske;
Naar blandt Bognyt »Gjengangere« man ser,
Kan *Sieur* Phoenixberg godt stige af sin Aske
Og ernære sig paa vanlig Maner.
Fra hans Liv og Tid sig skriver den Erklæring,
At hver Tyv er jo en Mand i sin Næring,
Og den Trøst vil hans Kolleger knap bortstøde,
Naar ved Røver-Kjøb de »redder« Spalteføde.

En ny Valse i Lirekassen.

Snart skal Valsen lystig klinge
Og bevinge Vælgermassen,
Der gelassen sig vil svinge
Til en saadan En paa Kassen,

Naar den ser, at slig en munter
Lirendrejer altid har Rum
Til de nye Melodonter
I sin gamle Lirumlarum.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 10. August. Nr. 32.

PUNCH.

I Regntiden.

— I Aften hører man slet ikke som ellers den lystige Kvidder af Svalerne.
— Nej, min Pige; Luften er jo ogsaa helt afsvalet.

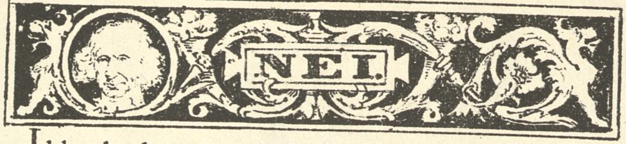

NEI.

Iblandt de ny politiske Doktriner,
Som af de foregaaendes Ruiner
Staar op og li'esom de sin Samtid piner,

Bemærkes en, som fast i hvert et Blad, vi
Har set, bli'er drøftet. Vi kan være glad, vi,
For Pjecen, som vi fik af gamle MADVIG!

Nej er et Ord, som deri han har vejet
Og maalt og undersøgt og vendt og drejet,
Indtil han fandt sin Teori om Nej'et.

Til Trøst for Samtid som for Efterslægten
I vort Forfatningsliv han finder Vægten
Og Kraften samlet i en gold Benægten.

Han mener, at den Frihed, Folket ejer,
Bestaar deri, at den, der siger Nej, er
Den stærkeste og vinder altid Sejer.

Den Teori vil Venstre sent forglemme;
Det har jo Mænd, som, hver Gang de skal stemme,
Kun i at sige Nej er grundig hjemme.

Og det har andre Mænd om hvem det tidt nok
Er bleven sagt, skjønt ikke altid frit nok,
At i Benægtelse de drev det vidt nok.

Kort sagt, ved den Doktrin faar Venstres Nej're,
Paa hvilken Slagmark end de vil sig lejre,
En Eneretsbevilling paa at sejre.

Og man maa ikke vente, fra sin Vej BERG
Vil vende om, saafremt blot ved sit Nej BERG
Bli'er lige saa navnkundig som Fru HEIBERG.

Endvidere der er en anden Hage
Ved Tingen, som vil Avtor næppe smage,
Men som han ganske sikkert vil beklage.

Sæt nu, vi med et Flertal faar at gjøre,
Som helst til Landets Værn ej gi'er en Øre
Og i et «billigt» Spor det ind vil føre.

Naar uden Forter, uden Fæstningsværker
Vi da skal slaas, mon ikke saa vi mærker,
At den, der Nej har sagt, ej altid stærk er?

Og mon ej Eftertiden saa bebrejder
Os Teorien om det stærke Nej, der
Prisgav os for — tre Mand og en Gefrejter?

Var af vor Frihed det den hele Kjærne,
Saa burde ingen Hædersmænd den værne,
Men snarest den jo før jo heller fjerne.

Nej, heldigvis, den Teori, man kalder
Til Live her, til Jorden sikkert falder
Som en af Frihedslivets tomme Skaller.

Himmelbrev.

tel

Degteren og Politikkeren og Jubelariussen

Bjørnstierne Bjørnson,

p. t. Gaustaj Norje.

Hoho! unt nok ejnmal Hoho! Deres Velærværtihej! Her har Di den gamle glaje sjemyttie Færtignant kommendes, vabehager, inte personlien, gamle Odin villenes inte gi Ujgangsbillet nu om Stunder, inte saa mejet som Nattejn, begrundet i di gamle Aseners forhenværendes Vitløftihejer, smijendes Gajedørsnøjler væk og kimendes den gamle Privatvægter Hejmdal op, samme gamle Kejlerejser troje der var Illebrand tujende derover i sit Gjallerrabalderhorn, som en spisøret Moppedine, der har faat en Forpote kørt over a en løbsk Vældtepeter, va der jo begrivelivis inte ku gaa an i et velornet Pangsjonat, og var sjegenerendes for Lejerne paa føste Sal værendes alle di gamle ugifte Sibbenelliker a Diser, som vi kalder for Radiserne, vorover der alsaa som sagt æ vinket a paa den Kant fremdeles aa engtil vijere. Men Vælærværtihejen ka nok begrive, a de skær liegot en gammel Kriskammerat aa Medkollegus liefrem temmeli ubehaveli i Jærtekammerdørstolpen inte a kunne være mæ og hænge en Lovbærkrans, naada vabehager, om Vælærværtihejens gamle Hoje, havendes nu ingen Annere tel a blæse telbørlien i Trompet for Samme end kanskesens Eri Wullum og den smaa Piverdreng Helge Wullum værendes dov rimelivis, etter en kronologist Opgørelse, inte noet Barn a den gammele Erik, va der inte ve stemme med Tisrejningen, ujen Samme maa ha vaaren holt gedult, saa den kykelikykylling ha vist ligget i et norsk Andeæg og bleen transperteret ner me Dampskiv til Køvenhavn, gaaendes glat som en bløj Sveske i di Ferslevske aa va gammele Dannemark anbelanger Ottobuxenius værendes immervæk temmeli velkent paa Bakken, saa Ingen gaar paa den Bule, han raaver uj for, vorfor de var den gamle en Svalelse a erfare a Holgerdrakmand tar Afære havendes mere Slav i saj liegot, aa havendes saa lang Tij holt Været aa lavet tel, a de nok blier en ordenli Bløje, naar de kommer. Og di ka tro

vi drilleje gamle Olaf Digre, *som inte vel være hellig mere liesom Velærværtihejen, mæ hans gamle Stiklestajpralerier, Velærværtihejen havendes slaet den gamle Storskryjer ordenli paa Kæven, nemli a de slets inte æ han, som har hat Ret men natyrlivis Bønderne, som var Frihejens Helte, og* Kall-Arnesen *og* Arnesen-Kall *og* Thorer Hundetampen *ha vaaren di regtie Heljene, som ska sættes i Stejet, men gamle* Ola *ble jo sint, va der var liegot Sjandale, formedelst Unnertejneje aa et Par a di andre sjemytlie gamle Svende haje lagt vores Hojer i Klipfiskebløj aa opfunden, a ve a legge op a vores Elomulemmenter aa knive et Skinkeben her aa et Bæjer Mød hist, ku vi nok hat Raaj tel i Daens Anlening a tilbyje Velærværtihejen en kneven Fripladls heroppe i Valhal, lisom di har gort mæ den immervæk osse udøjelie* Georgbrandes *neje i Dannemark, og endda bejere værendes lutter sjenerøse Folk mellem Ejnherierne og inte vant tel mere en fire Prosent a Aktiemødbryggeriet, men saa forpurrede den gamle røjskæggede* Ola *de, og fek* Odin *tel a dikretere, a den gig inte me Frikort formedelst a* Valhalla *var ente* Nasjonal, *va der inte var noet a sie tel, manglendes innu den ælegtriske Belysning, saa vi motte nøjs mæ en liten Basseralje i Anlening a Jubelariet, som ska holdes paa den store Sal i Aften, og vortil en ves gammel Sjald, som inte er deres Velærværtihej ganske ubekjendt, ha degtet en Drapa, som sku ha vaaren i den regtie gamle Huhejnordiske Stil me Bogstarim og gaaen paa „Sol er oppe", men Unnertejnede er inte dreven nok i den Slachs Arbede og motte sla om degtendes den mere sjemytli paa Melumdunten: „Nu ska Du ha din varme Mad!" Og den lyjer saadan:*

Hugpruje Harpenslager, hil
Dig paa Din Højtisdag!
I Furutoppen hejse vil
Vi højt Dit ejet Flag,
For det er rent i Kanten,
Og rødt det er, min Sandten,
Du er Repræsentanten
For Alt, va røjme maa.
Stolt paa Stiklestaj *et Slag*
Slo Du for den goe Sag;
Du er ej som Uffe, *spag*
Og lar Dig ei gaa paa.

I fem og toti lange Aar
Du var og ble dig selv,
Og end i Sprøit paa Sprøit det gaar
Som Fossefaldara i Elv.
Fra Sol i Vesten daler,
Til Sverdrups *Hane galer,*
Forandrer Da Signaler,
Men inte Din Natur:
Grin Du gjør for Bønderne,
Revser Kongesynderne,
Tuder lydt for Thrønderne
I Repoblekkens Lur.

I Valhal er der mejen rar
Sjemytlihej Du vej,
Men ingen saadan Jubelar
Og Velærværtihej.
Og skjønt de smaa Gujinder
— Dikkedik! — mit Hjerte vinder,
For di har røje Kinder
Og Øjne blaa. Briljant!
Staar den paa Sæhrimnerstej,
Eller paa Einherieleg,
Længter liegot mod Dig
Den gamle Færtignant.

Haabendes Velærværtihejen tar inte gammele Unnertejnede op, a han har sagt Du *inte havendes drikket sammen med Velærværtihejen, men værendes lisensiapoetikum aa formenendes, a samme Velærværtihej vel inte ka ondgaa a blie Kumsistorialraaj ve samme Lejlihej gratelerer Unnerteinede me de samme paa Forhaand, forblivendes den velærværtie Jubelariusses immervæk glaje gammele*

Tyroler Færtignant.
p. t. Valhalla.

Da Meteorologerne var her.

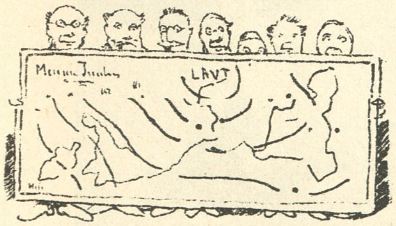

Mel.: »Har du hørt min maler idag«.
Gløntarne.

Lidt har sagtens De før i Dag
Hørt om denne Kongres, der,
For at fremme en Velfærdssag,
Skaffed os fornemme Gjæster?
Ikke det? — Nej, hos Publikum
Faar den højst kun »et Minimum«,
Naar man skal med den halve By
Til Sommerrevue.

Ser De, syv meget vise Mænd
— Li'som i Oldtidens Fabel —
Kom hertil for at spinde den
Islandske Traad eller »Kabel«.
Men trods hvert kabellistisk Tegn
Fik vi immervæk Slud og Regn;
Og ved en saadan Fest er Sligt
Kun græsseligt!

Regnen æltede Vej og Sti,
Alt var fedtet og leret;
Ja, selv Klein nok med sit Parti
Har et »sky Brud« proberet.
Skyller strømmede ned paa Byen;
Men de værste faldt over Fyn:
Cantor væltede en vældig Spand
Med Spildevand.

Men til Trods for den vaade Jord
Gik dog Tiden ej fløjten:
Lige op indtil Kongens Bord
Har saagar de »maalt Højden«.

Wederkinch har i Doktorskrud
Lært dem at regne »Graden« ud, —
Men han vrinsked, da de sa'e Tak
For den Tobak.

De studerte vort »tomme Rum«, —
Der var gyselig broget!
Selv det Bajerske »Maximum«
Fandt de »tykt, graat og taaget«.
Alt var Meteorologik:
Hver Gang Berg »gjorde galt Bestik«,
Saas de skjæve med velment Sorg
Til Blæsenborg.

De mod Tivoli løb grassat;
Det kneb for Bernhard af Riise:
Ensomt stod ved en rød Plakat
Nathan og de syv Vise.
I Sø-Arkivet de kom til Kort;
Dog ta'er den Vished de med sig bort:
Den stod paa Steg i vor gamle By,
Og det med — Sky!

God Morgen!

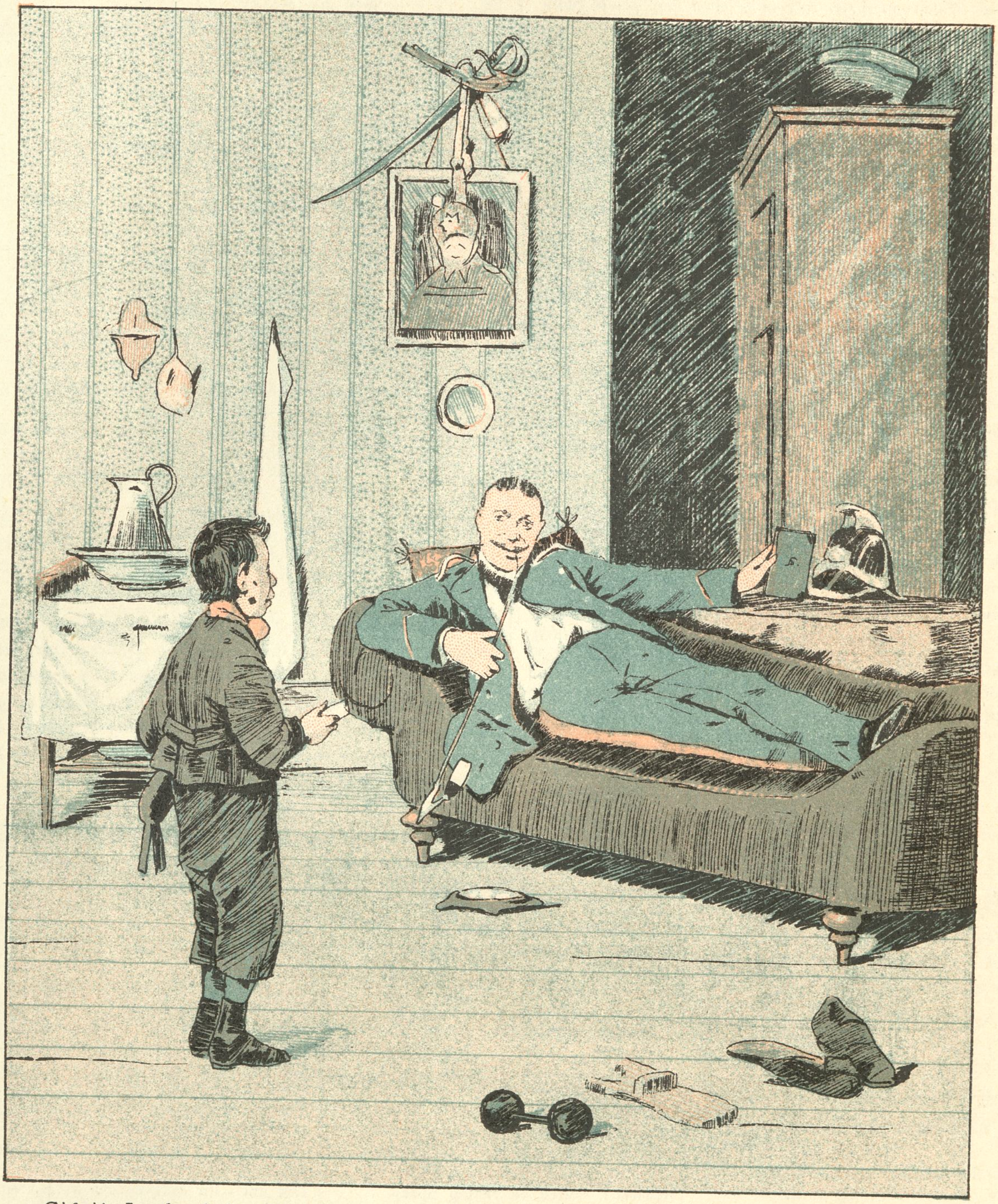

— G'da'! Je sku helse fra Mæster aa sie væsgo!
— Hva' Fa'en, Dreng! Er det Dig igjen? Du var her jo i Gaar! Kan Du ikke huske, hvad jeg sagde til Dig?
— Jo! Di sae: kom igjen imaaren!
— Naa! — Men naar jeg sagde, Du skulde komme i Morgen, hvorfor Fanden hommer Du saa i Dag?

Qvod erat demonstrandum.

— Hør Du Peder, — æ Kressjan — maa han inte komme ner, hva'?
— Ne-eh — for æ — han æ inte hjemme.
— Hvem sier de', hva?
— Æ — de' sier Moer!
— Hvem sier de' fler?
— Aa — aa — aa Kressjan sier de aasse!

Fra Høstmanøvrerne.

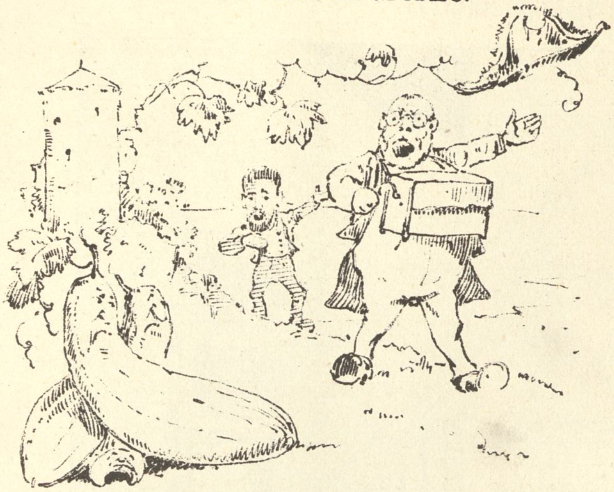

Agurketiden er aldrig saa sur,
Hr. BERG den dog villig forsøder!
Fra Gaasetaarnet og op til Fur
Hvert Aar han den danske Kro-Natur
Opmuntrer ved Vælgermøder;
En folkelig Vise han der stemmer i,
Hvor Omkvædet først og sidst er,
At det er det bare Chikaneri,
At han ikke bliver Minister.

Vel tegner JENS BUSK til at blive en slem
Konkurrent med sin Oriflamme,
Og af og til kan man træffe paa dem,
Der, naar det skal knibe, vil give en fem
Og tyve Øre for samme;
Men imod Bogø-Monarkens Lyn
Er hans Ord kun at regne for Gnister.
Nej, JENS maa gaa meget mere i Byen,
Før han bliver Fremtidsminister.

Som sagt, endnu er Hr. BERG Matador
Blandt alle de Radikale;
Især var han ubeskrivelig stor
I hine bevingede Kongeord,
Han hørtes i Jyderup tale.
Som BJØRNSTJERNES Efterligner han ga'
„Afkald“ paa Kongen helt bister,
Hvis ikke han gjør, hvad „Folket“ vil ha'e,
Det vil sige: — BERG til Minister!

Nu bliver det interessant at se,
Hvorlunde Hr. BERG og hans Helte
Vil nævnte „Afkald“ faa bragt til at ske;
Vil mulig som salig DANTON fra tre
Og halvfems hele Tronen han vælte?
Eller laaner han bare lidt Dynamit
Fra hørupske Nihilister,
Fordi han ikke fik bragt det saa vidt,
At han kan sig kalde Minister?

Ja, hvordan han griber paa Tingen fat,
Han ta'er det ej mer med det gode;
Det passer ej heller for En, der har sat
Det Maal sig at skaffe en trekantet Hat
Plads paa et firkantet Ho'ede.
Derfor til at enes han Venstre formaar:
Nu hænger det sammen som Klister,
Og det er vist hele den Trøst, han faar,
For han bli'er dog næppe Minister.

Wegleiter

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Fortgesetzt).

Draussen stürmt es und regnet Schuhmacherbuben nieder. Wollen wir darum lieber im d'Angleterrischer Café sitzend, ein Bischen plaudern, und ich werde euch in Kopehagenischen und Dänischen Institutionen hineinsetzen können. Die erste Institution, dass ich euch dann präsentiren will, ist:

Das Wetter.

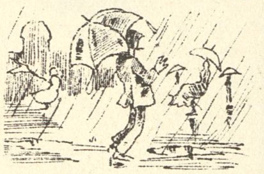

Das dänisches Wetter ist nicht von sehr extra Bonität, und obschon das Mährchen, dass die Kinder hier, wie in Norwegen, mit Regenschirm und kleine Gummigalöscher auf die Füßlein geboren werden, zu mythischer Fabelwelt gehört, ist unseres nationales Wetter doch oft ungewitterlig genug; Sturm, Regen, Donner und Blitz haben wir so oft, dass man damit ganz intim werden kann, und es ist nicht so selten ein Mann mit einen Donner auf die Strasse ganz gemüthlich umherspazieren zu sehen. Sie wollen sagen, dass das Wetter bisher ganz vernünftig gewesen. Das kommt aber von das, dass der Hofmeyer, welcher das Wetter præparirt, gewußt hat, dass wir nicht so schlechtes Wetter wie das des vorigen Sommers noch einmal dulden würde, hat uns daher einige Wochen sisilianischer Sommer einverschrieben. Nun kam aber das metereoligische Kongreß zu Kopenhagen. Der Hofmeyer könnte begreiflicher Weise Metereologe von Fache, welche das nationale Wetter prüfen wollten, nicht ausländische Waaren, wie Annanas statt rothe Grütze mit Flötze, serviren, hat daher zu Ehre der Kongreß auf einige Tagen wieder das echt dänisches Wetter substituiert. Aber das dänische Wetter ist niedersachsisch. Gehen wir — Ach bitte! Plaudern wir weiter.

Die Magistrat.

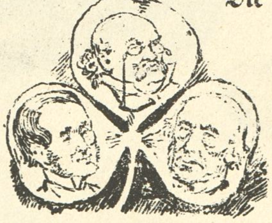

Die Magistrat besteht nicht aus Magistern, sondern aus Bürgemeistern und Bürgerrepræsentanten. Um Bürgemeister werden muß man gut schlafen, um Bürgerrepræsentant werden gut essen können. Das Letzte ist das schwierigste, und ein Mann, welcher bürgerrepræsentantenschaftlich gesinnet ist, muß sich wie Hans und Grethe erst durch das Pfankuchenhaus speisen. Kann sich ja aber diese Tüchtigkeit unmercklich wieder verlieren, und darum muß er sich bei einer jährlichen Probe, ein sogenannter Bistrupessenmittag, einstellen. Nur graduirten bürgerrepræsentantliche Feinschmecker können diese Probe bestehen, der Kommerzieetatsrath selbst ist durchgefallen und darum übt er sich wieder so unermüdlich auf den Schießbahne. Das Magistrat hat zwei Berufe: Ausschüsse zu niedersetzen und

Schätze zu auflegen. Die Ausschüsse sind, wie die ægyptische Königsgräber mit ihren Mumien, für Archæologen sehr interessant. Es ist immer eine grosse obschon nicht ganzseltene Freude so ein vergessenes Ausschuß zu entdecken. Der Schätzen haben wir zwei: der Gas und der Einkommenschatz. Der Gas ist des Magistrates Lieblingsschätzlein, und der Howitz, auch König Spermacetavayo genannt, kitzelt den Zwergfell aller Bürgerrepræsentanten jedesmal er seine Stärkeprobe, welche doch nur eine Gasconade ist, macht. Der Einkommenschatz ist ein grosser Buch, dessen Blätter roth werden müsste, wenn solche Wercke sich mit Schaamhaftigkeit noch beschäftigten. Wenn aber der Baron Münchhausen eine Massenproces gegen dieses Buch wegen Eingriff im Nahrungsrechte anlegen würde, er müßte es gewinnen. Wahrhejtsliebende Männer haben auch gegen dieses unmoralischen Büchlein ihren Stimmen gehoben. So hat der Etatsrath Tietgen selbstfolglich protestirt. Ist auch ein guter Protestant, wie man es auf die Marmorkirche sehen kann. Der Heyman hat nicht protestirt, ist aber auch nicht — Plaudern wir aber lieber weiter!

(Fortgesetz).

Mosaik.

Vi befinde os midt i Badesæsonen. Alle Folk bade eller bruge Brønd. Hvor man kommer hen, er der ikke Tale om andet end Vand. Paa Strandvejen er man glad over de herlige Søbade, Kammerraad Ginderup serverer, og man er gnaven over de hyppige Regn- og Styrtebade, som Himlen opvarter med; i Kjøbenhavn har man endnu ikke udtømt Drikkevands-Emnerne. Over alt er det Vand; Vand indvendig og Vand udvendig, Vand i Benene og Vand i Hovedet. Man betragter sig selv, synes ogsaa, man har en Rem af Huden, bliver melankolsk, da man ved et nøjere Gjennemsyn af sit Slægtregister opdager, at man hører til de haabløse Slægter, saa pakker man ind, og saa rejser man f. Ex. til Middelfart. Man kjeder sig paa Rejsen, men alligevel skriver man Rejsebreve til sin Ven. Hvor jeg nødig vilde være i Vennens Sted, men han læser dem vel heller ikke. Ingen læser dem. Ikke en Gang Korrektøren. Derfor er de saa uforstaaelige. Thi Korrektøren bruger ogsaa Bade, han gaar i Vandet Ved Stranden, han er en hel Zwibelfisk. I Middelfart ere alle Logier optagne, hvert Badehus er udlejet, hvert Badekammer besat, i hvert ægteskabeligt Hjem svinger Konen Badetøflen og giver hvert af de smaa Børn en ordenlig Badedragt, medens Manden tager Badebilletten. Og saa er der Brøndgjæster *en masse*. Der er unge, enerverede Slægtninge, gulgrønne i Ansigtet og med Haaret redt ned i Panden, de trænger til Jern, thi de har hver Dag i Vinterens Løb gjæstet »National« i sorte Klæder, hvide Halstørklæder og lakerede Sko, kort den kjøbenhavnske, ejendommelige Nationaldragt, og der er oppustede, tykmavede Grossererfruer, som har ødelagt deres bomstærke Konstitution ved Vintersæsonens Middagsudgave og mistet Humøret ved den hohlenbergske Sæsons Aftenudgave. Jeg kom sent paa Sæsonen til Middelfart. Da jeg kom, forlod flere Stedet. Men der blev dog altid en Del gamle hysteriske Tanter og andre Fruentimmer tilbage, som endnu faldt i Brønden for mig. Det bliver mig for haardt at holde ud her, jeg maa se, om jeg ikke kan hjælpe paa mine daarlige Affærer ved at gaa paa Tournée til andre Steder. Om kort Tid drager jeg altsaa bort herfra, og saa er Badesæsonen, den elegante, den fashionable Badesæson forbi.

* * *

Efter Forlydende agter Vandinspektør Poulsen at foretage en Rejse til Frederiksbergs Vandværk, da hans Sundhed er bleven saa angreben paa Kjøbenhavns Vandværk, at han maa gjennemgaa en ordenlig Cold-Vandkur.

* * *

Redaktion sekretær Cantor tog den 1. Avgust til Fyn med Formiddachstoget for at gjøre Kur til de fynske Kvinder.

* * *

Lille Axelotto skal i lang Tid bruge en Række sædelige Bade for at restitueres efter det Anfald af Helvedesild eller Zola, han har paadraget sig ved at sætte over »Faldgruben«; det er endnu ikke afgjort, hvilket Badested den store Kritiker vil lyksaliggjøre med sin Nærværelse under Renselsesfesten, men det er efter hans Nationalitet at dømme sandsynligt, at han vil foretrække Klampenborg.

* * *

Folketingsmand Berg er afrejst fra Jyderup til Stiklestad for at bruge en radikal Kur; han ledsages paa denne Rejse af sin private Badelæge, Dr. Wederkinck-Madsen, der rimeligvis ogsaa vil benytte Lejligheden til at gaa i Vandet.

* * *

Folketingsmand Tauber er af Lægerne raadet til at bruge en hel Serie af Bade, baade varme og kolde, Styrte- og Damp-, Sø- og Slamblade, da det kun er snavs med ham. Det anses imidlertid for særdeles tvivlsomt, om Bade over Hovedet ville have nogen Virkning paa ham, da hans Onde betragtes som meget indgroet. Han vakler endnu mellem Valget af Kjøbenhavn og Slagelse, men Vandets Beskaffenhed i Hovedstaden synes at have størst Tillokkelse for ham.

* * *

Paa Morskabsteatret ved Trinitatis Kirkeplads vil der med det Første blive givet en privat Forestilling til Indtægt for Dr. Georg Brandes, ved hvilken der af anonyme Dilletanter vil blive givet »40,000«. Derefter vil Beneficianten selv optræde i »Tak«! og til Slutning vil han foredrage den gamle, bekjendte Melodunte:

»Kjøbenhavn er dejlig, naar bare man har
De nødvendige Penge, naar i Lommen man ta'er!«

* * *

Forfatteren Dr. Vilhelm Bergsøe er ifølge Næstved Avis ankommen der til Byen paa en Studierejse, da han agter at samle Stof til et større Værk: »Om Klippedannelsens Udstrækning i Næstved«.

* * *

Bestyrelsen for det Lotteri, hvis Indtægt tilfalder zoologisk Have, har besluttet fra næste Aar at udvikle Lotteriet yderligere i zoologisk Retning ved, at flere af Gevinsterne komme til at bestaa af Dyr. Den første Vindende vil saaledes faa sig en ualmindelig stor Bjørn, hvilket maa betragtes som en meget passende, om end lidt generende Hovedgevinst. Endvidere er der allerede gjort flere Indkjøb, af hvilke kunne nævnes en Guldhane og en blaa Løve samt en Pengekat; af nyttige Sager findes en Sekretær, 6 Par Ko-Kopper, et Slangearmbaand, en Sølvfasan, en Svinepels og en Samling Avisænder. En stor Præmietyr af eget Tillæg vil blive største Tillægsgevinst, medens ds mindste ville komme til at bestaa af en kvart And. Efter Forlydende ville Numrene, som i Forvejen blive nedlagte i en Orne, blive udtrukne af en af Havens største Trækfugle.

* * *

Et godt Raad hver Torsdag.

Et daarligt Humør er som bekjendt en Plage ikke alene for den, der selv lider deraf, men ogsaa for Vedkommendes Omgivelser; det kan derfor ikke nok som anbefales Folk, der ere trykkede af dette Onde, at abonnere paa *Punch*. Dette Raad anses med Rette for et aldeles ufejlbarligt Middel, og det har den Fordel samtidig med at høre til de gode Raad, ikke at være af de dyre.

En glad Gut.

Paa Politikkens Vidder, som bekjendt,
Den glade Skjald har altfor ivrig pløjet;
Saa blev han en politisk Plovstudent,
Og nu er Hippogryphen fra ham fløjet.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand N° 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 17. August. Nr. 33.

PUNCH.

Jeanne de France.

— Men Frøken dov! Hvodn æ ed Døreses Kjovle sidder i Dav?
— Ih, Du Fredsens, Maren! Hvad er der i Vejen med den?
— Frøknen haar jo taet den akavet po' aa knappet den hielt bavvendt!

Nok et Organ.

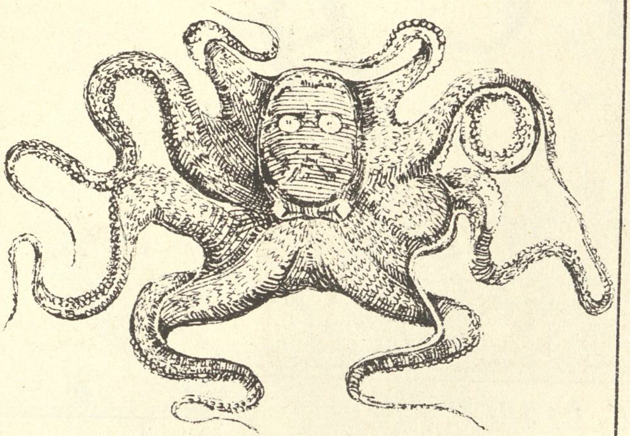

Som Blæksprutten sidder paa Havsens Bund
Saa sjæleglad mellem de mange Arme,
Der alle i den belejlige Stund
Maa gjøre Nytte som Fangearme,
Saalunde Bogødrotten behager
At holde af Fangeorganer et Lager.

Først har han det Blad, der Æren nød
Som Venstres «Fællesorgan» her hjemme;
Saa har han Avisen i Hillerød,
I Kolding og Holbæk ikke at glemme;
Og nu vil som Supplement en ny han
Anbringe til Gavn og Glæde for Thyland.

Der vil det lokale Højreparti
Nok faa at føle, før Aaret er omme,
At Berg har en Grund til sin Bladindustri,
Som han har betalt af sin egen Lomme,
Og Jagd vil ej mer ha'e et ukrænket Fristed
Hos Vælgerbefolkningen oppe i Thisted.

Snart véd han vel ikke, hvorhen han skal thy,
Og Lønnen for sit Drilleri han høster,
Naar Chresten Berg «lægger ud paa ny»
For Blæksprutteriet ved Limfjordens Kyster.
Ja, her faar for Hjemgjæld Jagd tage Skade
I Bergs Filial af Sværtegade.

I denne faar Berg en Fangearm til,
Hvis Virksomhed snarest mulig begynder;
Thi Venstres Organer er altid paa Spil,
Hvor Udsigt der er til at fange Bønder,
Og Berg har ikke for ingen Ting lært den
Bogtrykker-Kunst at «gjøre» i Sværten.

Ja, li'esom Blæksprutter i Havets Vand
Forretninger gjør ved samme at plumre,
Saalunde gjør Berg paa det tørre Land
Forretninger med sine gode Num're,
Der fisker med uklare Ord for Pengene;
Thi nogle bli'er altid dog ved dem hængende.

Hos-Raaden.

(Frit efter John Paulsen: „Hos Georg Brandes".)

Ved Beskrivelsen af en Hovedstad kommer det ikke an paa en Smule Marmorkirke eller nogle Farvemixerier af en elektriseret Gasbelysning, men paa de Stormænd, der bor der. Thi Fortiden er væk, Fremtiden kommer tidsnok, men Nuet er schgu voresches eget. Det er disse Stormænd, der gjør al den Blæst, der har fødende sejret, det „evropæiske" Fremskridts fremtidssvangre Blomsterstøv, fuldt af invalide, republikanske Aabenbarelser........

* * *

Hvilken Mammonsdyrker, der har nogen Interesse for Statskalenderen, har vel gjæstet vor Hovedstad uden at erindre, at her midt imellem Bethelskibe og National-Etablissementer, hvor Provindsskuespillernes grove Næver hænger ligesom truende over haabløse Kritikeres klippede Hoveder, i denne den bare glade Gemytlighedens By *par excellence* har en af Nordens mest fremragende Stormænd fundet et Asyl, efter at hans Kolleger i Borgerrepræsentationen havde nødt ham til at tage Pengeposen paa Ryggen og æde den Landflygtiges usyrede Brød i Skovshoved.

I det fornemme Villa-Kvarter udenfor Østerport, i Nærheden af Dyrehaven med dens hamburgske Dialekter og brede Crocketplæner, har han valgt sin stille Bolig. Udenfor Huset hvisker de grønne Bølger og minder om Vandgang, medens de akkompagnerer med sit milde Brus alle de ærgjerrige Drømme og springende Rentefødder, kastende dæmpede Melodier og Rødtjørns-Duft ind i det tavse Studerekammer med dets Vægge af smukt indbundne Dax-Aviser.

Allerede paa Børsen havde jeg truffet Raaden. Med Ærbødighed hilste jeg paa denne Mand, hvem saa mange skylder saa meget. Jeg erindrer, at han selv talte hele Tiden og hele Tiden talte om sig selv. Han var kort for Hovedet, men rig. Han gav mig saa meget i de faa Timer, vi var sammen. Med ødsel Haand udstrøede han af sin Rigdom,

maaske tænkende lige som Wergeland: „at der kan hænde kunde komme tyve Foid igjen bagefter.“ Men nu spørgte jeg mig selv, i det jeg spaserede ud over mod hans Hjem ikke langt fra de Dæckerske Filttelte: „Hvorledes har den nye Værdighed mon virket paa ham?“

Han var uforandret. Ingen mislig Kellermann har rystet hans Sindsro; Modgangen paa Gl. Torv har ikke mægtet at knække ham, styrket som han er af højere Vedkommendes stigende Anerkjendelse, oplivet af det Familiebillede, han daglig har for Øje, de legende Værtshusholdere, hvis Smil kunde have lyst for ham som Sol paa Fjeldryggen; men ak! Danmarks berømte Søn har skjænket sit Fædreland flere Bajere, end dets Anger over sin Utaknemlighed nogensinde kan opveje.

Raaden er snarere lille end høj af Væxt. Figuren er før til Fyldighed, Holdningen en Smule bøjet som hos Bankieren, der altid har siddet rugende over sine Boxer. Munden er halvt skjult af Overskjægget, Hovedskallen af Frisørens glatkæmmede Bukler. Man opdager straks, at denne Mand har spekuleret til Overmaal. Har han end ikke som sin store Forgænger Spannjer slugt hele Formuer, er dog næppe noget Udlæg af Betydning gaaet ham forbi.

Raadens Stilling i Hovedstaden er forlængst en anerkjendt, en glimrende. Det mest yndede Blad, efter eget Sigende, betragter det som en Udmærkelse at modtage Bidrag af hans Haand. Voreses unge Fremskridtsmænd, hvis Lyst til at annektere ikke indskrænker sig til Studenterforeningen og Processorer alene, begynde allerede saa smaat at tale om „voreses Etatsraad“, og jeg tilstaar, de gjør det med en vis Ret, da Raadens sidste Vexel slet ikke er en Vexel, men et Procesindlæg. Det belærer som et Fagskrift og spænder som en Roman.

Men nu er Spørgsmaalet: Har vor lille Borgerrepræsentation Raad til i Længden at undvære dette rige Medlem? Har Kjøbenhavn det overhovedet? Man vil maaske svare mig som en Kjøbenhavner nys gjorde, at det er ligegyldigt, hvor Etatsraaden opholder sig, man læser om ham i „Punch“ — *voilà tout*. Nej, dette er en Fejltagelse. Man glemmer at tage med i Betragtning hans Personlighed og hvor forfriskende denne kan virke ved daglig at brydes med, hvorledes den, som naar en Diamant kastes ud paa en Avktion, stedse drager videre og videre „Ringe“ om sig. Her har man en Uret at gjøre god igjen — og en manglende Borgerrepræsentant at faa besat.

Raaden maa være Raadmand!

Blufærdighed. Et mere læst end udbredt, men dog mere udbredt end anset Blad klagede sig fornylig over, at Provinds-Redaktører plyndrer dets Nyheder uden at angive Kilden. Men Bladet har naturligvis ikke kunnet sætte sig ind i D'Hrr. Redaktørers Følelse af, at man jo ikke altid kan være sine Kilder bekjendt.

Ambrosia!

(Frit efter »Ambrosius«.)

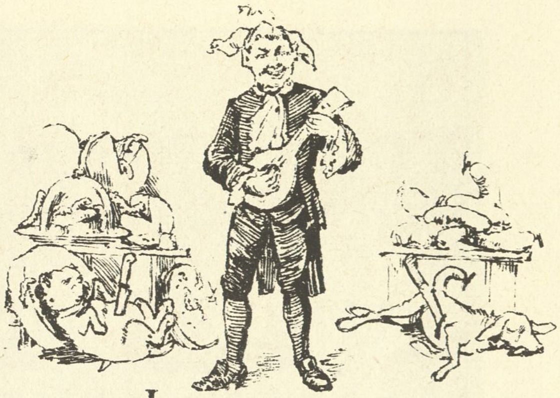

Jeg synge skal en Vise,
Velan, jeg Lyren slaar
Om Noget, man at spise
I denne Verden faar,
Om Pølser, der har frit
Af Hundesyge lidt,
Men først og sidst om Osten, der vækker Appetit.

Naar Pølsemad dig frister,
Da husk i slig en Stund,
At tidt en god Medister
Kom af en daarlig Hund:
For Panden man den slaar,
Og Slagteren den taar,
Da liegt der Hund begraben«, naar Kjødets Gang den gaar.

Man sælger bredt og vidt Ost,
Til billig Pris saagar,
Med Orm, der Appetitost-
passagen funden har
Og ej i Græsset bed
Ved den Gjenvordighed,
Men levende og villig i Smaafolk kryber ned.

For mangen Venstrefører
En Trossag det har væ't,
At »Tilsynslov« ej hører
Til Folks moralske Ret,
Thi Folkets sunde Sans
Vil altid her til Lands,
Af TAUBERS Smag vejledet, sin Prøve staar med Glans.

Ja lad kun »Smaafolk« bøde,
Hvis Indtægt er lidt smal!
En Gang vi Ormeføde
Jo alle være skal!
En Skat er Livet just,
Som ej af Møl og Rust
Fortæres skal, men helst af en billig »Klosterost«.

Kommunal.

— Hvad mener Hr. Grossereren nu egenlig om Havnesagen? Synes De bedst om en Udvidelse nordpaa eller sydpaa?

— Ja, ser De, min Gode, det er ikke let at sige! Den ny Havn kan ligesom den gamle Nyhavn ses fra to Sider.

National.

— Hvad er det, de spiller derinde?
— Det er GEORG LUMBYES nye Potpourri: «Vexlende Themaer».
— Naa ja, det ligner sgu ogsaa HERMAN BANGS Feuilletoner, det er næsten ligesaa forvirret.
— Jamen der er dog den Forskjel, at HERMAN skriver «Tunge Melodier», det gjør GEORG ikke

Ingen Skygge mere!

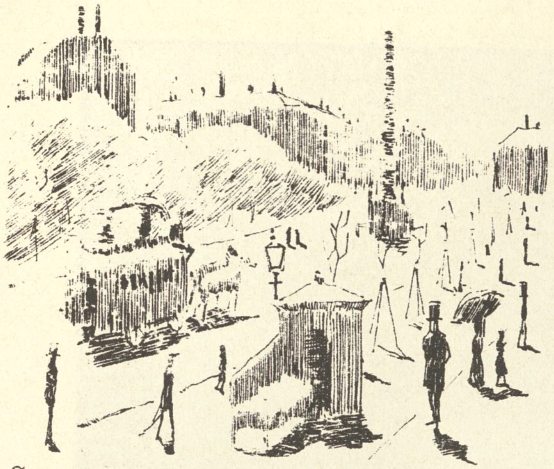

Stadens Borgmester Ehlers, den brave,
Magistratens farimagiske Geni,
Skal som andre store Aander ogsaa have
En Gjenstand for sin Antipathi:
Som Arabi Pascha hader Evropæerne,
Saadan hader Ehlers ganske særlig Træerne,
Og som hin, der tappert slaar for Islams Ære,
Helst han fælder li'esaa mange, det skal være.

Naar hans Øxemænd Forskjønnelsesideerne
Skal fortolke her, man alt for ofte ser,
De et A-Horn har i Siden paa Alleerne,
I det Punkt er de alle a' Ler.
De vil ikke selv en Skygge af Allé ha'e;
Det er des værre ikke til a' le a'!
Snart er kun en Saga blot, en blid Erindring
Mangen prægtig Lind, som skaffet har os Lindring.

Men Borgmester Ehlers vil naturligvis ha'e,
At vi ikke bør fornægte vor Natur:
Kan vi ikke faa det skjæve Taarn i Pisa,
Saa faar vi nøjes med et dito Skur,
Og da dog ikke vi som Østerlænderne
Kan den hele Dag med Palmer staa i Hænderne,
Bør for Træer vi beskedent Græs kun bruge:
Det kan Ladegaardens Lemmer bedre luge!

Og vor kommunale Væren er til Lykke fuld
Af Skyggesider nok foruden den,
Og er Vesterbros Passage ikke skyggefuld,
Den i Skygge stilles af de vise Mænd.
Naar da Sommersolen al sin Kraft udfolder,
Og af Sommersolstik Du slets inte holder,
Til din egen Skygge kan Du Tilflugt tage,
For det er »en kold En« i de varme Dage.

Sport.

Da Væddeløbssæsonen nu maa betragtes som til Ende bragt for denne Sæson, kan det maaske interessere vore Læsere paa én Gang at faa en samlet Oversigt over, hvilke danske Heste der i Sommerens Løb have udmærket sig særlig og derved draget Opmærksomheden hen paa sig. Vi ville begynde med de gamle, folkelige Travere, som have givet Møde ved de af Venstreforeningerne foranstaltede Kroløb.

Hr. Folketingsmand Berg har startet paa de fleste Baner med sin nye Kjæphest *„Republik I.“*, som gjorde en saa glimrende Debut i Løbet ved Jyderup, hvor den i Bondeløbet blev reden af Ejeren selv, der var et godt Hestehoved forud for alle Andre og derved vandt Kongen af Bogøs Æerespræmie; *„Republik I.“* er tilligt af Ejeren paa Stutteriet i Kolding, Faderen: norsk Sprænghest *Bjørnstjerne* efter *Oscar II.* af *Stiklestad*, Moderen: blandet Frederiksborgrace. Som en god Nummer To kom Folketingsmand Wederkinck Madsens lille Pasgænger ind, hvilket er saa meget mærkeligere, som den kun er vant til at gaa for Ejerens meget lette Doktorvogn. Bajers gamle Hoppe »Republik II.« udeblev fra Løbet, men vilde sikkert ellers være bleven en farlig Konkurrent, da den i Forsommeren tog Damernes Ærespris ved Løbet i Horsens.

Ved Kjøbenhavns Kommuneløb, det saakaldte Vandløb, startede Borgmester Ehlers gamle, kjendte Sengehest »Algemene« og Vandinspektør Poulsens nye Havhest, »Søndersø«, som var bleven stærkt dræneret i denne Anledning; men Begge blev langt distancerede af den Holbæks Kommunalbestyrelse tilhørende Prøvehingst, hvis blakkede Vandskabning ogsaa strax gav den i Udsigt at tage første Præmie.

Ved Løbet ved Berlin, hvor Præmien var 40,000 Kr. (c. 4000 Kr. aarlig i 10 Aar), sejrede den af et anonymt Aktieselskab for nylig indkjøbte Læsehest »Patria«, reden af Dr. G. Brandes. Det semitiske Organ der Steds, »Der Dassawis,« tilraader at indkjøbe den til Landets Højskole til Forbedring af den ublandede Race af smaa Sorte.

I Juli Maaneds Begyndelse fandt der et Kapløb Sted af Journalister ved Ramløsa Helsobrun efter Indbydelse af Caenehesten »Zozodont«; den besejrede da ogsaa alle sine forhenværende Kolleger. Det anses imidlertid af alle Kyndige for tvivlsomt, om den vil kunne holde sig paa en dansk Bane.

Den interessante Strid, som opstod i Foraaret ved

Væddeløbet paa Trinitatis Kirkeplads i Anledning af „*Punch's Forhindringsløb*“, er endnu ikke afgjort ved Dom, og den af en anonym Kommersetatsraad udsatte Prisbelønning er saaledes ikke tilkjendt nogen af de den Gang mødte Heste. Som det vil erindres, har Secher's „*Dasskopf*“, blandet semitisk Race, 56 Chancer mod Schandorph's fra Selekamret bekjendte „*Thomas Griis*“, efterat Erslevs „*Processor*“ som bekjendt i sidste Øjeblik var bleven trukket tilbage. Imidlertid vil rimeligvis Cantors Stridshingst „*Totalisator*“ blive den eneste Vindende ved Løbet, da han nok skal redde alle *forfeits*.

Avertissementer.

Kunstforeningen af 18de Novembers

Kunstudstilling

i Industriforeningens Bygning er aaben fra 9—7. Entré 35 Øre.

Opmærksomheden henledes paa, at i Dag er opstillet et nyt patenteret Petroleums-Kogeapparat, et elegant udskaaret Skakspil, samt en praktisk trehjulet Barnevogn, belønnet med Sølvmedaille paa Industriforeningen i Nakskov.

Obs.! Hver Dag fra Kl. 11—1 og Kl. 4—6 vil der blive udført Musik paa en af k. k. Instrumentmager Krause i Berlin opfunden og udført, samt af Udstillings-Komiteen særlig dertil indført Lirekasse. Dette Instrument udmærker sig ved, at det kan saavel spilles som drejes. Instrumentet har for nylig været udstillet paa »Bakken« og der vundet almindelig Anerkjendelse; det er belønnet med 186 ægte Guldmedailler.

Fra Kl. 4—7 er der Dans paa en dertil indrettet Estrade. Tyrolersangeren Vilhelm Pachtschy vil i Pavserne underholde Publikum med sine Sange, lige som den danske Dyretæmmer og Landskabsmaler Emanuel Nathan, som har vakt saa almindelig Opmærksomhed ved sine paa Udstillingen fremviste stemningsfulde Landskaber, vil forevise sit Vidundermenageri og lade Dyrene foretage nøjagtig de samme Evolutioner som i Tivoli. Kraftprøve, Gynge, Keglebane og Beværtning findes i den inderste Sal.

Entré 35 Øre.

Lægebolig.

Ved Hellebæk er et i umiddelbar Nærhed af det schimmelmannske Fideikommissionshus beliggende Fæstehus at faa til Leje. Huset er solidt bygget og forsynet med Skydeskaar og Løbegrave, ligesom Udenværkerne ere anlagte efter de nyeste fortifikatoriske Principper, og de fleste Adgange til Stedet ere afspærrede, hvorfor det formentlig især vil egne sig til Brug for en Læge, som ønsker en rolig og uforstyrret Virksomhed i en fredelig Egn. Foruden den til Huset hørende mindre Have er der Adgang til Geværfabrikkens venlige Moldenhawer, ligesom der kan forventes allernaadigst grevelig Tilladelse til at færdes paa alle offenlige Veje og Stier i den nærmeste skjønne Omegn. Der forlanges kun en Afstaaelsessum af 2400 Kr. aarlig til den Læge, der sidst har været i det schimmelmannske Fideikommisbrød. Nærmere Underretning faas af de i Skovene anbragte Opslag eller ved personlig at fremstille sig for Undertegnede, men uden gode Anbefalinger for en omgængelig Karakter og et fredeligt Gemyt nytter det ikke at melde sig. Paa Grund af de hyppige Overfald i de nærmeste Skove er der Udsigt til en særdeles god Praxis, men synderlig venlig Omgang kan ikke paaregnes. Kost ud af Huset gives, derimod maa Brændsel betales aparte og kan saadant ikke forventes at faa til Kjøbs ved Skovavktionerne.

M. Oldenhawer,
Fidekommissionær,
Hellebæk, Schimmelskaftet Nr. 1.

Snurrende.

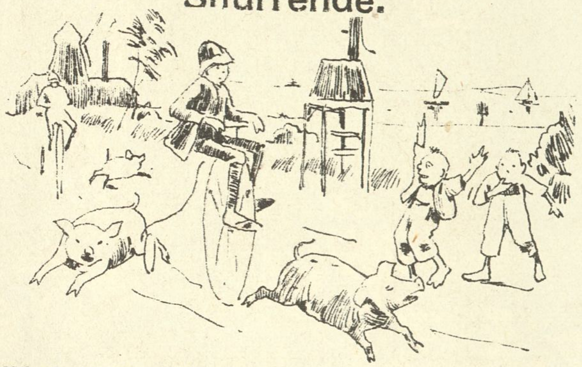

Mel. af »Abekatten«: Min Frier var en konge-konge-kongelig Lakaj

I Taarbæk hersker en semit-
Semit-semitsom Sport:
Der kjør vi paa Bysicler til hver Søndagsrytters Tort;
Men snart man schgu'nte maa
Paa Kjørevejen gaa
Med Stanleyhatte og med gule Læ'ergamascher paa.
Bysiclen snurrer rundt og rundt og rundt, og Hjulet gaar,
Paa Strandvejsgrumset stirrer jeg og dejser, naar jeg staar.

Men alle de smaa sorte, sorte,
sorte Unger, som
Iblandt Skovshoved-Svinene saa venlig mylrer om,
De fløjter og gjør Styr,
Hver Gang jeg stakkels Fyr
Af Skræk for nordre Birke-Riset væk fra Schoven flyr.
Ja, Svinet grynter, Drengen fløjter, Birkeriset slaar,
Og Hjulet snurrer rundt og rundt og dejser, naar jeg staar.

De sorte raaber Brand des—Brand des—
Brand, desmer jeg ta'r
Og sætter i Galop med disse Hjul-Ben, som jeg har,
Og Vogne vælter rundt,
Betjenterne faar ondt,
Men alle voreses Negere, de passer deres Dont.
Ja, Schandorph grynter, Secher fløjter, Axelotto slaar,
Avisen snurrer rundt og rundt og dejser, hvor den staar.

Mit Valgsprog det er Hjul, ja—Hjul, ja-
Julia hopsasa!
Mens Folk staar og gjør Resches, er jeg fjorten Mil derfra.
Nu gjælder det, hold Takt!
Vi er den stille Magt,
For der er »Røg i Køkkenet« har Da'savisen sagt;
Ja, vi Processor-Haandtryk og Etaschraadstitler faar,
Og Hjulet snurrer rundt og rundt og rundt, — indtil det staar.

Stort Præmieløb.

I Galskaben er der Methode og Plan:
Af Smaating de blot ej skal la'e sig genere;
Saa la'er sig for saa vidt de amerikan
ske Tilstandes Guldalder realisere.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 24. August. Nr. 34.

PUNCH.

Præventivt.

— Men Emilie! Hvor kan Du dog ryge Cigar?
— Jo, for de andre maa ikke vide, jeg er hemmelig forlovet med Petersen, før han faar sin Examen.
— Men hvad kommer det Tobakken ved?
— Saa kan de jo ikke mærke, naar jeg har kysset Petersen.

Tidsaand og Kongemagt.

I vore Dage bliver ofte sagt,
At Kongemagtens gamle Attributter:
Hof-, Rang- og Ordensvæsenet, er lutter
Gjengangere fra svundne Tiders Pragt
Og højst forældede, hvoraf man slutter,
At disse vore Hoffers Maltextrakt
Er kun bestemte til at gjøres Grin a'
Og vise, at vi boer i et Slags Kina.

Aa ja saamænd! dog, vil man være ærlig,
Saa maa man tilstaa, at i smaat og stort
Har netop Kongemagten tidt en særlig
Indrømmelse i sligt vor Tidsaand gjort.
Og mangen Skranke foran Slottets Port,
Som nævnte Tidsaand fandt var for besværlig
Og gammeldags, har Tiden paa sin Vandring
Set undergaa en radikal Forandring.

Som for Exempel: fordum hørte med
Til hver en Hofstat, selv en nok saa lille,
En Nar, der turde sige, hvad han vilde,
Og frit berøre Fyrstens ømme Sted.
Hvad end han sa'e, det gik ham aldrig ilde;
Han for sin Mund kom aldrig i Fortræd;
At drage ham til Ansvar var utænkeligt,
Fordi en Hofnars Embed var ukrænkeligt.

I hans Bestilling er der vist en stor
Imødekommenhed mod Tidens Røster,
Nu er det ikke Hoffet, hvor hans Ord
Alene høres, og han Bifald høster:
Han i et aabent Folkekammer boer,
Hvor han har Lov at sige, hvad ham lyster,
Og ansvarsfri og hellig i sin Lovfilen
Han giver Kongen ugenert af Grovfilen.

Det stemmer uden Tvivl med Tidens Aand,
At han ej mer faar Plads ved Tronens Trappe,
Og Folketingsmandatet i hans Haand
Erstatter en forældet Bjældekappe
Og dækker ham, saa heller intet Baand
(Undtagen højst et Ordens-Baand af KRABBE)
Hans Tungebaand generer her paa Pletten,
Naar samme Hofnar bliver gal i Hætten.

Vor Rangforordning og vor Ordenssans
Man ogsaa ændret ser paa mange Maader;
En Titel kan man kjøbe sig med Glans,
Til Glæde for Kommers- og andre «Raader»,
Og «Folket» selv med Ordner her til Lands
For langt og tro Spytslikkeri benaader;
Ja mangen Folkekammerjunker set er
Som Ridder af det gyldne Kronometer.

Wegleitung
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Fortsetzung).

Die Institutionen.

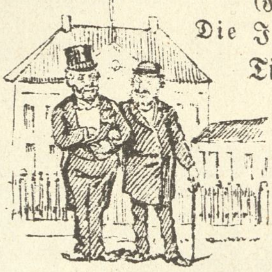

Titulaturen.

Wollen Sie gut in Kopenhagen behandelt werden bleiben, sollen Sie immer mit Titulaturen sehr freigebig sein. Das lieben die guten Dänen. Sie bedürfen gar nicht die echte Titulatur zu brauchen, aber Sie müssen passen auf, dass Sie nicht ein Etatsrath für Kommerzienrath schelten. Die Etatsräthseln sind nicht ganz leicht zu errathen, aber Sie können nur jedem etwas korpulenten, gute Procenten und Dividenten erhaltenden, Kirchen bauenden, Lichter gießenden, oder Wirtshaushalter unterstützenden, decorirten Herrn Etatsrath nennen. Das wird immer gut aufgenommen werden sein. Die Democraten sagen freilich, dass sie nicht solche Ehrenbeweisungen schätzen, meinen es aber gar nicht. Kriegsrath dürfen Sie durchaus Niemand nennen, denn Kriegsrath oder Kriegscancellisecretair zu sein ist meistens ein böses Schlag des Schicksals, welches immer vom Unglücklichem selbst und von seiner bejammernswerthe Familie so viel als möglich verborgen wird. Das Partikel „Hof" ist aber sehr gesucht und es wimmelt von Hofbäckern, Hofschneidern Hofschustern, Hofjunkern, Hofnarren, Hofstrumpfenbandfabrikanten, Hofschornsteinsfeger, Hofleichendornenabschneidern, Hofärtzte, Hofbarbiere, Hoferdemütter, Hofbierbrauern, Hof-Mehl- und Grünhändler, Hofmusikhändler und Hofnationalzeitungsmosaikarbeiter, dass man ganz verwundert wird, wenn man hört, dass der Hofmeyer noch nicht Hofmetereolog geworden ist. Hat uns doch königliches Wetter verschaffen. Was mich betrifft habe ich gegründete Hoffnung, dass ich noch Hofwegleiterschreiber werden kann. Werde dennoch nicht stolz werden.

Das Polizei.

Ist sehr gutmüthig des Tages, aber sehr streng des Nachtes. Des Tages kann man so viel zut, Sören schlagen, als man Lust hat, aber wenn die Glocke Zwölf schlägt dann hört alles auf, und arme durstige Kopenhagener, welche in der Sommerhitze wohl noch einen Glas Oel trincken möchten, müssen sich in unterirdischen Höhlen und Gewölben wie Zwerge, Kobalten und Schwarzalfen verbergen, und sitzen da in des Rydbergs oder des Ginderups unheimliche Räummer wie die Verschwörene in einer Opera Verdis. Das gehört aber zur Sittsamkeit. Der Sittsamkeit wegen dürfen die Menschen auch bald nicht ohne Schwimmpermissionen baden und die Hunde nicht des Nachts auf die Strassen spaziereern Man sagt aber, dass die Magistrat dieses Maaßregel so ändern wird, dass umgekehrt die Menschen nicht nachtwandeln und die Hünde nicht ohne Schwimmhosen baden gehen dürfen sollen werden.

Das wäre auch gut. Aber für die Volksvergnügungen sorgt das Polizei väterlich. Nicht nur giebt es täglich kleine Komedien mit Betrunkene, welche transportirt werden sollen sein, was immer für dem dänischen Jugend ein sehr belustigend Schauspiel ist, aber es arrangirt jedem Frühling und jedem Herbst einen grossen nationalen Feier. Diesser Feier heißt auf dänisch „Flyttedag“ und findet auf der Tag, wenn die Familien Gelegenheit wechseln, Statt. Dann werden die Strassen festlich mit Bettenhalm bedeckt, worin jubelnden Gassenbuben purzelbäumen, und frohe Flöhe umherspringen so lebendig und gemüthlich, als wäre es im Flohrents oder Flohrida und nicht im kalten Norden. Wenn es Sonnenschein ist, können die Flöhe recht flohriren, wird es aber Regen, müssen sie um das Leben schwimmen, und ganze Flohtillen schwarzer Farbe segeln dann die Strassen hienab. Aber mir kritzelt bei der Gedanke. Gehen wir lieber weiter.

(Fortsetzung folgt).

Kjøbenhavnsk Drikkekor.

(Frit efter Oehlenschläger.)

Evig Hr. Ehlers skjænker sine Gaver:
Vand ødelægger kjøbenhavnske Maver;
Kneb, som man ehlers ikke kjendte Spor a
Kommer med Flora.

Algerne grønnes dejlig end tilvisse
Baade i Lammefjorden og i Isse-;
Bort nu fra Byen maa med Mavebælte
Drage de Helte.

Vandet er venlig alle Skabtes Moder,
Tyfus er Søster, Kolera er Broder;
Derfor Du faar fra Søndersøens Kyster
Tak fra din Søster!

Algen, som fræk sig Vandet havde nærmet,
Veg for din Filter! Du har os beskjærmet!
Tag Algekransen! Poulsen den har bundet,
Du har den vundet!

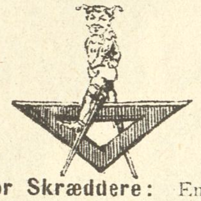

Vor tekniske Skoles

Udvalg for aarlige kunstindustrielle Prisopgaver

har fastsat følgende Opgaver for 1882—83:

1. For Skræddere: En stærkt udstafferet Ministeruniform af norsk-republikansk Mønster efter den større Model i Stiklestad eller den mindre do. i Jyderup. Der ønskes straalende fransk Broderi, ligesom trekantet Hat med vajende Busk er en Nødvendighed.

2. For Smede: Typer af saavel grov som fin Smedeskrift efter Høruppermethoden. Prøver findes i hvert Nummer af „*Morgengnavet*“.

3. For Døckere: En Model af et transportabelt Telt, som kan tjene til Bolig i forskjellige Byer, f. Ex. Slagelse og Kjøbenhavn, hvorved Skatteafgift undgaas.

4. For Elektrikere: Et Projekt til Belysning af Kjøbenhavns Gasværk; gamle Brandere, de saakaldte Howitzer, kunne ikke faa Præmie.

5. For Botanikere: En Vandbeholder efter de nyeste algemene Principer for Kjøbenhavnernes Ernæring ved Plantefødе, det saakaldte vegeterianske System.

6. For Bagere: Et brandfrit Pengeskab efter Kristinebergs Methode; det maa kunne indeholde et solidt Regnskab med c. 85 Procent Aktiver.

7. For Læger: En Rævesax, tjenlig for Moldenhawer til at rense Omegnen for Schimmel.

8. For Cantorister: En Dukatmand til Avisbrug til at opforgylde smaa sorte Sager fra gamle Kirkepladse med.

9. For voreses Folk: Et Universitetskatheder med Martyrglorie over; det maa være stærkt farvet (Berlinerblaa foretrækkes), dog maa Udkastet ikke være altfor landflygtigt, og Prisen maa ikke overstige 4000 Kroner aarlig.

10. For Provinsredaktører: En Fraklipningssax til Brug ved gratis Indvinding af Spalteføde i Romanextraktform.

11. For Dekoratører: Udkast til de Dekorationer, som forventes af »Dijyjimphna«s Rhedere ved Skibets Tilbagekomst fra Kaffelandet.

12. For Gas- og Vandborgermestre: Et Projekt til et Træskjæreri paa Alleenberg; Planen maa udføres i Lystryk, der ønskes ikke Skyggebilleder, og Træerne, som kun maa være lige udvoxede Alleetræer, maa alle beregnes paa at gaa i Spaanerne.

13. For Landbohøjskoleelever: En Model til et Hundehus, der er indrettet med specielt Hensyn til Tilvirkning af Pølser; det kan efter frit Valg indrettes enten efter det bajerske eller efter Wiener-Systemet, henholdsvis til bajerske eller Wiener-Pølser, da det ikke kommer saa nøje an paa en Pølse i Agurketiden.

14. For Forsvarsbrødre: Et Broderskab til Brug for en større Spisevært; det maa for Harmoniens Skyld helst være indrettet saaledes, at hver Broder faar sit Skab; Tonen kan godt holdes lidt fri, men Fyldingen maa falde i den gjerupske Smag. Prøver af Knive og Gafler findes i Lokalet.

15. For jyske Overdirigenter: En Taktstok til Brug ved Sangforeningsfester i Aalborg; den maa være udarbejdet i Lighed med en Korporalstok og behøver ikke at udmærke sig ved nogen særdeles fin Takt.

16. For Kammersangere: En svensk Ordensmarsch, tilegnet Hans Majestæt »Kong Oskar II«, fri Komposition over Melodierne: »Ordenshärolder, tan fram era spiror!« — »En dejlig, ung Ridder«. — »Hör oss, Svea!« — og »Trararam! Trararam! Trararamtamtamtamtam! Der har vi den igjen, den søde Vagtparade!«

Konkurrenterne kunne vel selv vælge, hvorledes de ville udføre deres Arbejder, men Gjenstandene maa saa vidt mulig passe til deres Bestemmelse.

Præmierne bestaa af **Medailler** for Forsvarsbrødrene og **Hæderlig Omtale** for Andre.

Endvidere vil der ved Uddelingen af det forventede Venstreministeriums Stipendier blive taget **særligt Hensyn til** dem, der have **erhvervet Præmie for visse af disse Opgaver.** Det er tilladt Flere at søge at besvare samme Opgave.

Kjøbenhavn i Avgust 1882.

Paa Udvalgets Vegne **Punch,** Formand.

I Taaget.

— Men Gud, Kristine! Skal Du dog ikke af Sted?
— Jo, men det haster inte, for je' véd slets inte, naar Toget gaar.

Efter Taxten.

— Hvor meget har jeg at betale?
— Itte nouet! Dem regner vi for Børnevogne!

Hvad der duer.

Motto: Alt hvad der duer i Norden bringer idag
Bjørnstjerne Bjørnson sin Hyldest.
S. Schandorph

Mel.: I de gode gamle Tider.

»Alting, hvad der duer i Norden,
Hylder Bjørnson paa hans store Højtidsdag«.
Det forkynder Schandorphs Torden-
røst, som om det var en ganske afgjort Sag;
Saa maa vel vi i Æblet bide,
Selv om dets Smag er besk og sur;
Nu har vi endelig faaet at vide,
Hvad det er, som egenlig i Norden duer.

Schandorph først og fremmest bænker
Paa den første Plads sin tykke Thomas Friis.
Sine »Smaafolk« ømt han skjænker
Faderglad Beundrings allerstørste Pris.
Altid vi troede, hans »Unge Dage«
Duede ikke; men det var pur
Misforstand, som vi dybt beklage,
»Unge Dage!« — det er netop det, der duer.

Erik Skram og hans »Gertrude«,
Det er det, der duer, medens Molbech, Ploug.
Christian Richardt stænges ude,
Erik Bøgh at være med faar ikke Lov;
Drachmann, hvis Hyldest lød lidt dæmpet,
Er sagtens kommen paa Retour;
Men Hr. Holm-Hansen har frem sig kæmpet,
— Mon nu ogsaa virkelig hans Værker duer?

Alle de, der ej kan glemme,
Bjørnson vendte Ryggen os, den Gang det kneb,
Alle de, hvis tunge Nemme
Fatter ej hans Skiften om og Dobbeltgreb;
Alle til Hobe duer ikke —
Otto Borchsenius blæser Lur;
Blæser saa søvnigt, at Alle nikke
— Mon da ogsaa virkelig Borchsenius duer?

Dag*)savisen, Morgengnavet,
Chresten Berg og Hørup, hele Brandes'Flok,
Hver, som Telegram har lavet,
Det er, hvad der duer her i Norden, nok.
Men, naar man ser saa mangen Blære
Møde paa Gausdal op til Kur,
Ønsker man, ærligt talt, at være
Hellere imellem dem, der ikke duer.

*) Renoveret.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

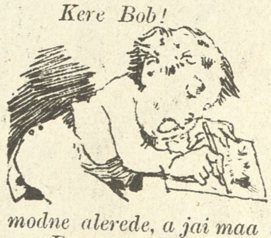

Jai skræver tel dai, fordig jai er knusende arri i Hodet, fordig Ferrien er forbi i Maaren, og jai er ude hos min Ongel paa Lannet og vel nøddi jem, fordig Ongels Sigarrer er meiet bedre en som den Gamles jemme og Blomerne er saa modne alerede, a jai maa læse Sikkers Avis flere Gange om Daen, fordig de gælder igge a la sai dysse i Søvn a Reagsionens lumre Tortenloft men immer a holles vaagen a Fremskrittets Forkønnere, ves manende Opraap tel Ungdomen lyder som tonge Vognes Raslen paa Stenbroen i den stelle Nat, vorom Aron Jacobsen har lavet et Degt, som han velle ha tellegramferet tel Bjørnson, ves de var a di ku ha tydet hans Klo paa Telegrafstasionen, men di kunde igge, vorfor han bare skrev saadan:

Slaa paa dine Strænge!
Gid Du leve længe
Ønsker Danmargs Drænge.

va der var en Løgge, fordig Skandorf siger, a Alt, va der duer noet, har hylet Bjørnstjerne, men vi faar nog Smør a di store Drænge etter Ferrien for det baade Aron og jai, va der er væmelit og brutalt. Jai har derfor sat en hel Time obbe i Ongels Sommerperetræ og røiet Tobag og spekoleret paa a Krigen og Blosudgydelsen var en øvropæisk Unødvendihed, og fek Bud over tel Aron, ves Forældere ligger paa Lannet i Villa tæt herve om a kome herover tel et Møde ude ve Merrelgraven og Feltraabet var Bajer! va der var nødvendi for at de skule holles hemmelit, fordi Arons Far vel igge vide a det fordig han vel være Etatsraad ve næste Opfløtning. Og vi mødtes og Aron velle først hanle og solte mai en Kritpive. men som der er ingen Loft i for fire Smørperer sex gule og tre Svæskeblomer samt en støt Gravensten, vorefter vi satte Mødet og blev enie om a afskaffe Krien og Slasmaal mellem Drængene og a Lerene motte heller igge sla men sku la vær, og der sku være en Voldgiftsret, som sku forlie os engbørdes og sku bestaa a di minste Drænge, som sku dømme baade de store og Lerene tel avære ordenlie, som let lar sai gøre, fordig de har Skrædermester Holm Ret i, a sæl om de river ud me en vældi Flænge ka en døgti Skræder immer ri de samen igæn, som Tante gore me mine Boxer forleden jai va fallen ned a Kornlæsset, da vi kørte Byg in. Og da Aron og jai var blevne enie om Prænsipperne underteinede vi først en Uegenyttighedsprotekol, og saa foreslo jai, vi skule rye en Fredskritpive a den Aron hade solt mai, og skiftevis, menn saa var et jai opdagede, der var ingen Hol i, og velle ha Køvet sku gaa tilbage, va Aron bare grinte a og sae jai hade kunnet blæse i Piven, før jai kjøfte den, vorover jaj natyrlig ble grueli gal og smed han Frespiven i Hodet, saa Stomberne røi han om Ørene, vorpaa Aron ga sai tel at mule mai, saa min Næse bløtte, men jai skobbede han ud i Merrelgraven, og sae a det var de røde Hav saa ves han verkeli var a Moses Slægt, ku han gaa-tørskoet over, men han sank i og var nær dronet, ves Røgteren var igge komet tel og trokken han ob, og jai feg Pryl a Ongel, da jai kom jem saa jai troer igge paa den evie Fred, fordig den er igge en Pive Tobag, og igge en Gang en Kritpive uden Hol i værd, naar man ska ha Pryl alligevel, og jai tror Skarvenius er igge

saa fjollet, som di sier fordig han har gien os Skoledrænge længere Ferrier, og ves han vel gimaj Rejsestipendiom næste Somer tel a samle ny Engtrøk saa ka de got være jai ka blie hoire ennu. Farvel kere Bob jai læste »Gengangere« forleden, men jai kan igge forstaa det Meste og synnes den er go alligevel. Er Din Mor kommet jem, eller er hun bleen kvinnelig Vexelmægler i Amerrika som jai hørte forleden. Leve Norden, Fremskrittet og Drængeemansipasionen!

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. S. *Den ene femogtyve Øre, Du sendte ned som Bidrag tel vores Forening var falsk, saa Du skyler os inu. Hils lille Helge Wullum, han er en Knob!*

Leth som Masaniello.

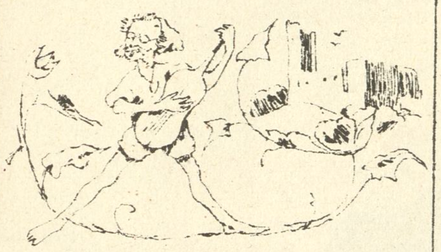

Paa *„Havfruen“* gik Hr. Leth om Bord,
Og over til Kolding han sejled'.
Og Fiskerne kom fra Syd og Nord,
Fra Harboe og fra Ginnerupfjord
For at se, hvad Manden fejled'.

Da hele Skaren var samlet i
Den navnkundigste Fjord i Landet
(Der lever jo Bergfisk i det Fri'),
Holdt Leth en Tale om Driveri
Og »vaade« Varer blandt andet.

De Fiskemaader, som nu blev brugt,
Han ønsked' at lære empirisk
Hos Mænd af Faget — »Sligt satte Frugt!«
»Han pilker den O. brandstage mig smukt!«
Mumled' en Ulk satirisk.

»I Thinget vidste Ingen Besked
Nøjagtig med hele Trafiken.
Naar han fik rigtig Redelighed
Paa det, hvorom alle de Lærde stred,
Han skulde nok klare Butiken.« —

Saa nusled han om og hørte paa Raad
Og saa paa Net og paa Snøre,
Paa Alt, hvad der hør' til en Fiskerbaad;
For det er jo rart at kjende »Vaad«,
Naar selv man har Sit paa det Tørre!

Saa fisked' han selv paa det dybe Vand
Med Snøre saa godt som Nogen;
Og det var klart for hver eneste Mand,
At Prokuratoren havde Forstand
Paa at faa Torsk paa Krogen.

Mod Aften *„Havfruen“* strøg sit Flag,
Og samlet tog man tilbage.
»Det havde da været en herlig Dag
Med Undervisning i Vennelag
Til Frugt for de kommende Dage!«

Saa kom der et lille Gilde i Gang.
Men Skumlere hørte man hviske —
Da Leth saa talte og Hurraer klang
For denne bedaarende Havfruesang —:
»Leth er nok ude at fiske!«

Efterlysning.

Feuilletonist Hr. Manbang,

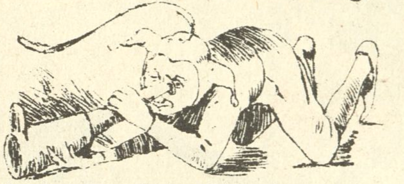

for hvis Paagribelse Kjøbenhavns Pressepoliti udlover en

Belønning af 500 Feuilletoner,

er Søndag den 20. d. M. undvegen fra »Dagstelegrafen«s Kjælderetage efter tidligere paa det Frygteligste at have medtaget 19,800 Spalter, for Størstedelen i vexlende Themaer.

Ved den hidtil anstillede Eftersøgelse er det gjennem Breve fra ham konstateret, at han har tilbragt den sidste Tid paa Fyn, hvor han har udgivet sig for at være en Søn af en af Landets mest haabløse Slægter; han er sidst observeret i Middelfart, hvorfra det antages at være hans Hensigt at begive sig paa en Tournée i Sverige.

Han er født i Horsens, meget grøn, betydeligt under Lavmaal, sygeligt Ansigt med Hudfarve à la tutti-frutti, har ingen fin Næse, men en sanselig Mund, tyndt, mørkt Haar, redt ned i Panden paa Kvindevis; kan kjendes paa sit kluddrede, affekterte Sprog.

Hans Paaklædning lader sig ikke med Sikkerhed angive, da han meget ofte skifter Dragt; men han er altid klædt efter sidste Mode, og han er set i et fuldstændigt Bajadskostume, uden en eneste Lomme i sine Klæder, men bærende en Theaterkikkert i en Rem. Han har i Middelfart kjøbt sig 25 Flasker Eau-de-Cologne, en Vifte, et Kniplingslommetørklæde og flere Pund Teaterkonfekt.

Han har Søndagen den 20. d. M. i »Dagstelegrafen«s Kjælderetage efterladt en Skitse fra et kinesisk Apothek, hvori han altsaa maaske vil kjøbe Opium.

Der er des værre al Grund til at antage, at vi allerede har ham igjen paa Søndag.

Han begjæres omhyggelig eftersporet, og hvis han antræffes paa sin Tournée, stoppet i Farten.

Kjøbenhavns Pressepolitikammer, den 24. August 1882.

Punch,
Pressepolitidirektør.

Den store Landslange.

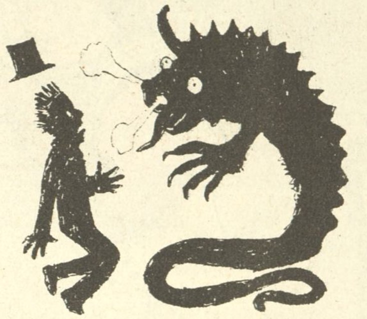

At Danmark er et Paradis,
Er sagt saa mange Gange,
Derfor det maa naturligvis
Sig ha'e en rigtig Slange.
Dog alle de, som før man saa',
Var sorte nok, men lidt for smaa
Til Dannevang at lave
Helt om til Eedens Have.

Men nu fra Jylland man erfor,
At der var set omvandre
En Slange, der var li'esaa stor
Som hele tvende andre.
Den var i stadigt Krigshumør,
Den havde Manke, Næb og Klør,
Var mindst en halv Snes Alen
Og kunde gaa paa Halen!

For slig en Drage, grum og vild,
Om hvem det blev formodet,
Den gav sig af med at spy Ild,
Fik Godtfolk Skræk i Blodet;
Man turde den ej komme nær,
Men li'esom Viggo Bjørnbak der
Man valgte Spot for Skaden
Og greb til Retiraden

Til Bladene den hid og did
Omvandred og blev optaget,
Og saadan gik den til en Tid,
Saa blev til sidst den opdaget;
Thi hvor den paa sin Vandring kom,
Den sig legitimered' som
Søslangens egen Halvbro'er
Og Toldbodrottens Staldbro'er.

Men Alfred Bjørnbak er ej glad
Et Varsel her han skuer
Vist om det nye Venstreblad,
Som ham i Aarhus truer;
Det bliver for hans *Amts-Avis*
En Slange i hans Paradis
Saa graadig som en Boa.
Den kan han ej med Ro ta'e.

J'y suis et j'y reste!

«Be quite, Sir! — La' rulle Britannia», skreg
JOHN BULL paa Ægyptisk til Tyrken.
Monsieur (og Madame) LESSEPS ta'er paa Vej
Og værger paa Fransk om sin Ørken:

«Hvad angler han efter, Sir John d'Angleterre?
Veux-tu du potage af mit suezske Fad?
Prends garde: arabidsk Krokodillerne snerre!
Morbleu — Væk fra Klumpen, din engelske Rad.»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 31. August. Nr. 35.

PUNCH.

Haabløst.

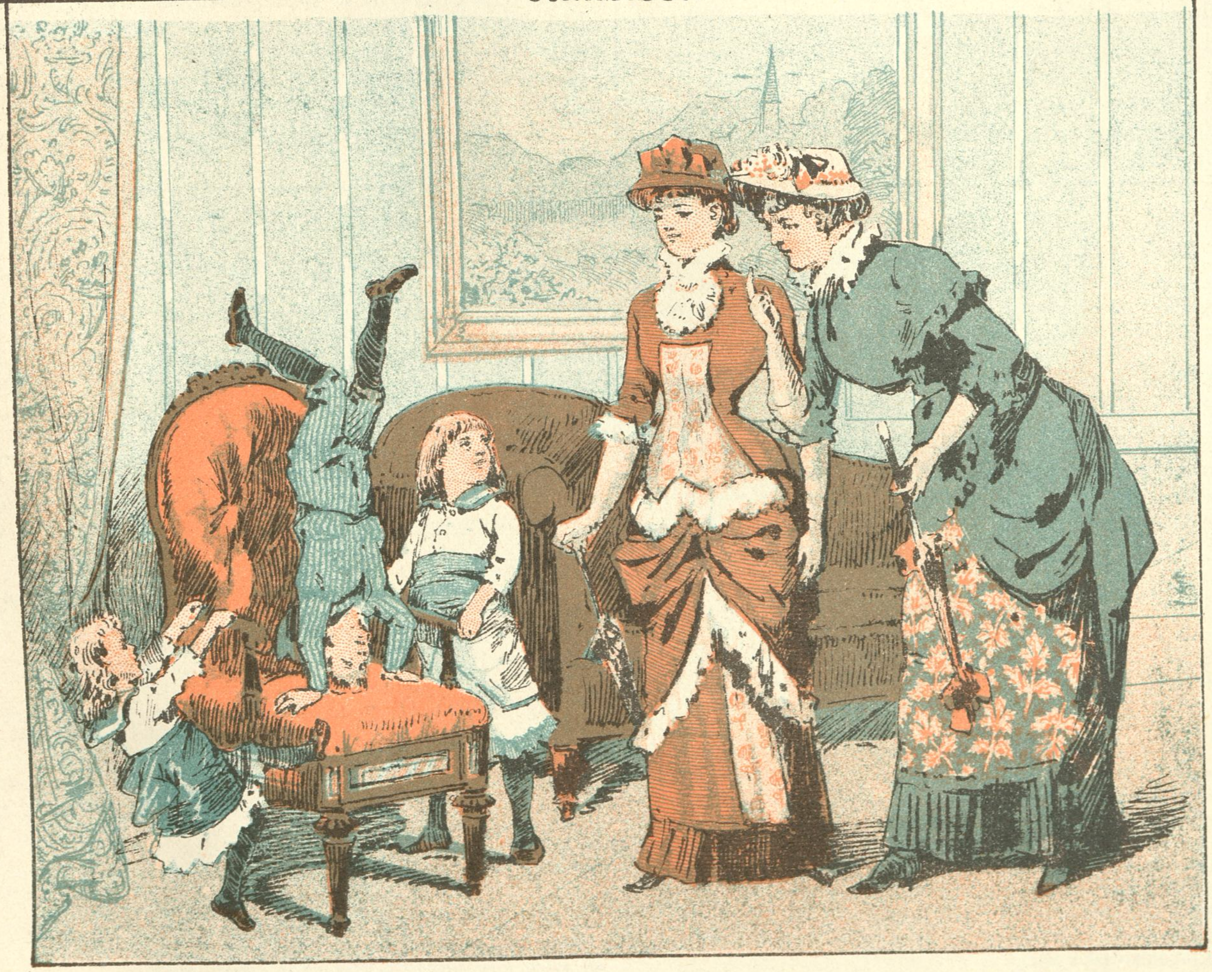

— Hurrah! Tante, kan Du gjøre det?
— Nej, min Dreng! Men Du kan tro jeg skal sige det til din Moder.
— Det kan ikke nytte noget for Mo'er kan heller ikke!

Først og sidst.

Endskjøndt Agurketiden er saa trist
For alle, fra de mindste til de største,
Har HØRUP med sædvanlig Snille vidst
At muntre den til Gavns fra først til sidst;
Dog er hans sidste værre end det første.

Hans ny Betragtning er omtrent som saa:
Naar tvende faar den samme Nød at knække
Og En skal først den til Behandling faa,
Saa følger heraf, at den anden maa
Nødvendig blive sidst i denne Række.

Og er der noget, som er ganske vist,
— Saa mener samme høje Folkedommer, —
Da er det, at den Part, som faar den sidst,
Trods al Fortolkning, og trods hver en List,
Maa ta'e den fra den første, som den kommer.

Ergo bør for vort Landsting klart det staa,
At skal vort Folketing sin Ret ej miste,
Man dette Tings Finanslov ikke maa
Forandre selv den mindste Tøddel paa;
For ellers bli'er den første til den sidste.

Ja, den Logik er Ben af Venstres Ben,
Deri det finder Statsrets-Idealet,
Der bringer Venstre paa den grønne Gren.
Thi det er jo en Sandhed, klar og ren:
Hvo først til Møllen kommer, først faar malet!

Og deraf lader efter HØRUPS Tro
Sig som en rigtig Slutning anbefale,
At den, der Møllen naar som Nummer To,
Kan godt gaa hjem og lægge sig i Ro:
For ham der bliver ingen Ting at male.

Jo, denne HØRUP er et rigtigt Jærn;
Det er skam Synd at sige, han er «sølle»,
Og Venstres velbekjendte Grundlovsværn
Vil tilstaa: slig en Drivkraft paa vor Kværn
Er, hvad man kalder, Vand paa Venstres Mølle.

Kun Skade, Nemesis kan ej forstaa
Hans Spøg, thi naar Befæstningssagen kommer
For Plads i Folketinget sidst at faa,
Vil uden Tvivl hun huske HØRUP paa
Hans sidste Argumenter fra i Sommer.

Offenlig Musik.

Begrundet paa det store Bifald, hvormed den i *Frederiksberg Have* af en Privatmand arrangerede offenlige Musik er bleven optagen af Publikum, agter en Kreds af Mænd, som altid efter bedste Evne har bidraget til deres Medborgeres Underholdning, i den tilstundende September Maaned at foranstalte lignende musikalske Nydelser serverede gratis paa forskjellige, dertil egnede Steder i Byen.

Vi er saa heldige allerede nu at kunne meddele vore Læsere en Fortegnelse saavel over de Steder, hvor disse Koncerter ville blive afholdte, som over Navnene paa de Mænd, der af Interesse for Sagen have lovet at overtage Dirigentposterne, og vi kunne ydermere vedføje en Del af de Musikstykker, som ere paatænkte opførte ved Aabningskoncerterne.

Hvis disse populære musikalske Soireer vinde Anklang, er det Meningen at udvide dem i ubegrænset Antal; man har saaledes f. Ex. paatænkt i Tidens Løb at bevæge Stadens vise Mænd til at anskaffe et *32 Mands Orkestrion*, som om Mandagen kunde underholde Tilhørerne ved *Raad- og Domhuset* med slige almenyndede Melodier som: »*Vi er et lystigt Folkefærd*«, »*Begge mine Øjne blive saa smaa*« og Potpourri over »*Hvor man kjeder sig*«. Et andet Projekt om at udføre offenlig Musik ved *Døvstummeinstitutet* er derimod ikke blevet anset for rigtig praktisk. Foreløbig har man fastslaaet følgende Steder:

Udenfor **Gasværket** hver Aften efter Solnedgang under Anførsel af Direktør **Howitz**:

1) Danske Sange: a) »*Mulmet sank, det svale.*«
   b) »*O, Maane, svigt mig ej.*«
2) *Etincelles electriques*, National Gallop.
3) Danske Sange: »*Ensom og mørk og snever er vor Bolig.*«
   d) »*Snart er Natten svunden.*«

Udenfor **Bethelskibet** hver Søn- og Fest- og almindelig Bededag under Anførsel af Etatsraad **Meldahl**:

1) »*An der schönen blauen Donau.*«
2) »*Ved Kunsten her man Hæder nyder*« (*qvase maestoso*).
3) Barcarole af »*Sømandsliv*« af *Sande*.
4) Aandelige Sange: a) »*Hvilken Udsigt her man nyder.*«
   b) »*Kun den Kjække naar ny Havn.*«

Udenfor **Landbohøjskolen** hver Dag i *Slagtemaaneden* under Anførsel af den jourhavende Professor:

1) »*Vor gamle Karo holdt en Støj*« (arrangeret for blandede Stemmer).
2) »*Snart bortile Livets Dage*« (Miserere).
3) Divertissement af »*Faldgruben*«.
4) Kor af »*Den sidste Nat*«.
5) »*Livet er kort, men Kunsten lang*«.
6) Finale: »*Stegekjælderen*«: »*Bag et lyserødt Gardin*«.

Paa **Vandkunsten** under Anførsel af Inspektør **Poulsen**:

1) Ouverture til »*Vandbæreren*«.
2) »*Flyv, Fugl, flyv over Sønderssøens Vove*«.
3) »*Jeg brød mig kun lidt om Botanik*«, udsat for Glastrompet.
4) »*Algedans*« af Poppe r.
5) Kjøbenhavnske Sange:
   a) »Min Doktor er en herlig Mand,
   Han siger jeg maa drikke
   Alt, hvad jeg vil, undtagen Vand,
   Det ene duer ikke.«
   b) »*Jeg har saa græsselig ondt i min Mave*«.

Udenfor **Forsvarsbrødrenes Lokale** hver Generalforsamlingsdag under Anførsel af Kaptajn **Gjørup**:

1) »*Samled her i en fortrolig Klynge*«.
2) Introduktion til »*Kaptajnen bander*«.
3) »*Her er saa gemytligt, saa fint animert*«.
4) Ballade af »*Paa Krigsfod*«.
5) »*Vær Du vort Selskabs Skytsgudinde, O, Venskab, Jordens bedste Held.*«
6) Krigssang af »*Kaptajnen sparker*«.
7) »*Vor Kaptajn er mange Penge værd, Han er ikke god at komme nær*«.

Udenfor **Marmorkirken** hvert Kvartal under Anførsel af Etatsraad **Tietgen**:

1) Ouverture til *»Prinsen af Kina«*.
2) Potpourri af *»Skatten«*.
3) *»Hvad vil Rigdom vel sige«*.
4) *»Vil De betale eller vil De ikke, hvad?«*
5) Romance af *»En fattig ung Mands Eventyr«*.

I den nye Alle paa Gl. Kongevej hver Solskinsdag under Anførsel af Borgermester **Ehlers**:

1) Korsange: a) *»Under grønne Trær, I et saadant Vejr.«*
b) *»Den lille Ole me Paraplyen«*.
2) Arie: *»O Solens Gud, Du Dagens Fader!«*
3) Korsange: c) *»Hvi staar Du saa ensomt, o Birketræ?«*
d) *»Findes der en bedre Vej«*.
4) Miserere af *»Ørkenens Søn«*.

Udenfor **Frederiks Hospital** hver Flyttedag under Anførsel af Kommissionsdirektør **Fenger**:

1) *»Gubben är gammel«*.
2) *»Her har jeg fundet en herlig Plads«*.
3) *»Det gamle Hus, o lad det staa«*. } Sange for Lægefolk.
4) *»I det bare Sengehalm«*. }

Oplysning og Dannelse.

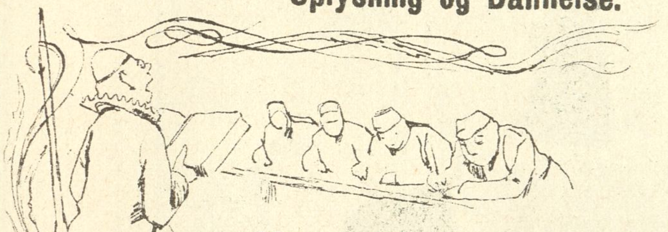

Har I læst, hvad Pastor Bang
Melder i sin Piece,
At for faa i Dannevang
Skrive kan og læse?
Sørgeligt det er, men sandt,
At man alt for mange fandt,
Der sig aldrig henter
Lavrbær som Skribenter.

Værst det er i Fredriksborg-
Amt, der kun har lutter
Skam og Ærgrelse og Sorg
Af sin Egns Rekrutter.
Berg saagar sig om maa se
Efter flere Læsere;
Der er ikke mange
Af den Slags at fange.

Dog mod Nord paa bedre Fod
Amtet, Gud ske Lov, er:
Der paa Ondet raades Bod
Af Hr. Moldenhawer.
Fæsterne hos Schimmelmann
Efter »Forskrift« skrive kan,
Ja paa hans Begjæring
Prente en »Erklæring«.

Alle Godsets Fiskermænd
Man den Roes maa give,
At de med »paaholden« Pen
Deres Navn kan skrive,
Og at skrive, hvad man vil,
Ved Diktat de let faas til,
Naar Administrator
Gi'er den som Diktator.

For hvad gratis han har budt
Til Oplysnings Fremme,
Moldenhawers Institut
Bør ej gaa af Glemme.
Og en Ærestøtte maa
Han i Hellebæk vel faa,
Rejst af hver, som ynder
Stedets Helle-Flynder.

Mosaik.

Vintersaisonen begynder nu at spores. De fleste fremragende Personligheder ere allerede vendte tilbage fra deres respektive Sommerophold. *Processoren* har nylig afsluttet en Tevandskur i Kors-ør; Digteren *Schandorph* har — »ligesom alle Mænd, der duer noget i Norden« — tilbragt sin Ferie i So-rø; Rigsdagsmand *Tauber* har foretaget sig en Rekreationsrejse til Boller i Jylland, og *Herman Bang* har brugt Badene i Hvalpsund ved Limfjorden.

* * *

Folketingsmand *Leth* har fisket i rørt Vande ved Middelfart. Han siges at være bleven ganske Drivvaad op ad Ryggen.

* * *

Dachsavisens Redaktør agter vedblivende at opholde i s-bjerg, ligesom Hr. *Axel Henresches* efter Forlydende har slaaet sig ned paa Overdrevsbakken.

* * *

Brandinspektøren skal efter Sigende nu have forelagt Theaterchefen positive Forslag om at indrette Tilskuerpladsen paa det kgl. Theater efter det samme Princip, som gjælder foran Tivolis Pantomimetheater, hvorved enhver Brandfare bedst kunde undgaas.

* * *

Et herværende mere læst end udbredt, men dog mere udbredt end anset Dagblad har, paa Grund af sit nøjere Kjendskab til det gamle Testamente, ment at kunne spille Rasmus med Pantomimetheatrets Kunstnere, men har senere maattet give Kjøb lige over for det nye Testamentes Autoritet. Bemeldte Organ for stadige Berigtigelser gjorde samtidig et haabløst Forsøg paa en Negerdans med et Par af samme Kunstanstalts koreografiske Kræfter. Det har formodenlig ikke betænkt, at denne Selvopspisning af dets egne Ænder i Carey, i Længden bedst vil kunne krydres med — Ris.

* * *

Et godt Raad hver fjerde eller femte Torsdag.

Som det vil erindres, rettede vi i dette Blads Nr. 29 en indtrængende Opfordring til vore Læsere og Læserinder om at udpønske et Middel mod de i Taarbæk grasserende Semiter. Vi have i den Anledning modtaget en Række Besvarelser, hvoraf de fleste have givet det gode Raad, at bevæge en vis »-Raad« til at flytte sin Bopæl noget længere ud, hvilket skulde bevirke, at de mere fintfølende blandt Befolkningen af Raadvildhed tyede til andre Egne. Dette lader sig imidlertid af Prioritetshensyn neppe gjøre.

»En erfaren Husmoder« giver Anvisning paa den simple Udvej: at lade Strandvejen, efter de moderne Hellebækske Principer, afspærre for alle Skovgjæster Naar der nemlig ikke findes Tilskuere, vil schgu ingen Forretning kunne se sin Kredit forøget ved at udstille Kone og Børn paa Verandaen, medens Familiens Patriarch tager ind for at passe Kontoret.

En endnu mere praktisk Indsender foreslaar det ufejlbarlige Middel, at *Punch* flytter sit Redaktionskontor og Trykkeri ud i Taarbæk. Vi kan dog ikke love Noget før April.

Høg over Høg.

— Jeg vilde barestens spør Prokkerateren om én Ting: Naar en Hund stjæler et Stykke Kyd fra mig, hvem skal saa erstatte mit Tav?

— Naar De kan bevise Tyveriet, skal Hundens Ejer give Dem Erstatning.

— Ja ded kan jeg, og her er Regningen: 6 ℔ Bøfkyd=6 Kroner. Maa jeg saa be' om Pengene, Hr. Prokkerater, for jeg ska sie Dem — Det er dørreses Hund, der har snuppet ded.

— 6 Kr. — det var en høj Pris.

— Ja, jeg er dyr med mit Kyd — ska jeg sie Dem.

— Naa, lad gaa! (skriver) Slagter Petersen: For Vejledning i et juridisk Spørgsmaal: 10 Kr. — Fragaar for 6 ℔ Kjød: 6 Kr. — Igjen 4 Kr. Vær saa god, maa jeg bede om de 4 Kr. — saa er vi to kvit.

— Hva'.. Hva'..behaver?!

— Ja, min gode Mand, jeg er ogsaa dyr — skal jeg sige Dem.

Præskriberet?

— Naa, min gode Hr. Jensen, nu kommer jeg endelig for at betale min Regning.

— Tusind Tak! Aa, se efter Peter, hvor meget Hr. Majoren skylder.

— Jeg kan ikke finde det heri.

— Nej, se efter mellem de uvisse Fordringer.

— Ja saa, staar jeg der, min gode Jensen, saa lad mig kun blive staaende.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing
XXXVII.

Hjem jeg atter nu er vendt,
Som en Myg, før den faar brændt
Vingen, surrer,
Kredser, snurrer
Rundt om Lampen, der blev tændt;
Saadan maa jeg ogsaa flagre
Fra de fagre
Gyldne Agre,
Fra de skjønne
Skove grønne
Hid, hvor Døgnets Drivhjul stønne,
Hid, hvor Lugt af Kaffebønne,
Sild og Ost i Luften blandes,
Og hvor smaa Miasmer dannes,
Medens Drikkevandet bandes;
Hid, hvor Heyman og de smaa
Sorte i Concilium gaa,
Hid, hvor Brandes snart skal staa
Paa Kathed'ret, vække Rusen
— Taber Publikum Fidusen,
Har han dog de firetusind.
Centrum er dog ikke der,
Tampen brænder mere nær;
Her er Røre,
Skal Du høre.
Her er Nyt, saa vist Enhver
Spidser Øre;
Her er store Ting paa Færde
Og i Gjære.
Børsen vil vort Centrum være!
Børsen vil Kulturen bære,
Estrup smukt en Fløjte skære.
Børsen vil politisere
Og probere
Ned at ryste Magtens Pære.
Levy Stamme
Kommen er i Fyr og Flamme;
Bankens store Levyathan
Vil, som Dyretæmmer Nathan,
Prøve Estrups Tigre gramme
Ved sit Blik at kujonere.
Er det ikke som syv Satan!
Slemt vor lille, vimse Hage
Højhedstanker ogsaa nage:
Landtingsvalgene det gjælder.
Provisoriets fule Drage
Børsen fælder,
Talte er vist Matzens Dage,
Snart han synker mat tilbage
Som en slaaet Napolibum,
Styrter med en navnløs Klage
Haabløs i »det tomme Rum«,
Nu vil Børsen sige »Bum!«
Børsen! — har Du vel hørt Mage! —
Stryger Valgmænd uden Naade
Og for Kjøbenhavn vil raade
Med et Net af gyldne Traade.
Den Idé er ikke dum.
Stolt paa Rampen
Hejser man Signal til Kampen.
Helt til Klampen-
borg man hører Tietgens Lur.
Børsen har faaet Blus paa Lampen.
Op med Dampen!
Rust til Striden Dig Merkur!
Nu skal Estrup have Fur;
Skeels Papirer er i Dalen,
Kleins i Stigen, han er valen;
Men paa Børsen, hist i Salen
Har Komplottet
Dog sig rottet
Sammen om, han skal paa Stottet,
Og Hr. Skeel skal ha'e paa Halen,
Som han alårig før har faa't det.
Hver Grosserer,
Vexellerer
Kursen neppe nok noterer,
Valgmandslister
Derimod han reviderer
Og kasserer
Stræng og bister
Som en Samson hver Filister;
Hver Minister-
træl han strax eliminerer.
Det bli'er Spænd en Gang at se,
Naar nu snarlig Sløret brister
For hin Vælfærdskomité,
Hvad der egenlig vil ske.
End, som Barnet i sin Ble,
Ligger Børsen qua Parti.
Er det Hele et »on dit«?
Knap jeg tror det, disse Penge-
mænd har længe
Følt en Tragten
Efter Magten,
Som dem hidtil gik forbi.
Det er den, hvortil de trænge.
De har lagt en
Minegang, men hvor er Skakten,
Som til Gruben fører ned?
Derom véd,
Fætter, ej jeg ret Besked;
Et jeg véd, at strides skal der,
Men i hele Kjøbenhavn,
Ikke blot i Dagbladsspalter,
Og at Kampen bliver hed.
Skam det var, hvis Matzen faldt her!
Skam, om paa et Guldkalvs Alter
Skulde ofres Landets Gavn!
Skam, om blot i Tietgens Navn
Landstingsmænd vi skulde vælge.
Er vor Fane skudt i Pjalter,
Ej for Guld vi dog den sælge.
Tænk, hvor Venstre vilde svælge
I Triumf, hvis saa det gik!
Sejrer Børsens Politik,
Maa vel Estrup Pladsen vige.
Christian! Tænk hvad det vil sige,
Om vi fik
Disse Kleins Tambourmajorer,
Som sig frem bestandig borer,
Lutter rige
Matadorer,
Til med Chresten Berg at krige.
Matzen lille er og stor er
Tietgen. Bliv dog ikke bleg Mand,
Endnu kan dog sige Nej man,
Endnu staar ej Byen hel
Under Børsens Kuratel.
Vandre maa et Stykke Vej man,
Før man naaer fra Estrup-Skeel
Til et Tietgensk Cabinet,
Men har først vi faaet det,
Sluge først vi den Kamel,
Stopper ej man,
Rutscher let
Ned som ad et Glidebrædt,
Til et — Ministerium Heyman.

Wegleiter
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Zweite verbesserte Theil).

(Schluss).

Die Journalen.

In Kopenhagen sind viele Blätter sowohl rechte als linkische. Die vornehmste von der rechte Seite ist Berlingsche Zeitung, eine treffliche Organ für die zärtlichen Seelen, welche das tief Erschütternden nicht gern mögen, und darum immer ihr Ricinus-Oel in eine wohl sucrirter Pille niederschlucken. Thronen stürtzen, die Erde bebt, der Revolution bricht los; aber die älternde Berlingsche lebt noch und erzählt es seinen Kindern in dieselben zärtlichen, schonenden, rücksichtichen Töne, wie eine Grossmutter ihre Grosskinder das Abendteuer von dem kleinen Rothbäubchen erzählen möchte. Ein musikalisches Ohr hat die gute Grossmutter nicht, und die Æsthetik ist ihr auch ein ziemlich fremdartiges Land. Sie strickt aber ganz nette Feuilletons. „Das Tagesblatt" ist von weit nerveuser Constitution, schlägt sich gar lustig mit den Demagogen, hat aber eine grosse Fehler, niemals einzuhalten zu können, bevor die Frage so ausgedroschen ist, dass es wie ein todter Häring daliegt und lange Niemand sich darüber kümmert. Ich denke, dass kommt, weil es sowohl einen Redacteur, der Grobe, als einen Professor, der Herausgeber heißt, hat, und wenn der eine aufhört, fängt der Andere an. Dass Tageblatt wohnt übrigens auf die Ecke der lederne Strasse. Gehen wir aber weiter! Die „Nationalzeitung" wird von Bierring-Falkman (Petersen geboren) geschrieben und von

der Hirsch-Lorenzen redigirt. Ist ein sehr hoffähiges Journal mit Hofneuigkeiten, Mosaikplatten und gute Räthe sehr fein ausgestattet, wird aber darauf sehr druckfehlerisch Correctur gelesen. Ihr argste Druchfehler ist aber der Herman Bang, welcher nie genug correxet bleiben kann. Er drängt sich immer ein auf Stellen, wo er nichts zu thun hat, hat aber dadurch auch eine Ohrfeige bekommen. Eine Ohrfeigenblatt hätte er wohl führ seinen Roman „Hoffnungslose Geschlechter' verdient, aber nur Ohrfeigenblätter und Blümchen, nicht aber die reife Feigenfrüchte. Denn dazu sieht er doch zu zerbrechlich aus. Er ist auch kein Samson, und die einzigste Aehnlichkeit mit diesem berühmten Kraftkünstler besteht darin, daſſ er sein Kopfhaar kurz abgeschnitten tragt, als hätte die Scheere Dalilas ihm jüngstens seine Kraft geraubt. Ist des Sommers immer auf Badestellen, wo er Eisen braucht. Braucht auch Silber. Des Tages Neuigkeiten und des Volkes Avis leben und blüben wie zwei Rosenknospen auf dieselbe Stengel, wie Siebel singt, und gehen mit einander um wie im Paradiese, wo der Wolf mit dem Lämmchen Gras frisst. Ist der Wulff der Wolff und der Carstensen das Lämmlein? Beide können ganz wölfisch die Radicäler anbissen. Gehen aber nicht in Schapselzer, und der Carstensen ist auch nie ein Schaafskopf gewesen. Die linkische Blätter sind nur zwei. Das größte ist „Der Morgengnabige" und wird von dem Berg, den Hörauf und dem Eiduard redigirt. Ein würdiges Kleeblatt! — Rothklee! — Daſſ gleicht der alte Farce „Drei für Ein"! und will gar nicht immer das grundtwigianisch-christliche mit daſſ freidenckerisch-brandesſianische zusammenschmelzen. Aber der Hörauf streut Pfeffer auf die Mischung und dann geht es glatt in den Abonnenten. Was versteht Bauern sich auf Gurkensalat! Mit dem zweiten linkischem Blatte bin ich ein Bischen im Verlegenheit es zu nennen, hat mich doch oft bei Gelegenheit in eine Verlegenheit, wo man zu Alles greifft, geholfen. Es ist nämlich eine so hinterlistige kleine Journal, . . . es auf allerlei heimliche Stellen dem schmachtenden Leser im Hände fällt. Niemand hat gut von, ... Avis nicht ein Mal des Tages zu studiren. Es ist nun einmal so in die Naturgeschichte angeordnet. Sagen wir mit unsern alten Sprichwörtchen: . . . kommt von . . .!

Nach Helsingör.

Nun lieber Germane, sind Sie gewiſſ des Kovenhagens müde und Kovenhagen ist auch ein Bischen die Germanen satt geworden. Setzen wir uns auf die Eisenbahn, und fahren wir nach Helsingör! Nach Heiligbeck, welcher nicht Pastor Wilhelm Bech ist, obschon der auch ein heiliger ist, aber eine kleine Fischlager, darf ich aber nicht mit Euch reisen, denn Sie sind natürlich, wie alle Germanen, Doctor und der Administrathor, welcher da hausiret, kann den Doctores gar nicht verträgen. Kommt da einer, dann läßt er seine gräfliche Fidecommissionären diesen binden und knebeln. Dieser administrathörichter Wasserwitz hat aber das Gegend viele seiner Schönheiten beraubt. Es war da ein Bergsee, ein Molbeck und ein melodischer Lange-Müller. Diese Herrlichkeiten sind aber nun vorbei. Nun hat aber der Moldenhawer den Molbech verstopft, den Bergsee abgeleitet, und der Lange-Müller darf nicht da mehr gehen. Ist das nicht Jammerschade! Nun da sind wir schon bei Hellerup. Fahren wir weiter! Vorbei Lyngby und Holte; dann nach Kleinroth, Birchenroth und Hilleroth. Bei Hilleroth können Sie, wenn Sie wollen, aussteigen, um das schöne Schloſſ Frederichsburg zu studiren. Es hatte für zwanzig Jahren ein gewaltigen Brand, ist aber wieder auf die Beine. Je mehr Oel die Dänen trinken, desto prachtvoller wird das Schloß montirt, und ein warmer Sommer, wei dieser, schlagt in großartigen Gemälder auf die Wänden aus. Trinken wir dafür ein Baier lieber Germane, aber ein Carlsberger-Oel muß es sein, wenn ein historischer Oelmalerei daraus kommen soll. Fahren wir weiter! Der Friedensburg ist als königlicher Residenz zweier Könige berühmt. Auf dem Schloße residirt der König Christian und auf die Esromsee der König Holger Drachmann, welcher sich daselbst zu Orlogskönig ernannt hat. Das gehört aber bald zu die alte Geschichte, welche nicht mehr gelesen zu werden braucht. Nun hat er auch seinen Dreigefälligkeitskanon vernagelt, und wenn er noch jüngstens den Bärenstern Bärensohn canonisirte, dann geschah es ganz leise. Von Friedensburg kommen wir nach Kronenburg. Da ist nicht der Holger Drachmann sonder der Holger Däne. Er sitzt auf dem Schloße kasjemattirt, aber Sie bedürfen gar nicht ihm ein Visit zu machen. Leidet nicht die Germanen. Fahren wir nordwärts! Dahin, lieber Germane, wo die schaümenden Wellen des Gesundes brausend gegen die Badehäuser toben; dahin, wo die Familienbegräbniſſ der polonische Geschlechtes und in Specie der letzte Ruhestatt des berühmten Hamlets, von der auch berühmten Sarah einmal mit Blumen bedeckt, liegt; dahin, dahin möcht ich mein lieber Germane, mit dir ziehen! Denn da ist Euer sonnigen Heimath, wo Sie ein marienlustigen Leben führen können, aber ein Däne, wie ich, würde sich da sehr fremdartig befinden. Ade! Ade! lieber Germane, grüſſen Sie die zwei Hänser, sowohl der Prinz Hans als der Hans von Bülow! Ade! und nochmals: Ade!

Borgmesterdyder.

Lad Godtfolk kun forsikre nok saa længe,
At Høflighed jo koster ingen Penge,
Men allerhøjest et Par pæne Ord,
Den hører dog til de forsvundne Rester
Af undergaaede Moder paa vor Jord,
Som ikke fordres kan af en Borgmester.

Naar han paa Embedsvegne blot lidt villigt
Har taget Hensyn til, hvad der er billigt
I Retning af vor Stads Økonomi-
Forvaltning, og, naar her sig Manglerfæster
Ved Kassen, bare siger: «Hus forbi!»
Saa kan ej fordres mer af en Borgmester.

Og naar han paa Økonomiens Vegne
Sin Finger stikker i den Hygieine,
Som man paa Fælledhospitalet ser
Hvor Bärentzen blev «furet» trods Protester
Fra mange Sider, er det næstenmer,
End man forlange vil af en Borgmester.

Naar samme Steds selv meget blidt og tamt han
Interpelleres af en sølle Amtmand
Om Differentser, der kan her opstaa,
Saa skal han svare «glubsk» ,det altid bedst er;
Helst med et Brøl, thi mere kan og maa
Man ej forlange her af en Borgmester.

Thi har han af Erfaring maattet lære,
Hvor vigtig god Økonomi kan være,
Da maa han spare, det er soleklart;
Saa lad dem mukke kun i Øst og Vester,
At selv paa Høfligheden har han spart.
Hvo vil forlange den af en Borgmester?

Og en Ting tør vi tilstaa grumme villigen,
At bliver Høfligheden i Familien,
Skjønt den er ikke af Borgmestrens Slægt,
Behøver Publikum dog ej Attester
Paa, at naar det har faaet grov Konfekt,
Kan ikke fordres mer af den Borgmester.

Fra Meklenburg-Hellebæk.

Motto: „Le Roi s'amuse".

Jesper: Se, saadant tykkes mig, Hrr. Græve, passer bedst
For Skriver-Karle, som vil paa den høye Hest!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 7. September. Nr. 36.

PUNCH.

Kontrolleret Markfrø.

— Men, min Stump! Hvad gaar Du og vander der?
— Jo, der er den døde Missekat gravet ned og saa kommer der nok nogle smaa Killinger op igjen!

Hovedstrømninger.

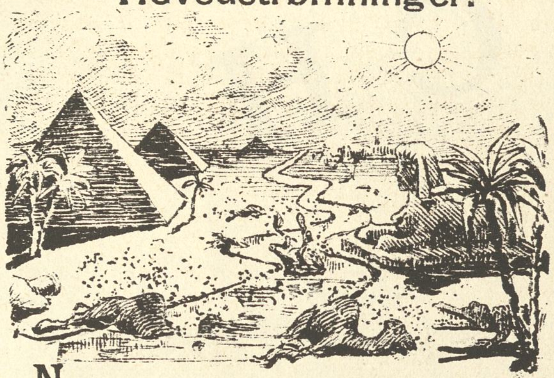

Nede ved Nilen, hvor Nilhesten bor,
Er ikke herligt at være;
Æren er lille, og Faren er stor
Der for Britanniens Hære.
Denne ARABI er vist dem for stram:
Skjønt de besejrer ham pr. Telegram,
Alt hvad de vinder, knap blive kan
Til bare Vand.

Hæren har Mangler i Overflod,
Svært det paa Drikkelse skorter,
Og skjønt den brittiske Porter er god,
Er sgu for slem dens Trans-Porter!
Den har ej faaet tilstrækkelig Mul-
Dyr til Transporten af Brød og af Sul,
Og, hvad den slaas for i Ørkenens Sand,
Er bare Vand.

Vandet er slet ikke rigtig til Pas:
Man om ARABI meddeler,
At han har fundet en herlig Plads
Deri til døde Kameler.
Og selv om aldrig saa meget JOHN BULL
Øver sig i at ta'e Munden lidt fuld,
Slige Kameler en Engelskmand
Ej sluge kan.

Trumfer paa Haanden for godt Kjøb han fik
Nys som Kanalvejens Herre,
Men naar i Spillet han hjem ta'er et Stik,
Er det kun Sol-Stik desværre;
Der er ej andet for, end han maa
Tyre Kamelen og saa passe paa
At ikke Rapporten, han laver i Stand,
Bli'er bare Vand.

Gud ske Lov, her vi dog ikke maa
Saadant et Vandtryk lide,
Thi vore Forhold en mere smaa
Under Kam-EHLERS Ægide.
Selv med den bedste Villie han
Kun til lidt Muslinger drive det kan;
Men ellers Bakterier la'er han gaa an
Som bare Vand.

Verdens Gang.

August 1882.

Denne Maaned vil i vore Annaler nærmest betegnes ved Kanaler. I Udlandet var det Suez-Kanalen og Kanalen mellem England og Frankrig, der tildrog sig Opmærksomheden, da Englænderne vilde tilrive sig Eneherredømmet over den første og under den sidste ɔ: igjennem Tunnelen. Herhjemme var det hovedsagelig Kristianshavns Kanal, som gjorde Mudder, men dog maa erindres de Bakkanaler, som Tilstedeværelsen af den meteorologiske Kongres gav Anledning til.

Da meteorologiske Instituter som bekjendt altid bevirke daarligt Vejr, er det ikke til at undres over, at et Møde af et saadant Maximum af meteorologiske Kræfter medførte, at Barnummeteret gik til ganske nederdrægtigt Vejr. Som Modsættil dette Maximum kan det noteres. at der den 4. herskede et usædvanligt Minimum paa Kongens Nytorv, idet Værten i Minis Kafé den Dag fejrede sit 25 Aars Jubilæum; Bladene serverede i Dagens Anledning diverse halve Historier, som alle vare bryggede over: „Hvorledes fanger man en Solstraale?“

Det slette Vejr i Maanedens Begyndelse blev snart afløst af en tropisk Varme, som blandt andet havde den ubehagelige Følge, at alle Borgermester Ehlers's kjære Træer paa Gamle Kongevej lagdes øde; der er imidlertid Haab om, at Vejen snart igjen vil komme paa den grønne Gren, da Hedeselskabet efter Forlydende har kjøbt Terrainet til Beplantning.

Af storpolitiske Begivenheder maa Ministeriet Freycinets Fald i Frankrig erindres. Skjønt Præsident Grevy gik til det yderste Venstre, var det ham i lang Tid ikke muligt at bevæge nogen til at blive Minister, — og saa gives der endnu Folk, som ville sige, at det franske og det danske Folk ligner hinanden! Som usandt maa det Rygte betegnes, at Grevy ogsaa havde henvendt sig til Folketingsmand Chresten Berg, men at denne havde ment ikke endnu at kunne overtage Konsejlspræsidiet i Republikken, da han ikke ansaa sig for tilstrækkelig perfekt i det franske Sprog trods de mange Privattimer, han i den sidste Tid havde taget hos sin Ven, Dr. Wederkinch Madsen.

Pressen i Frankrig beskjæftigede sig ogsaa meget med en Kvinde, som havde sovet i 70 Dage; til sidst trode man dog at opdage, at der kun forelaa et Bedrageri. Mon en vis Gas- og Vandborgermester ogsaa skulde vise sig at være Simu-

lant og slet ikke have sovet i alle de Aar, man har troet det om ham?

Medens man i Schweiz i Maanedens Begyndelse anstillede nogle interessante Forsøg med langtrækkende Geværer, prøvede man fra Midten af Maaneden paa Kronborg Geværfabrik ved Hellebæk forskjellige af Hr. Moldenhawer opfundne mindre hæderlige Vaaben. Administratoren spildte dog sit Krudt, som han ikke har opfundet, idet han ikke en Gang kunde ramme den Fideikommiset nærmest værende Lund; men alle vare enige om, at det var en højst løjerlig Patron, der nok kunde volde de Nærmestboende adskillige Ubehageligheder.

Af Privatselskaber tildrog „De danske Forsvarsbrødre" sig først Opmærksomheden og viste paa sin Generalforsamling, at det næsten har naaet sit store Forbillede „De danske Vaabenbrødre" i Henseende til Livlighed og Gemytlighed, hvilket nær havde bragt Formanden, Kaptajn Gjørup, i Knive. Senere optraadte Professor Fr. Nielsen som Christopher Maurbrecher ligeoverfor Frimurerselskabet og nedsatte Prisen paa dets Logepladser; til stort Held for Selskabet bød Redaktør Secher i „*Dag*)savisen*" dog Prisen op igjen; men de blev dog ikke saa højt honorerede som tidligere. Dette var derimod Tilfældet med det kongelige Teaters Logepladser ved Auktionen.

Af Avisernes Nyhedsrubrikker kan mærkes: 1. Adskillig Pølsesnak om døde Hunde paa Landbohøjskolen; 2. Forhenværende kgl. Skuespiller Nyrop agter at optræde i Provinserne som Masaniello; des værre er Folketingsmand Leth kommen ham i Forkjøbet ved allerede d. 10. Avgust at foredrage „Forsamler Jer, I Fiskermænd!" i Middelfart; 3. Et Rygte om, at Kommersetatsraaden var reist med Kongefamilien til Wiesbaden, viste sig at bero paa en Forvexling med en derboende Læge ved Navn Heymann; 4. Brevdueforeningen offenliggjorde endel Beretninger om Kapflyvninger mellem Duer; mærkværdigt nok omtaltes ikke, at Alt, hvad der duer i Norden, den 9. fløj af Sted til Bjørnsons Jubilæum i Gausta.

Maaneden sluttede, som den var begyndt, med yderst slet Vejr, saa Avgust 1882 ikke kan kaldes „der schøne August".

*) Renoveret.

Forlangt indrykket.

Hr. Redactör af Punch

hermed opsiges Dem mit Abonement paa Punch, og da foranlediget ved Deres schandalöse Billede, hvormed indbydes Tante at staa paa Hovedet. Kan De tænke Dem, at jeg igaar uforvarendes overraskede min Kone og to ældre Tanter med gymnastiske Øvelser, og det ærgerlige ved Sagen var, at man havde benytted min Garderobe, og reent udsagt revnet mig et par splinternye Beenklæder. Hvem er nu Skyld i denne Ulykke? naturligvis Deres uanstændige Blad, men forhaabenlig vil den sædelige kvindelige Forening tage sig af Sagen.

Deres M.

NB. Ifölge Presse Loven forlanger jeg denne min Klage optaget i Deres næste Nummer.

Udenfor à Porta.

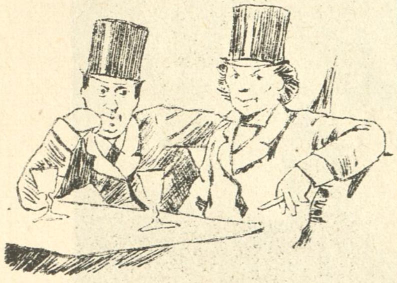

Mel.: Saa begynder Spillet da.

— Det er s'gu dog kjøligt, hva'?
Skal vi ha' lidt Lunkent? — Ja!
Poul os vist en Kognak skaffe
vil. — Og Kaffe
maa vi ha'.
— Kom og sæt Dem ned; men pres
Benet op, for dette Læs
»Handelsfolk« langs Fortovskanten
gjør min Sandten
kort Proces.
Helt ud til »Lygten« fra »Hullet« derovre
er en saadan *Queue* af Sjov're
ret i sit S-s.

— Naa, hvad Nyt? — Jeg er s'gu læns!
— A propos, det kan nok hænd's,
at mens Høstens Storme tude,
Folk derude
gaar og skjænd's:
Næstved Byraad — Sikken Strik!
— I et saligt Øjeblik
solde kan for de Moneter,
som Sankt Peter
inte fik.
Lyngby blev aalet som Børnebevogter.
— Hvad er det med denne Doktor?
— Det er Mygge-Stik.

— Og saa Karantænen, den
er nok slem? — Ja, hille Mænd!
Hvis til Malmo De vil fare,
saa tag bare
hjem igjen;
For ved Havnen staar en flot
Mediciner, der saa smaat
napper alle fæle Skurke,
som Agurke-
Mad har faa't.
— Pyt! hvem kan stole paa Godtfolks
Bekjenden?
— Hvad gjør det? Er bare Enden
gód, er al Ting godt.

— Hør, maa jeg nu spørge? — Spurgt!
— Hvad har dog Theatret gjort?
Ingen Murer vil sig rokke,
for at faa Ge-
simsen smurt!
— Tag det blot med Ro og kims
ad det Hele, husk paa Grimms
gyldne Ord: *Es wird wohl besser!*
Andet Steds er
man s'gu vims:
Skrig blot i Hellebæk »Helle min Leje«,
strax faar du den hele Greje
over din Gesims.

— Naa, og Fruens »Sol«, som ej
vilde være Opad? — Nej,
blandt de mange nye Sprøjter
Solen skøjter
s'gu sin Vej.
— Men en nyfødt Sol med Spræl
fik vi da alligevel:
Dachs-Avisen basunerer
og fungerer
som Pedel;
Skram og Henresches bli'er »Samfundets Støtter« — —
Sa'e De Noget? — Nej, nu flytter
jeg mig hjem! — Farvel!

Det var en anden Sag.

— Tror Du, jeg betaler Dig for at sove Natten væk?
— Ja, naar A ett maa soww om æ Natt, saa will A ett wær' Wægter hier.

Parert i Oktav.

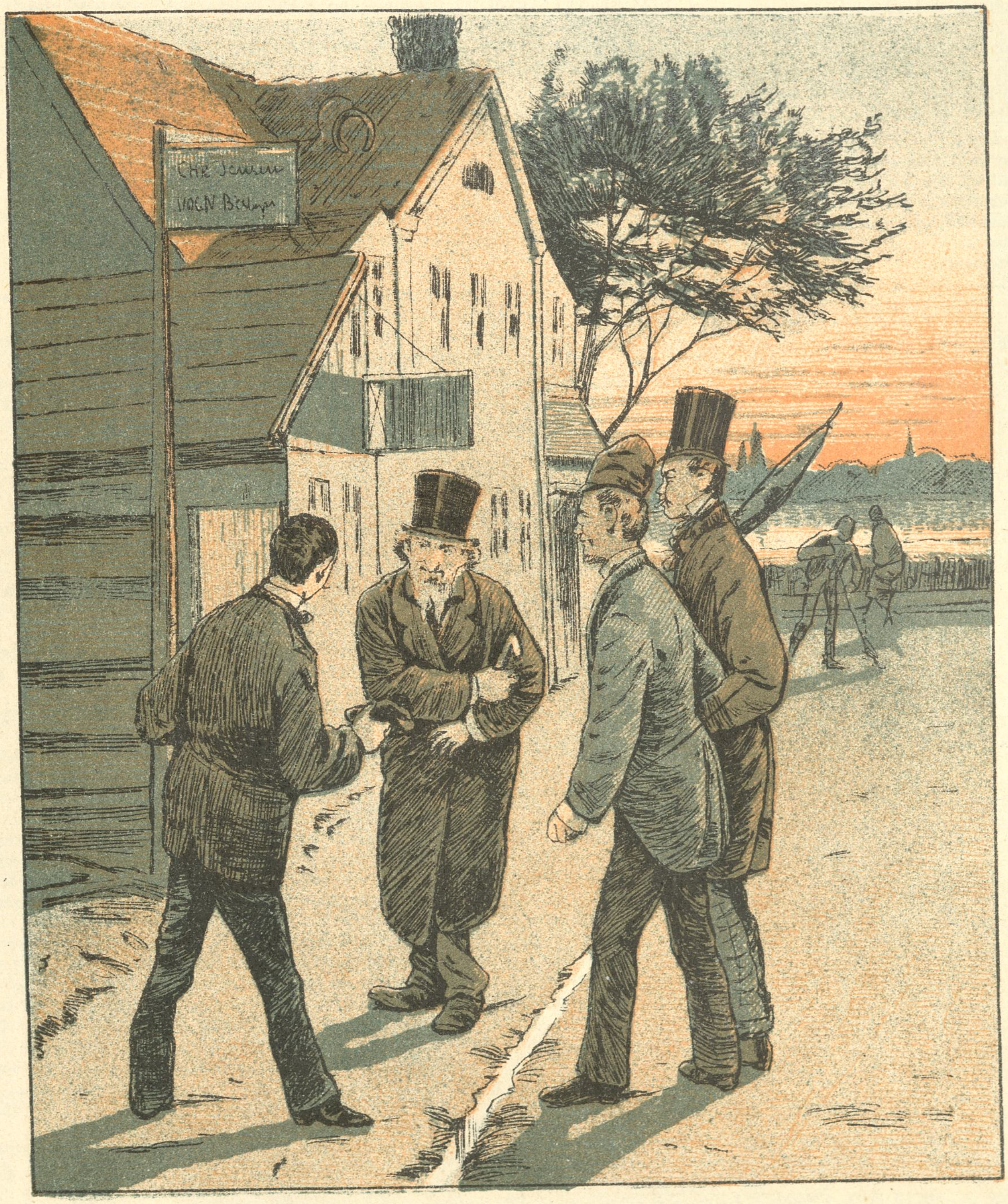

Første: God Dag, Fader Abraham!
Anden: God Dag, Fader Isak!
Tredie: God Dag, Fader Jakob!
Den Gamle: I ta'er fejl, I gode Venner! Jeg er hverken Fader Abraham, Isak eller Jakob.

Trestemmigt Kor: Hvem er I da?

Den Gamle: Jeg er Kis's Søn Saul, der ledte efter de tre Æschler, og nu har jeg fundet dem.

En Indbydelse.

I Højheds Lys man *Moldenhawer* ser
Stolt sig badende,
Men dog han være kan paa sin Maner
Højst nedladende;
En flot »Indbydelse« han nylig skrev
Højstegenhændig, og saagar den blev
Tilsendt Bladene.

Først *Lund, Collin* og *Bergsø* gav han her
Svar med Renter
Og indbød dernæst alle og enhver,
Hvem Bladet sendt er,
At komme til hans Hjem til Lands og Vands
For der at se med egne Øjne hans
Dokumenter.

Men »Sammensværgelsen« lig en grim
Alligator
Strax snapped' Ordet fra bemeldte Improvisator
Og banked paa hans Dør, skjønt lidet glad
Derved blev *Hellebæks* famøse Administrator.

Skjønt her i Landet et sikkert Hegn
Ret og Lov er,
Strax ned ad Ryggen dog foer ham »*ein kalter Schauer*«,
Paa Retiraden han drog og svandt,
Og da der aabnet blev, man ikke fandt
Moldenhawer.

Ach! *Moldenhawer*! Du blev en »*Saul*«
Blandt Skribenterne,
Og reduceret til det rene »Bavl«
Af Recensenterne
Blev strax »dit sidste Ord«, den Sorg er svar
— Saa gaar det, naar man ej i Orden har
Dokumenterne.

Nu har fra *Aalegaard* til *Hellebæk*
De aalet ham flux,
Og *Bergsøe*, grum, hjerteløs og fræk,
Har kaldt hans Kram Jux
— Ja *Moldenhawer*, saadan kan det gaa!
Af al din Udsæd du des værre maa
Høste Strambux.

Thomas Griis.

(Frit efter »Skarnbassen« af *H. C. Andersen*).

Kommerceraaden blev Ridder; Kommerceraaden blev Etatsraad.

Hvorfor blev Kommerceraaden Etatsraad?

Han havde den dejligste Figur, fine Ben, Øjne saa kloge og Bakkenbarter, der laa som en Snebræmme over Kinden. Han havde været Værtshusholdernes Ven, Geografernes Trøst, havde siddet i Borgerrepræsentation og kommet paa Hovedet ud. Han havde regnet og regnet, grundet og spekuleret. Han havde ikke gravet sit Lispund i Jorden, men sat det paa Rente, saa det gav halvhundrede smaa Procent. Han havde samlet paa Sølv og sjakret med Diamanter, og saa havde han været usigelig godgjørendes og givet det dobbelte. Og derfor blev Kommerceraaden Etatsraad.

Og Thomas Griis krøb frem.

»Først de Store, saa de Smaa,« sagde han, dog, det er ikke Størrelsen, som gjør det.

»Hvad vil De?« spurgte Skydebroderen.

»Etatsraad!« svarede Thomas Griis.

»Ja, havde vi den forrige Kultusminister,« sagde Skydebroderen. »Men med den nuværende gaar det ikke. Hvordan falder De for Resten paa at ville være Etatsraad?«

»Etatsraad!« sagde Thomas Griis. »Er jeg ikke lige saa god som den gamle Sølvpappegøie af en Procentregner, der ikke kan saa meget, som drikke Dus med en Lammedriver i hans eget Brændevin? Kommer jeg maaske ikke ogsaa paa Skydebanen?«

»Men hvorfor bliver Kommerceraaden Etatsraad?« spurgte Skydebroderen. »Begriber De det ikke?«

»Begriber? Der er Ingen i hele Byen, der kan begribe det. Jeg begriber, at det er en Ringeagt imod mig,« sagde Thomas Griis; »— og nu gaar jeg i Byen uden Etatsraaden.«

»Pil af!« sagde Skydebroderen.

»Dyndtorsk!« sagde Thomas Griis, og saa gik han udenfor og lige hen til Otto Borchsenius. Der duftede af Selvros og Vennevirak.

»Er her ikke dejligt?« sagde lille Karl Gjellerup, som fløj om med sorte theologiske Prikker paa de brandrøde Vinger. »Hvor her lugter sødt, og hvor Borchsenius er venlig.«

»Jeg er vant til bedre,« sagde Thomas Griis. »Kalder I det kjønt? Her er jo ikke en Gang en Mødding.«

Og saa gik han op i den geografiske Thecirkel. Der stod Kongelys og Kejserkroner paa Trappen. Under Taleblomsternes Skygge sad Processoren.

»Hvor Hoffet er dejligt!« sagde han. »Naadens Sol er saa varm. Alt er saa fornøjeligt, og jeg ender nok som Elefantridder.«

»Bild Dig Noget ind!« sagde Thomas Griis. »Nu rider vi om paa Elefanter! Jeg kommer fra den kongelige Skydebane, men Ingen dér, ikke en Gang den mest velhavende af Sammenskudsbrødrene, ham, der gaar med den Etatsraadstitel, jeg ikke vilde have, har slige Indbildninger. Blive Elefantridder! Jo Pyt!« Og saa gik Thomas Griis. »Jeg vil ikke bande, men jeg bander dog!«

Saa gik han hen paa Hjørnet af Trinitatis. Der laa en Avis, og paa den sad der to smaa Sorte.

»Her bo vi!« sagde de. »Vi har det ganske lunt. Kommer De fra Mistbænken?« spurgte den mest platfodede.

»Højere op,« sagde Thomas Griis. »Jeg kommer fra den kongelige Skydebane, hvor jeg har drukket Champagne med — ja, jeg siger ikke med hvem. Jeg blev tilbudt Gehejmekonferensraadsrang. Men De véd, man er jo radikal, folkelig. Det harmonerer ikke.«

Og saa gik Thomas Griis ind paa Kontoret; der sad smaa Sorte ved alle Pultene og malede Røverhistorier i den sorte Manér.

»Her ser sort ud,« sagde Thomas Griis. »Og saa lugter her af Hvidløg. Det er til at kaste op af.«

Og han smuttede ud igjen og lige hen i Tordenskjoldsgade. Døren stod ham aaben. Saa kravlede han ind og gravede sig ned i den friske Folkegjødning.

»Her er lækkert,« sagde han.

Snart faldt han i Søvn og drømte, at Venstre havde faaet Magten, at Manicus var afsat og at Hr. Thomas Griis var bleven den Priviligeredes Redaktør og havde arvet Etatsraaden, baade Pengene og Titelen. »Gud bevares, hvor det vil ærgre Carl Ploug!« tænkte han.

Da Thomas Griis vaagnede, krøb han frem og saa sig om. Hvilken Pragt her i *Morgengnavet*! Store folkelige Tanker bredte sig i Højden. Hørupske Vittighedsvandspring plaskede omkring i Krogene. Paa Væggen hang Chrestens store Folkegaveur og dikkedikkede, og i Baggrunden var der en Fylde af Grønt, og der skinnede røde Brandeslillier, Krokus, baade hvide og violette og lækre gule Malkekoblommer fra Statsrevisionens Privathave.

»Det er en mageløs Plantepragt; hvor den vil dufte, naar den gaar i Forraadnelse!« sagde Thomas Griis. »Og sikken en Masse Rødder! Det er et godt Spisekammer; her bor vist hele Familien, jeg vil gaa paa Opdagelse, sé at finde Nogen, jeg kan omgaas. En Børste er jeg, det er min Stolthed, men her er vist nok Børster, jeg kan fraternisere med. Jeg maa tale med Overbørstenbinderen. Er der Noget at gjøre i Sværten, saa er jeg med.« Det sagde han højt, for der kunde Nogen have hørt ham. Men indvendig gik han og tænkte paa sin Drøm om *Berlingske Avis* og Etatsraadstitelen.

Da greb en Haand ham med Et lige i Kardusen. Han blev klemt, vendt og drejet.

Det var to smaa Højremænd, der for Løjers Skyld var gaaede ind i *Morgengnavet*, hvor de slet ikke hørte hjemme, havde set Thomas Griis der og skulde have Fornøjelse af ham. Saa tog de en *Punch*, lavede en Papirsbaad af den, satte Thomas Griis i Bladet og tøjrede ham fast med en af hans egne Viser. Der sad han.

»Det er bedst, han kommer ud at sejle,« sagde den ene lille Højremand, og saa satte de Baaden med Thomas Griis i ud i Kallebodstrand. Søen gik højt, Vinden blæste. Det hjalp ikke, hvor meget han gryntede, han var ved at blive søsyg.

»Ja, saadan gaar det Alt, hvad der duer i Norden! Det bliver altsammen søsygt; Bjørnstjerne er søsyg, Drachmann har været det, jeg bliver det.« Og saa blev han det.

Strømmen drev ham ned ad Ryssenstens Badeanstalt til. Der var nogle ude at svømme. De havde ikke Badedragt paa, men Thomas Griis kjendte dem alligevel.

»Nej se, der er min Ven Exministeren. Se, hvor han svømmer! Ja det er en Mand, der kan gaa i Vandet med Anstand.« Og saa raabte han Fischer an.

Fischer kom strax svømmende, og da han saa Thomas Griis i *Punch*, maatte han jo hjælpe ham op. Thomas Griis rystede sig.

»Kryb, kryb! Flyv, flyv, om De kan,« sagde Fischer. »Bliver jeg Minister igjen, skal De nok faa Rejsestipendium.«

Og Thomas Griis fløj lige ind ad den aabne Dør paa en stor Bygning ude paa Vesterbro, og sank ned paa en Stol lige ved Siden af Kommersetatsraaden, der sad paa den kongelige Skydebane, hvor baade han og Thomas Griis hørte hjemme. Han klamrede sig fast til Stolen og sad lidt og summede sig.

»Her sidder jeg hos den kongelige Sammenskydningsbroder! Sidder som hans Gjæst! Det er en god Idé og rigtig. Hvorfor blev Kommersraaden Etatsraad? Det spurgte han mig ogsaa om? Nu indser jeg det! For min Skyld blev Kommersraaden Etatsraad.«

Og saa blev Thomas Griis i godt Humør og bandte som en Husarofficer paa Rekrutskole.

»Man bliver klarhovedet paa Rejsen,« sagde han.

Naadens Sol skinnede paa ham, skinnede meget smukt. »De højere Rangklasser er ikke saa gale endda,« sagde Thomas Griis. Man maa bare vide at gerere sig. De højere Rangklasser var al Ære værd, thi den kongelige Skydekommersraad var bleven gjort til Etatsraad, fordi Thomas Griis havde været hans Gjæst.

»Nu vil jeg, brøle mig, gaa ned i Stien til de andre Basser og fortælle, hvor meget man har gjort for mig; jeg vil fortælle om de Behageligheder, man har sagt mig, og om min Digtergage, og jeg vil sige, at nu vilde jeg være tilfreds, naar bare Carl Ploug var hængt og Georg Brandes Professor i Æsthetik.« Og saa gik han.

Overlampepudserens Dagbog.

(fortsat af hans Datter).

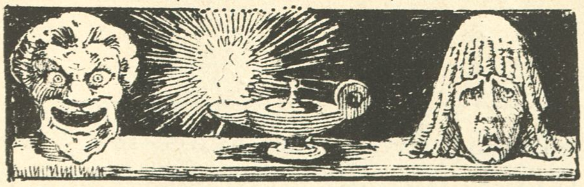

Fredag d. 1. September. »En opgaaende Sol« af Magdalene Thoresen. Som var Sangen-Berg. Der straalede i Ungdommens Glans med Morgenrødmens Straaler om sit lokkede Hoved. Og var igjen uheldig men ikke som Billedhugger denne Gang; men som Digter. Hvad der jo frydede, fordi det var Forandring. Og har en Gang da han sejlede med Dampskib for mange Aar siden været i Land ved Vebæk og kysset en halvvoxen Pige; paa Munden og en lille Hund; paa Snuden og lovet at komme igjen om tre Aar men glemt det; og føjtet om baade i Provindserne og Amaliegade, hvor han har truffet O-Dapetersen. Og bleven væk i hende; Som alle andre. Men den unge Pige hed den Gang Frøken Schnell og var ved Balletten og allerede stor. Dersteds; Men ikke Noget mod hvad hun nu er; Og de træffes paa det Kongelige; Men O-Dapetersen; som er vant til at spille med Sangen-Berg bliver vred; Fordi hun skal nøjes med Sofus Petersen; Som er hæderlig men stiv og faar Attest af gamle Liebe; for at det ikke er Villien; der mangler. Hvorimod han siger Sangen-Berg er en Umulighed. Som er krœnkende og han er lige ved at lade sig fange af Carlprise; Som vil have ham til at studere Deklamasjon hos ham; Hvad Jerndorf meget rigtig bemærker; vilde være den rene Ødelæggelse; Og Emil som kjender Rummelen siger; det Samme. Og Sangen-Berg opdager at Fru Hennings alligevel er »første Sort« og Prise anden. Som det er mærkeligt; han ikke har set for længe siden. Og i syvende Agt siger den gamle Janus; Som er Olaf; At det er bedst de to gaar; paa Tournée sammen og han betaler; Hvis der skulde blive Underskud; Som han er vant til; Fordi jeg har læst i Morgenbladet; at det er Emil og Olaf og Fru Hennings og Fru Ekkart; som maa betale; Hvad Operaen koster. Som jeg nok synes er storartet; Velgjørenhed. Og derfor bør optegnes i Dagbogen; At Emil og Olaf føder Simonsen og Fru Hennings og Fru Ekkart klæder Fru Lytken. Og Rosenkilde Skram og Carlprise Christoffersen og Sofuspetersen og Kolling er sammen om Jastrau. Og det var et Held for Skuespillerne, at Brun gik væk fordi der gik saamange Alen Tøj til ham; Hvilke Beregninger jeg viste Petersen om Aftningen som sae; Do er et Barn, Severine, a Do kerer Dig om, va som der staaer i Maarenbladet, va Do ku ha seet a den opgaaende Sol i Aften a Sjornalisterne er noet a den forgiftiste Øileæt navnli a Venstre som hon segter tel, aa hade Do læst videre aa seet va han sier om Balletten formedelst han ræspægterer dens Anstændihed, men inte viere, aa vel ha den ydsondret aa sænt ud kaskesens paa Damertheatret tel gamle Brun eller i Nasjional velle Do inte lat Din Pen sla de Battemanger men slat en Strei over det aa i Stedet git Ferslews Avis en Anmærgning fordi di er ovartie mo Fru Oda aa sier hon er manerert, aa di har inte Lov a lavere paa den Bov, formedelst di sæl har Hermanbang i Lasten. Hvad Petersen har Ret i aa jeg siger Magdalenethoresen er en norsk Dannekvinde med idealt Blik paa Tilværelsen. Og paa Jurnallistikken; Som er Fordærvelse og Veder styggelighed.

Konkurrencen leve!

For billigt Smørrebrød og Middagsmad vi se,
Det ny Studentersamfund slaar paa Strængene;
Nu maa det gamle sukke Ak! og Ve!
Og snart gaa hjem og lægge sig kanske,
Især fordi ved en æsthetisk The
Det ny gier ogsaa mere Vrøvl for Pengene.

Farimagsgadens Omnibus.

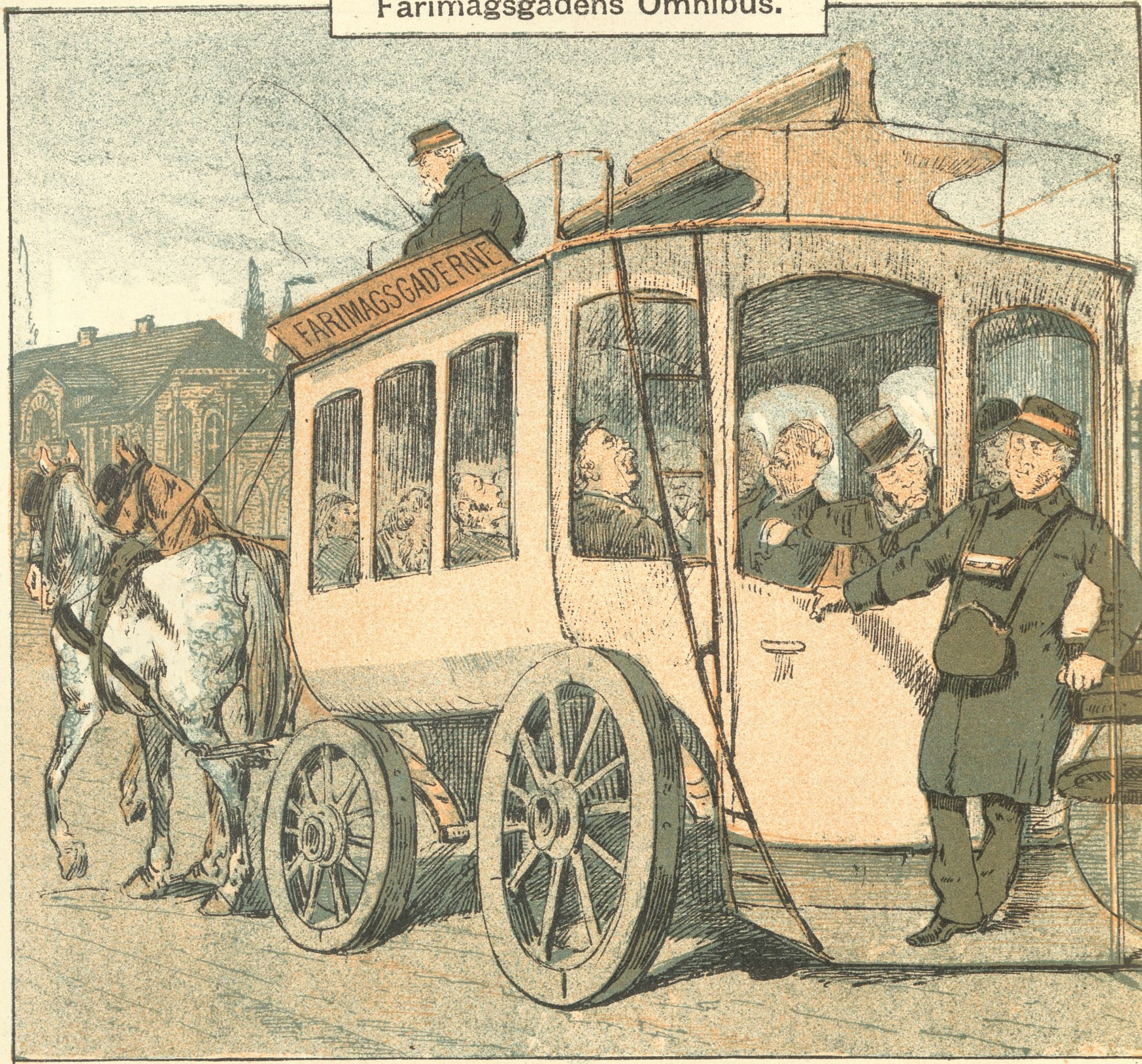

Har vi den Mand foran og den anden bag,
Vi behøver ej raabe et: «Far i Mag!»
For en Sporvogn de vil os nok pudse, men
Tænk blot sikken et Par Omnibussemænd!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 14. September. Nr. 37.

PUNCH.

Ufatteligt.

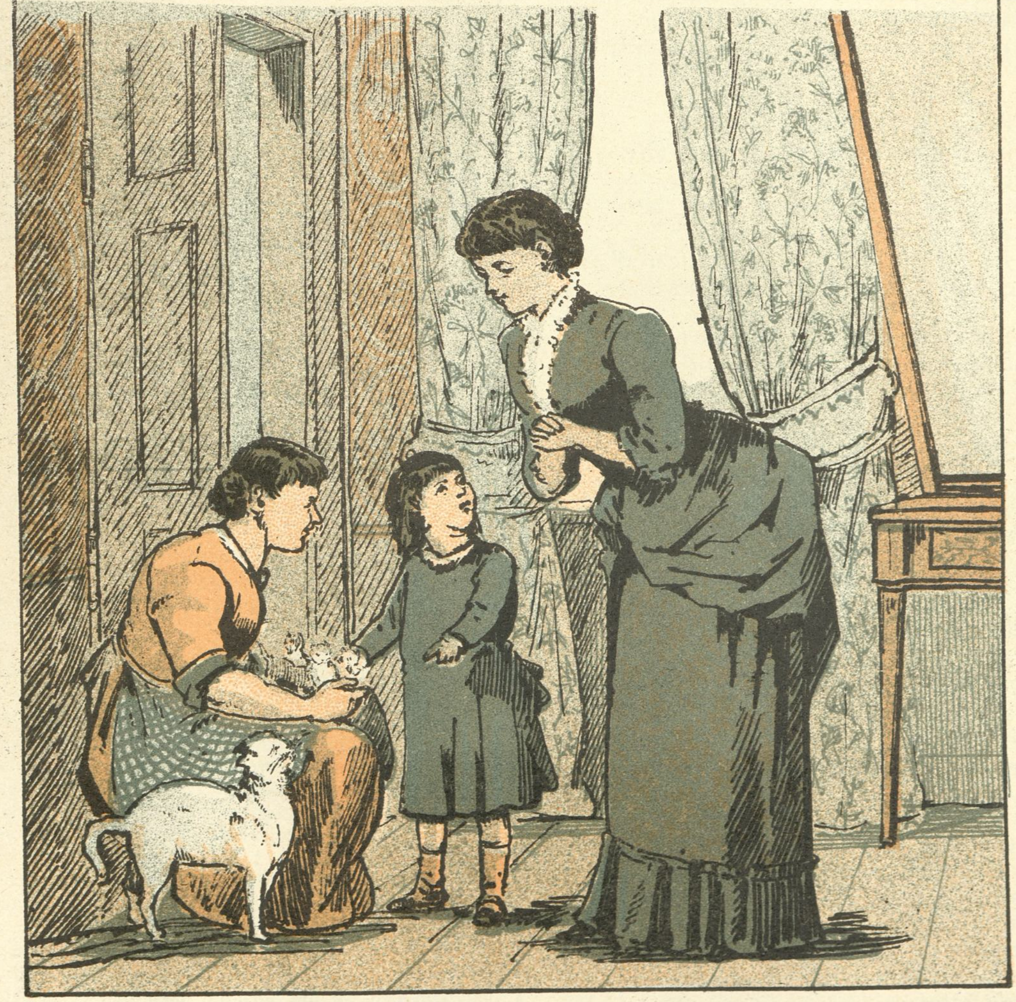

— Mo'er, hvor kan det være? Mis er kun et Aar og har 4 Unger, jeg er snart 4 Aar og har ikke et eneste Barn?

Valgmandsleben.

Lig Engelskmændene, hvis Hjerte brænder
For alt, som kan beregnes pr. Kontant,
Og til Ægypten drog med «rene Hænder»,
Men med en Trumf Kanalen tog som Pant,
Saalunde Parlamentarismens Venner
I Kongens Kjøbenhavn fornylig fandt,
At Overrumpling sparer meget Bryderi,
Selv om den grænser til politisk Snyderi.

I Stilhed hersked' der et livligt Røre
Imellem Venstregrupperne, her gi'es;
Mens Højre slumred' paa sit grønne Øre
Og drømte om en Sejr til billig Pris,
Lod Kampsignalet sig paa en Gang høre
Saavel i *Morgengnav* som *Da savis*,
Og frem med Dødsforagt man avancered',
Saa femte Kreds var næsten helt leveret.

Men li'esom Overfaldet paa Kanalen
Har hidtil ikke Britten Lavrbær bragt,
Og det Terrain, han har sig underlagt,
Er lille nok, selv for en Kræmmeralen,
Saalunde ogsaa vor «bevidste Magt»
Gik i sin Overrumpling fælt paa Halen;
Og skjønt de Forholdsregler, der var truffet,
Var gode nok, blev Venstre grusomt skuffet.

Skjønt Venstrelisten paa de røde Sider
Var efter Dag*savisen møntet paa,
At de «mistænkelige» Individer
I Staden skulde Tillid til den faa,
Den maatte neden om og hjem dog gaa,
Og det var grumme trist i disse Tider;
Den «visse Sejr» slap som en snedig Trold væk.
Og derfor skal undgjælde dyrt JENS HOLBECH.

Især kan HØRUP ikke rigtig lide,
At han holdt op, mens Legen den var god,
Og derfor la'er han Valgets Formand vide,
At den formelle Ret, hvorpaa han stod,
Han burde lidt humant ha'e sat til Side,
Og ikke traadt de «Smaafolk» under Fod,
Som kom for silde her med deres Stemme;
Thi saa var Venstre hjulpet af sin Klemme.

Men, HØRUP, du vist glemmer alt for let,
Hvad du for kort Tid siden dekretered':
Det var for Brud paa den formelle Ret,
At Aarhus-Valget blev infamt kasseret.
Den Lovfortoldning, hist du etablered',
Man fulgte her, og det du kalder slet!
— Er Feilen, hvorfor du vist næppe kvit dig véd,
I din Erindring eller din Samvittighed?

*) Renoveret.

Det ny Studentersamfund glæder sig, som bekjendt, ved en stadig stigende Tilslutning fra Alt, hvad der duer i Danmark. Foruden den andet Steds omtalte Faarelæsning af Karl Gjellerup, har efter Forlydende *Dr. phil.* Wederkinch-Madsen lovet Samfundet at oplæse sin Doktordisputats. Oplæsningen skal allerede være fastsat til førstkommende Fastelavnsmandag.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja Gud søde Fru Schrøder, det kan saamæn godt være, at De har Ret, at det er fordi jeg har den Snue, at jeg ikke kan lugte, at de Bønner er bedre end dem, jeg plejer at faa hos Dem, og jeg vil ikke sige noget Ondt om Deres Søstersøn, Urtekræmmeren, fordi han har sendt Dem dem, for Gud bevares det er naturligvis den bareste Reklame, men han har ikke Raad at sende Skib til Polen, ikke en Gang saa langt som til Hamborg, og derfor sender han bare Bønner til Dem søde Fru Schrøder, fordi han véd, hvad for et grueligt Snakketøj De har, jo det har De søde Fru Schrøder, endda jeg er Deres bedste Veninde, som nødig skulde sige det, skjønt hvem skulde ellers fortælle Dem Deres Skrøbeligheder, og den Kaffe er der ved den søde Gud ingen Stads ved og sammenlignet med Gaméls er det den rene Løvetand, eller ogsaa har De ikke skyllet Deres Pose, skjønt som sagt det kan jo gjerne være jeg har Snue, for vi var jo i Teatret forleden og saa denne Orføjs, som jo skal være saa grinagtig, skjønt jeg synes da rigtig nok det er mere sørgeligt at se, saadan den gamle Knoblauch behandler sin Kone Fru Hansen-Lange-Lumby, som er rigtig rar og gemytlig at se paa, og da vi kom hjem sagde jeg ogsaa til Sørensen: Det skulde Du bare probere lille Sørensen, saa skulde Du rigtig nok høre en anden Lærkeføjte, men det falder nu heller aldrig Sørensen det Lam ind og Frits Grønbæk blev skudt i Kupido, som hedder Frøken Ludvigsen, og han sagde at hende faar vi ikke Lov at beholde for de norske Studenter vil have hende til Kristiania, som der stod om i Avisen at alle vore berømte Mænd og Kvinder ta'er til Udlandet og bliver ansatte og Gud véd om der er nogen Steder, de vil have Erslew og Georg Brandes maa da ikke være saa stor endda, siden vi kan faa ham for fire Tusinde, men hun er meget pæn, Kupido og jeg kan godt fotstaa, om hun har flere Strænge paa sin Bue, hvis hun ikke bli'er tilfreds hos Andersen, hvad der jo er rimeligt nok saa lidt hun faar at klæde sig paa

med, men ellers synes jeg Diana som hed Frøken Olsen var meget dejligere og gankse anderledes anstændig at se paa, end hende ude i Vesterbros Passage i Sommer. De véd hende der stod i Vandspringet og pjaskede, og Fru Venus var ogsaa en Pokkers Tøs og dygtig sikker kan De stole paa, men meget flink for Resten og saa kan De ikke tro, hvad det er for et nydeligt Menneske De har faaet derude som hedder Kirkedegn eller saadan Noget og Petrine blev saa rørt ved at se ham fordi hun kom til at savne Zangenberg saa græsseligt, naar hun saa Kirkedegnen, at jeg maatte love hende hans Portræt til Julen baade angfas og angpraafil, og Sørensen har ellers været i en slem Vaande i denne Tid, fordi de havde jo nolusvolus sat ham paa en rød Socialistliste lige tæt op ad Axel Henresches, hvad der jo nok kan være en stor Ære paa en vis Maade, men ikke paa en anden og det var Frits Grønbæks Skyld, fordi han havde sagt til en lille sort Ven, han har, at Sørensen var et utaalmodigt Gemyt, og Frits mente bare angaaende nogle Smaaregninger fra Skrædder og Skomager, som Sørensen havde maattet betale for ham og gnavet lidt, som man jo gjør, men saa tror den anden strax, at der er en Hage ved Sørensen i politisk Retning, skjønt han har handlet med Herregaardssmør i mange mange Aar og aldrig gjort i Bondersmør, og Sørensen aner ingen Ting, før lige midt paa Valgdagen kommer den lille Sorte springende og siger: Gratolerer Hr. Schørensen til Valgmanden! og heldigvis blev det jo saa opdaget, og Sørensen maatte ud og stemme imod sig selv og fik baade gamle Onkel, Sæbesnyderen og tre, fire andre ud at stemme, men Sæbesyderen tog fejl og troede det var Borgerrepræsentant og blev ved at stemme paa Heyman, som han jo er vant til, men det var da saa heldigt at Sørensen overvandt sig selv, og vi feirede Sejren ved et lille Gilde om Aftenen fordi Sørensen lod det vedtage ved Forholdsvalg at han aldrig havde staaet i noget Forhold til venstre Haand, hvad jeg ogsaa meget skulde have mig frabedt, men nu er han forknyt ovenpaa, fordi han har læst om dette Fyrskib paa Trindelen, som er bleven oversejlet og han gaar og snakker om, at naar man kan blive oversejlet, naar man selv har Fyr paa Lampen og ligger for Anker, saa skulde Pokker ligge der af den Fyrgrund og han har bedt Frits skaffe sig at vide om en Fyrskipper tegner Livsforsikring i en Brandassurance eller Søassurance, fordi han mener det maa kaldes et Kolindsundstilfælde, synes jeg han sagde; men Frits trøstede ham med, at den norske Skipper maatte være en Natsværmer, der havde Fluedilerium, siden han var fløjet lige løs paa Lampen og nu siger de Bethelskibet skal lægges ud i Stedet, og Gjødesen skal ikke længer være Bethelskipper, men Fyrskipper og det er derfor han har øvet sig med elektrisk Belysning ude paa National, og det var rigtignok ogsaa et Kolindsundstilfælde for ham forleden Aften i Repræsentationen, men jeg haaber da han faar Lov at blive ved at skænke Øl paa Bulevarden for ellers kan han vist ikke bestaa, og Prins Hans var nok ligesaadan i Kolindsundstilfælde i Helsingør og maatte uanmodet optræde som Forsvarsbroder, men maaske har han nu tegnet Aktier i det Nationale og vil skrive sine Krigserindringer i Dannebrog. Sørensen siger det har ikke Noget at betyde, for han er meget skikkelig og mener ikke meget med det og det kan mulig være han har begaaet en taktisk Fejl men det er nok strategisk rigtigt, for han er jo General i den danske Armee og deroppe i Helsingørkanten maa man ikke regne saa nøje hvordan det gaar, og De kan tro vi morer os over lille Ambrosius i denne Tid for han leger Moldenhawer og staar bag Dørene og fanger os, og hans fire Dukker har han døbt Molbæk, Bergsø, Collin og Langemøller og de faar Strambux hver halve Time, men Gud det er sandt jeg skal hjem og disinficere. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Charivari.

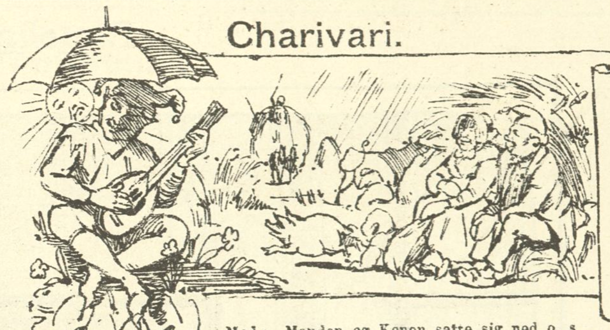

Mel: Manden og Konen satte sig ned o. s

Sommeren hensov rolig og blidt,
Det kan vist Ingen skuffe:
Snart gaar man rundt i Lærredshabit,
Snart med Kavaj og Muffe.
Al Ting jo efter Tiden sig læmper,
Og selv Ideens svedende Kæmper
Sander nu, da vi er i September,
At den s'gu er »en kold En«.

Britterne helt uinteressert
Vader i lutter Sejr om;
Hver Dag til Frokost faar de servert
Bey-Mænd, spædt op i Bey-Rom.
Men naar hverandén Uge de leve
Højt paa de fæle Tyrkeres Breve,
Som til Arabi inte de skreve —
Saa er det skam »en kold En«.

Hansen og Hofmusikken vil ha'e
Folk med paa deres Noder:
Vil for en Øre Valse man ta'e,
Faar man Alverdens Goder;
Bare paa Kongens Nytorv man føjter
Om og »*patins et fourrures*« fløjter,
Kommer de strax med tre Dusin Skøjter —
Det kalder man »en kold En«.

At man vil i »Kapellet« til sidst,
Sander vi selv med Tiden,
Chefen dog paa en Træk-Basunist
Havde et Horn i Siden;
Men det gik galt, da han røg af Pinden:
Næppe det trak i Hornet, forinden
Hele Bestyrelsen kom i Vinden —
Det var en lovlig »kold En«.

Knust er nu Højres aargamle Magt,
Venstres bli'er immer større,
Nu, da den smaa Henresches har bragt
»Samfundet« paa det Tørre.
Frisk væk med store Ord han jo leger,
Schandorph gi'er fedt Flæsk, li'som han plejer —
Og de ta'er otte — tænk! for en Bajer —
Det bli'er bestemt »en kold En«.

Cantor som from og velvillig Sjæl
Godtfolk har villet lære,
Hvordan man vælger Valgmænd; ja, sel',
Hvordan man la'er det være!
Hans Theori maa kaldes F F, thi
Han mod Oblater ivrer geskjæftig:
Naar nu ej Venstre er vederhæftig,
Bli'er det s'gu let »en kold En«.

Rimeligt nok.

— Luk Døren for Satan!
— Død og Pine, er han her inde?!

I Blommetiden.

— Det maa være anstrengende saadan at raabe hele Dagen.
— Aa de æ inte no'et, lille Mo'er, for i Rejetijen saa raaver vi saa Hjerneskallen letter sig flere Tommer fra Ho'det.

Videnskaben til Venstre.

Den frie Forskning saa langt fra er svag og
Forladt,
At Venstre forfægter den trolig ved Dag og
Ved Nat;
Med Doktores møder den mandstærk paa Pladsen,
Thi Shandorph og Brandes og Wederkinch-Madsen
Er flittig i Færd med
At hævde den hver med
Sin «Hat».

Men Wederkinch-Madsen dog frem for dem Alle
Ta' er fat.
Den frie Forskning med Ret bør ham kalde
Sin Skat,
Fordi til dens Ære han paatog sig Rollen
At tyde det brittiske Sprog efter Ollendorffs egen Methode.
Tænk sikken et Ho'ede
Og — «Hat»!

Paa østerlandsk og paa romansk han ej grunder
Sig mat,
Men engelske Gloser dem sætter han under
Debat.
Lad Eedvard paa «Lervognen» ride paa Bukken,
Naar Wederkinch-Madsen si'er «*english spoken*»,
Han trodser hver Kval for
At te sig som Ka'l for
Sin «Hat».

De engelske Gloser paa Gratis dog lokker
Ham glat,
Og tidt med en «Klokke» han ned sig som «Klokker»
Har sat.
Skjønt *„Morgengnavet“* med Kjærligheds Kaabe
Bedækker hans Mangler, han tør ikke haabe,
At stort det vil hjælpe
Med saadan en velbekjendt «Hat».

Og kan sig den frie Forskning forsone
Med Pjat
Og bytte saa let sin fortinnede Krone
Med Plat,
Saa slutte man maa, at den ikke det tager
Saa nøje med Hattene, den har paa Lager,
Og aldrig forstøder
Et Fæ, som blot møder
Med «Hat».

Torvmyr.

(Frit efter Alexander L. Kielland.)

Højt over Realismens Tørvemose fløj en gammel, ellers fornuftig Krage.

Den skulde uhyre langt over til Venstre for at grave i en Svinesti, for det var nu dens Fornøjelse at faa Andre fra Truget.

Som den fløj bort vest ud, saa den paa Tørvemosen nedenunder, og Fuglen ærgrede sig, for det var en løjerlig Fugl.

Der var endnu saa mange romantiske Pletter dernede; den slemme Molbæk skummede af og til, saa det var en Lyst, den blide Kaalund var helt theatralsk, og overalt saa man Glimt af den fantastiske Bergsø med Juleroser i Titusindvis. Den gamle Krage kunde mindes unge Dage, da der netop var Plads for en dygtig Krage uden Midtpunkt.

Da trivedes Rødtjørn frodigt der mellem Ranker og Roser, da færdedes der hele det unge Danmark paa gyngende Grund, medens Vandenes Datter spillede sine dæmpede Melodier.

Nu maatte en gammel, hæderlig Krage gaa til det yderste Venstre for at finde en lumpen Svinesti at rode i. Romantikens Værk og Romantikere overalt.

Den var voxet op blandt Romantikerne, havde gaaet i den sorte Skole paa Studiegaarden inde i Byen. Men nu gik den langt udenom Gaarden, for ikke at blive gjenkjendt. Thi naar den saa en Skikkelse dernede, troede den, det var Brandes, og saa var det i Virkeligheden Ambrosius.

Om den havde havt det godt hos de fine, dannede Mennesker? — aa — den syntes nu bedre om Smaafolk og kunde navnlig ikke lide Præster; den mente, de var ligesaa sorte, som den selv.

Nogen Tid efter kom den igjen til Studiegaarden, men saa var der nogle vittige Gutter, der gjorde Nar af den, og det lo Folk af. Saa blev den stakkels Fugl fornærmet og gav sig i Proces med dem.

Og alt, hvad den havde lært, glemte den, baade de vanskelige franske Ord, som den lærte i den skændige sorte Skole, og de ulige lettere Kraftudtryk fra Kragemaalet, den paa egen Haand tilegnede sig i Selekammeret. Kun to Lyd blev hængende. Naar den var i rigtig godt Humør, sagde den: «Bonjour — Zola!», men naar den var sint, skreg den: «Fanden gale mig!»

Gjennem Venstreegnen gled den hurtig og sikkert. Da blev den opmærksom paa nogle smaa Sorte, som bredte sig nedenunder.

«Bonjour — Zola!» raabte den gamle Krage, for den fandt, der saa saa hjemligt ud, Kirkepladsen var saa dejlig tilsølet, ikke en Gang dens Kantor var ren, og nede i Kjælderetagen var der en rigtig Faldgrube, som lugtede saa godt, næsten som en Svinesti.

«Bonjour — Zola!» skreg Kragen igjen, men de smaa Sorte kjendte den ikke alligevel.

Saa skjød den ned som en saaret Ørn og raabte: «Fanden gale mig!»

«Du hører til voreses Folk!» skreg de smaa Sorte op til den, og saa bragte de den ind til deres Kantor.

Og lige til nu har de smaa Sorte troet, at de havde faaet sig en god Makker.

— Og saa var det dog bare en løjerlig Fugl, som havde taget Fejl af Svinestien.

Mosaik.

— Borgermester Ehlers er efter endt Sommerferie ankommen her til Byen, hvor han agter at tilbringe sin Vinterferie.

* * *

— Borgermester Hansen har som Formand i Kommissionen for Brændevinssagen faaet det olankerske Rejsestipendium. Han vil ikke besøge Stokholm, men vil gjøre sig bekjendt med Bajeren, Wien og Rom, og muligvis ende i Ruus Land, hvor Autoriteterne stadig efter bedste Evne stræbe efter at tilintetgjøre Al Kohold blandt Bønderne.

* * *

— Som bekjendt har Borgermester Fenger i den sidste Tid undersøgt Kjøbenhavns nærmeste Omegn for at finde en passende Byggeplads til det nye Frederiks Hospital; Borgmesteren har nu besluttet sig til at anbefale Terrænet ved Kallebodstrand, hvor Lossepladserne ere beliggende. Da Terrænet ligger en Del under Vandfladen, vil der nemlig ikke være nogen Vanskelighed ved at faa Vand i Kjælderne; tillige er der Haab om, at man i selve Grunden vil finde tilstrækkelig rigelige Lag af Sengehalm til Hospitalets Brug, lige som Renovationsvæsenet vil være let at ordne af nærliggende Grunde.

* * *

— Borgermester Ehlers har besøgt flere Vandværker for at gjøre sig bekjendt med den mest indbringende Maade at skrabe Muslinger paa; da imidlertid intet af Vandværkerne kunde opvise en blot tilnærmelsesvis lignende Muslingeyngel, som det kjøbenhavnske, bestemte Vand- og Gasborgermesteren sig til at blive ved den gamle Maade at tage sig en Skraber paa.

* * *

— Det var en ret ejendommelig Premiére, hvormed Kasino aabnede sin Sæson. Man opførte «Perrichons Rejse» og en «Pokkers Tøs». Under det første Stykke saa man, at Publikum hovedsagelig bestod af Rejsende. Det var Landliggerne, som vare komne ind, Theatrets faste Stok. Stokken havde sine Sommerparasoller med, blaa og graa, hvide og røde; man havde maaske tænkt paa den opgaaende Sol paa Kongens Nytorv. Det kunde ogsaa være nødvendigt, ikke fordi Solen havde nogen blændende Glans eller straalede videre stærkt, nej, men man bliver let søvnig af at sidde og se paa Solen. Man kunde sé paa de Rejsende i Kasino, hvor de kom fra; Nogle havde store, krogede Næser og sort, krøllet Haar, man behøvede ikke at se paa deres Retourbilletter til Klampenborg for at vide, at de skulde tilbage til Taarbæk. Andre vare Udlændinge, Svenskere, man behøvede ikke at være Læge ved det «Det forenede Dampskibsselskab» for at se paa deres Ansigter, at de kom fra Malmø og skulde tilbage dertil. Undet det andet Stykke opdagede man flere Pokkers Tøse; deres lyse Toiletter og sommerlige Elegance viste, at Vinteren endnu ikke er kommen, men at man ender sin Aften i «National». Havde man Familiekort, gik man ogsaa derind . . . .

* * *

— Publikum hilste med Glæde de nye Forandringer, som ere foretagne efter Brandvæsenets allerhøjeste Ordre, og da Jerntæppet gik ned, udbrød Publikum i et «Schønheyder længe leve!» Endnu ere dog ikke alle paabudne Foranstaltninger trufne, saaledes var f. Ex. et paa Scenen anbragt Jernpengeskab vist nok næppe brandfrit; heller ikke er Bestemmelsen om, at ingen af Tilskuerne maa have Tændstikker i Lommen, endnu traadt i Kraft. At flere af de gjorte Paalæg er temmelig generende, fremgaar af, at f. Ex. «Afgrunden» ved sin Gjenoptagelse ikke maa belyses af Gas, men derimod af Spermacettilys.

Et godt Raad hver Torsdag.

— Mange af vore Læsere kjende uden Tvivl af egen sørgelige Erfaring de generende Besøg, man undertiden kan faa af de saakaldte smaa Sorte, hvis Stik vel ikke ere farlige, men dog irriterende nok. De ere som bekjendt meget vanskelige at komme af med, naar de først ere komme i Berøring med En, da det jo næsten er umuligt at negle dem paa Grund af Besværligheden ved at vide, hvor de egenlig stikker. Det er ogsaa bekjendt, at intet af de existerende Insektpulvere er stærkt nok til at fordrive disse Fredsforstyrrere med; vi anbefale derfor følgende Middel, som Enhver selv kan forskaffe sig. Man tager en Tiendedel Kongerøgelse, blander det godt med 2 Dele Ministeressens og 2 Dele romantisk Romanextrakt; naar man indtager en passende Dosis heraf, kan man være temmelig sechér paa, at de smaa Sorte ville holde sig borte fra En.

Konkurrencen leve!

Mel.: Se Mowitz vi står Du og gråter.

Hvis Noget i Verden bør roses,
Det er Konkurrencen for vist.
Den hjalp i Ægypten alt Moses,
Saa Farao sagde til sidst:
Du bedre kan trolde end Andre,
Derfor skal Du ha'e Koncession
Med Israel, Levy og Cohn
Til Kanaan at vandre.

Vi havde Kasino og Watt kun
Og Fallesens Kunstinstitut,
Men vestpaa var Stemningen mat kun;
Blot Ligkiste-Sang blev man budt.
Men Hansen ved al Ting jo roder,
Og Hansen er heldig og lun;
Han sagde: Jeg ta'er M. V. Brun
Med alle hans Poder.

Etatseraad Tietgen sig snoede
Af Kabler en Stige, som holdt,
Og højt paa sin Marmorpagode
Han troner i Skyerne stolt;
Sligt æggede Heymanns Passioner,
Hvor Fugle man skyder af Stang.
Han spytted' i Bøssen — det klang:
Det var tretusind Kroner!

Den gamle Studenterforening,
Den leved' saa lystig og fro,
Til Nogle de fandt paa den Mening,
At nu var det bedst, der blev to.
Den gamle, den haaber at sejre
Ved Sold efter Fædrenes Skik,
Den nye, den har Politik
Og billige Bajre.

Og Folk de gaar ej paa Tivoli,
For nu gaar de paa «National»,
— Skjønt Gassen den brænder kun dolig
Og ikke, som da der var Bal.
Dog Bernhard Olsen den vise
Han sagde: Nu skal I sé!
Nu laver vi en Café.
Men hvad siger Riise?

Den hofmusikalske Handel
Den sagde: Kjøb en Rosin,
Saa faar Du i Tilgift en Mandel!
Men Vilhelm Hansen var fin,
For han sagde: Alt i min Bod er
Til Fals for en Ti-Øre blot.
Jo den Konkurrence er flot,
Den gaar efter Noder.

Den Sten som man ikke kan rokke,
Den Steen, ja ham lader man staa;
Den Rose man ikke kan plokke,
Den Plockross ham lader man gaa.
Se, det er en god gammel Regel
I hver Frederiksbergers Bryst.
Nu kan Lazarus søge sin Trøst
Hos Abraham — Schlegel.

Kapitolium frelst.

Skjøndt Gæssene først vaagned', da det næsten var for silde,
Var MANLIUS paa Pletten, og det var ikke ilde;
Thi om end Højre mødte i sædvanlig Gaase-Gang,
Blev Venstres Sejers-Hymne dog til en Svane-Sang.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 21. September. Nr. 38.

Et „Guds Ord“ fra Landet.

— Frue! Ka Do vis' mæ, hudden A ska lægg' Ild i den hier Maskin'?
— Gud bevares Trine, det passer sig virkelig ikke, at Du siger Du til mig.
— A ka sej Do te Worharr', saa ka A wal osse sej' Do te Dej.

Erobringen af Kjøbenhavn.

Tænk, mod Kongens Kjøbenhavn er nu en Fare
I Anmarsch fra en helt uventet Kant,
Og mod den kan ingen Hærlov os forsvare;
Ak, det er grumme sørgeligt, men sandt!
Thi lille EEDVARD sagde nys paa Langeland,
At Hovedstaden, Højres faste Stade,
Erobres maa, og nu vil selv han fange an
I Spidsen for de sorte Smaas Brigade.

Længe virked' BERG, Ideens Banebryder,
For et stort Erobringstog til Kjøbenhavn;
Men skjønt «Vejen kjendt var» af hans Vesterjyder,
Vilde de dog ikke rigtig gjøre Gavn.
Selv en Fremskridtsmand ej kommer nogen Vegne,
Naar Hærens Gros med Stude kun er agende:
— Nu vi indta'es skal af lille EEDVARDS egne,
For de sorte Smaa, som han, er højst indtagende.

Af den Forbundshær har Venstre megen Glæde,
Thi de sorte Smaa gaar paa med Dødsforagt;
Trinitatis Kirkeplads og Læderstræde,
Ja selv Badstuestræde er i deres Magt.
Vel er ingen Valgkreds endnu okkuperet,
Men sligt end mere deres Mod opflammer,
Saa de hviler ej, før Byen er parteret
Li'esom Kanaans Land imellem Israels Stammer.

Og i høj Grad viderværdigt vil det gaa Folk,
Naar de sorte Smaa Erobringen har endt,
Selv om ej de slagter Folk, de kan dog flaa Folk
For et ubegrænset Antal Procent;
Og som JEPHTA de hver Overgang besætter
Og hugger deres Fjende ned for Fode;
Derfor tror jeg, at det mere schibbo-let er,
At vi heller strax os giver med gode.

Thi en skjønne Morgen tager «Evropæerne»,
Lie'som Engelskmanden, Byen med en Trumf,
Og det allerværste Mak a' Æbæ'erne
Bliver baaret gjennem Staden i Triumf.
Og selv om de blev slaaed', var ej Skaden
Saa stor, at en Opreisning ikke gi'es 'en;
Thi maa de begive sig paa Retiraden,
Saa har de en secher Hjælp i *Daksavisen.*

Brandvæsen og Brandpolitik.

Ifølge Telegram til os pr. Brandtelegrafen fandt der i Gaar et Møde Sted af Landets samtlige Brandfolk og Brandessvende i Vejle, hvilken By var særlig valgt, da Omegnen som bekjendt er saa rig paa større Brandstiftelser. Brandinspektør Schønheyder udvalgtes til Dirigent og aabnede Mødet men at udbringe et Leve for sig selv, hvilket blev paafulgt af et nifoldigt Brandraab. Efter at Dirigenten indtrængende havde anbefalet sine Kolleger at handle i samme humane Aand, som han plejede, sattes følgende Forslag under Debat:

1) Forsamlingen udtaler Ønsket om, at det paabydes at beslaa alle Gulve i Brændekjældere og paa Brændelofter med tykke Jerntæpper.

2) Der bør paalægges enhver Gaardejer at anskaffe et Overrislingsapparat til Brug i Tilfælde af Brand i Kornet.

3) Ethvert Gasværk bør der paalægges en særlig Brandskat; denne Bestemmelse gjælder dog ikke for Kjøbenhavn, hvor Gassen ikke anses for brandfarlig.

4) Det anbefales «Selskabet til Fjerkræavlens Fremme» at søge at udbrede Indførelsen af Brandhaner i alle større Hønsegaarde, samt ved næste Udstilling at udsætte Præmier for de hensigtsmæssigste Apparater til Udryddelse af de her i Landet hyppig forekommende Brandskader.

5) Det forbydes Privattheatre, saavel i Hovedstaden som i Provinserne, at opføre «Talismanen» paa Grund af den i Stykket forekommende Titus-Brandstok.

Efter at alle disse Resolutioner énstemmig vare vedtagne, gaves Ordet til Dr. Eedvard Brandes, som derpaa gav en Fremstilling af Brandesvæsenet paa Langeland. Han udtalte som sin Mening, at det højre Brandvæsen i Kjøbenhavn var noget Skidt; Venstre vilde til Magten, og det var den eneste rigtige Brandpolitik. Den Mand, der havde de fleste Sprøjter, burde være Brandmajor, og Berg havde upaatvivlelig de fleste Sprøjter rundt om i Landet, alle udgaaende fra hans store Fabrik i Frederiksborg; Ingen forstod som Berg ved Hjælp af sine Sprøjter at gjøre alle brændende Spørgsmaal mer eller mindre vandede, og til med var Berg af den Slags Folk, som godt kunde være her og der og Straalemester tillige; derfor burde Berg have den trekantede Hat og saaledes stilles lige under den øverste Embedsmand her i Landet. Dette vilde maaske de fleste af hans Parti genere sig for at udtale, men han kunde gjøre det, da der aldeles ingen Udsigt var for ham til at komme til Magten, eftersom han kun var den yngre Broder. Men der var den Brandhage ved den nuværende Brandpolitik, at Intelligensen endnu regerede i Kjøbenhavn; dette maatte ikke finde Sted længere; Kjøbenhavn var Brændepunktet, og Venstre vilde nok selv besætte Professorpladserne ved Universitetet. Derfor havde vi «*Morgengnavet*», som var en ganske udmærket Sprøjte, dar langt overstraalede alle andre, og ikke mindst Ølandenes lille Sprøjte, som blev fyldt af Langelands store Damkjær. Maaske Bønderne ikke altid forstod Meningen med «*Morgengnavet*», men det var Sprøjten heller ikke beregnet paa. Denne Sprøjtes største Fortjeneste bestod i, at den her til Lands havde indført den gjensidige Assurance og Selvrosforsikring, og det havde vist sig, at det var det Eneste, der betalte sig ved Sprøjten. Ogsaa de smaa Sorte vare gode Brandfolk,

omend deres Sprøjte ikke var videre anset, forstod de dog godt at rive ned, og de vare hurtig til Stede, hvor der var Noget at redde. Venstres Brandraab lød altsaa i det Hele paa: *Adskillelse mellem Stat og smaa Sorte, Opstillelse af Valgkvinder i Stedet for Valgmænd. Almueundervisning i Brandpolitikens første Regler i alle Skoler og Indførelse af den brandfri Kjærlighed.*

Efter Mødets Slutning samledes Brandfolkene i Brandts Hotel ved en brændende Bolle Punsch, hvor der tømtes mange Brandbægere og snart kom Humør i Sprøjten, og den vellykkede Sammenkomst endte med et brandfrit Fyrværkeri, der tog sig særdeles godt ud i den mørke Efteraarsaften.

Brandmandsmødet.

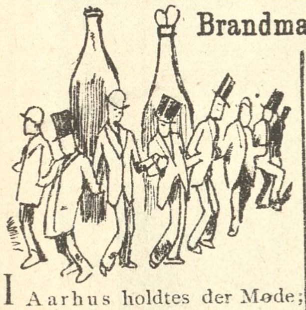

I Aarhus holdtes der Møde;
Der kom fra det ganske Land
Alle, hvis Hjærter gløde,
Hver Gang der raabes »Brand!«

Der snakkedes hele Dagen,
Efter Emner i Asken blev ledt,
Og mangen Beslutning blev tagen
Med stor Brandmajoritet.

Men aldrig i Stridens Hede
Man tabte detgode Humør.
Koldblodig Kampen at lede
Sig sømmer hver Branddirektør.

Og Telegrammer blev afsendt;
Men sammen spistes der først,
Saa drak man en Bolle »Afbrændt«,
Man burde jo slukke — sin Tørst.

Til sidst gik Alvoren fløjten.
Champagnen sprøjted' sit Guld,
Ja, saa kom der Liv i Sprøjten,
Skjønt Ingen var sprøjtefuld.

Og skjønt det Gilde var lig en
Fornøjelig blussende Brand,
Kom Ingen derfor paa »Stigen«,
Og der brugtes slet ingen Vand.

Til sidst blev de delikatered':
Et Fyrværkeri man bød,
DeBrandmænd man Ildregn servered'
Som Bagerbørn Hvedebrød.

Lad os da nu med det Samme
Dem sende en Hilsen varm:
Gid Nidkjærheds Lue maa flamme
Højt i hver Brandmands Barm!

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstierne-Bjørnson,**
p. t. Øjropa.

Ho ho! Deres Velærværtihej ve nok, a saadan er Værtens Gang, immervæk sort a bar Utagnæmmelihejs Besujlelse værendes inte bæjer end Bormesterdrikkevand, frogtbar paa Aljer og Svampegevægster, værendes i Forveien vannet me flyjende Goano fra Bagsvær, som min gamle Ven Berkedommer Schou fra nordre har aabenbaret ujen Sanhejens eller Ordenes vijere Besminkelse, va di har osse gort ve Velærværtihejen oppe i de gamle Norje, sættendes ham ujenfor me et Sparg, ujen saamejet som a sie Tak for behavelit Samvær, som ku ha vaaren en Høflihej inte behøvendes a mene meUt derme forresten. Og den gammele skævbeneje Skirner kom julende op a Bifrost me den Etterretning kunnendes næppe ta Været a bare Forhippethej for a komme tel a berette Nyhejen, vorfor Unnerteinejede maatte be den gamle Sneil eng paa en kold Mødtoddy og en Særemnerkaattelæt, sættendes Pompeværget i Gang og opdagendes derigjennem Sværdrops Træskhej, nemli villendes ikke have Velærværtihejen te Fajet men sæl skommendes Fløjen og pellendes Svæskeblommerne uj a Stortengssøjsoppen for sin eien lille Mave, ikke unnendes Velærværtihejen saa meiet som en hal Raasin tel Vejerkvægelse a Sammes repoblikanske Trang. Saa Velærværtihejen maa pakke Kofferten igæn, havendes kons vunnet et kleint Slav ve Steklestaj lisom Arabi Beyman i Ægyptien og Etasraaj Heyman ve Borjerreprœstendantvalgene neje i de gamle sjemytlie Køvenhavn, vor man allirenveller har det bejere værendes Degter og bekommendes derstejs ikke Kongsiliomabeondig men Degtergasje og smok Behandleng, baaje i Maarengnavet og i »Sagsavisen«, værendes de nyeste Navn paa samme, gamle Skerner hade hørt derneje, og gamle glaje Unnertejneje hade jo strax ujspekeleret a Velærværtihejen ku komme herop som Huskabbeland for den gamle Odin, prækendes i hans Slotskappæl en Gang imellem og levendes ellers som Blommen i et Kalkonæg, havendes inte vijere geistlie Forætninger heroppe i Valhal, værendes ingen Barnedaav og Begravelser formedelst Udøjelihej og heller inte overvættes me Brøllopper, samme værendes mestendels a den borjerlie Art ujen vijere Forbindlihejer, vorfor den Gamle strax geg ovenpaa hos Motter Fregga forespørjendes samme gamle glaje Madam, om der inte sku være et par lyse loftie Værelser a bekomme med Møbelemang og Obvarting tel Velværtihejen; vorpaa hon strax var velli tel a angtrere me varm Vand om Morningen, men gamle Odin logtendes Lonten og værendes en ren Moldenhawer tel a ujsteje Proklemasjoner, resolvereje øjenblækkelig, a der inte ku blie noet a, forbyjendes Motter Fregga Fremleie a Losjiet, værendes nemli bange, Velærværtihejen sku størte ham ner fra Lidskjalf, sættendes ham paa Pangsjon eller en Sæng i Varto, va den Gamle synes han inte er Engvalij nog tel ænnu, saa der er venket a paa den Kant, og Velærtihejen sku tænke for Alvor paa a sidde baaje sai sæl og alle sine store Tanger ner i de lille Danmark, ladendes saj nattergalisere i Herthas Bøjelund, aa bliendes fast Borjer og Degtergasjeasperant sammestejs, kunnendes mulien opnaa a blie stellet paa Leste som Valmand i Køvenharns femte, Holbeks eien, staalhærdende den danske Bløjsøjenhej me norsk Furudoft og Fjeldloft. Men fra di Blaaøijede ska je helse Velærværtihejen og be om, a Samme vel la sin Jubbelariumspræken trøkke og ujkomme hos Gyllendal, forde di sier, a næst etter a høre en goj Præken æ der ingenting, der gier saameien Andakt og Sindshvile som a læse en dito etter Majen, naar man fordøjer, va gamle Unnerteineje inte ku afslaa di søje Væsener havendes immer hat Svavelihed i Jærtekulden overfor Skjønhejens Bedaarelser. Ho ho! Vabehager! Erede Velærværtihej tar mai inte ilde op jai spøjer i saadan et sørrelit Momang, men ønsker dog Velærværtihejen en løkkeli Reise og inte over Øjropas Mærgværdihejer glemmendes den immervæk glaje gamle gemytlie

Tyroler-Færtignant
p. t. Valhalla.

Ikke skyldig?

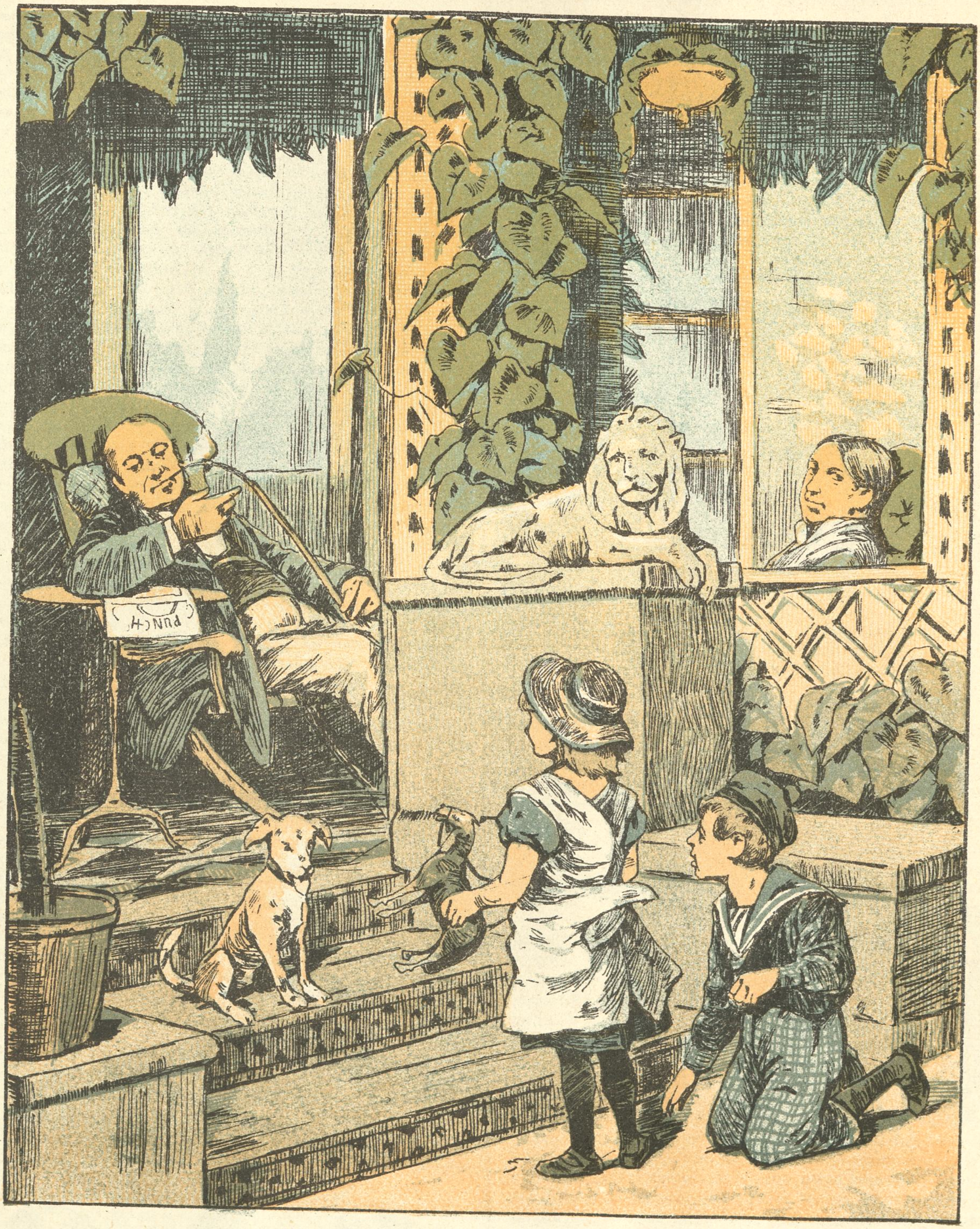

— Hør, er det ikke Jer, der har spist de to store Æbler, der var paa mit lille Træ?
— Nej, vi har ikke; de var saa sure!

En Udvej.

— Den Vej er meget slet vedligeholdt og næsten upassabel, skjønt det er Sommerdage. Hvordan vil I nu bære Jer ad til Vinter?
— Saa blywer wi hjemm'.

Vandforsyningen og Vand-Forsynet.

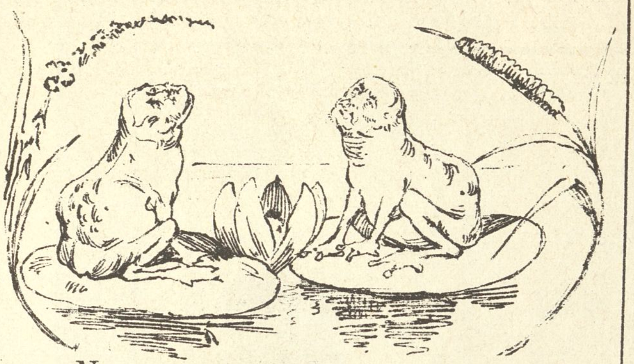

Naar et Glas Vand man for sig haver faaet
Og det betragtet i et Mikroskop
Og ydermere har den Buk begaaet
At lugte til det eller smage paa 'et,
Man bliver uvilkaarlig Misantrop;
Og var man end taalmodig som en Job,
Maa man dog bande: »Fy for Satan! Sikke Vand
Man Publikum tør byde her som Drikkevand!»

Thi Vandet, som fra Søndersøen kommer,
En Til-Gift faar, just ikke alt for fin,
Der samme Virkning gjør, som raadne Blommer,
Og en pikant Bouket har *à la* Trin.
End ydermere samme Vand i Sommer
Har Byens Maver voldt total Ruin
Ved Overflod af Alger og af Muslinger,
Item Bakterier og andre Puslinger.

Dog det er ikke værd at tabe Modet,
Fordi det Vand, man drikker, smager stygt,
Nej, man skal blot lidt koldt Vand slaa i Blodet
Og tømme samme »Nektar« uden Frygt;
Thi selv om Vandet aldrig er saa tykt,
Det er dog altid tyndere end Ho'det,
Der sidder paa en Gas- og Vandborgmester,
Som paa en saadan Vis sin By forpester.

Desuden den finansielle Status
I Byen nok af Sorger volde kan;
Skjønt hermed holde skal vor Magistrat Hus,
Er den just ikke i den bedste Stand.
Og selv om de i Søndersøens Vand
Vil vaske deres Hænder som Pilatus,
Saa vil ved denne Tvæt de vise Fædre
Dog hverken Status eller Vand forbedre.

Naar Magistraten kan paa Flothed gi'e
Vort Publikum blandt andet slige Prøver,
Som at Forvaltning af Økonomi
Betroet blev en Magistratenrøver,
Saa kan man godt forstaa, at et Geni
Som Fengers absolut et Laan behøver,
For at Finanssystemet, han har dannet,
Dog ikke skal gaa altfor slemt i Vandet.

Og naar, trods Indkomstskattens tre Procent
Og Overskuddet, som man ta'er af Gassen,
Alligevel man være kan bekjendt
At holde sligt et Vandværk her paa Pladsen,
Fordi man ej Højvande har i Kassen,
Saa maa man tro, vor Magistrats Talent
Til søndersøisk Vanheld er indviet;
Thi der maa være noget raaddent i 'et.

Hvad der laa om Smørret.

Septembersolen havde stegt Mogensens Ansigt brunrødt, saa at han med sine buskede Øjenbryn, sine Kopar, hvis Bund spillede i en endnu dunklere Farvetone, sine faa, men staalgraa Haar, der laa glatte og enkeltvis over den blegrøde Hovedbund, paa hvis hvælvede Halvkugle de tegnede sig som Aarer i Provencerosens Blad, mere lignede et japanesisk Gudebillede end en nogenlunde kristen kjøbenhavnsk Spækhøker. Butiken laa og bagtes i den samme hede, af det meteorologiske Institut saa inderlig uventede Efteraarssol, hvis Reprise paa den Hofmeyerske Scene havde været en saa fuldstændig Succes. Malingen paa Dørkarmen boblede op i usunde Blegner og Vabler. Skinkerne ristedes, Sildene kogte i Lagen, Østene græd og Smørret blev blødt om Hjertet. Selv Mogensens Smil var bleven svedent. Langsomt afvejede han en afnakket Klipfisk til Kancelliraadens knoklede Enepige, i hvis afmagrede Skikkelse Embedsstandens økonomiske Misère stod skreven i Lapidarstil. Med en noget flottere Haandbevægelse rakte han Venstreredaktørens ferme Kokkepige med de runde rødnobrede Arme og den blomstrende, velnærede, næsten junoniske Figur to Daaser Sardiner, et Pund røget Gaasebryst og en Krukke Strassburger Gaaseleverpostej. Han fik Øje paa *Punch*. Ved Valgmandsvalgene vare de mødtes, de havde begge villet stemme paa den hvide Liste, vare begge komne for silde og havde maattet liste af med Halen mellem Benene, angste for at den kjøbenhavnske Presse skulde faa Øje paa dem og gribe dem paa fersk Gjerning i deres Efterladenhed. Men ved Valget paa de Højstbeskattede vare de atter mødtes stolte, sejersbevidste, enige. Dette nye sympathetiske Baand havde atter knyttet deres Sjæle sammen i en inderlig, om end tavs Forstaaelse. Skjønt Mogensens af en kraftig Villie beherskede Ansigtsmuskler kun ved en svag Vibreren af den paa den højre Side af hans Næse domicilerede Vorte, hvis tidligere kraftig bevoksede Højslette paa Grund af Varmen nu laa som en skaldet Sahara i Miniaturudgave, røbede, at der var noget Overordentligt paa Færde, var det dog med fuld Fortrøstning til Resultatets Godhed, at *Punch* i sit Løn- og Spisekammer udpakkede det guldgule, safranduftende Smør, der som sædvanlig var omgivet af en med en ikke ubekjendt Haand skreven Epistel. Dennes Indhold var følgende:

A Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen.
à Ludserød.

Cher ami et compagnon de partie!

Salut! Fraternité! Liberté! Egalité! Popularité![1]) *Que dites vous de mon petit Noir, mon confrére le Docteur et redacteur en souschef, Monsieur Juron de Brandes!*[2]) *N'est ce pas, qu'il combatte, comme moi, avec un front ouvert? N'est ce pas, qu'il a atrapé bien des bosses? Tant mieux! Il a prouvé, qu'il est un Charles pour son chapeau*[3]) *et ce long Longeterrien*[4]). *Monsieur Epaule d'Etangmarais*[5]) *a jotiment dû enfoncer la queue entre les jambes. Et avez vous lu, qu'il veut donner à moi le Portefeuille, à moi le tabouret, à moi le pouvoir.*

---

[1]) Folkelighed. [2]) Ed. Brandes. [3]) Karl for sin Hat. [4]) Langelænder. [5]) Axel Damkjær.

Oh, le brave! Et Copenhague sera a nous! Nous avons acheté les Socialistes une flûte. Mais cet vieux fouette-des-fins[6]), Holbech, nous a tourné un bouton[7]). Sans lui nous avons probablement gagné notre scrutin de listes, et posé notre hommes d'election à travers dans le cinquieme circle d'élection. Cela sera vengé. Quand je serai véritablement Roi, le Holbech sera destitué et degradé. Je lui donnerai une emploie comme sous-précepteur[8]) d'un école gratuite sur Bogoe, et je lui ferai jeuner toute sa vie. Cela lui apprendra de vouloir me mettre la chaise pour la porte. Mais il recevra sa graisse[9]). L'avis de causes[10]) avec sa causerie spirituelle nous a diablement aidé. Monsieur Sur[11]) a combattu comme un lion, Monsieur Chantre[12]) comme un tigre et Monsieur Henresches comme un cocodrille enragé. Mon cher Hørup ne cesse jamais de taquiner l'ennemi. Chaque foi le feuille de jour[13]) cette organ des grossiers[14]) dont le redacteur se nom tres significatif Monsieur Grossier[15]), a essayé de se renverser dédans sur[16]) le grognard de matin[17]), il a reçu des rudes brosses[18]). Cela nous console. Adieu mon cher compagnon de partie! Du courage! Quand je pense, que je devais être ministre longtemps, les larmes tombe comme une rosée sur la verre des mes lunettes. Mais il faut être fort! Comme Mirabeau.

Votre ami le roi et cidevant sacristain
Chrétien Montagne,
p. t. Hilleroed.

[6]) Skolemester. [7]) drejet en Knap. [8]) Hjælpelærer. [9]) faa sit Fedt. [10]) Sagsavisen. [11]) Secher. [12]) Cantor. [13]) Dagbladet. [14]) Grossererorgan. [15]) Grøve. [16]) vælte sig ind paa. [17]) Morgengnavet. [18]) Børst.

Læsefrugter.

I Fald Du ej er mellem dem,
Der duer No'et i Norden,
Er Du et Barn, ja ligefrem
Et Gryn mod Processoren,
Og har Din Samtid ej endnu
I Lærdom set Dig vade, —
Saa ligger Fejlen i, at Du
Forsømmer Dine Blade:
Alverdens Kløgt fra Lapland til Paris
Er ingen Ting imod, hvad der kan staa i en Avis.

Af Dag*)s-Avisen kan man se
Hvor nær man er ved Graven,
Naar en gemytlig Spiseske
Gaar lige ned i Maven!
Hvad skal man tro om Men'skets Krop,
Naar man med sund Fornuft hør',
At Folk kan fiske Skeer op
Igjennem Ens'es Luftrør!
Ja, immervæk er »Ænder« højt i Pris —
Man faar dem ind med Skeer, naar de staar i den Avis.

En »Kjøbenhavner« fordum sang
Sig gjennem Livets Plager,
Nu er han dømt af Herman Bang
Til — skeptisk Plattenslager!
Hans Smil er bart Komediespil,
I Haabløshed han spjætter,
Og han nok grumme nødig vil
Betale for Buketter.
Men naar paa Dansk en Digter haabløst sies,
Saa gaar han lukt i Svenskerne, det staar i en Avis.

Moral: Hvis Du vil holde Stand
Mod en bestalter »Nejer«,
Og vil Du snakke med, hvor man
Gi'er Otte for en Bajer,
Saa skal Du blot ta' det Parti
I Løst og Fast at læse,
Saagar — om det behøves — i
Flerons forbudte Piece!
Læs væk, Du bli'er dog aldrig nogen Gris — —
Selv N. J. B.'s Historier kan staa i en Avis!!

*) Renoveret.

Jens Holbechs Levnetsbog.

Anden Del.
(Frit efter Kr. Arentzen.)

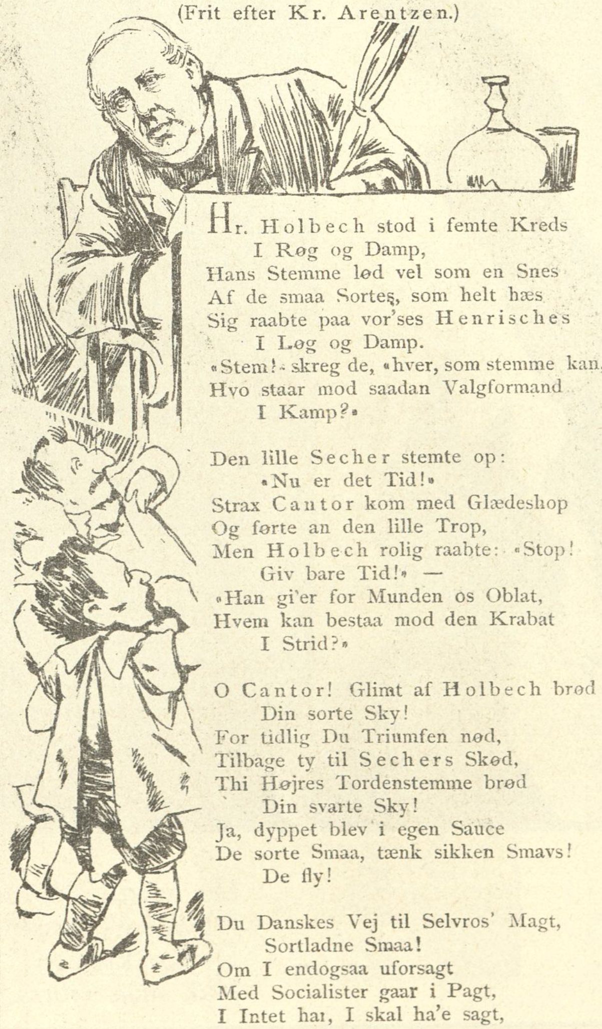

Hr. Holbech stod i femte Kreds
I Røg og Damp,
Hans Stemme lød vel som en Snes
Af de smaa Sortes, som helt hæs
Sig raabte paa vor'ses Henrisches
I Løg og Damp.
»Stem!« skreg de, »hver, som stemme kan,
Hvo staar mod saadan Valgformand
I Kamp?«

Den lille Secher stemte op:
»Nu er det Tid!«
Strax Cantor kom med Glædeshop
Og førte an den lille Trop,
Men Holbech rolig raabte: »Stop!
Giv bare Tid!« —
»Han gi'er for Munden os Oblat,
Hvem kan bestaa mod den Krabat
I Strid?«

O Cantor! Glimt af Holbech brød
Din sorte Sky!
For tidlig Du Triumfen nød,
Tilbage ty til Sechers Skød,
Thi Højres Tordenstemme brød
Din svarte Sky!
Ja, dyppet blev i egen Sauce
De sorte Smaa, tænk sikken Smavs!
De fly!

Du Danskes Vej til Selvros' Magt,
Sortladne Smaa!
Om I endogsaa uforsagt
Med Socialister gaar i Pagt,
I Intet har, I skal ha'e sagt,
Sortladne Smaa!
Den Skolemand han sa'e: »Paa Plads!
Kom ikke mer til mig med Dass!
I Smaa!«

„De er sure!"

De højstbeskattede er en Skat,
I hvilken Venstre kan ikke faa fat;
Derfor kun en Udvej levnet er:
Man maa «forsage» de Rønnebær!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 28. September. Nr. 39.

PUNCH.

Sommerlæsning i Vedbæk.

MODEREN: Naa, lille Axel! Hvad hed saa den Have, hvor Adam og Eva boede?
AXEL: — — —
MODEREN: Naa! E— E— E—
AXEL: Enerums Have!

Et Jubilæum.

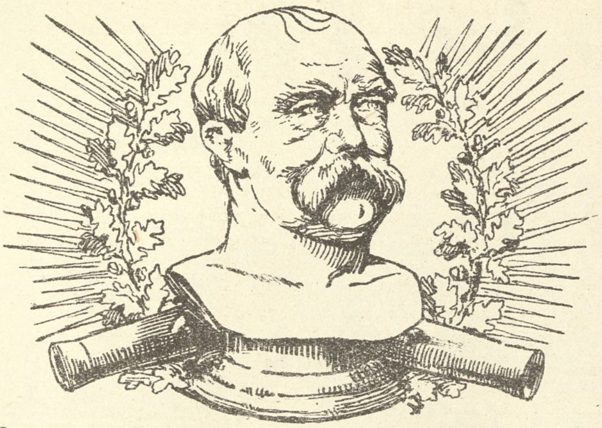

I Kulturens stolte Hovedstad ved Spreen,
Hvor saa store Ting er Verdens Børn beredt,
Hvor BRANDRS fandt en Hjemstavn for Ideen
Og MOLTKE en for Realitet,
Er i disse Tider lutter Fryd og Glæde;
Thi den store BISMARCK havde der havt Sæde
I hele tyve Aar paa Taburetten,
Og ingen Djævel kunde faa ham af Pletten.

Han har virket ufortrødent alle Aarene
For den preussisk-tyske Enheds Idé,
Han altid Lejligheden greb ved Haarene
Og knytted' dem til sine egne tre;
Derfor var hans Politik just ikke fredelig
Og ofte, lig hans Hoved, højst uredelig,
Men han forstod sig paa at annektere,
Samt Evropas Koncert at dirigere,

Han i toti Aar, lig ATLAS, bar utrættet
Af Statens Byrder mangen blytung Vægt,
Og hvad han i disse toti Aar udretted',
Ej gjøres kan af hver en Totiknægt.
Nu til Løn som Verdens Herkules han troner
Blandt Traktatbrud paa et Bjerg af Annektioner,
Og i Apotheosen til sin Ende staar
Han med *Siegeskranz'* en slynget om de trende Haar.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, hvor kan De tale saadan! Som om vi ikke levede saa stille og rolig som Nonner i Petersens Jomfrukloster, baade Petrine og jeg og stakkels Juliane, der lige har faaet en Dreng som Petersen der hører til Børspartiet, vil have skal døbes: Klein Madvig Levy Merkur Petersen, men det siger Sørensen, han aldrig vil finde sig i med Rolighed og nægte at staa Fadder og hverken give Sølvske eller Tyvekrone i Silkepapir, fordi et Barn med det Navn kommer aldrig til at kunne skjelne mellem Højre og Venstre, og jeg synes det kan være ligegyldigt, men De véd hvor stædig Sørensen er, og giver De mig ikke Ret i det søde Fru Schrøder, at Hustruen skal være sin Mand underdanig, naar hun kan overkomme det, og det er godt at have saadanne moralske Prinsippier at støtte sig til i sit eget Hjem for udenfor i den store Verden er det ikke meget bevendt med Moralen, som man kunde se i Kasino i det vildfarne Lam, som var den stakkels Fru Secher født Lund, der er saa yndig og gjør Alt hvad hun kan for at ligne Fru Hennings og blive lige saa beklappet, men kommer paa gale Veje og render paa Kunstnerkarneval med Pio og Knoblauch, og De maa undskylde, søde Fru Schrøder, jeg ikke giver Dem Gangen i Stykket, som man helst maa svæve let hen over som Fru Julie Hansen-Lange med Uskyldighedens hvide Vinger paa Ryggen, og det Hele ender jo godt og Fru Secher leverer en bidende Kritik af Ægtemænd, men bliver dog lykkelig gift og alle Herrerne er misundelige paa Pio, og han ser nu for Resten heller ikke ud, som han fortjente den Lykke, men saadan gaar det, og saa var vi jo ogsaa til Fru Holsts Jubilæum i Folketeatret, som der rigtignok var gjort Stads af, for hele Teatret var malet op og blevet saa nydeligt i den Anledning og opvarmet og Watt havde ikke sparet paa Noget, men fyret dygtig i, og Fru Holst kom saa frem som Prolog i hvid Kjole og dejlig og vilde bilde os ind, at det var hendes Sølvbryllup, og det gav sig til at regne med Buketter og Kranse paa hende og paa Kolling og til at dryppe paa de Andre. Og saa kom Wulff, og enten det kom af Bevægelsen eller af Varmen, saa fik jeg ondt, og saa kun Stigaard som fattig Mand og Fru Holst som fattig Kone og jeg tænkte nu kommer de Fattiges Dyrehave og Fattignitza, men jeg besvimede forinden saa Folketeatret gik rundt for mig i 25 Sekunder og maatte bæres ud med Hofmandsdraaber og snøres op og hjem. Og Dagen efter saa jeg, at Herman Bang var misfornøjet, fordi han trode, det var af Wulff, som han jo er vred paa, fordi han har været slem ved ham ude paa Frederiksberg tidligere, og den lille sorte Avis var arrig, fordi det ikke var af Wulff men af, ja kan De tænke Dem søde Fru Schrøder, at de sagde, det var Frits Grønbæk, der havde lavet det og jeg trode, det var ren pur Ondskab, fordi han ikke vilde være med at storme Studenterforeningen den Aften der var Rusgilde, og da jeg læste det, saa gik jeg lige ind til Frits paa hans Værelse og spurgte om det var sandt, at han var bleven dramatisk Forfatter og han maatte jo vedgaa og saa sagde jeg: En Digter der kan skrive, saa man besvimer ved det, hvad baade jeg og flere agtværdige Damer har gjort, er som en Ambrosius, man skal gjøre Stads af. Hvorpaa jeg forærede ham Sechers Ægtemænd og Axel Henrisches Teaterkritikker til at forfriske sit Talent paa. Men Frits sagde det var alt for Meget af det Gode, hvad han jo paa en Maade kunde have Ret i, for Petrine sagde bagefter at der rigtig nok ikke havde været meget Stads ved det og Gud, søde Fru Schrøder, De skal ikke bringe det videre, for maaske er det en Hemmelighed endnu, og der er jo ingen andre end den lille sorte Avis, der har fortalt det, og den tror Folk jo aldrig det Halve af alligevel. Og nu skal jeg hjem og polere mine Vinduer igjen, som Nationaltidende fik mig til at gnide ind med grøn Sæbe, for Malerpletterne, og Malerklatterne gik men Sæben blev, saa jeg kan hverken se Sol eller Maane igjennem dem kun den udvendige Verden i al Almindelighed, hvad der kan være godt nok for en ung Pige i Petrines blomstrende Aar men ikke, naar man er saa gammel som jeg. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
XXXIX.

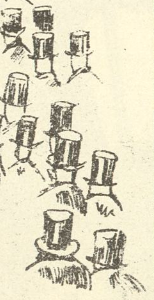

Skansen var tagen, Volden forladt,
Det gik imod Nat —
Maanen stod skjult bag Stormskyer sorte.
Da rykked de ind ad Byens Porte,
Ikke som Svensken i bare Skjorte,
Nej, i Overfrakke og Silkehat,
Ej for at plyndre og svire fæisk,
Nej for at regere europæisk
— hebræisk.
Der var stille i Byen. Ikke en Kat
Sig rørte. Kun midt paa Østergade
Stod en tom Barrikade.
Der laa den sidste Højremand falden
Med en Morgenynavsleder i Skallen,
I den ene Haand ha'de
Han Dagens Nyheder med Sort om Randen,
Punch i den anden.
Der var dødt og stille, kun Folkeskralden
Gav lystig til Venstrearmeen Signal.
Først gjordes der Holdt, dernede »ved Stranden«,
Saa brød man af i Geledder og Roder
Som efter Noder.
Chresten marchered' mod Rigsdagens Sal;
I Spidsen for sine Offergoder
Besatte Høgsbro som klog General
»Den røde Bygnings« mange Kontorer.
Til Rosenborg drog Socialisterne hen
Og tog igjen
Det Guld, der i lang Tid af Svedens Porer
Var presset ud af Arbejdets Mænd.
De to Doktorer,
Eeduard Brandes og Wederkinch-Madsen,
De mødtes derhenne paa Fruepladsen,
Hvor ganske gelassen
De valgte sig selv til Professorer.
Til Summus Theologus blev Karl Gjeller-
-up gjort som Georgs intime Ven.
Alle de gamle helt ned til Pedeller
Fik som Rebeller
Straks et consilium abeundi.
Kun én eller to, som ret underfundig
Forstod at svinge Kompasset rundt i
En lynende Fart, fik Lov at blive
Imod at give
Wederkinch-Madsen en kort og grundig
Manuduktion i at læse og skrive.
Henrik Scharling lodes i Live,
Han er ikke farlig;
Paa Goos og Matzen man tog ej saa varlig:
De blev dømt af en Krigsret at være Skive
For alle Hørups Vittighedspile.
Da saas det ret, at Fanden skinbarlig
Maa have besat dem. Man saa dem smile
Og stille sig op. Og Hørup skød,
Pilene fløj, sin Hævn han nød.
Det var noget Andet end skrive Stile
I Morgengnavet og pudse og file
Paa Venstremændenes Kaudervælske.
Nu fik han Hævn, og Hævnen er sød;
Men Guderne skjærme dem, de elske:
De To led ingen Fortræd og Nød,
Mod Athenes usynlige Skjold sig brød
Pilenes Od, den Sag er vis nok,
En Hørups Vits er jo ellers spids nok.
Saa godt gik det ikke alle rebelske;
Borgmester Ehlers, som ikke tids nok
Var vaagnet af Lænestolen blød,
Af Sagsavisen blev gjort til Fange
Under Spotteord og Gadesange.
Til at tømme Giftbægret blev han dømt;
Men man turde ej byde
Opium eller sokratisk Skarntyde,
Man var bange
For at give ham Sovedrikke at nyde,
Som han var berømt
For saa tidt uden Men eller Lyde
At ha'e tømt;
Saa var der en af de sorteste Smaa,
Et ondskabsfuldt lille Dyr, der fandt paa
At forgive den stakkels dødsdømte Mand
I et Glas af Kommunens eget Vand!
Som sagt saa gjort. Fra nærmeste Hane
Man hented' en Spand,
Fyldt med det uklare, grumsede, graa
Fluidum ude fra Bagsværd Sø,
Det blev hans Bane;
Da maatte den arme Borgmester dø!
Hvo skulde ane,
At en Borgmester, som Bistrup-Historier
Har kunnet fordøje, her peu om peu
Maatte give tabt for smaa Infusorier
Fra hans egne Bakterie-Laboratorier!
Ak, Kjød er Hø!
Saa begyndte først Festens rigtige Glæde,
Fra Trinitatis til Badstustræde
I Karmagnolens Hvirvel saas træde
Den sejersberuste Skare;
Med blodrøde Brandes Petroleumsblus
Sang man Drakmanske Viser, solded', drak Dus
Med Secher og med Borchsenius
Og grinte ad Bønderne bare,
Mens Schandorph som gammel Praktikus
Lod hver Studenterforenings-Rus
Under Laas og Lukke forvare.
Kjøbenhavn var erobret! Nej, Christian, nej,
Endnu har det ingen Fare.
Du véd det saa godt, jeg har sagt det saa tidt,
Det var kun et Ridt,
Af en langelandsk Mare,
En Asgaardsrej,
Der fløj gjennem Eeduards hede Hjerne.
Den svandt da i Dagens Straaler klare
I Virkelighedens sejrende Sol,
Som et svindende Lys i det Fjerne,
Blegned den sidste Stjerne.
Da vaagned ung Eeduard, mens Hanen gol,
Han havde drømt paa en Talerstol,
Og Sligt sig ej for en Venstremand sømmer.
Paa Drømme de Bønder sig lidet forstaa,
Til Chresten Berg og Jens Busk de gaa;
Men Eeduard ville de pege paa
Og sige: der gaar han, den Drømmer!

Paa den dertil indrettede Estrade.

— Tillader Di, je maa danse me derses Dame?
— Du maa faa paa Snuden, maa Du.

Paa Sessionen.

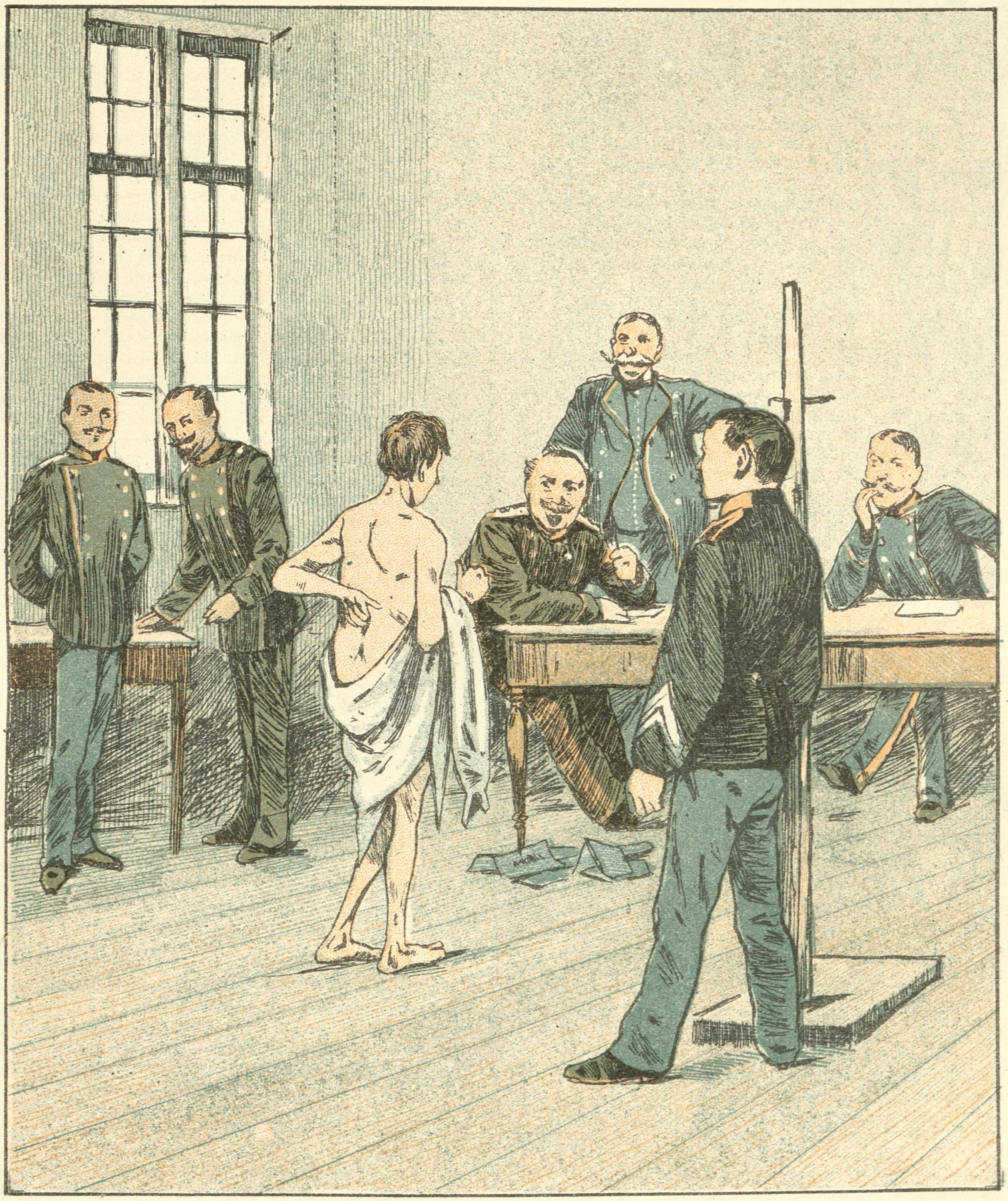

— Navn?
— Hannibal Søren Larsen.
— Stilling?
— Skræder.
— Fejler De noget?

— Ja, jeg har saadan et Sting i Siden.

— Klager De over Sting i Siden, naar De er Skræder? Det kan vi ingen Hensyn tage til — en Skræder uden Sting, det vilde jo ligefrem være usømmeligt!

I Stormvejr.

De hørte vel dèn svære Storm,
Som vi forgangen Torsdag ha'de?
Man siger, den har gjort enorm
Ravage blandt de løse Blade.
Selv Sagsavisen aabenbart
Er overmaade løs paa Pinden —
Med sine »Skudsmaalsbøger« snart
Den kommer fælt i Vinden!

Hu ha, hvor Blæstens Tuden lød!
Om lutter Gruligheder hør' vi:
Man Secher fandt i S-strups Skjød,
Men Bergsøe fandt man næst ved Rørvig
Ja, tænk endogsaa Ehlers kom
I Fart fra sit Borgmestersæde
Og fløj med Næsen mod en Jomfru i Brolægger-Stræde.

Og Fenger sig en Luftfart fik,
Men faldt dog ned — tænk, hvor belejlig! —
Paa Fred'riks Hospitals Klinik,
Hvor Luften, si'er han, er saa dejlig.
Dog kan De rolig laane paa,
Han immer la'er Fjolen sørge —
Hans Valgsprog lyder jo: »De maa
Ved Gud la' vær' at spørge!«

Man lille Herman vindig saa
I Luften Kaprioler lave, —
Og med en glemt Grimace laa
Han midt i Frøbels Børnehave!
Hr. Cantor kom forkert i Byen:
I Vordingborg hin edle Ritter
Til »Tovelillerne« paa Fyen
Fra Gaasetaarnet titter.

Vel var ej Stormen en Tyfon,
— Vi Fanden ej paa Væggen male! —
Men sprængte dog enhver Ballon,
Selv Bjørnbaks »Skanderborg-Skandale«;
Skjønt paa sin Amtsavis' Parnas
Han staar *quam maxime robustus* —
*Parturiunt et nascitur ridiculus mus!**)

Jeg mærker nok, min Læser tror
Ej ret paa nordiske Tyfoner:
»Det er en And, omtrent saa stor
Som Magistratens ti Millioner!«
Nu ja, en And bli'er ej forsmaaet,
Naar den blandt Ænder bærer Prisen —
Selv om den endnu ej har staaet
Paa Tryk i Dax-Avisen.

*) Imellem Forsvarsbrødre jo
Det kunde tydes som: »O, Børn, tak
Jer Gud! — man til en Bjørneboe
Forvandler ej en Bjørnbak!«

Sport.

I den sidste Tid har der i samtlige herværende Lystsejladsforeninger været usædvanlig Liv i Kludene. Vi sigter ikke herved til den Generalforsamling, paa hvilken der herskede en klodsrebet Kommerssejlsstorm, der vilde have blæst enhver anden Bestyrelse over Bord, men hvor den nuværende Direktion alligevel holdt sig paa ret Kjøl og saaledes viste, at den før havde baaret en Storm efter en Middag paa maaske flere Streger; vi hentyder derimod kun til de seneste Kapsejladser og Kaproninger, der har fundet Sted i vore kjendte Farvande, disse vort Fædrelands — NB. ikke det afdøde »*Fædreland*«s — Vej til Magt og Ros. Da vi ikke har havt Lejlighed til at holde vore Læsere *á jour* med disse interessante Skibsefterretninger, skal vi herved med et Par Ord omtale de vigtigste Løb paa de vaade Veje.

Kjøbenhavns Stormløb, der vare proponerede af Dr. Eedvard Brandes, foregik ved Skovs Hoved paa Universitetspladsen i en Trekant udenom Intelligensens Hovedsæde. Løbet stod kun aabent for Republikanoer, og det var ikke tilladt at føre Latinersejl. Sejerherre blev Gale-Asen *Langeland*, tilhørende Proponenten, idet Galeasen dristig satte i fuld Fart løs mod Maalet og viste sin Overlegenhed paa gyngende Grund, tæt efterfulgt af Hørups Mudderpram *Morgengnavet*, der havde fuld Damp oppe, men sakkede noget agter ud paa Grund af en ubehændig Kovending ved Landstingstedet. Kongeskibet *Esbjerg*, tilhørende Folketingsmand Hviid, stak ikke dybt nok til at kunne følge rigtig med, men blev siddende fast i Kongedybet, og Folketingsmand Taubers Proviantskib *Gumleren*, der plejer at befare Routen Kjøbenhavn-Slagelse, men hvis Hjemsted ikke var opgivet, kom for sent, da det maatte gjøre Holdt ved de fleste Stationer under Vejs for at proviantere. Under Løbet skete der det Uheld, at Folketingsmand Bergs Statsskib *Jyderup*, der er bygget paa Bogø Navigationsskole, blev uklar og ikke vilde lystre Statsroret, hvorfor det løb paa Grund paa Forterne, paa hvilke det i nogen Tid huggede løs, uden dog at gjøre Skade.

I **Kjøbenhavns Kommunelaansløb** deltog foruden Proponenten, Borgermester Fenger, Thomsens Klippert *No name* (Veritas Kl. I), som med Lethed sejrede i meget kort Tid, skjønt han ikke kunde se de saakaldte fengerske Grunde, og Borgermester Hansens Kirkeskib *Helliggeist*, som paa Grund af sin Lighed med Begravelseslinieskibene er bleven omdøbt til *Dødssejleren*, men som nu ved sine mange Restaurationer i Bygningsmaade minder om Taubers *Gumler*. Derimod deltog mærkværdigvis ikke Orlogsskibet *National*, Kaptain Gjødesen, der ellers altid i den sidste Tid er med. Atter under dette Løb indtraf der et Ulykkestilfælde, idet Borgermester Fengers Bar-Kasse *Oeconomia* ved en uheldig Manøver kuldsejlede og ikke kunde klare Kirsebærgangen, hvorefter den blev tagen paa Underslæb og indbragt til Blegdamshospitalet for at omkalfatres, da Kassen trængte til at renses i Bunden. Dette Løb var det formedelst en endogsaa i disse Farvande sjelden Uklarhed næsten umuligt at følge for Publikum. Flere af Sejlerne nedlagde Protester, da de mente, at Løbet begyndte altfor tidligt; men Kampdommeren, Kommandør Henrichsen, der var om Bord paa *Kalifen den lille*, fastholdt, at hans Klokke havde lydt i rette Tid, da han nok vidste, hvad Klokken var slaaet.

Brandinspektørklubbens Løb fandt Sted ved Aarhus, og her toges alle de udsatte, værdifulde Assurancepræmier af Brandinspektør Schønheyders brandfri Fyrskib *Exstinctør*, der er af en særegen Konstruktion, idet det er bygget som en aparte Redningsbaad med et stort brandtomt Rum; for Sikkerheds Skyld er Alt om Bord af Jern, saaledes har Fyrskibet ikke alene Jernsæder og Jernpiller og Jernaarer, men endogsaa de gammeldags Jerngafler findes om Bord. I dette Løb maa ogsaa mærkes Hr. Erik Bøghs Avisbaad *Dit og Dat*, der med megen Selvsikkerhed fulgte tæt efter Schønheyders *Exstinctør*, men som var altfor hidsig i Forfølgelsen og viste sig som altid meget vanskelig at styre.

Midt i Maaneden foranstaltede **Trinitatis Uroforening** en godt reklameret Eskadresejlads for Oktober Kvartal, der med stor Sagkundskab anførtes af Hr. Sechers gamle Postskib. I Sejladsen deltog *Travl, Kravl, Javl, Barl, Savl*, og Besætningerne tog sig efter Omstændighederne meget godt ud i deres smaa, sorte Uniformer, og de stak en god Fart, da de som bekjendt tæller mange øvede Udhalere imellem sig. Kvartalsløbet gik fra Kjøbenhavn til Taarbæk og tilbage igjen.

Overlampepudserens Dagbog.

(sluttet af hans Datter).

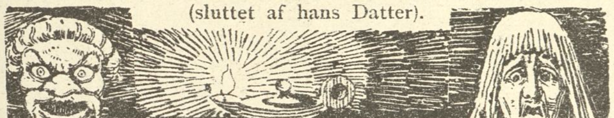

Søndag den 24de. Puppe og Sommerfugl af Holger Drachmann. Petersen var oppe paa Snoreloftet; Hvorfor jeg listede mig ned og saa paa Sommerfuglen; Som han havde forbudt mig; Fordi han bliver værre Dag for Dag til at være om min Uskyldighed; Som den ikke behøver, fordi den er grundmuret; Iforvejen. Og det kan være han havde Ret alligevel i at holde mig væk; Som jeg skal forklare; Senere. Men Drachmann er Digter og tildels Dramatiker; Ikke som Etatsraaden var med nette Sentenser og heller ikke som vores forrige Sænsor; med ægyptiske Kongebegravelser og engelsk Kulos; Men paa sin egen Maner med et langt Tilløb og et stort Hop; Men kjender Kvinden; som er gift med en Sekondskuespiller paa Klampenborg og han er ingen Sjeni; men hun; Som er ganske naturlig; Nemlig fordi det er Fru Hennings; Som de Alle gjør Kur til; Og havde det været Malle Knallerup vilde hun været væk; Fordi hendes Hjerte staar aabent for Kjærligheden; men er lukket for Kunsten; Som viser sig hver Gang hun skal gjøre Mimik; At det ikke dur og altid om igjen og ikke bedre; Men Fru Hennings har ingstuderet Ofilia af Sjækspir; Ganske alene uden Komandantens Ordre; og udmærket; Saa den kan gaa naar det skal være; Hvis de kan faa et ordentligt Spøgelse; Og det ender med at hun viser Emil Vintervejen; Ad Strandvejen; Hvor han kan slaa sig sammen med Haandværkssvenden; Som jeg ikke veed hvad skulde ellers; men saa kan Meyer og Emil gaa paa Turné sammen og se; Hvem som er størst. Men da Fru Hennings sagde, at hun vilde lade sit Hjerte gaa ind i Kunsten; brast Svøbet der har holdt mig; Og jeg foldede mine Vinger ud og bestemte; At gaa til Dagmarteatret strax; Og jeg siger som Drachmann — Do ka tro Nej; sagde Severine Petersen lige i det Samme for han havde staaet bag ved og læst. Og han var paa Koturnen med den Pukkenholts skinnende extra som blank Mahoni; Do er et Barn Severine, sagde han, aa har vaaren hidtil al Ongdommens Grønlighed frarejnet et got Barn men no er det forbi, aa do er bleven en Kvinde. Vorfor Do har a entholle Dei fra a renne væg til Brun, aa her ka de inte nøtte, fordi det er overfylt i den resiterendes Bransje. Aa Do har sæl set, vo stor Fru Hennings er, aa Do kons et Pattebarn i Svøv ve Siden a, saa no sku Do føst ha Udannelse i de Kvinnelige aa ka aldri blie Konstnerinde før Do har praaberet de Annet. Vorfor jeg har mælt Dai eng i Fru Ælfride Fibegers Kogeskole tel a lære aa lave engelsk Bøf; Som er nødvendigt for en Kvinne aa nu tar je Davbogen aa gæmmer i et Par Sæsonger. Aa Burnonvildes Bøger ved Siden af, aa Do ska faa Fru Mangaard i Stedet.

Og jeg slutter med sønderknust Hjerte og Øjnene fulde af Taarer; Som om jeg allerede stod og hakkede Løg; Til Bøffen.

Blandt Vesterjyderne.

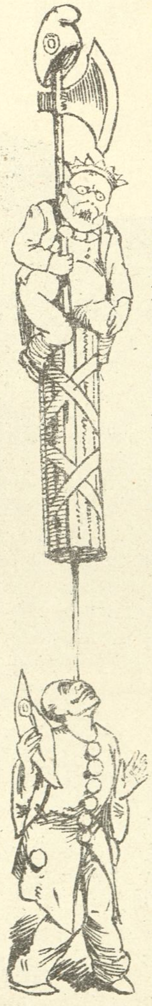

Fjernt blandt Esbjergs Fiskere og Bønder,
Hvor der fanges Kabeljav og Flynder,
Lagdes Venstreho'der nys i Blød.
Førerne gav Møde og holdt Tale,
De var alle sammen radikale,
Om det saa var Hviid, saa var han rød.

Venstres nye Feltraab afleveret blev,
Og det store Spørgsmaal debatteret blev:
Kongedømme *contra* Republik.
Republikken vandt naturligt Palmen,
Og fra Dynerne i Marehalmen
Kongemagten nemt man hjulpet fik.

Men skjønt Talen, hvorfor Hviid har Ansvar,
Ikke ganske lidt fra Vid og Sans var
Og en hel Del forud for sin Tid,
Maatte Esbjergmødets Vælgerskare,
Før den helt gik fra 'et, dog erfare,
Berg er meget rødere end Hviid.

Kongen, der af Berg i sin Tid kaldt er
Folketingets Skriver og Forvalter,
Har som saadan højst usikre Kaar,
Fra sin Plads, i Følge Chrestens Lære,
Kan han siges op, naar det skal være,
Hvis et Flertal sligt i Sinde faar.

Det var tydeligt, at han i Esbjerg
Følte sig aldeles i sit Es Berg;
Derfor Diskusjonen fik et Præg,
Hvoraf sluttes kan for Eftertiden,
At Hr. Berg vil, hvor en Hviid er Hviden,
Ha'e det li'esom Blommen i et Æg.

At de To i Folkets Ting vil tørste
Efter at faa opsagt til den første
Kongen, har man altsaa Grund at tro,
Og hvis sligt ej efterlevet bliver,
Er det højst sandsynligt, at de giver
Kongen en »Advarsel« Nummer to.

Men de Esbjerg Folk bli'er næppe glade
Ved det Udfald af en flot Tirade
Og den Statsmandsvisdom, de fik ned;
Thi, naar Berg og Hviid dem Karper byder,
Og de saa faar den Slags tørre Jyder,
Kan de sagtens blive flov derved.

Prøvevalg.

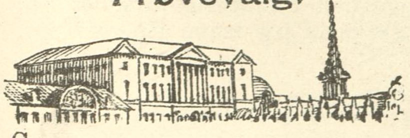

Stadens Børs, som længe skotted'
Venligt til vort Kancelli,
Sig forleden Aften flotted'
Med et fint Konditori,
Hvor man herligt blev trakteret,
Og man Klein'er fik serveret.

Allerførst Assessor Madvig
Fik det Sorgens Budskab bragt;
»At i hvert et Højreblad vi
Intet har, vi skal ha'e sagt,
Imod sligt vi bør et Hegn
Rejse ved at vælge Klein!«

Levy vores nationale
Banks fortjente Direktør
Kom derefter med en Tale,
Der var lens paa godt Humør,
Her var mangen Ting i Vej'n,
Derfor bør vi vælge — Klein.

Hver en Økonom maa daane
Over Estrups Politik!
Thi han kunde ej forskaane
Os for Skaanes Tab, den Strik.
Levy er nu kjed af Leg'n;
Derfor vil han gaa til — Klein.

Endelig man lidt forblom'et
Carstensen har Fald beredt,
Og naar Valgets Dag er kommet,
Vil en kleinsk Minoritet
Hejse her et Sejerstegn,
— Hvis den ikke bli'er for klein.

Om igjen!

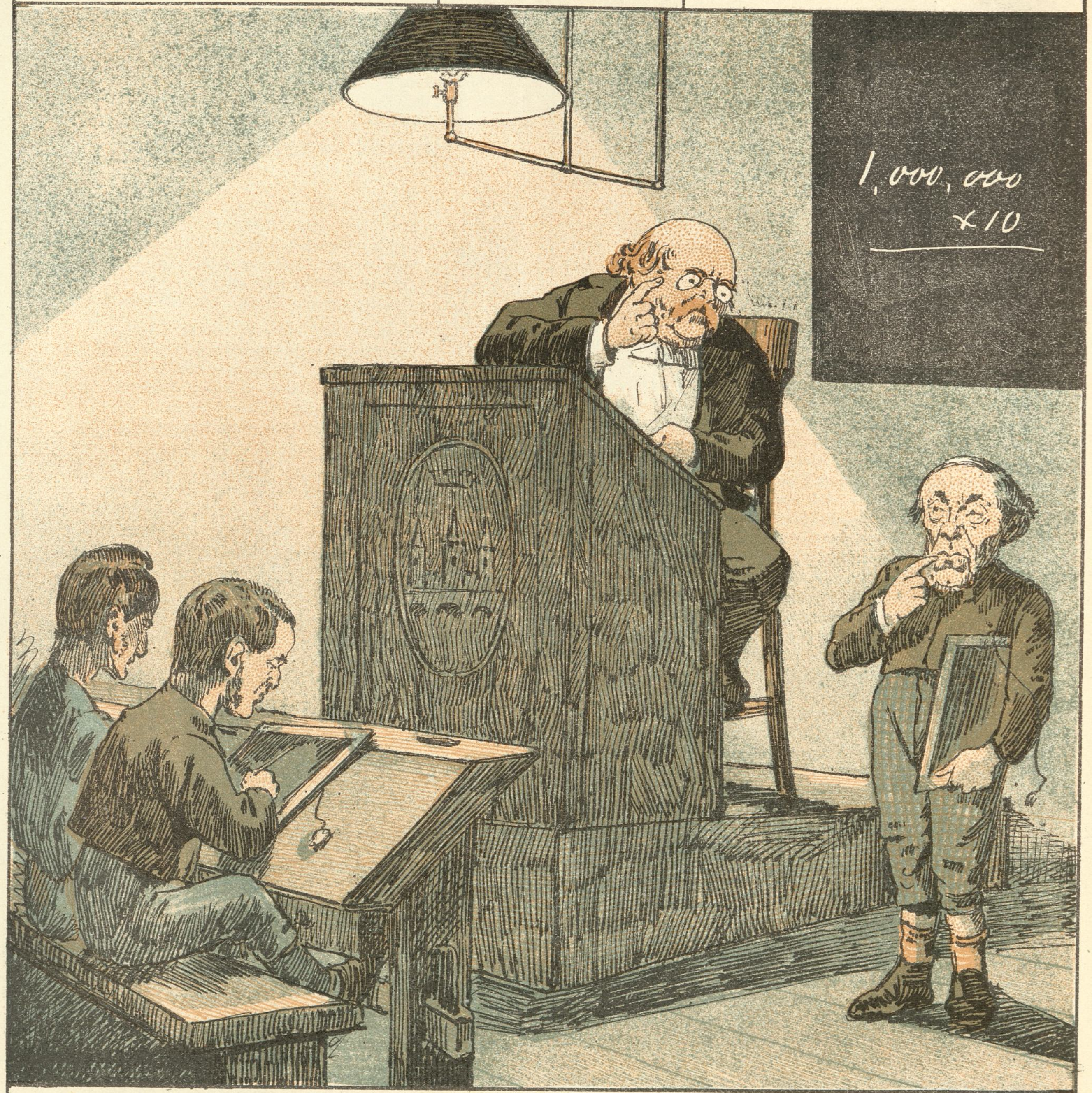

At trække Kroner fra, hvor ikke no'en er,
Kan volde mangen Regnemester Mén,
Der gjælder for ti hele Millioner,
Saa kan man uden Hexeri forstaa,
Det Stykke maa der gjøres Prøve paa.
Men naar han med den Tanke sig forsoner
Det kan jeg ej, saa maa jeg laane En,

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 5. Oktober. Nr. 40.

PUNCH.

Bedre er bedre.

— Naa, Lily, har Du saa ikke Lyst til at kjøre en Tur med mig?
— Nej Tak, jeg har selv en Vogn.
— Jamen, Du har ikke saadan to Heste!
— Nej, men jeg har Hanne, og hun kan snakke; det kan Dine Heste ikke.

Den tredivte September.

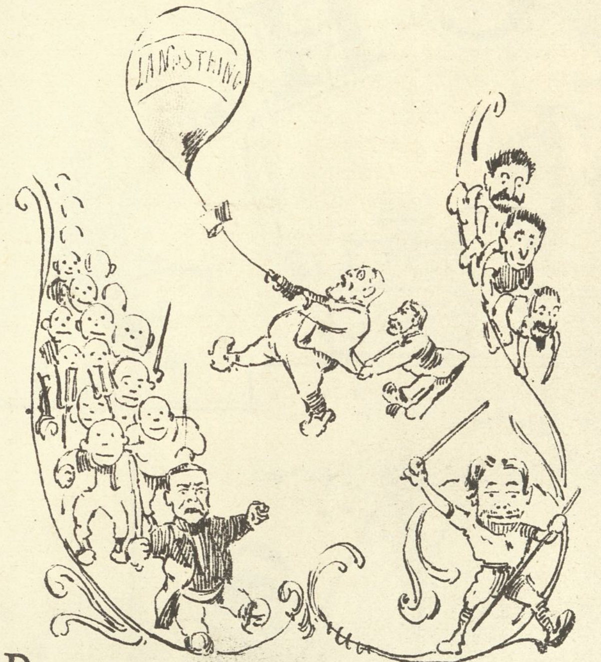

Den blide Høgsbro talede som saa:
«Kan fire Pladser vi fra Højre vriste,
Saa er det Venstre, der er ovenpaa,
Og Højre vil sin sidste Stilling miste:
I Fællesudvalg bliver de for faa
Og falder da for Magten, «den bevidste» ;
Det Maal kan naas; thi Venstre tæller flest Mænd,
Og derfor fremad Bonde-Mænd og Chrest-Mænd!»

— Og saa begyndte Venstre at opmande
Sig til det store, skæbnesvangre Slag,
Og li'esom Berg for deres gode Sag
De fægted', men dog ej med aaben Pande;
Ved under Bordet Kortene at blande
Og ikke ved at tone ærligt Flag
De vilde Højre her ved Sejren skille;
Men — hvad har ikke Fanden at bestille?

Endogsaa for den bedste Regnemester
I Regningen let komme kan en Streg,
Og baade her i Øst og hist i Vest er
Ballonen gaaet den forkerte Vej.
Trods «*Morgengnavets*» Kunstgreb og Protester
Fordølge Nederlaget kan det ej;
Var Venstres Formaal: at faae Estrup vippet,
Kan Hørup selv ej nægte, det er glippet.

Og det skal ikke paa Gjenvordigheden
Et Plaster lægge, som dem hjælpe kan,
At Klein, det sidste svage Haab, forleden
Med ikke megen Anstand trak i Land.
Han vilde ikke synes ubeskeden
Og ta'e til Takke med de tredive Mand,
Der Hovedstadens «Omslag» konstaterede,
Derfor, skjønt lovlig sent, han retirerede.

Kort sagt, trods alt blev Venstre her den lille,
Og i vort Landsting fik det kun en Magt,
Der kan for saa vidt kaldes for «den stille»,
Som den har ikke stort, den skal ha'e sagt.
Dog Venstre sluger nok den bitre Pille
Og søger ny Trøst i sin gamle Pagt,
Hvis sorte smaa Profeter hævner Skaden,
Naar «voreses Folk» erobrer Hovedstaden.

Verdens Gang.

September 1882.

Den 1. September aabner det kgl. Theater sine Porte for Billetsjoverne. Sekondtheatrene have allerede nogle Dage forud givet deres Premièrer, men det er dog først den 1. September, at Premièrernes egenlige Publikum giver Møde, man kjender hinanden, bukker for Premièreministeren, nikker til Premièrelieutenanten, osv. osv., med andre Ord: Herman Bang begynder, hvor han slap den sidste Maj.

Paa Kongens Nytorv aabnede man med «*En opgaaende Sol*», men des værre var Dagene allerede begyndte at blive saa korte, at Solen omtrent gik ned med det samme; den blev til Røg, ligesom den opgaaende Sol paa Tivolis Fyrværkeriprogrammer hos Hr. Busch. Sidst i Maaneden præsenteredes Holger Drachmanns «*Puppe og Sommerfugl*», og Puppelikum var særdeles glad over endelig at faa Noget for de 1000 Kroner, Drachmann for en 4—5 Aar siden fik for at skrive for Theatret. Det kgl. Theater truedes af en svær Ulykke, idet en Bas-Basunengel opløftede et Dommedasskrig i «*Sagsavisen*» mod Kapellet; vedkommende konkurrerende Basunengel, der hørte til de faldne Engle, havde dog ikke Værd nok til at omblæse Kapellets Mure; se Paulli Brev til de Berlingere.

Paa Nørregade holdt Folketheatret Jubilæum den 18.; Publikum modtog Jubilarerne med en saadan Varme, at Brandinspektør Schønheyder flere Gange var bange for, at Begejstringen skulde bryde ud i lys Lue, og var paa Nippet til at paabyde at sænke det watterede Jerntæppe. Dette Tæppe gjorde for Resten Knuder paa en Prøve, idet Kontravægten styrtede ned, hvorfor der maatte afholdes Kontraprøve. I Anledning af Jubilæet optog «Ude og Hjemme» det bekjendte Stykke af Folketheatrets Repertoire «*En Æreskjænder*» med Dr. Eedvard Brandes i Titelrollen; Doktoren var svært paa Støvlerne, men endogsaa hanses Ven Henrisches mente, at han spillede med for smaa Støvler.

Iøvrigt var Tiden i Kjøbenhavn mest optagen af Prøverne paa *«En Valgdag»*, hvilket højre Skuespil opførtes den sidste September efter forskjellige Forfaldsmeldinger af Personalet. Chefen for det kgl. Theater, Kammerherre Fallesen, havde ikke alene overladt Stykket til den politiske Skueplads, men havde endogsaa efter Forlydende selv sat det i Scene og stillet de mange til Prøverne nødvendige Droschker til Disposition. Et Rygte vil vide, at Selskabet til Dyrenes Beskyttelse vil indgaa til Justitsministeren med et Andragende om Forbud mod Anvendelsen af Droschkeheste paa den politiske Arena som formentligt Dyrplageri.

Af andre Forestillinger kunne nævnes Borgerrepræsentanternes paa Raadhuset, hvor der opførtes *«Millioner paa Kvisten»* og en *«Pilfenger»*, samt sidst i Maaneden Festforestillingen paa Toldboden *«Kongen kommer»*, der havde samlet et meget elegant Publikum; desuden gav Inspektør Schønheyder hyppig Gjæsteroller paa alle Theatre i sine Forceroller: *«Et Uhyre»* og *«En Tyran i Brandstøvler»*. I Provinserne vedblev det schimmelmanske Selskab under Hr. Moldenhawer at opføre paa Hellebæk Morskabstheater: *«En Komedie i det Grønne»* og *«Han er grulig gal»*, men desværre var Besøget ikke stort; i Aalborg derimod fyldte *«Soldaterløjer»* flere Aftener i Træk Arresthuset.

I Udlandet gjorde England bedst Affærer, idet det først gjorde Guld ved Hjælp af det *«arabiske Pulver»* og derpaa gav *«Kamp og Sejr»* paa Krigsskuepladsen i Elle-Telle-Ke-Bir. I Italien rejste flere Selskaber om og gav Gjæsteforestillinger med *«Røverne»* til forhøjet Pris, og i Hamborg har *«En Fallit»* vakt Opsigt med Conrad Warncke i Hovedrollen. Medens man i Berlin tog fat paa de gamle, katholske Passionsskuespil og aabnede det blandede Ægteskabsdrama med *«Brud og Pavekrone»*, gjenoptog man med megen Effekt i Paris Sensationsstykket *«Kameliadamen»* med Frk. Feyghine i Titelrollen.

Hvad Indlandets Politik angaar, da bragte Venstre i denne Maaned en ny politisk Farve i Mode, nemlig den hvide Republik; da denne efter al Rimelighed snart forener sig med de smaa Sorte, vil det vistnok ikke vare længe, inden Landets øverste Embedsmand faar Afsked paa graat Papir. En Oplysning af Interesse gav Dr. Eedvard Brandes i et Møde paa Langeland, idet han erklærede, at Grunden til, at Venstre ikke vilde befæste Kjøbenhavn, var, at dette i høj Grad vilde vanskeliggjøre det for Partiet at erobre Hovedstaden.

To Oprørere udspillede foreløbig deres Rolle i den forløbne Maaned, idet baade Arabi Bjørnson og Bjørnstjerne Pascha bleve desavouerede af deres Partier og fik *concilium abeundi.* En tredje Oprører blev ligeledes fjernet, nemlig Theaterkatten i vort kgl. Theater, da den under en Forestilling protesterede mod Fru Oda Petersens katteagtige Naturlighed som et Indgreb i dens eget Fag ved en højrøstet Misbilligelse.

Sundhedstilstanden har været meget daarlig her i Landet, navnlig synes i Kjøbenhavn alle Kneb at gjælde i Blommetiden; og ligesom Indenrigsministeren syntes at være kommen ud over Kvægsygdommen, fik han Hønsekolera at trækkes med, men forhaabenlig vil det energiske Cirkulære til Amtmændene hjælpe, hvori det forbydes Børn at svinge deres Høns 2—3 Gange rundt og fraraades L'hombrespillere at give Høns i almindelige Tilfælde.

Studentersamfundet aabnede i Maanedens Begyndelse sine med østerlandsk Pragt smykkede Lokaler, og der indmeldte sig strax saa mange tusinde Medlemmer, at man efter Sigende allerede tænker paa at opføre sin egen Bygning, hvis Facade skal prydes med Indskriften: *Zola dei gloria.* Den her aabnede Konkurrence vil blive haard at holde ud for Studenterforeningen, da Samfundet ved at nedsætte Prisen paa en halv Bajer med en Fjerdedel vil vise denne, hvor David kjøber sit Øl. For øvrigt minder dette meget om vore Musikhandleres, Vilhelm Hansens og Hofmusikhennings, nedsættende Virksomhed, der gaar efter Noder saaledes, at alle Musikalier i tre Fjerdedelstakt nedsættes med en Ottendedel og sex Ottendedels Musikalier med en Sextendedel, Alt fraregnet Pavserne og Fortegnene, for hvilke der slet Intet betales; efter hvad der fortælles, agter endogsaa den ene Musikhandler i en nær Fremtid at sætte alle sine Musikalier en hel Tone ned for at faa dem lavere end den andens.

Borgermester Ehlers Kilde.

Frit efter Øhlenschlæger.

I gamle længst forsvundne Tid
Der var en Borgermester,
Hans Søvn var god, hans Søvn var blid,
Han var af Morphevs's Præster.
En Lænestol i Salen stod,
I den saa tidt han hvilte:
Mens Hansen Folk begrave lod,
I Drømme Ehlers smilte.

En Gang han gik i Søvne om
Og fæstede sit Øje
Paa Howitz, der fra Værket kom
Med Gas til Priser høje,
Da foer han vild paa spæde Fod,
Og Tørsten slemt ham plaged';
Til sidst blev stakkels Ehlers mod:
Han græd og sig beklaged'.

«Ak Gud! Hvorledes finder jeg
I Aften til min Pude.
Jeg rent forfejlet har min Vej,
Og Schow han bor her ude.
Jeg er saa tørstig og her er
Ej allermindste Draabe,
«Kun Alger og Bakterier!»
Jeg hør' Hannover raabe.»

Dog se! Han skulde ikke dø,
Snart fik han Trøst i Nøden:
Han stod ved blanke Søndersø
Og lo i Aftenrøden.
Da drak han af det klare Vand
Og ledte Bølgen rolig
Langs Ladegaardens Blomsterstrand
Til Magistratens Bolig.

Borgmestren hviler sødt i Blund
I Søvnens Arme milde;
Dog kommer han hver Aftenstund
Og stirrer paa sin Kilde.
Ret som hans Øje er den graa,
Og sødt dens Vande stinker.
Kom I, som Vandet ej forsmaa,
Se, liden Ehlers vinker!

Imødekommende?

DAMEN: Er det tilladt at ryge i Kupeen?
KONDUKTØREN: Ja, naar Herrerne ikke har noget imod det.

Meget truende.

— Vil I se, I letter Jer, eller jeg skal være hos Jer og det i en Fart!

Den nye Samling.

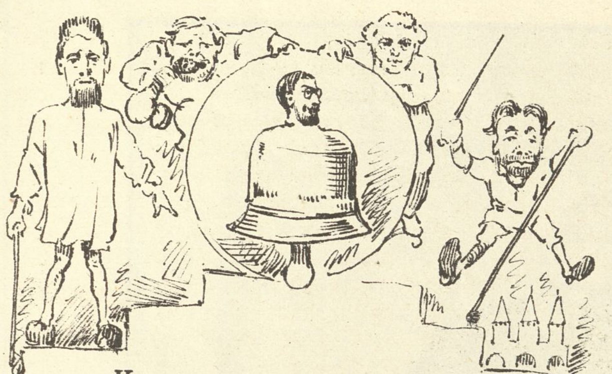

Krabbes Borg stander ikke forladt,
Rigsdagen har den igjen besat,
Hid er den stævnet fra Land og By,
Nu skal den lægge ud paany.
Berg og hans Venner fra *Bistrup* til *Varde*,
Synger som Rigsdagens gamle Garde:
»Paa'en, paa'en, paa'en igjen
Alle I folkekaarne Mænd!»

Monrad med stille Magt vil snart
Give Forhandlingen Middel-Fart.
Medens Alberti vil Bifald gi'e
Til den nysfundne »*Nej*»-Theori.
Tauber vil ikke af Hunger betrænges
Og mod Ægyptens Kjødgryder længes,
Men som retmæssig Tal-Majestæt
Nyde sin foreskrevne Diæt.

Klein som Micawber paa Udkig staar;
»Mon der sku' vise sig Noget i Aar?»
Ledre-Greven maa, skjønt det er haardt,
Gaa fra sit romerske Standpunkt bort;
Berg vil ham nok med et andet forlene,
Og hvis det ikke er et af de rene,
Vil Chresten Povelsen sagtens betro
Greven lidt ren Halm fra sine Sko.

Eedvard, som paa Langeland
Er en umaadelig drabelig Mand,
Udkaster her sin Erobringsplan,
Og man skal just ikke grine a'en;
Thi, naar sit grove Skyts han opstiller,
Dækket bag Holger Danskes Briller,
Og han paa gyngende Grund rykker frem,
Saa kan man sværge paa, han er slem.

Atter vil Busk paa sit fredlyste Sted
Vove sin Trøje og Buxerne med;
Af »Postelinet» han gjør sig fortjent,
Naar det bli'r klinket og sammenbrændt.
Hørup gaar glatvæk i Venstretøjet
Og faar det vasket og rullet og strøget,
Medens lidt fra ham i Ro og Mag
Tømmes en »Bajer» for Kvindens Sag.

Det er Programmet, som just ikke spaar
Lovende for nogen Lov i Aar,
Men da paa Scenen man plejer at skjænd's,
Til man Forlig faar med samt Konsekvens,
Vente man kan, at de Herrer Aktører
Atter det samme Stykke opfører.
— *Aber*, hvis det bli'er ugunstigt Vejr,
Udsættes Forestillingen her.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken omm Bundekriegen.

Menn thet siuntes / att samme kriig sckvolde platt ingen Enne bekomme. Ty enn ther holdtes fredsslvtninger och forliig / och enn hand then gammele Bisckopp Monrad predickede vdi Medelfar / brøed doch samme feyde al Tiid vd poenye. Ty hand then liiden svarte Pilt Eeduard reyste till thet Eyland Lanngeland / huor hand openliust then gammele Berre till høuidsmand loed koere / och hand Ridder Horopp saed vdi Haffnia / huor hand lvtter elendiche Postiller sammenskreff. Finge daa the armme bynder udi theris uankyndiche och uanuittige Hoffueder then Troe / att Konngens goede Stad Haffnia uar fra Estropp falden och vdi Eeduards smoe suarte Hænder gantzske geraadet. Och uar thet ey lanngt fraa / att the uirckeligen then Forstaed / somm kallis Nørrebro vdi theris Mackt haffde bekommit / ty the vroeligste aff Byemændene / huilcke kallis the Soesialisther / haffde sich meth the smoe Suorte sammenrottet omm thenne Forstaeds Nyckler till fienden att offuerleuere. Och the annere byemænd vore aff en soe laed och sorrigløes Characteer / att the ey af theris boeder och boutiques sich vleyliche uillde / enn trommen gick vdi thet gantzke Lannd. Saed doch hand then gammele Gubernør och Schoeledidrector Janvs Holbech standhaftigen poe siin høye Schoelehest och fichtede mandeligen fraa Morgen till Afften silde / och ther Soel gich need motte the arrmme Soesialisther sich meth brodne Pannder draege vd aff Striiden. Sagde the enn siiden / att han then gammele Janvs haffde arge Traalderier och Fannens Konster emoth them bedreffuet / menn thet er ey troeligt / ty Janvs Holbech uar uel een tapper Kriiger / menn vdi then soerte Konst uore hand een vlært Mand.

Var ther doch vdi Haffnia een hopen Byemænd / samm uore krasbørstiche i Hv / fordi hand Ridder Skeel thennem vdi theris handel och gesjæft affbreck schvllde haffue foruollit. Menn i Spitzen for thisse riige och anseelige Borgere stoed een Mann ued Naffn Levy / somm sich stoer Macht och Betydenhed selff att haffve anfortroede / forthy hand

fast alle Borgernes Sølff och Gvll vdi siine Skriin och Riister for thennem foruarede. Och meenie samme Levy/ att the bynder schvllde ey aff Drost Estropps Grofffmeede menn aff Bisthopp Monrads Kleynsmeede bearbeydes. Och vdi siin Uankvndichheed omm Kriigsbrueg troede hand/ att een soe sterck festning och Hoffuedstanze somm Haffnia lett kvnde laede sich ued ett Stormangreb forraske. Menn soesom hand selff uare meere uante till/ att handtere Gvll och Sølff enn Suærd och Spiud/ toeg hand till siin General then onge Madeuiig/ Sen till hannem then gammele Madeuiig/ huilcken uar een soe farlich Persohn/ att hand Manicus siine Porte for hannem haffde laedit stenge. Menn hand then onge Madeuiig uar sterck vdi att gjiøre Taeler och brvgte hand ey annere Vaaven till siine fiender att fordriffue/ ty naar hand vdi tiimer igjiennem harangueret haffde/ daa uore Fienderne soe matte ock ruinerte/ att the ey stoe poe beenene kvnde/ eyheller holle Øynene open/ och poe Levys Fahne uore satt then Instription Memento Moritz!-Levy Kleyn/ huilket uore for hannem got Latin. Menn ther hand then gammele Ploug Uroed formerckede/ stillede hand sich oppe poe Mueren/ och ther Levy och Madeuiig komm poe theris Brannstiiger annstiigende/ heldte hann enn Riedel meth siudende Beeg need offuer theris arrmme Kroppe/ och then onge Madeuiig somm een tapper Kriigsmann beed Smerten i sich/ menn hand Levy gaff sich gutzjammerliigen ropendes: Ach wai! Ach wai! Ock i thet samme komm then gammele Theaterkommendant/ hand Ridder Fallesen/ somm een Gijøngehøffding meth siin Skære ock falt thennem vdi Flanquen. Och Estropps haffniensiske Øverster/ de Riddere Carstensen Groffue Manicus Hjiortlorentzen och Wolff/ samlede theris Garde och gjiorde meth then ett vdfall/ huorvdi the sloege the Levitter aldeelis poe Flvchten. Menn thenn geheyme Etazroed Kleyn sagde sich att uære vdenfor thet heele och loed boede then arrme Levy och then onge Madeuiig vdi Sticken/ huilke meth treti Mann theris vaapen nedlagde och sich vdi Fangenskaeb till hannem then gammele Broeberre/ som enn hand uar ey somm Kleyn geheym uar doch aff the Etatzroeder/ begaff. Menn Ridder Fallesen senndte siine Gijønger vdi Tienneste hos Gotzeyerne och gich selff poe Reyser/ menn huor hand Levy bleff aff/ thet ued Inngen.

Hos à Porta.

— Det er koldt med denne Vind?
— Rædsomt koldt! Lad os gaa ind
Poul en Kaffe gi'er i Nøden.
— Fyld saa Fløden
godt med Skind! —
— Naa, hvad Nyt om Højres Splid?
— Den rev ud i rette Tid;
hvorfor vil med Rødt man stikke,
naar man ikke
har en Hviid?
— Klein skulde være »Levit«? — Fanden ta' mig,
de si'er, han sa'e, »Mad, vig fra mig!«
Til den fede Bid!

— Drachmanns Sommerfugl, — — Ja, den
gik nok glimrende? — Saamænd!
godt i Kassen mit Gefallen
gi'er den allen-
Fallesen.
— Sjoverne har Stykket kjært.
— Ja, det er dog ej saa sært:
hos en Sjover, naar han »fægter«,
skal Insekter
trives svært.
— Stakkels S-s og hans Pjes! — Ja, han e' den.
hvordan man skal »ta' Billetten«,
har de inte lært.

— Eedvart blev nok rent uvan
mod det pæne Das-Organ?
Vildt forsvarer hans Pylades
Nørregades
Wattikan.
— Hver Kollega fik en Pæl
durk igjennem Marv og Sjæl!
— Ja, naar han i »Skudsmaalsbøger«
sig forsøger
bli'er han fæl:
snart gaar s'gu Pressen i Hundene, trods den
har et Blad som Søndagsposten —
det si'er Secher sel'!

— Vældigt stiger Ehlers' Ry!
til den gamle Vandgang kry
han sig klæber som en Igle,
vil ej file
for det Ny!
Igle-Kneb ej gjør ham ræd.
— Sæt han dog kom galt af Sted!
— Naa, det bær' han, for saa vidt de
kniber i de
andre med!
— Poul et Glas Snegl-Vand, Hr. Ehlers til Ære!
Vi kan ikke Alle være
i en Engels Sted.

— Tænk, at England dog til sidst
skulde ende som Nilist?
— Ja, Arabi overmandet
»bed i Sandet«
— Det var trist.
— Men man s'ier, at Skyen trak
over Aalborg, hvor den sprak;
pæne Jens'er, man fortæller,
blev Rebeller!
— Sikke Snak!
— Naa, lad dem more sig, nødig jeg tridser
om bag andre Folks Kulisser —
— Rigtig! 'djøs og Tak!

Et Fiskeparti.

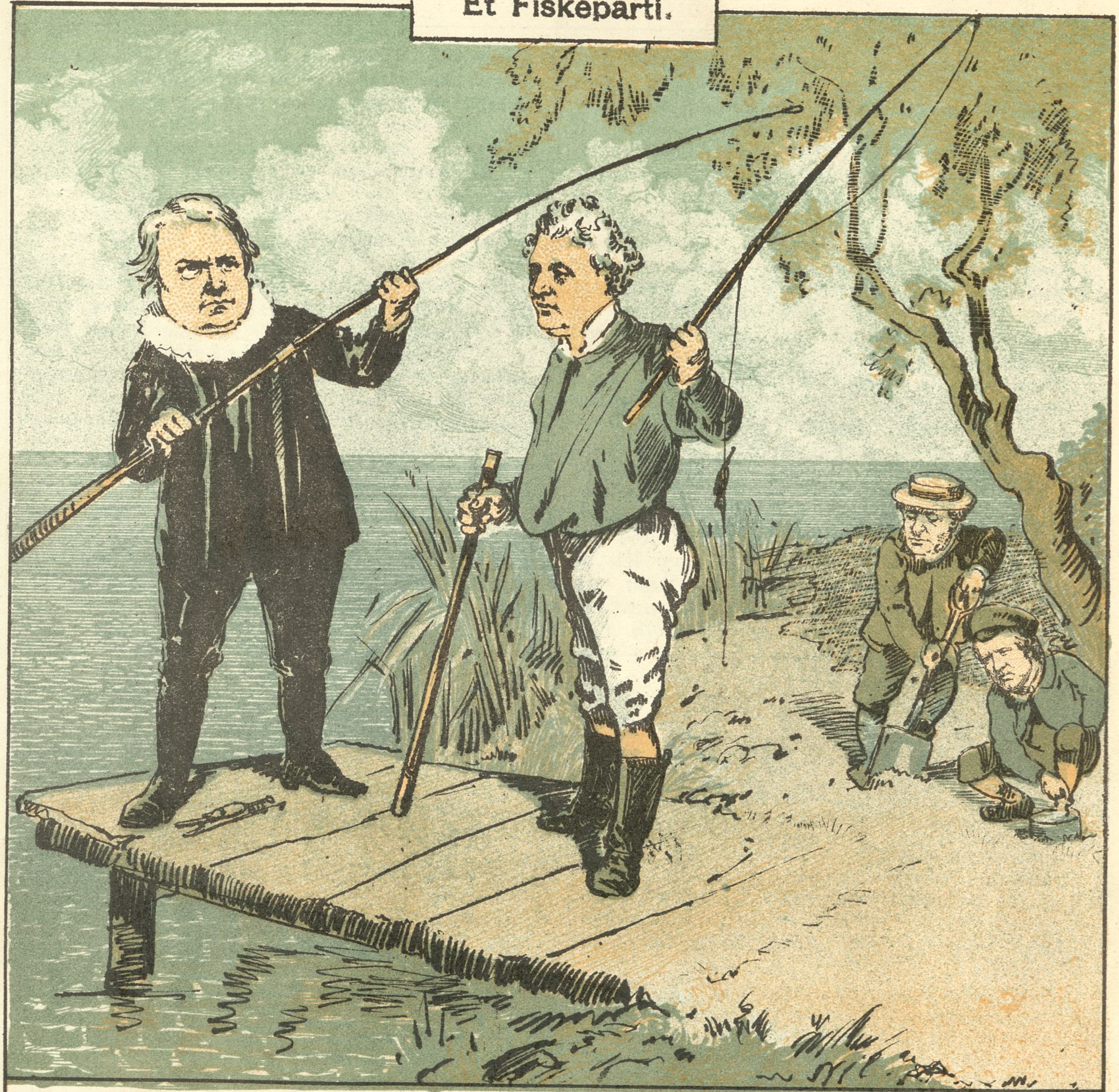

Det er trist, naar **i** Krogene virke man maa,
Og dog man **paa** Krogene Intet kan faa.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 12. Oktober. Nr. 41.

PUNCH.

Selvfølgelig.

— Mo'er! Maa jeg ikke ogsaa faa en Kage?
— Artige Børn beder ikke om noget!
— Ja, men Mo'er, de faar heller ikke noget!

En Valgklage.

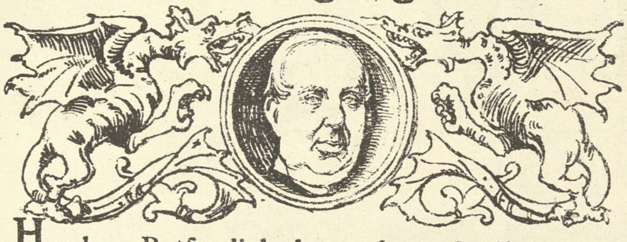

Hvad er Retfærdighed paa denne Jord?
Et Gode, man er nødt til at forsage.
Selv den moralske Ret, hvorpaa man tror,
I hver en Rigs-Dag har sin egen Plage;
Især naar paa vort Landsting det beror,
Da bliver haabløs Vælgerfolkets Klage:
Vort Overhus den kalder Faddersladder
Og slaar saa Ret og Valglov rent i Smadder!

Saalunde lød omtrent den Klagesang,
Som nys i højst bedrøvelige Toner
Fra Fællesorganistens Læber klang
Ud til de slagne Venstrelegioner,
Som endnu grumme langtfra sig forsoner
Med Slagets Udfald og med Krigens Gang,
I hvilken de smaa Sorte, før de faldt, har
Om Natten flittig læst i Davids Psaltkar.

Da det er klart, at Venstre det ej skaded',
Naar det fik gjort sin Stemmegivning let
Med Stemmesedler, trykt i *Morgenbladet*
Og *Sags-Avisen*, har det sikkert væ't,
Trods Lovens Ord, i sin moralske Ret,
Naar det paa slig en Vis har afstemt ladet.
Mod Venstres Færd slet ingen Ting man sige kan;
Men Knuden var, at Højre gjorde ligedan!

Og der er dog en Pokkers Forskjel paa,
Hvad Højremænd og Venstremænd har Lov til,
Thi Loven, som bekjendt, sig lempe maa
Som Folket, ɔ: Venstre, har Behov til,
Og hører Venstre som et lovligt Rov til,
Mens Højre ingen Ret har Lov at faa;
Ja har i femte Valgkreds her han hjemme, Ret
Ham levnes kun en Femtedel af Stemmeret.

Men Danmarks Overhus er altfor blottet
For praktisk Sans og for politisk Vid
Til, at det med lidt Hensyn til vor Tid
Og til dens Krav sig skulde have flottet.
Nej «Folkets» Klage har det bare spottet
Og nænnet den at stemple som perfid.
Med Tallets Magt brutalt det hytted' sine.
— Nej, Gud ske Lov, at vi er ej som hine!

Dimmelim.

Aldrig saa snart havde *Punch* set, at Finansministeren havde ladet udarbejde en Statistik over Drikfældighedsforholdene her i Landet, før *Punch*, ærgerlig over, at han ikke selv havde faaet den gode Idé, sagde til sig selv: «So ein Dingeling muss ich auch haben!» Han beordrede øjeblikkelig samtlige Medarbejdere til at gaa ud og pumpe over alt, for at *Punch* kunde faa sin Tørst efter statistiske Data stillet, se, hvorledes disse Forhold flaskede sig her i Kjøbenhavn, og derpaa gaa til Bunds i dem. Han forsynede dem rigelig med Drikkepenge, bød dem tage sig en Omgang eller to paa Livets og de andre for det menneskelige Øje lukkede Keglebaner, men paalagde dem altid kun at bevæge sig i det bedste Drikkeselskab. Herved forelægge vi vore Læsere Resultatet, fuldstændig nedskrevet efter de originale Driktater, og vi er overbeviste om, at Læserne vil have Smag for denne Extrakt, da den har det Fortrin fremfor andet statistisk Materiale, at den ikke kan kaldes tør.

Som det var at vente, frembyder Hovedstaden ved en Sammenligning med Landet ubetinget det største Antal Personer, som plejer at have En paa Lampen; det er jo ikke nogen behagelig Oplysning, men herved maa dog tages Hensyn til, at Oplysningsforholdene her i Byen er saa slette, at de friste Folk til at anskaffe sig En paa Lampen. Med Hensyn til *Lokaliteterne* er det af Interesse, at Kvægtorvet giver det største Kontingent, idet 100 pCt. af Driverne trak med Bjørne; at Navnet ikke spiller nogen Rolle, viser Snapstinget, hvor det gaar særdeles tørt til, derimod er Antonistræde ikke heldig stillet, idet Halvdelen af Beboerne drak som Børstenbindere, og det Samme gjælder Bundtmagerloftet, hvor man nok holdt af at drikke hinanden paa Pelsen.

Af størst Interesse er imidlertid det Afsnit, hvor Drikfældighedstilbøjeligheden sammenholdes efter de Vedkommendes *Professioner*. Af Skomagere var saaledes 70 pCt. forsoldede, og de fleste af Resten var stærkt paa Støvlerne; dog kunde de i den sidste Henseende ikke maale sig med de Bybude, der var vante til at gaa i Byen. 99 pCt. Snedkere havde eller havde for ganske nylig havt Skabe af større eller mindre Soliditet, dobbelte Skabe var meget sjeldne og anskaffedes kun til større Fester, navnlig Brylluper, hvorimod kun 10 pCt. Hattemagere havde Blyhatte, og i intet Tilfælde havde de lavet sig disse Hatte i Hjemmet, men alle paraderede de udenfor Butikerne, i Reglen med flere eller færre Buler, ligesom der af Guldsmede kun fandtes 2 pCt., som havde Rubiner paa Næsen. Af Elektrikere havde Halvdelen sig en lille Gnist, men af Meteorologer forefandtes 99³/₄ pCt. i omtaaget Tilstand, uden Udsigt til nær forestaaende Forandring; kun meget faa Tilfælde af lynende fulde eller lynende ³/₄ fulde observeredes. Af større Husejere havde omtrent de tre Fjerdedele Tømmermænd, men denne Kjendsgjerning maa vistnok betragtes med Hensyn til den sig nærmende Flyttedag. Ubetinget glædeligt var det, at af Søfolk kun den ene Halvdel var sejlende, medens den anden bare laa her i Byen før at bede, hvilket heldige Resultat man med temmelig Sikkerhed kan takke Bethelskibets forskjønnende og harmoniske Indvirkning for.

Naturligvis har Vejrets Beskaffenhed en stor Indflydelse paa Drikkeforholdene. Af alle de observerede Kjæferter var saaledes 15 pCt. Formiddagskjæferter, som var faaede under Paavirkning af Solstraaler, 25 pCt. Middagskjæferter, der var erhvervede paa Grund af usædvanlig varme Middage, og Resten Aftenkjæferter, som navnlig indtraf paa de Aftener, hvor 8 Grader var fremherskende. Ogsaa maa det bemærkes, at de fleste Fluer saas i de varme Eftersommermaaneder.

Tilbage staar at omtale Drikkeforholdenes Kvantitet og Kvalitet. Med Hensyn til *Kvantiteten* er det af Interesse, at medens f. Ex. Bolværksejernes Forbrug kunde maales efter Pæle, halve og hele, maatte man for Porcellænshandlernes Vedkommende regne efter Potter, og for de broderlige Brødre fra Skydebanen maatte man gaa efter den større eller mindre Mængde af Skaaler, som de tømte, og det bemærkes udtrykkelig, at man her traf paa flere temmelig fugtige Brødre. Af Glashandlere sad 100 pCt. altid inde med tomme Glas, og 50 pCt. Børn drak af Flasken.

Med Hensyn til *Kvaliteten* af de nydte Drikkevarer stiller Forholdet sig saaledes: Militære Personer yndede især Kanonbitter, enkelte holdt dog endnu paa den gammeldags Husartoddy; Gartnerne foretrak Solbærrene og Perikummerne, dog dyrkede nogle tillige Maaskedonnerter; Børsfolk gav gjennemgaaende Banco Fortrinet. Af Kunstnere havde største Delen deres Force i Win, nogle holdt sig dog til Carlsberg, baade *senior* og *junior;* af Husflidsforeningens Medlemmer havde de fleste fuldstændig givet sig Rom i Vold; og af Søofficerer holdt én Kaptajn sig til det Nationale. Vi slutte disse Meddelelser med den for os særdeles smigrende Oplysning, at de aller fleste uden Hensyn til Rang eller Stand foretrak *Punch* fremfor alt andet, hvad vi kun kunne finde godt, sundt og naturligt, idet vi opfordre dem til fremdeles udelukkende at holde sig til denne ædle Nydelse.

Et Hjærtesuk fra en Kjælderhals.

(Borgermester Hansen tilegnet).

O, strenge Hr. Borgmester hvad har
En uselig Værtshusholder
Forbrudt sig mod dig, siden slig en svar
Modgang du her ham forvolder?

Hvorfor vil i Smaafolks Paradis
Du saadan fordyre Drikken,
At vi maa tage forhøjet Pris
Eller lukke Snapse-Butikken?

Hvi vil du saa haardt paa Klingen os gaa,
Til Ævret vi helt har opgivet?
Maa Ehlers's Pælemusling ej faa
Sig rammet en Pægel i Livet?

Eller vil du være vor Fusel kvit,
Fordi Konkurrence du hader,
Og ustraffet da Magistratens Esprit
Kan synke adskillige Grader?

Ja, hvor kan du være saa grum mod vort Fag?
Vi er jo dog ogsaa din Næste
Og virker som du i den selvsamme Sag
Til Borgernes Tarv og Bedste.

Din Virksomhed gaar jo i samme Spor
Som voreses Bakchanali :
For du skaffer Godtfolk i kristen Jord,
Mens vi andre maa gjøre dem »salige«.

Fortids Ord i Nutids Mund.

„Dyden i Midten," sagde MONRAD, han satte sig mellem HØRUP og BRANDES.

Nyeste Nyt!

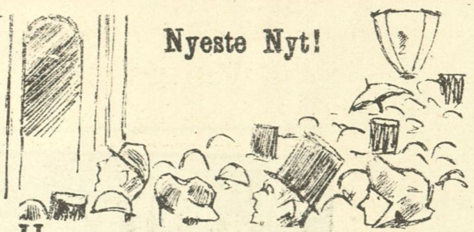

Hvad fylder vel Kjøbenhavnernes Sind?
Mon Dagmarteateret, hvor
I Tunnelens Dyb ved Lampernes Skin
Kun Tomhed og Tavshed der bor?
Hvor Schønheyders Veto
Kom som en Torpedo
Og sprængte det skjønne Projekt,
Hvor Hansen, skjønt vældig,
Har været uheldig
Med Tunnelens Fremtidsprospekt?
Ej fængsles af Sligt Kjøbenhavnernes Blik,
Forleden paa Ruten der fik han jo Kig
Paa Bojesen, Bojesen,
Paa Bojesens nye Butik.

Og glemt er Landstingsvalg, glemt National,
Selv Balduin Dahl og »Pipi«,
Og Løberen »Dibbles«, hvis Ry stod for Fald—
Og glemt vor Trebelli-Mani.
Ja glemt hver Forhaabning,
Teaterets Aabning
At fejre igjen med van Zandt;
Den Drachmannske »Puppe«,
Der smagte som Suppe
Med shakespeareske Boller brillant,
Og glemt er Eeduard Brandes Kritik,
Og glemt er Henresches, for Bojesen fik
Nylig, nylig
Os aabnet sin nye Butik.

Og Berg kan snakke saa galt, han vil,
Og Hørup skrive sig sort,
Og Klein kan spille sit fineste Spil,
Og Levy komme til kort,
Og Ehlers la'e Vandet
Os smage forbandet,
Som længe det alt har os smagt,
Ej Heymann vi ænse,
Selv om »Konference«
Han bliver ved Sølvtøjets Magt;
Nu har vi kun Øje for én Trafik,
Ret som en Magnet mod Nordpolens Prik
Saadan, saadan
Vi søger Ernst Bojesens Butik.

Og kommer en Fremmed til Kiøbenhavn
Og spørger, hvad her han bør se,
Da nævner man slet ikke Thorvaldsens Navn,
Nej Bojesens Butik — maa vi be'e —
— Den Elskede drømmer,
Han hoster, sig rømmer;
Da aabner hun Øjet det blaa,
Men Tankerne snare
Som Svalernes Skare
Paa Flugten atter vil gaa. —
Hun sukker, han spørger med bedende Blik:
»Hvad drømte Du Søde? — Ak Frederik!
Jeg drømte, — drømte,
Jeg drømte om Bojesens Butik!

Der har vi det!

— Næ-æ Højrmand, de ku A dow aaller blyw'!
— Men to hwa haar Do da mod Højr?
— A ska sej Dæ, te der æ trej Ting, A aaller ka glømm Højr av
— Hwa æ da de faa trej Ting?
— De æ — la mæ no sie — ja, — ja, no kan A ett howse dem!

Den nye Bydreng.

— Naar Du nævner mig, skal Du sige **Hr.** LUND og ikke LUND! — Du skal i det hele taget have noget mere Politur, — forstaar Du det? — Véd Du, hvad Politur er?

— Jo-o-o — Klø!

Dobbelt Bogholderi.

Iblandt de store Statsmænd, Venstre ejer,
Er der én, som ikke nok paaskjønnes kan,
Det er Republikens Dydsdragon, Hr. Bajer,
Der for Kvindesagen kæmper som en Mand.
Hans Styrke søges maa i det statistiske
Samt i det ufrivillig-humoristiske,
I at gi'e »Erklæringer«, højst gjennemsigtige,
Samt ellers i alt muligt at »berigtige«.

Og det sidste Rollefag han har for Dagen
I Valgbestyrelsen for femte Kreds
Paa en Maade lagt, hvortil just ikke Magen
Hver Dag selv i hans Virksomhed kan ses.
Valgmændene hans Underskrift opnaaede
Paa, at de var bleven valgt paa lovlig Maade,
Og af dette Valgbrev var de saare vigtige;
Men de glemte Bajers Lyst til at »berigtige«.

Thi da Venstre kom med Klager og Besværing
Over Holbechs underfundige Spil,
Ja, saa mødte Bajer med en Slags »Erklæring«
Om, at det dog ej var gaaet lovlig til.
Han gav Valgloven Skyld for denne Hændelse
Og foreslog, man Valgenes Godkjendelse
At udsætte burde være pligtige,
Til man færdig var med Loven at »berigtige«.

Ja hos det Parti man træffer nu om Stunder paa
En Dualisme af saa sælsom Slags,
At, hvad den halve Bajer skriver under paa,
»Berigtiger« den anden halve strax.
Mon samme Dementi han vil sig give
Ved næste Valgbrev, han skal underskrive?
Ja, man har Grund at være lidt forsigtige
Mod Folk, der maa saagar sig selv »berigtige«.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja Gud, søde Fru Skrøder, det har De saamænd gjort Ret i, at De laa i Kakkelovnen inden jeg skulde komme, for det er da en horribel Kulde, og jeg frøs saadan om mine Ører, da jeg gik herhen, for De kan jo nok se, at jeg har faaet en ny Hat af de moderne Ridehatte, og Petrine har ogsaa faaet en, og véd De, hvordan vi har faaet dem søde Fru Skrøder. De kan' tænke Dem, jeg opdagede forleden Sørensens gamle Silkehat, den han blev gift i, staaende dybt inde i Klædeskabet og den sender jeg ganske rolig hen til Hattemageren og lader skære af og modernisere paa ny Fasong og gav fire Kroner for, og saa bandt jeg et blaat Slør om og synes De ikke den er dejlig. Og Petrine tog Frits Grønbæks og han vilde ikke af med den for den var ganske ny, men hun gav ham Lov til at kysse sig tre Gange lige midt paa Munden, De véd ligesom i Svinedrengen af Andersen, og det gik han ind paa og Petrine var jo lidt flov ved det første, men Herre Gud man maa jo dog følge med Moden og den Hat fik hun da for en Slik, og De har det rigtig nok godt, søde Fru Skrøder, som ikke behøver at bryde Dem om den Slags, men jeg kan tænke det interesserer Dem alligevel og forleden stod der i Nationaltidende, man skulde gaa i kort Kjole for at det kunde ses, hvordan man var sjaasseret, hvad der er temmelig pinabelt for hvem der har Ligtorne, men man kan jo ikke altid danse paa Roser, og saa var det Fasjong med en Nederdel af glat Fløjl med svær Besætning i Kanten og Livet skal ogsaa være af Fløjl med Paasjer af Kassemir, og saa kan De tænke Dem søde Fru Skrøder, at de er ogsaa begyndt med en lille Krinoline bagtil paa Tornyren, der kan holde Kjolen lidt til Vejrs bagtil, og Selskabstojlettet skal være gammeldags Kostyme af brosjeret Silke eller Fløjl med en meget fyldig Rysje i Kanten og Korsetliv med omvendte læggede Paasjer og Vat paa Skuldrene puffet op, og det allerøndigste synes jeg dog er de store Vifter med Billeder og Inskriftsjoner paa, og jeg satte jo strax Frits i Gang med at lave til Petrine og mig, og til mig har han lavet det Vers:

Skjønt er at skue Skyerne, der skifte,
Mens Maanestraalerne dem Sølvglans give,
Du ligner Tordenskyen, sorte Vifte!
Og Tantes Aasyn, det er Maanens Skive.

Og paa Petrines skrev han et andet, der lød saadan:

Slag af Viften vanker, unge Daare,
Hvis Du næsvis er, men Notabene!
Slagene er ikke af de haarde.
Og Petrine ønsker, Du skal Slag fortjene.

Hvilket var aandrigt men uartigt, saa hun har ladt det male over igjen og nu venter hun til Schandorphs Digte kommer ud med at finde et Sprikvort, og vi var jo i Kasino forleden Aften og saa »Lykkebarnet«, som er Frøken Ludvigsen der er Hønsepige og som Sættig gjør Haneben til og det er kokkinkinesiske Haneben og ikke af den spinkle Slags, som man kan se i anden Akt, hvor han er stram, og Fru Sekker er bedaarende og vulkansk og Nøjmand synger Viser, der er morsommere end hans egne, og Frits Grønbæk syntes bedst om Pagerne og Petrine om Pio, der var i den blonde Smag og Romantiker, hvorimod Sættig saa saa naturalistisk ud som om han var trukket lige op af Faldgruben. Men jeg tror det var fejl, at Fru Julie L—L—Hansen ikke var gjort til Lykkebarnet, som vilde have været mere i Sjangren og passet til Sættig i Dimensjonerne og paa Folketeatret har vi jo ogsaa været og hørt Benjamin være Smedenes Skrue og set Fru Rosenbaum som Babette, der er indtagende og hvad gjør det saa med det moralske, og nu maa jeg af Sted søde Fru Skrøder, for jeg har lovet at gaa med Petrine paa Ruten og jeg kan ved Gud ikke forsvare at lade Barnet maaske blive trykket baade rød og flad i den grusomme Trængsel foran Bojesens nye Butik, og jeg tænker nu han har set, hvad det er for en brillant Reklame, saa flytter han hvert Øjeblik, og Sørensen skal ogsaa have et Overflødighedshorn i Butiken, hvor det skal vælte ud af med Sardiner og Ansjoser og Sveitserost og Sjokolade og en hel Del andre Fedevarer, som jo er det vi gjør i. Farvel søde Fru Skrøder og Tak for Kaffe.

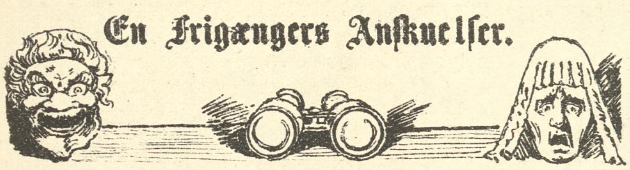

En Frigængers Anskuelser.

Min Fost-Broder, Skole-Lærer og Kirkesanger Jens Peter Gunløg-Ormetunge Johansen derovre i Vester-Gummeløse han sagde til mig da jeg tog herind: Tag med, hvad Du kan faa, ikke alene de rare velsignede Dag-Penge og alle de dejlige Hjærte-Ord, der voxer i Rigsdags-Sal paa Folke-Tinge som Brønd-Karse paa Filte-Hat, men ogsaa Ørens-Fryd og Øjens-Lyst i Teater-Hal. Hvad Jens Peter nu kan have saa grumme megen Ret i, naar man kan faa det for slets Ingen-Ting saadan som vi folke-kaarne Mænd, og vi haver jo ikke megen Hjærne-Slid, saa vi kan føre rigtig megen god Samtale og Passiar baade i Moderne og i Udvalgene. Saa har vi jo ogsaa den lille Runemester Edvard Brandes, og med ham taler vi om Stykkerne og Skuespillerne, det kan nok hænds, der vanker megen god Lærdom og maaske ad Aare, naar Chresten Berg og Bajer faar indført Republiken, saa sætter vi Teater-Sjæfen af og lægger hele Rummelen ind under Finans-Udvalget, og saa er det ingen Skade at kjende de Dele. Forleden Aften havde vi en overmaade yndig Nydelse i at se Holger Dragmands ny Stykke, og det kan man sige, at det er os det skyldes, fordi ham har vi vaaren sjenerøse ved med Digtergasje og andre Emollimenter, saa det var da ikke mere end rimeligt, om han gav Noget igjen, og baade Chresten Berg og Wædderkengmadsen var meget tilfredse, men jeg synes, det gik for rigeligt til, for naar man husker, det er Skatte-Yderne, der maa betale med deres sure Ansigts-Sved, hvad det koster, og saa ser den Mængde af den dyre Port-Vin eller Sjerry, Emilpovelsøn og Sangen-Berg sidder og drikker, saa vil jeg dog hævde, at det er en hartad uforsvarlig Omgang med Stats-Midler, og der er ogsaa den Mangel ved Stykket, at der er overflødige Personer, hvad ogsaa volder Udgift til det, de kalder „Foj“ eller „Fy“, men som nok er ligesom vores 6 Kroner daglig, som man slets ikke behøver at sige Foj eller Fy til. Og Dragmand burde have gjort det billigere, fordi han dog er en Folke-Mand, og ladet Fru Hennings vaaren ene om det Hele eller med Emilpovelsen, som det dog ikke kan betale sig at lade gaa, fordi han skal jo have Pangsjon. Bajer var heller ikke fornøjet, fordi Fruen ikke løber væk helt, hvad den ægte Kvinde vilde gjort og taget Skolelærerinde-Exame hos Holbæk eller som Jorde-Moder, men det synes jeg han maa lade Dragmand selv bestemme, og vil han lade os beholde Fru Hennings, saa siger vi Tak til. Vi driller jo Edvard oppe i Folke-Tings-Salen og siger, han er skindsyg over den Lykke, Stykket gjør, og han er jo meget overlegen, fordi han er Doktor og har vaaren i den sorte Skole, og overgriner os i sit indvendige Folke-Hjærte, fordi vi er bare Høj-Skole-lærte, og vi kjender maaske dog de gamle dejlige Sagaer og Grundtvigs herlige Sang-Værk bæder end som han, og jeg kunde fortælle ham, hvad Grundtvig siger om Skækspir i Noterne til sine mageløse Krønike-Rim, nemlig at han var det ny Ejropas største Skjald, den saxiske Odin paa anden Omgang, se Side 274 i Krønike-Rimet, og det kan nok være, der blev Hjærte-Glæde mellem Menings-Fællerne, da de fik høre, hvor godt jeg kunde min Grundtvig, og Chresten Berg kom hen og strøg mig ganske blideligen over Skuldrene og spurgte, om jeg ikke kunde have Hjærte til at blive Teater-Anmælder ved Rigsdags-Tidende, som der længe har vaaren Trang til, og jeg sagde jo ikke Nej til saadan en Lækker-Bidsken, men endnu tør jeg ikke tage mig saadan en Post paa, fordi naar selv saadan en Teater-Mand som Hr. Mandbang kan tage fejl og maa sige, at det han skrev for to Aar siden om Fru Hennings, at hun var gammel, det er nu det bare Bavl, skjøndt hun kan da ikke være bleven yngre siden, saa kunde jeg, der mangler Øvelsen, gjøre endnu værre Bummerter, som Højre-Bladene kunde have deres Grin af. Og derfor vil jeg foreløbig kun skrive mine Bedømmelser for mig selv, og jeg har talt med Krabbe om at faa Billetten hver Gang, som der gaar noget Nyt, og faaet Løfte paa at komme i Forsvars-Udvalg, hvor der er god om Tid og ikke Noget at bestille, og jeg tænker det skal blive saa grumme herligt alt sammen.

Dilemma.

Hr. *Punch!* Jeg bestandig om Visdom har søgt,
Jeg læser hvert eneste Blad, der bli'er trykt;
Jeg aldrig med folkeligt Juelmands Talent
Gjør Kongen til republikansk Præsident;
Til Damerne jeg har den største Fidus
Og tør komme trygt i Hr. Birkedals Hus;
Jeg sigter, jeg maaler, jeg aldrig bli'er træt, —
Men tidt maa jeg stønne: Hvem Pokker har Ret?

Hr. Ehlers med Vandet — som vandkyndig Mand —
Er evig fornøjet. som han plejer vand;
Det aldrig en Mave i Knibe har bragt,
Det har jo paa Tryk Doktor Gædeken sagt!
Hr. Engelsted tordner mod Syndernes Sø
Og varsler os Alle om ynksomst at dø;
Det Vand maa da være forskrækkelig slet,
For Gædeken si'er — at han ogaa har Ret!

Saa er der jo Island. Jeg tør uden Ros
Forsikre, at tidt har jeg spist af dets Mos;
Kan De saa forstaa, at jeg følte mig glad,
Da Londons Major gav dem lækrere Mad?
Men fælt lød den skotske Hr. Petersens Ord:
En Islænder maa leve højt imod Nord!
Der stod Lord Majoren og hans Kotelet,
Og begge blev mugne! — — Men hvem har nu Ret?

Henriques og Nyrop ta'er hver sit Parti
For, hvad der er Vits og Etymologi;
Der er nu »Henresches« — det er da ved Gud
Et Pragtexemplar af de vildeste Skud! — —
Og saa dette »Dass« — naa, det mærker man strax,
Det er da et »Skud« af den reneste Slags,
Mer udbredt end anset, mer nyttigt end net —
Eller er det en Vits kun? Ja, hvem har nu Ret?

Jeg tror med Fornøjelse fromt og loyalt
Paa Alt, hvad i Bladene der bli'er fortalt,
Selv naar de sig kvæger ved Kvægets Malhør
Og brøler som Stude om Svenskernes Kør;
Jeg tror paa, at Sverig som Pesten man skyr,
Jeg tror paa, at den Politik er for »Dyr«,
Jeg tror paa. at Herman von Bremen komplet
Har Ret, naar han si'er — at de Begge har Ret!

Treuga Dei

Bolde Riddersmænd og Kæmper, gjemmer eders Spjud og Pile!
Vi fra Lørdag bør til Onsdag holde Rigsdagsvaabenhvile;
Men i Fald til Kampens Bulder atter stander eders Hu,
Kan fra Onsdag det til Lørdag blive godt en Gang endnu.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 19. Oktober. Nr. 42.

PUNCH.

Fysiognomiske Studier.

— Moer! La mig faa min Mælk! Jeg vil i Seng!
— Allerede i Seng, Holger? Du vil jo ellers altid være oppe, naar her er Fremmede.
— Nej, jeg vil i Seng! Jeg kan ikke li'e de Fremmedes Ansigter i Aften.

Under Rigsdags-Vaabenhvilen.

1ste Behandling.

Den kjære Fred, hvortil vi nok kan trænge,
Alt kommen var, i Følge MONRADS Ord,
Men ak, det Gode varer aldrig længe,
I alt Fald ikke her paa denne Jord!
Trods nævnte Fredsapostels blide Strænge
I Haarene man paa hverandre foer,
Saa Diskussionen minded' om et Gilde
Langt borte paa Ny-Zeeland blandt de Vilde.

Først LEDREGREVEN saas i Kamp at drage
Mod SKEEL for ham at give Banesaar,
Imod hans Post- og Kvæglov var han haard,
Og trofast Bistand fandt han i en HAGE,
Hvem det var Synd at kalde for den spage,
Thi Venstre vederkvæger han i Aar;
MONRAD med stille Magt faldt ogsaa SKEEL an,
Ret som en Kannibaler fra Ny-Zeeland.

Saa mødte BERG med Visnepolitikken;
(I MONRADS Hjærte sagtens dybt det skar!)
Den store Bogødrot udraabte: Sikken
Trontale, som vi ikke faaet har!
Den lille BAJER slog for Republikken
Og «Doktor» WEDERKINCH var vred saagar
Paa Kongens Titler, dem man ej bør skatte
Saa højt som visse Godtkjøbsdoktorhatte.

Til Slut fik MONRAD under Venstres Hør
Og ESTRUPS Bifald udtalt med det samme,
At Parlamentarisme nu som før
Besad hans Kjærlighed og var hans Flamme;
Kun «den enbenede» han vilde ramme,
Thi den var Aarsag til enhver Malheur,
Der gav vort Parlamentsliv for en Del Anstrøg af en «Fællesspisning» paa Ny-Zeeland.

Des værre kunde han ej heller skjule,
At man paa to Ben altid ej kan staa
I Landets Rigsdag, men dog tidt en Smule
Enbenet Politik man drive maa,
Og derfor vilde ingen Røverkule
Han gjøre af sit Hjerte, men man saa
Ham fra sit fordums Standpunkt vove Springet
Og staa paa venstre Ben i Folketinget.

Som Følge heraf tør man megen Glæde
Sig love af den nye Venstremand,
Der har ved HØRUPS Side taget Sæde
Og nu skal trække hans Doktrin i Land.
Kun Skade, at den Vej, han vil betræde,
Hans fromme Aabnings-Ønske gjør til Vand:
Sin egen «Vaabenhvile» sluger hel han;
Det smager altid noget af Ny-Zeeland.

Punch drømmer.

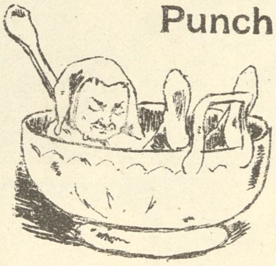

Punch var træt, aandelig overanstrængt, hans sjælelige Muskulatur var anspændt til det Yderste af det lige saa aandrige som højærværdige Medlem for Middelfarts dialektiske Badutspringeri. Selv den beroligende Bajer havde ikke formaaet at bringe hans Nervesystem i Lave. Holstein-Blæsenborg havde pustet Grundvolden for hans Tillid til Postvæsenets Overbestyrelse og Juristernes administrative Alvidenhed omkuld som et Korthus, vendt op og ned paa hans storpolitiske Begreber og syltet hans politiske Forstand ind i en skarp og pebret Sauce af almindelig Mistro til Sagkundskab og Veterinærvidenskab. Saa kom heldigvis Thomas Nielsen. Bred, tung og jysk trak han sin seminaristiske Veltalenheds Nathue ned over *Punch*'s Øren, og fredelig og blidelig slumrede denne ansete Medborger ind i sin med Udvalgsbetænkninger og Folkefraseologi blødt udpolstrede Chaiselongue.

Fredelig og mild var Drømmen, der faldt over hans trætte Sjæl. Han drømte, han stod i Edens Have. Monrads *Treuga dei* var bleven til Virkelighed. Den ædle politiske Olding fra Odense fjerde havde, som en mægtig Fredens Genius, forsonet al Tvedragt og opløst alle Disharmonier i en skjønt tonende Akkord. Det saa for Resten grinagtig nok ud. Berg og Estrup vandrede Arm i Arm sammen, Berg bred og kalveknæet, skikkelig og plump, meget talende og vidende, protegerende og naadig, Estrup kold, høflig, stram, men behagelig; Skeel og Tietgen sad i et Lysthus paa en Græsbænk og drak Privatbanko sammen, og udenfor paa Engen græssede svenske forbudne, men ikke lungesyge Ledekør venskabelig sammen med indfødte, privilegerede, men latent-lungesyge Stude, medens Hyrderne Manicus og Hjort-Lorentzen blæste en Pastoral-Symfoni paa Skalmeje og Korthorn til Enighedens Pris. Der stod Redaktør Carstensen med Secher om Livet, bydende ham med et huldsaligt Smil en Halvhundredkroneseddel til Trøst og Vederkvægelse for Smærte og Svie; der vandrede Kultusminister Scavenius i skjøn Endrægtighed med «Pastor» Holch, medens Wederkinch-Madsen forgjæves søgte at sætte en folkelig Sparekassemand ind i Bogholderiets og Doktorhattemagerlavets simpleste Grundregler. Under et Oliventræ havde Biskop Monrad lejret sig, omgiven af unge Mennesker i Uniform, der forgjæves søgte at befæste Hans Højærværdighed i hans oprindelige Anskuelser. Hver Gang de troede at have Biskoppen fast, sejlede han som et flydende Fort et andet Sted hen, stadig fyrende af sin Veltalenheds Kanonporte, snart til Højre, snart til Venstre og snart *ins Blaue hinein*. Erslev og Sahlertz havde fundet hinanden og drak Dus af fyldte Blomsterbægere. Krabbe havde taget Kneblen ud af sin Klokke og sad paa Formandsstolen med et blidt og fornøjeligt Smil, medens baade Højre og Venstre fik Lov at sige Alt, hvad der faldt dem ind. Klein var naturligvis i den syvende Himmel,

han saa ud som en Erkebasunengel, og det havde han Grund til. Han havde nylig faaet Bestalling som politisk Overforligelseskommissionær uden Portefeuille. Nede ved et sølvklart rislende Drikkevandløb stod Birkedommer Schow og Borgemester Ehlers og gjorde forgjæves Forsøg paa at omfavne hinanden, hvilket imidlertid paa Grund af Dimensionernes Inkommensurabilitet var forbundet med særlige Vanskeligheder. Molbech havde faaet Axel Henresches paa Skødet og gjorde sig utrolig Umage for at bringe Dramaturgiens og Skrivekunstens Alfabet ind i sammes lille sorte Hoved. Gjellerup sad og lyttede andægtig til Henrik Scharlings Foredrag, medens Hørup og Matzen i barnlig Glæde legede: »Jeg svinger mine Høns to-tre Gange rundt.« *Punch* følte sig mere og mere blød om Hjærtet. Erindringer saavel fra hans egen som fra Menneskehedens Barndom strømmede ind paa ham. Al denne Fred og paradisiske Uskyld smeltede som en Solstraale Isskorpen om hans Sind. Der henne i Skyggen af et mægtigt Øltræ sad den gamle elskelige Kommersetatsraad. Ud af hans ædle Træk lyste en usigelig Godgjørenhed. Dette Syn kunde *Punnh* ikke modstaa. Med en stor Gebærde ilede han hen for at slutte denne værdige Repræsentant for den yngre Sølvalder til sin Barm.

Men næppe fik Havens Beboere Øje paa *Punch*, før der blev et almindeligt Hallo. »Ud med ham! Væk med Fredsforstyrreren!« brølede man. *Sagsavisen* og Doktor Schandorph fore imod ham, selv den lammeagtige Otto Borchsenius syntes for et Øjeblik at have ombyttet sit uldne Skind med et Vildsvins stride Børster. »Ud med ham! Ud med ham!« lød det over hele Haven. *Punch* følte, han maatte vige for Overmagten. Og nu begyndte der en vild Jagt over Stok og Sten. Men i samme Nu var det ude med Freden. De ikke lungesyge svenske Lødekør og det latent-lungesyge sjællandske Fedekvæg begyndte at stanges. Manicus og Hjort-Lorentzen tog Livtag, medens Skeel benyttede Lejligheden til at snappe Farimagssporvejen bort for Næsen af Tietgen. Molbech gav lille Henresches Dada. Hørup og Matzen begyndte forfra, Klein blev uenig med Estrup, Berg med Scavenius og Biskop Monrad med sig selv.

I det Samme slog Klokken tolv. Onsdagen var til Ende, *Treuga dei* forbi og *Punch* vaagnede, for nu var det Torsdag Morgen. Foran ham paa Bordet laa 26 unisone Indlæg fra *Sagsavisen*. Saa kunde han da mærke, at han havde drømt — ligesom Monrad.

En Frigængers Anskuelser

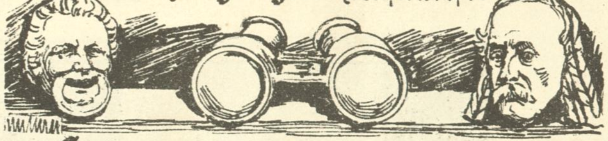

Skavenius sagde forleden, vi kunde lige saa godt høre de vælske Sangerinder kvæde, fordi vi forstod dog ikke vore danske, naar de sang som Nattergale i de dybe Dale, men det kommer sagtens af, at han ikke har det rette Folke-Øre, for naar de leger med den danske Tunge, saa maa da et dansk Hjærte-Lil altid hoppe Takten dertil, og der er nu Grundtvigs mageløse Sang-Værk, det forstaar Bogstav-Slugerne heller ikke altid, fordi de ikke har det rette Syn, og det veed jeg da, at gamle Grundtvig han kunde nok kvæde bedre end som de aller-bedste vælske Spille-Daaser med Trille-Værk men uden Hjærte-Slag. Og vi gik hen at høre vore egne forleden. Og det var en Kvinde, der hedte Kolumba, som jeg trode var Søster til den store Kolumbus, om hvem Grundtvig siger saa dejligt:

„Hans Ros har fløjet al Verden om,
Men ligger nu lavt i sin Alderdom",

og jeg tænkte vi skulde faa høre om en ny mageløs Opdagelse, hun havde gjort. Men hun var kuns en liden sort Tude-Kande, som gik og galede op, og hendes Broder var en anderledens Kraft-Karl, for naar han stak i, saa kunde han da magelig have over-døvet en hel Hoj-Skole, og det skal der Lunger til. Og det var ellers ikke meget af den rette Folke-Sang, saadan som vi kvæder den, for den klinger meget lifligere, men der var jo nok af Ørens-Lyst, og af Øjens-Lyst var der ikke saa meget paa dem, der sang, men paa dem, der dansede paa de smaa Pusselanker, der var Noget at lukke Gluggerne op efter. Og Kammerherren han er da ellers en flink Mand, for han sang med og styrede Kodillen nok saa pænt, men i Stykket hed han Olaf. Og der var ogsaa en Folke-Væbning og Vælgere-i-Vaaben, men ellers forstod jeg det ikke, men Leth sagde, jeg kunde spørge Chresten Berg om Besked, for han har nok læst denne herre Kolumba paa Fransk, da han satte sig ind i Sproget. Men der var En, der hedte Foss, som faldt, og det sagde en Grine-Bider, der sad ved Siden af mig, var et Fosse-Fald. Men det er ellers Noget, de har i Norge.

Punch's Bicycle-Løb.

Mel. O Clara, hvorfor rødmer du? —

Da nys der var Bicycle-Løb af fineste Slags
I Tivoli, saa maatte det jo ende med,
At *Punch* fik Smag for Sporten og averterte strax
Om Amatører, som han kunde rende med.
(Det er jo altid Folk, som man rende med).

Saa trilled' da Bicyclerne, de store som de smaa:
De fløj, saa hverken Sol man eller Maane saa;
De røde var og hvide, ja man selv smaa sorte saa —
Dem kjørte en Etatsraad, kan De laane paa!
(Ja, saadan en Etatsraad kan man laane paa).

Først kom *Kommuneløbet*. Med farimagisk Færd
De foer — som de just ellers plejer ikke van —
Ad Banen frem, men vælted over et af Ehlers Træer
Og maatte gaa med Igler paa, der stikke kan!
(Dem hitted' de i deres eget Drikkevand).

Og i *Theaterløbet* var Drachmann med; man sa'e,
Han flagred som en »Sommerfugl« blandt Ørnene;
Babettes Mand fik ganske voldsomt hurtig løbet a' —
Men Fallesen tog Præmien og Tørnene;
(For Sjøverne gav immer »*Lykkebørnene*«).

Grev Holstein — som nok ellers saa postaalig og snild
Et Posthorn har i Siden — kom paa Sokkerne;
Og Juel'ene løb rundt; og Hr. Wederkinch foer vild,
Mens Dirigenten kimede med Klokkerne.
(Monstro han hører hjemme mellem Klokkerne?)

Ja, Branderne de krydsedes; med Latter og med Spøg
Man fløj af Sted som paa Thingvalla-Damperne, —
Da Branderinspektøren løb med Panden mod en Bøgh,
Saa alle Byens Schönheid're fik Kramperne;
(Og der kom ingen Blus paa Ollelamperne!)

Et Uvejr trak nok op! Med en Larm saa fæl og dump
En Varselfugl i Schow'en hørtes tude; —
Saa stansed alle Væltepet're pludselig — og Plump!
Faldt *Punch* paa Næsen; — saa var Løbet ude.
(Naar *Punch* først falder af, er Visen ude!)

En haabefuld Søn.

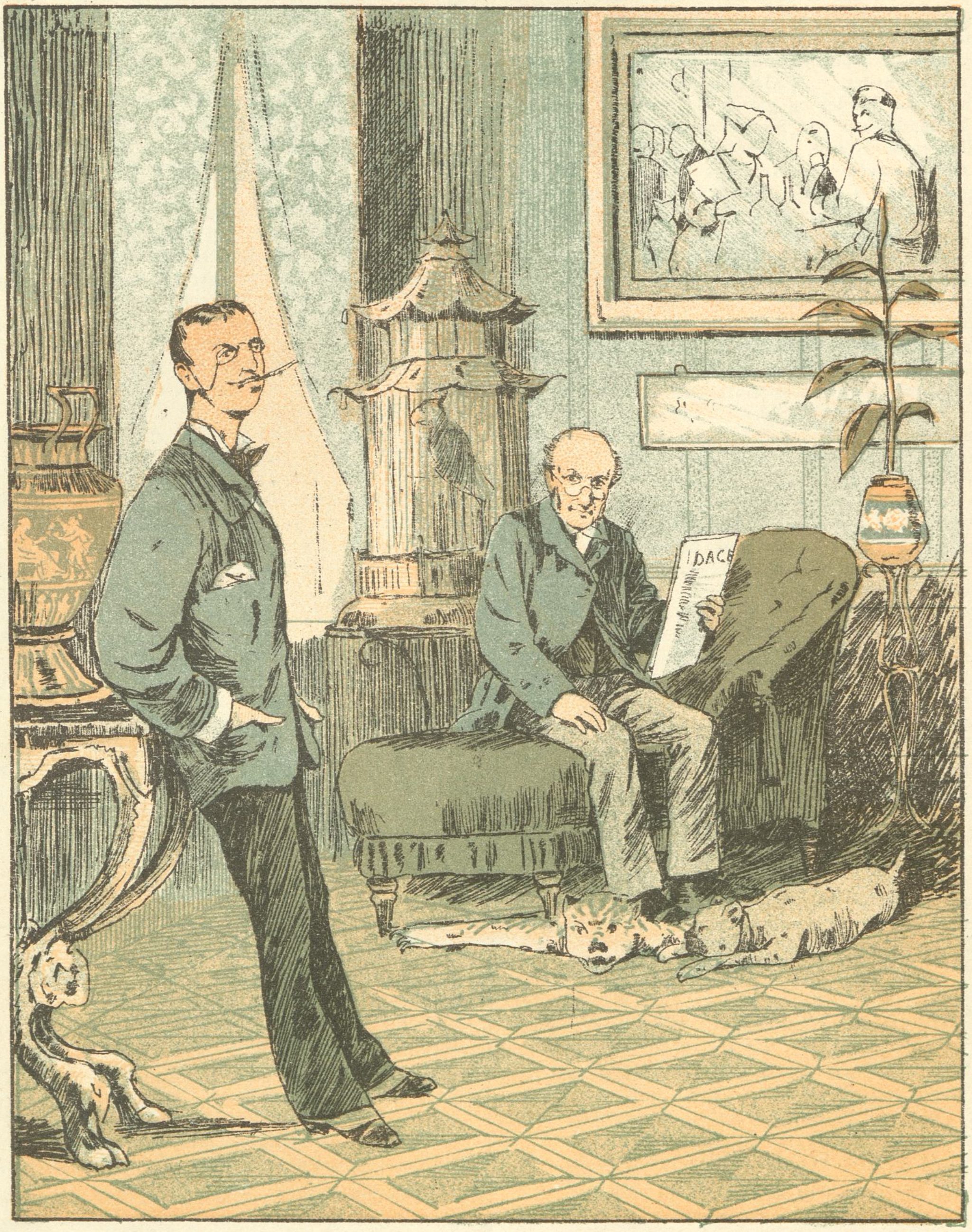

— Hvad skal der dog blive af Dig, Dreng? Du dovner jo Tiden hen!
— Lad mig komme ud og se Verden!
— Ja, jeg har sgu ingen Ting imod, at Du ser Verden; men jeg ønsker ikke, Verden skal se Dig!

Den vilde Jagt.

— Har Du ikke set en Hare løbe her forbi, min Dreng?
— Jow! To de haar A ænnele aasse.
— Hvor længe kan det være siden?
— Te Muotens Awten æ de li'e tow Oer sihn!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

XL.

Kjære Ven!
Alt igjen
Maa jeg spidse
Blyantspen,
For at ridse
Hurtig paa Papiret hen,
Hvad i disse
Dage den
Lille Nisse,
Som bestandig er paa Spil,
Han, som altid, blot paa Dril,
Køerne faar til at bisse,
Pudser Hunden efter Katten
Og om Natten
Slipper Mus, en sytten—atten,
Bag Panelet, han, der vil
Blot forstyrre, stifte Spliden,
Har bedrevet nu for Tiden. —
Henne ved Sankt Nikolaj
Har han optændt hver en Slagter,
Vækket Vredens onde Magter.
Skeel os Mørbrad under ej;
Derom drejer nu sig Striden.
Kjære Christian! Du og jeg
Paa sligt Madstræv lidet agter,
Men i Byens Slagterboder
Staar den ikke mer paa Steg.
Oxekjød som dagligt Foder
Er af denne Verdens Goder,
Der forlængst er gaaet sin Vej.
Husets Moder
Klager over, hendes Pung er
Altfor let til Kjød at skaffe,
Med Kartofler og med Kaffe
Mader hun de arme Unger.
Skeel vil Kjøbenhavn nok straffe
Nu med Hunger.
Skjønt de svenske Oxers Lunger
Intet fejle,
Maa de ej til Danmark sejle,
Før i Norges Fjeldnatur
Mellem Skær og Klipper stejle
De har gjennemgaaet en Kur.
Saa først deres Lunger dur
Til et Brøl paa Danmarks Sletter.
Kjære Fætter,
Du forstaar
Let, at naar
Vejen over Norge gaar,
Bli'er det Kjød, os Stakler mætter,
Lovlig pebret! Ej forslaar
Smaafolks Pung til slige Retter.
I derovre sagtens kan
Højt i Ære
Holde Skeel og hans Forstand,
Juble ved de veterinære
Herrers Omsorg for vort Land.
Vi herovre, som maa bære
Hele Byrden, hvert et Savn,
Hylder ej saa stærkt hans Navn.
Kjøbenhavn
— Du forstaar mig, Fætter kjære, —
Har just ej af Skeel havt Gavn.
Det fik være!
Men vor Magistrat den rare
Knipser han paa Næsen flot,
Slige Knips gjør ikke godt.
Tænk Dig bare!
Tietgen loved' man en Sporvej,
Ak, men Løftet blev en Ordleg;
Skeel har som en grusom Loreley
Aarevis os narret blot;
Da han endelig gad svare,
Sporvejsretten fik en anden,
Magistraten gav han Fanden,
Li'esom fordum »Handelsstanden«,
Nu den staar som en Per Tot!
Vi er Højremænd. Loyalt
Hidtil knap en Gang vi mukked',
Af og til saa smaat vi sukked',
Naar man plukked'
Fjerene os altfor galt,
Som man gjorde denne Sinde.
Ærlig talt!
Hvad har vi af Skeel at vinde?
Vi skal altid staa paa Pinde,
Vi skal ofre, I skal tjene,
I faar Brød, og vi faar Stene,
I faar Kjød, og vi kun Sene,
I faar Baner, vi faar Næser,
Os et Stykke Skeel kun blæser!
Holder I saa stærkt paa Skeel?
Tag ham bare! Tag ham hel!
Os han altid Texten læser,
Jer han gi'er i Posen Mel,
Kjøbenhavn faar for sin Del
Kun Fadæser
Og Kanel.

Modeberetning.

Medens vi tidligere under denne Overskrift kun have havt til Hensigt at faa vore Læserinder til at gaa i Tøjet, saaledes som dette arrangeres efter Modens skiftende Love, skulle vi i Dag undtagelsesvis se at faa vore Læsere pyntede efter den sidste Modejournal, idet vi tage *„Dagstelegrafen“* for den 8. Oktober til Mønster, — ikke bogstavelig naturligvis, thi er der Noget, det Papir ikke duer til, saa er det til at bruges til Mønster.

For at begynde med Selskabstoilettet bemærke vi da, at i det højere Selskab gaar oftest en Herre i sorte Klæder. Kjolen bæres i Almindelighed godt oppresset, og denne Mode, der har den Fordel at være forholdsvis billig, har holdt sig i mange Aar; men det bliver ogsaa med Aarene tydeligere og tydeligere, at man snart trænger til at faa en ny Kjole. Man er i Aar begyndt at bruge hvide Veste, men man kan trøste sig med, at de snart igjen bliver sorte. Skjønt det vel ikke er højeste Mode, maa det dog siges at være temmelig almindeligt, at de sorte Benklæder har en ejendommelig, lidt fidtet Glans fra Knæerne og et Stykke op.

Til Visit bæres sort Frakke med vide Ærmer; til Spaserebrug har Benklæderne i Reglen smaa Stænk; til Ridning bruges, naar ikke lange Ridestøvler anvendes, løse Stropper til at knappe paa Benklæderne, hvorfor de ogsaa kaldes Knapstropper. Jaketterne ere nu saa korte, at de umulig vil kunne holde sig i Længden; og ligeledes er det af Vigtighed, at Skrædderne i Vinter ikke giver de sædvanlige Rabatter paa Frakkerne, men derimod gjør dem temmelig skjødesløse. Vestene bæres almindeligvis om Formiddagen lukkede; efter Middag plejer Nogle at knappe de nederste Knapper op, men dette giver Taillen et vist fedt Udseende, som leder Tanken hen paa Fedtaille.

Hvad Overfrakkerne angaar, anses den graa Paletot for forældet. Skrædderne leverer Vinterfrakkerne for denne Sæson af dobbelt sammenvævet Stof og er saaledes gaaede fra Foderet. Saa vidt muligt sørges der for, at Vinterfrakkerne bliver af en passende Facon, og Handskerne gjemmes i venstre Yderlomme, Portnøglen i højre og Lommetørklædet i Brystlommen. Det anses ikke for fint længere at bære Cigarslukker; i det Hele er Cigarrøgning ikke tilladt paa Gaden, hvorimod Cigaretten menes at give et distingueret Udseende, naar den enten bæres i venstre Mundvig eller imellem venstre Haands Tommel- og Pegefinger. Den moderne Stok er lille, tynd og uden Haandtag, der bør bæres i højre Haand, men man maa for Guds Skyld vel vogte sig for at ville støtte sig paa den.

Hattene haves af meget forskjellig Form; det har over Hovedet ikke saa meget at sige, hvordan Hatten er, som det kommer an paa at bære den Hat, man har faaet, med Anstand. Den gamle Frihed til at bære sin Hat, som man vil, synes ikke mere at have nogen høj Kurs. I de demokratiske Samfundslag synes trekantede Hatte at have en Fremtid for sig; Realisterne bruger derimod vedblivende de gamle Bulehatte. I Teatret bør man have Klaphat.

Med Hensyn til Linnedtoilettet gjælder det endnu som fast Regel, at man skal tage rent Manchetlinned paa hver Søndag og hver Onsdag — i Henhold til den bekjendte Sætning, at det kan blive graat en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag —; det maa dog tilføjes, at det er fashon ogsaa

at tage rent Linned paa til Dineer og større festlige Sammenkomster. Til almindelige Aftenselskaber eller ved Besøg i Teatrene kan man derimod nøjes med ren Flip, naar man bærer Slips af Faconen »Patentskidtskjorteskjuleren«; men rene Manchetter bør altid haves ved Haanden, og man maa vel vogte sig for at blive stødt paa Manchetterne. Lige som Flipperne for Tiden er noget af det Stiveste, man har set, saaledes er Underbenklæderne noget af det Strammeste, der endnu er præsteret. Den sædvanlige Humbug vil efter alle Julemærker at dømme ogsaa holde sig i Vinter.

Mosaik.

— Vi kunne glæde Læseverden med den Efterretning, at Digteren H. F. Ewald foreløbig ikke agter at opgive sin Forfattervirksomhed trods Hr. Henresches's Opfordring.

* * *

— 3. Oplag af Drachmanns »Puppe og Sommerfugl« vil udkomme, saasnart 2. Oplag er udsolgt.

* * *

— Størsteparten af vore yngre Forfattere arbejder i denne Tid paa forskjellige større Værker, hvoraf de fleste dog næppe vil blive trykte i den nærmeste Fremtid.

* * *

— Chefen for det kgl. Teater, Kammerherre Fallesen har tildelt sig selv, Overoversætter H. P. Holst, Oversætter William Block og Reserveoversætter Richard Kauffmann Rejseunderstøttelse af Teaterkassen for at foretage en Fornøjelsesrejse til Paris og se »Ravnene«.

* * *

— Provinsskuespillerselskaberne have nu alle aabnet deres Sæson, og navnlig synes Direktør August Rasmussens Selskab at gjøre Lykke i Malmø, da Direktøren har havt den heldige og meget tidssvarende Ide at opføre »Den forbudne Frugt«, hvoraf Følgen er, at Huset altid er optaget.

* * *

— Dagmarteatret har endvidere engageret den formedelst sine Misgreb fra det kgl. Teater afskedigede Teaterkat .... Teatrets kunstneriske Udsmykning gjør daglig Fremskridt; i disse Dage pyntes saaledes Skuespillernes Foyer med legemsstore, i Olie malede Portrætter af Forfatteren M. V. Brun, Sangeren Fr. Brun og Skuespilleren Nordahl Brun, og det skal være Direktionens Mening efterhaanden at omdanne Foyer'en til et komplet Familiegalleri.

* * *

— Efter sikkert Forlydende agter *„Sagsavisen“* at anlægge Injuriesøgsmaal mod *„Dagstelegrafen“*, fordi denne i sit Nummer for den 6. Oktobe. har skrevet, at den zoologiske Have til sit Terrarium havde anskaffet nogle Axelotter.

* * *

— En Enklaveadministrator Heilbach i Moldenhavre de Grace har opfundet nogle Luftballoner til særligt Brug for Landdoktorer, hvorved det bliver muligt for disse at besørge deres Praxis og besøge deres Patienter uden at betræde forbudne Veje.

* * *

— En Oberfeuerbrunstlöschergeneralissimus i Schönheidelberg har til Brug i Teatre opfundet et Overrislingsapparat, ved Hjælp af hvilket saavel Teatret som Tilskuerpladsen i Løbet af et halvt Minut kan sættes fuldstændig under Vand. Da det kunde synes at være et Spørgsmaal, om Publikum er bedre tjent med at drukne end med at brændes, tilføje vi, at hver Tilskuer til Sikring herimod ved Indgangen forsynes med et Svømmebælte af brandfrit Kork.

* * *

Et godt Raad hver fjerde, femte Torsdag.

— Der er sikkert ingen Plage, der er saa stor, som den at lide af Søvnløshed. Et almindeligt Middel til at afhjælpe dette Onde gives vist ikke, men man har her i Kjøbenhavn et Hjælpemiddel, som de fleste ikke skjænke den tilbørlige Opmærksomhed og som er saare nemt at prøve, da det haves ved Haanden i næsten ethvert Hus. Man skal nemlig altid sørge for at have et — eller flere — Gasblus tændt i sit Soveværelse; Skinnet af den kjøbenhavnske Gas skal have en mærkværdig søvndyssende Virkning, og dette skal være praktisk prøvet og anerkjendt af de største herværende, kommunale Avtoriteter. At man ikke kan erstatte Gassen med Petroleum eller nogen anden Belysningsmaade, er indlysende, da disse have ganske den modsatte Indvirkning; forunderligt nok kan i denne Henseende ikke en Gang Spermacetlys, hvormed Gassen jo maales, maale sig med Gassen.

En Pyrrhos-Sejr.

(Af »Sang- og Sejr-Værk til den evropæiske Kirke-Skole«.)

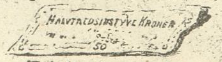

Hvor Trinitatis stander trist
Alt med de lave Stole,
Der var en Gang en Journalist
Af de smaa Sortes Skole;
Han secher var i hver en Sag,
Derfor hans Blad til denne Dag
Blev kaldet Sags-Avisen.

Og det var Bladets Redaktør
Alt med den skarpe Tunge,
Hans Runer havde Næb og Klør
Og fryded' Danmarks Unge;
Til lønligst Vraa de bar dem bort,
Og Livet maatte være haardt,
Hvor ej de trøste kunde.

Men Carstensen, som ikke var
Af de smaa Sortes Venner,
Ham »Løgner« tituleret har,
»Bagvasker«, »Æreskjænder«,
Og det endog »af lumpnest Art«,
Hvad der maa ikke være rart
At putte i sin Lomme.

Derfor han Carstensen fik sendt
En Stævning uden Naade
For Retten, og der blev det kjendt
For Ret, at Art og Maade,
Som Sags-Avisen vasker paa,
Er »lumpen« ej, men kaldes maa
Saa ren, som den kan være.

For højest' Ret, paa Dommens Dag,
Som Secher sent vil glemme,
Var Secher sikker i sin Sag,
Og derfor blev han hjemme;
Han skraas for Trinitatis Mur
Beskeden sad, skjønt ellers *»nur Die Lumpen sind bescheiden!«*

Og Dommen faldt og lød som Dommedasbasunens Toner:
Det »lumpne« Carstensen kun kom
Paa lumpne femti Kroner.
En Trøst i Nøden Secher har:
Hvad man kan byde ham, saa la'er
Han ikke rent sig lumpe.

Afskedskvad til Klampenborg.

(Foredraget ved Høstfesten paa Klampenborg af den bekjendte Jødekvartet.)

Klampenborg lukket, Ginderup stille,
Lissner ej glimter bag Jernbanens Glar,
Kroner mens let over Bordet I trille,
Gjerne vi vilde
»Væddeløb« spille,
Kronerne til vor'ses Folk det s'gu bar!

Brændende Varme! Smeltende Kage!
Jensens de bævende Toner til Dans!
Ikke paa Banen mere vi drage,
Frem og tilbage
Fanden sku' tage!
Toget har mistet sin svensk-tyske Glans!

Ved Sporskiftet.

Naar Studene brøle højt i Kor,
At man er paa det forkerte Spor,
Saa maa det Ens Hjerte dog røre,

Og selv om et Sporskifte falder lidt svært,
Saa er det for den Sags Skyld dog ikke værdt
At komme for galt op at kjøre.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 26. Oktober. Nr. 43.

PUNCH.

Smaa Krukker have Oxe-Øren.

— Se, se! Nu har **EMIL PETERSEN** saamænd endelig faaet Kald!
— Moer! Er Hr. **PETERSEN** da bleven en Ko?

Rigs-Dags-Ordens-Tegn.

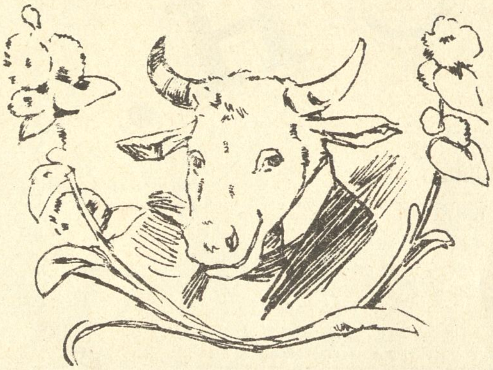

Prangerpolitikken blev i Fjor
I vor Rigsdag et bevinget Ord;
BERG i timelange
Taler lod den prange
I et yppigt Bonderosenflor.

Men i Aar man til Forandring fik
Lavet Stude-Prangerpolitik,
Der i Venstrehjorden
Har til Dagens Orden
Trolig hørt til dette Øjeblik.

Folkets høje Ting er, som bekjendt,
Til om Alt at dømme kompetent
Og har Lov at mene
Derfor: Vi alene
Vide, hvormed Landet bedst er tjent.

Og hvad Kvæg og Lunger angaar, ved
Folkets Talsmænd nok saa god Besked
Som dets Vet'rinærer,
Saa man ej belærer
Dem om Oxens Viderværdighed.

Derfor BERG med Briller og med Skjæg,
MONRAD med det ideale Præg,
Item KLEIN og HAGE
Saas Parti at tage
For det lungesyge svenske Kvæg.

Løs paa SKEEL, hvis Forbud dem en Torn
Var i Øjnene, de gik forsor'n;
Lungerne i Orden
Var, Skam, i Kohorden,
Der tog Tyren ved de korte Horn.

Og den vedtog uden stort Besvær,
At de svenske Kør, trods Vet'rinær-
Kundskab, ingenlunde
Ere mindre sunde
End de Bergske Kreaturer her.

Enden paa det hele Vaabengny
Blev, at man bekræftet fik paa ny,
At det ej behover
Just at være Løver,
Naar der gi es et Brøl i vilden Sky.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken omm Bundekriegen.

Menn ther the komme till Christiannsborre/ ther droege the bynder theris munnlær aff buxe-ficken / och hand Greffue Hullsteijn-Blæssenborrig manede hannem Riigens Kantzlere Skeel till een Tuekamp. Finge de daa ann att monnhoggis. Menn somm Greffuen vore suore uante po then moede att fichte / bekomm hand Skeel mannge slemme blessisyrer / och motte sich holle poe Defensiven och ille nog / ty samme Skeel haffde the armme Suensker / enn the sich att uære vore scandinaviske brødere sagde / platt theris magere creatvrer till Dannmark att føere forbvdet. Ty then slemme pestilentz / somm uore vdi Hvllbech obsalveret / then sagde samme Skeel uore oss fraa Suerig / poesført / enn Suensken haffde ey till sliig pestilentz formercket. Menn Skeel haffde vdi siin tijenneste noegle Argvrer / somm Ueterinærer kaldtis / och samme Avgvrer vore uante att grantzsche merchelige Tinng aff the nedslachtede Djurs Innuolde. Haffde the nv een ondartig Lvnngesoet vdgrantzschet / och uore hand Skeel bannge forr siine Jiyder meth thenne slemme Syege att befænnge. Brvgte hand daa sitt Korrthorrn efter beste formve / menn hand Greffue Hullsteijn haffde och ett Posthorn vdi Siiden poe Skeel / och uar hannem vdi samme Postthorn een hoeben Galle indblæsst soe och / omm enn enkelte richtiche Noeder / doch emellem noegle dristiche Postulatzer. Menn Hullsteijn-Blæssenborre haffde soe meeget Vejr i sich / att hand thet heele Litani tilenne fich blæsset / huoraff kand sees / att hand uore ey aff then ondartig Lvngesoet menn kons aff then leede Uenstersyege befængt. Och hand then gammele Biskopv Monrad motte daa och opp och predicke / menn giek fraa siin egen Text / nærendis vdi fordvms Tiid inngen Parlementarisme menn uell et prouisorivm / menn nv lvtter Parlementarisme och inngen provisorivm / hucrvdaff kand sees / att thet er een lycke ni forr the jesuvitter och thet heluedes papisteri vdi thette Lannd ere bleffne befriede / ty huis Biskopp Monrad scholde uære Paue / soe uille ni uære ille stedte meth uor Katekismvs. Menn gjorde samme draebelig

prelatt ett gromme dommdristigt anfall poe Konngens officiers/ stigendes them att uære baer onge mennischer draegendis om vdi lannet och snakkendis forr theris eegen poese. Menn motte Biskoppen sich atter retirere/ ty hand uore ey somm bitkopp Absalon/ ther sloeg Uenderne/ menn selff een Uendekoepe. Och hand then onge Haege bleff fribyttere och sagde sich somm och hand Fallbe-Hanssen/ huis Fallbe-laeder haffde lennge uoeren krvssede/ och hand Kleynn ey lennger vdi gotzeyernes compagnie sich att nille laede finnde. Ty the sagde/ hand Skeel att uære liig the gammele Riddere/ somm ey the arrme kopmænd konde laede drage vdi fred theris kaas/ menn thennem meth alskijøns Hinterlistigheed och chicane vdi theris Handel och Vandel affbreck gijørrde/ menn hand Uederkinch-Madsen disputerede meth then Riddere Krabbe och Uederkinch fick poe Hatten.

Kvægpolitikken.

Højstærede Hr. Redaktør!

Ved De, hvad der er svært? — Jo, det er at lave Benknapper, naar man ingen Ben har, jeg mener begribeligvis ikke Ens egne Ben, men de Knokler, man skal lave Benknapperne af; men det kan dog lade sig gjøre, for man har altid den Udvej at lave dem af Tin. Ligesaadan gaar det, som jeg vil sige, med en ulykkelig Kunstdrejer, naar han skal lave Hornkamme, og ingen Horn har, men maa tage Guttaperka i Steden for, som ogsaa kan bruges. Men hvad der er en skinbarlig Umulighed, det er at lave Boeuf, naar man ingen Kjød har, og det er derfor, jeg gjennem Deres ærede Avis vil bede Hr. Indenrigsministeren om at lære mig den Kunst.

Jeg er en lille Spisevært, der kun sidder i en mindre Beværding med Kone og fjorten Børn, hvad der ikke er stor Avangsje paa, men saa forleden Aftning kommer den lange Rennemark ned til mig, ham det lange Postbud fra Rabarberkvarteret, som altid er forsulten og ingen Mad kan forslaa til, og han bestiller sig saa en halv Oxesteg til 15, en Akevitter og en Spids. Da jeg saa kommer med Maden til ham, hiver den lange Dromedar et stort Brændeglas op af Vestelommen og giver sig til at glo paa Tallerkningen. „Hvad skal de Komediantstreger til?“ siger jeg til ham. »Er Du bange for, at der skal være Haar i Maden, saa ved Du selv, at det er en Umulighed grundet paa, at Mutter bruger Frederiksens Haarelixir.« Men saa svarer han lige saa rolig: »Det var heller ikke for det, Mortensen, men jeg vilde baresens se, paa hvad Side af Tallerkningen Kjødet ligger.« Saa blev jeg begribeligvis gal i Gesimsen og tog hele Smørret og gav ham lige i Planeten, som bagefter kostede mig fem og tyve Kroner i den offenlige, foruden Tallerkningen og den halve Oxesteg til 15. Og det skal vist svært nytte, om jeg nu bagefter indgiver Ansøgning om Skadeserstatning til Indenrigsministeren, som dog er Skyld i det Hele paa Grund af dette hersens Forbud mod at føre Kvæg ind andre Steder end paa Kalkbrænderiet, hvor jeg ikke giver meget for de Beværdinger, der er.

Men Manden maa dog kunne blive klog paa, hvor mange Smaafolk som det er, han gjør stor Skade. Det var nu f. Ex. alle Beværtningsfolk, som han skader paa den Maner, jeg ovenfor har sagt; men saa er der ogsaa for det Første Slagterne, hvis Forretninger vil gaa Kjødets Gang, og saa alle dem, der har Kreturstalde, men nu maa tilbringe Vinteren med en bar Baas, for ikke at tale om alle Driverne, som vil komme til at gaa og drive hele Vinteren over, og saa vil jeg nok spørge, Gud ved, hvad vi saa i det Hele skulde med det dejlige, nye, kostbare Kvægtorv, naar der ingen Høveder maa komme der. Og saa er der desuden alle Landmændene, som ingen Kreturer kan faa til alt deres velsignede Hø, og det kan rart nytte, at de maa trøste sig med, at Hø er Kjød; og nu Pølsefabrikanter, som nu ingen Tarme kan faa midt i Pølsetiden, men maa sulte, saa Tarmene skriger i Livet paa dem, og saa endelig Skindhandlerne, som maa ligge helt stille, fordi de er ganske hudesløse, hvad der er meget ubehageligt, naar man ikke kan se nogen Ende paa denne Tilstand. Men naar nu Indenrigsministeren er saa stor paa det, at han slets ikke bryder sig om, hvad Folketinget siger, saa staar vi der alle Mand og kan sige med Rigsdagsmændene, hvad jeg læste forleden Dag paa Tysk og derfor ikke forstaar: »Da stehen wir wie die Ochsen am Berg!«

Højagtelsesfuldt

Peter Mortensen Herfølge,

Spisevært.

St. Georg og Drachmann.

En Legende.

Det var sig Holger Drachmann,
En Drage grum og vild,
Han spyede stundom Brakvand
Og sommeTider Ild.
Han monne fredlyst sove
Ved *Morgengnavets* Kjær,
Der turde ingen vove
At komme ham for nær.

Der hørtes tidt han gale
Blant Kjøge Høns i Sky,
Der hørtes hans Røst at tale:
»Nu lægger vi ud paa ny!«
Han skaffed' Venstres Harm Ro
Og bøded' deres Saar;
»Paradehesten Parmo«
Han slugte med Hud og Haar.

Men Venstres Ros fordærved'
Hin Drage grum og vred,
Saa han ad Bjørnson snærred',
Ja selv ad Sverdrup bed.
Da monne Venstre blegne
Af Gru for Dragens Tand:
»Mon Raden til vor'ses egne
Saalunde komme kan?«

Blev der stor Suk og Kvide
Iblandt de Sorte smaa,
Og Bud foer om saa vide
St. Georg til Hjælp at faa,
Hin Ridder, der herlig pranger
Som Skytsaand for Israels Hus
Alt paa sin ædle Ganger,
Sin Rosiflengius.

Til Dyst i Venstres Moser
Den Ridder strax udfor;
Blandt Ranker og blandt Roser
Laa Dragen, glubsk og stor.
Det monne dog ikke skræmme
St. Georg, thi han flux
De Ord af Dragens Stemme
Forvandled' plat til Jux.

Stak han i Dragens Side
Alt med sit hvasse Spjud,
Saa Blodet, det blakkede, hvide
I Mosens Vand flød ud.
Da monne triumfere
De Sorte smaa paa Stand,
Men Dragen er ikke mere:
Den spyr hverken Ild eller Vand.

„Da Herkules paa Vejen stod."

— Skal han ikke hen og stemme, Lars Søren?
— Næ! Je traavr dov liegodt itte, a je ska stæmme denne Gaang.
— Saa? Hvorfor ikke det?
— Jov! Je ska sie Dom, a dæsom je nu stæmmer paa ham Taaber, saa faaer je itte Grenebrænnet der nere fra Gaaeren, aa stæmmer je paa Donst, saa kommer je itte mæd te Høstgilles hos Pær Olen.

„Det, som Din Læbe stammer svagt —“

— Ka' ka' ka' — k-a-a-a' je — Ka'je — k-k-k —k—
— Nej, Gu' ka' Di ikke Nej!

Lige fedt —!

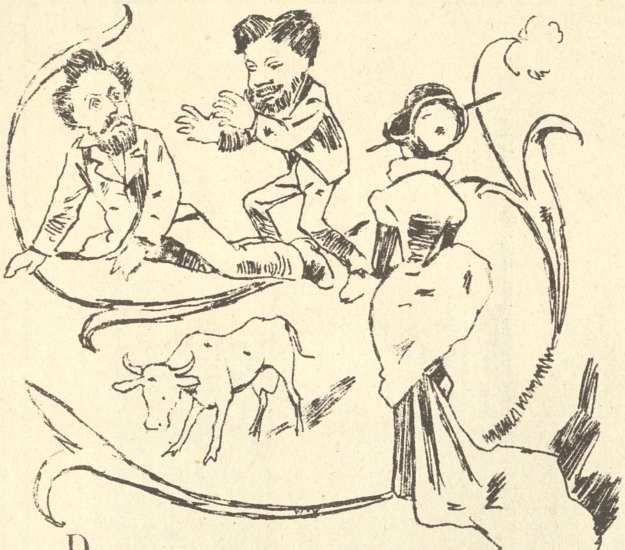

De sporger sagtens, hvorfra jeg
min glade Latter holer,
naar trygt jeg gaar den lige Vej
foruden Kaprioler?
Jeg ynder ikke Fjæsk og Bram!
Lad saa kun Venstre klage
sig over »Mangel paa Program« —
thi al Ting har en Hage.
Naar først, som jeg man sidder lige midt
I Indolensens Paradis, er det s'gu lige fedt.

Ej Spor af Nid og Nag jeg har, —
selv til Kommunens Brakvand;
Og jeg er lige glad, saagar
naar Brandes haaner Drachmann;
nu kan den stakkels Norgesfar
Sankt Georg ta' paa Kornene:
naar først en vis Mand Haanden har,
saa viser han s'gu Hornene;
de store Ord klang fordum vidt og bredt,
nu er der kun lidt branket Flæsk, men det er lige fedt.

Ja, skrøbelig er vor Natur!
Hvert Mandfolk er marode,
mens Kvinden gjør en skjøn Figur —
det er den høj'ste Mode;
Før sad jo Alt saa stramt og smaat
med Snæren og med Trykken,
nu føler hun, at det er godt
at have No'et i Ryggen;
Paa Sæderne maa der jo hjælpes lidt —
Og hvad si'er ikke Wessel? Han sier, det er lige Vett.

En Rigsdagsmand — det véd De vel?
er En, som man kan lide paa!
men det var lige godt et Held,
at de fik Kør at ride paa;
de kasted alle Tøjler bort
»med eller uden Loven«, —
skjønt det nok er en kostbar Sport
at holde Svin paa Skoven,
Men Prisen, si'er man kommer ud paa ét,
naar bare Madam »Mortensen« si'er, det er lige fedt.

En Kritikus — har De vel hørt —
som i sin Vælde troner,
med fedtet Smil en Kamp har ført
mod fjerde Rangs Personer.
Og for enhver Aktør paa Rad
at mase, flaa og mule,
har han saagar sit eget Blad
kaldt for en Løve-Kule!
De »fjerde Rangs« har haabløst slidt og svedt:
Komediespil og Buxeben — det er s'gu lige fedt.

———x———

Charivari.

Efteraar
af
Armand de Bangenét.

Det regner, skriver min Gudmoder, det regner, bliver ved at regne, det regner Skomagerdrenge -svende -mestre ned. Himlen er som en Regnemaskine, den regner aldrig fejl.

Det blæser, skriver min Farmoder, bliver ved at blæse. Det er ude yderst i Rue de Vienne, hvor Alt er saa polstret, Vinduerne kittede, Dørene listede, hvor Sèvres-Hyrder staa paa Kaminen og blæse paa Skalmeje, medens jeg sidder ved min Farmoders Fødder — hun gaar med Listesko, det gamle Skind — og blæser Sæbebobler.

Det stormer, skriver min Mormoder, og jeg kommer til at tænke paa, da jeg var Barn.

Det gjør jeg saa tidt.

Det regner, blæser og stormer, skriver min Gud-, Far- og Mormoder, og hvad skal vi tage os til!

Lad os lave Charivari!

Ude i Skoven gaar Falkman Petersen og Bjerring og knalder. Der faldt en And. Det bliver ikke den sidste.

Ude falder Bladene. De falder over hinanden. Svenskerne og Tyskerne have forladt os . . . Og det regner, bliver ved at regne.

Tilgivelse
af
Hermann von Bangemachen.

Hun knugede Papiret mellem Hænderne, trillede det med korte nervøse Sæt mellem de fine Fingre, under hvis smaa, rosenrøde Negle det syntes at blive til Intet.

Til Intet! Kunde dette blive til Intet! Et saadant Forræderi! Og efter knap to Maaneders, en Uges, to Dages og 3¼ Times Ægteskab.

Der lød Skridt. Hun drejede hastig Nøglen om i Laasen og skød Slaaen for . . .

Der gik syv og fyrretyve Aar. Baronessens Haar var blevet hvidt. Baronens ikke. Han havde saa lidt deraf, ikke det han kunde skjule sit Hoved med.

Det var en Decemberaften. Ilden knitrede i Kaminen. Baronessens Silkekjole knitrede i Stuen. Hun skulde paa Bal. Den nedringede Kjole aabenbarede, hvorledes Tidens Tand havde gnavet paa hendes Nøgleben. Øjnenes Glans skyldtes Belladonna, Baronen stod ved Siden. Chapeaubas *(Gibus)*, hvid Vest og Medidjeordenens Storkors i Brillanter gjorde ham til, hvad han var, en i enhver Salon fuldstændig præsentabel Skuespiller.

Der faldt en Taare paa hans hvide Vest. Den kom fra hans Øje, thi han var ikke forkølet.

Utaalmodig greb Baronessen efter et Stykke Papir og

tørrede den af. Som galant Kavaler, ganske *comme il faut*, greb Baronen hendes Haand og trykkede et let Kys paa den tredie Handskeknap. Papiret faldt i det samme paa Gulvet. Han bukkede sig og tog det op. Uvilkaarlig aabnede han det og læste det. Hans Ansigt blev askegraat, Knæene rystede, han sank, nej han faldt ned for sin Kones (Baronessens) Fødder. »Og det har Du vidst i syv og fyrretyve Aar.«

Et Smil, der lyste op i hendes Ansigt og lod en Perlerække af en lidt uægte Glans komme til Syne mellem hendes endnu velkonserverede Gummer, var hele Svaret. Han kravlede som en Orm henad Bryslertæppet. . . .

Saa rakte hun en smal, aristokratisk Haand ud, greb ham i Kjolekraven og rejste ham i Vejret med et Ryk.

Det dirrede endnu i ham.

»Lad os saa være gode Venner,« sagde hun.

Paa Rosenborg

af

H . . . . . B . . .

Har De været paa Rosenborg, min Frue? Naturligvis! De har set Guld og Brokade, Brokade og Guld, Safirer og Topaser, Perler og Brillanter. De har set forudgangne Slægter efter i Sømmene. Som man siger. Og hvad har De faaet ud deraf? Hovedpine. Ja, hvad Andet. Men var De inde i Spejlkabinettet? Det var jeg. Jeg var bleven ene, mit Selskab var gaaet fra mig. Jeg kjedede dem. Men i Spejlkabinettet bør man være ene, saa er man i det bedste Selskab — sit eget. I uendelige Fordoblinger og Reflexer ser man denne tynde, forover eller snarere lidt til Siden bøjede Skikkelse. Teinten er ikke blodrig, kjødagtig, den er bleg, aandfuld, interessant, Øjnene store sorte, der er en Hemmelighed i dem: der ligger over to og halvtredsindstyve Feuilletoner og en uendelig Bunke Charivari bag disse Øjelaag. Haaret ligger glat, blankt som en nypudset Kakkelovn ned over den lave Pande. Blikket er usikkert, Benklæderne chic. Og de myldre frem, fra alle Væggene, ned fra Loftet bestandig de samme, op fra Gulvet komme de, talløse Herman Bangske haabløse Slægter — Om Forladelse min Frue den Slags Bøger véd jeg nok, De ikke læser. Maa jeg sende Dem den svenske Oversættelse — Slägtar uten hopp — Og midt i denne Vrimmel staar den unge Digter med de nervøse Knæhaser og de drømmende Øjne. Og i alle Spejlbillederne ser han Nutidsslægten. Saadan ser den ud, forpint, træt, nervøs, forjaget, med det lidende Træk om Munden og Haaret ned i Panden. Kun Dragten er chic.

Xenie.

Hvem skal dog være Kapellets Mester,
Ja, hvem skal føre det store Orkester?
Det Spørgsmaal igjen paa Tapetet kom.
Hr. Fallesen finder vist det er lovlig
Tidligt nu at spørge derom,
Saa længe han har sin trofaste Paulli.

Nordmanden Svendsen var stærkt paa Tale,
Men ak! han havde saa falsk en Ven
I »Sagsavisen« — ja, de er gale,
Thi der gik de tossede Mennesker hen
Og roste ham i deres Blad saa grulig —
Men saa er jo Manden i Grunden umulig!

—×—

Comme il faut.

Mel. af Aprilsnarrene.

Der er en Feuilletonist saa smuk,
Tro Du mig!
Ham læser altid man med et Suk;
Tro Du mig!
Han skriver — Føj!
— Ja sikke Tøj.

Han »klæder af« dem, han kan naa;
Tro Du mig!
Nu vil han ogsaa »klæde paa« —
Tro Du mig!
Thalias Trop
Skal fixes op.

Til en Salon — en elegant —
Tro Du mig!
Er Herman Bang alene vant —
Tror Du mig?
Moderne, flot
Han møder blot.

Hver Skuespiller blier der sagt —
Tror Du mig?
Skal presentere ham sin Dragt!
Tro Du mig!
Og mønstres, før
Han spille tør.

Ja Wulf og Stigaard, Kolling, Zink
Tro Du mig!
Skal lystre denne Censors Vink,
Tror Du mig?
Og trække i
Hans Liberi.

Og Pio Lov af Ferslew faar,
Tro Du mig!
At re'e i Panden ned sit Haar —
Tro Du mig!
Som Watt saa blød
En Gang forbød.

Hver Skuespiller da vi se,
Tro Du mig!
At møde som »*petit crevé*«
Tro Du mig!
Af fjerde Rang —
Lig Herman Bang!

Faust.

A. L. Meyer *invenit.* Punch *delineavit.*

MEFISTOFELES:
— Omspænd ham nu med Drømmens søde Længsler
Og led ham vild i Eders Trylleland!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 2. November. Nr. 44.

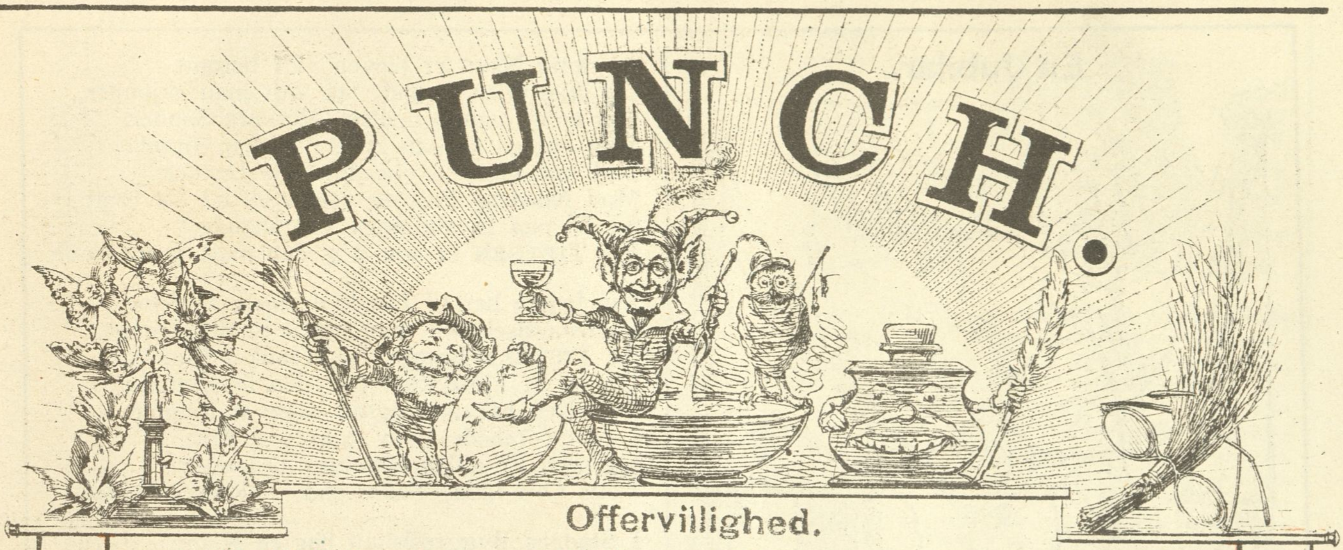

Offervillighed.

Til Pryd for Marmor-Kirke-Værgens Hverv
Har alle Dannekvinder villig føjet
Til Marmorkirkens Kuppel hver sin Skjerv
Og siger: Denne Vej med Kobbertøjet!

En Jubilar.

Fra Kinas Kyst til Østersøens Grænser,
Fra Londons City til det stille Hav,
Fra Mandarinen med sin Bambusstav
Og til den nordiske Athenienser,
Kort, rundtom, hvor der gjøres Kabeljav
Og kundbar Telegrafens Existens er,
Vil det hver Børsmands Sind og Hjerte fryde·
At høre Navnet TIETGEN tidt gjenlyde.

Ja, dette Navn er bleven vidt berømt
Og ikke uden Grund, saa vidt man skjønner,
Her er ej mange mellem Merkurs Sønner,
Som om en saadan Ære blot har drømt;
Lad kun GAMEL opsende sine Bønner
Mod Nordens Pol, og HEYMAN ud faa tømt
Sit Øl paa Invalidernes Velgaaende,
For TIETGEN er sgu dog den mest formaaende.

Saa længe her til Lands er Spor af Sporvognsfærdsel, bør man ingen Sinde glemme,
At TIETGEN bragte den Trafik i Flor
Og op at kjøre kom paa den herhjemme.
Sejladsen har han ogsaa vidst at fremme
I «det forenede» han staar ved Ror,
Og som Privatbankdirektør beaandet
Hans Ord klang bedre end — Reservefondet.

I Stadens Byggeselskab har en Klang
Hans Navn som ingen Sinde vil forstumme:
Hvor fordum hørtes Hovedvagtens Tromme,
Sig rejste et Hotel af første Rang,
Og Peder Madsens Gang gik Kjødets Gang;
Saa store Planer kan hans Hjerne rumme!
Og ved Projektet bleve alle glade
— Undtagen Aktionærerne, de Rade!

Til Fryd for Menighed saavelsom Klerk
Han rejser Marmorkirkens stolte Buer,
Saa sildigst Efterslægt med dyb og stærk
Beundring det fuldendte Værk beskuer;
Og tækkes han vor Herre ved sit Værk,
Saa tækkes det igjen af vore Fruer;
Naar de vil til hans Kuppel yde Kobberet,
Saa skal vi se, saa kommer han nok over'et!

Tietgens Boliger.

Alle de fire Boliger, som i Tidens Løb have tjent Tietgen til Livets Ophold, staa mærkelig nok endnu den Dag i Dag; om de end ikke ganske have undgaaet at blive mærkede af de forskjellige Fluktuationer paa det herværende Marked, bære de sig dog endnu ret godt, som Læseren vil se af hosstaaende Afbildninger af dem. En Mærkelighed ved disse Boliger er det, at der gjerne altid er Restavrationsarbejder ved en eller anden af dem; saaledes tog man f. Ex. fat paa Marmorkirkens Restavration, da man omtrent var færdig med Børsens; dette tyder dog næppe paa Usoliditet ved Tietgens Huse, men maa snarere tilskrives en vis Hang til et prangende Ydre.

Den første Tegning gjengiver *Sukkerhuset i Odense,* hvor Tietgen fødtes og voxede op som en sød lille Dreng, og man paaviser endnu der paa Stedet den lille Have, hvor han dyrkede sine første, smaa Roer. En Gang skaffede han sig her fat i et tomt Sukkerfad og fik saa sine smaa Kammerater til at skyde alle deres Skillinger til, for at de i Fællesskab kunde lave et rigtig fint Sukkerhus ud af det; thi han var allerede den Gang meget raffineret. De smaa Sukkergrise levede i Førstningen højt her, men da der intet Reservefond var lagt til Side, sov hele Foretagendet sødeligt hen, da han ikke mere kunde faa dem til at spytte i Sukkerbøssen. Da Ynglingene mærkede, at der var helt vinket af, opsteg dybe Sukke fra deres Bryst, men Tietgen tog sig disse Brystsukke grumme let og forstod end yderligere ved søde Lader at bedaare dem saaledes, at de endog lod ham beholde hele Sukkerhuset; herved steg hans Aktier betydelig, og dette Træk fik afgjørende Betydning for hans fremtidige Livsbane, idet han nu blev sat til Handelen.

Paa den anden Tegning se vi *Børsen i Kjøbenhavn.* Allerede som ungt Menneske kunde Tietgen synge den bekjendte Vise: «Jeg har faaet Lov af Fa'er og Mo'er at gaa paa Børsen!», og den stolte Bygning, han nu kom til at færdes i, gjorde strax et vindende Indtryk paa ham; fra nu af løftede han Ideens Fane højt og satte den senere saa almindelige Devise paa den: «*La bourse*

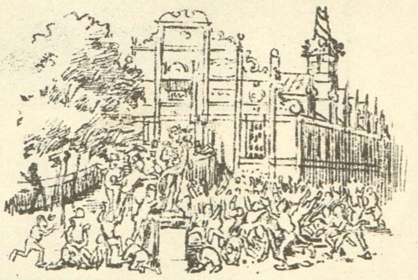

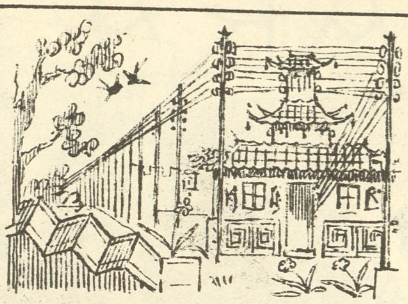

ou la vie!» Hurtig blev han nu en af Stedets Matadorer og lagde sig især efter at fabrikere Papir *en masse.* Skjønt det ikke altid var lige fint Papir, han udbød, forstod Tietgen dog altid at finde Kjøbere, hvor ofte de end fik flere Ris, end de egenlig ønskede. Børsen har, takket være den ovenfor omtalte Restavration, holdt sig meget godt, skjønt den i den sidste Tid har truet med at slaa Revner i et vist Parti, hvor Mosaitbeklædningen anses for at være noget for Klein. En elegant Opgang fører op til Hovedindgangen, hvor en Betjent altid holder Vagt med en Bøsse i Haanden; selve Opgangen er prydet med to ganske kjønne Stenfigurer, som forestille Tietgens Forfædre, den ene en Søhelt fra »Det forenede Dampskibsselskab« og den anden en Landhelt, allegoriseret Telegrafbud fra »Det store nordiske Telegrafselskab« med Vinger paa Hælene; desuden findes der flere Rækker gamle Træer; nu giver de intet Udbyttte, men i tidligere Tider fortælles der, at deres Grene navnlig ved Fastelavnstider struttede med de herligste Sager, hvorfor ogsaa Byens fattige Ungdom samlede sig i Hobe nedenfor og reddede, hvad de kunde, under Afsyngelsen af glade Folkesange som: »Hiv en, hiv en, hiv en Herre!»

De to første Tegninger have henpeget paa Tietgens store Fortjenester af Indlandet, den tredie viser os ved *den store nordiske Pagode i Hum-bug-tu,* at Tietgen ogsaa oversteg den kinesiske Mur, der ellers plejer at adskille vort indenlandske lille Marked fra det store udenlandske. Den store nordiske Pagode er en Pælebygning, bygget paa Telegrafpæle, og den er sikret ved en større Række Batterier mod Overfald af de Indfødte, som ikke er klogere end at de tro, at Pengene gaar ud af Landet ved Telegrafen. For øvrigt ligner selve Bygningen altfor meget et Luftkastel til at kunne anses for farefri, og solidere Pengemænd have heller ikke altid anset den for tilstrækkelig solid, hvad der jo var en Kapitalfejl. Tietgen var som bekjendt ikke en Mand af mange Ord, derfor yndede han særlig Telegrafien, og det er alene hans Tovværk, der fik sat denne store nordiske Kæmpebedrift igjennem. I Begyndelsen vilde Publikum heller ikke indlade sig paa dette Ubekjendte (»A-ing-fo-hi«), men det varede dog ikke længe, inden dette Papir ogsaa steg og faldt som en kinesisk

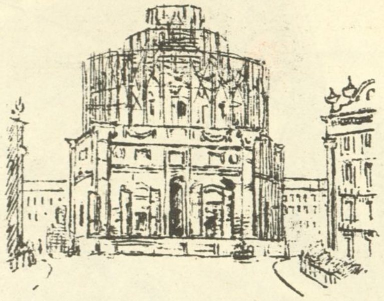

Drage, og nu har efter Sigende Nogle stort Udbytte deraf (»Tan-ti-è-me«).

Den fjerde og sidste Afbildning, *Marmorkirken,* henleder Tanken paa, hvad Tietgen har gjort for det religiøse Liv her i Hovedstaden i Forening med sin Kompagnon, Etatsraad Meldahl, som maaske har nok saa stor Fortjeneste derved. Det er en prægtig, monumental Bygning, der ikke saa lidt ligner Køllner-Domkirken, særlig deri, at den aldrig synes at skulle blive færdig; dette maa dog tilskrives Mangelen paa Marmorplader fra »Faxe Kalkbrud, hvilke Fixefaxerier ere meget beklagelige. Den prægtige Kuppel, hvis Fuldendelse ligeledes af Mangel paa Materiale er bleven en Del forzinket, synes dog nu at ville blive udført i Kobberstik, idet flere af Hovedstadens Marmorkvinder have sluttet sig sammen for at samle deres aflagte Kobbertøj og dække Kuppelen med Kjærlighedens Kobber.

Hos à Porta.

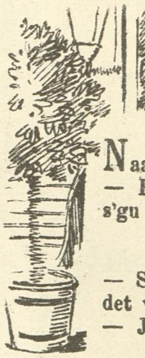

Dialog ved en Tuborg.

Naa, God Dag! — A-ing-fo-hi!
— Prosit! — Ingen Aarsag. Vi
s'gu paa Børs-Kinesisk prise
maa det vise
Tietgeni.
— Skal vi ha' en Øl? — La' gaa,
det vil sige Tuborg! — Saa-aa?
— Ja: det TF, som er sat i
Proppen, ka' De
det forstaa?
— Det si'er »Tøm Flasken«, (drik væk, for jeg gi'er s'gu!)
— Jo, God Morgen, nej, det si'er s'gu
»Fred'rik Tietgen«. — Aaa-aa!

— Slig en Mand vi hædre maa!
— Ja, han sværmet har som Faa
for Papirer, navnlig de, som
der kan li'som
»bygges« paa.
— Mellem Aktie-Væxt og -Svind,
maa der sejles bi de Vind:
Li'som de hos Løven gjor'e,
fører Sporene kun ind.

— Ja, men de Sporveje er jo hans egne;
Hver en Sol for ham maa blegne;
— Herre Gud, det Skin!

— Altid er han tryg og fro,
Helst dog naar med Barne-Tro
han i Marmor-Aktier hugger.
— Ja, og....Sukker,
— Sikken Roe!
— Men »Kineserne« forsto'
han at tumle kan De tro:
Guden Mammon ved hans Kobbertraad jo Svover
blev til Fo!
— Øl og Kinesere! svært man forstaar en
saadan Blanding? Ja, man faar en
Pisk af begge to!

— Mon han aldrig gaar itu?
— Nej, bevares! han er snu;
naar ej Millioner trille,
bli'er han telegram i Hu!
Slige Kroesus' Eftermænd
med »forenet Damp« min Ven,
sig en Herskerkrone støber! — —
— Saa! nu løber
jeg igjen.
— Schweizer, min Stok! — Stoer i Kraagen deromme!
Tørs jaj 'aabe, Di vil gomme
majet tit-igen?

I Dag har Nordens «FARAO» Ordet, derfor vi Kortene lægger paa Borde

Og Spillet han vinder, den Ting er klar; thi Faraos ‹Ring› nu paa Haanden han har.

Søslaget ved Privat-Banken.

(Frit efter St. St. Blicher.)

Stemmer i, thi nu ville vi sjunge!
Mens Tietgen paa Børsen var Konge,
Da kivedes Græker og Jøde,
Saa mangen mon ynkelig »bløde«.
Og der gik Dans gjennem stort og smaat,
Saa mangen sig dansed' privatbankerot.

De mødtes en Gang op til Dysten
Paa Banen mod Kallundborgkysten,
Med Karrer med Jord i de trilled',
Om Gründeravance de spilled'!

Og det var Kong Tietgen, den store,
Han selv i sligt Vovespil »gjorde«,
Han spilled' de Trumfer, som ikke
Gedalia magted' at stikke.

Da kom fra Svend Pe'ersen en Kugle,
Som baade gav Rifter og Bule:
Passiverne fore saa vide
Og mon til »Privatbanken« svide.

Ned tumlede dens Aktionærer,
Og somme Oplysning begjærer,
Selv Tietgen faldt over en Hellmann,
Dog end sagde ikke Farvel han.

Thi daanet han var kun en Kjende,
Han rejste sig snart over Ende
Og sa'e, at ej Ondet var indgroet,
Trods Bankens Reservefonds Svindsot.

Han Status med Vælde forsvared',
Fik Regnskabet godkjendt og klaret,
Og førend hin Dag var udrundet,
Den kostbare Sejer var vundet.

End se vi paa Børsen med Glæde
Som Æresgjæst ham tage Sæde.
Af Jøder og Græker han hyldes;
De véd jo, hvor meget her skyldes.
Og om der gaar Dans til Lands eller Vands,
Saa vinder dog Tietgen sit Børsspil med Glans.

Gyngende Grund

eller

Historien om den blomstrende Mandarin.

Kinesisk Roman fra »Nutiden«.

Tsching. O-din-tse.

Hvor Boghveden gulner Jorden, begyndte vor ældre Broder sit grønne Liv i Faderens Thehus. Hans Mælkenavn var Ri-Gu-La-Ditri, hans Bognavn: Kon-to og hans Titelnavn: Tit-sjen; thi hans Talenter vare glimrende som ny Silke og blanke Skyr. Men hans Indvolde sønderreves af Kabelistiske Tanker om forgyldte Kinesere, sukkerstrøede Roe-baade og perlende Tu-borg, medens Haanden viljeløs samlede Mammon fra de thedrikkende rødhovede Barbarer.

Tsching-Tsching. Plum-Bud-ding.

Saa kom han til Engel-land, og bode bag en skarlagenfarvet Dør, og drak fin The hos fine Mandariner. Men fra Vagttrommens første Slag, til den røde Skive viger for Aftenen, lagde han Hovedet i Haanden og rynkede Øjenbrynene. »Hvorfor kan jeg ikke ogsaa blive Mandarin? Ved Fo! . . Er jeg ikke Mand for selv at dreje Knapperne?« Saa fløj han over den østlige Mur fra Landet med de tunge Pund til Staden med de rullende Ører.

Tsching la la. Første Knap.

Da han kom til Hovedstaden, gik han op blandt de Sorthovede i Kjøbmændenes Hus, og de klæbede sig til ham som Lim og Harpix. De vare i stor Vaande, græd deres Klæder vaade og brændte Offerpinde — men ikke af Guld; thi Kjøbmanden var karrig, saasom han netop paa den Tid fik Ris. Men Tiet-sjen lindrede dem og gav dem Bank; det var den første Knap. Over den blaa Bro-berg ilede han videre paa sin Vej mod den trettende Himmel. Han udhulede Skovens Bambu og lod de drivende Baade trykke det blaa Vand, og i Vandet lagde han Lænker, som kaldtes Ka-bel-la, og som nær vare bristede, da Søstrene paa Kina-Kullen gjorde skæve Øjne. Men den store Mandarin Fi-Ga-Ro i de rødhovede Evropæeres Hovedstad: Pa-Ris, bandt dem sammen igjen. Da stiftede han det forenede Bjergnings-Kompagni med svitzede Sukkertoppe til Fanemærke, og alle de Sorthovede slog paa Guldbækkener af Glæde; thi nu saa de, at han var af fint Ka-o-lin.

Tsching va la. Anden Knap.

Saa byggede han Pagoder, nogle af Sukker, andre af Marmor. Til Hulebeboerne paa Markerne sendte han fnysende Dampheste, mens de græd som de var pidskede, og Pidsken rejste sig paa Hovedet af Forfærdelse; saa tog de hjemmefra i tætte Skarer, ligervis de flyvende Mandarinænder, og slog sig ned i et Land, der kaldes »Folkething la la«. Men den klare Tuborg perlede fra vor ældre Broders Hjærne; da saa Barbarerne, at han havde »Sprit«, og de fulgte hans Spor ligefra det mægtige Rige »Slukefter« til Smørrebrøds-Papirernes Paradis, det vellugtende »Rund-delen«.

Tsching Tsching la la la. Bim-me-lim.

Saa kom den store Dag, da den ene af de 10 Skjalde ridsede hans Levnetsløb paa Rispapir og lod det trykke paa alle Blade, baade de røde og de hvide. Og de Sorthovede samlede deres Tanker og Punge forat spise til hans Ære, thi saaledes er det Skik blandt de rødhovede Barbarer. Dog skete det ikke i Kjøbmændenes Pagode, thi dens Forstandere havde en Lever af Kobber og en Galde af Jern og afstod den ikke, men i Engel-lændernes Herberg, thi Tiet-sjen havde 300,000 at afsone. Han trak sin med Slanger og Drager broderede Gallaklædning paa og tog et Bælte af Jaspis om Livet. En stor Skare af Embedsmænd og Officerer ledsagede ham. Lys, prydede med Blomster, brændte klart, Bæknerne klang og i Gaderne blev ombaaret brogede Flag. . . . .

Endnu ender ikke Historien om den blomstrende Mandarin.

Smaatræk om Tietgen.

Vi meddele nedenfor nogle Smaatræk, som vi har laant af det i Anledning af Jæbilæet udkomne Værk: „Tietgens Liv og Gjerning". Slige Værker ere altid overordentlig interessante, da det jo f. Ex. virkelig er belærende at faa at vide, hvilket Handske-Nummer en stor Mand har brugt, eller bidrager til at give En det rette Syn paa en bekjendt Storhed, naar man erfarer, hvor stærke Briller han pleiede at gaa med. Dette Værk opfylder i saa Henseende alle rimelige Fordringer, idet man baade vil finde det Telegraftov, der som en rød Traad gik igjennem Tietgens Liv, og tillige vil se, at denne Mand ved alle Lejligheder var i Besiddelse af en Mængde Sprit.

Som Bevis paa, at Tietgen allerede meget tidlig røbede sit store Handelstalent, kan følgende lille Historie fra hans Skolegang anføres.

Læreren spurgte ham en Gang: »Sig mig, lille Tietgen, naar du i Dag faar 10 Kroner, og i Morgen faar 7 til, hvor mange har du saa?« — »19«, svarede Tietgen uden Betænkning. — »Det er galt! Du har jo kun 17«. — »Ja, men jeg regnede Renten med!«

En Gang havde Tietgen, som den Gang var Nr. 1 i Kjøbenhavns Handelsskole, ttlligemed en Del Kammerater sammensvoret sig om at gjennembanke en fælles Kammerat, der gik under Navn af »Baronen«, og som var Tietgen en slem Konkurrent til Duxepladsen; de gjorde det saa grundigt, at »Baronen« næsten ikke kunde rejse sig igjen, men tilsidst lykkedes det dog at faa ham paa Benene. Da Tietgen i denne Anledning skulde staa offenlig Skoleret, nedlagde han Protest herimod ved at sige, at det ikke vedkom Offentligheden, da det var privat Bank.

Da Tietgen en Gang som ungt Menneske blev spurgt om, hvilken Blomst han syntes bedst om, svarede han: »Kabeleje!« Den Gang tænkte Ingen paa, at han en Gang i Tiden skulde blive Direktør for et af de største Telegrafselskaber og som saadan blive saa stor en Kabel-Ejer.

Tietgen kjendte i Almindelighed ikke til Misundelse; en af de faa Gange, han har vist en lille Svaghed i denne Retning, var, da han hørte, at man kaldte Kvarteret om Boulevarden for »Kvarteret Hansen«. — »Hvorfor«, sagde Tietgen, »viser man denne Mand den Ære at opkalde et helt Kvarter af Byen efter ham? Han har ganske vist bygget mange Huse, og store er de alle, men er den Mand ikke større, der kan faa de største Huse til at vakle og som har styrtet saa mange Smaahuse og reist sig selv et Tempel paa deres Ruin.?«

Vittige Svar havde Tietgen altid paa rede Haand. Da det saaledes en Gang paa Børsen blev ham fortalt, at en bekjendt svær Grosserer, som havde gjennemgaaaet en Brøndkur paa en Maanedstid, havde tabt 20 Pund og som Følge deraf var meget svækket, svarede Tietgen: »Aa hvad, kan han ikke taale det? Jeg tabte en Gang i England paa en Dag 300,000 Pund, men det generede mig slet ikke!«

Den Gang den bekjendte Studekrig udbrød her i Landet, meldte Tietgen, som paa den Tid var Kaptain for »det forenede Dampskibsselskab«, sig i første Linie, den saakaldte Esbjerg-Linie, og han indlagde sig her store Fortjenester ved sin mægtige Transportflaade, der hurtig bemægtigede sig Eneherredømmet paa hele Routen Kjøbenhavn-Newcastle. Disse Fribyttertog, der senere udvidede sig til Jylland, skadede i Særdeleshed Hs. jydske Excellence Skeel, hvis Stilling allerede den Gang var temmelig uholdbar. Da der nu en Gang blev holdt Krigsraad, tillod en Aktionær — saaledes kaldtes de Menige, som Tietgen brugte til Kanonføde, — sig at spørge denne, om det ikke var en fejl Kurs, han styrede. Tietgen, der aldrig kunde taale nogen Modsigelse paa saadanne Generalforsamlinger, navnlig ikke af de Menige, svarede da: »Hold Mund! Lad bare mig beregne Kursen; jeg er ikke saa skeeløjet endda!«

Tietgen var bekjendt for at elske Udflugter; selv om det var aldeles unødvendigt, fandt han stedse paa Udflugter, hvor han kunde. Til at deltage i disse indbød han i Reglen en større Kreds af sine nærmeste Venner og Bekjendte, og det kom ham slet ikke an paa, hvad det kostede ved slige Lejligheder. I Efteraaret 1882 havde han saaledes en Gang inviteret en udvalgt Samling Herrer til en Fornøjelsestur til Lolland. Med sin sædvanlige elskværdige Glemsomhed havde han ikke husket at tage Penge med, og da han efter den flotte Middag skulde betale, opstod der følgende Samtale mellem ham og Opvarteren:

»Jeg har sku ingen Penge, min gode Mand!«

»Men hvor skal jeg da faa mine Penge?«

»Skidt! Lad Aktieselskabet for Sukkerfabrikkerne betale!«

»Jamen al den Vin, De har faaet?«

»Aa, den kan Aktieselskabet for Spritfabrikkerne betale!«

Da han tilsidst vilde forlade Dampskibet, viste det sig, at han ingen Billet havde.

»Ikke andet end det!«, sagde han. »Det forenede Dampskibsselskab kan vel nok give frit Dampskib!«

Dette lille Træk giver ogsaa et karakteristisk Vidnesbyrd om det store Selskabstalent, Tietgen var i Besiddelse af.

En Udflugt.

Det var saa favr en Høstdag alt i det kolde Nord,
Og Solen leged' Tit gjennem Sølverskyens Flor,
Saa kostelig en Snekke fra Axelstad udfor;
Thi Tietgen stod ved Styret og Sarah var om Bord.

De stævnede mod Norden for »Hamlets Grav« at naa.
Det var ham let at finde, hvor Hamlet han laa;
Thi Hamlet hamled' op med hver Helt i mangen Strid,
Som Tietgen hamled' op med vor Børs i denne Tid.

Saa ginge de i Land paa det hellige Sted,
Det gjorde ham let om Hjærtet og Sarah Bernhard med;
Helt helsingør i Ho'det de drak af Kilden der,
Og alle dybt var rørte, men Fallesen især.

Saa droge de tilbage og fandt et dækket Bord,
Hvor man med Appetit gjennem Spisesedlen fo'r.
Der drak man Sarahs Skaal og lod Kursen hjemad staa.
— Den Udflugt var sgu mageløs, det kan de laane paa!

Festmarsch.

I Dag la'er Børsens gode Fe
Ved en Privatbanket sig se,
Hvor Glæden bliver sprudlende
Og stiger, li'esom «Kineserne»;

Der vil med Gaffel og med Ske
Og Vin og Taler flydende
Istemmes af Børsen *in corpore:*
Hurra for «den store Nordiske»!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

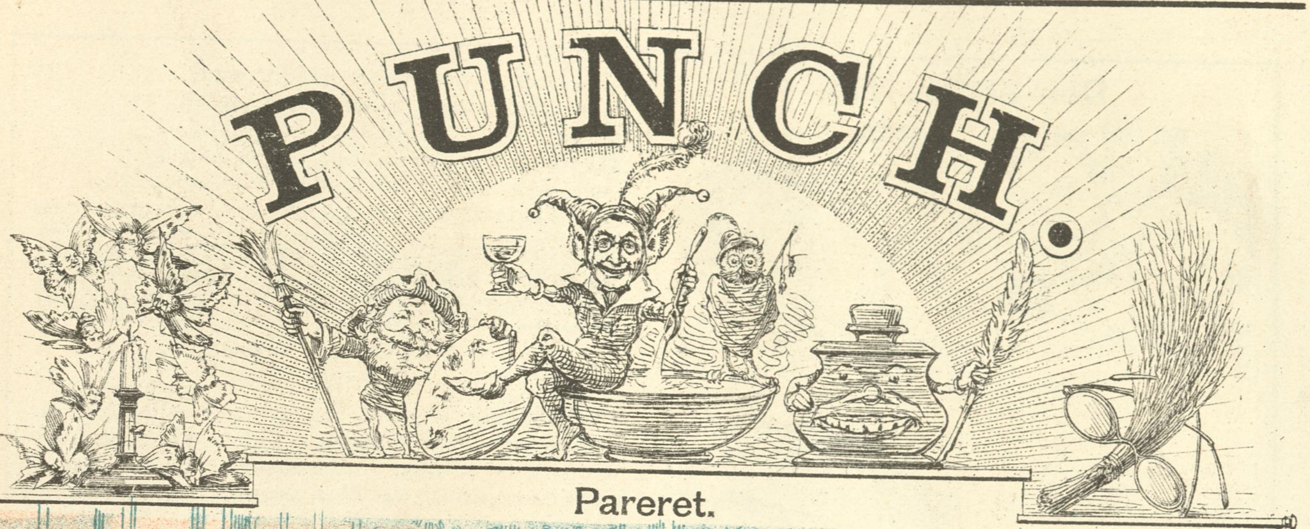

Pareret.

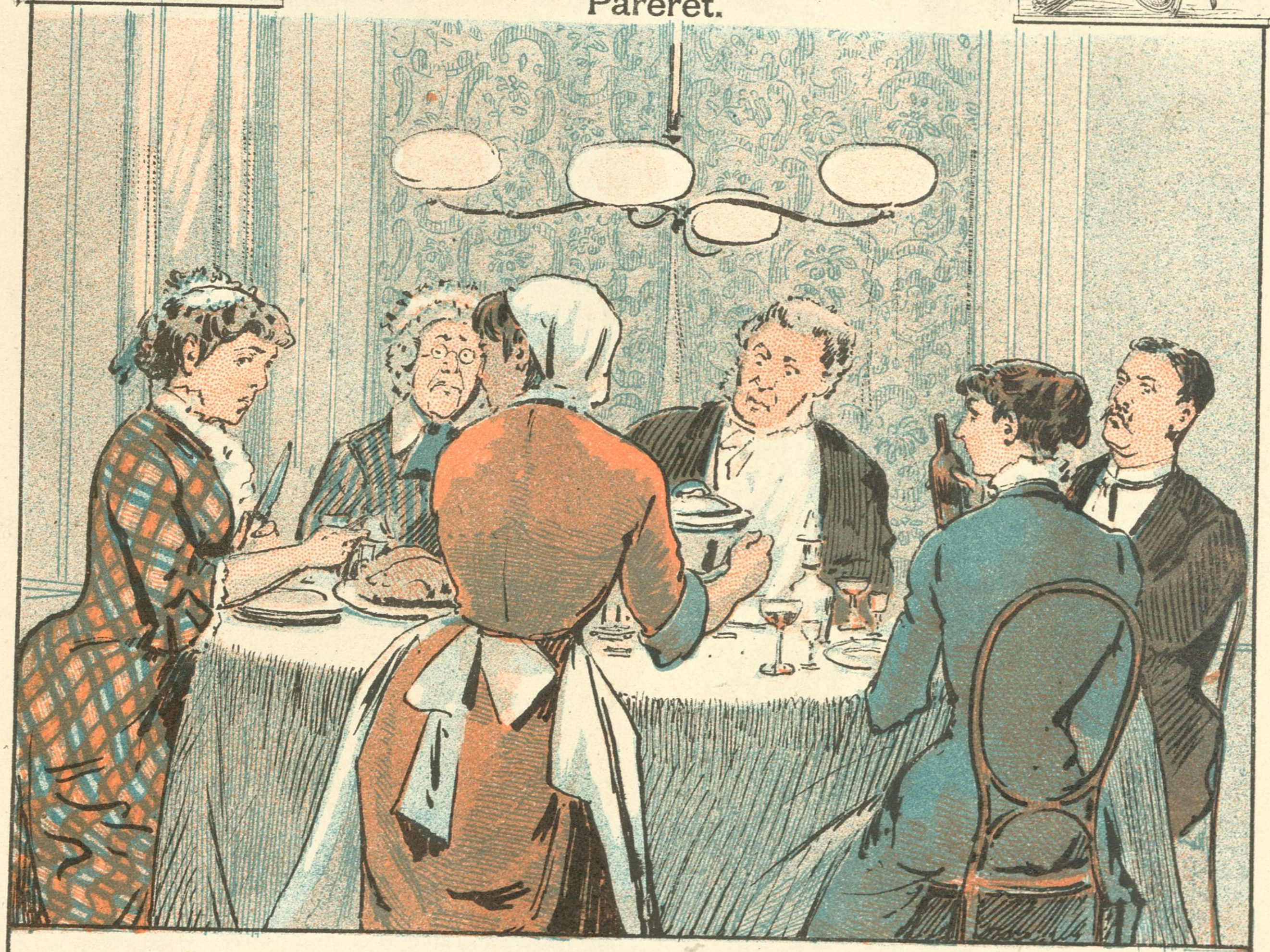

— Men Gud, Stine! Jeg tror, Du har glemt at svide Ænderne?
— Ja, men Fruen plejer jo aldrig van at faa sveden Mad!

Den bedste Tid.

Oktobermaaned kom og svandt,
Hin skjønne Tid, hvor man i Venstres Blade
Som Spalteføde ellers fandt
Mod ESTRUPS Færd en trist Jeremiade;
Paa den slog Førerne sig selv til Riddere,
Naar de var blevne «udsat» indtil videre.

Den haarde Klage førtes frem
Mod ESTRUP, at han Venstres Flid forhaaned
Og sendte neden om og hjem
Vor Rigsdag i dens bedste Arbejdsmaaned.
Sligt gik fra Mund til Mund i Venstrepressen
Og var for TAUBER selv *«gefund'nes Fressen»*.

Nu kom i Aar et Efteraar,
Hvor man ej skiltes ad med et: paa Gjensyn,
Og hvor de folkekaarne gaar
Just ej fra Samlingen af slige Hensyn.
Af deres Arbejdstid er ikke stjaalen
Den mindste Stump; de fik den hel og holden.

I denne travle Arbejdstid
Har Venstre meget flinkt sig vel fornøjet
Og brugt sin velbekjendte Flid
Til at faa MONRAD til at gaa i Tøjet;
Man lod hans Vaabenhvile smukt i Stikken
Og holder sig til Visnepolitikken.

Hvert Forslag, hvert forsonligt Ord,
Der Varsel gav om bedre Forholds Dannelse,
Begravet blev i chresten Jord,
Og der er intet Haab om snar Opstandelse,
Saa Venstres «bedste Tid» Bevis kan give
Paa, at dets Drivkraft stikker i at drive.

Og for endnu en Extrapæl
At slaa i Livet paa Lovgiverfliden
Fik Folkets Ting hjemsendt sig selv
Og har «udsat» sig midt i «Arbejdstiden»:
Af Mangel paa tilstrækkelig Materie
Til Massakrering tog det sig en Ferie.

Dog Folketingets sjældne Flid
Kan gjøre svage Sjæle lidt alvorlige:
Er det dets bedste Arbejdstid,
Hvad vil det saa bestille i den daarlige?
Sæt, den som Prisbelønning da beæres
Med Plads blandt Ting, som uden Savn undværes!

Verdens Gang.

Oktober 1882.

Oktober Maaned har specielt udmærket sig som *Samlingernes* Maaned. Englænderne fremviste deres sejrrige *Vaabensamling* i Kairo ved en glimrende *Revue des deux mondes*, medens heftige Regnskyl, der i Styrke endogsaa overgik Schönheyders Teater-Overrislingsapparater, hjemsøgte Sydevropa og fremkaldte *Ansamlinger* af Vand, som fuldstændig forvandlede flere Lande til gyngende Grund, som man ogsaa kunde se paa det kongelige Teater, hvor Olaf Poulsen blev slemt medtagen paa Grund af sit Maskepi med en — efter *Sagsavisens* Mening — af vore største Forfattere. I Frankrig excellerede man i revolutionære *Forsamlinger*, hvoraf flere endogsaa endte med et lille Knald, og det samme gjælder om Italien, hvor der optraadte en ny Slags Dentister, de saakaldte Irredentister, der vilde stille Tandsmerter med Dynamit; som Følge heraf saa det en Tidlang temmelig triest ud mellem Italien og Østerrig. Desuden truede Frankrig med at *samle* en uhyre Magt, idet der blev stillet Forslag om at bemægtige sig Kongofloden, hvorved den interessante Konstellation vilde fremkomme, at en Stat paa en Gang var Republik og Kongodømme.

Ogsaa i Indlandet florerede *Samlingerne*. Af størst Interesse her i Byen var den indiske *Samling*, af mindre *Samlingerne* paa Uttersløv Mark, af allermindst Rigsdags*samlingen*; endvidere tiltrak sig Opmærksomheden *Indsamlingerne* af Sølvtøj til Islænderne og af Kobbertøj til Marmorkirken. Af private *Samlinger* kan fremhæves: Borgermester Ehlers' *Konkyliesamling* fra Byens Vandværk, Professor Hoibechs interessante *Oblatsamling* fra Valgmandsvalget og *Generalforsamlingerne* i det tydske Kreaturforsikringsselskab Union, hvor samtlige Dyrlæger arbejdede løs paa Bestyrelsen med flere Hestes Kraft. Til sidst bemærke vi, at den store Sæsonist Hohlenberg gik aldeles fra *Samlingen* over at have faaet en Konkurrent i et Teaterblad, samt at Minister Skeel i Slutningen af Maaneden samlede sig sammen og tillod Svenskerne at slaa til Tyren paa Kalkbrænderiet.

Maaneden bragte Hundredeaarsdagen for Sten Blichers Fødselsdag, og denne Dag blev feiret

med usædvanlig Pomp og Pragt. „Ak, hvor forandret!" Da Digteren levede, havde han neppe Brød til sig og sine, nu sætter man Mindestene *en masse* for ham; man kommer til at tænke paa: „Jeg bad om Brød, og I giver mig Stene!" — „Illustreret Tidende" gjorde et helt Nummer til en Mindesten Blicher, og da dette slog svært an, sang Forlæggerne i Kor:

»Det kan vi
Netop li'e
Dette Blicherslageri!»

Desforuden fejrede man i Hovedstaden Flyttedagen med en endogsaa usædvanlig storartet kunstnerisk Udsmykning af Staden, der forvandlede alle Torve og Stræder til Halmtorve og Halmstræder; men der var ogsaa Grund til det, for Jøsses, hvor der var Flyttedagssjov i Aar! Den store Holger Drachmann vendte Ryggen til Trinitatis Kirkeplads og slog sig ned helt ude til Venstre i Norgesgade, Biskop Monrad gjorde kun en kort Visit i Fredensgade, saa flyttede han over til Klammerivejen, men Tauber blev ved at flytte fra Slagelse til Kjøbenhavn og fra Kjøbenhavn til Slagelse; Minister Skeel opgav sit Eneboerliv paa Kvægtorvet og tog foreløbigt Ophold i de Fattiges Dyrehave paa Kalkbrænderiet, og den ordknappe Assessor Madvig forlod Universitetet og slog sig ned paa Børsen, hvor han blev Fuldmægtig for Firmaet Levy & Klein. Det store udenlandske Panorama aabnede sit Pavlun under særdeles gode Udsigter i Jernbanegade, og samme Steds indtog M. V. Brun sin Plads i Dagmarteatret, foreløbig dog ikke som Direktør, men kun som Forfatter paa en Gibsmedaillon blandt flere andre fremragende Dramatikere, thi hvor Godtfolk er, kommer Godtfolk til. Kunsthandler Ernst Bojesen flyttede ind i en ny Butik i Nygade, og det var lige saa godt som en amerikansk Flyttedag, men uden dennes sædvanlige Humbug og Reklame; Folk stod udenfor Vinduerne og sang:

»Det er Bojesen, der staar i Nummer atten
I den nye Gade i den nye Butik.»

Ogsaa Stentrykker Ferslew aabnede en ny Butik, idet han til sine mange Geschæfter ved Stranden føjede en særdeles elegant Herreekviperingshandel for Skuespillere med d'Hrr. Bang & Bjerring som Tilskjærere; det vides ikke, hvor vidt det Rygte var sandt, som sagde, at Brandvæsenets nye Hovedbedækninger ogsaa udgik fra dette Etablissement; imidlertid er det vist, at Brandvæsenet fik saadanne, som om det ikke allerede havde faaet Nok paa Hovedet. Endelig gjorde Lønholt et Forsøg paa at flytte, da han ikke var tilfreds med sin Lejlighed paa Gammeltorv; han kom dog ikke ret langt, da han blev angreben af Tømmermænd under Vejs.

Nervøse Folk.

Mel: I Paris man har det saa inderlig godt. — —

Vi lever, som man si'er, i en Overgangstid,
Hvor slet Ingen spørger om Viden og Vid,
Hvor Løsenet er »arbejde», — uh, sikket Slid! —
Hvor al Ting er Pinsel og Strid.
De tror maaske. at Verden er frygtelig rar,
Og at det er rart, at De har, hvad De har?
At Maven den er god og Humøret er fint?
Jo vist! — Nej, De er skam forpint.
Hvad sa'e ej Herman Bang, da han skrev om *Flaubert* —
Og at han har Erfaring, det véd da Enhver —:
Naar De tror, De er glad eller mild eller bøs,
Er De bare forpint og nervøs!
For »Tiden» den er saa nervøs.

Naar »Realismen» midt i sin rastløse Il
Har glemt. der er Noget, man kalder et Smil;
Naar Cantor leger Bøh-Mand i ubunden Stil
Og hvæsser sin groveste Fil;
Naar Nutids-Poesiens Refrain er »øf! øf!»
Naar Alt, hvad der flyver lidt højt, skal ha' Børst,
Naar aldrig man saa meget som spiser en Bøf
Uden 2 Gange »Sjælekamp» først;
Og naar Herman han fedter med fedtede Klæ'er,
Naar med Fedt han la'er trykke lidt Pjank om »Flaubert»,
Ja, saa smiler De fedtet — men la' ham gaa løs,
For han er saa gru'lig nervøs!
Og »Tiden» den er jo nervøs.

Henresches er forpint, — men det er nok kuns,
Fordi han bli'er tegnet saa ækelt i »Puns»,
Og Brandes er forpint — af Venskabets Os,
Naar han af Henresches faar Ros.
Og Secher er forpint — ja, bliv ej perplex
Han maa følge Trit, naar han tripper i Flok!
Og saa de stakkels Kunstnere — de er nu ex
Officio forpinte *en bloc*:
At kopiere Hr. Schandorph er slet ikke pænt,
At kopiere Hr. Bang, det er rent ud gement,
Men kopierer man Chefen — ja, saa bli'er der grint,
For saa er man bare forpint!
Og Olaf er rædsom forpint.

Hvor findes vel en Troldmand, der er saa riæl,
At han vil forløse de Sejgpintes Sjæl
Og lære dem — blot én Gang at le af sig sel',
Saa lér de sig sikkert ihjel!
Borchsenius, der kæmper for Søvnens Ide,
Sanct Georg. der selv sætter Drachmann en Bête,
De lukkede Fortællinger ved **N. I. B.** —
Er alt sammen Nervøsitet!
Snart maa hele Partiets Olymp — det er grovt! —
Døbes om til et Nervebundtmager-Loft.
Men nu tørrer jeg Pennen og byder Adjøs,
For ellers bli'er Læseren nervøs! — —
Moral: O vær ikke nervøs!

Betænksom Kvinde.

— Hør Mowr! Ka Do et slaut jæn a æ Kywlinger. A ku ha Løst te en Bej Kydma!
— Nej bette Faar, de kan A et. A haar knap aa nap Kywlinger te Di Begrawelsesgild'.

Betænksom Mand.

Første: Ded var sgu dejlig Kaffe, vi fik i Nyborre!
Anden: Ja, ded var' ed liegodt, men hvorfor drak Du itte din i Nyborre.
Tredie: Næ! Hvis jeg nu var bleven søsyg paa Vejen, saa var jo de 35 Øre gaaet li'e i Vasken!

Republikken leve!

Lad enhver forsagt og pjaltet
Højremand fortælle blot,
At et Land bli'er slet forvaltet,
Naar det Republik har faa't,
Denne giver os dog alt det
Bedste — efter Bajers Ord, —
Og han har saa tidt fortalt det,
At han sagtens selv det tror.

Man i Frankrig jo kan spore
Hvordan hermed det er fat,
Thi Reformer, der er store,
Bringes daglig i Debat;
Ud af hver en Samfundspore
Siver Fremskridt spandevis,
Saa Paris ret *con amore*
Er et bajersk Paradis.

Der i tolv Aar man fornøjet
Leved' med sin Republik,
Og bestandig man for Øjet
Mageløse Fremskridt fik,
Saa vor Magistrat kan Tøjet
Gjerne ta'e: til Kort den kom
Og er bleven overfløjet
I at døbe Gader om.

Jo, Alverden kan forlade
Sig paa Republikken frit,
Hvis til Skytspatron den ha'de
Ej en vis St. Dynamit,
Og kom Bajer selv for Skade
Og blev sprængt i Luften hist,
Muligt i en anden Gade
Faldt han ned som — Royalist.

Dog bør slige Bagateller
Ikke skræmme dem i Nord,
Der paa »*Republique*, eller
Det gemene Bedste» tror!
Om Princippet det kun gjælder;
Skidt med Folkeaand og Krop!
Og naar Bogøs Trone hælder,
Kan man altid raabe: Stop!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder hvor De dog vist har længtes efter mig, men jeg har ved Gud ikke kunnet komme, for vi har været efteraarsforkølede alle sammen og havt saadan en Snue at Lommetørklæderne ikke slog til, og vi maatte hver have et Lagen hængende i et Hjørne af Stuen til at pudse Næsen i, og det var jo meget ubehageligt men økonomisk, fordi der var Ingen af os der kunde hverken lugte eller smage alligevel, saa jeg gav dem ikke andet end Vandgrød og Plukfisk, hvad der jo nok var drøjt for Sørensen der var den eneste der endnu var ved sine fulde fem og han klagede sig jammerlig over at han havde sat to Pund af paa Vægten i den Uge vi havde det værst, men saa fik han jo Oprejsning i Lørdags ved Menyen for Tietgen, og jeg tror nok Sørensen har været Mand for at opfylde sin Borgerpligt ved den Svir, saa forsulten som han var, da han gik hjemmefra og det kostede jo Noget, men det er Sørensen nu aldrig bange for, og han maatte jo aldeles nødvendig være med, for er der Nogen, der har været med fra Først af saa er det skam Sørensen, og der er ikke den Ting, Tietgen har fundet paa, som han ikke har havt Axier i og sat til paa det alt sammen, firetusind paa Telegrafer og ottetusind paa Sukker og sextusind paa Tuborg i Begyndelsen, men det er jo Sørensens egen Skyld, at han ikke har set sig for, saadan som da Privatbankens Reservefong røg og Sørensen blev saa altereret, at han gik hen og solgte Axier for det Halve og mistede syttentusinde Kroner som skulde have været Petrines Medgift og jeg tror nok det var derfor Løjtnant Svane trak sig tilbage, men hvem tænker paa saadan Noget, nu alle Bladene siger vi skal være glade over Tietgen, og jeg har altid sagt at han var lige saa stor som Gedalia skjønt han ikke er Baron og mangler det tragiske i Enden, men som jo kan komme endnu. Og hvad Petrines Medgift angaar saa har vi givet hende en rigtig fengfeng Opdragelse i alle mulige Videnskaber i Stedet for, som nok skal være hende til Gavn i Fremtiden, men nu Sørensens Gane er bleven saa forvænt, saa han gjør Skrue mod Vandgrøden, saa har vi tænkt, at det var bedst Petrine kom i Kogeskole enten hos Fru Fibiger eller Frøken Zahle for hun er nu en Gang mere i Velten og der kommer Blomsten af Kjøbenhavns kvindelige Ungdom, og vi har faaet hendes Meny, som jo ogsaa lyder meget tiltrækkende, nu skal De bare høre Fru Schrøder, for skjønt De ingen Datter har, og jeg nok véd De ikke kan overkomme at lade Deres Nijæse, den lille rødhaarede, gaa saadan dyre Steder, saa kan det maaske ingteressere Dem for Sagens Skyld som man siger, og nu skal De bare høre hvad de skal lære der. Først er der den praktiske Side af Undervisningen, daglig Madlavning, saadan som Vandgrød, Bankekjød, og saa er der Luxusretterne, det er forloren Skildpadde naturligvis, og Forskæring, hvad Petrine nok kan trænge til for hver Gang hun har villet sy en ny Kjole selv har hun forskaaren Nederdelen. Saa faar de desuden grundig Undervisning i Kjendskab til Kjødvarer saa de ikke gaar hen og kjøber Skank naar de vil have Mørbrad, og til Indkjøb af Kjød som jeg ikke véd, hvordan skal gaa for sig men jeg tænker de skal gaa rundt i Slagterboderne med Frøken Zahle selv i Spidsen og lære at snakke med Slagterne og saa maa de vist tillige læse i Schandorfs Romaner for at have de rigtige Vendinger paa rede Haand. Og saa skal de lære at skure og vaske op og Lørdagspligten og fransk Strygning. Den teoretiske Side vil omfatte Ernærings- og Fordøjelseslære og lidt Køkkenkemi, saa jeg tænker vi kan spare Doktor, for naar Petrine lærer Fordøjelseslære maa hun jo i Regelen kunne sige hvad der er i Vejen. Og alt det faar man for 75 Kroner og gratis i Syltetiden, og saa faar de unge Damer selv Lov til at sælge den Mad, de har lavet, saa det bliver lige saa godt som at staa i Bazar og kan godt føre til Forlovelse, naar man har lidt Held med sig. Men jeg tror alligevel ikke, jeg havde faaet Petrine til det, hvis det ikke havde været for Slutningsanmærkningen i Programmet, hvor der staar, at Eleven skal møde i en tarvelig Morgendragt medbringende hvide Køkkenforklæder efter en bestemt Model og nyeste Udgave (1880) af Mangors Kogebog. Men Kniv i Kjæde og en lille Kappe faas paa Skolen. Og det sagde Petrine var der Stil i og naar der bare er Stil i en Ting, saa kan man være vis paa den duer. Saa nu har vi havt to Syjomfruer siddende for at faa den tarvelige Morgenkjole rigtig fix og De kan tro søde Fru Schrøder, at det hvide Forklæde klæder hende og Gud De har vel ikke noget Kobbertøj søde Fru Schrøder for jeg er jo ude og samle ind til Tietgen. Nej det kunde jeg nok tænke, at De havde skilt Dem af med det, men nu maa jeg hen til Juliane, for jeg véd hun har en Buddingeform, og den skal hun ud med, og lille Ambrosius har fem gamle Kobbertoskillinger, Sørensen en Gang har givet ham, og naar jeg giver 25 Øre i Grisen i Stedet for saa er det da 25 Procent Barnet tjener. Saa nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

En Frigængers Anskuelser.

Gyngende Grund. Det var rigtignok en Himmerigs-Mundfuld og en Lækker-Bidsken for alle os der har Syn for det Folkelige og Ny-Aars-Gryet i gamle Danmark at se, saadan vor egen lille Dokter kunde hegle de Nasjonal-Liberale læsterlig igjennem, som han gjorde med denne hersens Aaløv. Der var flere af os heroppe, som ikke var saa opvakte, og de kunde ikke lugte Lunten, men trode Dokteren mente, at den Frase-Mager og Skraal-Hals af en Blad-Skriver skulde være en af vore Egne. Men saadan en Luren-Drejer, der gaar til Gjæste-Bud hos Højre-Mænd og gjør Hane-Ben til Etatsraaders Ægte-Hustruer, det kan da ethvert lille Barn begribe, kan ikke være en Folke-Mand med danskt Hjærte-Lav, men en latinsk Penne-Slikker, hvis gode danske Sind er gaaet til Rotterne af al det uden-vælske Drage-Edder og Forgift, han har tyllet i sig. Og først var jeg ligesaa tykhodet som de Andre og trode, det skulde være Hørup oppe fra Morgen-Bladet, for Berg kunde jeg jo nok se paa Skabelonen, det kunde ikke være, og Brandes selv ligesaadanne. Og det var, fordi jeg syntes, jeg saa Skandrup gaa deroppe ganske grangiveligen, og han veed jeg da nok hører ikke hjemme andre Steder. Men saa spurgte jeg selv Dokteren, som jo er Skandrups Hjærtens-Ven og Fost-Fætter, fordi de har ikke saa meget Familieskab, at de kan være Fost-Brødre, og han sagde, at det var ikke Skandrup selv, men En, der hedder Povelsen ligesom Berg, og han havde faaet Lov at gebærde sig som Skandrup for Grine-Bidernes Skyld, fordi Folk ellers let kunde tage sig en Visse-Lulle-Tur over Stykket. Men jeg hævder, at selv om den Povelsen kan have Lov at gjøre Grin med kongelige Embedsmænd, om de saa har Nøgle paa Bagen, saa er det reakSjonært at drive Uglspil-Streger med en Mand, som vi bevilger tusind Kroner om Aaret som danskt Folke-Stue-Skjald og Karle-Kammer-Sanger, og enten vil jeg selv stille en Forespørgsel til Ministeren om det eller faa Biskoppen, som er saadan en herlig Mand til den Slags Løjer og Lang-Kaal, til det. Og maaske lægger Skandrup selv en halv Snes Sager an imod Povelsen, en for hver Scene, saa han kan faa sit Fidt. Men hvem Etatsraaden, der gaar og fisler om i Krogene og vil paa Taburetten, skal være, det behøver man da ikke nogen Katekismus til at forstaa. Og det kan nok være, vi tog os et lunt Grin, da han bliver aalet alligevel. Og Wæd derkink, som er en Spas-Mager, sagde, det var ikke saa underligt, Kalk blev pudset af. Og den Vittighed har vi let længe af i Snaps-Tinget. Men det var da et Svine-Held, at Etatsraadinden var saadan en Dane-Kvinde, at hun ikke lod sig forlokke, men viste ham Aaløv Vinter-Vejen, ligesom i Drakmands Stykke, og han kunde slikke Fingrene efter Fruen og maatte nøjes med Datteren, som saa gjæv nok ud, men ellers var et Faare-Hoved, som han kunde faa til at løbe med Lim-Stangen og binde hende paa Ærmet, at det var i Tugt og Ære og det bare Venskab, dette hersens med Sted-Moderen, og det trode det lille Kyllinge-Hoved Alt sammen. Ja de Nasjonal-Liberale er jo nok nogle aller-Helvedes Karle, men saa drevne som han Aaløv til at stikke En ud, er da Gud ske Lov de færreste, for hvad skulde der ellers blive af os. Men hvorfor Dokteren ikke har lagt et godt Ord ind for Kvæg-sygen og Monrads ingterkomenalske Lov, naar han dog nævner dem i Stykket, det veed jeg da rigtig nok ikke. Men Dokteren er jo udspekeleret, saa der stikker nok noget bagved. Krabbe har jo ellers ondt med at stille os til Freds, fordi at vi vil jo alle derhen de Aftener, Eedvards Komedie spilles, men nu forærer han vel nok Bogen til Rigsdagens Bog-Samling, saa kan vi faa den til at læse højt for hinanden i Hær-Udvalget og i Lønnings-Udvalget. Saa gaar Tiden med det. For det kniber ellers med at faa den slaaet ihjel, nu vi ingen Ting maa bestille. Og jeg er glad ved min Drammetorgi, som det hedder, for de Andre er tidt nær ved at gabe Kjæve-Benene af Led. Og det er Ministeriets Skyld Alt sammen.

Romanze.

Mel: af »Lazarilla«.

Ak hvilken Skæbne har ramt os Danske!
Imellem os og Spaniolen har
Sig rejst en Væg nu, en af de spanske,
Da »spansk« kun Nej vi dem gav til Svar.
De vilde skænske os Druesaft,
Saa billig, som vi den ej før har haft.
Om spanske Druer,
Om spanske Fluer
Saa sødt det klang som fra en Guitar.

Men hvilken Vismand kan vel udgranske,
Hvorfor vi svarede: Hus forbi!
Jeg véd det ikke; jeg tænker, kanske
Alligevel der er Noget i.
Maaske man mente, at altfor frit
Vi ødsled' med vores danske Sprit,
Og det er ganske
Vist svært og vanske-
ligt at faa nok af den Vare tidt.

Men skal vel derfor den danske Lære-
stand Spanskrør savne til Drengebag,
Og skal vi selv vore Klipfisk tære,
Selv naar det ikke er Fastedag.
Sligt taaler ikke den danske Mand,
Men dristig kaster sin Handske han.
Naar man ham tirrer
Spanskgrønt sig irrer
Selv Tietgens nyslaaede Kobbertag.

Ja Tid det er nu at slaa paa Tromme:
Hvor skal vi hen med vort Kalveskind?
Skal vi blot øse ud af vor Lomme
Og ej en Gang faa det Halve ind?
Skal Tolden øde de Danskes Kaar?
Og skal vi klippes som spanske Faar?
Sherry, Madeira,
Vi faar ej mer a',
Kun egen Gift ta'er vi alle ind.

O I, som styrer vor Handelsskude,
Der nys sprang Læk i den spanske Sø!
Er Alt forbi nu og Visen ude?
Skal Sprittens Flammer i Asken dø?
I vaaged snildt over danske Øg,
Se nu lidt mildt til de spanske Løg!
Og vær ej Gniere!
Men lad dem spire
Og sætte Blomster, men ej gaa i Frø!

Spansk Vind.

I det katolske Spanien og det dito Ledreborg
Man volder vor brave Udenrigsminister en hel Del Sorg:
Hist vil man ha'e toldfri Fastemad og her toldfri Desert:
At gjøre begge to tilpas, er grumme, grumme svært.

Men heldigvis dog en Middelvej man altid kan slaa ind paa:
At støde for Ho'det dem begge to, er let nok at lægge Vind paa.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 16. November. Nr. 46.

PUNCH.

Tillavningen er det værste.

— Nej, véd Du hvad, SØRENSEN! Skal PETRINE møde i Husholdnings-Skolen hos Frøken ZAHLE selv et helt Kvartal i en tarvelig Morgenkjole, saa maa hun da, ved Gud, have mindst et Dusin at skifte med.

Vore Kommunarder.

Paa Christiansborg, hvor Folkets Blomst har sat
Sig for, at alt skal visne *„ohne weiter“*
Og derfor al Forhandling og Debat
Gjort til en Hoben ørkesløse Fejder,
Har paa en stor Reform man taget fat
Og med Udførlighed den bearbejder:
Med udelt Interesse man omfatter
Projektet med de kommunale Skatter.

MONRAD som Skattelovens Bedstefa'r
Og FALBE-HANSEN som dens Bedstemoder
Udvikler, hvilke mageløse Goder
Man af den ny Beskatningsmaade har,
Samt hvilke splinternye Velstandsfloder
Den til de kommunale Kasser bar,
Saa næppe Magistratens mindste FENGER
Til store Laan i lange Tider trænger.

I Skat han sætter hele Folkemassen,
Hvor meget eller lidt saa hver erhverver,
Saa der vil næppe blive Brug for Gassen
Til Lindring af Finansborgmestres Nerver;
Ja Folk, der slaa paa Landevejen Skjærver,
Skal ogsaa gi'e en Skjærv til Fattigkassen;
Til Gjengjæld skal saa Ladegaardens Lemmer
Ved Byraadsvalg ha'e Lov at afgi'e Stemmer.

Uproduktive Kapitaler maa
Naturligvis som andre Ting beskattes;
Kan af en Statue man intet faa,
Bør sligt som Tab af Ejeren erstattes;
Thi hos en slig kan Mønt umulig fattes!
— Ja, hvad kan Folk dog ikke hitte paa?
For at Kommunerne skal kapre mer Skat,
Opgraver de den zahlige Klavérskat.

Og det Projekt er MONRADS Ideal,
Og store Følger tør han af det vente,
Saa af sin Kapitalskat Kapital
Han slaar, som uden Tvivl vil trække Rente
Hos hver en Kjældermand, der har *in mente*
En Gang at overstemme første Sal
Samt af og til en ledig Kvistetage
At kunne glæde med Ministergage.

Punch drømmer.

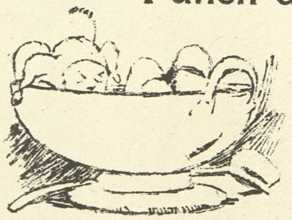

Nede paa første Sal var der En, der spiliede Klaver, Melodier af »Lykkebarnet« naturligvis. Vedkommendes Flid overstraalede langt Evnernes Lidenhed. I hvert Fald var det sex og firsindstyvende Gang, *Punchs* Øre opfattede Tonerne af »Jeg tror paa onde Aander, Han tror paa Aander —« uden at Komponistens Aand endnu var faren i Fingrene paa Tangentpineren. Næst et Foredrag af Frede Bojsen om interkommunal Beskatning gives der ikke stærkere Bedøvelsesmiddel end fjerne Klavertorturer, og inden Førstesaleren for syv og firsindstyvende Gang havde ladet sit Instrument udklimpre denne spiritistiske Trosformular, faldt *Punch's* Øjelaag til, og han sov blidelig ind.

Men selv i Drømme kunde det musikalske Troldvæsen ikke lade ham i Ro. Først drømte *Punch*, at det gik ham ligesom den trettenaarige Pige i Spøgelsehuset. Hvor han gik og stod, var der stadig nogle »smaa Sorte« efter ham. De pegede Fingre ad ham, rakte smaa glorøde Tunger og gjorde lang Næse. Det sidste behøvedes egenlig ikke, de var lange nok i Forvejen. *Punch* ignorerede foreløbig det Hele, men til sidst blev det altfor galt. De gav sig til at kaste Sager i Hovedet paa ham. Seks og tyve Sager havde de smaa Sorte, rigtig nok uden at ramme ham, kylet ind ad hans Vinduer, og han havde paa Fornemmelsen, at flere vilde følge efter. Saa tog *Punch* Hat og Stok og forlod sit Hjem i det Haab, at Spøgeriet lige som Kattene vilde holde sig til Huset. Det lod dog ikke til det, thi helt ud paa Gaden fulgte de smaa Sorte ham. Men derude havde de ingen Magt, vidste *Punch*, og da han truede ad dem med Stokken, forsvandt ogsaa alle de væmmelige smaa Sorte. Nogle løb op i Badstustræde, andre ad Trinitatis til, medens *Punch* triumferende fortsatte sin Vej lige ud ad Slotspladsen til. Det var for Resten slet ikke hyggeligt, Vinden hylede om Hjørnerne, Uglerne tudede, Klokken slog tolv, og løjerlige tunge Vogne, omkredsede af hoppende Lygtemænd, rullede gjennem Gaderne. Oppe paa Christiansborg skinnede der Lys fra alle Vinduerne.

»Gud bevares, hvor de Folkekaarne maa have travlt,« tænkte *Punch*. »Vil man se rigtig til, sidder de nu oven i Kjøbet og visner i et Aftenmøde. Det maa jeg op og se.«

Han gik op i Folketinget. Paa Trappen mødte han to Rigsdagsmænd uden Hoved. Det var nu ikke saa forskrækkeligt, for det havde *Punch* set før, saa han gik videre uden at lade sig anfægte. Men, da han kom ind i Salen, mødte der ham et løjerligt Syn. Alle Bordene og Stolene var ryddede til Side, og Væggene var behængte med sorte Tæpper, paa hvilke Grundlovs-Paragrafferne var indsyede med Guldsting. Midt i Salen stod en uhyre Kobberkjedel, saadan en som Meldahl vilde slikke sine Fingre efter, og spilkogte. Blaa og røde Flammer steg op af den sydende Kjedel. Ved Siden af den stod en Mand i en lang Talar og satte Boller paa Heksesuppen. *Punch* troede først, det var Troldmanden fra Tivoli; men ved nærmere Eftersyn opdagede han, at det var Biskop Monrad. Nysgjerrig listede han sig videre. Monrad stak Skeen i Bolledejgen og kastede en Bolle i Gryden. Da var det, som om der klang

milde Orgeltoner i Luften. Op af Kjedlen hævede sig en Skikkelse i skinnende hvidt Gevandt med en Oliegren i Haanden. Den straalede og lyste. *Treuga dei* stod skrevet paa Panden. Det varede et Sekund, saa forsvandt den. Hans Højærværdighed satte en ny Bolle paa Suppen, og op af Kjedlen hævede sig en vadmelsklædt Bondemand med en Mistillidsadresse i den ene Haand og Grundlovens Paragraf 49 i den anden. Han var Invalid, men det gjorde ikke Noget, for han saa kradsbørstig nok ud alligevel. Og *Punch* forstod, at det var den enbenede Parlamentarisme. Saa forduftede han, og Bispen satte den tredie Bolle paa. Sikken en Alarm der blev! Det brølede i Kjedlen som fra titusinde svenske Okselunger,, og op af den sydende, brusende Damp steg Radikalismen, klædt i Nationaldragt. Frakken bestod af lutter Morgenblade, Bukserne af Daxaviser. Paa Hovedet havde han en rød Bispehue og i Haanden et Flag, hvorpaa der stod Forslag til Beslutning. Han svingede Fanen, og nok en Gang lød det vældige Oksebrøl. »Nu bliver det til Alvor«, tænkte *Punch*, men det blev ikke til Alvor. Fyren opløste sig ganske stilfærdig i Taage, efterladende en svag meleret Duft af Gjødning, Fraseopkog og Hvidløg. Saa stak Monrad den fjerde Bolle paa. Denne Gang var det en velklædt Mand med Silkehat, forbindtligt Smil om Munden, en gul Skattebillet i Haanden.

»Fy for Allandsens Ulykke!« tænkte *Punch*; »det er jo min Rodemester. Ham vilde jeg nødig møde.«

Men Rodemesteren med den interkommunale Skattebillet blev til Røg ligesom alt det andet. Biskoppen saa sig forsigtig om, saa tog han den femte Bolle paa Skeen.

»Mon det bliver noget af den samme Surdejg?« tænkte *Punch*, medens Monrad sagte og omhyggelig stak Bollen paa Suppen. Det varede nogen Tid. Det kogte og boblede saa underlig i Kjedlen, det lød, som om der hviskedes og tiskedes i alle Kroge.

»Hvad i al Verden kan det være?« tænkte *Punch*. I det Samme begyndte to Skikkelser langsomt at komme til Syne; men Dampen og Taagen var saa stærk, at *Punch* havde ondt ved at skjelne Trækkene. Nysgjærrigheden løb af med ham, nærmere og nærmere listede han sig.. Paa én Gang skiltes Dampene, og han saa — Estrup og Monrad omfavnende hinanden.

»Ih du almægtige Falkman-Petersen!« udbrød *Punch* ganske højt. I det samme blev Biskoppen ham vaer. Med en lynsnar Bevægelse svang han Trylleskeen over Hovedet. I et Nu brød fra alle Kroge en talløs Hær af rasende Venstremænd frem, for at gribe *Punch*. De tog ham i Kraven, løftede ham i Vejret og vilde have kastet ham paa Hovedet i den sydende Kjedel.

»Sjette Bolle!« tænkte *Punch* fortvivlet. Men Dødsangsten gav ham Kræfter. Han vred og snoede sig, bed og kradsede. Han slap fri et Sekund og foer ud af Døren, ned ad Trappen, medens hele Venstreflokken styrtede efter ham med vilde Raab og klaprende Træsko. Ud gjennem Zahlkammerpoten gik Jagten, men *Punch* havde faaet Forspring. Da, lige ved Frederik den 7des Statue, snublede han over en af de forbistrede smaa Sorte, der havde lagt sig paa Maven lige i Rendestenen. Et vildt Triumfhyl lød fra Bondehæren.

»Hjælp, Deres Majestæt!« raabte *Punch* op til Frederik den 7de. Med et vældigt Spring satte Kongen paa sin vælige Broncehest ned fra Piedestalen og midt ind i Bondehæren. Den fløj fra hinanden, men samlede sig igjen.

»Vi er Republikanere!« raabte Bajer. »Frem Bondemænd, frem!« Og de trængte sig om Grundlovens Giver og forsøgte at trække ham af Hesten. Da lød dundrende Hovslag over Holmens Bro. Det var Frederik den femte fra Amalienborg i strakt Karriere og »Hesten« fra Kongens Nytorv i jævn Sogalop, der ilede til Undsætning. Der blev en almindelig Melée. Et Øjeblik vaklede Sejren; thi »Hesten« styrtede midt paa Pladsen, saa »Manden« trimlede rundt og blev gjort til Fange af Bønderne; men fra Frederiksberg kom gamle Frederik den sjette marscherende, og Niels Juel fra Gammelholm og lille Peter Tordenskjold omme fra Kirken begyndte at beskyde Venstrehæren langskibs. Den vendte sig til Flugt! *Punch*, der imidlertid var kommen paa Benene, hjalp til at forfølge dem, men han var altfor hidsig paa Grøden, og paa en Gang hørte han Zahlkammerporten slaa i bag ved sig med et Brag. Chresten-Berg, der havde faaet en stor Bule i Panden under Kampen, slyngede sine kraftige Arme om ham, medens Hørup opslog en djævelsk Latter. »I Gryden med ham! i Gryden med ham!« lød det i Kor. *Punch* følte, han var fortabt. Da slog Krestens Folkeuhr Eet nede i hans Vestelomme, og i samme Øjeblik forsvandt hele Koglériet og *Punch* sad hjemme i sin bløde Lænestol. Nede paa første Sal lød Klaveret!

»Jeg vædde-vædde-vædde tør en Daler
»Paa, at der gives Trolde-rolde-ri!«
Det tør jeg med! tænkte *Punch*.

Spøgeri!

Hvad har ikke Fanden at bestille?
Mangt et Puds han Støvets Børn vil spille;
Skjønt mod ham har *Bjørnson* vundet Hæder
Ved at fremstaae som hans Sted — —
Stedse uforsagte Banemand.

Skraas for Sorø Sø og vest for Ringsted
Finder ganske rædselsfulde Ting Sted:
Folk dem ser med deres egne Øjne,
Og man véd for vist, at det er Løg —
Løgnens Fader, som har der sit Spil.

Det er fast utroligt, hvad der hænd's der;
Godtfolks Smør sit Fedt faar af Gespenster.
Øxen svæver ud og ind ad Ruden,
Og en Salmebog dem gi'er paa —
Gi'er Paamindelse om Satans Magt.

Og blandt Alsteds lede Djævleskare
Selv de Sorte smaa sig aabenbare,
Og naar de begynder først at spøge,
Er det noget, ingen kan for —
Kan formaste sig at grine af.

Midt i denne Jammer og Elende
Maa de Bud til Præst og Klokker sende;
Sognefogden og dem skal husvale;
Men hvad hjælper det, naar Folk er —
Er forfulgt af saadant Djævelskab.

Nej, som Redningmand de har kanskesen
Kun den folkekaarne der i Kredsen.
Hvis Alberti vil mod Ondet fægte,
Snart han Spøgeriet vil be —
Vil besværge ved sin Folkegunst.

Jo, lur ham.

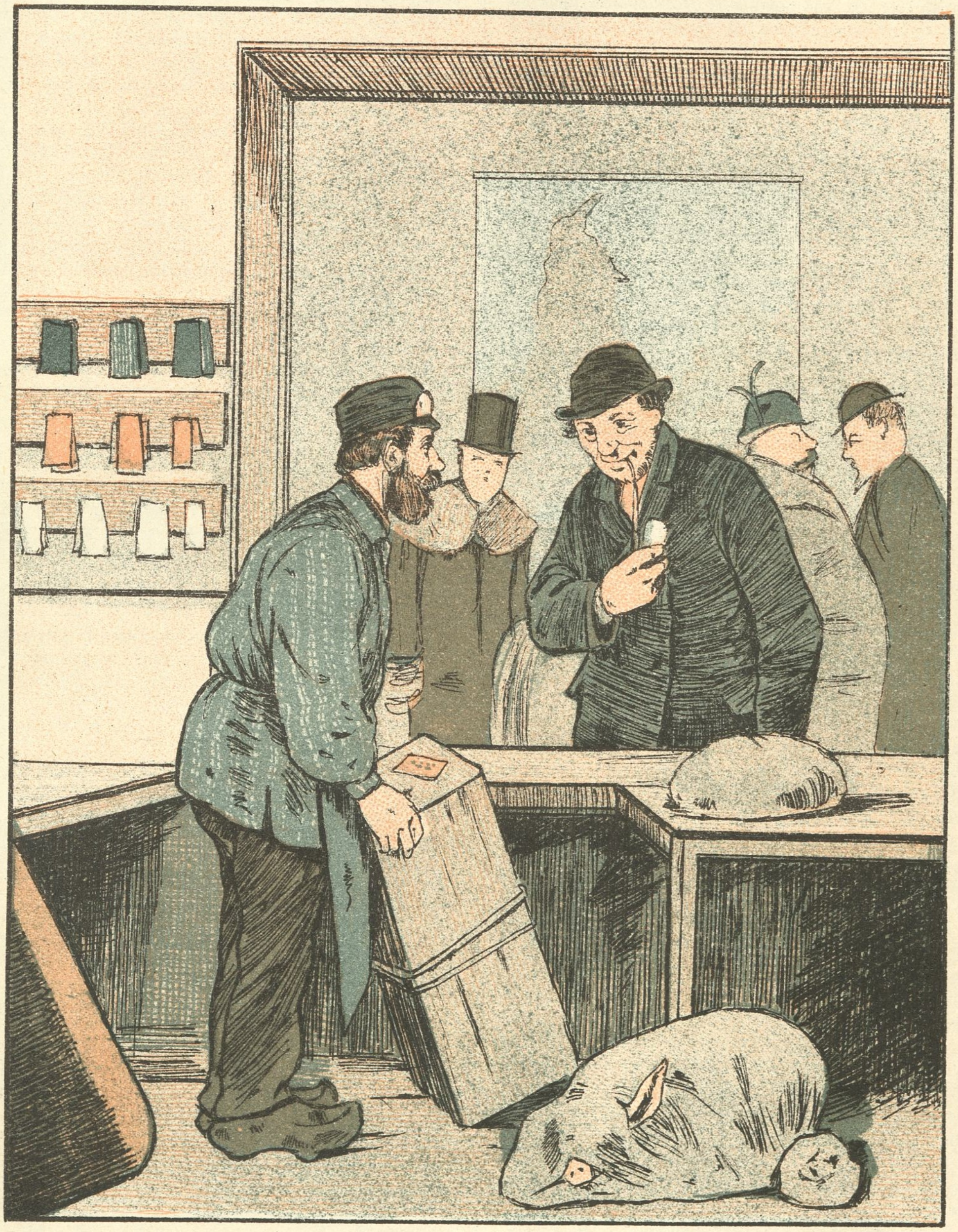

— Den Pakke har Overvægt. Der maa et Mærke til paa den.

— Ja, ded ka Du bilde Bynder ind, men itte mej! For saa møjen Faastand haar je dov, a je ka' ingse, a den bli'er itte lettere, faaded a Du sætter it Mærke te paa'en.

Paa Klubbal.

— Den opførende Kavaller: Maasek! Puh!! La' vos saa faa en Mars, at Sveden ka' sætte saj. Puh!

Mortensaften.

Mel. At Slyngler hæves til Ærens Top.

Den Ellevte dennes med Undren saas
Paa Punch'es Næse en tænksom Finger:
Han havde faaet fat i en dejlig Gaas —
Forstaa mig ret, en af dem med Vinger;
Nu gjaldt det i Tide
Om at faa at vide,
Hvordan man skal plukke og stege og svide
En Mortensgaas!

De kyndigste Mænd — vel en Snes omtrent —
I Udvalg satte sig ned om Bordet.
Med Osteklokken, som Dirigent,
Slog Punch til Lyd; og Hr. Trier tog Ordet:
— »En Voldsdaad er bleven
bedreven; thi skreven
Det staar, at man aldrig maa slagte en levende Mortensgaas!«

Germanernes Lærling, hin ædle Helt,
Karl Gjellerup tordnede: »Gu' skal den steges!
Men ve, om I myrder den officielt —
Med Blod kun I stille Gemytlighed leges!
Ved Oprørets Magter!
Al Form jeg foragter,
Men med Kloroformer gentilest man slagter
En Mortensgaas!«

Saa fulgte man Gjellerups Blod-Princip:
Den døde Gaas skulde ynkelig myrdes!
Men nede fra Kjælderetagen et Pip
Af bange, vexlende Themaer hørtes:
— »Min Sjæl er splittet!
Og jeg har svedt'et
Ud at sværme for noget saa fedtet
Som Mortensgaas!«

Og saa kom da Gaasen i Gryden, den
Fik Tauber lavet en mageløs Steg a'.
Og Gjæsterne kom; lutter fine Mænd:
En Vexelmægler som indisk Rajah,
Og Monrad som Brahma,
Og Frost som Fru Fama,
Og lille Henresches som spyttende Lama —
Oh, Mortensgaas!

Og der blev en Middag, som dem, der før
Paa Bidstrup kunde for slet ingen Ting faas;
Hvor Bang fik i Smug af en fedtet Aktør
En »Vinge«, mens Drachmann gav Brandes en Springgaas.
Af Flasker med Vaadt i
Der skjænkedes flot i,
Men Ehlers drak Vand som Bakterie-Toddy
Til Mortensgaas!

Og Alt snart af Sted i en Stormdans jog,
Saa Berg selv fik travlt, og hans Ord blev saa emme;
Paa Bundtmagerloftet man jublende slog
Et Kileben gjennem de Monradske Drømme —
Men Stop! — nu maa mine
Fordufte som hine,
For ellers faar Læseren Mavepine
Af Mortensgaas!

Mosaik.

Naturligvis var Huset udsolgt forleden Aften til Premièren, thi »hele Kjøbenhavn« skulde jo hen og se den verdensberømte »Sergius Kanin«. Og det blev da en stormende Sucesc, og hvorfor blev det det? Ikke paa Grund af Stykkets Godhed, thi Dramaet er egenlig forbandet daarligt; ikke heller paa Grund af Spillet, thi det kunde godt have været betydelig bedre. Men simpelt hen paa Grund af Dragterne. Dragterne vare *chic* og de vilde forhaabenlig holde sig længe. Hovedpersonen i Stykket, den forhenværende Bagermadamme, blev spillet i peberkagefarvet Dragt med raspede Sløjfer og meget langt Slæb, kringleret med ægte farin-lactée, der fremhævede Bagermadammens Former paa det fordelagtigste; hertil bar hun i Haaret en beskeden lille Buket af tre, fire Hvedeknopper. I sidste Drakt, hvor hun opdager Alt og bliver besat, var Besætningen særdeles god, og navnlig tog det vaffellignende Slag sig prægtig ud. Om end den store Overgang i hendes Liv var lidt vel sløjfet og hun maaske var lidt vel slæbende i Slutningen, saa man dog af den Maade, hun lynede paa, at hele hendes Tournure ikke var paatagen; man følte, at det var en virkelig Bagermadamme med ægte Bagværk. Den unge Hustrus ikke lette Skikkelse blev fortræffelig spillet med fyldig Gjengivelse i den svære Fløjels-Robe og fin Moderation i Kniplingerne, men især tør dog maaske Spillet i hendes Diamanter være det mest glimrende. Et godt Pointe er det ogsaa, at den unge Kone i den Scene, hvor hun truer med at løbe bort fra Hjemmet, hvisker Taarerne af sine Øjne med et Kniplings-Lommetørklæde fra Fru Knudsens Dukkehjem. Den unge Piges Figur syntes maaske i Begyndelsen lidt vel spinkel, men i Slutningen blev den mere fyldig og spilledes her med stor Tournure. Især maa vi dog fremhæve Selskabsdragten; der var noget tiltalende aabent ved denne Ingenues nedringede Kjole. Vi skulle tillige her notere den fine Forstaaelse, der lagde sig for Dagen i, at Elskerinden med en fin Allusion til det fremtidige, ægteskabelige Samliv spillede sidste Akt i Tøfler, det er Saadant, man kalder god Komedie. Hvad Udførelsen af Herrerollerne angaar, bemærke vi følgende. Ægtemandens Rolle er jo kun ubetydelig og spilledes aldeles korrekt med Nathue gjennem hele Stykket, Bonvivantens Benklæder slog sine Folder særdeles elskværdigt og vakte Sympathi for Figuren, og Elskerrollen gaves med megen Klædelighed i Selskabstoilette af det eleganteste Snit fra D'Hrr. Bang & Bjerrings Etablissement. De to Hovedroller vare Børsmatadoren, hvis Stivsind var lige saa godt karakteriseret ved de stive, opretstaaende Flipper som hans Fortvivlelse ved de nedbøjede, han bærer efter Krachet. De spækkede Bukselommer og den kolossale Humbug vare ogsaa gode Ideer, derimod finde vi det lidt for realistisk, at Skuespilleren lod ham være paa Sokkerne, da han er ruineret, og Skurken, hos hvem de snævre Benklæder antydede Snæverhjertetheden og den stadig tilknappede Frakke viste, at han havde Noget at skjule, medens Flippernes Form lignede Fadermorderens. Den store Overfaldsscene lykkedes fortræffelig, fuldt ud greben ud af Livet var den Maade, hvorpaa han tog Maal af Modstanderen og fik ham i Tøjet, og da han prøvede første Gang, kunde man straks se, at det passede ham. Man saa, det var en Karl, der nok turde vove sin Trøje, man glædede sig over den

udmærkede Præstation i Skjorteærmer, da han overklippede den røde Traad, der gik igjennem hans Modstanders Liv, og man forstod hans Stolthed, da han saa sit Snit. Udstyrelsen af Stykket var iøvrigt meget smagfuld; mest tiltalende var Salonen hos Bagermadammen med det elegante Møblement af Pebernøddetræ med blaat Betræk og tilsvarende Væggetøj. Kun tør vi ikke anbefale Afbrændingen af saa mange Boller, da flere af de nærmeste Tilskuere fik for meget.

* * *

— Folketheatret agter at gjenoptage »Skrædderens Debut» og »Hvem skjød Skrædderen» paa sit Repertoire.

* * *

— Igaar var der Kostumeprøve paa dette Theater paa »En Familie paa Moden», hvortil de mest bekjendte af Hovedstadens Skræddere og Journalister vare indbudne.

* * *

— I Anledning af en Artikel i »The deili Telegraph», hvor en Medarbejder, Hr. van Bang, klædte Skuespillerne paa »Theatre du peuple» ynkelig af formedelst deres Paaklædning, udbrød der som tidligere omtalt en Strid mellem Skuespillere og Journalister, og denne synes nu at skulle antage enorme Dimensioner. Som man véd, udfordrede Skuespillerne Hr. van Bang til en Masseduel, men da denne, som Navnet antyder, ikke hører til de modigste, fik han en af Bladets Hovedredaktører, Mr. Bjerring, til at gaa i Ilden for sig. Nu har imidlertid en Skuespiller udfordret sin Skræder, men da denne ikke syntes om den Maade at afgjøre deres Mellemværende paa, gav han det daarlige Klæde Skylden og udfordrede Klædehandleren; denne udfordrede igjen Fabrikanten, der skjød Skylden gaa den slette Uld og atter sendte Uldleverandøren en Udfordring. Da denne heldigvis vidste, hvor han havde faaet Ulden, lod han ligesom i Ullen dullen doff Udfordringen gaa videre til Skindhandleren, og denne vil nu rimeligvis komme til at duellere for et Skinds Skyld.

* * *

— Ovenstaaende Tildragelse har givet et derværende Vittighedsblad Anledning til at lave følgende nye Børneramse: Her er det Faar, som bar den Uld, som blev solgt til den Leverandør, som gav den til den Fabrikant, som fabrikerede det Klæde, som blev solgt til den Klædehandler, der gav det til den Skrædder, som syede den Dragt, som smykkede den Skuespiller, som opbragte den Feuilletonist, som skrev om det Klæde, som var af det Faar, som bar den Uld, osv.

* * *

Et godt Raad hver fjerde, femte Torsdag.

For Teaterdirektører og Skuespillere. »Bryd Jer endelig ikke om det Indre af de Mennesker, I skulle fremstille, men husk altid paa, at det kun er det Ydre, Publikum ser, og sørg fremfor alt for at være smukt og korrekt klædt, thi Klæder skaber Folk. Ikke en af hundrede opdager, at Du har en Plet paa din Karakter, men Alle ser, naar Du har en Plet paa din Krave; det er lige saa stor en Forbrydelse at spille en Marquis med løs Flip, selv om han er nok saa løsagtig, som det er at spille en Herre i sorte Klæder i graa Paletot. Forfatteren leverer Stoffet, Censoren bruger Saksen, men Skuespilleren er Tilskjæreren og Theaterdirektøren betaler Sylønnen.»

Lecocquelin i »Mode de Paris.»

Natmændene paa Vandring.

Frit efter Kaalund.

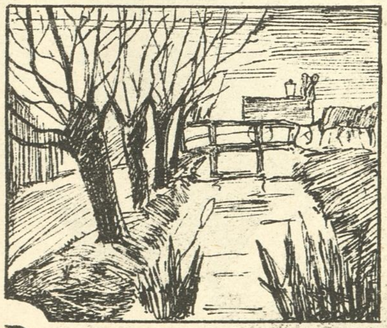

De stakkels smaa Natmænd, de undes ej Ro,
Slet ingen har nu den gamle Tro,
At Lykken de bringe til Huset;
Selv Bonden vil ej i Nærheden bo,
Men gjør dem Hovedet kruset.

I Stæderne hersker den travle Kløgt,
Der bliver Guanofabriker bygt,
Med Gas man Gaden belyser;
For Dagens Tummel de Natmænd har Frygt,
Dem Larmen og Færdselen kyser.

Forjagne, fordrevne fra Sted til Sted,
Forgjæves de søge sig Ro og Fred:
Men Ingen de Natmænd taale.
I Midnattens Stund ved Kulernes Bred
Kun svagt deres Lygter straale.

Alt længe maatte de lyssky Smaa
Fra Plet til Plet forjagede gaa,
De var' næsten kjede af Legen;
Saa kom de til Utterslevmark, den laa
Saa dejlig langt ud af Vejen.

Der kjendte man ej til Skolegang,
Dens Huse var smaa, dens Gade trang,
Dens Folk vankundigt og sløvet,
I Vind'verne Sagsavisen hang,
Og tykt laa paa Hylderne Støvet.

Se, det var just efter de Natmænds Smag,
De smuttede ind under Skur og Tag,
Her kunde de bo næsten gratis.
Paa Utterslevmark de lagde Beslag
Som var de ved »Trinitatis».

Og der blev en Myldren i hvert et Hus;
De Natmænd smutted omkring som Mus
Og kiggede flittig i Tønden,
Men over Egnen kom Taage og Gus,
Og Vandet blev daarligt i Brønden.

Om Natten rullede Vogne paa Rad,
Det klang med et vist, jeg véd ikke hvad,
Der var no'et fordægt i Tonen,
Derude sørged' hver Sjæl, men glad
Var naturligvis Renovationen.

Forbavset hører den Lovens Mand,
At hele den brave Natmandsstand
Hver Midnat til Utterslev kommer.
De Renovationsmænd at sætte i Ban
Sig skyndte vor Birkedommer.

Han lukkede strax for den hele Plads,
Han gav de Natmænd et Rejsepas,
At flytte til første November,
Paa Taagen og Luften han vilde ha'e Has
Og paa de andre Ulemper.

Saa brød de op da en Morgenstund,
Før Borgemesteren vaagned' af Blund,
Der blev ingen Natmand tilbage;
Grisen i Stien gryntede kun
Af Sorg, da den saa dem bortdrage.

Sagsavisen listed' et Stykke med,
Den sagde Farvel ved Byens Led,
Vemodig var Afskedsstunden.
Den følte først, da de drog af Sted,
Alt, hvad den dem skyldte i Grunden.

Hvor Ladegaardsaaens Vande sig sno
— Ved Sivene under den møre Bro,
Blandt andre Zwibler og Rødder,
Et Ladegaardslem sødt slumred i Ro —
Da vakte ham Larmen af Fødder.

Saa tunge, saa trætte med Transtøvler paa
Han hørte dem over Broen gaa,
Han kunde det vel forklare,
Det var, som det skulde ej Ende faa;
Thi stor var den Natmænds Skare.

Nu flakke de husvilde trindt paa Jord,
Ved Lygten de søge i Syd og i Nord,
Den Vane, de har ej forandret —
Om Morg'nen vi ser i Porten et Spor,
Som viser den Vej, de har vandret.

Visnende.

Mens usødygtige Skibe gaa ned paa Havsens Bund,
Ta'er Sagens Udvalg sig rolig et uforstyrret Blund.
De vækkes ikke af Skibbrud og Menneskeliv, der gaa tabt:
Selv drukner de ikke; de er jo til «noget højere» skabt.
Rart er det, at man saa let sin Samvittighed kan bestikke
Og trøste den med, at saa længe man sover, saa synder man ikke!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 23. November. Nr. 47.

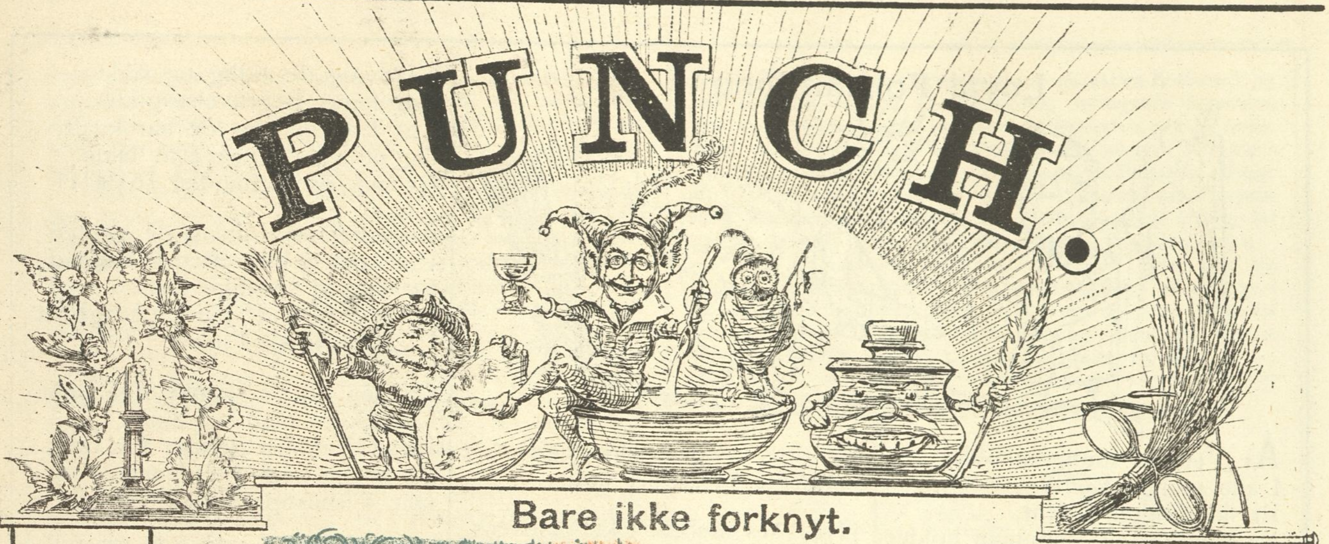

Bare ikke forknyt.

— Det er forfærdeligt, hvor jeg altid maa gaa og skjænde og bruge Mund og ærgre mig over Dig.
— Ja, Gud véd Moder, hvorfor Du vil gaa og ærgre Dig. Du maa ikke tro, det er nogen Fornøjelse for mig at høre derpaa!

Loyal Forhandling.

At Venstre stadig udfolder
I alle mulige Roller
Et ikke ringe Talent,
En Sandhed er, som man holder
Med Grund for almenbekjendt.

De Tider er ikke saa ganske
Forglemte, da BERG i et vanske-
ligt Rollefag maatte sig sno
Og vexelvis gav HOLGER DANSKE
Og CÆSAR og MIRABEAU.

Fra Folketingssalens Tillie
Af tragiske Røster adskillige
Har lydt i hans trofaste Flok,
Og dog har han ufrivillige
Komiske Størrelser nok.

Hvor ses mellem Skuepladsens
Adel en Ridder med Assens-
Plader saa kunstig besat?
Og hvad er mod WEDERKINCH
MADSENS
Selv Pjerrots navnkundige Hat?

Kort, Venstre forstaar at oplive
Sit Publikum ved sig at give
Med nye Roller i Kast.
Nu er i de mest naive
Roller de Herrer kjørt fast.

I Udvalg de tidlig og silde
Har fejret Begravelsesgilde
For Lovene, der de har kvalt,
Og nu vil de prøve at bilde
Os ind, de forhandler loyalt!

Regeringens Forslag de slagted',
Da Pladsen, hvorefter de tragted',
De stadig var lige nær!
Ja, yderlig vidt har de bragt det
I visnepolitisk Færd!

Og saa vil de skammeligt finde,
Om Højre nu fik i Sinde,
Hvad Venstre bringer for Dag,
At bruge som Pølsepinde,
Der Visnesuppen gi'er Smag.

Ja, dersom bemeldte Bande
Aktører kan her sig opmande
At tro sine egne Ord,
Er Naiveteten dog sande-
lig, mildest talt, lovlig stor.

Slig Mistanke bør man dog skaane
Den for og ej Øre den laane;
Her er den paa urette Sted.
De vil blot ha'e Spillet gaaende,
Og Spilfægteriet med.

Kauffmann i sit Arbejdsværelse.

(Korrespondance fra Punch's Pariserkorrespondent.)

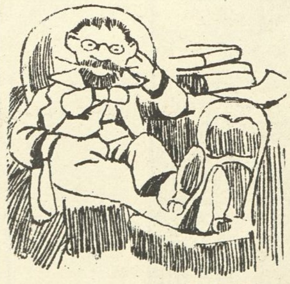

Paris er en stor By. Naar man har været i Besøg fjorten Dage i dette Fornøjelsesrejsernes Maal *par excellence*, tror man, at man har set Paris. Sagen er, man har Intet set, *rien, absolument rien.* Man har maaske set en Snes Kirker, en 3—400 Theatre og en 6—7000 Kafféer, men det er endnu ikke Paris; eller man har set et Par Millioner Parisere og endnu flere Milliarder Rejsende, men det er endnu ikke Paris; eller man har set Boulevardieren sidde udenfor Kafféen i Absinthtimen og drikke sin Vermuth med Glasset i Øjet, man har set Kokotten jage forbi i sin elegante Koupée med Blodshestene, hvis Næseboer hver er en lille Formue værd, og man har set Amerikanermillionæren kaste sit Guld udaf Vinduet og de høflige Franskmænd bukke og skrabe det op, men det er endnu aldeles ikke Paris, *non pas du tout.* Men der findes en stille Plet, fredelig som vort Tivoli og landsbyagtig som vore nye Kvarterer; her boer Ingen, kommer Ingen, lever Ingen, færdes Ingen, men kun her kan den ægte, indfødte, uforfalskede Pariser indaande sin elskede Blomsterduft fra Luxembourghaven og køle sig i Pladskregnen fra Springvandene.

En saa livlig Aand, et saa bevægeligt Gemyt, en saa elastisk Karakter som Kauffmann kan naturligvis ikke trives her; han maa over paa den anden Seinebred, han maa have Boulevarden med dens Støj af Avissælgernes tusindstemmige Raab, med Asfaltens af Solens ophedede Damp og Kafféernes af den bedøvende, narkotiske Cigaretrøg opfyldte Atmosfære at svælge i, ellers lever han ikke. Tag Løven bort fra Ørkenen, tag Kauffmann bort fra Paris, Ingen af dem vil taale det; lad dem derfor hellere gaa løse, hvor de ere.

At komme til at aflægge Kauffmann et Besøg hører til de største Vanskeligheder. Det er let at blive inviteret til at dinere med *Præsidenten*, det er ikke meget svært at komme til at dejeunere med *Sarah*, der hører ikke meget til at faa Lov til soupere med *Coquelin ainée*, men man opnaar sjelden den Lykke at se en Pariser *en évidence* som Kauffmann i sit Hjem. I Reglen modtages man her i Paris, naar man vil aflægge en Person *en vogue* en Visit, af en Lakaj, som yderst forekommende tager imod de Guldstykker, hvormed man vil bestikke ham, og derpaa kaster En ned ad Trapperne, selv om man er en *Monsieur décoré.* Anderledes, ganske anderledes er det hos Kauffmann.

Kauffmann boer i *Rue Pichiqallegade* 115. Man gaar eller omnibusser derud, man ser opad Stedet; der er intet mærkeligt at opdage, i de syv Etager staa Vinduerne aabne nogle Steder, andre Steder ere de lukkede. hist er et Rullegardin rullet ned, her staar en eller to Urtepotter, hist og her er der slet intet at opdage. Man træder ind og spørger Portieren, om den store Forfatter er hjemme. Portieren spørger diplomatisk, om det er en Regning. Nej! det er ikke. Saa er Hr. Kauffmann hjemme, det er sjette Sal over Entresolen, femtende Dør til Venstre, hvor der ligger en Gulvmaatte foran Døren og er en lysende Dørplade, thi der er lidt mørkt deroppe; men man gjør bedst i at banke paa, thi Ringetøjet er kommet i Ulave af Rykkene.

Saa gaar man opad Trapperne, maaske holdende sig ved Rækværket, maaske ikke. Man husker Portierens Vink og banker paa Døren. Den aabnes af en Tjenestepige af et ulasteligt Ydre, men uredt og uvasket, med smudsige Hænder og Ansigt og med Haaret i Uorden. Man bedes

vente i Salonen, Herren kommer strax paa Minutten. Men maaske er Herren beskjæftiget, og man vil saa nødig forstyrre, saa grumme nødig; det er ikke derfor, man er kommen. Paa ingen Maade, *nullement*, Herren er strax færdig med sit Toilette, han parfumerer sig.

Man træder da ind i Salonen. Af et stort Værelse at være er det temmelig lille og udmærker sig ikke ved sin Størrelse; Meublerne ere lidt gammeldags, sex Stole, Betrækket er lidt slidt paa de fleste, og et Par af dem aabenbarer, at Sæderne ikke ere stoppede med Krølhaar; en Sofa, hvis Fjedre ere bøjede under Vægten af den store Forfatters sympathetiske Skikkelse, og foran den et Bord med et Tæppe, bedækket med mange Pletter — Glas- og Flaskerande er det, det kan man tydelig se, men hvad der har været i disse Glas og Flasker, grubler man forgjæves over — men Bordet staar ikke fast, det rokker, ikke saa lidt endda! dette staar maaske i Forbindelse med de mange Pletter, tænker man.

Tjenestepigen kommer tilbage og anmoder En om at være saa venlig at følge med ind i Herrens Studereværelse; hun gaar i Forvejen, og man følger Servanten. Man træder ind, Hr. Kauffmann har lagt dygtig i Kakkelovnen, mærker man, han er i et ypperligt Humeur, des værre ryger Kakkelovnen, det gjør Hr. Kauffmann ogsaa. Man undskylder, at man har taget sig den Frihed at gjøre ham en Visit, man véd, han ynder ikke at blive visiteret. »*Ah bah, mon chér!*» svarer han yderst elskværdig, »det overrasker mig slet ikke, jeg undrer mig kun paa, at De ikke alt tidligere har været her, jeg véd jo, De hjemsøger alle os Parisere *en évidence*.» Han trækker tre Stole frem foran Kaminilden, en til hver af os og en til sine Fødder, og nu begynder Samtalen.

Imedens ser man sig om i Værelset. I Hjørnet ved Vinduet staar et Skrivebord med opdyngede Bøger, gamle Handsker, Penneskafter, Tidskrifter, Theaterkikkerter, Aviser og Levningerne af hans Frokost, man forstaar, hvilken Hjerne der maa til for at finde Rede i Alt dette. Langs Væggene løbe Bogreoler, nogle større end andre, andre mindre end nogle, men ikke alle lige store; store Folianter med »Nutiden» i Pragtbind staa ved Siden af »Fra det moderne Frankrig» i Maroquin, kjæmpemæssige Bind af »Dagbladet» i grove Shirtingsbind vexle med »Konsekvenser» *en bloch* og Oversættelser af Molières »*Amphitrion*» i Kaudervælskbind. Hvor Bogreolerne høre op at løbe omkring, ser man Væggene behængte fra Loft til Gulv med Træsnit i smaa Rammer; det er ikke muligt langtfra at blive klog paa, hvad de forestille, og nærved er det om muligt endnu vanskeligere; heldigvis er der forklarende Inskriptioner under hver enkelt, thi det er Illustrationer fra »Nutiden».

Som Værelset er, saaledes er Hr. Kauffmann selv, firkantet af Skikkelse, ikke saa trekantet endda, lav og ikke saa høj endda, og uden nogen bestemt Stil. Som han sidder der flot og løst henkastet paa sin Stol, saaledes ere hans Værker ogsaa henkastede, og saaledes som hans Fødder, dem han varmer ved Kaminilden, ere hans svage Punkt, saaledes ere Fødderne i hans Oversættelse af Molière det ogsaa. Men der er noget vist Militærisk ved ham og hans Imperial, det er Officier de l'Academi-Typen, saaledes som man kjender den fra »*Punch*»; og dog er han febril, urolig, nervøs, *énervér*, thi han tilhører fuldstændig vor Tidsalder, det er ikke langt fra, at man kan henregne ham til de haabløse Slægter. Hvor er det ikke ogsaa et anstrængende Liv at være Korrespondent i Paris?

Sent op om Morgenen og strax ud paa Boulevarden for at hente Stof til sin Korrespondance, derpaa ile omkring for at afsøge et halvt Dusin Kaféer for at spørge Nyt, sluge sin Mad og samtidig Aviserne for at tage sine Udklip, derfra igjen storme hen paa en anden Boulevard og saa ind paa et Par Restaurationer, indtagende Formaden paa et, Eftermaden paa et andet og Desserten paa et tredie Sted, stadig parat med sin Udklipsbog, saa om Aftenen i et eller andet af de tusinde Theatre til en Première, tilbage til Kaféen for at udskrive en Masse Spalter om Fiascoen eller Successen, og saa omsider træt og udaset i Seng for at staa sent op næste Dags Formiddag og begynde forfra.

Saa er Samtalen forbi og Kauffmann byder mig en Cigar; jeg forstaar ham, thi Cigaren er ikke til at ryge i Stuen; men jeg forlod ham, stolt over at have skuet en saadan Størrelse i sit Studereværelse og beundrende denne *Grande activité*, som er Lykken og Idealet for ham.

En Bisp i en Venstrerede.

Imellem Eedvards *Logos* og Herups Logik
Der troner Biskop Monrad med sin Dialektik.
Som Tang blandt Hjerte-Træerne,
Sin Plads hos Koryfæerne
Blandt Venstre-Evropæerne
Hans Eminentse fik.

Hvorfor i dette Selskab han just har sat sig ned
Og hviler sig af egen stille Magtfuldkommenhed,
Er et af Tidens sære Tegn,
For ilde synes være Legen,
Naar man som Bisp skal være Degn
I slig en Menighed.

Smukt lød hans Vælgertale: Hans Hu kun stunded til,
At Højre helst og Venstre om en Knap han dreje vil;
Men Tiderne er knappe nok,
Og Sæderne er slappe nok,
Og han har paa sin Kappe nok
Foruden sligt et Spil.

Som miskjendt Sandhedsvidne han sagde, Verdens Dom
(*vox populi?*) den skjøtter han ikke længer om.
Dog har endnu han Nydelser
Af Bladenes Udgydelser,
Til hvilke selv med Ydelser
Han, ufrivillig, kom.

Den Rigsdagsvaabenhvile, han ønsked' her fremkaldt,
Er gaaet selv til Hvile, dens Timer snart var talt.
Han lagde selv i Strikken den;
Hans Venner lod i Stikken den,
For Visnepolitikken den
Som første Offer faldt.

Nu staar den stakkels Drømmer langt fra sit Drømmeland
Bag Chrestens Dannevirke, som han ej rømme kan.
Hvis han mod Diktaturet si'er
Et Muk, det ham afluret bli'er,
Og af Jens Busk han furet bli'er
Som mistænkt Rømningsmand.

Øxeskaft.

— Naa, Jens Skrædder! Hvordan gaar det med Sønnen, med Christen?
— Han ska' slavtes te Jul.
— Jens tænker nok paa Grisen?
— Naa, ja han er i Baverlære.

Hvem er han?

— Nej, det Menneske kan man s'gu'nte blive klog paa.
— Nej, det har De Ret i, man kan kun blive gal paa ham.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
IXL.

Fætter! Kjender Du Jens Busk?
Det var ham, som Postelinet
Vilde slaa itu, som, klinet
Opad Christen Berg, har grinet
Frem sig. Som forvoven Kusk
Venstres Vogn han kjørte ned
Tidt i Muddergrøftens Pløre.
Ej af Sligt man blev dog kjed,
Venstre er ej saa forfinet,
Og Jens Busk blev ved at kjøre,
Oftest var det Fjas og Fusk,
Ufordøjet Ruskumsnusk,
Som vor brave Ven Jens Busk
Frejdig Bønderne servered'.
Husk
Da til fem og tyve Øre
Kronens Guld han flot vurdered'
Og sig fælt prostituered,
Hvad han tidt har faat' at høre;
Søren Kjær han chikanered,
Skjønt han dygtig fra sig bed,
Jens ham dog dethronisered'
Og til Vands Hr. Søren red.
Større Ting dog Verden véd
Nu om Jens, hvad han kan gjøre:
— Danmarks store Mystifax,
Han, som var vor Grundlovs Fader,
Har blandt Venstres golde Ax
Jens faaet plantet ind og strax
Sanket i de tomme Lader
Hans politiske Charader.
Biskop Monrad! Slig en Lax
Ej i Venstres Skumkaskader
Før har sprunget! En Minister!
Martsminister! Hvilken Fangst!
Først var Venstre næsten angst;
Bispens første Ord var Pax!
Snart dog ramme Runer rister
Monrad af en anden Slags.
Han har mer end ét Register
I sin Røst. Snart mild og blid
Maner han til Fredens Id,
Mindes ømt sin Ungdoms Tid,
Snart han spydig, skarp og bister
Sætter ej til Estrup Lid,
Snart han munter, snart han trist er,
Altid fuld af gejstligt Vid:
Berg og Hørup svært sig fryde.
Monrads store Suppegryde
Koger deres Folke-Dejg,
Som var klæget, tung og sejg,
Ud i fine Omeletter,
Herreretter,
Som man pæne Folk kan byde;
Bispen dem paa Bordet sætter.
Nogle tør ej Maden nyde,
De til Følgerne sig gjætter,
Alle dog ej sige Nej:
Falbe Hansen
Daared Glansen,
Hage fulgte med i Dansen
Og ved Bispens Bord sig mætter.
Stor er Monrad, meget stor,
— Vi hans Storhed nægter ikke —
Ak, men al Ting her paa Jord
Har en Skygge, og i Kransen,
Som om Heltens Lok sig snor,
Skjuler Torne sig og stikke!
Gift i Lykkens Bæger bor,
Malurt selv i søde Drikke.
Lytter man til Monrads Ord,
Naar paa Tinge højærværdig
Han saa rap og tungefærdig
Hugger med sit skarpe Sværd i
Møllevinger dybe Spor,
Skulde Nogen saa vel ane,
At hin Ordets gamle Kæmpe,
Som med Snildhed, List og Lempe
Stundom Stormen synes dæmpe,
Stundom frem paa Stridens Bane
Fører Venstres røde Fane,
At hin stolte, gamle Svane
Af Jens Busk nu faar sit Fo'er!
Ja, af Jens og Jenses Naade
Bispen kaaret blev paa Fyn;
Fra hans Mundlær kun, det kaade,
For det Lyn,
Som til Venstrefolkets Baade
Tændte Monrads Ved, det vaade.
Baalet blænded' først vort Syn,
Jens vi saa ej, som i Skyen
Sad og styred' Valgets Traade.
Naar han rynker sine Bryn,
Vil jeg ikke Monrad raade
Til at vise sig rebelsk.
Han, som nu har Venstres Elsk,
Og hvis mindste Vits og Gaade
Fryder dem saa over Maade,
Som Latiner og som „vælsk"
Strax af Sadlen vilde stødes,
Falde som en udbrændt Sol
Ned paa Lollands Bispestol,
Før ved næste Morgenrødes
Straaler Chrestens Hane gol.
Ser Du, Fætter, Tidens Tegn,
At en Biskop Monrad nødes
Til af en Jens Busk at fødes.
Salig Fryd for Bogøs Degn!
Naar med Monrad nu han mødes,
Og der Noget er i Vejen,
Blot et Ord han da behøver,
Bispens Kreds man ham berøver,
Sligt et Storværk let man øver.
Berg blot kalder paa sin Støver,
Og Jens Busk vil med et Grin
Helde bort, som syrlig Vin,
„Martsministeren" af sit Bæger.
Christian! Synes ikke Du
Li'esom jeg, at selv om nu
Monrad mellem Venstres Læger
Gi'er os daarlig Medicin,
Som kun hidser, men ej kvæger,
Er det haardt, af slig en Bræger
Som Jens Busk at slaas itu
Som ubrugbart Postelin!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, hvor saadan en Kop Kaffe gjør dejlig i den Kulde, og jeg tror nok jeg kan taale en lille Drip til. Tak! Og jeg kan forsikre Dem søde Fru Schrøder, at jeg skønner paa saadan om Formiddagen, naar man har det meget Rend i Butikkerne, at kunne slaa mig ned i Ro hos Dem søde Fru Schrøder en lille halv Time og høre hvad Nyt De har oplevet, og jeg har ogsaa tænkt rigtig at glæde Dem, og derfor har jeg taget en rigtig tyk Bog med til Dem som jeg vil forære Dem. Frits Grønbæk vilde lade den gaa til en Bogjøde, men jeg sagde: Nej lad Amalie Schrøder faa den at more sig med i de lange Vinteraftener, og det er Gjellerups •Hermannernes Lærling• som den nok hedder, fordi det skal være Noget ligesom Slægter uden Hop, den De véd nok, af Herman Bang, som er forbudt paa Dansk men tilladt paa Svensk og derfor kjøbte Petrine den og har siddet og slidt og herset i den, men baade hun og Frits Grønbæk siger, det er det bare Theologi og man kunde ligesaa godt kjøbe en af Vilhelm Beks Postiller, undtagen de gaar i den omvendte Retning, og hvad det Uanstændige angaar er det kun smaat bevendt, men der skal være noget om Professorerne i, og saa mente jeg, at De, der dog er Kusine til en forhenværende Universitetspedel, nok kunde slaa et Par Aftener ihjel naar De ikke kan faa Dem en Boston med •Hermannernes Lærling•, og er det ikke morsomt med Frost, der er bleven Kammerjunker eller Kammersekretær er det nok, og der kan man se, hvad der kommer af at være Tusjur fidælle ligeoverfor sig selv, og Sørensen mener nu det er Skeel,

der har skaffet ham det for at han skal gjøre Reklame i engelske Aviser for vores Stude, og Noget for Noget det véd jo enhver Studepranger, men Frits siger til Nytaar skal alle Sjurnalisterne ind i Rangforordningen og Grove, Manicus og Hjort-Lorentzen skal være virkelige Kammerraader og Carstensen og Wulff titulære, og Berg skal være Krigsraad og Hørup Krigskancellisekretær og Secher og Henresches skal være Jagtjunkere formedelst Ænderne og Cantor Konsistorialraad, og hvad Herman Bang skal være er endnu ikke bestemt, men han kommer sagtens til at nøjes med Medallien *pro partibus*, og sikken en Sorg for Richard Kaufmann, at han ikke er herhjemme og kan faa sin Del, som han ærlig fortjener, for hjælper Frost til at exportere danske Stude til England, saa hjælper Richard da rigtignok med at importere franske Bjørne til Fallesen, men han maa trøste sig med, hvad han har og saa med sin gode Samvittighed, og De kan tro, jeg har været begejstret over Sergius Ballin henne i Kasino, og om Dragterne har De jo læst i den Nationale og det var ogsaa noget af det dejligste, men hvad jeg især synes om var Svigermoderen Fru Denvarren, for saadan er det netop, man skal behandle Svigersønner og jeg sagde strax samme Aften til Petersen, at hvis han gjorde Juliane ulykkelig som Marx Sjovannina, saa kunde han tro jeg skulde vise mig ikke alene som en Fru Denvarren, men som en Fru Denvarværre, og ikke blot knalde ham ned med en sexløbet Revolver, men komme Køkkensalt i Forladningen, saa det kunde svie. Og Petersen er jo det skikkeligste lille Pjok, der nogensinde har siddet i en hvide Vareforretning, og Juliane er selv hjemme, saa det har jo ingen Fare og rent ud sagt holder jeg ikke meget af Skydevaaben, man jeg synes alligevel det var bedst at jage ham lidt Respekt i Blodet for jeg havde opsnuset, at han vilde spise mig af med en Besætning, der havde ligget over, til Juleforæring og nu tænker jeg nok han rykker ud med noget bedre, men Gud her sidder jeg og jeg skulde hjem og sy Garneringer paa Petrines tarvelige Morgenkogekjoler. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Mytho-logisk

Den Gang Europa skued første Gang
Olympens Drot, var strax hun Fyr og Flamme,
Og den som Fyr forklædte Don Juan
Kom blot og saa og sejred' med det samme.

Fra denne Mythe stammer det kanske,
Naar Venstres svage Sider man beluner,
Des efterstræbt af Europæerne
Forbuden Frugt og dito Kreaturer.

Det næste store Nummer. Det skal være aldeles afgjort, at de Herrer Monrad, Hørup & Berg med det første agte at indbringe et Forslag om at sætte Ministeriet Estrup under Anklage paa Grund af Folketingsudvalgenes Uvirksomhed, da det nu maa anses for hævet over enhver Tvivl, at Regeringen ogsaa er ansvarlig for, hvad der ikke sker i Samfundet.

Gamle Guder og nye.

Til Fryd for Chrestens fromme Menighed
Har Gjellerup for nylig etableret
En ganske splinterny Treenighed,
Fordi den gamle er infamt kasseret.

Og hans Treenighed kun findes kan,
Naar man i Venstres Rækker svær' til Fanerne;
Der er i én Person man Venstremand,
Og Atheist og »Lærling hos Germanerne«.

I den Treenighed man har for Øjet
Det Ideal, som Venstre kan fremstille,
Thi hvad Karl Gjellerup har sammenføjet,
Skal ingen avindsyg Kritik adskille.

En Frigængers Anskuelser.

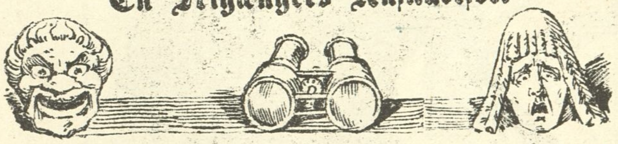

Elskovs-Drikken af Cetti. Det var ham, vi saa i Sommer i Fald-Gruben ovre i Jylland, men den Gang var det rigtignok ikke Elskovs-Drik, men Finkel-Jokum og hille den rystende Syge, hvor han kunde bælle sig. Men her var det nok saadan nogle Fandens-Kunster, som en klog Mand, der hedte Doktor Dolke-Maren, havde brygget sammen, og der kan man da rigtig nok se, at de Kvak-Salvere, som baade de Nasjonal-Liberale og vores egen lille Dogter er saa ædder-spændte paa, de veed da nok alligevel lidt mer end deres Fader-Vor og er meget klogtigere end som Oestregts-Læger og Stiftsfysikere, til at faa Hjærte-Lil til Hægterne igjen, saa var det ikke, fordi vi jo har saa travlt med at sidde og visne, saa skulde jeg slaa mig sammen med Vædderkink, der ogsaa er saadan et Slags Dolke-Maren, men ikke i Læge-Kunsten men i Fille-Soffie, om at faa et lille Lov-Forslag desangaaende frem; men for Resten var Sang-Spillet til Glæde og Gammen, fordi det var folkeligt, at den Danne-Kvinde heller tager sin egen Avls-Karl end lader sig besnakke af Krigs-Karlen, der naturligvis er en af de fæle Under-Hovedsmænd, som baade Ole Christensen og Postelin-Jens har trukken til Vands, fordi de vilde kue den frie Folke-Aand og gjøre Folkets Sønner til Trælle. Og Avls-Karlen var jo af Gaardmands-Slægt, saa hun kunde jo være bekjendt at tage ham til Ægte, men havde han været Husmand, vilde jeg ikke have kunnet bevare hende min Estimering. Og hvad anbelanger Musiken, var den vælsk og ikke Folke-Toner, men Forpagter-Konen havde et dejligt Sang-Værk og var som Nattergale i de dybe Dale, og han Avls-Karlen kunde ogsaa nok kviddre nok saa net, og Hørup siger, han er en god Folke-Mand des foruden. Og det er dog altid de rigtige.

Den nye Bydreng.

Biskop Monrad. *Jens Busk.*

— Ja, wéd Do hwa, mi' bette Detle Gothart! Hwis Do idt passer Di' Plads, som Do ska', saa er A Mand for at faa Dæ furet ud igjen, aa de lie saa wis, som A hjalp Dæ te'en!

JENS BUSK i Hasle.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 30. November. Nr. 48.

PUNCH.

Beskeden Stolthed.

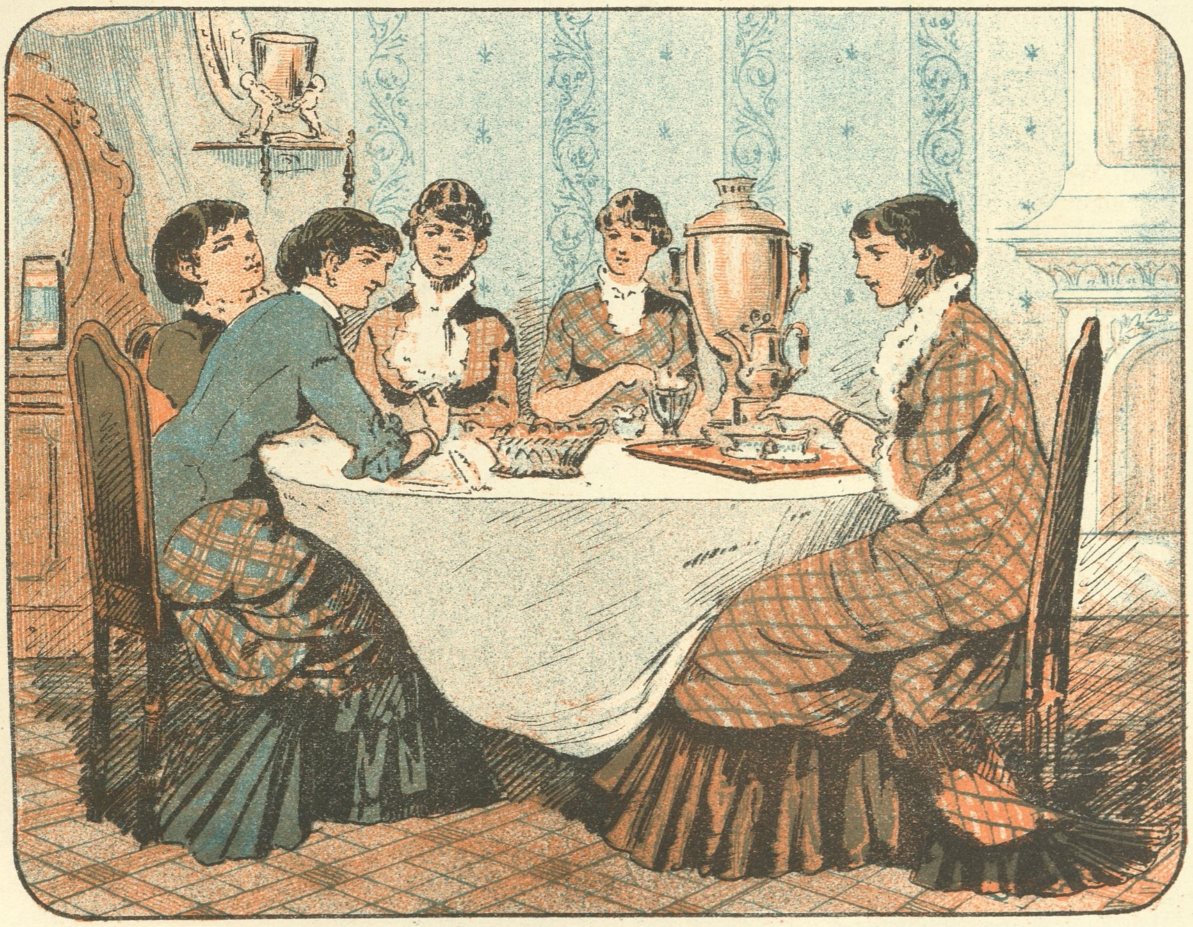

— Ja, det kan jeg med Stolthed sige, at alt Godt og Ædelt hos min Sofie har hun indsuget med Modermælken.

— Men Trine, Du glemmer jo, at Sofie blev flasket op!

I Vente.

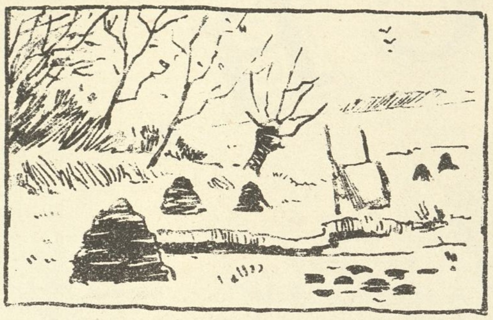

November synger paa sit sidste,
Sit allersidste Vers i Dag.
Nu visner hvert et Blad paa Kviste
Og Skovens sommergrønne Tag;
Selv Folkemagten, den bevidste,
Har lagt sig efter samme Fag:
Til Folketinget den sig hefter
Og visner, saa det knager efter.

Hver Venstremand har stræbt ihærdig
Den Trosartikkel fast at slaa,
At ingen Lov bør gjøres færdig,
Men Alt skal visne og forgaa,
Blot for at MONRAD kan en værdig
Afslutning paa sin Bane faa,
Og BERG en Lavrbærkrans annamme,
Der ikke visner med det samme.

Det Maal har Venstre højlig skattet,
Og konsekvent det fremad gik,
Saa Visneriet har omfattet
Selv Navnet «Visnepolitik»;
Det visned' nys, og BERG erstattet
Med «Ventepolitik» det fik,
Og med hans sidste Ord *in mente*,
Saa véd man. hvad man har at vente.

Thi er der noget, som oplive
Os kan paa denne triste Jord,
Er det, naar BERG faat Lyst at give
Til Bedste et bevinget Ord.
Vil Ventepolitik han drive,
Saa bliver vor Forventning stor
Om, hvordan den for vel bekjendte
Exdegn vil te sig med at vente.

I mer end ti Aar har han øvet
Sig daglig i at vente paa
Det Øjeblik, da Folkestøvet
Af Fødderne han ryste maa
For Hæderspladsen ufortøvet
I Kongens Kabinet at faa,
— Og dog har samme eminente
Storbed endnu ej lært at vente!

Nej, «Ventepolitikken» er i
Urette Hænder her, og man
Kan bande paa, den snart er «færri»,
Thi naar man selv ej vente kan,
Saa blier man ikke Drot af Sverig,
Men barestens af Bogøs Land;
Og at han næppe vil sig hente
En anden Titel, tør man vente.

Danske Adelsvaaben.

XXIII. Monrad.

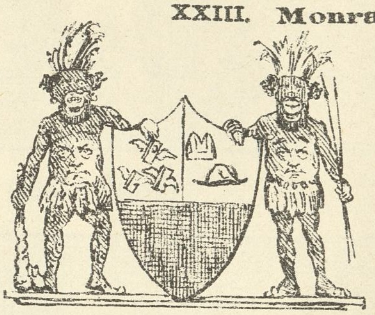

Stamfaderen var en stille Lærd, der holdt meget af at riste Runer, som Ingen kunde tyde; han ansaas derfor for at være ualmindelig klog, og hans politiske Breve agtedes lige med de kosteligste Krøniker; tillige var han en ihærdig Drømmetyder, der var vide kjendt for sine Drømmerier. Dette antydes i Skjoldet ved de bevingede Flyveskrifter med det kabbalistiske Tegn: «D--d». Dog var han ogsaa en drabelig Riddersmand og blev først bekjendt som saadan ved sin Optræden paa Kasino, hvor han spillede Hovedrollen i «Alt for Fædrelandet», og herfra hjembragte han en Taburet som Trofæ. Om han den Gang var Krigsminister, vides ikke med Vished, skjønt han almindelig benævnes Marsminister; et sjeldent Hovede har han imidlertid været, thi en trekantet Hat passede ham lige saa godt som en Bispehue; se disse i Skjoldets højre Felt. Efter længere Tids Forløb behagede Fædrelandet ham ikke mere, og som en ægte Viking drog han i Leding og landede paa Øen i Sydhavet, kaldet Ny-Zeeland, og her levede han længe fredelig som Ny-Zeelandmand; hertil hentyde de 2 Vildmænd, der tjene som Skjoldholdere. Det stille Liv kjedede ham dog i Længden, han længtes efter den stille Magt og drog derfor atter hjem og indtog den gode Stad Middelfart; efter Sagnet benyttede han her et lignende Kampfif, som Englænderne brugte, da de bærende Skovens Grene og skjulte af disse gik mod Macbeth, kun at Monrad i Middelfart brugte en Busk for at komme i Besiddelse af Pladsen. Det gik imidlertid fra nu af mer og mer tilbage for ham; dette ses af det nederste Felt, som er graat i graat og fuldstændig bart, for at Stamfaderen heri kunde indsætte, hvad der til enhver Tid passede ham bedst, hvorfor man den Gang aldrig bestemt kunde sige, hvad han førte i sit Skjold. Hans Tilbagegang ses dog bedst af, at Monrad, som i sin Tid kun nødtvungen gik over til Ny-Zeelænderne, nu frivillig sluttede sig til Buskmenneskerne.

XXIV. Wederkinch-Madsen.

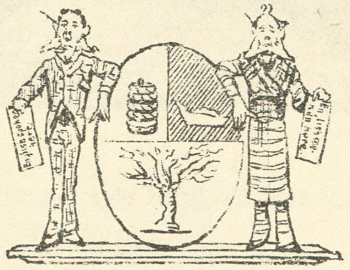

Denne Slægt hører ikke hjemme i denne Verden, men i den anden. Da Stamfaderen indvandrede fra Filadelfia, kom han strax i Kongen af Bogøs Tjeneste, og han ledsagede denne mægtige Drot til en Mængde Ringspil og udmærkede sig navnlig

i Jyderup, hvor der blev kjørt svært i Ring med ham, uden at han gav sig for det. Fra Udlandet medbragte han, som antydet i øverste Felt til Højre, en saakaldet Doktorhat, og det er kun Slægtens Fjender, som udgive den for en Pjerrothat. Ligeledes er det en Fejltagelse, naar man paastaar, at Tobaksrullen i det tilsvarende venstre Felt hentyder til Datidens Forbud mod Tobaksavling, da den henpeger paa Stamfaderens Fortjenester som Cigarmager i Assens. I nederste Felt er Republikens Frihedstræ gjengivet, thi Wederkinch-Madsen var en ivrig Frihedsmand og hadede som saadan al Skovtvang. Paa sin transatlantiske Vandring var han ganske naturlig bleven Translatør, og dette angives af de to Skjoldholdere, som ere to Bogholdere, og paa de Bøger, de holde i Hænderne, læses: ***English spoken here.*** Ihvorvel Wederkinch-Madsen satte stor Pris — der siges 5 Pund Sterling — paa sin egen Doktortittel, var han dog en Fjende af alle andre Titler, i Særdeleshed naar disse gaves kongelige Personer, men han var ogsaa en ivrig Tilhænger af Konfusius Lære.

XXV. Bajer.

Denne Slægt stammer fra en meget stor Familie, der bærer det vulgære Navn Bayer, men Stamfaderen adlede sig selv under ovenstaaende nordiske Navn, efter at han først havde tjent sine Sporer i let Kavalleri, hvilket dog ikke maa forvexles med det lette Kavalleri, der holdt sit Indtog paa Dagmartheatret i Kjøbenhavn efter utallige forgjæves Prøver. Dette Moment er foreviget ved den ovenpaa Skjoldet anbragte Dragonhjelm, og denne kan saaledes ikke antages at hentyde til, at Stamfaderen henhørte til »Villads Dragoner«, saaledes kaldede efter Anføreren Villads Holm; hvilken Antagelse herved berigtiges. Skjoldet er delt paa tværs af en Træstamme, hvorpaa læses: »Længe var Nordens herlige Stamme«, hvilket peger hen paa Bajers skandinaviske Sympathier. I venstre Felt findes paa rød Grund en rød Republikanerhue; Formen kunde maaske snarere drage Tanken hen paa en rød Nathue, men denne Antagelse maa ogsaa berigtiges. I det andet Felt er anbragt en blaa Strømpe af et ganske ualmindelig indviklet Væv; paa Grund af at Stamfaderen brugte denne ved alle Lejligheder, hvor han gik i Vandet, ses det, at den er begyndt at blive vrøvlet op. Blaastrømpen i Forbindelse med Skjoldholderne, to bebrillede Dannekvinder, som bære to smaa blaa Bøger — Datidens Symbol paa Sang-Værker, hvoraf den fejlagtige Gisning er opstillet, at det skulde være Sangklokkerne-, alluderer til, at Stamfaderen havde uddannet sig efter den berømmelige Ridder Don Quichote og tog Kvindens Parti ved enhver Lejlighed, og ogsaa ellers. For Fuldstændigheds Skyld berigtige vi til sidst den Antagelse, at denne Bajer skulde have Noget som helst at gjøre med de overordenligt talrige og meget udbredte Bajere af Carlsberg.

XXVI. Busk.

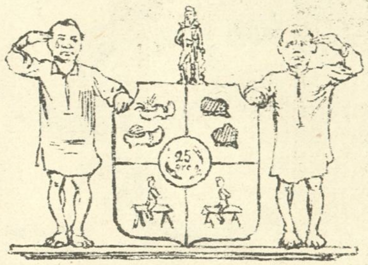

Slægten Busk er aandsbeslægtet med forannævnte adelige Familie, idet den ligesom hin har en dyb Aversion mod alle andre Kongemagter end den, Kongen af Bogø udøver, og Busk fører derfor ogsaa som Hjerteskjold en 25 Øre, thi den Mønt var det meste, Nogen paa Stamfaderens Tid vilde give for en almindelig, konstitutionel Kongemagt. Selve Hovedskjoldet er delt i to Felter, og heraf er det øverste atter halveret; i den ene Halvdel ses et Par Træsko med ren Halm, hvad der den Gang var de ægte Folkeføreres mest yndede Fodbeklædning. i den anden Halvdel ses som en tilsvarende Hovedbedækning to smaa sorte Studenterhuer; disse bæres dog ikke af Førerne selv, men af visse af deres Lejesvende, der kun indkaldtes som den sidste Reserve til at møde paa Gammelholm en eller anden Lørdag efter Trinitatis. Ligesom Skjoldet for oven smykkes af en Postelin-Jens, saaledes ses i nederste Felt to Husarrekrutter, ridende paa Træheste; Stamfaderen elskede nemlig de store blaa og de smaa sorte Husarer, og han blev aldrig træt af at bryde en Lanse for de stakkels Rekrutter, skjønt han meget ofte prællede af mod Modstandernes Castenskjold. At Slægtens Grundlægger i det Hele taget ikke var bange for at vove sin Trøie, ses saavel af Devisen: »Jens var ikke bange, skjønt der var saa Mange«, som af de to Skjoldholderes særdeles luftige Dragt.

Proper Behandling.

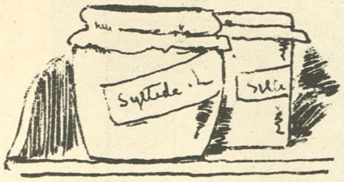

I en dunkel Nats Nedsænkning
Hviler vor Finanslov for det næste Aar;
Ingen Udsigt til Betænkning
Førend Nytaarsdag alt onde Tunger spaar!
Det tager Tid, — kan man begribe, —
Inden vort Venstre kan for Dag
Bringe en Post, hvorpaa det kan knibe:
Det er jo for Venstre dog en Hovedsag.

Monrad fængsler Interessen
Med en Hoben Forslag opmarscherende,
Som det Skudsmaal faar i Pressen,
At de er alt andet end presserende.
Dog han i den Anledning tæmme
Kan med en stille Magt hvert Nag;
Trøste han kan sig med — at glemme,
Thi at glemme er for ham en Hovedsag!

Stakkels polyteknisk Anstalt!
Den blev ikke just behandlet særlig blidt;
Tauber glubende den anfaldt;
Det var Mad for Mons; her fik han Appetit.
Lærerne, som i den Kreds virker,
Er ikke efter Taubers Smag;
I delikate Spørgsmaal mærker
Man, at Smagen er for ham en Hovedsag.

Nylig fik man stranguleret
Anders Sjællandsfarer; det er trist, men sandt;
Sligt har Venstre irriteret:
Han var jo saa god som nogen Simulant!
Fordi Profossen ej forstod [illegible]
At slaa et regederligt Slag,
Derfor skal Nellemann ha'e paa Ho'edet;
Venstre gjør det hele til en Hovedsag.

Nu vil Juel til Sagens Baade
Spørge, om Ministren ej vil foreslaa
Snart en ny og bedre Maade
At besørge Hovedafsætningen paa.
Venstre jo længe nok har glædet
Sig med Erfaring i samme Fag.
Og la'er man Synderen visne i Stedet,
Saa har Venstre fremmet dog sin Hovedsag.

Beroligende.

— Hvor vil De være det bekjendt for Vorherre i Himlen? Det bliver jo paa den Maade 9 Procent?

— Aah, bekjendt? Det gjør schgu ikke naaget! Naar man læser det ovenfra, saa seer det jo dog ud som et 6-Tal.

Tiltrækkende.

— Ded æ da grulig, vaar Folk maser i Kerk i Dav; hva æ dær paa Fære?
— Dæ æ bare kommen in ny Kakloen.

Et Universalgeni.

Hvor Magistraten vugger blidt
De kommunale Gænger,
Man sporer ej dens Haand for tidt,
Men desto mer dens Fenger.
Thi vor Finansborgmesters Kald
Kan lade sig betegne
Med, at han altid have skal
En Fenger alle Vegne.

Da Bærentsen fra Stadens Blegdamshospital blev „furet“,
En hoven Fenger viste Vej
Og hævded' Diktaturet.
Og ved en mislig Bygningsfærd,
Som nylig blev fremstillet,
Man mærked, der var ogsaa her
En Fenger med i Spillet.

Og nu et Fengerpeg der gi'es
Om, at den fengernemme
Selvhersker ej i Skovudvisningsspørgsmaal blot er hjemme.
Thi naar til Landboskolens Gaard
Han skuer ned fra oven,
Man ser, at Skovbrug han forstaar
Og holder Svin paa Skoven.

Og Botanikken lader han
En Gartner der docere,
Saa *Dybdahls* Blomstersprog man kan
Med Fengersprog supplere.
Ja, Fengers Saga, tør vi tro,
Vil svulme til et Epos,
Som siger magelig Sparto
Selv til Cornelius Nepos!

Den lille Ditlevs Blomster.

Frit efter H. C. Andersen.

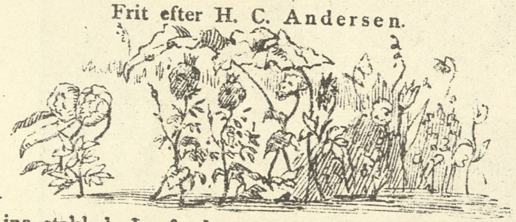

»Mine stakkels Lovforslag ere ganske døde!« sagde den lille Ditlev. »De vare saa smukke i Aftes i Berlingeren, og nu i Dag hænge alle deres Morgenblade og visne. Hvorfor gjøre de det?« spurgte han *Punch*, der sad i Sofaen, for ham holdt den lille Ditlev saa meget af, han kunde de allerdejligste Historier og tegnede saadanne morsomme Billeder, Chresten Berg med Buler i Panden, smaa Sorte og store Røde; det var en lystig Fyr.

»Hvorfor ser mine Forslag saa daarlige ud i Dag?« spurgte han igjen og viste ham en hel Buket, der var ganske vissen.

»Ja véd Du, hvad de fejle?« sagde *Punch*. »Forslagene have været til anden Behandling i Nat, og derfor hænge de med Hovedet.«

»Men Forslagene komme jo aldrig til anden Behandling!« sagde den lille Ditlev.

»Jo,« sagde *Punch*, »naar det bliver mørkt og vi Andre sove, saa holder Tinget Møde ganske for sin egen Fornøjelse. Der er stort Snakkebal. Det er heroppe paa Slottet. Du skulde bare se, hvor det gaar lystig til. Holstein og Hørup sætte sig paa Ministerbænken og ere Estrup og Skeel. Alle de røde Rupublikanere stille sig op ved Siden og staa og bukke, de ere Kammerjunkere. Saa kommer alle Forslagene ind, og saa holder Venstre Snakkebal. Du kan tro, Mundlæret gaar; der er pæne smaa Ændringsforslag, som danser rundt med smaa vrøvlagtige Underændringer. Der er motiverede Dagsordener, de ere Ballets Løver. Gud bevares, hvor de ere i Velten. Og der bliver taget Beslutning efter Beslutning, og det Hele gaar saa pænt til, som det slet ikke gjør om Dagen.«

»Men,« spurgte lille Ditlev, »er der Ingen, der gjør Venstremændene Noget for den Nattekommers oppe paa Kongens Slot. Det skulde jo Amtmanden —«

»Nej undskyld — —«

»Ja, saa Stiftamtmanden —«

»Nej, nu er Deres Højærværdighed igjen vild paa Karethen. Det er Krabbe, der skulde passe paa, men han véd ikke Noget af det. Af og til kommer han om Natten og ser efter, han har en stor Klokke i Haanden, men saa snart Venstremændene høre den ringe, skjule de sig i Vinduesfordybningerne og stikke Hovedet frem. »Jeg kan lugte, her er nogle Transtøvler inde!« siger Krabbe, men han kan ikke se dem.«

»Det er morsomt,« sagde den lille Ditlev og klappede i Hænderne. »Men kunde jeg heller ikke se Venstremændene?«

»Om Dagen ser Du dem jo nær nok,« sagde *Punch*. »Det gjør jeg ogsaa. I Dag, da jeg gik forbi og kiggede ind ad Døren til Udvalgsværelset, saa' jeg en lang tynd Rækel ligge i Sofaen og strække sig, han bildte sig selv og Andre ind, han var *Doktor phil.*«

»Er det at bilde Bispen saadant Noget ind!« sagde den gamle *Berlingske*, der var kommen i Besøg og sad i Sofaen, han kunde ikke lide *Punch*, og naar han talte om ham, var det altid med smaa Typer — »er det Noget at bilde Bispen ind. De er jo værre end *Nationaltidende*!« Og det var det værste, gamle *Berlingske* kunde sige.

Men den lille Ditlev syntes dog, at det var saa morsomt, og da han var kommen i Seng, laa han længe og tænkte paa, hvor morsomt det kunde være at høre Venstremændene snakke løs der oppe i Tinget, selv holdt han saa meget af at snakke. Saa stod den lille Ditlev op og gik ind i Udvalgsværelserne. »Mon mine Forslag ligge i Chre-

stens Skuffe?» sagde han ved sig selv. Han trak Skuffen ud. Jo, der laa baade hans og alle de Andres Forslag og visnede. Han lyttede efter, det var ligesom der blev snakket Politik inde i Folketingssalen, men ganske sagte og saa nydeligt, som han aldrig før havde hørt det.

Han gik ganske sagte hen til Døren og kiggede ind i Salen. Nej, hvor det var morsomt, hvad han fik at se. Der var ingen Lampe, men ganske lyst alligevel. Maanen skinnede midt ind paa Gulvet; det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Venstremændene baade Moderate, Radikale, Udtraadte, Indtraadte og selv de smaa løsgaaende Winthergjække sad paa deres Pladser og snakkede i Munden paa hinanden. Det ene Forslag efter det andet kom under Behandling, der var ikke Tale om at visne. Slet Ingen mærkede den lille Ditlev. Nu saa' han en lille rød Radikal hoppe tværs over Gulvet ind i Udvalgsværelset og trække Chrestens Bordskuffe ud. Der laa Ditlevs halvvisne Forslag, men de rejste sig strax op og nikkede ned til de andre, at de vilde ogsaa tages under Behandling. Den gamle Røgmand og Branddoktor Geert, som Braadden var brækket af, stod op og bukkede for de pæne Forslag, de hoppede ud af Skuffen ned mellem de andre og vare saa fornøjede.

I det Samme bankede det stærkt paa Døren i det Værelse, hvor Hørups store Dukke Chresten laa. Geert Winther løb hen og lukkede Døren op. Saa kom Chresten ind. Han saa' sig ganske forundret omkring. »Holder I Snakkebal uden mig?« sagde han.

»Vil Du snakke med mig?« sagde Geert Winther.

»Jo, Du er en pæn En at snakke med!« sagde Chresten. »Dig vil jeg ikke have med i Partiet.« Saa satte han sig paa en ledig Taburet og tænkte, der vilde komme en rød Lakaj, men der kom Ingen, saa hostede han og rømmede sig ligesom gamle I. A. Hansen: »Hm-hm! hm-hm!« men alligevel kom der ikke En. Geert Winther snakkede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt.

Da nu ingen af Venstremændene lod til at se Chresten, lod han sig dumpe fra Taburetten lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Allarm; alle Venstremændene kom løbende og spurgte, om han havde slaaet en ny Bule i Panden, men Chresten sagde, det var ikke Panden, han havde slaaet, og alle Ditlevs Forslag sagde Tak for den dejlige Skuffe, de havde ligget i, og holdt saa meget af Chresten og sagde, han maatte baade blive Formand og Ordfører for dem, og saa var Chresten fornøjet og sagde, at de maatte gjerne blive ved at ligge og visne i hans Skuffe.

Men Forslagene sagde: »Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve længe, og i Morgen ere vi dog ganske døde, men sig til den lille Ditlev, at han skal begrave os i Lønningvudvalget, hvor Lønningslovene ligge, saa voxe vi op igjen til næste Oktober og kan bringes ind paany».

I det Samme gik Salsdøren op, og en hel Mængde dejlige Regeringsforslag kom dansende ind, det var alle Forslagene ovre fra Landstinget. Allerforrest gik Toldloven og Forsvarsloven, og saa kom der en hel Mængde smaa Levkojer og Forglemmigejer, og de blev allesammen tagne under Behandling, og Landstingmænd og Folketingsmænd faldt i Armene paa hinanden, og det kaldte de et Kompromis.

Da den lille Ditlev næste Dag kom op i Tinget, gik han strax ind og trak Chrestens Bordskuffe ud for at se, om hans Forslag laa der endnu; jo der laa de alle sammen; men de vare ganske visne, meget mere end i Gaar. Chresten sad paa sin Plads, han saa umaadelig folkelig ud og hans Briller vare ganske duggede.

»Kan Du huske, hvad Du skulde sige mig,« sagde den lille Ditlev, men Chresten kunde ikke huske et Muk af det Hele.

Saa tog den lille Ditlev et Morgengnav og en Sagsavis — en af dem med de nydelige Billeder paa — og pakkede sine Forslag ind i dem, og de smaa sorte Fættere, som havde faaet dereses egen Avis forærendes, gik foran, og den lille Ditlev bagved med de døde Forslag. Og saa blev de begravede i et Udvalg, og Secher og Cantor knaldede Artikler af over Graven, for de havde jo ikke Chrestens Kanoner.

Mouche d'or.

Luftige Væsen. Sylfide Du smaa!
Lille Guldflue! Hvad tænker Du paa?
Daare saa ganske vor haabløse Slægt!
Du burde tynges af Ansvarets Vægt!

Traaden, der bar dig, det siges for sandt,
»Platina« var, som man snildelig spandt.
Selv om saa var, kan vi ganske godt li'e
Dette her fine Platinslageri.

Flue, jeg kan ej i Traaden faa fat,
Guldfluer har Du i Ho'edet mig sat;
Publikum jubled', saa tidt det Dig saa,
Det er Delirium med Guldfluer paa.

Lille Guldflue, saa luftig og let,
Fanged' Du os i Dit Guldfluenet,
Guldfluefangeren Andersen kan
Guldfisk med Guldfluen trække i Land.

Guldfluen flyver fra Andersen. Ak!
Mer end »den spanskeste Flue« hun trak.
Der, hvor det glimted' af Guldfluidum,
Øjner vi snart kun det tomneste Rum.

Flyv Flue, flyv! I Fortvivlelsens Gab
Drikke jeg vil mig et Guldflueskab,
Drømme mig Guldfluesnapper, til smukt
Selv jeg hensvæver i vildeste Flugt.

Guldfluen fløj; Kun de sorte, de smaa
Kolerafluer beholde vi maa.
Koleraflue! Vær ikke for fræk,
Ellers saa faar Du min Salighed Smæk.

Fluer, af dem har vi nok i vor By,
Fluer, der summe, og Fluer, der spy;
Guldfluer koster for meget i Feu, —
Saa la'er vi den Flue flyve! Adieu!

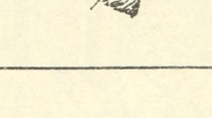

Guldfluen.

I Venstres Hoveder han Fluer sætter,
Saa de ham ofrer Virak og Buketter;
Men, vips! fra Fluepladsen kan han svinde,
Og her kan man slet ikke Traaden finde.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 7. December. Nr. 49.

PUNCH.

Saa er man fri for det.

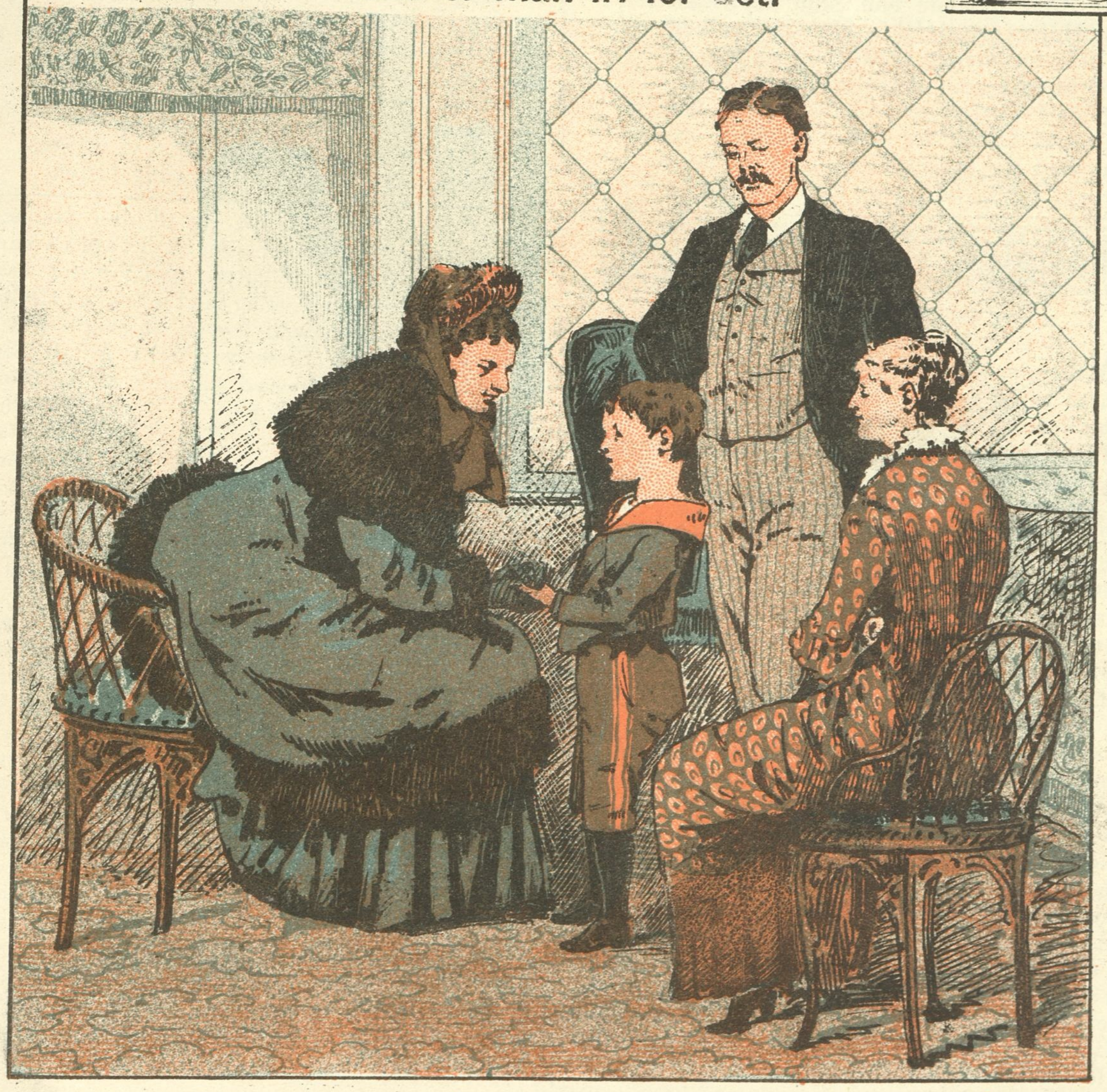

— Farvel lille Ville! Skal jeg ha'e et Kys? Har Du ikke Noget, jeg kan tage med hjem til Onkel?
— Næ-æ. — Jo, Du kan tage Riset med, Tante.

Rigsdagsvaabenhvile.

I Folkets Ting, hvor ellers ikke stort
Man mærker til en stille Magts Tilblivelse,
Har MONRAD daglig sørget for Oplivelse
Med, at han staar ved Livets Grænseport
Og skjænker Højres Presse sin Tilgivelse
For alle de Fadæser, han har gjort,
Samt at han selv, — den saa fatalt tilredte, —
Var villig til at glemme alt det skete.

Dog disse gloende Kul, som MONRAD her
Paa Højres syndefulde Ho'eder sanker,
Er lidt for meget svedne og er nær
Ved at gaa ud i dette kolde Vejr,
Og da i Tinget, hvor han kasted' Anker,
En varm Debat for Tiden sjælden vanker,
Maa han sig sysselsætte under Møderne
Med af og til at puste Liv i Gløderne.

En Smule Glans han maa dog have kastet
Paa den «Afslutning», som han stræber til;
Og naar han med Reformer staar belastet
Af den Slags, bare Venstre fremme vil,
Samt naar sig Højre derfor har formastet
At dadle ham for slet politisk Spil,
Saa trøster han sig med, at Højres slemme
Angreb han baade tilgi'e kan og glemme.

Og medens BERG slaar Sag paa Sag ihjel
Og til et haabløst Udvalg al Ting sender,
Saa hele Landets Fremtid og dets Vel
Maa visne i slig Bondehøvdings Hænder,
Har MONRAD det ufattelige Held,
At han til disse Ting slet intet kjender,
Men ikkun Højres Talsmænd og Organer
Han til Forsonlighed saa skjønt formaner.

Dog trods hans Eminenzes Hjertesukke
Og «Sejerspræget», han saa højt forkynder,
Vil han og BERG ej mange Lavrbær plukke
Paa denne Vej til TABURETTES Hynder.
Naar Venstre ikke sine egne Bukke
Vil slagte for vor Folkefriheds Synder
I KRABBES Tabernakel, tror vi næsten,
At der er længe til Forsoningsfesten.

Verdens Gang
November 1882.

Maaneden udmærkede sig ved en stor Masse Jubilæer, af hvilke først og fremmest maa nævnes Privatbankens 25aarige Jubilæum, ved hvilken Lejlighed Kirkefaderen Tietgen blev bespist af 4000 Mand, som tillige skjænkede ham et større Beløb til en Kirketavle med et Motiv af „Skattens Mønt", sat efter en aarlig Indtægt af 400,000 Kr. Mere stilfærdigt gik Universitets Bibliothekets 400aarige Jubilæum af, men det er da heller ikke saa fint Papir. Ogsaa i Udlandet jubilerede man: i Amerika fejrede Staden Filadelfia sit 200 Aars Jubilæum. Mærkværdigt nok blev Dr. Wederkinch-Madsen ikke udnævnt til Æresdoktor. Ovenpaa en saa besynderlig Forbigaaelse gjør det godt at se Geniet anerkjendt, og dette skete herhjemme ved Journalist Frosts Udnævnelse til Kammersekretær. Vel er det referenter talt ikke nogen særdeles høj Titel for en saa intim Ven af Kejser Napoleon III, og Folk har da ogsaa fortabt sig i ondskabsfulde Gisninger, om det var Spisekammersekretær paa Grund af Frosts Forkjærlighed for Ænder, eller Lønkammersekretær formedelst hans store Delikatesse i Omgangen med andre Folks Hemmeligheder; men da Frost er bekjendt som en meget opadstræbende Herre, vil det formentlig ikke vare længe, inden man kan titulere ham for Kvistkammersekretæren.

Folketinget holdt sig til den gammeldags Betegnelse af November som Slagtemaaned, og det blev et voldsomt Slagteri, idet Venstre slagtede alle de ministerielle Forslag med udvalgt Høflighed, og Højre til Gjengjæld lovede at slagte alle Venstres Bukke. Og disse voxede i Antal Dag for Dag, da Biskop Monrad dannede et nyt Lovkonsortium paa Tro og Love. I denne Forbindelse kan det nævnes, at det franske Deputeretkammer nedsatte Biskoppernes Gage særdeles betydelig. Denne Vedtagelse have Venstres Republikanere herhjemme ganske sikkert overset, ellers var der nok kommet et lignende Forslag frem i vort Folketing; det kunde jo saa ubemærket være indbragt af Monrad.

Kjøbenhavns Borgermestre udmærkede sig i Maanedens Løb særlig paa Forstvæsenets Omraade. Borgermester Fenger, der hidtil kun ved sine bekjendte Bidstrupsmiddage har udvist forstvidenskabelig Indsigt, forbavsede pludselig Samtiden ved at give Lærerpladsen i Skovbrug ved Landbohøjskolen til et ganske ungt Skovmenneske, skjønt denne Udnævnelse gik over hele Forststandens Forstand. Ligeledes overraskede Borgermester Ehlers Kjøbenhavnerne ved paany at beplante den raserede Del af Gamle-Kongevej med Kastanietræer; formentlig ville disse paa Grund af den heldig valgte Aarstid allerede være gaaede ud inden Foraarets Komme, saa at Ehlers desværre ikke faar den forventede Glæde af dem; denne store Mand har nemlig uddannet sig efter den engelske Premierminister Gladstones Møn-

ster og vil derfor fremtidig drive Skovhugst personlig.

Maaneden bragte flere Afslutninger. I England blev saaledes Forhandlingerne om Debattens Afslutning i Underhuset afsluttede, og „Dagbladet“ afsluttede hos os Hellebæksaffæren, men forhaabenlig vil Stedets Moldenhawer overvintre saa heldig, at de Omboende igjen til Sommer ville kunne forlystes derved. I Modsætning til disse Afslutninger maa det nævnes, at det derimod ikke lykkedes Udenrigsminister Rosenørn-Lehn at faa afsluttet nogen Handelstraktat med Spanien, lige saa lidt som Dagmartheatrets Direktør M. V. Brun endnu overkom at faa Prøverne paa „Let Kavalleri“ afsluttede.

Aarstidens mørke Dage have bragt Spøgelser frem paa flere Steder; men Folk have opfattet Spøgen forskjellig paa de forskjellige Steder. Medens saaledes Husspøgelset „Abracadabra“ fyldte Huset i det Kongelige Theater, maatte Beboerne af et Hus i Alsted ved Ringsted flygte for Spøgeriet, da det viste sig, at Fanden var alstedsnærværende i en generende Gred.

Theatrene frembød ingen tiltrækkende Nyheder; ikke en Gang Erik Bøgh kunde med sit „Dit og Dat“ frelse sin egen kjære „Sergius Panin“ fra at gaa bort i en meget ung Alder. Men saa fandt Direktør Andersen, som havde set, hvilken Lykke „Puppe og Sommerfugl“ havde gjort, paa at anskaffe sig et lignende Insekt, og han forskrev Guldfluen „Miss Ænea“. Fluen trak, og Andersen skrev en ny Æneide, der begyndte saaledes:

»O Flue med de gyldne Vinger,
Gjør du mig længe Selskab her!«

Som et aldeles enestaaende Fænomen maa det fremhæves, at i November 1882 skete det Uhørte, at Brandinspektør Schønheyder blev rost i en Avis, og det var dog oven i Kjøbet *„Dagbladet“*.

Mere Brandstof.

Denne Verden er dog altid fuldt af Klammeri
Saavel i det store som udi det smaa!
Hvem sku' troet, der kunde rummes Tvedragtsflammer i
En Æske ikke større end som saa?
Men i slige Æsker Brandfakler ligger,
Som man lavet har paa Tændstiksfabrikker,
Hvis Bestyrelser til Hobe er saa træske,
At enhver af dem kun snakker for sin Æske.

Liesom »*Godthaab*« havde godt Haab om at komme
Ved Hjælp af godt Kjøb paa den grønne Green,
Se, saa var dens Konkurrenters Taalmod omme,
Og i Fyr og Flamme alle blev som en.
Til en Strygekoncert de inviterede
Og mod Godthaab æskedronsvis de marscherede,
Saa den større Æske, »*Godthaab*« har forhandlet,
Blev til en Pandoras Æske snart forvandlet.

Først var *Nordenskjøld* og *Tordenskjold* paa Pletten,
Og *Niels Ebbesen* og *Juel* snart hos dem stod,
Kronprinds Frederik blev ogsaa vred i Hætten
Og de andre ej i Svovel-Stikken lod.
Men *Godthaab* dem udæsker og la'er høre det
Bekjendte: »Det er Mængden, som skal gjøre det!«
De faar Pindehuggeriet bragt i Flor igjen,
Indtil Striden ganger i sin Æskemo'er igjen.

Heraf læres kan, at slemme Farer stikker
I den frie Konkurrences Glans og Skin,
Og man aldrig sikker er selv med en Sikkerhedstændstik at faa sat for dem en Pind,
Item at selv den bedste Tændstik magelig kan en ilde Brander foraarsage,
Samt at Tændstikindustrien er forgængelig,
Fordi hver Tændstik er dog lidt forfængelig.

Den bedste Verden.

(Frit efter Baggesen.)

Det gaar saa herligt overalt,
Hvor man sit Øje vender.
Hver anden Verden ufortalt
Jeg ingen bedre kjender.
Rejs, hvem der vil, med Kauffmann bort
For i Paris at skrive fort
Og strø som »*Redacteur*« sit Kort
Blandt fine franske Venner.

Det gaar ej flot i Dannemark
Med Stjerne og med Orden,
Her i vor lille Noahs Ark
Ej hver Kamel just faar den,
Men selv om ej man Korset bær',
Saa bli'er man Kammmersekretær,
Etatsraadsrang har Andre kjær:
— Den, som betaler, naar den.

Det gaar saa godt i Tingets Sal,
Der dovnes og der drives;
Den Berg han gjør sig vred og gal,
Man kives, bides, rives;
Men Biskop Monrads Hyrdestav
La'er Forslag stige op af Grav;
Det har den Bisp sin Glæde af:
Skjønt »aflægs« godt han trives.

Det gaar saa godt her i vort Nord;
Paa Borgermester Fenger
Den Borgermand slet ikke tror
Og vil ej ha'e ham længer.
Den Fenger ej fortrække vil,
Det døve Øre vender til,
Kun Smigers søde Fløjtespil
Til Trommehinden trænger.

Det gaar saa godt for Fallesen
Og alle hans's Sjovere,
Nys Crone trued' fælt, men den
Dravat er snart vist ovre;
Fuldt Hus vor Chef faar hver en Kvæld,
Som Norges Klipper staar hans Held,
Og Olaf er hans Filefjeld
Og Simonsen hans Dovre.

Det gaar saa godt for Gjellerup;
Han Præsterne parterer,
Moral, Ethik han i en Snup
Paa Stedet exekverer.
Med Herman Bang han danner kjækt
En ny germansk og haabløs Slægt.
— Hvad skal man tro, naar sligt Insekt
Os alle hovmest'rerer!

Det gaar saa saare godt med Punch,
Rundt om sig strør han Glæde.
Hver Torsdag ind til Venners »Lunch«
Ses smilende han træde.
Hans Sang er Glædens sande Lyd,
Han hader Last og elsker Dyd.
Hans Ønske det er: Højres Fryd,
— Lad »Morgengnavet« græde!

VENUS- F

Et saadant himmelsk Syn oplever vi ej tiere;
Men «over Skyerne, hvor Himlen den er blaa»,

Der har Fru Venus vel til Føbos talt som saa:
«Paa Gjensyn Anno tyvehundrede og fire!»

De smaa og de store Bevillingsmænd.

At Borgmester Fenger er højst konsekvent
Og er for sin sjeldne Retfærdighed kjendt,
Kan Epidemihospitalet bebude.
— Da Bærentzen uden Bevilling kom
For Skade at bygge et Ildsted om,
Der havde den Fejl, at det slet ikke duede,
Saa var det med den Bestillingsmand ude.

At Fenger for lignende Misgreb ej gi'er
Sig selv nu sin Afsked paa graat Papir,
Begribes kan uden synderlig Møje;
Da Skjæven i Bærentzens Øje han saa',
Saa levende den ham paa Sinde laa,
At rent han forglemte at ta'e det lidt nøje
Med Bjælken, han har i sit eget Øje.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Vv bliffuer att berette omm hannem then gammele Høy-Eruærdichheed Biskopp Monrad / som poe then Tiid ey saed poe siin Bispe-Stoel / menn poe thet slott Kristiansborre / huor hand meth bynderne uar gangen vdi allianz. Men uar samme Høy-Eruærdichheed een merchelig Mand / ty uar hand pro primo Faeder till then Postille / somm Dannemarcks Riiges Grundtloff beneffnis. Vore hand och pro secundo then siste aff the Marts-Menistere / och haffde hand siddet vdi Rigens Roed och som Kanzlere Riigens Sigill foruartt. Men haffde hand siiden gijorth een meeget lanng Reyse till the Blaa-Mænds Land / och enn mannge troede hand vore ey kommen leffuendis derfraa men vore aff the gromme Blaa-Mænd vdi een fricasee meth Selleri-Sauce bleffuen consvmeret / komm hand doch heel och hollen tillbages. Menn ther hand atter saed poe sin Bispe-Stoel / toeg han voe att skriffue mannge vnderlige Hyrde-Breffue / siigendes snart thet Eene och snart thet Annet / menn hand Jens Busk / menendes sich att kvnne forstoe thette att uære sort taele / som Biskoppen aff the Blaa-Mænd haffde lært / och uærendis sellf meth Blaa-Mands-Tobak / somm then Vrt kallis / huorvdaff bynderne her i Lannet sich svge theris forstann till / kiendt / holt for / att hans Høy-Eruærdichheed uilde uære then beste Petum optimum subter solem att ambligere vdi Venstres gammele Suampe-Dose. Huilcket och sloeg till / ty alldrig soesnart uar bispen kommen mellem bynderne / førr Trost Estropp fick att føele / att thet uore een annen tobak. Och enn Hans Høy-Eruærdichheed sagde / att hand kvns poe Blaa-Mands Uis een Freds-Piibe uilde røege / fick samme Piibe snart een annen Ljud / och hand Skeel fick Snvs. Menn hand Chresten Povelsøn Berre / somm uar ett Slags Gardener och Poede-Mestere vdi Danneuang / uille ey aff siin Uisdoms Kille uanne the Blommer / somm the ædelige Mænd Estrovp, Skeel och hand Scauenius vdi Jorden planterede / siigendis them att borde uisne tillhaahe. Och Biskopp Monrad begjyndte att formercke / att hand vdi thet compagnie uore ille oppskiørtet. Menn hand Jens Busk haffuendes huerffuet biskoppen uillde ey laede hannem bekomme sitt forsterckningspas / menn holt hannem till Fahnen / och thet uar meegen Ynk att see then gammele Monrad motte gjøre Exercitz efter slig een Vnnerkapperals Commando.

Menn hand Høropp skreff vdi siin Krønickeboeg / att then Ridder Krabbe ey bleff poe Konngens Slott meth tillbørlich Æstime och Honneur begegnet / och haffue ui sport / enn thet stoer vdi inngen Krønicke anntegnet / att the bynder uore till Sinns soedant Ceremoniell att etablere:

Naar Formanden / then Ridder Krabbe / Birche-Dommere / indtræeder / emottages hend af tre Obrister / sex Capitaines och tolff Fændricher / naar hand sich poe Stoelen nedlaeder affyres tre Kartover. Thet samme naar hand gaaer af Stoelen.

Vice-Formændene emottages aff en Obrist / to Capitaines och sex Fændricher. For thennem fyres aff Feltslanger.

The Secretairs emottages aff een Capitaine och to Fændricher.

Hans Høy-Eruærdichheed Biskopp Monrad aff to Prouster / fire Prester / otte Katecheter / sexten Degne och to och treti Klockere.

Hand Mester Geert Winther af Brandtinspektør Schøn-Heyter meth sammtliche Brandt-Folch.

Hand Bajer aff een Squadron Dragoner.

Hand Jens Busk aff een Deling Husarer.

Hand Tauber aff to Jngtendanter och fjorten Marcketentere.

Hand then lille Eeduard aff Kammerherre Fallesen / to Scene-Instructeurs och Offuerlampe-puzeren meth Dotter.

Hand Wedderkink af Borcher-Musiquen.

Huer Ganng hannd Chresten Povelsøn Berre Ordet begierer / skall ther rinnges meth alle Stadens Klocker / item skal then stoere Tromme røeres vdi Slotzgaarden och Uagten ropes vd poe Amalliborre.

Somm Offuerfolcketingsceremoniemester skall hand Høropp fungere / och skall hannem for soedant Embith forvndes Rang vdi 2den Classe 1 och hannem een Gage af titvsinde Kroner oerligen aff Konngens Cassa betaelis.

Menn thet er kanskee idel Oppspinn / enn thet haffuer ey staaet vdi the smoe Suortes Billedkrøniche.

En Frigængers Anskuelser.

Abracadabra og Den forvandlede Brudgom. Jeg har været nær ved at grine min lille Mave itu over de Stykker, og den gamle Holberg han er da vel nok den største Skjald næst efter gamle Grundtvig, for gamle Grundtvig kunde vel nok have skrevet endnu grinagtigere Ting, om han havde villet. Men nu, jeg har grubliseret længere derover, mens Højre stod og vævede om den døde Haand, som jeg ikke vilde høre paa, fordi vi, der har det Grundtvigske Syn, bryder os kun om det levende, saa sprang der ligesom en lille Læddike op i min Hjærne-Kiste, og saa forstod jeg Anvendeligheden af de gamle Komedier. For det er med dem lige som med de dejlige Kæmpe-Viser og FolkeKvad og Ord-Sprog, at de kan vel være yndige i og for sig, men det er Anvendeligheden for Højskolen og Folke-Friheds-Livet det kommer an paa; og saadan tror jeg nu ogsaa, disse to Komedier lader sig udlægge. For se, i Abracadabra der er nu Jeronimus det store menige danske Folk, som har været i Lybek, det vil sige under Tyskernes Kommando, men er ikke løben lybsk, men har beholdt sin gamle danske Natur alligevel. Og saa er det jo da saa let at se, at Henrik det er den vælske Dannelse, som har sat sig til Høj-Bords i Jeronimusses eget Hus og ikke vil vige Pladsen, men binder den gamle danske Jeronimus paa Ærmet, at han maa snakke det græske og latinske Abracadabra. Men saa kommer Jøden, og det er naturligvis den nye Retning i Literaturen, der er ment, og han er snyde-vred paa den vælske Henrik, men den gamle Jeronimus giver ham en Digter-Gage at løbe med. Og saa kommer det med Monsør Leonard, som er det vanskeligste, men jeg har nu tænkt mig, det kunde betyde Skandinavismen, hvor det ogsaa var den national-liberale Henrik, som bildte os Danske ind, at vi kunde gaa ud og ind i Naboens Hus. Og Monsør Leonard er Sverrig-Norge, der behandlede os med Gjæste-Venskab, men ikke videre. Og saa kommer Spøgelset, og det kan da et Barn begribe, at det er Ministeriet og Godsejerne, som Henrik bruger som et Skræmme-Billede for at faa Bevilling af Finans-loven, og den gamle Jeronimus maa ud med Sølv-Tøjet. Og Arv, som faar Vandet over Hovedet, det er nu Sosialisterne, for dem er der Ingen af os, der bryder sig om, uden naar at det kniber ved Valgene. Og der kan man da ret se, hvad for en Folke-Mand den gamle Holberg har været, at han lader Jeronimus opdage hele Redeligheden tilsidst, og det kunde man da nok vide, at Danskheden maatte sejre, for den er tusind-aarig, og derfor har den alle Tider Ret. Og jeg tror, at havde Holberg levet nu, saa havde han skænket alt sit Gods til den danske Høj-Skole og ikke til de vælske Død-Bidere og Stiv-Stikkere. Men i det danske Hus har vi endnu Provisoriets Spøgelse, og det Hus-Spøgelse maa vi Alle have Has paa, snarest muligt.

Men Den forvandlede Brudgom er ikke saa nem at udlægge, for rigtig nok kan den gamle Grippe-Nille, som har været et Held-Øre, men nu er bleven en Gale-Fjante, som bare vil gaa til Brude-Skammel i en Springe-Dans, lignes med enkelte gamle Politikere, der bliver magtlystne i deres Alderdom, men det tror jeg nu ikke Holberg har tænkt paa, men den lille Kæmpe-Vise, som Elsebeth træder frem og kvæder, og som har saadan en velsignet Nattergale-Klang, det er nok den egenlige Tanke i Stykket, at den nordiske Kvinde har Hjærtelil paa rette Sted og Hjærne-Kisten i Orden, som vi har set baade med Thyra Danebod og Dronning Margrete og Dronning Dagmar og de andre Dane-Kvinder, som jeg ikke behøver at nævne. Og det tror jeg er Meningen. Og Bajer tykker det Samme.

Hos à Porta.

Dialog ved et Glas

— Se God Morgen, gamle Svend!
Skal vi ha' lidt rart? — Saamæn!
Dersom De nu vil en »Spids« gi',
Gi'er en Whisky
Jeg igjen.
— Sikken Frost! — Ja, den er svær.
A propos om Frost, han nær
Var nok ble'en... ta' deres Bæger....
Kammerjæger.
— Fy, la' vær'!
Han er s'gu inte til Rotterne, si'er man;
Naar man jager Ænder, bli'er man
Kammersekretær.

— Naa, og Dijmphna? Sikken Skræk!
Mens man tror, den fik sit Smæk,
Immer den mod Nord for Sjov gaar!
— Gu' er Hougaard
Inte væk!
Hist ved Wajgats kolde Brink
Med en Flok saa kjæk og flink
Eskimo'er og Eskimødre
De som Brødre
Spiller Klink.
— Svært man om Grønlands Beboere skjændes?
— Pyt! de selv, ihvad der hændes,
Si'er: »Gud! Signe Rink.«

— Og den Miss, »som let paa Taa
Kan saa højt i Loftet gaa«,
Det bli'er Danmarks Æneïde!
— Ja, hun slide
Kan som Faa.
Vor Ballet er rent forbi:
Al dens Krum-Springs Poesi
Af en Flue, spæd og ringe,
Fik en Vinge;
Hvad si'er De?
— Ja, lidt det nytter beskedent at hoppe,
Naar den kun kan holdes oppe
Ved Tri-Koteri.

— Saa, nu maa jeg stikke a'!
Jeg skal til Koncert. — Næ hva'?
— Jo, de hersens »populære«
Er al Ære
Værd. — Aa ja!
— Jeg gjør ikke megen Spræl,
Men jeg bli'er alligevel
Eo Ipsen ingensinde
»Folkefjende«.
— Sikket Held!
— Hils Nummer 10,000 og hvis De ser den,
Ganske piano gratuler den.
— Mange Tak.... Farvel!

„Den døde Haand".

Hver Sag maa visne — det kan ikke fejle, —
Og er i Dødens Dvaletilstand bragt,
Naar under denne Haand den bliver lagt
Og klemt imellem slige haarde Negle.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 14 December. Nr. 50.

PUNCH.

Hundehold.

(Naar den nye Vedtægt vedtages.)

Man ser, at Hunde-Loven vel er ærlig,
Men denne Hunde-Holden er besværlig

Spirende Bund.

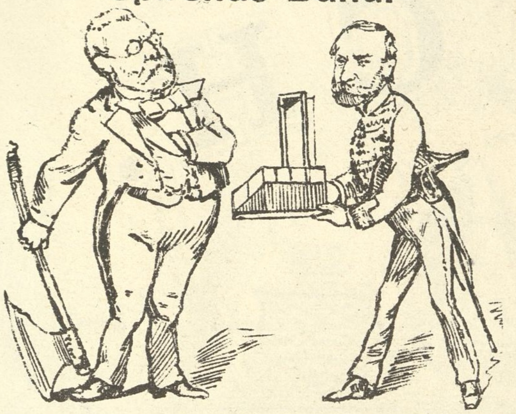

Hvor det er glædelige Tidens Tegn
I denne strænge Vinterperiode,
Da hvert et Forslag vises Vintervej'n
For der at visne efter ny Methode,
At man dog ser den fordums Bogø Degn
Ta e sig af Ministeriets yngste Pode!
Saa denne Spire kan man i den golde
Session godt for en hel Oase holde.

Og den Reform er ikke af de smaa,
Som gjennemføres her af Venstres Naade,
Den drejer sig jo om, kan man forstaa,
Hvorlunde man til Vælgerfolkets Baade
Kan skaffe det en ny og bedre Maade
At blive af med sine Ho'eder paa,
Fordi den gamle Maade er forældet
Og sammes Dødsdom aabenbart er fældet.

Det maa staa klart for «den bevidste Magt»,
At, hvor som helst sin Praxis den udøver
Og Vælgerfolket er den underlagt,
Er Ho'eder det, man allermindst behøver;
Saa Folkets Tillid den sig ej berøver,
Naar denne Sag den har til Ende bragt:
Der er jo Godtfolk nok, som ere gode
Og fuldtro Venstremænd foruden Ho'ede.

Da Venstres Hovedstyrke, som bekjendt,
Har altid været lovlig kort for Ho'edet,
Naar der blev Tale om en Delinkvent,
Som udstaa skal den Straf, han har fortjent,
Saa har man næppe uden Grund formodet,
At, naar den her lidt koldt Vand slog i Blodet,
Maa Venstresymphatien nu for Tiden
For Vælgerfolkets Ho'eder være liden.

Og endelig er Venstre ganske sikker
Paa, at i Doktor GUILLOTINS Ide
Man kan en «evropæisk Tanke» se,
Som efter MONRADS Skjøn «i Tiden ligger»
Og derfor «Sejersmærket» har kanske
Paa Panden, eller hvor det ellers stikker!
— Den var for Republikkens gyldne Tid Maal
Og gjorde nemt paa Syttenhundreds Vid Kaal.

Derfor den undgaar nok de triste Kaar
I Visnepolitikkens Grav at segne,
Selv om Hr. BERG sit eget Hoved faar
Lig KARL DEN FØRSTES anbragt alle Vegne.
Her fik hans Politik et Ulivssaar
I denne Hovedsag af Venstres egne!
— «Den Krans, som Folketingets Udvalg gav,
Den visnet er paa ANDERS NIELSENS Grav».

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstierne Bjørnson,**
p. t.
Køvenhavn.

Ho ho! deres Velærværtihed og immer væk velbekommen til gamle Dannevangs Bøjeskove, værendes nok bare en Vesit af den franske Årt, men liegodt opflammendes alle repoblikanske Jærter til Gloheje, vorom der staar i Visen „Hr. Pingel lader en Badstue heje.“

Ho ho! Velærværtiheden forstaar nok a den gamle Glaje mener ikke Pingel værendes noen Dronning Helvej villendes gjøre Velærværtiheden Helveje hedt, liesom den lille blaaøijede Tove, Velærværtiheden desujen slets ikke anerkjendendes samme Helvejes Tilstejeværelse værendes en Overfløjihej havendes ingen Dævel til a beboe samme Kællerlejlihej, men den Gamle blot antyjendes en begejstret Mojtajelse a alle di smaa donkeltfarveje sammestes. Og Velærværtihejen har nok ve aa præke for den Menihej bemærget, a han er eneste norske Kykelikyhane i Korren fortijen, Henrikibsen værendes sat under Karantæne me grønt Flav og sort Kokarte, samme værende denne Gang inte optraadt som Gjenganger, men som Folkefjende, krænkendes lille Eedvards helliste Fornemmelser og træjende ham paa hanses parlemangtariske Litorne, havendes gort samme lille Eedevard ubehaveli mod samme store Degter men ikke Politiker. Vorimod det aldrig kunde falde Vælærværtihejen ind som er vant til at sie Ja og Ammen lie etter Rittoallet. Som om det ku gaa an og sidde saj op mod det Folkelie, og sæt den Gamle heroppe i Valhal velle i Stejen for at færjes sjemytli med Aserne som værendes selv en Ase eller i a Fald et Vanemenneske velle blive uvan og forbyje Gujerne a spise Sæhrimner og drekke a Donken, siendes der var Trekiner i Flæsket og Bagtærier i Mjøden, va velle Resoltatet blie annet end a den gamle Sjemytlie velle ujen Personliheds Anseelse liesaa nyjeli blie verfet ner a Bifrost mæ et Sgarg paa Kammerherrenøglestejet og fordofte som en Skøgge og Gujefjende ner i det allersomsorteste Niffelhejm. Saa det er bejer a holle saj goje Ven-

ner me Talmajestæten og samme høje Herskabs Livdragoner og sorte Hosarer. Ho ho! Men Velærværtihejen gør natyrli klogt a ta tel Paris, skønt gamle Unnertejnejes Jærte bløjer ve Tanken om inte mere a have Velærværtihejen i Nabosognet, men det ku jo mulivis flaske sig saa samme udøjeli Poletiker ku faa Kaldet etter ham Grævi, vis han sku falle fra, og mullivis ku osse vores smækfeje Ven Gangbætta ta Biljetten for regtenok sae den gamle grinagtie Skirner, a han haje læst paa Prent i Ferslews Nasjonale at „man skreibet aus Paris es habe kein Gefar", men man oplever jo saa mejet, og det ku jo være Annestej i den Nasjonale, og saa ku Velærværtihejen faa hans Embeje, men angattendang sku samme store Degter sla saj sammen me lille Rikkart Kaufmand, som nok vel engtrodosere Samme hos Nottebiliateterne samme Stejs, samme immervæg glaje Sjornallist værendes en ren Rekkart Løvenjærte tel a trænge eng allevejne og ku mullivis osse ta saj a Velærværtihejens Komejier og faa dem smort i Kammerherren herjæmme, og nu vel den Gamle strax tøfle op i Hlidskialf og dreje gamle Odins Natkiggert, der har vaaren fæstet paa Norje, ner paa det gamle Kovenhavn obsalverendes Velærværtihejens Passasje derstejs og heldiere end Venuses, som rev uj tel Lamperøj formejelst Skyr, og skal nok fremdeles følje Velærværtihejen vær Aften svengendes et Beger Mjød paa Sammes Sundhed og immervæk forblivendes Velærværtihejens gamle glaje

Tyroler-Færdignant,
p. t. Valhalla.

Uvejr i Anmarsch. Efter at den bebudede Interpellation om den spanske Handelstraktat ikke synes at have baaret Syd-Frugter for det forenede Venstre, siges dette at paatænke — for ad anden Vej at skaffe sig lidt spansk Vind i Sejlene — en ny Interpellation om vore højst uheldige Vejrforhold, ved hvilken Lejlighed Barometerstanden vil blive gjort til Gjenstand for en ligesaa velvillig Behandling som Godsejerstanden har faaet i de monradske Landbolove. Endnu er Meningerne dog delte med Hensyn til, hvilken Minister Hovedansvaret for det slette Vejr skal paalægges. Holstein Blæsenborg skal være stemt for ut give Udenrigsministeriet Skylden, saasom det er vitterligt, at de omliggende Stater uden Indsigelse fra vor Regerings Side sender os alt det daarlige Vejr paa Halsen, som de ikke selv har Brug for. Monrad holder for, at Ansvaret paahviler Indenrigministeren, der jo bør have Skylden for alle indenrigske Misligheder. Høgsbro er ved Hjælp af sin sædvanlige Sandhedskjærlighed kommen til det Resultat, at Kirke-Ministeren bør have paa Hovedet i denne Anledning, da han rimeligvis maa have forsømt at stille sig i det rette parlamentariske Forhold til de himmelske Magter, og endelig mener Berg, at Conseilspræsidenten er den eneste skyldige, fordi han ved at blive siddende bevirker, at alt her i Landet visner.

Skolastiske Studier.

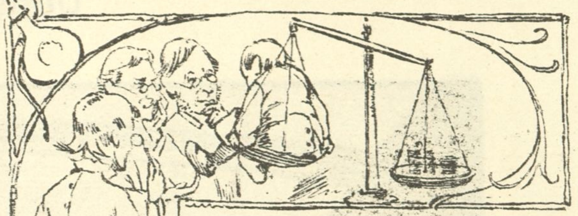

Nu holder Skolebørnene Fest!
Sikken en Jubel det avled,
Da paa den høje Skole-Hest
Sundheds-Avgurerne kravled;
Frem i gesvindt Galop det gik
Med den moderne »Skolastik«.

Aldrig en Drenge-nok sagt man maa
För tilfället endevende;
Og gi'e dem Lektier, de søde Smaa,
Kan kun Barbarerne nænne.
En Time Middag og fem Gymnastik —
Det er Patent-Pædagogik!

Skolemænd, som de Unge forstaar,
Pas og forkjæl og forplej dem!
Hold Opsyn med Negle, hold Rede paa Haar
Og skal de forlystes — saa vej dem!
Saadan en Vejeledning er god
I Skolens moderne Vejerbod.

Forlængst Linealen Linen løb ud,
Men Alen'en har du tilbage;
Saa staar du ej maalløs, naar Visdommens Bud
Dig byder at maale og vrage:
Maale de Smaa fra Top til Saal
Det er »Skolastikens« Krage-Maal.

Skolemænd! tæm Eders Nero-Natur!
Pas Skolen, ellers risker I 'en:
Maal Eders Bænke og Borde og Stuer
Og skriv Bunker af »Lister« i Ferien.
Renhed i Luft og i Stolegang,
Det er den rette Skolegang.

Visdommens Mænd! Fortæl dog, hvor faldt
I over de Utopier,
Hvor Børnene fedes op med Gevalt
Efter Maal og Vægts-Theorier?
Samme Princip — o Skæbne! — li'er
Man i moderne — Svinestier!

Moral.

Masser af Ho'der ligger i Blød
Og roder i Lister og Skema'er,
Vejer og maaler og har deres Nød
Med Lærere, Børn og Ulema'er,
Og finder ud, at Alt i Alt
Er Alt i Skolerne pinegalt!

Skolemænd, hver en Videnskabs-Tolk,
Hver Han- og Hunkjøns-Forælder,
Visne-Hero'er, Ministre og Folk
Sig i Beregning vælter, —
Og finder ud, at Alt i Alt
Hele Geschichten til Wandsbeck gjaldt.

Uomtvistelig.

— Maa jeg faa Deres Billet?
— Min Balljet, næ Do ka trow næj! Ve Do haa Dæj ien Balljet, saa ka Do sæl køw Dæj jen, de haar A goert!

Utrøstelig.

— Jeg synes, Jens Petersen var langt mere fattet, da hans forrige Kone døde, end han er denne Gang.

— Ja ded va jæ osse, for da vedste jæ stravs, hvor jæ sku faa in a'en fra, men se ded ved jæ nu itte ikke.

En Folkefjende.

Af Folkevenner kan man fler
End nok for Tiden finde,
Men derimod man sjelden ser
En rigtig Folkefjende;
Derfor har Henrik Ibsen væ't
Saa god at give et Portræt
Af slig en haabløs Synder.

Han sa'e: „Majoritetens Vand
Er opfyldt af Bakterier,
Som har forgiftet alle Mand;
Men jeg skal nok kurere jer:
At blotte Lasten er mit Kald,
Og disse Infusionsdyr skal
Ej dø i Syndersøen!"

Men da mod Flertalstyranni
Han sin Satire laved',
Forspildte han den Sympathi,
Han nød i „*Morgengnavet*";
Thi da han slog iblandt en Flok
Af „Køtere", mærkværdigt nok,
Saa peb den lille Eedvard!

Flux *Morgengnavets* Kløverblad
Holdt et Slags Folkemøde,
Hvor STOCKMANN fik sin varme Mad
For slig en Folkebrøde,
Ej Dirigenten var hans Ven;
Thi BERG var baade ASLAKSEN
Og selv en Del af Slagsen.

Først *Morgengnavets* Afløb man
Attest for sundt fik givet,
Selv om med Tørvemosevand
Det alt har gjennemsivet,
Og HØKUPS Gift kan være slem,
Saa er det godt nok dog til dem,
Som heri skal sig bade.

Saa tuded' i Kritikkens Lur
Mod IBSEN højlydt nok man,
Fra Venstres Vandkuranstalt Fur
Han fik, lig Doktor STOCKMANN.
Slig Skade fik han for sin Spot!
Nu kan han have det saa godt
Og prøve at staa ene!

Moral:

Husk, vil ej kritisk du beglos
Og kaldes „Folkefjende",
I *Morgengnavet* ingen Ros
Er uden Torn at finde!
Træd aldrig Tallets Ret for nær,
Og heller ikke EEDVARDS Tær,
Sligt volder megen Kvide.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, jeg haaber da rigtig nok, De ikke er vred paa mig, fordi jeg ikke har været her saa længe, men nu er der jo Juleudstillinger i alle Butikkerne og det maa man da ved den søde Gud om og se paa selv om man ikke kjøber Noget, og saa var der Lærerindebasaren, hvor jeg maatte hækle en Trøster til, for Herman Bang sagde jo det var ganske nødvendigt, man tog sig af dem og hvor er det rart at det unge Menneske lægger sig saadan efter Velgjørenhed for saa bliver han da nok til Noget ligesom Heymann, og vi gik der alle sammen, undtagen Frits Grønbæk, men han havde faaet den tossede Idé, at det var de gamle Lærerinder selv, der stod i Butikkerne og solgte ud, og det syntes han var ikke tillokkende, men det var naturligvis ikke sandt, for dem der stod der var saamæn unge nok og det var slet ikke muligt at se paa dem om de havde Lærerindeexamen eller ikke, og Sørensen og Frits har ellers havt saa travlt i denne Tid med denne herre Venuspassage, som han Pesjyle er sendt over til Vestindien for at opdage, og først trode jeg det var en meget snæver Passage saadan som Nordostpassagen og Petersens Passage, som jeg selv har været igjennem, men saa forklarede Frits mig jo, at det var Venus, som gik forbi Solen, og det synes jeg nu egentlig kan være os hernede det samme, naar der ikke blev nogen videre Formørkelse, som man daarlig kunde lade sig byde i disse mørke Dage, hvor der saamæn gaar Petrolium nok til alligevel med at sidde og brodere Julegaver, men Mandfolkene gjør jo altid saamange Ophævelser over den Slags Smaating, det véd De nok bedst selv, søde Fru Schrøder, saadan som salig Schrøder kunde plage Dem med sin Skindsyge for sjalu var han den Sjæl, og De gav ham jo nok en Gang imellem Aarsag, som for Exempel kan De huske med den lange Farmasøjt ham med den romerske Næse og Knebelsbarterne, som De dansede baade Borddans og Kotiljong med paa Juleballet hos Æskemoses i attenhundrede og sexoghalvtreds; og Sørensen og Frits havde jo travlt med Kiggerter og Anstalter og den Dag Forestillingen blev givet, gik de hen og lejede Rundetaarn af Portneren for halvtredsindstyve Øre og havde det ganske for sig selv, men da de saa kom derop var der ikke saa meget af Venus at se som bag paa min Haand, for der var kommen Skyr for Solen, saa der var ikke Noget at kigge efter, og det eneste, de saa, var Axel Henresches, som gik ind paa Kantoret dernede paa Trinitatis, men det var da ikke Noget at give halvtredsindstyve Øre for, og en lang Næse fik de og det er sandt jeg har jo rent glemt at fortælle Dem om Theatret, søde Fru Schrøder, og jeg véd nok De holder Theaterbladet sammen med Madam Skruk dernede i Stuen, men det skal De ikke blive klog af, og først var vi henne hos Vat og saa »En Lænke«, og De kan tro jeg fortrød, at jeg havde taget Petrine med, for den var jo mildest talt ækvivok, men Gud ske Lov er Barnet saa uskyldig trods al den Lektyre, hun tager til sig, saa hun mærkede ikke det fæle og sad bare og beundrede, saa godt Frøken Petersen, som debyterede, kunde snakke efter Fru Sekker. Og saa var vi jo ogsaa i Kasino og saa dette herre Guldfluetimmer Miss Æneas gaa til Vejrs, og De kan rigtig nok tro, det var dejligt at se hende flyve lige over Hovedet paa Rothe, og jeg synes Fallesen burde angasjere hende til at være Sylfiden og Margrethe i Faust, som ogsaa gaar til Vejrs ude paa Bagtæppet, og De kan ikke tro søde Fru Schrøder, saadan en Lyst jeg selv fik til at flyve og var det ikke, fordi jeg er Bedstemama til to Børn og har Udsigt til nok et, tror jeg nok, jeg selv kunde have Lyst til at slaa ind paa den Luftvej, men nu har jeg faaet Petrine til at lægge sig efter det i sine ledige Timer naar hun ikke er paa Kogeskole og det er jo en Afvexling saadan at kunne lade alt det jordiske ligge, og vi foretager det oppe paa Loftet og naturligvis har Petrine jo et ordentlig forsvarligt Tov om Livet for Sikkerhedens og Mammelukker for Anstændighedens Skyld, og saa har Sørensen ladet lave et Tridseværk, hvor han og Frits Grønbæk haler hende op og ned i, og hun siger, at hun allerede synes hun begynder at føle sig i sit rette Element, naar hun gaar i Luften, men

det er jo anstrængende for Sørensen og Frits, saa nu har hun lovet at holde Diæt for at sætte nogle Pund af, og vi skal da ogsaa ud og se hende i »Mer end Perler og Guld«, som nok skal omdøbes og hedde »Mer end Perlehøns og Guldfluer«, og Gud véd om Schønheyder ikke stryger Ildaanden som altfor brandfarlig, med mindre han kan faa en speciel Reserveudgang og en Reserveudgangsreplik lagt ind i Stykket, og Gud søde Fru Schrøder, nu er Klokken over tre men saadan gaar det altid, naar De sidder og taler med mig at jeg sidder og hører efter, hvad De siger og glemmer Tiden og jeg skal hjem og hale i Petrine i Dag i Steden for Sørensen, som har forstrukket sit Haandled, saa nu Farvel søde kjære Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Mosaik.

— Ifølge »Dagbladet« vil der om kort Tid udkomme en ny, forbedret Udgave af John Poulsen: »*Et Besøg hos Georg Brandes.*«

* * *

— Ifølge samme Blad kan der ogsaa snart ventes et nyt Oplag af Georg Brandes: »*Et Gjenbesøg hos John Paulsen.*«

* * *

— I Anledning af Hornung & Møllers 10,000 Pianoforte-Jubilæum har en Statistiker udregnet følgende Klaverstykker. Antager man, at der daglig spilles 2 Timer paa hvert Instrument, vil altsaa disse 10,000 Pianoforter i 7,300,000 Timer hvert Aar sætte 20,000 Hænder med 100,000 Fingre i Aktivitet; men da man imidlertid maa regne, at en Fjerdedel af Produktionerne ere firhændige, giver det et Resultat af 25,000 Hænder med 125,000 Fingre. Man tænke, hvilken Fingerfærdighed! — Til de fabrikerede Instrumenter er der anvendt et saa stort Antal Stemmegafler, at der vilde være mere end nok til Bespisning af alle Elever paa samtlige Døvstummeinstitutter i hele Verden.

* * *

— Efter Forlydende vil der i næste Maaned paa det kongelige Theater blive givet en vistnok i de fleste Theaterannaler yderst sjelden Fest, idet største Delen af Theatrets Koristinder ved Opførelsen af »Figaros Bryllup« kunne fejre deres Guldbryllup, idet de i denne Maaned have medvirket uafbrudt i halvtredsinstyve Aar.

* * *

— I samme Maaned agter tillige Dagmartheatret at afholde sit første Jubilæum, da man haaber til den Tid at komme saa vidt, at man kan afholde den hundrede Prøve paa »Let Kavalleri«. I Dagens Anledning agter Direktør M. V. Brun at indbyde et større Antal af Blindeinstituttets Elever til at overvære Festprøven.

* * *

— I »Dagstelegrafen« for 3. December tager en Indsender, Hr. Opffer, Ordet for Udnævnelsen af en Hær-Musikdirektør, der skulde rangere med Kaptajner, og det Opffer, der forlanges af Folkethinget, synes os slet ikke for stort, da Regimentsmusikken i saa Fald med større Ret end tidligere kunde udføre det yndede Nummer: »Vor Kaptajn er mange Penge værd«. Det vil vel heller ikke være forbundet med større Vanskeligheder at finde en Musiker, som er kvalificeret til en saadan krigerisk Virksomhed; vi skulle kun specielt henlede Opmærksomheden paa Hr. Pianist Anton Rée, som utvivlsomt er vor mest stridbare Musiker. Idet vi udtale Ønsket om snarest muligt at faa gjennemført denne Hærreform, tilføje vi, at vi ikke som andet Steds fremhævet anse den aandrige Musikanmelder ved »Sagsavisen«, Hr. Charles Kjærulff, for habil til at beklæde denne Post, da han rimeligvis vilde spille Halloj med Borgermusiken. Vi fæste ikke Lid til det verserende Rygte, at det forenede Venstre kun vil bevillige Pengene, naar Pladsen maa blive besat med Jens Busk, som efter Partiets Mening bedst vil kunne blæse de Overordnede et Stykke.

* * *

Et godt Raad hver Frostdag.

— Middel mod Frost. — For at udelukke Frost fra et Lokale, som man vil bevare frit for Frost, er det nødvendigt fuldstændig at spærre alle Indgange og Udgange, da dette er den eneste Maade, paa hvilken man kan formene denne ubehagelige, paatrængende Gjæst Adgang. Methoden er med Held anvendt i Gianellis Kafée paa Kongens Nytorv; derimod er den ikke lykkedes i Hotel d'Angleterres Kafée, og man hører derfor ogsaa jævnlig Gjæsterne her klage over Frost. Ogsaa ved Hove havde den generende Gjæst trængt sig ind for nylig, men her slap man dog ved Prisgivelsen af en Kammersekretær, som imidlertid blev meget medtaget paa mange Steder.

Fra de Unges Lejr.

Der Gilde var paa St. Anna Plads;
Sikken Svir! Tak!
Her blev der drukket en Hoben Glas
Og strøet Virak
Af alle rigtige gode Børn
Af Hr. Sør'nsen
For Dagens Løve, den store Bjørnstjerne Bjørnsen.

I dette Vennelag Bjørnson var
Svært i Velten;
Han i »de Unges Forbund« altid har
Været Helten;
Og skjønt ham Ibsen er lidt for stram,
Det dog sødt er
At kaldes en af Studenter-Samfundets Støtter.

Her sagde Dovreskjalden: »Maa jeg be'
Nu om Ordet?
Jeg har bekjendt Kulør og Kortene
Lagt paa Bordet.
Jeg vil til alt, hvad i Danmark dur,
Her mig vende;
Nu er det Fa'en hakk' mig jeres Tur
At bekjende!«

Ja, saa bekjendte de deres Tro
Alle sammen,
Til hvilken lille Eedvard var saa go'
Og sa'e Amen!
— Nej, det er ikke hver Dag, at saa
Lampen blusser,
Og saadan »løftes« de sorte smaa
Ika-Russer!

Paa Falderebet.

Fra «Alt, hvad der duer i Norden», jeg hen
Drages til Republikken den høje;
Der møder jeg RICHARD KAUFMANN igjen
Og «ham med det ene Øje».

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 21. December. Nr. 51.

PUNCH.

Det kommer igjen.

— A will gjæn haa den Fornyiels aa gratuelir æ Frow mæ di hærr bette Blomster.

— Tak Karen! Men det er jo urimeligt af Dig at bruge Dine Skillinger til den Slags Ting, og saa er det oven i Kjøbet min Yndlingsblomst!

— Aa næj saamænd er 'ed et, for æ Grøntkuen slou a te tow Mark, aa saa tenkt A aa skith. do foer wal got aa wal saa møj mier en annen Gaang.

Flittige Børns Juleglæde.

(Frit efter Faber.)

Højt fra Venstres røde Trop
Straaler Jueleglansen,
Folkemand, spil lystigt op,
Til I gaa fra Sansen!
Læg nu smukt jert Arbejd hen
Alle flinke Venstremænd!
Ferien er saa liden,
I kan „visne" siden.

Chresten har den Gren saa kjær,
Hvorpaa Trommen hænger,
Naar den Gran Berg kommer nær,
Gaar den ikke længer,
Paa den store Tromme maa
Han af alle Kræfter slaa,
Til han til dens „tomme
Rum" til sidst vil komme.

Se Børnlil, nu gaar det godt!
I forstaar at trave!
Lad nu lille Eedvard blot
Faa sin Folkegave;
Luk kun op dens røde Bind!
— Hvad er Verdens Glans og Skin?
Deri vil du finde
Ibsens „Folkefjende".

Monrad han har ingen Ro,
Før han faar sin Pakke
Forslag anbragt: Vær saa go',
Nu og tag til Takke!
— Monrad, du bli'er alt for dyr!
Og vist Mynten knap fornyer
Kommunale Skatter
Ved vor Grundlovs Fatter.

Men nu er vist Tauber mæt
Og han faar ej mere;
Hisset staar en Taburet,
Der kan Berg regere,
Til de flinke Folkemænd
Holder Møder her igjen.
Ak, de varer længe,
Koster mange Penge!

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Jai har igge skrævet dai tel lenge, fordig jai har igge hat noet a skræve om, fordig Tiden er sløi og vi er Svæklinger og Herman Bank er fallen a og igge de han har vaaren i Løftelse, men nu har vi hat Bjørensjerne Bjørensen hernede, og vi velle jo hat han en Aftning paa Smørebrødre og Mælkepuns i vores Drengesamfund, vor vi har en vergeli Dox til formand men vi kom for sent tel hanses Engpræsario, som hade loft han bort vær Aftening, og vi gore natyrli Gillet allieveller og jai ga Bjørensjerne og læste hanses Tale op af Daxavisen, som er vores Bærlinger. Og di Annere ropte Hurra, men saa var det jo, vi sku tel og •bekenne• og de knev jo for lange Krisjan Smørhul, han sku begynne og han vele jo nøddi ud med a han hade frit tel Krestrops Søster, hinne Nekkeline med de to gule Piske ned a Naggen og som gaar i skole henne hos Madam Svik i Skennergade. Og han maatte bekjende, han faat en Korre fordig, hun sae, hun vele igge binne sai uden Forelders Samtygge, som er noet borneret nasjonalliberalt Vaas a den væmmelie Tøs, og Doxen maatte bekenne, han hade vaaren paa Bal hos en Baron og svikted sine ræpoblikanske Prindsipier ve a danse Cotilliong me en Kongtæsse der hade Guvvernangte og ku sie tak for Mad paa Fransk. Men Aron Jacobsen, han var lomsk, for da han sku tel a bekenne, saa lavede han en frøgterli Mængde Løjnehistorier om sai sæl og næste Da sae han hade vaaret droggen og veste igge et Mog a va

han hadde sagt, og det var nu den værste Løin a de alsammen, for jai saa got, han hælte Vand i sin Puns hele Tiden, men han er nu voldsom udspekkuleret a sai. Men de var forresten igge regti høggelit me alle di Bekjendelser, fordig der kom saa mange Knev og Snøderi ob, og vi vare nær komne tel a slaas, men saa foreslo jai, a vi natyrli nog skule blie ve a bekjende men gøre de i Enrom for vos sæl. Og de gaaer maiet bedere og er osse sekkerere, for ves Forelderen eller Lerene hørte vores Bekjendelser, saa fig vi Tamb. og de er aldri vært. Og nu har jai osse læst en Folkefjenne, men jai synnes den er reagsjonær, og skønt Eedevart Brandes igge hører tel voreses Organ saa har han ret i, det er noet Pøit og næsten igge bedere end som hanses eine Komæddier. Fordig naar Meyeriteten igge ska regere, saa maa jo Æstrob blie ve, og alle Lere liesaadanne, va der strider mod sond Mænskeforstand og di demmokratiske Ideer. Og de er heller igge sant, a den der staaer alene er den stærgeste, fordig de forsøgte jai forleen Aftning me a sie a hele Klasen var nole Sloberter og Hunnekøtere og Bonnetambe, og jai feg læsterli Klø ka Du tro, og Aron Jacobsen som er min bæste Ven ellers, rev mine Boxer i Støgger lisom Dogtorens. Men naar Do seer Dine Fættere, Morten og Eilif Stokmand, saa sig tel dem, a di er none Knobber og spør dem, om di troer, dereses Far slaer meiet i den Skole, han vel obrette, fordig hyler hand det humane Prindsip, saa vel jai løve væg herjæmme fra og komme ob og gaa i den Skole, for Hr. Knasterob river mai saa væmelit i Haaret, va der er nedværdiens for en fri Dræng, som har fylt sit ottende Aar og nyli bleen vaiet paa Skolen a Hr. Indspegtøren og vaiede lisaa meiet som Frederig Londstrøm der er haltiendes. Og nu maa jai slute, for jai ska læse dansk Gramatig, som jai feg maadelispørs i igaar og om igjen, for Karagterbogen maa jo være noet ordenti, ves jai vel ha Juletræ, som eenli er noet Børnepjang, men man maa jo lade som man er glad ve de for igge a støde Forelderne. Og der vanger jo altid noet Slik og det er de beste ve det Hele. Synes Du igge!

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

Jai ska senne Dai «Germanernes Læredreng», som jai har snobbet i Papirskurren, vor Mor hade kylet den hen. Du ka tro den er brilliangt, det siger osse voreses Henresches.

Mere Meteorologik.

Efter Forlydende har Venstre besluttet at stille den i vort forrige Nummer omtalte Interpellation angaaende de uheldige Vejrforhold i Bero indtil videre, fordi Partiet nu synes at være kommet under Vejr med, at Ministeriet heller ikke paa denne Maade kan tvinges til at bede om godt Vejr.

Skuret fundet og forsvundet.

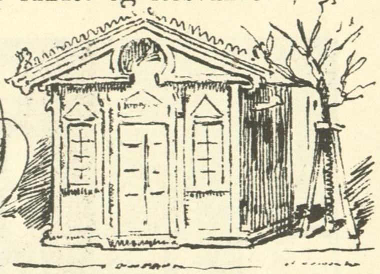

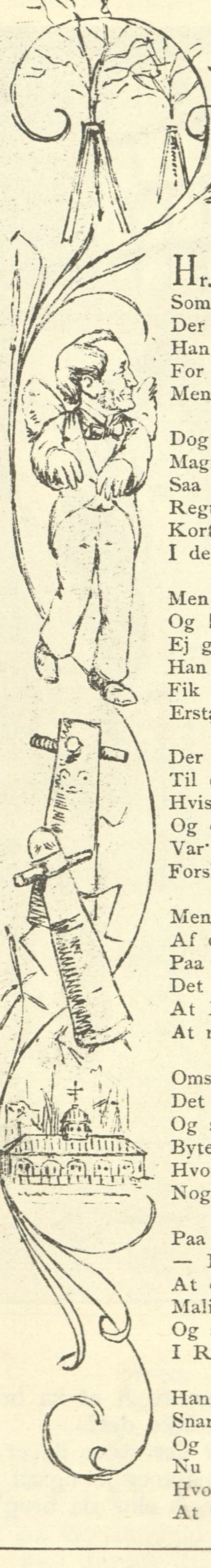

Hr. Borgmester Ehlers var en Mand,
Som raadede over det Gas og Vand,
Der brugtes bag Axelstads Mure.
Han Skytsengel var for hvert Rendestensbrædt,
For Brolæggerjomfruers Fortovs-Ret,
Men navnlig for Byens — Skure.

Dog Tidsaanden naaede endogsaa vor Bys
Magistrat, om ej med elektrisk Lys
Saa dog med elektriske Ure,
Reguleret man Blaagaardsgade saa,
Kort sagt, det vilde ej længer gaa
I den rigtige gamle Skure.

Men Vandborgmester fandt snart paa Raad,
Og By- og Hustelegrafens Traad
Ej gjorde hans Timer sure;
Han Hus- og Hjerterum gav den, og snart
Fik Ehlers paa Nørre-Bulevard
Erstatning for tabte Skure.

Der rejstes et Skur, som blev Pendant
Til et meget nødvendigt Appartement,
Hvis Løndom man ej skal belure;
Og den, der i Hjertet blev rigtig glad,
Var Ehlers: — nu havde han faaet sin Stad
Forskjønnet med nye Skure.

Men der var Mismod blandt store og smaa
Af dem, der Ehlers's Baraklejr saa
Paa deres daglige Ture;
Det var for dem et elektrisk Stød,
At Borgmest'rens Kunstsans ikke forbød
At rejse saadanne Skure.

Omsider fik Byens velvise Mænd
Det Indfald at rive det ned igjen
Og snarest mulig at fure
Bytelegrafen fra dette Gebet,
Hvor aldrig burde ha'e været set
Noget, der lignede Skure.

Paa Ehlers Barakker rakker man ned!
— Den stakkels Borgmester! Han sagtens véd,
At det er den rene, pure
Malice, at man ham paa Fingrene ser,
Og at her slet intet maa gjøres mer
I Retning af dette: «Op Skure!»

Hans Sandkister vejrede Tidsaanden hen,
Snart har han kun «Sandhedskisten» igjen
Og Velanstændighedsbure!
Nu svigter endogsaa hans Hustelegraf,
Hvor kan han da føle sig opbygget af,
At man river ned paa hans Skure?

Bare forsigtig!

— A mæller, te A et ka brug de' Pudspolver!
– Hvorfor ikke det?
— Næj, for der stoer de er te udvortes Brug paa æ Pak'.
— Ja, men det er jo ogsaa rigtigt nok.
— Næj, for A sku' da brug' de indwændi te æ Gevær.

Uskyldig mistænkt.

— Det er et slemt Uheld, han har min gode Jens Olsen. Det er nu tredie Gang hans Hus brænder. Han maa bestemt have nogle Uvenner i Nabolavet som stikker Ilden paa.

— Uvenner! Næ, døreses Velbyrdighed, ded véd jæ mæ fri for. Ja je haar rejtinok to Uvenner, men je sku dow itte tro, a noen a dom ha gort ded.

— Hvem er de to Uvenner?

— Næ ded ka je dov aldrig tro itte. Næ —

— Ja, hvem er de Uvenner? Han skal sige mig det!

— Ja, naarenstid je ska sie Dom ded, saa — saa, æ Di sæl den ene Hr. Justisserod, aa Goosforvalderen æ den aen, men je tror dov liegodt itte noen a dom te'et.

Varm Fædrelandskjærlighed.

De Herrer, man for godt desværre kjender,
Og som af BOJSEN, mere smukt end sandt,
Blev kaldet «Forsvarssagens sande Venner»,

Har atter givet os et eklatant
Bevis paa, hvilken sjælden Interesse
Man altid her for Landets Forsvar fandt.

Vel var de Herrer Venstremænd jo stedse
Saa villige som nogen til at knibe
For Folkets Evner ej at overlæsse;

Men Penge til Kanoner, Panserskibe
Og Skanser navnlig, grumme lidt de gi'er,
Og helst slet ingen Ting, kan man begribe.

Forgjæves Rigsdagstidendens Papir
Bevarer end, at BERG for, hvad han troer paa,
Vil slaas med aaben Pande og Visir,

Naar Forsvarssagen han la'er kaste Jord paa
Som en for ham saa ligegyldig Sag,
At den han ikke gider spildt et Ord paa!

For saa vidt har han ærlig tonet Flag,
Som ene paa sin Ret til Taburetten
Han har «for Alvor troet» til denne Dag.

Derfor han ikke rørte sig af Pletten;
Stum som en Bergfisk sad hin MIRABEAU,
Der ikkun vige vil for Bajonetten.

Af en, der har for Alvor kunnet tro
Sig selv, den Dag han sagde: «jeg vil værge
Mit Land,» er det en højst mærkværdig Ro.

Og man kan ikke mod den Tro sig værge,
At Venstres «sidste Ord» i *Morgengnavet*
Hans Tros-Artikkel er, som flytter Bjerge.

Om det er BERG, som dette Stikord laved',
Hvad eller lille EEDVARDS fine Smag
Er hersteds i «d e n d ø d e T o r s k» begravet,

Eller om dette Tegn paa Venstres Nag
Til Danmarks Forsvar skyldes HØRUPS Galde,
Gjør intet fra og til i denne Sag.

Thi kan «Organet» Landets Forsvar kalde
«Den døde Torsk», bør uden megen Forsken
Den samme Dom forkyndes for dem alle:

De trænger højlig til at faa paa Torsken!

———×———

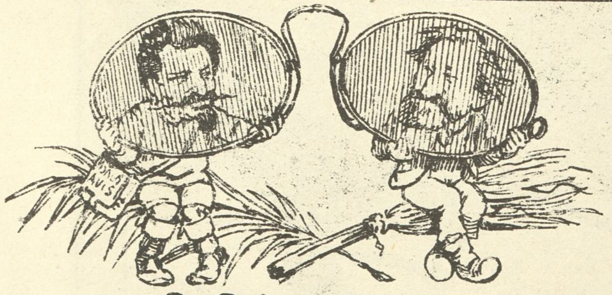

S. Schandorph.

Novelletter.

Samlede Digte.

(*Sagsavisens* Forlag.)

To fernøjelige Bøger er det, S c h a n d o r p h har schkænket os til Julebordet i Aar, to fernøjelige Bøger, der vil gaa som varme Jødekager til Julepresenter, for for det Første er de saa fernøjelige og for det Andet er de saa dajlig prischbillige.

Naar voreses S c h a n d o r p h skriver nogen Praasa for os, saa siger voreses Folk altid: «Hahaha! S c h a n d o r p h er schgu schyperb! Nu har han igjen været maarchom paa en maarschom Maade, Satans maarschom Fyr, voreses S c h a n d o r p h!» Men hanses Digterier har vi aldrig noteret saa højt; altid til pari, Gudbevaresch, for det er fint Papir, ganske fertræffelige Varer, men vi har dog immer sagt: «Det er han schgu ikke kommen saa galt fra! Hvordan Fanden er det gaaet til?»

Vi har altid ventet os noget maarschomt af voreses S c h a n d o r p h, naar han var prosaischk; men naar han blev poetischk, har vi nok laant ham Øre, men aldrig alligevel villet laane noget Synderligt paa ham. Derfor er den Overraschkelse, hvormed han har overraschket os, kommen saa overraschkende, og det Fernøjelige ved hans to fernøjelige Bøger er, at man ikke kan sige, hvilken der er den fernøjeligste.

Da den unge Student begyndte at schkrive Digte, var der Ingen, som sagde om noget af Digtene, at det var schnavs, Gudbevaresch! Schandorph schkriver aldrig schnavs, dertil taler han altfor ligefrem; men der var Ingen af os, der troede, han schkulde blive saa schtor som voreses Digter. Hans Ungdom var ikke altid lys, som han saa herlig genialt schkriver:

> «I Ungommens Dage alene
> Jeg drog mig ad afsides Stier saa trist».

og vi gav ham ganske og aldeles Ret, naar han saa prægtig henrivende schkriver:

> «Jeg troede paa Livets Scene,
> Jeg drev det kun til Statist».

for vi troede, at den Statistik var rigtig; der var Ingen af os, der anede, han schkulde blive en af Studenter-Samfundets Støtter.

Schaa var det, at voreses Folk opdagede ham og fik

fat i ham, og schaa var det, at han saa udmærket schkrev:

> •Jeg saa vor Himmel sig klare,
> Min Lykke kom og med den mit Mod•.

og det var ganske pludselig, som han ogsaa saa mageløscht schmuchkt schkriver:

> •Da pludselig midt i en Skare
> Af unge Venner jeg stod•.

Derfor blev jeg saa mageløsch glad, da jeg fik sendt hanses Digte, for nogle af dem er saa kjønne, og nogle af dem er saa maarschomme, og nogle af dem er saa ypperlige, og nogle af dem er saa fertræffelige. Og dog savner jeg nogle af de alleralllerbedste af ham, dem, hvor han schkælder Ploug og alle de andre gamle, forschtokkede Digtere ud. Men dem, der er, er for Resten allesammen mageløsch brillante; jeg schkal kun nævne: et schyperbt Digt til voreses Georg Brandes, et udmærket Digt til voreses Drachmann, et fortrinligt Digt til voreses Hostrup og et yndigt Digt til voreses Otto Borchsenius. Og saa tilsidst er der endelig det ypperlige: •Etatsraaden•; der var jo strax Folk, som mente, at det var for krasch realistischk, aldeles ikke, lad os gribe i voreses egen Barm: har voreses Etatsraad maaschke ikke været Kommerschraad i schine unge Dage?

Novelletterne er allesammen saa urimelig maarschomme. Det er nok schandt, at Schandorph tidt bruger gamle Historier; men naar han fortæller dem maarschomt paa en saa maarschom Maade, saa bliver de alligevel maarschomme. Den, som jai schynes bedst om, er nu ubetinget den, som før har havt den Ære at staa i voreses egen Avis.

Jeg schlutter, som jeg begyndte, at det er to fernøjelige Bøger, og jeg tilføjer for det Tilfælde, at man ikke har forschtaaet mig, at det er saadan rart prischbillige Julepresenter. Se det kalder jeg en god Kritik, og hvis De schpørger mig, om hvilken af de to fernøjelige Bøger, De schkal kjøbe, saa schvarer jai: •De schkal kjøbe dem begge to og lade dem indbinde i eet Bind, saa schparer De ligefrem det andet Bind.•

Assel Henrisches.

Strænge Tider.

Aaret lakker mod Enden snart,
Taagen drypper fra Træernes Kviste;
Mørke og triste
Dagene liste
Hurtig af Sted med ilende Fart,
Underlig bart.
Ligger det sidste
Aar, som et Bed med visnede Planter.
End sejler Skibe med raadnende Spanter,
End sluger Havet farende Mand,
End sidder hist som barnagtige Fjanter
Folkets Kaarne og øde vort Land.
Huset, vi bor i, er som et Skur,
Aabent staar det for Vejr og Vinde,
Dagene rinde,
Aarene svinde,
Ak, men derinde
Tænker man ej paa at bøde vor Mur,
Tænker man blot paa at flikke og lime.
Gjalder en Lur,
Kalder til Kamp i den natlige Time,
Hører til Storm vi Klokkerne kime,
Har vi da Værge, som duer?
Nej, vi har Chresten Berg og hans Bryst,
Hørups Tunge og Bojsens Tale,
Moderate og Radikale.
Tænk hvilken Trøst!
Aldrig mer med Kanonernes Røst
Stolt skal vi svare, manet til Dyst;
Tord'nen, der ruller fra Kyst til Kyst,
Det er kun Frasers og Ordskvalders Buldren.
Kom kun med Aaget. Selv vi jo Skuldren
Bøjer taalmodig til Fjendernes Lyst.
Farlig som Huldren
Svajende om i Ordstrømmens Spil
Sidder den Mand, der ej véd, hvad han vil;
Tidt nok har Skæbnen mærket hans Stræben,
Ulykkens Mand med Honning paa Læben
Kogler paany med tryllende Kunst.
Snærtende Vid han vexler med Flæben.
Taager og Dunst
Spreder han rundt, mens han bejler om Gunst,
Bejler — hvortil?
Just til den Flok, hvis magtlystne Brunst
Aabenlyst, skamløst trænger til Side
Dem, der for Æren kun stride.
Skal da det Hele synke i Grus?
Ramle og styrte vort ældgamle Hus?
Skal uden Haab i Stormvejrets Brus
Vort Hjem i Afgrunden glide?
Et skal I vide,
I, som i Folkelighedens Rus
Kun egne Kæpheste ride,
I, som kævlede Aarene hen,
Vævede Vadmel af Tiden den dyre
Og gav Kobber for Guld igjen,
Alle I Folkets højmælte Mænd,
I, som vil styre,
Skjønt I knapt har fortjent Eders Hyre,
Et skal I vide: Flænget I har
Frihedens Flag. I har slæbt det i Støvet,
Agt og Ære har I det røvet,
Sløvt har I øvet
Trælledont. Som Trælle I bar
Nylig til Jorden en Frimandstanke,
Den, som fik Hjerterne mest til at banke,
Plettet er nu Skjoldet, det blanke;
Da Danmark kaldte, hvad fik det til Svar?
En plump Kynisme, en Drengeraahed,
En Hørupiade?
Pilket i Flæng fra den snavsede Gade.
Saa dybt er vi sunkne i Nid og i Smaahed,
Saa dybt i Sølen og Sumpen vi vade!
Du dovnende, drivende, visnende Flok,
Hvis Løsen er Had, hvis Slagord Spliden,
Har Du tænkt, hvordan en Gang hen i Tiden
Dommen vil lyde, fordi paa Din Blok
Du splintre tør, som en Fyrretræsstok,
Ej blot, hvad Kundskab og Viden
Har smedet til Værn mod Ulvenes Skare,
Det Panser, der skulde skærme mod Fare
Din Moders Hjerte, men meget mer;
Haabet og Modet det er, som Du slagter,
Skatten, Du øder, som Du skulde vare,
Slukker hver Glød, mens som Tosse Du lér
Ad Folkebajadsernes Fagter.
Det skal I svare for, naar en Gang
Vaabenløs, lænket, Danmark vi ser,
Da skal I nævnes, for Øxen I svang,
Da skal I stævnes, fordi Eders Vagter
Slumred' paa Posten, da Stridshornet klang.
Saa skal om Eder der synges en Sang,
Slemt vil dens Toner i Ørene skære:
Hvordan vogted' I Moderens Ære?
Hvorfor lod I til Graven den bære?
Armod og Trang
Skal ej jert Dække og Skalkeskjul være.
Fyldt er jo Lade og Loft og Kjælder,
Heller
Lode I Fjenden røve det Alt,
Brygge sit Øl af det sparede Malt,
End offre, den Gang et Offer det gjaldt.
Naar Saga en Gang slig Gjerning fortæller,
Hvad tror I om Eder den melder?
— End er der Raad;
Endnu til Slag ej Uhret jo faldt;
Øv nu en Daad!
Vaagn nu af Døsen, ryst af Jer Dvalen
Gjør Handling af Talen
Og lyt ej til Harlekinen, som kaad
Slaar sig med Brixen paa Halen.

Hundegalskab.

Mens alle Andre over Hundekulden klage,
De vise Fædre har end deres Hundedage,
Men Politiet stolt ej ændser deres Kiv,
Det bryder sig ej om de Staklers Hundeliv.

De vise Fædre selv har taget Hundevagten,
I Hundene nok gaar for Politiet Magten,
Men kunde de blot faa i Politiet fat,
Ja saa blev det s'gu strax i Hundehullet sat.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder. samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1882. Torsdagen den 28. December. Nr. 52.

PUNCH.

Sprogets vilde Skud.

— Gud, Fru Sørensen, er De kommen ud i Søndermarken i den Kulde?

— Ja, jeg skal sige Dem, vi læste jo i Avisen om denne Udstilling paa Ny Carlsberg af Strukturarbejder . . .

— Ja, det er saamænd mange Penge værd det Hypothek, den unge Jacobsen dér har faaet!

Paa Heldingen!

Med Anno To-og-firs det ned ad Bakken
I disse Dage mer og mere gaar;
Om føje Stunder det sin Afsked faar,
Det siger i det mindste Almanakken.
Det maa af Sted! Her hjælper ingen Snakken!
Men før den store Afskedstime slaar,
Vi kaste vil et lille Blik tilbage
Paa, hvordan det har tilbragt sine Dage.

Først har det gjort vort Rigsdagspublikum
Til Gode med en Hoben milde Gaver:
«Konflikten» opløst blev i lutter Skum,
Og alle trende Punkter faldt i Staver.
Man undgik heldigvis det tomme Rum
Ved Hjælp af Embedsstandens tomme Maver,
Mens Venstre stadig har holdt Spillet gaaende
Og blæst ad Tegnene i Sol og Maane.

Ja, sære Tegn blev set; nys paa vor Himmel man
Saa Venus vandre Solen stolt forbi,
Mens nede blandt smaa Sortes mørke Vrimmel man
Saa MONRAD tage ugenert Parti.
Paa Sjællands Nordkyst Galeasen SCHIMMELMANN
I Hellebæk led Moldenhaweri,
Selv SECHERS Blad for en umulig Mand holdt
«Processoren», og LØNHOLT han blev anholdt.

De Sorte smaa fik kun en liden Glæde
Af Kjøbenhavns Erobring maa man sande,
Der kom en Mand i Vejen med en Slæde,
Saa de fik Buler i hver aaben Pande;
Men derimod fra Søndersøens Vande
Saas andre Kryb med mere Held at træde
I hines Sted: Bakterier man dem kalder;
De kom saa vidt, at man drak (Musling-) Skaller.

Og TIETGEN jubilered', ja, han blev
Kanoniseret som Marmor-Kirkefader,
Mens MELDAHL fromt til Kirkens Ære drev
Det til Forsøg paa at slaa Kobberplader,
Og HEYMAN fik vel intet Adelsbrev,
Men dog en Rang imellem højere Grader;
Nu paa sit Invalidskjalv stolt han troner
Og mindes hine vel anvendte Kroner.

Ja, Aaret har bragt Sager nok til Veje,
Selv om man Sags-Avisens Virksomhed
I denne Branche ikke regnes med;
Og derfor, naar sig Tidens Hjul vil dreje,
Skal Anno To-og-firs ej sænkes ned
I Glemmebogens trøstesløse Leje,
Men hædres blandt de Aar, der gik i Jorden,
Som BJØRNSON mellem dem, der duer i Norden.

Punch giver Juleferie.

Det var lille Juleaften. Oppe i den store Bygning, hvor *Punch* har sin Opdragelsesanstalt, var der stærkt Røre. Alle de smaa „Emner“ vare i travl Bevægelse; Juleferien stod for Døren. Det vidste de, men før den rigtige Juleaften med de rigtige Julegaver kom *Punch's* Juleaften, naar han gav alle Børnene Ferie og Gaver oven i Kjøbet. Oppe i den store Sal stod de opstillede klassevis. Der var den politiske Klasse og den literære Klasse, Theaterklassen og den kommunale Klasse. Der var alle Slags Børn, artige Børn og søde unge Damer, som aldrig kom andet Steds end paa forreste Side, dumme Børn, som sad over midtvejs, og uartige Børn, som kom paa Bagsiden, næsten hver eneste Torsdag, og dog aldrig blev bedre. Nu stod de allesammen der og hviskede og tiskede, og det lød, som var man i Bikuben en Formiddag, for paa de Dage bringe Bierne mest Honning til Kuben. Saa gik Døren op og *Punch* traadte ind. Han var i Galla med Baandet over Kjolen og saa meget højtidelig ud. Et Par Tjenere i hans Livrée bar to store Klædekurve ind, det var Foræringerne. *Punch* stillede sig op, og hele Forsamlingen afsang følgende Vers:

Jubel af vort spæde Bryst
Stiger Dig i Møde!
Ris Du svang med Liv og Lyst,
Ryggen maatte bløde.
Skjønt Du slog det hele Aar,
Blev ej Armen mødig,
Og i «83» vi faar
Nok, hvad vi har nødig.

Punch meddelte derpaa alle sine Undergivne, at de havde den sædvanlige Ferie indtil Onsdag Aften. De havde i den Tid Lov at forlade Anstalten og more sig paa egen Haand. Dog vilde han strængt indskærpe dem at være tilbage igjen inden Torsdag Morgen, da de i

Udeblivelsestilfælde vilde udsætte sig for at miste deres Fripladser og maaske aldrig igjen faa Adgang til Opdragelsesanstalten: „De haabløse Slægters Forbedring“, som han — han turde uden Selvros sige — med stort Held havde havt den Ære at bestyre næsten et Decennium. Aaret havde været et godt Middelaar, hverken mer eller mindre; inden hans kjære Medarbejdere drog af Sted, vilde han takke dem for Samarbejdet i dette Aar og haabe, at det næste maatte blive om muligt endnu frugtbarere. Han vilde gjerne have kunnet give hver enkelt en lille Erindring med, men dette havde han ikke kunnet overkomme. Det var derfor kun de allerflinkeste, der som særlig Flidsbelønning i Aar erholdt en ubetydelig Gave. Han vilde bede dem træde frem, eftersom han læste dem op af Listen.

De flinkeste Medarbejdere blev derpaa fremkaldte og fik Gaverne med vedføjet Devise i følgende Orden:

Biskop Monrad.

Med Pisk og Sporer.

Jensk Busk det er en flink Husar,
Han kan sin Rideskole,
Og Schenklerne han gi'er saagar
Den Bisp i sorte Kjole.
Vil ej han springe som en Lax,
Er hans Galop »forloren«,
Hu! hej! Saa faar han ligestrax
Af Pisken og af Sporen.

Chresten Berg.

Med en Luftpude.

Du sparer ej paa Lunger og Vejr,
Saa brug det min Ven til denne her!
Paa al den Blæst, Du har gjort, Du Dig sætte
Og vente taalmodig paa Taburette!

Morgengnavet.

Med en Flynder.

Den »døde Torsk« paa Pilkens Krog
Som Madding ypperlig forslog:
Saasnart den blev i Dybet sendt,
Du fanged' denne Abonnent.

Processoren.

Med en Aargang »Vandgange«.

I disse fugtige Blade
Du Dig med Stolthed bade;
Med Hofthe og Selvros lod Du dem vande,
De dufter saa sødt, derpaa kan Du bande.

Karl Gjellerup.

Med »Germanernes Lærling« (retourneret).

Din Pen var dyppet i Galde og Gift,
Det taalte man dog, skjønt man fandt det lidt stivt,
Men Kjære, hvor kunde Du være saa dum
At dyppe den nu blot i — Opium?

Borgmester Ehlers.

Med en »Jomfru«.

Du roses ej, skjønt Du er vis,
Paa Dig dog mange Folk er gale,
Tag denne! Brug den! Til Din Pris
Vil Stenene selv tale.

Georg Brandes.

Med en Pose Sølvtøj.

Schtore Tolk
For voreses Folk!
Israels Sværd og Israels Dolk
Har Du været længe.
Sølv vi lægger for Din Fod,
Tag Du blot de »Hvides« Blod
Og »de Schortes« Penge!

Sagsavisen.

Med et Ris Stævningsblanketter.

Et gammelt Ord blot i Randen
Vi tegned' som Arabesk:
— »Det kommer igjen sa'e Manden
Da han gav Soen Flæsk«.

Kammerherre Fallesen.

Med en Père noble.

Du vraged' Abrahams, som bejlede til Æren;
Du tog en Debutant — men fik'st Du Pêren?

Etatsraad Meldahl.

Med en Kobberpotte.

Du slog i Lørdags jo et propert Slag
Til Marmorkirkens Prydelse for Kobbertaget;
Men selv om ved dit Kasserollefag
I den lidt kobberkjedelige Sag
Du ej faar Marmorkirken under Tag,
Saa fik i Diskussionen du dog Over-Taget.

Etatsraad Heyman.

Med en Gehejmeraadstitel.

Gid denne maa dig klæde ret,
Saa din Tilfredshed sig formerer
I dit Gehejmekabinet,
Hvor Dag*)s-Avisen du studerer.

Efter Uddelingen var der nogen Misfornøjelse, og der hørtes en Del Knurren over, at ikke Flere havde faaet Prisbelønning, men *Punch* paabød med en stræng Mine Tavshed. Man afsang nu Kantatens sidste Vers,

Søde *Punch!* Tak for denne Sinde!
Snart Du skal atter her os finde
I Din Hal.
Gid Du blive besser ja und besser,
Vinde Hjerter — ja og saa Processer
Uden Tal.

Saa snart den sidste Tone var hendøet, aabnedes den store Fløjdør. Hele den muntre Sværm styrtede sig under Jubel og Raab ud paa Gaden. *Punch* stod ene i Salen. Han gik stille og alvorlig hen til Døren og saa' ud. Gaden var allerede tom. Det var ikke frit for, at der blinkede en Taare i *Punch*'s Øje. „Alt mit gav jeg dem,“ sukkede han, „og hvad gav de mig igjen? Intet! Aldeles Intet! Ikke saameget som et lille Rejsestipendium til at samle nye Indtryk — Intet!“ I det Samme susede en Snebold forbi *Punch*'s Øre. Den ramte Dørstolpen og blev siddende. *Punch* saa' vemodig paa den. Pludselig klarede hans skjønne Aasyn op. Midt i Resterne af Snebolden sad endnu Mærket af tre smaa sorte Fingre. Et Smil spillede om *Punch*'s Mund. „Den Signatur kjender jeg“, sagde han for sig selv. Saa nikkede han venlig henad Trititatis til. Han stod endnu et Øjeblik. Saa gik han indenfor og lukkede Døren.

*) Renoveret.

En vaad Hund.

— Dit Fæ, hvad vilde Du sjaske saa langt ud for, naar Du'nte ka' svømme? — Det Fæ, han gaar saa langt ud, naar han inte ka' svømme! hva' Fan'en vilde Du saa langt ude for, naar Du'nte ka' svømme? Ha'de je' inte vaaren her, saa ha'de Du jo dronet, Dit Fæ, je sier: Dit Ærkefæ!
— Ha'de je' vidst, je' sku' ha'e hørt saamejet for'et, saa maatte Di mejet hellere ladt mej drone!

Indbringende Tanke-Experiment.

— Ja, hvis je' fik No'et for'et, ku' je' nok la' vær' aa drekke.
— Ja! Dessom Du nu for Eksemplum fik 2 Kroner for hvær Øl Du lo' vær' aa drekke?!
— Ja, det tror Pokker! hves jeg fik 2 Kroner for vær Gang je' lo' vær' aa drekke en Bajer, saa vilde je' sgu'kke bestelle Annet end aa la' vær'.

Post festum.

Et Jubilænumskvad.

Midt i disse triste, mørke Dage
Kastes bør et venligt Blik tilbage
Paa vort gode Gasværk, som saa længe
Skjænket har Kommunen rede —
Redebon det Lys, den trængte til.

Fem og tyve Aar i det tilbragt er
Med en stadig Krig mod Mørkets Magter,
Og i hvert et Slag, som Sted har fundet,
Blev vort Gasværk gjerne over-
Overmand og sejrede med Glans.

Skjønt i denne Tid, som bort sig listed',
Det en mørk Tilværelse har fristet,
Dog dets Gas. = tretten Spermacetlys,
Næsten altid viste sig som slet —
Som slet ikke af den værste Slags.

Li'som Bismark har en Trøst i Blowits,
Saa vor brave Ehlers har sin Howits,
Han har ved Gastronomiens Dyrkelse
Stadig skaffet Byen stor For-
Stor Fortjeneste af Lysets Sag.

Samme Gasværk har blandt andre Goder
Sanket gloende Kokes paa Israels Ho'der
Og bragt nyt Forretningsliv til Huse.
Som fandt noget her, de kunde —
Kunde sælge med lidt god Profit.

— Derfor, da man nylig jubilered'
Dobbelt Løn man Folkene levered'
Hvorved Glæden dobbelt blev paa Pladsen
Og blev ej formørket selv af —
Selv af allermindste Uvejrssky.

Gid da sent det maa vort Gasværk hænde,
At elektrisk Lys gjør paa det Ende!
Og af Hjertet vi, for det at hædre,
Ønsker, at dets Gas maa vorde be- -
skjært en Fremtid, som er rigtig lys.

Danske Adelsvaaben.

XXVII. Brandes.

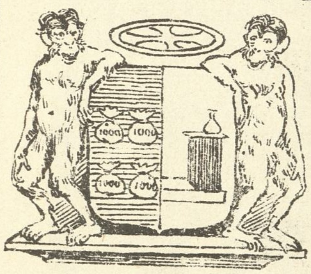

Dette Vaaben tilhører den ældre Linie af Slægten Brandes, som førte en meget omflakkende Tilværelse. Oprindelig slog den sig ned her i Landet, men da Stamfaderen fandt Landet her for romantisk, drog han Syd paa til det mere realistiske Berlin, og fattede strax her en brændende Kjærlighed til Tyskland, thi han dyrkede som hele hans Slægt den fri Fædrelandskjærlighed. Efter i nogle Aar at have følt sig fængslet af det tyske Folk — fra hvilken Periode den over Vaabnet anbragte Martyrglorie stammer —, blev han ved et stort Folkemøde paa Trinitatis Kirkeplads løskjøbt af voreses Folk, og selv Kvinderne ofrede deres Smykker for at faa ham tilbage, ligervis som i gamle Dage med Konning Svend. Dog gjorde Stamfaderen sig kostbar og vilde ikke følge Tilbagekaldelsen, før der sikredes ham et aarligt Livgeding af 4000 Kroner, hvilket er foreviget i Skjoldets nederste Felt: de fire Poser, som allegorisk ere anbragte i Sølv paa berlinerblaa Grund; endda betragtede Stamfaderen det stedse som et stort Offer, han havde bragt, da han kunde tjene lige saa meget i Velskland. I det højre Felt findes et sort Katheder, thi ihvorvel Stamfaderen af sit ganske Hjærte hadede den sorte Skole, holdt han dog nok af dens lønnede Lærepladser og paastod endog at have selvskreven Ret til at beklæde en saadan efter den sidste hauchselige Professor.

XXVIII. Gjellerup.

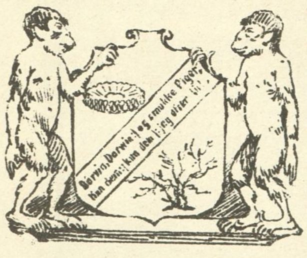

Slægten Gjellerup hører til det unge Danmark og staar i meget stærkt Afhængighedsforhold saavel til den ældre som til den yngre Linie af den brandeske Slægt, hvilke Brødre Gjellerup betragtede som hørende til de nye Guder; herfra skriver sig ogsaa uden Tvivl Betegnelsen af Slægten Gjellerup som »*Germanernes Lærling*«. I Vaabnets venstre Felt ses en Præstekrave, thi Stamfaderen var meget lærd og studerede oprindelig til Præst, men, da han snart mærkede, at dette dog ikke var hans egenlige Kald, fik han intet Kald, men maatte nøjes med en privat Ansættelse som Jødepræst ved Menigheden lige overfor Trinitatis. I højre Felt er aftegnet en udgaaet Rødtjørn; Stamfaderen lod nemlig en Gang en saadan udgaa, men dette skulde han ikke have gjort, thi som rimeligt er, høstede hverken han eller hans Forlægger, endda det var en vildsom Skou, de mindste Frugter af den. Paa det brede Baand, som adskiller de to Felter, læses de to første Linier af et Rekviem, som Stamfaderen en Gang gjorde over sit store Forbillede Darwin, og som for alle smaa Sorte staar som prima Sort i Retning af at snakke Sort. Disse to Verslinier indeholde ogsaa en Antydning af, at Gjellerup og hele hans Slægt ikke anerkjendte Arvelighed og Moral paa Spindesiden, idet de lyde saaledes:

»Darwin! |: Darwin :| og smukke Piger,
Kun dem, :| kun dem |: jeg ofrer til!«

XXIX. Henrisches.

Denne Slægt hører til samme Stamme som de foregaaende eller maa vel rettere betegnes som en Rod af samme og er derfor ogsaa den mindst ansete af disse tre Slægter. Da Henrisches imidlertid udmærker sig ved en saare barnlig, næsten overdreven Beskedenhed og Selverkjendelse af sin egen Ringhed, har Slægten dog mange Venner, især blandt voreses Digtere, og henad Juletid bejle alle disse til et gunstigt Blik igjennem de i det nederste Felt anbragte kritiske Briller, der har en ganske aparte Facon, da de kun ere beregnede til stærkt krogede Næser, og voreses Digtere ere meget bange for de under Billederne anbragte Fastelavnsris, skjønt disse aldrig vides at have skadet andre end Stamfaderen, der imidlertid ofte lavede et Ris til sin egen Bag, naar han tog de Briller paa. Ovenpaa Skjoldet hviler en opløben Axelotto, et Dyr, der tilforn ansaas for at være farligt at lade gaa løs. Slægtens Devise er det bekjendte Motto: *Arbejdet adler Manden*, og den fører derfor i øverste Felt en Bogtrykkerpresse paa rigt forgyldt Baggrund; om Slægten kan leve af dette Arbejde, anses rigtignok for et Spørgsmaal, men ikke desto mindre vedbliver den endnu stedse, som det hedder i Handelssproget, at gjøre i Sværte.

* * *

Man vil maaske have lagt Mærke til, at alle de i Dag omtalte tre Vaabener til Skjoldholdere have to Skovmennesker. Det kommer af disse Slægters meget omdebatterede Oprindelse. Den berømte engelske Lærer i Stamtavleregning, Darwin, paastod nemlig at kunne bevise, at blandt flere andre nedstammede disse tre Familier fra Skovmennesker, og hævdede endogsaa hos de nulevende Descendenter at kunne paavise flere bestemte Træk, som slaaende godtgjorde Rigtigheden af hans Paastand. Skjønt dette slet ikke lød saa utroligt, blev det dog bestridt af flere Lærde, og det er endnu ikke lykkedes nogen af de nævnte Familier at kunne paavise

den fuldstændige Række af dens Bavi-Aner, skjønt de har gjort sig al mulig Umage derfor; men ikke desto mindre har Vaabnene beholdt deres Aber dabei.

Feriebrev.

Til
Fru Amalie Trip født Knallerup
i Løgstør.

Elskede Malle!
Du min spæde Barndoms første Veninde; der er opvoxet ligesom jeg i Kunstens Urtegaard og har staaet i Flor; Og Attityder; Sammesteds som Genier og Bønderpiger og Allehaande. Du kan tro jeg savner dig. Men Lykkens Gudinde var dig huld og lod dig forene med din ellevte Feløvede i Hymens rosafarvede Lænker; Som var underligt at Du ikke fik Dusinet fuldt og gid Trip maa gjøre dig lykkelig; Skjønt han kun er Skorstensfejer; Som dog er et nobelt Haandværk fordi dets Devise altid er; Opad! Nemlig gjennem Skorstenen og Du græmmer dig vel fordi Du aldrig ser Komedie uden af Omrejsendes som maa være frøgterligt; For os der er bedre vant. Og derfor vil jeg fortælle dig lidt; for jeg har nu Juleferie fra Kogeskolen og har ombyttet Fru Mangor med Kammerherre Fallesen, men den Suppe Sjæfen nu koger; Den er tynd. Som i Helga; Hvad jeg havde haabet skulde være i den nordiske Stil igjen med Fru Gjørling i Blondt og Emil og Jerndorf i Harnisk; men Nej! Det maa være Lindows Børns gamle Tante som har strikket den Strømpe og tabt; Maskerne for det begynder i den Lindowske Maner men ender i Tantestilen; Som Du nok kjender; Med Forsonelse og Dydens Renvaskelse og Moralens Sejr og Fru Nyrops Forsvinden og Sangen-Berý bliver lykkelig og ingen Mening men Taarer i Overflødighedens Velsignelse. Hvad der var Publikummet imod; Fordi de var i Julehumør og vilde grine; Og de har klappet ad det der var værre før; Men hyssede nu; Som var overensstemmende med Smagen og den sunde Menneskeforstand; Som er det Samme. Og Sjæfen er i Vinden for en Perenobel og kan godt faa Abrahams; Som Du nok kan huske; Du har set hos Vat og Andersen; Men vil ikke prøve sin Nøgle i den Laas, men fik en Stationsforvalter over til at give Amtmanden; Men den Station kunde han ikke forvalte og nu er vi lige nær; Hvad jeg bemærkede til Petersen forleden Aftnen; Men som besvarede mig; Saalunde; »Pas Do dine Gryder Severine aa lavær aa svie Vællingen henne hos Fru Fibeker, men ker daj aldri om Komandantens Pærenaablinger, formedelst kniber det, saa er der en ældre Kavaler a dit angtimere Bekæntskab som ikke er bange for a gaa telværs i den mest ryende Brandstorm aa redde Skuden, aa je der har oplevet din salli Far og har hanses Optræden og Savvoarvivver i fersk Erindring aa ha set han gaa med dai som en lille Onge baade paa Volden og imellemstonder lameisie paa Langelinie, je sku ikke vide hvordan en Pærnaabeling ska taes enten han saa er Amtmand eller Etaseraad eller lamejsie uden Engsupordinasjon Kammerherre, saa nu gaar je til Sjæfen den Da i overmorren aa telbyder ham aa vise Flaget aa præsangtere Køvenhavnerne en Pærnobling, som di aldri har set i deres Dae ikke engang da di laa i Voggen aa hade Ont for Kindtænnerne. Aa Do ka sætte, ikke i Dagbogen for der sætter do dej ikke for de føste, men i føste Pakæt paa Risdaens ledie Plasser som er væk formedelst Julegrøden, aa do kan sætte i Brevet til Malle a Nonk ræs ad træarius vænit! som din salli Faer sa, naar han snakkede Latin etter Ryge va der var ærefrøgtindgydende a se paa.« Hvorefter Petersen gik i Seng; Men jeg tror han fantaserede fordi han kom fra Krumkagen; Som altid naar han har hørt Mosik af fremmede Nattergale og ærkret sig, fordi de var bedre end vore egne. Men du ka tro mine Følelser yttrede sig ved Prices Sølvbryllup; Med Tærpsikorie; Som vi fejrede med Napoli; Og Fremkaldelse; Og Blomster som er sjældne paa denne Tid uden Juleroser som er godt kjøb; Og dem fik han ikke; Men alle vi der mindes gamle Burnonvilde og vores glimrende Fortid vare fulde; Af Begejstring. Og jeg tænker at naar det engang er Carlprice selv der holder Jubelarium; Vil jeg binde en Krands af lutter Forglemmiejer og skrive paa; Til en elsket Lere fra en taknemlig Elev; I Deklamasjon, Men nu maa jeg slutte for jeg skal ind og lave Plokfisk; Som jeg skal øve mig i til Fru Fibeker efter Ferien og Petersen og Madam Petersen faar Plokfisk til Middag hver Dag og den bliver bedre og bedre; Og gid vi Alle maa blive det; Som er Konstens Formaal; Farvel elskede Malle og hvis din Trip er i de lavere Regioner; Saa hils; Fra
Severine.

Glæde over „Danmark“.

(Frit efter Poul Møller.)

Hviid-Tjørn blomstrer smukt i »*Danmarks*« Have!
Hviid som Gartner bruger der sin Tid.
Med sin Have-Sax forstaar den brave
Hviid sit »*Danmark*« til et Blad at lave,
Der kan leve højt af andres Vid.

Vid, imellem Venstres dybe Grøfter
Gives ikke megen Blomsterpragt,
Tang med Fischer ikke mere drøfter
Botanik; hvor Winther koldt sig løfter,
Monrad visner med sin stille Magt.

Mine Venner her i *Danmarks* Sommer,
Mindes I den sjældne Kunst og Flid,
Hvormed Hviid, hin røde Folkedommer,
Pumper Kroner op af »Folkets« Lommer
Med et Blad, der knap er værd en Hviid.

»Udi Øst og Vest og hvor jeg snakker,
Sætter jeg til »*Danmark*« trykt min Lid,
Selv imellem Esbjergs golde Bakker
Mindes jeg saa mangen daarlig Makker,
Der opflasket bli'er ved »*Danmarks*« Hviid.«

Højre raaber med sin Grove Stemme:
»*Danmark*« er et lidet, fattigt Blad!
Det forsikrer Dinesen, den slemme,
Selv vor Overret har sagt herhjemme:
Danmark er et højst elendigt Blad.

Kunde du ved Guld og Sølv at love
Kjøbe dig en Middagsslummer blid
Hos de Herrer Erik Bøgh og Grove?
Nej, vil du paa Middagsmaden sove,
Kjøb et Pust af »*Danmarks*« Aand og Hviid!

Venstremand, som pløjer »*Danmarks*« Lande,
Ryster Æbler af dets Kundskabstræ.
De er sure tidt, maa vel man sande;
Men vor Bogødrot med aaben Pande
Staar i Bonderoser over Knæ!

Dersom sligt for Daarligdom du tyder,
Højrepresse, fuld af Nag og Nid,
Glad mit Publikum jeg »*Danmark*« byder,
Takker det, naar fra dets Læbe lyder:
Danmark er dog aldrig læns for Hviid.

De Danskes Værn og Virke.

En Ting mangler for den Have:
Lederne er af Lave.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

Det lykkege Skibbrud.

W. Marstrand *pinxit.* Punch *delineavit.*

„— Ich will ihm gleich aufgenkt haben, Hr. Richter!"

5. Acts 9. Scene.

I Dag har Nordens «FARAO» Ordet, derfor vi Kortene lægger paa Bordet; Og Spillet han vinder, den Ting er klar; thi Faraos «Ring» nu paa Haanden han har.

VENUS-PASSAGEN.

Et saadant himmelsk Syn oplever vi ej tiere;
Men «over Skyerne, hvor Himlen den er blaa»,
Der har Fru Venus vel til Føbos talt som saa:
«Paa Gjensyn Anno tyvehundrede og fire!»